ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநமஃ

ஸ்ரீ தாண்டவராயசுவாமிகள்.

அருளிய

கைவல்லிய நவநீதம்.

இதற்கு விருத்தியுரை

திருத்துருத்தி - இந்திரபீடம்

கரபாத்திரசுவாமிக ளாதீனத்திற்குரிய

ஈசூர்

ஸ்ரீ சச்சிதாநந்தசுவாமிகளால்

அருளப்பட்டு,

சென்னை

ஷை சுவாமிகள்

தருமபரிபாலன சபையாரால்

மதராஸ்,

கோள்டன் அச்சுயந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

நான்காம் பதிப்பு.

சௌமிய௵ கன்னிரவி

September. 1909.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநமஃ

சாத்துகவிகள்.

இது

வியாசர்பாடியில்

ஞானசூரியராகவிளங்கும்

ராமாநுஜயதீசுவரரால்

இயற்றப்பட்டது.

కైవల్యనవనీతస్య వ్యాఖ్యానం కృతవాన్ స్వయం
సచ్చిత్కైవల్యనవనీతస్య వ్యాఖ్యానం కృతవాన్ స్వయమ్
సచ్చిదానన్దరూపోసౌ లోకానుగ్రహకామ్యయా
దిక్కాలాద్యనవఛిన్నా నన్తచిన్మాత్రమూర్తయే.

స్వానుభూత్యేకమానాయ నమఃశాన్తాయ తేజసే
సచ్చిదానన్దరూపాయ నిత్యాయాక్లిష్టకారిణే
వ్యాసపుర్యాం నివాసస్థ రామానుజయతిఃస్వయం
జ్ఞాత్వాగ్రన్థార్థవిస్తారం చలఖితంజ్ఞానముద్రయా.

சென்னைச் சர்வகலாசாலைத்

தமிழ்த்தலைமைப்பண்டிதராகிய

இயற்றமிழாசிரியர்

கோ - இராஜகோபாலபிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சிச்சிதா னந்தவநன் குஞற்றலெனப் பலசெப்பி மறையின் சீர்த்த, உச்சிதா னந்தமறு வொருபெருவா ஞெளியாத ஹுரைத் தவாறு, நச்சிதா னந்தவில தெனவுணர்த்து கைவல்ய நவநீதக் குச், சச்சிதா னந்தப்பேர்ப் பெருந்தகையோ ருரைவிரித்துச் சா ற்றிஞல்.

சாத்துகவிகள்.

திருமயிலை-வித்வான்

சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

கலிவிருத்தம்.

தன்னனு பவம்புவி தனிற்கைவலி யந்தான்
என்னநனி சொற்றுலகி னின்னறெறு வித்தான்
மன்னுபிர மத்துருவ மாவிவண் வயங்கும்
தன்னிகரி ருண்டவ னெனுந்தவனு மன்னே. (க)

இத்தகைய நூற்கிய லுணர்ந்தனு பவஞ்சால்
மெய்த்தவ ரலாதவர் விளக்கம தூறுரென்
றித்தரைமி சைப்பிறைசை யின்னவிரு வோனன்
முத்தனரு ளுசலன் மொழிந்தனனொ ருரையே. (உ)

இன்னவுரை யாருடத சைக்குரிமை யின்றேல்
இன்னபடி யென்றறி கிலாரென வுணர்ந்தீண்
டன்னபெரி யோன்சச் சிதானந்த னெனவந்
துன்னரும் விருத்தியுரை யென்றுரை செய்தானல். (ங)

அன்னவுரை பாடிய மெனப்பொலிவ தல்லால்
இன்னபரி சென்றெமனொ ராலிவ ணறிந்தே
பன்னிடு தரத்ததல வென்னினும் பரிந்திட்
டென்னென வுரைக்குதுமெ டுத்ததனை யம்மா. (ச)

திரிசிரபுரம் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

அ-க. அமிர்தலிங்கம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சீர்பூத்த மறைமுடிவிற் றிரண்டபெருஞ் சொற்றொடரின்
　　திறத்து வண்மைக்
கூர்பூத்த பயன்சுருங்கி விரிவகைதாண் டவராயக்
　　கோமா னன்பாற்
பேர்பூத்த செழுந்தமிழாற் கைவல்ய மெனவொருநூல்
　　பிறங்கச் செய்தான்
பார்பூத்த மாண்பமைந்தோ ரந்நூலின் சிற்றுரைசேர்
　　பற்றா வாற்றை (க)

தேர்ந்துதர முற்றவர்க டம்மையன்றி மற்றையருஞ்
செவ்வ னேகொண்
டோர்ந்துய்யு மாறுபயன் விரியவுரைத் தருள்கென்ன
வுரைப்ப வன்பே
கூர்ந்துமுதற் சுருதியுத்தி யனுபவங்கள் கற்குமுளங்
கொள்ள வாய்மை
நேர்ந்துவிசே டம்பயப்ப விருத்தியுரை செய்துலகி
னிலவித் தானல். (உ)

அச்சுதா நகமான மறைமுடிவே தாநுக
வசல மான
வுச்சிதார்த் தப்பயனே யுள்ளொளியா னுணர்ந்துபய
னுற்று மல்கு
மிச்சிதா பாசரிலக் கணமுடித்துத் தன்னியற்பேர்க்
கிசைந்த வுண்மைச்
சச்சிதா நந்தபயன் ருனுன வனுபூதித்
தலைவன் மன்னே. (ங)

திருவல்லிக்கேணி
வேங்கடாசலப் புலவரவர்கள்
இயற்றிய
எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வேதாந்த மென்னும்பாற் கடலையுண்டு
வீங்கிருளை விலக்கும்வெண் மதியமேபோல்
ஓதார வேலையெலாங் கயிற்றிரட்டி
யுண்டமுனி யரசென்ன வதிசயித்துத்
தாதார்ந்த துளவணிவோன் மாலேயானுன்
தாமரையி லொளிர்வோனு மறைவாயுற்றுன்
சீதார்ந்த கைவல்ய விருத்திகண்டே
சிச்சிதா சுத்தசிவஞ் செய்தார்காணே.

ஶ்ரீ

சாத்துகவிகள்.

சேலம்ஜில்லா வகீல்

அத்துவிதானுபவி

அப்பாசாமிபிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருமருவு மான்முதற் றேவர்யா ரினுமிக்க
　　சிவசொருப மேகருணையால்
செகமதனில் ஞானபரி பாகருக் காகவே
　　தேசிகோத் தமமூர்த்தமாய்
மருமலர்ச் சோலைசெறி யீரூ ரெனும்பதியில்
　　வந்தவ தரித்துமேலாம்
மகிமையுள வத்துவித நிலையிஃ தெனத்தெரிய
　　வகுத்தருள் புரிந்ததன்றி
உருவநா மந்தன்னை யுள்ளபடி யாராயி
　　னுணையன்றி வேறில்லையென்
றுண்மையை யுணர்த்துநவ நீதகை வல்யபத
　　வுரையினை மிகத்தெளிவதாய்
அருமையென மகிழவே கரதலா மலகமென
　　வருளியவி ருத்தியுரையை
அச்சினு மியற்றிவைத் தருளினன் சச்சிதா
　　னந்தசற் குருநாதனே.

நேரிசைவெண்பா.

அருத்தமெனும் பொன்மலருக் கானந்த வாச
விருத்தியுரை செய்தான் விளங்கத்-திருத்தியாய்
அச்சமொழிந் தன்பர்க் கறிவின்ப மேலிடவே
சச்சிதா னந்தகுரு தான்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அய்யாகுருசச்சி தானந்த மேயறி வாம்பொருளே
மெய்யாந் திரிசியம் வேறுமன் றுென்றன் றெனவிரித்தே
செய்யா மொழிநிகர் நின்னுரை யாமிதைத் தேர்ந்தவர்க
ளுய்வா ரயிக்க கதிபெறு வார்சத்ய முண்மையிதே.

மட்டு விருத்தம்.

உருவ நாமந் தனைநோக்கா துணர்வே பொருளா நோக்கு தற்கே
கருவி யாய நவநீத கைவல் லியமா நூ லு ரைக்குப்
பெருகும் விருத்தி யுரைய ளித்த பெருமா னே நின் பேருதவிக்
கொருகைம் மாறுங் கண்டி லன்யா னுன்றாள் சரணஞ் சரணமே.

திருமூலர்மரபு
சதாசிவ ப்ரஹ்மயோகியின் மாணக்கர்
தே-சுப்பராயமுதலியாரவர்கள்
இயற்றிய
நேரிசையாசிரியப்பா.

இருநிலத் தெம்மதத் தவரு மிரிய
ஒருதனி யாயொளி ரிந்திர பீடத்
திதித்துச் சுருதி யுத்தி யனுபவ
மிதயத் தியையத் தேர்ந்துகை வல்ய
நூற்கு விருத்தி யுரைதனை நுவன்றனன்
தோற்கப் போலி ஞானியர் சொருப
நிச்சயம் விளக்கு நிபுணன்
சச்சிதா னந்தத் தனிப்பெய ரோனே.

இந்நூலுரையாசிரியர்மாணக்கர்
சேலம். கோமளேசுவர முதலியாரவர்கள்
இயற்றிய
நேரிசைவெண்பா.

அகல்வரிய வஞ்ஞான வாரிருளை நீக்கும்
புகல்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் பூட்டும்-இகல்வரிய
சச்சிதா நந்தகுரு சாமி விரித்துரைத்த
வுச்சிதகை வல்யவுரை.

ஸ்ரீமத் - சுவகியானந்தப்ரஹ்மயோகீந்திரர்
மாணாக்கரும்,
அத்வைதவிவேக ஸமாஜஸ்தாபகருமாகிய
ஸ்ரீமான்

மணிமங்கலம் - திருவேங்கடமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

உலகுயிர் பரத்தி னுண்மை யுருவனு மொருவ னீசூர்த்
தலமுற வவத ரித்துத் தகைபெறு கைவல் யத்துக்
கிலகுறும் விருத்தி யென்ன விசைத்தனன் றற்ப தத்தை
நலமுறத் தெரித்த சச்சி தானந்த ஞான வேந்தே.

அத்வைதவிவேக ஸமாஜத்தாரிலொருவராகியும்
ஷை முதலியாரவர்கள்
மாணாக்கருமாகிய

வாயலூர் - சபாபதி முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பல்லாரும் வியந்தேத்தக் கைவல்ய நவநீதப் பனுவன் மேய, சொல்லாரும் பொருளையெலா மால்வித்திற் பெரியதரு தோற்று மாப்போல், கல்லாருங் கனிந்துரை வாடியினில் விரித்துரைத் தான் கனமே யென்னும், செல்லாரும் பொழிலீசூர்ச் சச்சிதா நந் தபரசிவனு ஞனே.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநமஃ

கைவல்லிய நவநீதம்.

முகவுரை.

இந்நூற் குரைசொலப்புகுவார் அனுபவிகளாக வேண்டும். அனுபவமாவது யாதானு மொன்றை நான்கு காலத்தினு மித்தை யாக்க வேண்டும்; அங்ஙன மித்தையாயதைப் பரமாக்க வேண்டும்; அங்ஙனம் பரமாயதைத் தானாக்கவேண்டும். இங்ஙனமாக்கற்கு வலியின்றேல் யுத்தியினாலேனும் அங்ஙனமாக்க வேண்டும். யுத்தியாவது ஞாயம், சோதனை, பொருத்தம் இம்மூன்றுயியைவதும் இம்மூன்றானும் முரணின்றிக் கூறுவதுமாம். இங்ஙனமேனுங் கூறவலியின்றேல் சுருதி முகத்தாலேனும் அங்ஙன முரணின்றிக் கூற வேண்டும். கூறலாவது யுத்திக்கு மாறின்றிக் கூறல். மாறுவது உபமான உபமேய சாதாரண தருமங்கட்குப் பொருத்தமின்றிக்கூறல். இங்ஙனம் கூறுவதினும் வாய் பொத்திக் கிடக்கை நன்று. ஏனெனில் அனுபவமில்லாவிடத்து அனைத்தையுஞ் சின்மாத்திரமாக்கி யனுபவித்தல் கூடாது. யுத்தியேனுமின்றேல் பிரபல சுருதி யென்பதற்கு விக்கினம் வரும். சுருதிமாத்திரத்தாலாயினுங் கூறப்புகின் ஏனைய பண்டிதர் வித்வான்களைக் காட்டினும் தாம் வேதாந்த சாம்பிரதாயத்தா ரென்பதி லென் சிறப்பு? என்றால் கிரந்த கர்த்தர்களுந் தத்தங் கருத்தை வாக்கியப் பிரயோகத்திலேனும், செய்யுட் பிரயோகத்திலேனு மமைத்திருக்கின்றனர். அங்ஙன மமைத்திருக்கின்றதை யுணரவேண்டின் அது எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பலங்காரந் தருக்கமுகத்தாலன்றிக் கூடாது. ஆயின் பண்டிதரே சாலுமெனின் வேதாந்தானுபவ ரசமு முண்டேல் சாலும். இன்

றேல் அவர் பதவுரைக் கதிகாரிகளன்றிச் சாம்பிரதாயத்தா ரல்லர். சாம்பிரதாயத்தாரெனத் தமைக் கொள்ளிலோ, யுத்திக்கு முரணாது சுருதியனுபவங் கூற வேண்டும். அங்ஙன மின்றேல் தாந்தோன்றிச் சாம்பிரதாயத்தா ரெனப்படு மன்றோ! இங்ஙன மாவதினு மூடமௌனமா யிருக்கை பிறர் மதிக்கைக்கு நன்கு சிறப்பு. இஃதன்றியும் குருத்தனம் விழையாதா ரெங்கணுமில்லை; விழையினுந் தத்த மையந்திரி பகன்றாரல்லர்; அகன்றார்போற் காட்டினும் பிறர்பா லென்செய்வர்? உண்மையை ஞானநூல் போல் ஞாயம், சோதனை, பொருத்த மென்னு மிம்மூன்று முகத்தாற் கன்மம் பத்திகளைக் கூறும் அற்ப சுருதிக ளுணர்த்தா வென்பதை எங்ஙன நிலையுறுத்தவல்லார்? யாரேனு மிங்ஙன முரணின்றி யுணர்த்தவல்லரா யுரையிடின் அஃது யாமேற்ப மல்ல மென்பர்; யாதினாலென வினவின், எமது சாம்பிரதாயத்தா ரல்ல ராதலினென்பர். ஞாயம் சோதனை பொருத்த முளவேற் கூடாதென்னை? இங்ஙனமின்றி யெமதாசான் சொல்வதைக் கேட்ட லெமது மரபென்பர். இவர்களிடுமுரை யென் சிறப்பிற்றோ? அதை யேற்கும் விவேகமென் சிறப்பிற்றோ? முற்று முணர்ந்தாரே யிதனை யறியவேண்டும். இதனினும் யாமுணர்த்த வேண்டுவ தென்னை யுளது? இது நிற்க. இன்னு முரைக்கிற் பெருகுமாதலிற் சுருக்கி யுரைத்தாம்.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநம:

கைவல்லிய நவநீதப்

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

கைவல்லிய நவநீதப் பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

ச் கைவல்லியநவநீதப்பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

முற்றும்.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநம:

பரிசோதன பத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உசு	உக	ஒரோர்	ஒரோர்
௩உ	கூ	யந்திரி	யந்தரி
௫அ	௫	முத்தியும	முத்தியும்
,,	௩ச	பிறப்ப	பிறப்பு
௫கூ	உச	மாய்ப்பார்	மாய்ப்பர்
எஉ	கக	யான்வா	யான்மா
க0க	அ	திரும்	திறும்
கஉ௩	உ0	அத்தர்	அந்தர்
கசஉ	௩உ	கேளீா	கேளீர்
கசு௫	கக	மூண் று	மூன் று
கசுஎ	௩எ	தணுகிய	தர்ணுகிய
கஅச	கசு	களிபம்கல	களிம்பகல
உ௩கூ	ககூ	பெருவாழ்வு	பெருவாழ்வு
உ௫உ	கஎ	ஸ்தானசும்	ஸ்தானசுகம்
உசுஎ	கக	தொன் றச்	தோன் றச்
௩0க	௩௩	யாணுயவிடத க்	யாணுயவிடத்துக்

பரிசோதனபத்திரம் முற்றும்.

ஓம்
பரப்ரஹ்மணேநம:

கைவல்லிய நவநீதம்.

தத்துவவிளக்கப்படலம்.

கேவலத்தின்றன்மை கைவல்லியம்; நவநீதம் வெண்ணெய்; எனவே. அன்னியமாகாது தானேதானாய நிலையெனப் பெற்றும். இவ்விருபதமுமாரியம். தன்னைத்தான் விசாரிப்புழிச் சுத்தாசுத்த சகல கேவலமிறந்து தான் மாத்திர மிஞ்சிநிற்கும்; நிற்கவே சச்சிதானந்தம் விளங்கும்; விளங்கவே நிரதிசயானந்தமதாம்; ஆகவேயனைத்து மிங்ஙனமாக விளங்கும்; விளங்கவே தானே யனைத்துமா யன்றாய் முடியும்; முடிவதா லிது கேவலமெனப்படும்; படுவதால் இதனை நவநீத மென்றார். ததியனைத்துங் கடைந்துழியன்றி வெண்ணெ யாகாததுபோல் இங்குந்தத்துவங்களனைத்திலுந்தன்னைத்தான் விசாரியாதுழித் தானேதானாக விளங்காது. ஆதலின் தன்னை நவநீதமெனக் கொண்டாம்; கொள்ளவே தானாகிய நவநீதமென்றாயிற்று. கைவல்லியம் தனித்து நிற்கை. மூட சுழுத்தியும் குண்டலிசத்தியு மிங்ஙனமாதற் கிடம் பெறாதோவெனின், நனவிற்சுழுத்தியாதுக்கெனவினு வராது காக்கவேண்டும். என்னை? "வினவிற்பரத்தை யறிவுறுதற்கவத்தை புலன்வினைமாறியே, நனவிற்சுழுத்தி நிலைவரினப்பொருட்டி கழுநலனாகவே" என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். இந்நூல் அலங்காரமென்றாற்போல இந்நூல் கைவல்லிய நவநீதமென்னல் காரியவாகுபெயர். நவநீத கைவல்லிய மென்னாது கைவல்லிய நவநீதமென்ன லுருவகம்.

இந்நூலுரையாசிரியர் நிலைமை.

முன்னர் இந்நூலுக்குரைசெய்தார் இந்நூல் ஆசிரியருடைய கருத்து சிறிதேனும் வழுவாது சுருதி யுத்தி யனுபவவொற்றுமை நயத்தா லுணர்ந்துரை செய்தனரன்றி யேனையோர்போலன்று. இதனை யாங்காங் கனுபவத்தாற் காணலாம்.

இவருரைமேற் பழுதுரைப்பாரை மறுக்க விருத்தியுரையாக்கப்புகுந்தனம். விருத்தியுரையாவது காண்டிகையுரையின் மிக்கது. என்னை? "சூத்திரத்துட்பொருளன்றியுமாண்டைக், கின்றியமையாதியாவையும்விளங்கத், தன்னுரையானும் பிறநூலானு, மைபமகலவைங்காண்டிகையுறப்பொடு, மெய்யினை யெஞ்சாதிசைப்பதுவிருத்தி" என்று நன்னூலாரோதுதலின்.

நூல்.

க - கவி. அவதாரிகை.

[ஜீவேசுரராகவும், கூடஸ்த பிரமமாகவும் விளங்குவது யாதோ அது தன்னையடைபவர்க் ககோசரமாகவும்,கோசரமாகவும், அருளிறையாகவும், குருமூர்த்தமாகவும், உபாசனு மூர்த்தமாகவுந் தோன்றிநிற்கும்; அதை யங்ஙன மங்ஙனம் வழுத்துவான் புகுந்தார் இக்கவியில் வஸ்துவை யகோசரமாகத் துதிக்கின்றார்.]

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாக்ஷிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலா
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி.

(இதன்பொருள்.) பொன்னிலமாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தாருள்ளந்தன்னில்(எ-து)—பொன் மண் பெண் ணிவைகளில் விருப்பமுடையோரும் அகன்றோருமாகிய விவ்விருவ ருள்ளத்தின்கண், அந்தரத்திற் சீவசாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கும்(எ-து)—ஆகாயத்தைப்போலச் சீவசாட்சிமாத்திரமாக விளங்குவோன், எந்நிலங்களினுமிக்க வெழுநிலமவற்றின்மேலா நன்னிலமருவும் (எ-து)—எவ்வகைப் பதவிநிலங்களினு மிகச் சிறந்த அல்லது அஞ்ஞானபூமிகளினு மிகச்சிறந்த வெழுவகையாயுள்ள ஞானபூமிகளினு மேலாயுள்ள துரியாதீதத்தி லீசசாட்சிமாத்திரமாக விளங்குவோன் யாவனோ?, ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி (எ-து)—அந்த வேகநாயகனது திருவடிகட்கே வந்தனம் (எ-று).

பொருந்தினர் பொருந்தா ரென்பதனு லஞ்ஞானியும் ஞானியுமெனக் கொள்க. அந்தரத்தி லென்பதனல், சந்தனத்தின்கண்ணு மமேத்தியத்தின் கண்ணு நிறைந்துள்ள வாகாயத்திற்குச் சுத்தாசுத்த மின்மையைக் காட்டுங் குறியெனப்பெற்றாம். அதுபோலச் சீவசாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கு மென்பதனல்,அந்தச் சீவசாட்சியாகிய சைதன்னியம் சலட்சணமாயினும் விலட்சணமெனக் குறிக்க நின்றதெனக் கண்டாம். சாட்சியென்னுது சீவசாட்சியென்றதனல் ஈசசாட்சியெனக் கொண்டாம். ஒருகாற் சுத்தமு மொருகாலசுத்தமுமா யிருப்பினு மிருவகையுமன்றெனக் குறிக்க உள்ள மென்றார். நிற்கு மருவு மென்பதை யுயர்திணை யாண்பாலாக்கியது ஏகநாயகனென்னு முயர்திணை யாண்பாலைப்பற்றியென்க. இதனைப் "பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லாதாகுஞ் செய்யுமென்முற்றே" என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற்காண்க. யாவனென்னும் வினு வருவித்ததைப்

பற்றி அந்தவென்னுஞ் சுட்டு வருவிக்கப்பட்டது. நிற்கும்மருவு மென்னும் வினைகள் கூடஸ்தனுகநிற்கும் ஏகநாயகன், பிரமமாக மருவு மேகநாயக னென முடிக்கின் பெயரெச்சங்களாம். இக்கவியின் மூன்ரும் அடியின் எதுகை பொதுநகரமாயினும் இனமாதற்பற்றியாதலின் வழுவன்றென வுணர்க.

(கருத்து.) எந்த வேகநாயகன் ஞானி யஞ்ஞானிகள் உள்ளத்தின்கண் சீவசாட்சி மாத்திரமாயும், ஞானபூமியேழினு மேலாய துரியாதீதத்திற் பரசாட்சி மாத்திரமாயு மிருக்கின்ருனே, அந்த வேகநாயகனது திருவடிகட்கு எமது வணக்க முண்டாகுகவென்பது. இங்ஙனமன்றேல் முரணும். சீவசாட்சியா யென்னுது மாத்திரமென மிகைபடக்கூறியது சுயம்பெனக் குறிக்க. எந்நிலங்களினு மென்பதற்குக் கீழேழ் மேலேழ் நிலமெனக் கூறுவது புராண சம்மதம். இன்னும் சகலமத நிச்சயங்களாகிய வெந்த நிலங்களினு மெனப் பொருள்கொள்ளினு மொருசாரமையினு மமையும். சீவசாட்சி கூறியதுபற்றி ஈசுவரசாட்சி வருவித்தது அருத்தாபத்தி. ஜீவேசுவரராக விளங்குவ திருவகைச் சாட்சியெனவும், இவ்விருவகைச் சாட்சியாக விளங்குவ தேகநாயகனெனவும் பொருள்படுதலாலிங்கே வணக்கமைக்கியமெனக் குறிப்பிக்கநின்றது. உள்ளந்தன்னி னிற்கு மேகநாயகனென்னில், நன்னிலமருவு மேகநாயகனெனப் பொருள்கொள்ளுதும்.உள்ளந்தன்னில் சீவசாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கு மென்றதனுல்,மேலாநன்னிலந்தனில் ஈசுவரசாட்சி மாத்திரமாக மருவுமென்ரும். உள்ளந்தன்னில் ஏழாம் வேற்றுமை விரி. நன்னிலம் பண்புத்தொகை. அந்தரத்திலென்பதை யிரண்டிடத்து மொட்டுக. ஏகநாயகனென்பதி லேகமென்றது சாட்சித்துவிதம் அறற்கு மிகைபடக் கூறியதென்க. ஏகநாயகனென்னு நிலைக்குச் சாட்சித்துவிதம் கற்பிதம்; இந்தச்சாட்சித்துவித நிலைக்குச் சீவேசுவரத்துவிதங் கற்பிதம்; இந்தச் சீவேசுவர கற்பிதநிலையைக் கற்பிதமென்றுணராது இவற்றையே ஆண்டான் அடிமையெனக் கொண்டனர் மதத்தர். அத்துவிதி வணக்கத்தையும் ஏனைய மதத்தர் வணக்கத்தையுங் குறிப்பிக்க நின்றது,இந்நூலாசிரியரது வணக்கமெனக்கொள்க. அவற்றினு மென்றவும்மை தொக்கு நின்றமையின் வருவிக்கப்பட்டது. ஏனைய மதஸ்தர் வணக்கம் பேதமெனவும், இந்நூலாசிரியர் தமது வணக்கம் அபேதமெனவுங் காட்டப் போற்றியென்ருர். ஏகநாயகன் போற்றி யென்னுது பதங்கள் போற்றி யென்றமையின், பதங்கள் இருவகைச் சாக்ஷிகளாகிய கூடஸ்த பிரமமெனக்கொள்க. அவயவியை யன்றி யவயவ மின்மைபோல, ஏகநாயகனை யன்றி யிருவகைச் சாக்ஷியு மின்மையின் பதங்கள் போற்றியென்ருர். ஏனைய அவயவங்களுக்கு வணக்கங் கூருதது தம்மை யிழிந்தோரெனக் காட்டற்கு. ஜீவேசருக்குச் சலட்சண விலட்சணமா யிருத்தலிற் சாட்சியென்ருர். நன்னிலமருவு மேகநாயகனென்பது குருவெனினு மமையும். (க)

உ - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவைக் கோசரமாக இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனும் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யனந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
மூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனும் நாளுந்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே.

(இ-ள்.) ஈன்றளித்தழிக்குஞ் செய்கைக்கேதுவாம் (எ-து)—சிருட்டி திதி சங்காரஞ்செய்யுங் கிர்த்தியங்கட்குக் காரணகர்த்தர்களாகிய, அயனும் மாலாயான்றவீசனுமாய் (எ-து)—பிரமாவாகியும் விஷ்ணுவாகியும் சிறந்த உருத்திரனாகியு மிருப்பதுமன்றி, தானே யனந்தமூர்த்தியுமாய் (எ-து)—தானே யின்னு மளவிறந்த மூர்த்திகளாகியும், நிற்கும்மூன்ற முத்தனுமாய் (எ-து)—இருந்தபடி யிருக்கும் பரிபூரண ஞானியாகியும்,இன்பப் புணரியா தவனும் (எ-து)—பிரமாநந்த சாகரத்திலுதிக்கு ஞானசூரியனாகியும், நாளுந் தோன்றிய விமலபோத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேனே(எ-து)—சதோதயமாக விளங்கும் களங்கரகிதமான பிரஜ்ஞா சொரூபத்தை வணங்குகின்றேன் (எ - று).

இங்கே கோசரமாவது ஞானம்; இந்த ஞானமே யிங்ஙனமாகக்கூறிய வனந்த பேதங்களுமா மென்பதுதோன்றத் தானேயெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தனர். புணரியாதவனென்னுது இன்பப்புணரியாதவன் என்றதனால், ஞானசூரியனென்றும். என்று மொருதகைத்தாக விளங்குதலென்பார், நாளுந்தோன்றிய வெனவும், சமஸ்தமுமாக நின்று விளங்குவதாற் பிரஜ்ஞா சொரூபத்திற்கு வணக்கமெனவுங் கூறினர். இதுபற்றி வேதமாதாவால் நான்குவேதத்தினு முடிவாயுள்ள மகாவாக்கிய நான்கனுள் முதல் வாக்கியமாகப் பிரஜ்ஞானம் பிரமமெனக் கூறப்பட்டதெனக் கொண்டாம்.

வினா:—இந்தப் பிரஜ்ஞான மென்பதைக் கோசரமெனக் கொள்வதென்னை ?

விடை:— அறிவு, ஆனந்தமென விரண்டாம்; அவற்றுள் அறிவன்றி ஜகஜ்ஜீவ பரமுண்டாயி னறிவன்றி யானந்த முண்டாகலாம்; இன்றே லஃது மின்றும். எங்ஙனமெனின், சோதனையி லறிவாகமுடியாத திரிபதார்த்தங்களி லொன்றுமில்லை. இவைகள் அன்னிய மாகாதிருக்க ஆனந்தமென்பதெங்ஙன மன்னியமாக முடியும்? யாவு மறிவாதலா லெம்மா விதனை விசாரித்தனுஷ்டித் ததுவாகக்கூடும். ஆதலின் கோசரமெனத்தகும்.

வினா:—அறிவே சிருட்டி திதி சங்காரமாயதை யெங்ஙன மறியலாம்?

விடை:—அறிவாகிய சத்தையன்றிப் பிராதிபாஸிகம், வியாவஹாரிகம், பாரமார்த்திகமென்னுஞ்சத்து மூன்றில்லை. பிராதிபாஸிக சத்தே சிருஷ்டி. வியாவஹாரிகசத்தே திதி, பாரமார்த்திக சத்தே சங்காரமாம். ஆதலி னிதனை மறுத்தற் கிடமின்றென்க.

(**க-து.**) ப்ரஜ்ஞாசொரூபமே சிவமாதலி னதனையே பொருளாக விங்கே வணக்கங் கூறியதென்பது. இந்தவணக்க மெல்லாமாய் நிற்கு மவசரத் தின்மே னின்றது. (உ)

ரு - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவை யருளிறையாக இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பாற்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யானே சொரூப சுபாவ மானேன்
அவருடைப் பதும பாத மனுதினம் பணிகின் றேனே.

(**இ-ள்.**) யானே யெங்குமாம் பிரமம்(எ-து)— நானே யெங்குமாய் நிறைந்துள்ள பிரமசொரூபமென்றும், கவருடைப் புவனமெல்லா மென்பாற் கற்பிதமென்றும்(எ-து)—அனந்தபேதமாகத் தோற்றுகின்ற வண்ட நிரைபலகோடிகளுமென்னிடத்தில் மித்தையென்றும், எவருடையருளால் யானேயறிந்து சுவரிடைவெளிபோற் சொரூபசுபாவமானேன்(எ-து)—யாருடையவனுக்கிரகத்தினால் நானேயறிந்து சுவரிலு நிறைந்துள்ள வாகாயம் போல் சாட்சாத்கார சொரூப சுபாவ மானேனோ?, அவருடைப் பதுமபாத மனுதினம் பணிகின்றேனே(எ-து)—அந்த மகானுடைய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களைச் சதுர்காலமும் நமஸ்கரிக்கின்றேன் (எ-று).

என்று என்பதை யீரிடத்துமொட்டுக. எண்ணும்மைகள் தொக்குநின்றன. யானேபிரமசொரூபமென்றுக்கியவிடத் ததிலுள்ள சமஸ்தபேதங்களு மென்பாலாதலால்என்பாற் கவருடைப்புவனமெல்லா மெனவும், அனைத்து மெனதுசொரூபமாக விளங்கலிற் கற்பிதமெனவும், இங்ஙனமாய நிலையை யறிவுக்கறிவாகநின் றருளிறை யறிவிக்க அங்கறிந்தது யானே யாதலால் யானே யறிந்தெனக்கூட்டிப் பொருள்கொண்டாம். சுவரிடை வெளிபோலென வுவமித்தது தடையின்மையைக்குறிக்க. அஃதிருந்தபடி யிருந்தேனென்பதை விளக்கச்சொரூபசுபாவமானேனெனவும், இங்ஙன முணர்த்த வல்லா ரெங்கணு மில்லையென்னு மருமைதோன்ற எவருடையருளால்என வும், கைம்மாறு வேறின்மையின் பணிகின்றேன் எனவுங் கூறினார்.

(**க-து.**) சமஸ்தமும் மித்தையாக்கி, அவற்றைப்பிரமமாக்கியதுமன்றி யாருஞ் சவு மாக்கினாரென்பது விசேடம். இதனால் விளங்குவ தியாதெனில் என்

னைத்தவிர யாதொன்றுமில்லையென்பது. என்னை? "என்னைத்தவிரமற்றிங் கேதுமில்லையென்னுணே, பொன்னைத்தவிரவிலாப்பூடணம்போற் - பொன் னையுரு, வேருக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ், வாருப் பகுத்துரைத்தோமால்." என்று சொரூபஞானதேசிகரோதுதலின்.

சுவரிடை யென்பதி லும்மை தொக்குநின்றது. நேரே விளங்காமை யாற் கொண்டுகூட்டிப் பொருளுரைத்தாம். இக்கவியி லிவ்வருளிறையா லாயபயன் எனக்கயலெனக் கொண்டிருந்த பிரமம் யானேயென்றும்,சகல வுலகமு மென்னிடத்திலென்றும், அவை வெறும் பொய்யென்றும், அவற் றைச் சின்மாத்திரமாக்கிக் காட்டலா லென்னையன்றியில்லையென்றும், எந் தச் சுபாவமாக வேண்டியதோ அது வானேனென்றுங்கொள்ளக்கிடந்தது.

ச - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவைக் குருமூர்த்தமாக
இக்கவியில் துதிக்கின்ருர்.]

என்னுடை மனது புந்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவினுலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாத் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே.

(இ-ள்.) என்னுடைமனதுபுந்தி யிந்திய சரீரமெல்லாம் (எ-து)—என தாகக்கொண்டிருந்த மனம் புத்தி ஐயுணர்வு சரீரமுதலிய வனைத்தையும், என்னுடை யறிவினுலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி(எ-து)—எனதறிவைச் சுயம்பிரகாசமாக விளக்கி யந்த வறிவினுலேயே சூரியசந்நிதானப் பனிபோ லழித்து,என்னுடைநீயுநானு மேகமென் றைக்கியஞ்செய்ய(எ-து)—எனது சொரூபமாகியநீயென்பதும், உனதுசொரூபமாகியநானென்பதும், ஒன்றே யென் றைக்கியஞ் செய்வான் வேண்டி, என்னுடைக் குருவாத்தோன்று மீசனையிறைஞ்சினேனே (எ-து)—எனதாசிரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய பரம்சிவத்தை நமஸ்கரித்தேன் (எ-று).

என்னுடையென்னுநான்கும் என்னுடையவென் றிருக்கவேண்டுமாத லாலீறு தொகுக்கப்பட்டன. சகல தத்துவங்களையு மெனதாக மெய்யென் றிருந்த வென தறிவைக் கொண்டே யவற்றைப் பொய்யாக்கினுரென்பது தோன்ற, என்னுடை மனது புந்தி யிந்திய சரீரமெல்லா மென்னுடையறி வினுலே யிரவிமுன்னிமமேயாக்கி யெனவும், உபாதித்ரயத்தால் நீ நானெ ன்னும் பேதங்காட்டலேயன்றி யறிவினுல் சற்றுமில்லையென்பதுதோன்ற, என்னுடை நீயுநானு மேகமென் றைக்கியஞ்செய்ய வெனவும், ஞானகதுப் பிரத்தியக்ஷத்திலன்றி ஐக்கியமென்பது நிச்சயத்தாலும் பாவனையினாலும்

பயன்படாதென்பது தோன்ற, இரவிமுன்னிமமேயாக்கி யெனவுங் கூறி ஞர். என்னுடை நீயுமென்றதனுல் உன்னுடை நானுமென்ருரம். சரீர மென்னுது சரீரமெல்லாமென மிகைபடக்கூறியது ஸ்தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்பவற்றைக் குறிக்கவென்க.

வினு:— உபாதித்ரயத்தி லொன்ருயிருக்க என்னுடை மனதென வேறுபிரித்த தெற்றிற்கு?

விடை:—அந்தக்கரணப் பிரதிபலனன் சிதாபாசனென்னுமிடத்தும், பற்றிப்பாயுந்தகையதென்னு மிடத்தும், ஆதார ஆதேய தருமத்தைப்பெரு திருக்கின் மனமொன்றே யெனக்கூறத்தகும். அங்ஙனமனுபவம் யாவர் மாட்டும்இல்லாததால் ஒன்றெனப்படாது. அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதம் அகற்றத்தக்கது பரமசிவத்தையன்றி இன்ருதலால், என்னுடைக்குருவாத் தோன்று மீசனென்ருர். நீயேநான் நானேநீ யென்ருயவிடத்து இறைஞ்சி னேனென்றது எத்தகையாய வணக்கமோ அதனையுணர்ந்தாரே அறிய வேண்டும். என்னுடை நீயுநானும் ஏகமென்றவிடத்து, உபாதிசகித அறி வுக்கன்றென்க.

அறிவுக்கறிவாய்நின்றறிவிக்கும் அவசரமூர்த்தம் அருளிறையெனவும் நேரே மானிடச்சட்டை சாத்திவந்து அடியாரைத்தடுத்தாட்கொள்ளு மவ சரங் குருமூர்த்தமெனவும் இருப்பதுபற்றி இங்ஙனங் கூறியதென்க. (ச)

ரு - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே மேற்கூறிய குருமூர்த்தத்தை வணங்கி
உண்மையாவது இத்தகையதென
இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போற்
சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மைந்தரு முணரு மாறு வஸ்துதத் துவஞ்சொல் வேனே.

(இ-ள்.) அந்தமுநடுவுமின்றியாதியுமின்றி(எ-து)—ஆதிமத்தியாந்தரகி தமாய், வான்போற் சந்ததமொளிருஞான சற்குரு பாதம்போற்றி(எ-து)— ஆகாயத்தைப்போல இடைவிடாதிருந்து சதோதயமாக விளங்குகின்றஞா ன வடிவமாயுள்ளசற்குருநாதனது திருவடிகளைவணங்கி, பந்தமும்வீடுங்கா ட்டப்பரந்தநூல்(எ-து)—பந்தநிலை யினையதெனவும் முத்திநிலையினையதெ னவும் காட்டுவான்வேண்டி விரிவாகக் கூறப்பட்டுநின்ற வேதாந்தசாஸ்திர சாகரங்களை, பார்க்கமாட்டா மைந்தருமுணருமாறு(எ-து)—ஆராய்ந்துண ரத்தக்க சக்தியில்லாத சீடருமெளிதிலுணரும்படி, வஸ்துதத்துவஞ்சொல் வேன்(எ-து)—உண்மையாயவஸ்து இஃதெனக் கூறுகின்றேன் (எ-று).

இங்கே சந்ததமென்பது காலத்தின்மேலும்,வான்போலென்னு முவமை இடத்தின்மேலும் நின்றன. பரந்தவென்பது நூலென்பதற்குப்பெயரெச்சமாயினும், பிறராலன்றித் தானேபரவுந்தன்மை நூலுக்கின்மையின் அந்த வினையைச் செயப்பாட்டுவினையாக்கினும். அந்தமுநடுவுமின்றியாதியுமின்றி வான்போற்சந்ததமொளிருமென்னும்விசேடணம் ஞானத்துக்கே யுரியது. அதுவாக விளங்குபவர்ஆசிரியராதலால்ஆசிரியருக்குமாம். ஞானகுருவென்னுது சற்குருவெனமிகைபடக்கூறியது, அஞ்ஞானசந்தேக விபரீதங்களைச் சுருதிமுகத்தால் மாத்திரமகற்றுதல்பற்றியும், இதுவுமன்றியேனையோரும் இப்பெயர் கொண்டதுபற்றியுமென்க.சற்குருவென்றது ஞானகுருவென்றது சரியை கிரியா யோகக்குருக்க ளன்றெனப்பிரிக்க. மைந்தருமென்னு மும்மை யிழிவு சிறப்பு. எனவே போதனு சக்தியை விளக்கிற்று.

(க-து.) உணரச் சக்தியற்றவர்களும் உணர்ந்துகொள்ளும்விதம் உண்மையைத் தெரிவிக்கப் புகுந்தனரென்பது. இது ஜீவகாருணியம்; செருக்கன்று. (ரு)

சு - கவி. அ - கை.

[முன்னே வஸ்துதத்துவமெனப் பொதுப்படக்கூறி இக்கவியில் அஃதினையதெனக் கூறுகின்றார்.]

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக்
கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்தை
யடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லாரே.

(இ-ள்.) படர்ந்த வேதாந்தமென்னும் பாற்கடல்மொண்டு முன்னூல் குடங்களி னிறைத்துவைத்தார்குரவர்கள்(எ-து)—முன்னுள்ளவேதாந்தாசாரியர்கள் தமது காலத்துக்கு முன்னரே விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டு வரையின்றி விரிந்துள்ள வேதாந்தமென்னும் திருப்பாற்கடலில் மொண்டு தம்மாலாயமுதனூலென்னும் குடங்களினிறைத்துவைத்தார்கள், எல்லாங் காய்ச்சிக் கடைந்தெடுத்தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை(எ-து)—அக்குடங்களி னிறைத்துவைத்தஅனைத்தையும்ஒருங்குசேர்த்துக்காய்ச்சிக் கடைந்து அதிலெழுந்த வெண்ணெய்க்குக் கைவல்ய நவநீதமெனப்பெயர் தந்து இதனை யாவருமுண்ணும்படியெடுத்துக்கொடுத்தேன், அடைந்தவர் விடயமண்டின் றலைவரோ பசியிலாரே (எ-து)—இதனை ஏற்றுண்பவர்கள் விடயமாகிய மண்ணைத்தின்ன அலைவார்களோ? அலையார்கள்; எனெனிற் பசியில்லாதவர்களாதலால் (எ-று).

படர்ந்த வேதாந்தமென்னும் பாற்கடலென்பதும், முன்னூற்குடங்களென்பதும்,கைவல்யநவநீதமென்பதும், விடயமண்ணென்பதும்உருவகம். வேதமுடிவில் அகண்ட பரிபூரணமாக விளங்காநின்ற சுயஞ்சைதன்ய சாட்

சாத்காரத்தைப் படர்ந்த வேதாந்தமென்னும் பாற்கடலெனவும், மகான்கள் தத்தமக்கியைந்த அளவு அதையேற்றுச் சிந்தித்துத் தெளிவுற்றதைப் பிறருய்யப் பாக்களிலும் வாக்கியங்களிலுங் குறைவற அமைத்தன ரென்பதை மொண்டு முன்னூற்குடங்களி னிறைத்துவைத்தார் குரவர்க ளென வும். அவ்வனுபவ ரசங்களையெல்லாமொருங்கே யென்னுளத்திற் கொண்டு என்னனுபவ ஞானக்கினியி லியையச் சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சேடித்து நின்றது நிரதிசயாநந்தமாதலால் இதனையெடுத்துணர்த்தினேனென்பதை எல்லாங்காய்ச்சிக் கடைந்தெடுத்தளித்தேனிந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை யெனவும், இதனருமையுணர்ந் திதனையடையுமாறு அடைந்ததற்குமாறுய நிலையையடையத் தவிப்பரோ நித்திய திருத்திய ராதலின் தவியா ரென்பதை அடைந்தவர் விடயமண்டின் றலைவரோ பசியிலாரேயெனவுங் கூறியவாறு காண்க. இடுதே லேற்றற்பால தல்லாத கைவல்ய நவநீதமென்னுந் திவ்விய மேலாயநிலையை அதற்கியைந்தமொழிகளாக்கித்தந்தமையின் கைவல்யநவநீதம் விடயமும், அதற்கியைந்தமொழிகளாலாய கவிகளும், அக்கவிகள்மயமாய இந்நூலும், அவ்விடயத்தையுணர்த்தற்கியைந்த துணைக்கருவியாதலால் இந்நூல் சம்பந்தமும். இதனை யுணர வேண்டியவாறு உணர்ந்தனுபவித்தற்குரியார் அதிகாரியும்.அங்ஙனம் அனுபவித்தலாலாயது துக்கநிவிர்த்தியும், தடையற்ற வானந்தமும் ஆதலால் இவை பயனும் எனக்கொண்டாம்; கொள்ளவே இந்நான்கும் அனுபந்த சதுஷ்டய மென்றுயின.

வினு:—எதை விட்ய மண்ணென்றுர்?

விடை:—சர்வமதத்தருங் கூறுங் கைலாய முதலிய சகல பதவிகளும் அவற்றுலாய தாரதம்மிய சுகபேதங்களுமென வறிக.

வினு:—இவற்றை மண்ணென்பானேன்?

விடை:—மண்ணை யாகாரமாக்கியவிடத்து நாசத்துக்கே இடந்தரல்போல்,விடயத்தையே சுகாகார மாக்கியவிடத்து ஓயாப் பிறப்பிறப்பிற்கேயிடந்தரலாலென்க.

(க-து.) அனுபந்த சதுஷ்டயத்தினிலை இஃதெனவிளக்கியதென்பது. இங்கே விடயமண்ணெண்பதின் முக்கியார்த்தம் அறிவுக்கயலே. (சு)

எ - கவி. அ - கை.

[மேல்நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவை உபாசனு மூர்த்தமாகத் துதித்து இந்நூலை இருவகைப்படலமாக்கி அவற்றிற் குரியபெயரை இக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும்
வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே.

(இ-ள்.) முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை யெனையாட்கொண்டகர்த்தனைவணங்கி (எ-து)—பாசமகன்றவனாகியுந்திருவேங்கடாசலபதியில் முகுந்தனாகியும் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட கர்த்தனாகியும் இருப்போனெவனோஅவனைவணங்கி, சொல்லுங்கைவல்யநவநீதத்தைத் தத்துவவிளக்கமென்றுஞ் சந்தேகந் தெளிதலென்றும்வைத்திருபடலமாக வகுத்துரைசெய்கின்றேன் (எ-து)—சொல்லப்புகுந்த இந்தக்கைவல்லிய நவநீதமென்னுநூலைத்தத்துவ விளக்கமென்றும் சந்தேகந் தெளிதலென்றும் இரண்டுபடலவகையாக வகுத்துவைத்து அவற்றைச் சொல்லத்துணிகின்றேன் (எ-று).

"ஒருபொருண்மேற் பலபெயர்வரினிறுதி, யொருவினைகொடுப்பதனியுமொரோவழி" என்னும்விதியால், முத்தனை வேங்கடேசமுகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட கர்த்தனை வணங்கி என்றார். (எ)

அ - கவி. அ - கை.

[மேலிரண்டாக வகுத்த படலவகைகளுள் தத்துவவிளக்கத்தை
முன்னர்க் கூறுவான் வேண்டி அதனை யேற்றற்பாலனாகிய
அதிகாரியின் சாதனசதுட்டயங் கூறப்புகுந்தார்,
இக்கவியில் அவற்றின் பெயரையும் நிலையையும் முறையே
யுணர்த்துகின்றார்.]

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம்
முத்தியைவிரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே.

(இ-ள்.) நித்தியவநித்தியங்க ணிண்ணயந்தெரிவிவேகம் (எ-து)—நித்தியவஸ்து, அநித்திய வஸ்துக்களின் நிச்சயங்களைத் தெரிகிறவிவேகத்தை நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமென்றும், மத்தியவிகபரங்கள் வருபோகங்களினிராசை(எ-து)—இடையாயுள்ள இம்மைமறுமைகளில் வரும்போகங்களில்வெறுப்பெழுதலை இகமுத்திரார்த்தபலபோகவிராக மென்றும்,சத்தியமுரைக்கவேண்டுஞ் சமாதியென்றாறுகூட்டம் (எ-து)—உண்மையாகவுரைக்க வேண்டியவாறு சமாதியென்று கொள்ளத்தகுங் கூட்டத்தைச் சமாதி சட்க சம்பத்தென்றும், முத்தியைவிரும்பு மிச்சை (எ-து)—ஐக்கிய முத்தியை விரும்பத்தக்க இச்சையை முமூட்சுத்துவமென்றும்,மொழிவர் சாதனமிந்நான்கு (எ-து)—கூறத்தகும் இந்நான்கையுஞ் சாதன சதுட்டயமென்ப ரறிவுடையோர் (எ-று). (அ)

கூ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமாதி சட்க சம்பத்தென்னுந் தொகையை இனி யிரண்டு
கவியில் வகையாக்கிக் கூறுகின்றார்.]

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை யாறுஞ்
சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்

அமர்மனை விவகா ரங்க ளருகலே விடலென் றாகும்
அமர்செயுஞ் சுகதுக் காதி யனுபவிப் பதுச கித்தல்.

(இ-ள்.) சமந்தமம்விடல்சகித்தல்சமாதானஞ்சிரத்தையாறும்(எ-து)—முன்னர்ச் சமாதிசட்க சம்பத்தென்றார்; அவை சமம் தமம் விடல் சகித்தல் சமாதனம் சிரத்தை யெனவாறும், சம மகக்கரணதண்டம் (எ-து)—சமமாவது அகமாயுள்ள மனத்தைத் தண்டித்தலாம், தமம் புறக்கரணதண்டம் (எ-து)—தமமாவது புறமாயுள்ள ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களைத் தண்டித்தலாம், அமர் மனைவிவகாரங்க ளருகலே விடலென்றாகும்(எ-து)—விடலாவது தானமர்ந்துள்ள குடும்பவிவகாரங்களைச்சுருங்கச் செய்தலாம், அமர்செயுஞ் சுகதுக்காதி யனுபவிப்பது சகித்தல் (எ-து)—சகித்தலாவது விடாது கலகஞ் செய்கின்ற சுக துக்க முதலியவைகளை அவ்வவ்வாறாகா தனுபவித்தலாம் (எ-று).

இச்சை செல்லுழியெல்லா மனஞ்செல்லாதுகாத்தல் அகக்கரணதண்டமெனவும், முன்பழக்கவழிச் செல்லுழியெல்லாம் பொறிகள் செல்லாது காத்தல் புறக்கரணதண்டமெனவும்; விவகாரவிரிவைச்சுருக்கல் அமர்மனை விவகாரங்க ளருகலெனவும், இருவினைப்பயன் வழித்தா யாகாமை சகித்தலெனவும் பொருள் படுமாறுகாண்க. கலகஞ்செய்தல் மனமொருவழித்தா நிற்கச்செய்யா தலையச்செய்தல். (கூ)

கO - கவி. அ - கை.

இதுவுமது.

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு மாறு
சரசமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின் சொற் பொருளி தாமே.

(இ-ள்.) சிரவணப்பொருளைத் தானேசித்தஞ் சிந்திக்குமாறு சரசமா வைக்குமித்தைச்சமாதானமென்பர்மேலோர் (எ-து)—வேதாந்த சிரவணார்த்தத்தையே சித்தஞ்சிந்திக்கும்படி இனியலீலையாக நியமித்துக்கொண்ட இந்தச்சன்மார்க்கத்தைச் சமாதானமாவதெனச் சான்றோர்கூறுவர், பரம சற்குருநூலன்பு பற்றலேசிரத்தையாகும் (எ-து)—சிறந்த சற்குருநாதனிடத்திலும் வேதாந்தநூலினிடத்திலும் மிக்கவன்புவைத்தலே சிரத்தையெனப்படுவதாம், வரமிகுசமாதியாறுவகையின் சொற்பொருளிதாம் (எ-து)—எல்லாவரத்தினுமிக்க ஆறுசமாதிவகையின் சொற்பொரு ளிஃதேயாம். ()

ஏனையவற்றைச் சிரவணப் பொருளென்னாது வேதாந்த மென்றது சமாதி சட்க சம்பத்து நான்கு சாதனத்துள் மூன்றாவதாதலானும், சமாதியாறனுள் சமாதான மைந்தாவ தாதலானும்; பின்சாதன முமூட்சுத்துவ

மாதலானுமென்க. தானே யென்னுந் தேற்றேகாரந் தந்தது பிறவன்றெ னற்கு. காதானுகர்தலைச் சிரவணமென்றார். பொருளிதாமென்றது தொகுதி யொருமை. வேதாந்தார்த்தமாவது அங்கலிங்கார்த்தத்தை மாத்திரம் பிரதிவாதிப்பது. ஏனைய, கன்மகாண்டம் பத்திகாண்ட மெனக்குறிப்பிக்கின்றன. (க-து) இந்நூலதிகாரிக்கு இந்நான்கு சாதனமும் அங்கமாயின வென்பது. (௧௦)

கக - கவி. அ - கை.

[அவ்வவற்றிற்குரிய சாதனமின்றியக்கண் யாதும் அமையா தென்பதையும், அமையின் அதனருமையையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ளி னுழையாது நுழையு மாகிற்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னுமே.

(**இ-ள்.**) சாதனமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகிலில்லை (எ-து)—அவ் வவற்றிற்குரிய சாதனமில்லாவிடத்து யாதுகாரியத்தையுஞ்சாதிப்பா ருலகெங்கணுமில்லை, ஆதலா லிந்தநான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும் (எ-து)—ஆகையா லிந்தநான்குசாதன முடையோர்க்கே ஞானோதயமுண் டாகும், நூதனவிவேகியுள்ளினுழையாது (எ-து)—நூதனசாதன விவேகி யுள்ளத்தின்கண் ஞானார்த்தத்தை நுழையுமா றெடுத்துக்கூறினுஞ் சற்றும் நுழையாது, நுழையுமாகிற் பூதசன்மங்கள் கோடிபுனிதனும் புருடனும் (எ-து)—நுழையுமானால் அவன்முன் அனேககோடி ஜன்மங்களிற்செய்த சிவபுண்ணியங்களாற் சித்தசுத்தி யுடையோனாகிப் பரிபாக புருடனென் றெண்ணப்படுவன் (எ-று).

பொதுப்படக்கிபற்றிக் கூறியதென்பதுதோன்றச் சாதனமின்றியொன்றைச்சாதிப்பாருலகிலில்லையென்றார். நிச்சயமாதலின் அடைந்தவர்க்கே யெனத் தேற்றேகாரம் வருவித்தாம். ஏனையபாலினும் "ஒருமொழியொழி தன்னினங்கொளற்குரித்தே" என்னும் விதியால் புனிதனென்பதையொட்டுக. அஃறிணையிலு முள்ளுக்கத்திரியும் ஞானக்கினியா லெரிந்ததென்னும் ஐதிகசாம்பிரதாய மிருத்தலிற் கூடும்.

(**க-து.**) ஞானம் சாதனசதுஷ்டயமின்றி யமையாதென்பது. இங்கே அறிவுண்டாகுமென்பது மெய்யுணர்வை. மெய்யுணர்வாவது அயலை யறியாது தன்னைத்தானறிதல். என்னை? "மெய்ம்மையறிவல்லதமில் வேறறிவதெல்லாம் தம்மையறியுமறிவதேயறிவுதானே" என்றுதத்துவராயரோதுதலின். சுவானுபூதிநூலையேனும், சுவானுபூதி யுத்தியேனும், சுவானுபூதிநவநவ அற்புதத்தையேனும் இடைவிடா திரவும் பகலுமாக எதிரினின் றெடு

த்துப் புலப்படும் வண்ணம் போதிக்கினும் இங்ஙனமாய சத்தஞ் சிறிதும் நுழையாது. செவிடோ? உலகசத்தத்துக்கன்று. என்னே? "கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியாற், றோட்கப்படாத செவி" என்று திருவள்ளுவர் கூறுதலின். (கக)

கஉ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய சாதன சதுஷ்டய அதிகாரியான ஒருவ னதிதீவிர பக்குவ நிலையை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலுந்
தவனமூன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல்வெம்பிப்
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னானே.

(இ-ள்.) இவனதிகாரியானே னிந்திரியங்களாலும் புவனதெய்வங்களாலும் பூதபௌதிகங்களாலுந் தவனமூன் றடைந்து(எ-து)—இந்தநான்கு சாதனத்துக்கு மதிகாரியானேனாகிய இவன், மனமுதலியவாறுஇந்திரியங்களாலும் பூமியில் தனக்கிடுக்கணாக நேரிடுந் தெய்வச்செயல்களாலும், பஞ்சபூதங்களாலும், அவற்றின் பௌதிகங்களாலும் நேரிடும் மூன்றுவித தாகமடைந்து, வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பி (எ-து)—வெய்யிலாற் சகிக்கப்படாத புழுவைப்போல வதைந்து, பவமறு ஞானதீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினான் (எ-து)—சனியாத ஞானதீர்த்தத்தில் மூழ்கிவிட அதி தீவிரமாக விரைவுற்றனன் (எ-று).

இவன் தவன மூன்றடைந்து புழுப்போல் வெம்பி ஞானதீர்த்தம்படிந்திடப் பதறினனென முடிக்க.ஆறிந்திரியங்களானேரிடுந்தவனமாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளாக உணர்வதினாலாய சுகதுக்கவதை;புவனதெய்வங்களானேரிடுந் தவனமாவது ஊழானேரிடுந்தனதிஷ்டத்தவறு;பூதபௌதிகங்களானேரிடுந் தவனமாவது மண்முதலிய பஞ்சபூதங்களாலும், இடி மின்னல் வீடிடிந்து விழுகைமுதலியவற்றாலும் நேரிடும்வதை. இவற்றை முறையே ஆதியாத்மீக மெனவும், ஆதிதெய்வீகமெனவும், ஆதிபௌதீக மெனவும் அறிவுடையோர் கூறுவர். தாபத்ரயாக்கினி யெனினும் ஒக்கும். தவன மூன்றடைந்து புழுப்போல்வெம்பிப் பதறினனென்னுங்குறியா லதிதீவிரனெனக் குறிக்கப்பெற்றும். தவனமென்பது அக்கினியெனினு மமையும். இந்தத் தாபத்ரயத்துக் கியையாதானிவனெனவே,ஏனையர் இயைந்தனரெனப்பொருள்படுதலால் அவர்களதிதீவிர ரல்லரெனத் தானே குறிக்கின்றது. இக்குறிகளை வஞ்சகர் தம்பா லிருப்பதாகக் காட்டினும் விரைவில் மாறுவர்.

(க-து.) வெயிலால் வதையுண்டோன் தடாகமுதலிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கப் பதறுவான் போன்று தாபத்ரயாக்கினியால் மனச்சாக்ஷியாகவதையுண்டோன், ஏனைய தீர்த்தம் வேண்டாது ஞானதீர்த்தத்திலேயே மூழ்கப் பதறுவனென அறிக.பவமறும் என்பதை ஞானத்துக்கு விசேடணமாக்

கிப் பவத்தையறுக்கு ஞானமெனப் பொருள்கொள்ளினு மமையும். தெய்வ மெனினு மூழெனினு மொக்கும். அறு ஞானம் வினைத்தொகை. இது தன்வினை பிறவினைகட்குப் பொது. (கஉ)

கங - கவி. அ-கை.

[இந்த அதிதீவிர பக்குவன் மேற்கூறிய தாபத்ரயாக்கினி மேலீட்டால் ஈடணாத்ரயமுங் கடந்து ஞானசற்குருவுக்காக எங்குந் தேடி யலைந்து கண்டானென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆனவிம் மனைவி மக்க ளர்த்தவீ டணைகண் மூன்றிற்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போற்
போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே.

(இ-ள்.) ஆனவிம் மனைவிமக்களர்த்தவீ டணைகண்மூன்றில் (எ-து)—தத்தமக்குரிய வூழாலமைந்த இந்தமனைவியும் இந்தப்புத்திரர்களும் இந்தப் பொருள்களுமாகிய ஈடணாத்ரயங்களினின்றும், கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடுமான்போல் போனவன் (எ-து)—வேடரது வலையிற் சிக்கித் தெய்வகதியால் தப்பித்துக்கொண்டு திரும்பிப் பாராதோடு மான்போலத் தப்பித் தோடிப்போன இவ்வதிதீவிரன், வெறுங்கையோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று (எ-து)—யாதொன்றும் இல்லாததாகப் போகாத பிரகாரம்போய், ஞான சற்குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கினான் (எ-து)—ஞானாசிரியனைத் தரிசித்து மனப்பூர்த்தியாக வணங்கினான் (எ-று).

ஈடணாத்ரயத்தால் நேரிடுந் துன்பமாவது மனைவிபால் ஐயமறாமையும், மக்கள்பால் அவாவறாமையும், தாமீட்டிய பொருளின்பால் "இன்ன றரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே. பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே யன்ன, தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, லிழத்தலுந்துன் பமேயாம்." என்னுங் கவிப்படி நேரிடுந் துன்பமறாமையுமே. வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணமாவது சாதன சதுஷ்டய பரிபாகத்தைவிளக்க நின்றது. இங்கே நன்றாக வென்பது திரிகரண மொத்தலை.

(க-து.) தாபத்ரயாக்கினியால் ஈடணாத்ரயத்தைக் கடந்து ஆசிரியரைத் தேடிக் கண்டு வணங்கின னென்பது. (கங)

கச - கவி - அ - கை.

[அங்ஙனந்தேடிக் கண்ட ஆசிரியன்பால் தன் குறைகளை முறையிடுகின்றான் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ் சோகத்தால்
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை யிரக்ஷிக்க வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) வணங்கி நின்றழுது சொல்வான் மாயவாழ்வெனுஞ் சோகத்தா லுணங்கினேன் (எ-து)—ஆசிரியரை வணங்கிநின் றழுது முறையிடலாயினன் மாய வாழ்வென்று சொல்லப்படும் குடும்ப சோகத்தினுல் மிக வதைந்தேன்; ஐயனே என்னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம் (எ-து)—எனதாசிரிய மூர்த்தமாக எழுந்தருளிய கர்த்தனே! என்னுள்ள மாத்திரம் சீதளமாகும்படி, பிணங்கிய கோசபாசப் பின்னலேச் சின்னமாக்கி (எ-து)—பேரின்ப வாழ்வுக்கு மாருயுள்ள பஞ்சகோசமாகிய வலையைத் துண்டுதுண்டாகத் தறித்து, இணங்கிய குருவே யென்னை யிரக்ஷிக்க வேண்டுமென்ருன் (எ-து)—என் ஐயந் திரிபு அகற்றுவதற்கு இயைந்த குருநாதனே அடியேனைப் பிறவியணுகாவாறு இரக்ஷிக்க வேண்டுமென் றிரந்தனன். (எ-று).

மாயவாழ்வென்பது பொய் வாழ்வு; சோகமாவது துன்பம். எனவே, பொய்வாழ்வு மெய்யாகச் சுகம்போலத் தோன்றலின் மெய்வாழ்வெனத் துணிந்து அனுபவிக்க அனுபவிக்கத் துன்பமேலீடே நிகரற்றபலனென்பது பெற்ரும். மாயவாழ்வு சந்தைக் கூட்டம்போல்வது. தேகங்களெல்லா மண் பொம்மைகளாதலின் மீண்டு மண்ணுகின்றன. ஆயினும் வினைவழியே வந்துஅணைவதாதலின்,"இக்கணத்திருக்குமினிவருங்கணத்தூடிருக்குமோ மரிக்குமோ வுடலம்" என்ருரறிஞர். ஆதலின் இவ்வுடலைமெய்யெனநம்பி நானீயவனவளதுவெனக்கொண்டு குலாவி மகிழ்தல் மகிழ்வன்று என்பது பற்றி மாயவாழ்வு என்ருர். இப் பொய்வாழ்வைப் பொய்யென் றுணராது மெய்யெனக்கொள்வதும், அவற்ருலாய சுகதுக்க வலைகளால் ஓயாதுமொத்துண்பதும், இது சகசமென்று அச்சுழலில் தானேயிருக்க மீண்டு மீண்டுங் காமியத்தவமே புரிவதும், சிற்றின்பத்தையே கருதிச் சலிப்பின்றி உழல்வதும் உள்ளமாதலாலும்; தாபத்ரயாக்கினி வதைத் தவிப்பும், ஈடணுத்ரயத் தவிப்பும் இவ்வுள்ளத்திற்கே யாதலாலும்; உபசாந்தம் வேண்டுவது வேருென்றிற்கும் அன்ருதலாலும் உள்ளமே குளிரும் வண்ணம் எனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தார். பாசமென்பது ஆசையாகிய கயிறு. கயிற்ருற் பின்னியிருப்பது பற்றிப் பின்னலே வலே யென்ரும்.

(க-து.) துக்க நிவர்த்தி வேண்டு மென்பது. (கச)

கரு - கவி. அ - கை.

[அவ்வேண்டுகோளுக்கு இயைந்த ஆசிரியர் யான் சொன்னவாறு இயையின் அங்ஙனமாகுதி யென்றனர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

அன்னைதன் சிசுவை யைய ணுமைமீன் பறவைபோலத்
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி

உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான்.

(இ-ள்.) அன்னை தன் சிசுவை யையனுமைமீன்பறவைபோல(எ-து)--தாயாகிய ஆமையும் மீனும் பட்சியும் தன் சிசுவைச் செய்யுமாறுபோலக் குரு, தன்னகங்கருதி நோக்கித் தடவிச்சந்நிதியிருத்தி (எ-து)—தன்னுளத்திற் சிந்தித்தும் திருநோக்குவைத்தும் அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ்செய்தும் இம்மூன்றுமாயினபின் தன் சந்நிதியி லிருக்கச்செய்து, உன்னது பிறவிமாற்றுமுபாய மொன்றுண்டு(எ-து)--இனி உனது ஜனனத்தை நீக்கத்தக்க ஓர் தந்திரமுண்டு, சொல்வேன் சொன்னது கேட்பாயாகிற் றொடர்பவந்தொலையுமென்றான் (எ-து)—யான் அதைச்சொல்லுகின்றேன் சொன்னவாறு கேட்டு நிற்பையாயின் உன்னைவிடாது தொன்றுதொட்டுத் தொடர்ந்து வருகின்ற ஜனனம் உன்னைவிட்டு நீங்குமென் றுறுதிமொழிதந்தனன். ()

ஐயனுமென்ற உம்மை தொக்கு நின்றது. அன்னையென்ப துவமையன்று; தன் சிசுவென்றதனால் ஆமை மீன் பறவையென்பவைகட்கு விசேடணமாயிற்று. ஆமை மீன் பறவைபோலத் தன்னகங் கருதிநோக்கித்தடவியென்பது நிரனிறைப் பொருள்கோள். இக்கவியில் தன்னென்ப திரண்டுண்டு: ஒன்று ஆமையாதிகளுக்கும், மற்றொன்று தன்னகங் கருதி என்பதனால் குருவுக்கு மெனக்கொள்க. யாதினுனெனில் போல வென்பதை இடையிற் கொடுத்துப் பிரித்ததினு லென்க.

(க-து.) அவன் வேண்டுகோளுக்கு இவர் இயைந்ததற் கடையாளம் இவன் தன்னைப்போலாகுக வென்றுன்னலும், நோக்கலும், தடவலுமே யென்பது. ஆமையாதிகளுக்குரிய வினையை இவர்மேல் ஏற்றலால் அவைகட்குச் சொல்லாதொழிந்தது சுருங்கச்சொல்லலென்னு மழகு. அவைகட்குரிய தனித்தனிவினையும் தத்தங் குஞ்சுகள் தம்மைப்போல் உருப்படற்கென்க. (கரு)

கசு - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனமாகுகவென்ற ஆசிரியர் கூறிய ஓர் சிறியதந்திரத்தைக்
கேட்டமாத்திரத்தில் அவனெய்திய உவகை மிகுதியை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்டநேரந்
தடமடு மூழ்கி னன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி
அடருமன் பொழுகு மாபோ லானந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான்.

(இ-ள்.) தொடர்பவந் தொலையுமென்று சொன்னதைக் கேட்டநேரம் (எ-து)—தொன்றுதொட்டு உன்னைத் தொடர்ந்துவருகின்ற சனனந் தொலையுமென்று குருவானவர் சொல்ல அதைச் சீடன் கேட்டமாத்திரத்தில்,தடமடு மூழ்கினன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள்ளாறி(எ-து)—வெய்யிலாற் களைப்பட்டோன் பெரிய தடாகத்தில் மூழ்கினல் எங்ஙனமோ, அங்ஙனம் இவனும் தன் மனம் குளிர்ந்ததுமன்றிச் சரீரமும் உட்புறமெங்குங் குளிர்ந்து வெப்பமாறி, அடருமன் பொழுகுமாபோ லானந்த பாஷ்பங் காட்டி(எ-து)—அகத்தில் மிக்க அன்பு பெருகுமாறு போன்று புறத்திலும் விழிகளால் ஆனந்த பாஷ்பம் ஒழுகக் காட்டி,மடன் மலர்ப்பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான் (எ-து)—தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை மீண்டும் வணங்கி யெழுந்து நின்று இதைச் சொல்லப் புகுந்தனன்.

ஒருவரும் இங்ஙனம் சொல்லக்கேளாமையால் இங்ஙனமாய வியப்புத் தோன்றிற்று. மனங் குளிர்ந்தது மன்றியெனத் தெரிவித்தலால் சரீரமுமென்ற வும்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. மடன் மலர்ப் பாதம் உவமைத்தொகை. (கசு)

கஎ - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் உவகையின் மிக்கோனுகிய மாணுக்கன் ஐயனே உபாய மொன்றுண்டென்றீரே; அதனை யுணர்தற்கு அடியேன் அபாத்திரனுயினும் அதை விளக்கி இரட்சித்தல் தமது கடமையே யென்று இரந்து கேட்டனன் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனு னுலுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரென்னை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே
இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யிடேற்றல் வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) சொன்னது கேட்கமாட்டாத் தொண்டனுனுலும் (எ-து)—நாமுணர்த்துவதைக் கேட்கச் சக்தியற்ற தொண்டனுயினும், சுவாமி நின்னது கருணையாலே நீ ரென்னை யாளலாமே(எ-து)—குருசுவாமியே உமது கிருபாகடாட்சத்தினுலே தாங்கள் அடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ளலாமே தடையென்னை?, உன்னது பிறவிமாற்று முபாயமொன் றுண்டென்றீரே (எ-து)—உன் சனனத்தை நீக்கத்தக்க உபாய மொன்றிருக்கின்ற தென்றீரே, இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான் (எ-து)—அஃது இத்தன்மையதென்று அதனியல்பைத் தாங்கள் காட்டி அடியேனை இரட்சிக்க வேண்டுமென்று இரந்தனன் (எ-று).

(க-நு.) இவன் இரந்து கோடலைக் கண்டு அகம் பாவம் அற்றவனென்று உணர்ந்தா ரென்பது. (கஎ)

கஅ - கவி. அ - கை.

[ஆசிரியர் இவனே எமது கருத்துக்கு இயைந்தவனென்று அன்னேன் இரந்து கேட்கும் குறியாலுணர்ந்து உபதேசிக்கத் தொடங்கினர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே.

(இ-ள்.) அடங்கிய விருத்தியானென் றறிந்தபின் (எ-து)—விருத்தியடங்கினவனென்று இவனை அறிந்த பின்னர், செறிந்தமண்ணின் குடம்பையுள் புழுமுன்னூதுங் குளவியின் கொள்கைபோல (எ-து)—புரையற அமைந்த மண் கூண்டினுள் புழுவுக்கு முன்னின்று கோஷிக்குங் குளவியின் தன்மையைப்போல, தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி (எ-து)—அவ்வுபாயம் இனையதெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்த ஆசிரியரும் ஆத்ம சொரூபத்தையே அவனடையவேண்டி, உடம்பினுட் சீவனைப் பார்த்துபதேச மோதுவார்(எ-து)—தேகத்தினுள்ளிருக்கும் சீவனைப் பார்த்து உபதேசிக்கத் தொடங்கினர் (எ-று).

தடுக்காது அமைதி பெற நிற்றலை அடங்கிய விருத்தியான் என்றார். புழுவை இரைக்கென்றனர் சிலர். யாதுபற்றி யெனின், புழுவை குளவியாக்கல் எங்ஙனம் பொய்யோ, அங்ஙனமே வேதாந்த முழுவதுங் குழறலென்பதைக் காட்டவென்க.

வினா:—சமஸ்தமு மித்தையென்று வேதாந்த சாஸ்திர முழுவதும் பிரதி வாதிப்பது பொய்யோ?

விடை:—அநாதியாயிருக்கும் உலகைப்பொய்யென்பதனாற் குற்றமே.

வினா:—பொருளிடங் காலங்களில் ஒன்றேனும் சோதனையில் அல்ல, இல்லையென்று இயையாது, ஆம், உண்டெனப்பட்டே இருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் ஒரு பொருளுஞ் சம்மதியாதே; ஆதலின் அனைத்து மித்தையென்னல் குற்றமோ?

விடை:—பொய்யாயின் நமது இச்சா ஞானக்கிரியைகட்கு இயைந்திருப்பானேன்? கர்த்தத்துவ போக்தத்துவமா யிருப்பானேன்? சித்து சடபேதமா யிருப்பானேன்? அரசு குடியென் றிருப்பானேன்? பிறப்பிறப்பென் றிருப்பானேன்? ஆதலிற் குற்றமே.

வினா:—அனைத்தும் பூதவிகாரங்களாதல் என்பதற்குப் பழுதென்னை? சுயம்பெனிற் காட்டலாம். அங்ஙனமே பூதமும் சுயம்பெனின் விகாரமய

மல்லா திருக்கக் காட்டலாம். காட்ட வலியின்றேல் அது உன்பிழை; நூலின்மேற் பிழையென்னை?

விடை:—இங்ஙன முணராமையாற் குற்றமெனதே யென்றனன். ()

௧௯ - கவி. அ - கை.

[அவ்வுபதேசம் இனையதெனச் சாமானியமாகக் கூறுவதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழல்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத காலநேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே.

(இ - ள்.) வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்திறந்து (எ-து)—என் ஞானபுத்திரா! என் பூர்வபக்க சித்தாந்தவழியே வரக்கடவாய்; எவன் தன்னை மறந்தானோ அவன் மாறாது பிறந்திறந்து, தீராத சுழல்காற்றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச்சுற்றி (எ-து) ஓயாத சுழல் காற்றில் அகப்பட்ட செத்தைபோல எப்பதவிகளிலும் நிலையின்றிச்சுற்றிச் சுற்றி, பேராத காலநேமிப் பிரமையில் திரிவன் (எ-து)—அழியாத காலசக்கரமென்னு மயக்கத்தில் திரிந்துகொண்டே யிருப்பன்; போதமாராயுந் தன்னைத்தானென் றறியுமவ் வளவுந்தான் (எ-து)—அறிவினால் ஆராயத்தக்க தன்னைத் தானென் றறியுமட்டும் (எ-று).

எங்கெங்கே பூர்வபட்சப் படுத்துகிறேனோ அந்தந்த நிலைகளைவிட்டெங்கெங்கே சித்தாந்தப் படுத்துகிறேனோ அந்தந்த நிலையை விடாதுபற்றிவருவாயாக வென்பார் வாராய் என்றார். தன்னை மறத்தலாவது அயலைத்தானெனலை. எடுக்கும் உடலெல்லாம் காலவளவில் விடாது மாறிமாறிச் சுழன்று வருதலின் காலத்தைச் சக்கரமென்றார். காலம் இருந்தபடியிருக்க அதனைச் சக்கரமென்றது உடலுக் காயுள் கணித்தலைப்பற்றியும், அண்டங்கள் சுழன்று வருதலைப்பற்றியும் என்க. பிரமையென்பதற்குச் சுழலெனப்பொருள் கொள்ளின் காலநேமி யென்பதனோற் பொருந்தும். மயக்கமெனப் பொருள் கொள்ளின் காலநேமியை ஆயுளாகக்கொண்டு மயங்கல் புருடனாதலால் அவன்மேற் பொருந்தும். தான் என்பது போதமாதலால் தன்னால் தன்னை ஆராயவேண்டுமென்பது தோன்ற போத மாராயுந் தன்னை யெனவும், அங்ஙனம் ஆராய்ந்த விடத்தன்றித் தன்னைத் தானென வுணர்தல் கூடாமையின், ஆராயுந் தன்னைத் தானென்றறியு மவ்வளவும் எனவுங் கூறினார்.

(க-து.) தானே தானாகாத காலமளவும் பிறவியகலாதென்பது. இது சனன நாச தந்திரம். எனையவோ தானெனல் அயலாதற்பால வாதலின் போலி தந்திரம். இது மதத்தரிடத்தது; அது வேதாந்தியிடத்த தாதலின்

வேதாந்தமே அனைத்தினு மிகையெனல் அருத்தாபத்தி. யாதினாலெனின் சத்து சித்து ஆனந்தத்துக்கு இயைதற்பாலது இனையதெனவும், அநிர்த சடதுக்கத்துக்கு இயைதற்பாலது இனையதெனவும் கலப்புறாது விளக்கச் சோதனைஞாயம் பொருத்தங்களை யுடைமையானென்க. (கக)

உ0 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சாமானியமாகக் கூறியதையே விசேடமாகக் கூறுதலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேற்
பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னைநீ யறிவா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே

(இ - ள்.) தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுங் கண்டானேல் (எ-து)—ஒருவன் தன் எதார்த்த நிலையினையும், தனக்காதாரமாயுள்ள தலைவன் எதார்த்த நிலையினையும் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பானாயின், பின்னையத்தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன் (எ-து)—பின்னர் அத்தலைவனே தானாகவும் தானே அப்பிரமமாகவும் ஏகமாய இடத்துச் சனனத்தினின் றகல்வன், (ஆதலின்) உன்னை நீ யறிவாயாகி லுனக்கொரு கேடுமில்லை(எ-து)—உன் எதார்த்தவடிவை நீ யுண்மையாகக் காண வல்லையாயின் உனக்கொரு துன்பமு மில்லை, என்னை நீ கேட்கையாலே யீதுபதேசித்தேன்(எ-து)—பிறவித் துயரகலத்தக்க தந்திரம் உணர்த்த வேண்டுமென்று என்னை நீ கேட்டபடியால் இதனை யானுபதேசித்தேன் (எ-று).

தலைவன், பிரமம். ஐக்கியமாதற்கு இயைதற்பாலது உபாதிரகித கூடஸ்த பிரமமாதலால் இவற்றையே தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையும் எனவும், பிரத்தியட்சத்தாலன்றிச்சொல், நிச்சயம்,பாவனைமுதலியவற்றால் ஐக்கியமெய்தாது என்பது தோன்றக் கண்டானேல் எனவும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்துக்கு முன்னரன்று ஐக்கியமாவதென்பார் பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய் எனவும், தலைவன் றானென்றதனால் தான் தலைவனாயெனவுங் கொண்டாம். ஐக்கியமாதலைப்பற்றி இரண்டு தேற்றேகாரமும் வருவித்தாம். ஐக்கியமெய்தியக்கால் சனனத்துக் கிடமின்மையின் பிறப்புத்தீர்வன் என்றார். இது வேதாந்தமரபென்பது தோன்ற ஆதலினென்றும் சனனம் அகல்வதற்கு வேறின்மையான் ஈதுபதேசித்தேன் எனவுங் கூறினார்.

வினா:—ஐக்கியத்தா லெங்ஙனம் பவ மகலும்?

விடை:—எங்ஙனமாய நிலையைக் கூடஸ்தன் பிரமமென்றது? அது தெரியின் ஐக்கியந்தெரியும்; ஆதலின் வெறுஞ்சொல்லா லாவதன்றென்க.

(க-து.) இதனினு மேலாய ஐக்கியமில்லை யாதலால் இது கிடைத்தல் அரிதரிதென்பது பற்றி, இதனைத்தத்தமக்குரிய சமயக்கொள்கையின் மேலும் அதிகாரத்தின்மேலும், எச்சிலின்மேலும், யோனியின்மேலும் ஒருங்குபோல் தோற்று மனவொருமையின்மேலும், இன்னும் இவைபோன்றவைகளின்மேலும் வைத்து என்னசாதிக்கினு மைக்கியமாகுமா? ஒருபோது மாகாதென்பது. (உ0)

உக - கவி. அ - கை.

[தன்னைத்தான் அறியவேண்டுமென்ற ஆசிரியரது இலட்சியார்த்தம் அறியாது, தன் இலட்சியார்த்தம் காரணமாக எண்ணித் தன்னைத் தானுணராதார் இல்லாதிருக்க, அவர்கட்குச் சனனந்தவிராதது என்னை யென்ற வினவை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

***என்னைத்தா னசடனாக வெண்ணியோ சொன்னீ ரையா**
தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியு ளொருவ ருண்டோ
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே.

(இ-ள்.) என்னைத் தானசடனாக வெண்ணியோ சொன்னீ ரையா (எ-து)—என்னை அவ்வளவு மூடனாக எண்ணியா சொன்னீர் ஐயனே!, தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியு ளொருவருண்டோ (எ-து)—தன்னைத் தானறியாத மனிதர்கள் ஒருவர் உலகிலுண்டா?, பின்னைத்தானவர்களெல்லாம் பிறந்திறந் துழலுவானேன் (எ-து)—(இங்ஙனமிருக்க) அவர்களெல்லாம் பிறந்திறந் துழல்வ தென்னையோ?,நின்னைத்தா னம்பினேற்கு நிண்ணய மருளுவீர்(எ-து)—உன்னையே தஞ்சமாக நம்பிய அடியேனுக்கு உண்மையைத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று இரந்தனன் (எ-று).

அடியேனும்உலகத்தாரும் தன்னைத்தான் உணராதாரல்லவே; இஃதென்ன அதிசயமென்பது தோன்ற, "என்னைத்தா னசடனாக வெண்ணியோ சொன்னீரையா, தன்னைத்தானறியாமாந்தர் தரணியுளொருவருண்டோ" என்றார்.

(க-து.) இவ்வாக்கியத்திற்கு அனுபவம் ஒவ்வாதது என்னையென்பது.

உஉ - கவி. அ - கை.

[தன்னைத்தான் உணருமார்க்கம் இன்னதெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்தார், இக்கவியில் ஆத்மா நாத்ம விவேகத்தையே தன்னைத்தான் அறிதலெனக் கூறுகின்றார்.]

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வன் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றான்
பின்னது கேட்ட வையர் பீடையு நகையுங் கொண்டார்.

* 'என்னைத்தான் சடனவுள்ளத் தெண்ணியோ' எனப்பாடமு முண்டு.

(இ - ள்.) இன்னது தேகந் தேகியிவனென வுணர்வன் யாவன் (எ - து)—தேகம் இன்னதெனவும் தேகி இனேயனெனவும் உணர்பவனெவனே?, அன்னவன் றன்னேத் தானென் றறிந்தவனுகு மென்ருர் (எ-து)—அப்படிப்பட்டவனே தன்னேத்தா னறிந்தோன் என்பவனும் என்ருர், சொன்னபின் றேகியாரித் தூலமல்லாம லென்ருன் (எ-து)—அங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறிய பின் இத்தூல தேகத்தை யன்றித் தேகி யென்பவன் வேருெருவனுளனே? இஃதென்ன வியப்பு! அவன் யாரென்றனன், பின்னது கேட்ட வையர் பீடையு நகையுங் கொண்டார் (எ-து)—அது கேட்ட பின்னர் ஆசிரியர் சிறிது வருத்தமும் பின்னர் நகையுமானுர் (எ-று).

ஒன்றுந் தெரியாத இவனே எவ்வாறு மெய்யுணர்வு ஆக்குவதென்னும் விசனமும், ஆயினும் அதி தீவிரனுதலினென்னுஞ் சிறிதுவப்பு முண்டாயினமையால் பீடையு நகையுங் கொண்டா ரென்ருர். பொதுப்பட இன்னது தேகமென்ருர்;அதனே இவன் இத்தூலமல்லாம லென்ருன் எனவே தூலம், சூக்குமம், காரண மென்பவற்றுள் இத்தூல மென்றது வியப்பு, இவ்வியப்பால் உவப்பெய்தினரெனினு மமையும். அயல் ஆகார மானேன் சுயாகாரமு மாவனெனக்கொள்ள லுவப்பென்க. (உஉ)

உ௩ - கவி. அ - கை.

[அநாத்மாவே தானெனில் இது சாக்கிராவத்தை; ஏனே யிரண்டவத்தையிலும் தூலங் காணுமல் வெவ்வேருகக் காண அவ்ற்றை யாங்காங்கு கண்டவனும், இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே ஓர்ந்து உணர்பவனும் யார்? அவனேத் தெரிவி யென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்ருய்
மோகமாங் கனவில் வந்து முளேத்திடு மவனுர் சொல்லாய்
சோகமாங் கனவு தோன்ருச் சுழுத்திகண் டவனுர் சொல்லாய்
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேதோ சொல்லாய்.

(இ-ள்.) தேகமல்லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்ருய்(எ-து)—அநாத்மாவைத் தவிர வேறே ஆத்மாவென்பவன் யார்? இருந்தாற் காணப்படானு? இல்லே யாதலிற் காணே னென்றனே, மோகமாங் கனவில் வந்து முளேத்திடுமவனுர் சொல்லாய் (எ-து)—மயக்கமாயுள்ள சொப்பனத்தில் தானுகவந்து முளேத்தவ னெவன்? அவனுர்? சொல்லு, சோகமாங் கனவு தோன்ருச் சுழுத்தி கண்டவனுர் சொல்லாய்(எ-து)—மயக்கமாகிய அந்தச் சொப்பனமும் காணப்படாத சுழுத்தி யவஸ்தையைக் கண்டவ னெவன்? அவன் யார்? அதையாயினுஞ் சொல், ஆக நீ நனவிலெண்ணு மறிவுதானேதோ சொல்லாய்(எ-து)—இவை யனேத்தும் ஒருங்காகச் சேர்த்து நீ சாக்கிரத்திற் சிந்திக்கு மறிவாவதியாது? அதனேயேனுஞ் சொல்லு (எ-று).

இருந்தாற் காணுஞ வென்பது நபாதி; காணுஞதலால் யானுங் கண்டில னென்பது, நாஸ்தி. இவற்றை மறுக்க அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம். அபிமானித்ரயம் குறிப்பித்தார். குறிப்பிக்கவே, இவற்றை உணர்வான் தேகி ஒருவ னுளஞகத் தோன்றுகின்றது; தோன்றவே, அத்தேகியெனல் அறிவாகிற பொருளென விளங்க, "ஆகநீ நனவிலெண்ணு மறிவுதானே தோ சொல்லாய்" என்ருர். எனவே, அவ்வறிவு பிரத்தியேகாத்ம சொரூபமாயிற்று. தேகமே ஆத்மா வென்றது நாஸ்திகம். அதனை மறுக்கச் சீவனெனக்குறிப்பித்தது ஆஸ்திகம். இவ்வாஸ்திகத்தை மறுக்க அறிவென்றது வேதாந்தம் என்க.

(க-து.) அறிவாகிற புருஷன் ஒருவன் இதோ விருக்கின்ருனென வாச்சியார்த்தத்தாற் காட்டிய தென்பது. (உரு)

உச - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் வினவிய ஆசிரியருக்குத் தேவரீர் ஒருவன் உளஞகக் குறிப்பித்தது மெய்யே; சந்தேகமில்லை. அவன் இனையனெனத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
*** கனவுகண் டதுமி ரண்டுங் காணுத சுழுத்தி கண்டுந்**
தினமனு பவித்த லொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னை மறைக்கும தருளு வீரே.

(இ-ள்.) நனவு கண்டது நான் (எ-து)—சாக்கிராவஸ்தை கண்டதும் நானே, கண்டநனவுள நினைவுநீங்கிக்கனவு கண்டதும் (எ-து)—என்ஞற் காணப்பட்ட சாக்கிராவஸ்தையாயுள்ள ஸ்மரணை நழுவிக் கனவாகத் தோன்ற அக்கனவு கண்டதும் நானே, இரண்டுங் காணுத சுழுத்தி கண்டும் (எ-து)—இவ்விரண்டவத்தையுங் காணப்படாத சுழுத்தியவத்தை கண்டதும் நானே, தினமனுபவித்த லொக்கும் (எ-து)—அங்ஙனமாக யானே தினமனுபவித்துக்கொண்டு வருதலால் தேவரீர் ஒருபுருட னுளனென்பதொக்கும், சற்றும் ஐயமில்லை, தெரியவுமில்லை சற்றேமனதினி லுதிக்கும் பின்னைமறைக்கும் (எ-து)—அது பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படவுமில்லை இல்லையென்ருல் அங்ஙனம் நில்லாது உள்ளதாகக் கொஞ்ச மனத்தில் தோன்றுகின்றது, அறியலாமெனில் யாதோ அதனை மறைக்கின்றது, (ஆதலின்) அதருளுவீர் (எ-து)—அவ்வைய நீங்க அதை யனுக்கிரகிப்பீர்.

நானென்பதை முதனிலைத் தீவகமாக்கி யேனைய ரவத்தையிலு மொட்டுக. கனவு கண்டது மென்றதனுல் நனவுகண்டதுமென்ரும். இவற்ருற் சுழுத்தி கண்டுமென்னும் வினையெச்சத்தை வினையாலணையும் பெயராக்கிஞம்; ஆக்கவே, நனவுகண்டதும் நானே; கனவுகண்டதும் நானே;சுழுத்தி

* சுழுத்திகண்டதும் வேருென்றேபோல் எனவும் பாடமுண்டு.

கண்டதும் நானே என்பதுபெற்றும். கண்டவென்னும் பெயரெச்சத்திற்கு நானென்பதை எழுவாயாக்கில் நனவு கண்டதும் கனவுகண்டதும் சுழுத்தி கண்டதும் என்னும் வினையாலணையும் பெயர்களுக்குப் பயனிலையெங்கே? இருப்பதைவிட்டுத் தோன்றுவெழுவாயெனநானென்பதைவருவிப்பானேன்? அதுகூடாது. கண்ட நனவென்பதற்கு என்றற் காணப்பட்ட நனவெனப்பொருள் கொள்ளிற்பழுதென்னை? தினமனுபவித்தல் யானுதலால்இதனுலும் நானென்பது மூன்றிடத்து மெழுவாயாதல் பெறப்பட்டது. அஞ்ஞான மகலாததால் தெரியவுமில்லையெனவும், பூர்வசம்ஸ்காரம் உள்ளதாற் சற்றேமனதினி லுதிக்குமெனவும், குருவாய்த்தும் விளங்கும்பரிபாககாலம் இன்னும் வராமையால்அதுதடையாதல் பற்றிப்பின்னைமறைக்குமெனவும் காரணங்கண்டாம். திண்ணமாதல் என்பது தோன்ற, நானேயெனத்தேற்றேகாரங் கொடுத்தாம். எந்த ஸ்மரணையாலுல் நனவாகத் தோன்றிற்றே அந்தஸ்மரணை அந்நனவாகிறகோலந்தவிர்ந்தஅவசரத்தைக்கண்ட நனவுள நினைவுநீங்கியெனவும்,அங்ஙன நீங்கியஅக்கணமேதானே கனவாகத்தோன்றலின்அதனைக்கனவுகண்டதுமெனவும், அந்தனவுகோலம்போலக்கனவுகோலமும் காணுது நழுவியவக்கணமேதானே சுழுத்திகோலமாகத் தோன்றலின்அதனை இரண்டுங்காணுத சுழுத்திகண்டு மெனவுங்கூறியதாகப்பொருள்கொண்டாம் கொள்ளவே அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம், அபிமானித்ரயமென்னும் இம் முக்கோலமுமாக நின்றதும் ஓர் ஸ்மரணையே யென்க.

(**க-து.**) இங்ஙனமாக நின்றறிந்தது நானுகத் தோற்றலால் அதனைத் தினமனுபவித்த லொக்குமென்பதனுற் குறித்தா மென்பது. நினைவு நீங்கியென்றது வேடத்தை வேடதாரியாகக் கோடல் மரபு. (உ-ம்.) அரசன் வந்தான், தோட்டி வந்தான் என்றுற் போல்வன, பிறவு மன்ன. (உச)

உரு - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் வினவிய மாணுக்கனை விளக்குவான் வேண்டி அதத்துவா விருத்தி லட்சணை, தடத்த லட்சணை, சொரூப லட்சணை என்னு மூன்றனுள் தடத்தலட்சணை, அதத்துவாவிருத்திலட்சணை காரணமாக அதிசூக்கும வஸ்து உண்மையைத் தெரி விக்கப்புகுந்தனர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னுரே.

(**இ-ள்.**) தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறைகாட்டுவார்போல் (எ-து)--தாம்நின் றநிலத்தருகேநின்ற சிலமரங்களைக்காட்டிஅவற்றுளொன்

ருல் மூன்றாம்பிறையைக் காட்டுவார்போலவும், ஆலத்தினுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டுவார்போல் (எ-து)—ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைக் காட்டி அவற்று ளொன்றாகிய அருந்ததியென்பதைக் காட்டுவார்போல வும், தூலத்தை முன்புகாட்டி (எ-து)—முன்னர்த் தூலதேகத்தின் நிலை யை விளக்கி, சூக்கும சொரூபமான மூலத்தைப் பின்புகாட்ட (எ-து)—பின்னர்த் திரிகரணங்களாலு மெட்டுதற்கு அதிசூக்கும சொரூபமாயுள்ள மூலகாரணமான உண்மை நிலையை ஐயமற விளக்குவான்வேண்டி, முனிவரர் தொடங்கினர் (எ-து)—ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கினர் (எ-று).

மரத்தொகையுள் ஒன்றாலன்றித் தொகையாற் காட்டொணாமையின் தனியென்றார். ஆதலின் தனியென்பதைப் பிறையென்பதற்கு விசேடணமாக்க வொண்ணாது. தாலமென்பதைப் பனையாக்கின் ஆலமென்பதை யாதாக்கவேண்டும்? இவ்விரண்டுமொழிகளையும் தானமாக்கலெவர்க்குமுரணின்றாம். இவ்விரண்டு உவமானத்து ளொன்றுகீழ்மேல்காட்டல். அதுபோலத் திரிசியமாயுள்ள கீழ்நிலையைவிளக்கி மேலாகநின்றுள்ள திருக்குவைவிளக்கல்;மற்றொன்று சமஸ்தத்துள்ளும் ஒன்றைப் பிரத்தியேகமாகக்காட்டல்; அதுபோல் சமஸ்த திரிசியத்துள்ளும் திருக்குவைப் பிரத்தியேகமாகவிளக்கல். இவ்விருவகை நயமாகஉபதேசிக்கப் புகுந்தனரென்பது தோன்ற இவ்விருவகை உவமானங் கூறினர். ஆலம் திசைச்சொல். இவ்விருநயமும் இந்நூலி லிருப்பதாகத் தெரிக்குதும். ஒன்று பிறைகாட்டல்போல் “தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல்” என்னுங் கவியிலும், மற்றொன்று அருந்ததி காட்டுவார்போல் “தன்பதியல்லாப் பேர்கடமையல்லனல்லனென்றாள்” என்னுங்கவியிலும், தானே சொப்பிரகாசமென்பதை “எல்லாங்கண்டறியுமென்னை” யென்னுங்கவியிலுங் காணலாம். ஆதலின் மூன்று இலக்கணையாலும் உபதேசிக்கப்புகுந்தார், இரண்டிற்கு உவமை கூறி யேனையதிற்குக் கூறாரேனும் உவமேயங் கூறியிருப்பதா லுவமானங் கோட லருத்தா பத்தியென்க.

(க-து) இலட்சணார்த்தத்தால்வஸ்துவைவிளக்கப்புகுந்தனரென்பது. ()

உசு - கவி. அ. கை.

[முன்கவியில் தூலமென்பதனாற் பந்தமெனவும், மூலமென்பதனன் முத்தியெனவும் பொருள் படுதலின் பந்தமெனல் மூடமெனவும்,முத்தியெனல் தெளிவெனவுந் திண்ணங்கொண்டு மூடத்தை அத்தியாரோபமெனவும், தெளிவைஅபவாதமெனவும் பெயர்தந்து, இவற்றை இரண்டுத்திகளாக்கி உபநிடத மனைத்தும் கூறும்; ஆதலால் இங்கே அத்தியாரோப வுத்தியை முன்னர்த் தெரிவிக்கப் புகுந்தன ரென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லு
முத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லா
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ் விரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய்.

(இ-ள்.) அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லு முத்தியாற்பந்தம் வீடென்றுரைக்கும் வேதாந்தமெல்லாம் (எ-து)—பிரபல சுருதியாகிய வேதாந்த மனைத்தும் அத்தியாரோபம் அபவாதம் எனக்கூறக் கிடந்த இவ்விரண்டுத்தியினால் பந்தம் இனையதெனவும்,முத்தியினையதென வுங் கூறுகிற்கும், மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமாம் (எ-து)—பொய் யெனப் பொருள்படுவதாகிய ஆரோபமென்பதனால் விளைந்தது பந்தமெ னப் படுவதாம்; அபவாதத்தால் முத்தியாம்(எ-து)—மெய்யெனப்பொருள் படுவதாகிய அபவாதமென்பதனால் விளைவது முத்தியெனப்படுவதாம்.இவ் விரண்டின் முந்தியாரோபங்கேளாய்(எ-து)—இங்ஙனங்கூறிய இவ்விரண் டினுள் முன்னர் அத்தியாரோபங் கூறப்புகுவாம் அதனைக்கேள் (எ-று).

மித்தையா மாரோப மென்பதனால் சத்தியமா மபவாத மென்றும். பொய்யாலாயது பந்தமென்பது தோன்ற, மித்தையா மாரோபத்தால் பந்தமாமென்றார். இவையனைத்தும் பின்னர் வருவதால் ஆங்காங்கு விளக் கிக்காட்டுதும்.

(க - து.) இரண்டுத்தியுள் ஆரோப யுத்தியை இனிக் கூறப் புகுவ னென்பது. (உசு)

உஎ - கவி. அ - கை.

[அத்தியாரோபமெனற்கு அருத்தம் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லா
மோரோர்வஸ் துவினை வேறே யோரோர்வஸ் துவென வோர்த
னாருடு பணியாத் தோன்ற னரனுகத் தறியிற் றோன்ற
னீருடு கானற் றோன்ற னிரந்தரம் வெளியிற் றோன்றல்.

(இ-ள்.) ஆரோப மத்தியாசங் கற்பனையாவவெல்லாம்(எ-து)—ஆரோ பமெனவும், அத்தியாசமெனவும், கற்பனையெனவும், இன்னு மிவைபோல் வனவாகக் கூறத்தகுவன வெல்லாம், ஓரோர் வஸ்துவினை வேறேயோ ரோர் வஸ்துவென வோர்தல் (எ-து)—ஒவ்வொருபொருளையும் வேறே யொவ்வொரு பொருளாக வுணர்தலும், நாருடுபணியாத்தோன்றல்(எ-து) பழுதை பாம்பாகத்தோற்றலும், நரனுகத் தறியிற் றோன்றல் (எ-து)— கட்டை கள்ளனாகத் தோற்றலும்,நீருடு கானற்றோன்றல்(எ-து)—கானல் நீராகத் தோற்றலும், நிரந்தரம் வெளியிற் றோன்றல்(எ-து)—வெளி நிரந் தரமாகத் தோற்றலுமாம் (எ-று).

இவ்வுருபு மயக்க மெல்லாம் "யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும் பொருள் சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்" என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற் றிருத்திப் பொருளுரைக்கப்பட்டன. நிரந்தரம் இடையின்மை. ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை இவைபோல்வன,பொய்யென வுணர்த்தற்கு இயைந்த பரியாய நாமங்கள். திருக்குத் திரிசிய மென்பவற்றுள் திருக்குவின் தருமம் ஒன்றை யொன்றாக வுணர்தல்.அது பழுதையைப் பாம்பெனவும்,கட்டையைக் கள்ளனெனவும், கிளிஞ்சலை வெள்ளியெனவு முணர்தலாம். திரிசியத்தின் றருமம் எங்ஙனம் எங்ஙனமாக வுணர்தலோ அங்ஙனம் அங்ஙனமாகத் தோற்றல். அது பழுதை பாம்பாகவும், கட்டை கள்ளனாகவும், கானல் நீராகவும், கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகவும் தோற்றலென்க.

(க-து) விபரீத மின்னதென உதாரணமுகத்தாற் காட்டியதென்பது.

உஅ - கவி. அ - கை.

[இந்தத் திருஷ்டாந்தத்தை யேற்றற்கு இயைந்த தாஷ்டாந்தம் இனையதென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
யொப்பமா யிரண்டற் றொன்றா யுணர்வொளி நிறைவா நிற்கு
மப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாஞ்
செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே.

(இ-ள்.) இப்படிப்போல நாமரூபங்க ளிரண்டு மின்றி (எ-து)—யாம் கூறிய இத்திருஷ்டாந்தம்போல நாமரூபங்கள் இரண்டுமில்லாமல்,ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்றா யுணர்வொளி நிறைவா நிற்கும் (எ-து)—எங்குமொரு தன்மைத்தாயும், இரண்டென்னுங் காரண காரியப் பாகுபாடின்றி ஏக சொரூபமாயும், எங்கு நிறைந்துள்ள ஞானப்பிரகாசமாயு மிருப்பது எந்தப் பிரமமோ?, அப்பிரமத்திற் றோன்று மைம்பூத விகாரமெல்லாம் (எ-து)—அந்தப் பிரமத்தினிடத்தில் மெய்போலத் தோற்றும் பஞ்சபூதமும் அவற்றின் விகாரமுமாகிய அண்டாண்டகோடி சராசரங்களனைத்தும், செப்பிய கற்பிதத்தாற் செனித்தவென் றறிந்துகொள் (எ-து)—முன் சொல்லிய கற்பிதத்தினால் உதித்தனவென்று அறிந்துகொள் (எ-று).

சுயம்பாகப் பழுதையில் பாம்பென்னு நாமரூபம் எங்ஙனமின்றோ? அங்ஙனமே சைதன்னியமிருத்தலின் நாமரூபங்களிரண்டுமின்றி யெனவும், பாம்பென்னும் பிராந்தி தோன்றியவிடத்தும் மறைந்தவிடத்தும் பழுதை அங்ஙனமாகாது ஒரு தன்மைத்தாக நின்றவாறுபோன்று விசாரணைக்கு முன்னுள்ளதாயும், விசாரணைக்குப் பின் இல்லாததாயுந் தோன்றும் ஜகஜ்ஜீவபரம்போலாகாது, ஒருதன்மைத்தாகச் சைதன்னிய மென்றும் விளங்கலின் ஒப்பமாய் எனவும் கூறினார். பிராந்தி பாம்பாற் பழுதை காரணமும், பாம்பு காரியமுமாயின. மெய்யாகப் பாம்பு காரியமாயிற் பழுதை

யும், மெய்யாகக் காரணமாகலாம். அங்ஙனமின்றே லிங்ஙனமு மின்ரும். ஆகவே காரண காரியத்துவிதம் பழுதைக்கு இன்மையாயவாறுபோன்று, பிராந்தி சகசீவபரத்தால் சைதன்யங் காரணமுஞ் சகசீவபரங் காரியமு மாயின வென்பதின்ரும். மெய்யாகச் சகசீவபரங் காரியமாயின், மெய்யாகச் சைதன்யமுங் காரணமாகலாம். அங்ஙனமின்றேல் இங்ஙனமு மின்ரும். ஆகவே.காரணகாரியத்துவிதம் சைதன்யத்துக் கின்மையால் இரண்டற்றெனவும், பழுதைக்குக் காரண காரியப் பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை; நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டு காலத்தும் பழுதை இருந்தபடி யிருக்குமாறு போன்று சைதன்னியத்துக்குக் காரண காரியப்பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை; நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டு காலத்தும் சைதன்ய மிருந்தபடி யிருத்தலால் ஒன்ருய் எனவும். இங்ஙனமாய வஸ்து தன்னுருவாக முயல்வார்க்கு இலக்காக நிற்குங் குறியெனத் தோன்ற உணர்வொளி நிறைவாநிற்கும் எனவுங் கூறினர். இங்ஙன நிற்பது எந்தப் பிரமமோ வென்றது எஞ்சிநின்றது. பாம்பு கள்ளன் முதலிய பிராந்தி தோற்றற்கு ஆதாரம் பழுதை கட்டை முதலியவை யாயினுற்போலச் சக முதலியதிரிபதார்த்த ப்ராந்தி தோற்றற்குப்பிரமமென்பது ஆதாரமென விளங்க, அப்பிரமத்திற் ரேன்று மைம்பூத விகாரமெல்லாஞ் செப்பிய கற்பிதத்தாற்செனித்த வென்றும், சமஸ்தமும் உண்மையெனக் கோடலைத் தவிர்தற்குக்கற்பிதத்தாற்செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே யென்றுங் கூறினர். இத்திரிபதார்த்தம் சோதனையில் ஆம் உண்டெனற் கியைந்து உறுதியாக நில்லாது அல்ல வில்லை யெனற்கே இயைந்துறுதியாக நிற்பதென்னே? ஆதலின் இவ்வுதாரண மனைத்தும் ஐயமின்றியேற்றற்பாலவென வுணர்க.

(க-து.) தாஷ்டாந்தத்தினிலே திருஷ்டாந்தத்தினுல் விளங்கக் கூறியதென்பது, நாமரூபங்க ளிரண்டுமின்றி யென்பதற்கு அவாங்மனேகோசரப் பிரமமெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். அப்பிரமத்திற் ரேன்றுமென்பதை எழாம் வேற்றுமை யிடப் பொருளாக்கி யுரை கூறியதுமன்றி, ஐந்தாம் வேற்றுமை நீங்கற் பொருளாகவேனும் ஏதுப்பொருளாகவேனுமுரை கூறினு மமையும். ஏதுப்பொருளாக வமைவது அந்தப் பிரமம் இங்ஙனமாகுகவெனச் சங்கற்பிக்க அந்தப் பிரமசங்கற்பத்தா லுதித்தவெனக் கோடலையும் எழாம் வேற்றுமையிற் கோடல்; அலை திவலை நுரை கடலிலுதித் தொடுங்குமாபோ லென்னலையுமென்க. இது வேதாந்தி சம்மதம், ஏனைய பிறர் சம்மதம். இவை பெருகுமாதலிற் சுருக்கினும். (உஅ)

உகூ - கவி. அ - கை.

[அனைத்துங் கற்பிதத்தா லுண்டாயது எங்ஙனமெனவினவிய மாணக்கனைநோக்கி, முன்னர்ச் செனித்தவென்னுஞ் சிருட்டியை யுகபத்சிருட்டி, கிரமசிருட்டியென இரண்டாக்கி,முன்னர் யுகபத்சிருட்டி கூறுவான் புகுந்தார் இக்கவியில் அவ்வியத்தத்தில் முக்குண வுதிப்பைக் கூறுகின்ருர்.]

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்துமவ் வியத்தந் தன்னி
லிதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே.

(இ-ள்.) அதுதானெப் படியென் றக்கால் (எ-து)—அந்தச் சிருட்டி வகைதா னெங்ஙனமெனக் கேட்கின், அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம் (எ-து)—அநாதியாயுள்ள சீவபேத மனைத்தும், பொதுவானசுழுத்திபோலப் பொருந்துமவ் வியத்தந்தன்னில் (எ-து)—மறைவே வடிவாயுள்ளஅவ்வியத்தமெ ன்னு மூலப்பிரகிருதியின்கண் சாதாரணமான சுழுத்தி யவத்தையில் தினமும்தங்குமாறுபோன் றுநிலையாகத் தங்கும். இதுகாலதத்துவப்பேர் (எ-து)-இந்த அவ்வியத்தமே காலதத்துவமென்னும் பெயரை யுடையது. ஈசனுட் பார்வையாலே (எ-து)—ஈசுவரனது அந்தர்முக திருஷ்டியினால். முதுமூல சுபாவம்விட்டு முக்குணம் வியத்தமாம் (எ-து)—அநாதியாயுள்ள மூலப்பிர கிருதியான சுபாவத்தினின்று நீங்கிச்சாத்வித இராசத தாமத மென்னு முக்குணங்களும் வெளிப்பட்டன (எ-று).

வியத்தம் வெளிப்படல்; அவ்வியத்தம் வெளிப்படாமை. சித்ரூபமே சீவராதலின் அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம் எனவும், சுழுத்தியகன்றூர் இல்லை யாதலின் பொதுவான சுழுத்திஎனவும், அவ்வியத்தத்தையன்றிக் காலதத் துவ மின்மையின் இதுகாலதத்துவப்பேர் எனவும், உயிர்கள் தாமே மறை வினின்று நீங்கா என்பதுதோன்ற ஈசனுட் பார்வையால் எனவும், தெளி விக்கின் மயக்கநீங்குமென்பது தோன்றப்பார்வையாலே முக்குண வியத்த மாம் எனவுங்கூறினர். முக்குணம் வியத்தமாதல் சிருஷ்டி வந்தவகை. இந் தச்சிருஷ்டி வந்தவகையைக் கூறல் பிறவி மயக்கம்தெளிவித்தற்கு.தெளி விக்கின் மீண்டும் திரும்பாதென்னுங் கருத்துக்கொண்டு ஈசனுட் பார்வை கொண்டாரெனக் கொள்க.

(க-து.) உயிர்களனைத்தும் தம்மைத் தாம் கற்பித சைதன்னியமென்று உணர்ந் துய்யுமாறு முக்குண வியத்தங்கூறியதென்பது. தமது நிசவடிவம் உணர்வொளி நிறைவாய்நிற்றல். பரிசோதனையால் அன்றித் தமதுண்மை நிலை சற்றும் விளங்காது; விளங்கவேண்டி யிங்கே சிருட்டிகூறலாயினர். ()

௩0 - கவி. அ - கை.

[முற்கூறிய முக்குணங்களினிலை இனையவென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உத்தமம் வெளுப்பு நீல முபயமாஞ் சிவப்பு மாகுஞ்
சுத்தசத் துவந்த மத்தோ டசுத்ததத் துவப்பேர் சொல்லுஞ்
சத்துவ மழுக்கி ருட்டாச் சாற்றுமுக் குணமு மூன்று
மொத்துள வெனினுந் தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே.

(இ-ள்.) உத்தமம் வெளுப்பு நீல மூபயமாஞ் சிவப்பு மாகும் (எ-து)—சாத்துவிதம் இராசதம் தாமதம்என குணமூன்றும் அவற்றுள்சாத்துவிதம் உத்தமம்.ராசதம் மத்திமம், தாமதம்அதமம். இவைமூன்றும் யோக்கியதை. சாத்துவிதம்வெண்மை,ராசதம் செம்மை,தாமதம் கருமை. இவைமூன்றும் நிறம், சுத்தசத்துவந் தமத்தோ டசுத்ததத்துவப்பேர் சொல்லும் (எ-து)--சாத்துவிதம் சுத்தம், தாமதம்அசுத்தம், இராசதம் சுத்தாசுத்தம், இவைமூன்றுந்தருமம் என்னும் பெயர்களைச்சுருதிகள் சொல்லும், சத்துவ மழுக்கிருட்டாச்சாற்றும் (எ-து)—சாத்துவிதம் அழுக்கின்மை, இராசதம்அழுக்கு, தாமதம் இருட்டு. இவை மூன்றுந் தோற்றம் எனச்சுருதிகள் முறையிடும், முக்குணமு மூன்று யொத்துள வெனினும் (எ-து)—இந்த மூன்று குணங்களு மூன்றுகி நின்று தம்மு ளொத்து நின்றாலும், தம்மு ளொருகுண மதிகமாம் (எ-து)—தமக்குள்ளேயாதானு மோர்குணமிஞ்சிநிற்கும் (எ-று).

"ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே" என்னும் விதியால் உத்தமமென்றதனுல் மத்திம அதமங்கள் வருவித்தாம். உபயமாஞ்சிவப்பென்றதனுல் மூன்றுவது நீலமென்றும். தமத்தோடென ஒடுக்கொடுத்துப்பிரித்ததனுல் இராசதஞ்சொல்லெச்சமெனக்கொள்க. கொண்டதனுல் இராசதம் சுத்தாசுத்தமாயிற்று. ஏனைய குணங்கள் அழுக்கிருட்டென்றதனுல் சாத்துவித மழுக்கின்மையென்றும். தாமதமிருட்டென்றதனுல்சாத்துவிதம் வெளிச்சமெனினு மமையும். நெரிஞ்சிமுள்மூன்றால் தமக்குளொத்துளவாயினும் யாதானு மோர்முள் மேலிட்டிருக்குமாறுபோன்று இருத்தலின் முக்குணமு மூன்று யொத்துளவெனினுந் தம்முளொருகுண மதிகமாமே என்றார். இக்கவியை உற்றுணராதார்க்கு இங்ஙனமாய நயம் எங்ஙனந் தோன்றும்? இக்கவியை வேறுவிதமாகப் பாடமோதி யுரைகொள்வாருமுளர். அது பெரும்பாலு முரணும்.

(க-து.) சாத்துவித முதலியமுக்குணமும் யோக்கியதை நிறம்,தர்மம், தோற்றம் என்பவைகளைக் குறிப்பான் உணர்த்தியது சுருதி சம்மதமாம். யுத்திக்கு முரணின்மையால் ஏற்றற்பாலதென்க. முக்குணம் வியத்தமாமெனவே யேனையவைகளைக்கூறவேண்டுவதின்று; முதற்காரண காரியமாதலின் அரசன் வெளிப்பட்டானென்புழி ஏனயசேனை முதலியவைகளைக் கூறவேண்டுவதின்றுயவாறு போலும். (௩௦)

௩௧ - கவி. அ - கை.

[யுகபத் சிருஷ்டிகூறி இனிக்கிரமசிருஷ்டி கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் மூலப்பிரகிருதிமுதல் குணத்ரயம் ஈருகக்கிடந்த நான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறுச் சொல்வார்
மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மென்று
மருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றுங்
கருவகங் கார மூன்றாய்க் காட்டிய குணமா மென்றும்.

(இ-ள்.) ஒருவழியிதுவாமித்தையொருவழி வேருச்சொல்வார்(எ-து)-
சிருஷ்டிவகை யிரண்டி லிதுவொரு வகையாம். இந்தச்சிருஷ்டியையே
வேறொருவகையாகச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், மருவுமவ்வியத்தந்தா
னேமகதத்வ மாகுமென்றும் (எ-து)—முன்கூறக்கிடந்த அவ்வியத்தமெ
ன்னு மூலப்பிரகிருதியே மகதத்துவமெனப் படுவதாமெனவும், அருண்
மகதத்துவந்தானகங்கார மாகுமென்றும் (எ-து)—முன்கூறியமகதத்துவ
மே யகங்காரமெனப் படுவதாமெனவும்:—கருவகங்கார மூன்ருய்க் காட்
டிய குணமாமென்றும் (எ-து)—பிறவிக்குக் கருவாயுள்ள விவ்வகங்காரமே
முன்னர் மூன்ருகக்காட்டிய குணங்களெனப்படுவதா மெனவும் (எ-று).

(க-து.) மூலப்பிரகிருதியே மகதத்துவமெனவும்,மகதத்துவமே யகங்
காரதத்துவமெனவும், அகங்காரதத்துவமே குணத்ரயமெனவு முணரக்கூ
றியதென்பது. பணிபேதங்களினுற் பொன்னையும், படபேதங்களா னூலை
யும், கடபேதங்களான் மண்ணையும், தேகபேதங்களா லைம்பூதாம்ச சை
யோகத்தையும், முற்றுமறந்தார்க் கிப்பேதங்களைத் தத்த முதற்காரணத்தி
னின்று வந்தவகையைத் தெரிவிக்கி லந்தந்த முதற்காரணத்தை யன்றி
யததற்குரிய விகாரங்களில்லையென் றுண்மையாகவுணர்ந்து, அவ்வவ்வா
தார மறவாதிருப்பர். இவரிங்ஙன மிருப்பதா லாதேயமாகிய விகாரங்களி
ல்லாமற்போயினவோ? அவ்வாதார நாட்டமாகவே விகாரங்களைநோக்கி
லனைத்துமவ்வாதாரமாகவே விளங்கும்; இஃதுண்மையை நினைப்பூட்ட
லாயிற்று. இந்தநினைப்புமறப்பு ஓர்புருடனது புடைபெயர்ச்சியாதலானும்,
இப்புடைபெயர்ச்சியெழுச்சி தவிர்தலால் ஒன்றிலொன்று தத்தமக்குளில்
லாம லன்னியோன்னியாபாவம் உறுகின்றது; இவ்விரண்டுகாலத்தும்புரு
டனிருந்தவண்ண மிருந்து, இவற்றைச் சாட்சியா யறிந்திருப்பதினுலும்,
இப்புருடன் விகாரியு மல்லன், நிர்விகாரியுமல்ல னென்பதை யுணர்த்தச்
சிருஷ்டிவகை கூறவந்ததேயன்றி வேறுக்காகவன்று; இதுபோலத் தாஷ்
டாந்தமுமெனவூகித்துணர்க; இதனை யுணர்வோர் பரிபாகிகளல்லரே லன
ர்த்தமாம். இஃதன்றியு மிக்கவியின் கருத்தைக் கொஞ்சம் வெளிப்படை
யாகத் தெரிவிக்குதும், அதாவது:—அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொ
ரூபமாகவிளங்குஞ்சைதன்னியத்தில் விஸ்மரணையாக வெழுந்த ஞெப்தி
யை மூலப்பிரகிருதியெனவும். அங்ஙனமெழுந்தஞெப்தியே நிலத்துளூன்
றிய விதை யுப்புமாறுபோல் திரிபதார்த்தங்களும் வெளியாகாதுள்ளடக்கி
நிற்குமவசரத்தை மகதத்துவமெனவும், அங்ஙனம் வெளியாக்கா துள்ளட
க்கிக் காட்டு மவசரநிலையான ஞெப்தியே வெளியரும்பிய முளைபோல் சக
சீவபரபேதங் காட்டாது பொதுவாக வெளியெழுதலின், அவ்வெழுச்சி
யை அகங்காரதத்துவமெனவும், அவ்வெழுச்சி வடிவாகநின்ற ஞெப்தியே
அம்முளை மூன்ருகவெடிக்கு மாறுபோன்று, இனிச்சகசீவபரமாதற்குமூன்
ருக வெளிப்படுதலின் அவ்வவசரத்தை முக்குணமாமெனவுங் கூறியது. ()

௲உ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்க் கூறியவற்றுளீருகவுதித்த முக்குணங்களிற் பிரதிபலித்ததிினயதெனவும், அம்மூன்றில் சாத்துவிதகுண மிவ்வவசரத்திலின்னபெயரை யேற்குமெனவும், அதிலுதித்த சிற்சாயைக்குப் பெயரிினயதெனவும், குணரகிதமான சித்துக்குப் பெயரிினயதெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்று
முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகு
மக்குணப் பிரமச் சாயை யந்திரி யாமி மாயை
யெக்குணங் களும்பற் ருதோ னிமித்தகா ரணனு மீசன்.

(இ-ள்.) இக்குணங் களிலே விண்போன்றிருக்குஞ்சிற் சாயைதோன்றும் (எ-து)—இம்முக்குணங்களிலு மாகாயம்போன்றிருக்குஞ் சைதன்யத்தினது சாயாவடிவம் பிரதிபலிக்கும், முக்குணங்களினுந் தூய்தா முதற்குணமாயையாகும் (எ-து)—இந்த மூன்றுகுணங்களிலும் பரிசுத்தமாயுள்ள முதற்குணமான சாத்துவிதமானது மாயையெனப்படுவதாம், அக்குணப் பிரமச்சாயை யந்தரியாமி (எ-து)—அந்தக் குணத்திற் பிரதிபலித்த பிரமத்தினது சாயாவடிவமானது அந்தரியாமியெனப் பெயர்பெறுவதாம், மாயையெக்குணங்களும் பற்ருதோ னிமித்தகாரணனுமீசன் (எ-து)—மாயாமயமான எவ்வகைப்பட்ட குணங்களுந் தன்னைப்பற்ருது நின்றுள்ளோ னிமித்தகாரணனுகிய வீசனும் (எ-று).

விண்போன்று பரிபூரணமாயிருக்கை சித்துக்கன்றிச் சாயைக் கன்ருகலின் சித்தைப் பிரித்து ஏழுவாயாக்காது சித்தினது சாயையெனப்பொருள்கொண்டாம்:—சைதன்யம்போற் காண்டலேச் சிற்சாயையெனவும், சகசீவபரமாதற்கெனக் குறிக்கச் சிற்சாயை தோன்றுமெனவும், "பேதமுறுபுந்தியே மாயை" ஆதலாலப்புந்தியை முதற்குணமெனவும், மாயாசகிதவீசனென்பதுதோன்றஅக்குணப் பிரமச்சாயை யந்தரியாமியெனவுங்கூறினர். இங்கே யந்தரியாமியென்பது ஈசனது காரணசரீர வபிமான நாமத்தை. நிமித்தகாரணனுமீசன் மாயாரகிதனென்பது தோன்ற மாயை யெக்குணங்களும் பற்ருதோன் எனப்பட்டது:—சிற்சாயை பிரமச்சாயையென்னுமிவ்விருமொழிகளும் ஆரும் வேற்றுமைத் தற்கிழமைப்பொருள். சித்தைச் சகசீவபரமென்னுது சாயையெனக் கூறியது, கற்பிதமெனற்கு.இதனையுடன்படற்கு மாறுளதேல் சோதனையி லல்ல வில்லையெனற் கியையாது நிற்கக்காட்டலாம். காட்டவலியின்றேல் காட்டவலியுளோர்க் கடிமை பூண்டொழுகை யெளிதி லுணர்தற்கியைந்த குறி.

(க-து.) முக்குணப் பிரதிபலனசித்து கற்பிதமெனவும், முதற்குணமாயையெனவும், அம்முதற்குணப் பிரதிபலனசித்தை யந்தரியாமியெனவும்,

மாயாரகிதவீச னினையனெனவுங் கூறியதென்பது. முக்குணமாக வெளிப்பட்டது ஞெப்தியென்றதனாலந்த ஞெப்தி சுயம்பெனற் குறுதி யென்னை? இன்றாதலா லதனையே யிங்கே சிற்சாயையெனக் கொண்டார். சிற்சாயை தோன்றற்கிடம் முக்குணமாதலி னாதாரமெனப்படும்; படவே, சிற்சாயை யாதேயமெனப்படும்; படவே, இவ்விரண்டுமாகின்ற தந்த ஞெப்தியே;இதிலையமுளதேல் தினமு நம்மாற் பிரத்தியட்சமாகக்காண நின்ற மூன்றவஸ்தைகளிலெங்கெந்த வவஸ்தை யெங்கெங்குளதோ,அந்தந்த வவஸ்தையில் தோன்றற்குரிய தூலாதி மூன்று காட்சிகளி லொவ்வொன்றுளதாக வாங்காங்குக் காணும். ஆங்காங்குக் காணுந்தூலாதி காட்சிக்கிடம் மூன்றவஸ்தை; இம்மூன்றவஸ்தையு மாதாரமாகவே காட்சிகளாதேயமாயின. இவ்விரண்டுமாக நிற்பது ஓர் ஸ்மரணையே. இது நிகழா வுயிரில்லையாதலா லேற்றற்பாலதே, ஆதலினையமொழிக. இதனால் மாயையென்பதும், ஈசனென்பதும், அந்தரியாமியென்னுங் காரணதேக வபிமானிநாமமென்பதும், முற்கூறிய ஞெப்தியன்றி யில்லையென்பது பெற்றாம். இங்ஙனமுணராதார் ஞானிய ரல்லர். எனெனிற் கலக்கமகலாமைபற்றி. பேதமுறுபுந்தி மாயையெனவே பேதமறுபுந்தி யுளதாகக் குறிப்பிக்கின்றது; அப்புந்தி மாயாரகிதமென்றாயிற்று. இவ்விருதன்மையாநிற்பது மந்தஞெப்தியே. இங்ஙனமாயதை யறியவேண்டில் ஞெப்தியரல்லாத ஞானியஞ்ஞானிய ருளரோ? இல்லையாதலி னேற்றற்பாலதே. இன்னுஞ் சிருஷ்டித் தொடர்புளதாதலிற் பின்னர் இதனொருமையைக் கூறுதும். இதுநிற்க. (௬௨)

௬௩ - கவி. அ - கை.

[முன்கவியில் சாத்துவிதகுணத்தை மாயையெனவும், ஈசனபிமானத்ரயத்தில் அந்தரியாமியெனவுங்கூறி, இக்கவியிலுமதையே சுழுத்தியவத்தையெனவும், காரணசரீரமெனவும், ஆநந்தமயகோசமெனவுங் கூறி, இனி இராசதகுணமவித்தை யெனவும், அக்குணப் பிரதிபலனஞ் சீவனெனவும்,அபிமானத்ரயத்திலிவனுக்குப் பிராக்ஞனெனவுங் கூறுகின்றார்.]

ஈசனுக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரங்
கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராக்ஞ னாமே.

(இ-ள்.) ஈசனுக்கிதுசுழுத்தி யிதுவே காரணசரீரங் கோசமா னந்தமாகும் (எ-து)—இந்தச் சாத்விதகுணமே யீசனுக்குச் சுழுத்தியவத்தையாகவும் காரணசரீரமாகவும் ஆனந்தமயகோசமாகவு மிருக்கும், குணமிராசதம் (எ - து)—இனி யிராசதகுணமோவெனில். அவித்தை தேசறு

மவித்தைதோறுஞ் சிற்சாயை சீவகோடி (எ - து)—அவித்தை யெனவும் மலினரூபமான விந்தவவித்தைகளிளெல்லாம் பிரதிபலித்த சிற்சாயைக ளனைத்துஞ் சீவகோடிகளெனவும், நாசமாமுயிர்க்கப்போது நாமமும் பிராக்ஞனுமே (எ - து)—நாசமுறத்தக்க விவ்வுயிர்களுக் கவ்வவசரத்தி லியைந்தநாமம் பிராக்ஞனெனவுமாம் (எ-று).

தேசறுமவித்தையென்றதனல் தேசுளதுமாயையெனக்கொள நின்றது. சாத்துவிதகுணம் மாயையென்றூர், அம்மாயைதோறு மென்னுது அவித்தைதோறு மென்றது; இதனைப் பலவென்னிற் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்தது, அதனைப் பலவென்னி லப்பிரத்தியட்சமாதலி னெவருமுடன்படார். ஆயினும் இந்துவேதாகமங்கள் முக்குணங்களில் முதற்குணத்தைச் சாத்துவிதத்தில், சாத்துவிதம் இராசதம் தாமதம் எனப் பிரித்தாற்போல வேனைய குணங்களையும்பிரித் தொன்பதுபாகமாக்கி, முதற்பாகங்களைத் திரிமூர்த்திகளாக்கி, ஒவ்வொருமூர்த்திகளு மளவிலதாகக் கூறுநிற்கும்;இதனை யறியவேண்டிற் கட்டளைகளிலும், பிரபுலிங்கலீலையிலும், ஏனையநூல்களிலுங் காணலாம். இவையெல்லாம் வாஸ்தவமென்பதைப் பிருதிவி தத்துவமுதல் நாததத்துவமீருக வொன்றிலொன் ருெடுக்கிக்காட்டப்புகு மபவாதயுத்தியாற் காணலாம். சுருதி யுத்தி யனுபவமுகத்தா லொடுக்கிக்காட்டத் தெரியாமைக் குற்றத்தை நூல்மேலேற்றத் திரியுஞானியரெங்குமெளியர். வித்தை ஞானம்; அவித்தை அஞ்ஞானம். இராசதகுணமவித்தை யெனவே சாத்துவிதகுணம் வித்தையாயிற்று; இதை யவித்தையாக்க அகங்காரம் வித்தையாயிற்று; இதை யவித்தையாக்க மகதத்துவம் வித்தையாயிற்று; இதை யவித்தையாக்க மூலப்பிரகிருதி வித்தையாயிற்று; இதை யவித்தையாக்கப் பிரமம் வித்தையாயிற்று; இங்ஙனமாக இதற்கப்பாற் சேறல் சொல்லால் அநவத்தாதோட நேரிடும். எனவே இலட்சியார்த்தத்தால் நேரிடாதென்பதருத்தாபத்தி. பகுதிமுதல் விகுதியீருக் கிடந்த தத்துவ வடுக்குகளனைத்து மறிவறியாமை யடுக்குகளாயின. என்னை? "அறிவறியாமை யநேகவடுக்கே - மேலுங்கீழுமென்மனுர்புலவர்" என்பதனுற் காண்க. (௩௩)

௩௪ - கவி. அ - கை.

[அந்த வவித்தையே யானந்தமயகோசமெனவும், சுழுத்தியவஸ்தையெனவும், காரணசரீர மெனவுங்கூறி.இனிச் சூக்குமசரீர வாரோபம் வருமா றிக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா னந்த கோசம்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னவிம் மட்டு மோக
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னேம்
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய்.

(இ-ள்.) அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயானந்தகோசம் (எ-து)-அழுக்காகிய வவித்தியாமயமாயுள்ள சீவர்களுக் கவ்வவித்தையே யானந்த

மயகோசமாம், சுழுத்தி காரணசரீரம் (எ-து)—சுழுத்தியவத்தையுங் காரணசரீரமுமாம், சொன்னவிம்மட்டு மோகமுழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னேம் (எ-து)—கூறிய விதுகாறும் மோகமயமான முழுக்குண மென்னப்பட்ட சாத்துவித ராசதத்தால் விளைந்த காரண சரீரவத்தியாசத்தைச் சொல்லினம், வழுத்துசூக்குமவாரோப வழியுநீமொழியக்கேளாய் (எ-து)—யாவருஞ் சொல்லப்பட்ட சூக்குமசரீர வத்தியாச மார்க்கத்தையும் யாங்கூற நீ கேளுதி (எ-று).

மூலப்பிரகிருதி, மகதத்துவம், அகங்காரதத்துவம், முக்குணம், மாயை அவித்தை, ஈசன், சீவன் இவ்விருவர் காரணசரீரம், சுழுத்தியவத்தை, இவ்வவத்தைக்குரிய வபிமான நாமம், கோசம் என்பவைகளைக் கூறும்போதெல்லாம் மறவாதிருத்தற் கடிக்கடி யாங்காங்குக் கற்பிதத்தா லிவை ஜனித்தவென்று நினைப்பூட்டியவாறு போன்று, இங்கும் மறவாதிருத்தற்குச் "சூக்குமவாரோபவழியு நீ மொழியக்கேளாய்" என்றார். மறக்கிலிந்நூற் பயன் சற்றும் வாய்க்காதென்ப தருத்தாபத்தி. உத்தமம் வெளுப்பு நீலம் என்னுங் கவியில் இராசத மழுக்கெனக் கூறியவாறே யிக்கவியிலும் அழுக்கொடு பற்றுஞ்சீவர்க்கு என்றார். (௫௪)

௫௫ - கவி. அ - கை.

[சாத்துவிதம் இராசத மென்னும் குணங்களின் கற்பிதத்தைக் கூறியவாறுபோன்று, தாமதத்தையுமிரண்டு சத்திகளாக்கி யவற்றிற்குரிய பெயரினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஏமமா யாவி னோத வீசனு ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும்.

(இ-ள்.) ஏம மாயாவினோத வீசனாருளினாலே (எ-து)—திரைச்சீலை போன்ற மாயையை விளையாட்டாகவுடைய பரமசிவத்தின் கிருபையினால், பூமலியுயிர்கட்கெல்லாம் போகசாதனமுண்டாக (எ-து)—உலகில் மிக்குள்ள வுயிர்கட்கெல்லா மனுபோகத்திற்கியைந்த சாதனக்கருவிகளுண்டாகும்படி, தாமதகுணமிரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும் (எ-து)—முக்குணங்களிற் கடைக்குணமாகிய தாமதகுணமானது இரண்டு சத்திகளாகப் பிரிந்து தோற்றும், வீமமா மூடலென்றும் விவிதமாந் தோற்றமென்றும் (எ-து)—பய கம்பனுதிகட் கிடமாயுள்ள வாவரணசத்தியென்றும் நானாவிதகாட்சிகளுக் கிடமாயுள்ள விக்ஷேபசத்தியென்றும் (எ-று).

தாமதகுணம், ஆவரணம் விக்ஷேபமென்றிரண்டு சத்திகளாகப்பிளவு பட்டிருக்குமென்றாயிற்று. இங்ஙனமாதற்குத் தாமதகுணத்திற்கு வலியின்மையின், ஈசனு ரருளினாலே யெனவும்; பூமிமுதலியவை பின்னருண்டாவ

தாயினும், இப்போது காணப்பட்டுள்ள வுயிர்கட்கிடம் பூமியாதலாற் பூம லியுயிர்கட்கெல்லாம் எனவும், அபின்னமென்பது தோன்ற இரண்டுசெத்தி யாய்ப் பிரிந்து தோன்றும் எனவுங் கூறினர். அறியாமையை மூடலென் றும், அறிவைத்தோற்றமென்றுங் கொள்க. (௫௫)

௫௬-கவி. அ - கை.

[காரணதேகத்தையு மதற்குரிய வவஸ்தையாதி கற்பிதங்களை யுங் கூறினதுபோன்று, இனிச் சூக்குமதேகத்தையுந் தூலதே கத்தையுங் கூறவேண்டுவதால், முந்திச் சூக்குமதேக வுற்பத்தி கூறப்புகுந்தா ரிக்கவியில் விக்ஷேபசத்தியிலெழுஞ் சூக்குமபூத வுற்பத்தி வரலாறு கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற்
காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராஞ்
சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தனுவுண் டாகும்.

(இ-ள்.) தோற்றமாஞ் சத்திதன்னிற் சொல்லிய விண்ணும்(எ-து)—விக்ஷேபசத்தியில் ஞானவான்களால் வழங்கப்பட்டுவருகின்ற தன்மாத்தி ரை யென்னு மாகாயமுதித்தது, விண்ணிற் காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்(எ-து)—அவ்வாகாயத்திற்காற்றும், அக்காற்றி லக்கினியும் அவ்வக்கினியிற் சலமும் அச்சலத்தில் மண்ணு முதித்தன, போற்று மிவ்வைந்து நொய்யபூதங்க ளென்றுபேராம் (எ-து)—மேலாகச் சொல்லப்பட்ட விந்தத் தன்மாத்திரைகளைந்தும் சூக்குமபூதமெனப்பெயர் பெறும், சாற்றுமற்றிவற்றிற் போகசாதனதனுவுண்டாகும் (எ-து)—இங்ங ணம் பெயர்பெறக்கிடந்த வந்தச் சூக்குமபூதத்தில் போகமு மதற்கியைந்த சாதனமாயுள்ள சூக்குமசரீரமு முண்டாகும் (எ-று).

பஞ்சீகரிக்கப்படாததா லபஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதமெனவுமாம். தூல தேகந் தூலபூதத்தா லாயதென் றேற்பார். மனது தூலதேகமாகுமா? ஆகாத விடத்தஃதோர் தேகமன்றோ? அஃதெந்தப் பூதசையோகத்தா லாயவுட லென் றெண்ணுததென்னை? வாதமாதிமூன்று நோய்க்கு மாதாரந் தூல மென்றாற்போல, காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னு முக்குற்றநோய்க்கு மாதா ரம் மானதமென்றேலாததென்னை? அம்மூன்றால் வதைவது தூலதேகம். இம்மூன்றால் வதைவது மனது; அஃதிஃதாமா? இஃதஃதாமா? இஃதென் ன விவேகம்? இச்சாஞானப் புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் மானதம், கிரி யையென்னும் புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் தூலதேகம்; எங்ஙனமென் னில் வந்தான். போனன் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் தூலதேகம்; கேட் டேன், பார்த்தேன் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் ஞானேந்திரியம்; நினைத் தேன் மறந்தேன் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் மனது; அறிந்தேன், அறி

யேன் என்பவைகளுக்கு வினைமுதல் சிவன் இங்ஙனமிருக்கமிஸ்ரிம்பிப்பானேன்? "சினைவினை சினையோடு முதலொடுஞ்செறியும்" என்னுஞ் சூத்திரத்திலுள்ள வும்மை சினையொடு செறிதல்போல முதலொடு செறித லவ்வளவு சிறப்பன்றென்பதை யுணர்த்தநிற்றலி னிழிவுசிறப்பு. இங்கேவிண்ணுதி அறிகருவியாகிய ஞானேந்திரியங்கட்கும், அந்தக்கரணங்கட்கும் முதற் காரணமாயின. ஆகவே, தூலதேகத்திற்கு முதற்காரணந் தூலபூதமெனப் பிரத்தியட்சமாயிற்று. இதையுமறுத்தல் குதர்க்கம். "நயம்படவுரை" என்பதை அறியார்போலும். மன முலவுதற்கிடஞ் சூக்கும பூதம்; தூலமுலவுதற்கிடந் தூல பூதம். இவ்வனுபவ மில்லாரில்லை யெங்கணும். இது திண்ணம். இரண்டும்மை வருவித்தது, ௪0 - ம் கவியில் தூல தனுவும் போகமுமுண்டாக வென்றதனுல். (௩௬)

௩௭ - கவி. அ - கை.

[முக்குணமென்றவைகளை மும்மூன்றென்பது பாகமாக்கிமுதற்குண மூன்றையுந் திரிமூர்த்திகளாகவும், இரண்டாங்குண மூன்றையுஞ் சீவாத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மாக்களாகவும் பிரித்து, மூன்றுங்குண மூன்றையுங் கரணேந்திரியம், பிராணுதிகன்மேந்திரியம், தனுவாதி தூல பூதங்களாகக் கூறப் புகுந்தார், இக்கவியில் முதற்குண கற்பிதங்களைக் கூறுகின்றார்.]

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்குங்
கோதில்வெண் குணத்தி லைந்து கூறுணர் கருவி யாகு
மோதிய பின்னை யைந்து முளம்புந்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னுலே.

(இ-ள்.) ஆதிமுக்குணமிப் பூதமடங்கலுந் தொடர்ந்துநிற்கும் (எ-து)— தாமதமாக நின்ற சாத்துவிதமுதலிய மூன்று குணங்களிலு மிந்தச் சூக்குமபூதங்களனைத்துங் கூடியிருக்கும், கோதில் வெண் குணத்தி லைந்துகூறுணர் கருவியாகும் (எ-து)—புனிதமான சாத்துவித குணத்தில் ஐந்துவிதமான பாக முணரப்பட்ட ஞானேந்திரியங்களாம், ஓதியபின்னை யைந்துமுளம் புந்தியிரண்டாம் (எ-து)—முன்னர்க் கூறியமற்றப்பாகமாகிய வகக்கரண மைந்தும் மனம்புத்தியென விரண்டாகத் தேறும், ஞானசாதனமாமிவ்வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவினுலே (எ-து)—சாத்துவிதகுண சமஷ்டி வியஷ்டிப் பிரிவினு லிந்த வேழு மறிகருவியாம் (எ-று).

கோதில்வெண் குணத்திலெனவும், இராசத குணத்திலெனவு மிடப்பொருளாக்கியதால், ஆதிமுக்குண மென்பதை யிடப்பொரு ளாக்கினும். கோதில் வெண் குணமென்றதனுல் சாத்துவித மென்றும். ஓதியபின்னை யைந்தென்றதனுல் முன்னையைந்தென்று வருவித்துப் பின்னைய வைந்தைச் சமஷ்டி யெனவும், முன்னைய வைந்தை வியஷ்டியெனவும் பொருள்கொண்டாம். இங்கே யைந்து ஐந்தென்றது தன்மாத்திரைகளை. இவை

யனைத்துங் கட்டளைகளில் விரிவாக விளங்கக் கூறியிருப்பதால் தாங்கொண்ட கருத்தை விரித்துத் தெளிவிக்கச் சுருக்கியுரைத்தனர். இதுநிற்க; அந்தக்கரணங்களை யைந்தெனவும், நான்கெனவும், மூன்றெனவும்,இரண்டெனவுந் தத்தமக்கியைந்தவாறு கூறுநிற்பார்போல் இவரும் இரண்டெனச்சுருக்கம் பற்றிக் கூறினர். கன்மசாதனமென்றிருப்பதுபற்றி ஞானசாதனம் என்றார். இவை யேழுந் தாமதத்திற் சாத்துவிதப் பிரிவென்பது குறிப்பு. (௫எ)

௫அ - கவி. அ - கை.

[இரண்டாங் குணகற்பிதங்களைக் கூறி யிங்ஙனமாய நிலையே சூக்கும்தேகப் பிரபஞ்ச மென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்த கூறைந்து மைந்தும்
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கன்ம மென்றும்
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகஞ்
சுராசுரர் நரர்வி லங்காத் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம்.

(இ-ள்.) இராசத குணத்தில் வேறிட்டெடுத்தகூறைந்து மைந்தும் (எ-து)—இராசத குணத்தில் வெவ்வேறாகப் பிரித்தெடுத்த கூறைந்தைந்தாவது, பிராண வாயுக்களென்றும் பெருந்தொழிற் கன்ம மென்றும் பராவியபெயராம் (எ-து)—பிராணாதிவாயுக்களெனவும் பாரித்ததொழிற்கியைந்தகன்மேந்திரியங்களெனவும் எவருமேற்கப் பரவியபெயர்களை யுடையதாம், இந்தப் பதினேழு மிலிங்கதேகம் (எ-து)—இந்தப் பதினேழு தத்துவமுஞ்சூக்குமதேகமாம் (யாவர்க்கெனின்), சுராசுரர் நரர்விலங்காத்தோன்றியவுயிர்கட்கெல்லாம் (எ-து)—தேவர் இராக்கதர் மனிதர் மிருகமாதியாகத்தோற்றிய வுயிர்களனைத்திற்கும் (எ-று).

ஐந்துமைந்து மென்றது நிரனிறை. பிராணாதி வாயுக்கள் சமஷ்டியெனவும், கன்மேந்திரியங்கள் வியஷ்டியெனவுமாம். சூக்குமதேகத்தைச் சிலரிருபத்தைந்து தத்துவமெனவும், சிலரிருபத்து நான்குதத்துவமெனவுங் கூறுநிற்பர். சத்த பரிசாதி விடயமைந்து, சித்த மகங்காரமிரண்டு ஆக வேழையுஞ் சுருக்கிப் பதினேழென்றா ரிந்நூலாசிரியர். (௫அ)

௫கூ - கவி அ - கை.

[இந்தச் சூக்கும தேகத்தினாற் சீவேசுவரர்களுக் கமையுங் கற்பனா நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவற் கிலங்குதை சதனென் றாகு
மிவ்வுடல் மருவு மீசற் கிரணிய கருப்ப னாகு
மிவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமசரீர
மிவ்வுடல் கோச மூன்று மிதுகனா வவத்தை யாமே.

(இ-ள்.) இவ்வுடல் மருவுஞ்சீவற்கிலங்கு தைசதனென்றாகும்(எ-து)—இந்தச் சூக்கும வுடலை யானென் றபிமானிக்கு மவசரத்திற் சீவனுக்கு விளங்காநின்ற தைசதனென்னும் பெயர் வரும், இவ்வுடல் மருவுமீசற்கிரணிய கருப்பனாகும் (எ-து)—இந்தச் சூக்கும சரீரத்தை யானென் றபிமானிக்கு மவசரத்தி லீசனுக் கிரணிய கருப்ப னென்னும் பெயர் வரும், இவ்வுட விரண்டுபேர்க்கு மிலிங்க சூக்கும சரீரம் (எ-து)—இந்தச் சரீர மிவ்விரண்டுபேர்க்குஞ் சூக்கும சரீரமாம், இவ்வுடல் கோசமூன்று மிதுகனா வவத்தையாமே (எ-து)—இவ்வுடலுக்குப் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயமென்னுங் கோசமூன்றாகும் இந்தவுடலே சொப்பனாவத்தையாம். ()

ஈசனுக்குச் சமட்டியும் சீவனுக்கு வியட்டியும் என்பது தோன்ற,இவ்வுடலிரண்டுபேர்க்கு மிலிங்க சூக்கும சரீரம் எனவும், இவ்வுடலுக்கேமூன்று கோசமும், சொப்பனாவத்தையு மென்பது தோன்ற, இவ்வுடல் கோசமூன்று மிது கனா வவத்தையாமே யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) இருவர்க்கு மபிமானிநாமம், இன்னசரீரம், இன்னின்ன கோசம், இன்ன வவத்தையெனத் தெரிவித்தா ரென்பது. இவை யெல்லாம் வந்ததற் கவசரம் விரிக்கிற் பெருகும். (ஙக)

சO - கவி. அ - கை.

[உயிர்களுக்குப் போக நுகர்தற்குச் சூக்குமதனுமாத்திரந் தூலதனுவன்றி யமையாமையின் தூலப்பிரபஞ்சமும் வேண்டுமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோ மிப்பாற் றூல
மாக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தனுவும்போ கமுமுண் டாகக்
காக்குமிவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றானே.

(இ-ள்.) சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோம், (எ-து)—இதுகாறுஞ் சூக்குமப் பிரபஞ்சத்தைப்பற்றிச் சொன்னோம், இப்பாற் றூலமாக்குமாரோபந்தானுமடைவினின் மொழியக்கேளாய் (எ-து)—இனித்தூலப்பிரபஞ்சத்தையுண்டாக்கிய வத்தியாசத்தையுங் கிரமமாக யாங்கூறக்கேளுதி, தாக்குமிவ்வுயிர்க்குத்தூலதனுவும் போகமுமுண்டாக (எ-து)—இன்பத்துன்பங்களிற் றாக்குறுகின்ற விவ்வுயிர்களுக்குத் தூலசரீரமும் போகமுமுண்டாகும் படி, காக்குமிவ் வீசன்பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான்றானே (எ-து)—எவ்வுயிர்களையுங் காத்தலையே யியல்பாகவுடைய விந்தச்சிவன் அபஞ்சீ கிருதத்தைப் பஞ்சீகரித்தனன் (எ-று).

சூக்கும சகம் என்றதனால் தூலமாக்கும் என்பதனைத் தூலப்பிரபஞ்சத்தையென்றாம். உண்டாகவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் "பிறவுமேற்கும்

பிற" என்பதினுற் செய்தானென்னும் வினைமுற்றை யவாவியது. தாக்கு தலுயிர்க்குங் காக்குதலீசனுக்கு மியற்கையாதலிற் பிறவற்ருே டொட்டா தொழிக. அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதத்தின் விகாரம் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூத மென்பது தோன்றப்பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்ருனே என்ருர்: சூக்கும பூதத்திற் கித்தூலபூத மபேதகாரியமாதலிற் சோதனையி லிப்பூத மித்தை யாகின்றது; யாதினுலென் றுற்றுணர்வாரில்லை; இல்லாததினு லததற்கு முதற்காரண மில்லாமற்போயிற்ருே; இவையெல்லா மனனஞ் சற்றுமில் லாத குற்றம். என்னே? "தம்பிரானருளிச்செய்த சவணமாத்திரத்தின்மட் டே, யிம்பரா ருலகந்தன்னில் யாவரு மறிவதன்றி, யம்பொனே மனனந் தானு மறிபவரில்லையாலுற், செம்பொனே சுவானுபூதி செப்பவேண்டுவது முண்டோ" என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். முன்னர்ச் சூக்குமவாரோப மென்ருற்போல விங்கே தூலமாக்குமாரோபமென்றது, மித்தையெனலை மறவாதிருக்க. மறத்தலியல்பென்னில் முயல்வாலன்ருே மறத்தலும்; இது சொல்வாதம். நினைத்தலு மறத்தலுந் தன்னுலாதலினியல்பன்று. இரண்டு காலத்துந் தானிருத்தலினுனும், இவ்விரு புடைபெயர்ச்சிக்குந் தான்வினை முதலாதலானும், தன்னையன்றி யிவ்விரு புடைபெயர்ச்சியு மின்ருதலா னும், தானிவையன்ருதலினுனும், இயற்கை செயற்கையைப்பற்றித் தனி யே வாதித்தல் மூடம். தானுகிய எழுவாய்விடாமை விவேகம். (௬௦)

சக - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தானென்றுகூறி யிக்கவி யிற் செய்தவகையை விளங்கக்கூறுகின்ருர்.]

ஐந்துபூ தமும் பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதம் பாதி விட்டு நாலொடு நாலுங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றுந்
தந்தன நான்காந் தூல தனுவண்ட புவன போகம்.

(இ-ள்.) ஐந்து பூதமும் பத்தாக்கி யவைபாதி நந்நான்காக்கி (எ-து)--அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூத தன்மாத்திரைகளைப் பத்துப்பங்காக்கி முதற்கூறைந்தைவிட்டுப் பிற்கூறைந்தையுநந்நான்காக்கி, நந்துதம் பாதிவிட்டு நாலொடுநாலுங்கூட்ட (எ-து)—மித்தையான தத்தஞ் சுயாம்ச பாதியைவிட்டு ஏனையநான்கு சுயாம்சத்தோடு பிற்பாதி நான்கையுங்கூட்ட, வந்தன தூலபூதம் (எ-து)—தூலபூதங்களுண்டாயின, மகாபூத மிவற்றினின் றுந் தந்தனநான்காந் தூலதனுவண்ட புவனபோகம் (எ-து)—இந்தத் தூல மகா பூதங்களி னின்றுந் தூல சரீரங்களும் சகல வண்டங்களும் அவற்று ளொன்ருகிய பூமியும் போகங்களுமாகிய நான்கு முண்டாயின (எ-று).

சுயாம்சமே கற்பிதாம்சமாகத் தோற்றலின் ஐந்துபூதமும் பத்தாக்கி யெனவும், அந்தக் கற்பிதாம்ச மைந்துந் தத்தஞ் சுயாம்சத்தோடு கூடும்

போது பிருதிவிற் பிருதிவி, பிருதிவி லப்பு, பிருதிவிற் றேயு, பிருதிவில் வாயு, பிருதிவிலாகாயம் (எ-ம்)—அப்புவிற் பிருதிவி, அப்புவி லப்பு, அப்புவிற் றேயு, அப்புவில் வாயு, அப்புவி லாகாயம் (எ-ம்)—இவ்வாறே மற்ற மூன்றையு மாக்க ஐயைந் திருபத்தைந்தாம்; ஒவ்வொரு பூதத்தி லைந்தையு மிப்போதே யாராய்ச்சியிற் பிரத்தியட்சத்திற் காணலாம்; பொய்யன்று. தத்தஞ் சுயாம்ச மிருப்பதா லதைத்தள்ள ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காம்.ஆதலின் அவைபாதி நந்நான்காக்கி எனவும், ஒவ்வொரு பூதமைந்தனு ளொவ்வொன்றுந் தத்தஞ்சுயாம்சத்தை யியல்பாகவே யகலாதாதலி னதைக்கொள்ளவேண்டுவ தின்றென்பார் நந்துதம்பாதிவிட்டெனவும், ஏனைய நான்கினையும், மற்றச் சுயாம்ச நான்கோடு கலக்கத் தூலபூத முதிக்குமாதலால், நாலொடு நாலுங்கூட்ட வந்தனதூலபூதம் எனவுங் கூறினர். இதையுந் தத்துவக்கட்டளை பழுதறவிளக்கும். (சுக)

சஉ - கவி. அ - கை.

[இந்தத் தூலதேகத்தினற் சீவேசுவரர்களுக் கமையுங் கற்பனு நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னுகுந்
தூலமே மருவு மீசன் சூழ்விராட் புருட னுகுந்
தூலஞ்சாக் கிரவ வத்தை சொன்னதோ ரன்ன கோசந்
தூலகற் பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்.

(இ-ள்.) தூலமே மருவுஞ்சீவன் சொல்லிய விசுவனுகும் (எ-து)—வியட்டியில் தூலதேகத்தைத் தானுகமருவிய சீவனுக்கு அபிமானநாமமாகச் சொல்லப்படுவது விசுவனென்னும் பெயராம், தூலமேமருவுமீசன் சூழ்விராட்புருடனுகும் (எ-து)—சமட்டியில் தூலதேகத்தைத் தானுகமருவியவீசனுக்குஅபிமானநாமம் எங்குநிறைவான விராட்புருடனென்னும்பெயராம், தூலஞ்சாக்கிரவவத்தை (எ-து)—தூலதேகந் தானுகத் தோற்று மவசரஞ் சாக்கிராவஸ்தையாம், சொன்னதோ ரன்னகோசம் (எ-து)—ஐந்து கோசங்களிலித்தூலதேக மோரன்னமயகோசமாம், தூலகற்பனை யீதென்று தொகுத்தது மனத்திற்கொள்வாய் (எ-து)—காரணகற்பிதமும் சொப்பன கற்பிதமும்போல விதுவுந் தூலகற்பிதமென்று தொகுத்துக் கூறியதை மனதில்வைக்குதி (எ-று).

இருவருந் தூலதேகமா நின்ற வவசரத்தி லபிமான நாமமு மவஸ்தா நாமமும், இன்னவிதகோசநாமமுமாம். மீண்டும் நினைப்பூட்டக் கற்பனையீதென்று தொகுத்தது மனத்திற்கொள்வாய் என்றார். சிருஷ்டியைத் தொகை, வகை, விரியென்பவற்றுள் வகை, விரியையேலாது தொகுத்தது; தானெடுத்துக்கொண்ட தத்துவவிளக்கம், சந்தேகந்தெளிதலென்னுமிவற்

றை வகை விரி யாக்கற்கு. யுகபத்சிருஷ்டியையும், கிரம சிருஷ்டியையுங் கூறினது, மெய்யென்பவர்களை மறுத்தற்கு. சகசீவர்களைப்போலப் பரத்தையு மித்தையெனக்கூறியது; "அல்லையல்லையீதென வருமறைகளு மன்மைச், சொல்லினுற்றுதித்திளைக்கு மிச்சுந்தர னுடற்கு" (எ-ம்) "ஆணல்லன்பெண்ணல்ல னல்லாவலியுமல்லன், காணலுமாகா னுளனல்லனிலனல்லன், பேணுங்காற்பேணு முருவாகு மல்லனுமாம்" (எ-ம்) கூறுவதாலென்க. இலனென்னி னுளனென வரும்; உளனென்னி லிலனெனவரும்; இந்தத்தீராவழக்கைத் தவிர்ப்ப தெவர்க்கு மரிது. இதை யெங்கணுங் காணலாம். வேதாந்திபோல் வழக்கறற் குடன்படாரேனையர். (சஉ)

சங - கவி. அ - கை.

[இருவர்க்கு முபாதியுண்டாயிற் பேதந்தெரிவ தெங்ஙன மென்றற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சீரிய வீசனார்க்குஞ் சீவற்கு முபாதி யொன்றே
லாரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்காற்
காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே.

(இ-ள்.) சீரியவீசனார்க்குஞ் சீவற்குமுபாதியொன்றே லாரியகுருவே பேத மறிவதெப்படியென் றக்கால் (எ-து)—மேலானவீசனுக்குஞ் சீவனுக்கு முபாதியொன்றானாற் பேதந்தெரிவ தெங்ஙனமாஞ் சிறந்த குருமூர்த்தியே யெனவினவில், காரியவுபாதிசீவன் காரணவுபாதியீசன் (எ-து)—காரியவுபாதியா நிற்பவன் சீவனெனவும், காரணவுபாதியாநிற்பவ னீசனெனவுமாம், (இஃதன்றியும்) வீரியமிகுசமட்டி வியட்டியாற்பேதமாமே(எ-து)—இழிவுறுத சமட்டி வியட்டியாலும் பேதமாம் (எ-று).

காரணசரீரத்தில் மாயை காரணம், அவித்தை காரியம். சூக்குமசரீரத்தில் அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங் காரணம், மனம் காரியம். ஸ்தூலசரீரத்தில் பஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங் காரணம், தூலதேகங் காரியம்; ஒன்றுக்கொன்று உபாதான வுபாதேயமாயிருத்தலின் மறுத்தற்கிடமின்று; இஃதெவருமேற்றற்பாலதே. (சங)

சச - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமட்டிவியட்டியென்றார், அதனை யிக்கவியில் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்த முகத்தால் விளக்குகின்றார்.]

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதஞ்
சரங்கடா பரங்கள் பேதந் தனியுடல் வியட்டி யென்பார்
பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பது சமட்டி யென்பா
ரிரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசற்கும் பேத மீதே.

(இ - ள்.) மரங்கள்போல் வியட்டிபேதம் வனமெனல் சமட்டிபேதம் (எ-து)—தனித்தனி மரங்களைப்போல வியஷ்டிபேதமும், தோப்பென்பது போற் சமஷ்டிபேதமுமாம், (இதுபோல), சரங்கடாபரங்கள்பேதந் தனியுடல் வியட்டியென்பார் (எ-து)—சரமசரமென்னு முயிர்களின் பேதத்தை விளக்கநிற்பது தனித்தனியுடல்களாம், அவ்வுடல்களை யறிவுடையோர் வியஷ்டியெனக் கூறுவர், பரம்பியவெல்லாங்கூட்டிப்பார்ப்பது சமட்டியென்பார் (எ-து)—இங்ஙனந் தனித்தனி யெங்கணும் பரவிய சமஸ்தபௌதிகங்களையெல்லா மேகமாக்கிப் பார்ப்பது சமஷ்டியென் றறிவுடையோர் கூறுவர், இரங்கிய பலசீவர்க்கு மீசற்கும் பேதமீதே (எ-து)—இரக்கமுறத்தக்க சமஸ்தசீவர்களுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் வந்த வுபாதிபேத மிதுவாம்.

எல்லாத் தூலதேகங்களு மவனுக்கோர்தூலதேகமும், எல்லாச் சூக்குமதேகங்களு மவனுக்கோர் சூக்குமதேகமும், எல்லாக் காரணதேகமு மவனுக்கோர் காரணதேகமுமாம். இது சமஷ்டி வியஷ்டி பேதத்தின்தன்மை. காரணகாரியத்தானும், சமஷ்டி வியஷ்டியானும் விளங்குதல், பேதமேயாதலினிருவரு மேகமாகாரெனத் தாபிக்கப்புகுந்தது பின்னேகமாக்கற்கு.

(க-து.) இவ்வேதுக்களாலிருவரு மேகமாகாரென்பது, இருவருங்கற்பித சகிதராதலினென்க. (௪௪)

சரு - கவி. அ - கை.

[இதுகாறுங் கற்பிதம் வந்தவகையைத்தெரிவித் தினி யபவாதஞ் சொல்லப்புகுதுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானி யாவான்
செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காயம் போல
வற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய்.

(இ-ள்.) கற்பனைவந்தவாறு காட்டினேங் காண்பவெல்லாஞ் சொற்பனம்போலவெண்ணித் துணிந்தவன்ஞானியாவான் (எ-து)—வெறும்பொய்யாகிய சகசீவபரந் தோற்றன்மாத்திரமாக வந்தவகையைக்காட்டத் தகுந்தவாறு காட்டினேம். ஆதலி னகம்புறத்திற் காணப்படுவனவாகிய சமஸ்த திரிசியங்களையு மிவ்வேதுக்களை மறவாது சொப்பனம்போலப் பொய்யெனச்சிந்தித்துத் தெளிந்தவன் யாவனோ வவனே யையமின்றி ஞானியாவான், (இங்ஙனமிருக்க) செற்புதை மழைக்காலம்போய்த் தெளிந்தவா காயம்போல (எ-து)—மேகங்கள் நெருங்கத்தக்க மழைக்காலநீங்க யாதொரு மாசுமின்றித் தெளிந்தவாகாயத்தைப்போல, அற்புதமுத்திசேரு மபவாதவழியுங்கேளாய் (எ-து)—அற்புதமானவைக்கியமுத்தியை யடையத்தக்க அபவாதமென முன்னர்க்கூறிய யுத்தியின் வகையையும் யாம் கூறக்கேளுதி (எ-று).

பகுதிவிகுதி யிடைநிலையனைத்துந் தோற்றன்மாத்திரமென ஆங்காங் குறினைப்பூட்டி வந்தோமென்பார், கற்பனைவந்தவாறு காட்டினோம் எனவும், ப்ராதிபாஸிகாதிசத்து மூன்றையும் பகுதிவிகுதியிடைநிலையென்றும். யாங்காட்டியவாறு கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலால், அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமற்றவன் சீவன்முத்தனுவா னென்பார் காண்பவெல்லாஞ் சொற்பனம்போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானியாவான் எனவும்,இங்ஙனமாயவிசாரத் தெளிவைக்காட்டச் செற்புதை மழைக்காலம்போய்த் தெளிந்தவாகாயம்போல வெனவும்; தானேதானுகுமுத்திபோல்வ தொன்றின்றாகலின், அற்புதமுத்தியெனவுங் கூறினர். ஏனையவை, பதவிமுத்தி. போக வென்பதைப் போயென்றது, காலமயக்கம். வழியுங்கேளாயென்றவும்மை, அத்தியாரோபத்தைச் சொன்னதுமன்றி யெனப்பொருடரலாலிறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மை. இங்கே கற்பனை, ஒன்றையொன்றுப் புத்தி விகற்பத்தாற்கோடலை. (௬௫)

௬௬ - கவி. அ - கை.

[மேலபவாதமென்று ரஃதித்தகையதென விக்கவியிற் பழுதறக் கூறுகின்றார்.]

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லாளன்று தறியென் றுற்போற்
குரவன்ற னுபதே சத்தாற் கூறுநூல் வெளிச்சங் கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமென்றும் பிரம மென்றுந் தெளிவதே யபவா தங்காண்.

(இ-ள்.) அரவன்று கயிறென்றுற்போ லாளன்றுதறியென்றுற்போல் (எ-து)—இது பாம்பல்ல கயிறென்றுகாட்டினு லெத்தகைத்தோ வதுபோலவும், இவன்கள்ளனல்லன் கட்டையென்று காட்டினு லெத்தகைத்தோ வதுபோலவும், குரவன்ற னுபதேசத்தாற் கூறுநூல் வெளிச்சங்கொண்டு (எ-து)—ஞானசிரியரனுக்கிரகித்த ஞானக்கண்ணினுலும் மகான்களாற் சொல்லப்பட்ட வனுபூதிநூலென்னும் விளக்கத்தினுலும், புரமன்றுபுவன மன்றுபூதங்களன்று (எ-து)—யானெனப்படுவது அஸ்தியாதியிருபத்தைந்து தத்துவமாகக் காணப்பட்ட தூலதேகமுமல்ல, இந்தத் தூலதேகத்துக் காதாரமாயுள்ள பூமியுமல்ல, இந்தப்பூமிக்கு மாதாரமாயுள்ள ஸ்தூலபூதமு மதற்காதாரமாயுள்ள சூக்குமபூதமு மதற்குமாதாரமா வடுக்கடுக்காநின்றுள்ள குணத்ரயமும், அகங்காரமும், மகதத்துவமும், மூலப்பிரகிருதியுமல்ல, ஞானத்திரமென்றும் பிரமமென்றுந் தெளிவதே யபவாதங்காண் (எ-து)—பரஞானம், அபரஞானம், ஸ்திரஞானமென்பவற்றுள் ஸ்திரஞானமெனவும்,அந்தஸ்திரஞானமே நிரதிசயானந்த மாதலி னதுவே பிரமமெனவும், ஐயந்திரிபின்றித் தெளிவுறுவதே யபவாதமென்னு முத்தியெனக்காணுதி (எ-று).

பழுதையைப் பாம்பென்பதும்,கட்டையைக் கள்ளனென்பதும் மூடம்;இதனையத்தியாச மென்னுர், இதையுடையாரத்துவிதிகளல்லாதார். எங்ஙனமெனில், நானெனற்குச் சுயம்புவடிவம், மெய்யுணர்வு. இதை மறந்த வறிவு, மூலப்பிரகிருதி; இதை மறந்த வறிவு, மகதத்துவம்; இதை மறந்த வறிவு, அகங்காரதத்துவம்; இதை மறந்த வறிவு, குணத்ரயம்;இதைமறந்த வறிவு, ஈசன், இதை மறந்த வறிவு, சீவன்; இதை மறந்த வறிவு, சூக்கும பூதம்; இதை மறந்த வறிவு, சூக்கும பௌதிகமான மனது; இதை மறந்த வறிவு,ஸ்தூலபூதம்;இதை மறந்த வறிவு, ஸ்தூலபூத பௌதிகமான ஸ்தூல தேகம்; இதை மறந்த வறிவு, எழுவகைத் தோற்றத்தி லோர்தோற்றம்; இதை மறந்த வறிவு, வாலமதியூகமதியு ளொன்று; இதை மறந்த வறிவு, வருணுசிரமங்களி லொன்று; இதை மறந்த வறிவு, ஆண் பெண் பேடியு ளொன்று; இதை மறந்த வறிவு, தாய்,தந்தை, அண்ணன், தம்பி,தமக்கை இளையான், பேரன், பாட்டன் முதலிய பாத்தியவகையு ளொன்று; இதை மறந்த வறிவு,விருப்பு வெறுப்பை யியல்பாகக் கோடல்;இன்னுமிதனினுங் கீழாக்கிடந்த வுணர்வுபேதங்களுள. இப்பேத வுண்ர்வுகளினின் றுஞ் சற்று மகலா ராதலினுலும், அல்ல வில்லை யெனற்கே யியைந்த திரிபதார்த்தங்களையு மாராய்ச்சிக்குச் சற்று முடன்படாது மிருகாதிகளைப்போ லெங்ஙன மெங்ஙனம்யாதுயாது காணப்படுகின்றதோ அங்ஙன மங்ஙன மதையதைச் சத்தியமெனக் கண் டுழல்வதினுலு மென வுணர்க. எனவே,கீழாகச் சென் றிழியு முணர்வின் கடையை யாரோப மெனவும், மேலாகச் சென்றேறு முணர்வின் முடிவை யபவாதமெனவுங் கூறுவதைக் காண்க. நானல்லாத விப்பேதவுணர்வுகளை நானென்றுணர்தல் தவிர்ந்து,மெய்யுணர்வை நானெனப் பழுதற வுணர்ந்தது நாஞகவிளங்கல் அபவாதமென்றூர்.தத்துவக்குழாத்தையே யானெனக்கொண்டதிடத்தைத் தவிர்க்கப்புரமன்று புவனமன்று பூதங்களன்று(எ-ம்)--தனது சொரூப மிஃதன் றிஃதன்றென விசாரித்துக் கையிழந்துழி நீயறிவென விளக்கலினுனும்; அவ்விளக்க மேலீட்டா லபரஞானமும் பரஞானமுங் கழன்றுதான் ஸ்திரஞானமாக நிற்றலினுனும், ஞானஸ்திரம் (எ-ம்)—அறிவே யானந்தமாதலின் பிரமமெனவும், ஞானேதயத்தி லானந்தோதயமும், ஆனந்தோதயத்தில் ஞானேதயமும், இவ்விரு பேதமு மிறந்து விளங்கலைத் தெளிவதே யபவாதமெனவுங் கூறினர்.

(க - து) தன்னை யுபாதித்ரயத்து ளொன்றுகக்காண்டல் ஆரோபம். தன்னை ஞானப்பிரகாசமாக விளங்கக்காண்டல் அபவாதமென்பது. இவ் விருமுயற்சியுந் தனதாதலில் தானே ஞானுஞ் ஞானமெனவும்,இவைமாறினுந் தான் மாறுததால் தானிவை யன்றெனவுங் கண்டாம். இரட்டுற மொழிதலென்னு முத்தியால், இல்லாதது பாம்புங் கள்ளனு மெனவே, இருப்பது செத்தையுங் கட்டையு மென்றுயிற்று. அதுபோல இல்லாதது சகசீவபரமெனவே, இருப்பது ஞெப்திப்பிரிய மென்றுயிற்று.இதன்றியும்

பழுதையே பாம்பாகத் தோன்றுமாறு போன்று, பிரக்ஞையே சகமாதியா கத் தோற்றலின் அபேதகாரண காரியமாயிற்று.இது சோதனைக் கியைந்த தாதலின், கன்மம் பத்திபோற் கதையன்று, உண்மைநூல். விருத்திஞான மும், சான்றோரனுபவமு மின்றி யொன்றுன் மாத்திர மையமகலாதாதலி னிரண்டும் வேண்டும். அபவாதம் மயங்காமை. (சசு)

சஎ - கவி. அ - கை.

[முன்கவியி லபவாதமாவது; அபேதகாரண காரியமெனக் குறிப் பித்தா ரதனை யேகமென்றுணர்த்த இக்கவியிலு மபவாதத்தையே கூறுகின்றார்.]

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்பொன் னும்போற் பார்க்கிற்
கடமுமண் ணும்போ லொன்றுங் காரிய கார ணங்க
ளுடன்முதற் சுபாவ மீறு யொன்றிலொன் றுதித்த வாறே
யடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே.

(இ-ள்.) படமுநூலும் போற்செய்த பணியும் பொன்னும்போற் பார்க்கிற் கடமு மண்ணும்போ லொன்றுங் காரிய காரணங்கள் (எ-து)—வஸ்திரமும் நூலும் போலவும் செய்த வாபரணமும் பொன்னும் போலவும் மட்பாத்திரமும் மண்ணும் போலவும் திருக்குத் திரிசியத்தைச் சிந்தித்துப் பார்க்குமிடத்தி லபேதகாரண காரியமாயிருத்தலி னேகமேயாம், உடன் முதற்சுபாவமீறு யொன்றிலொன் றுதித்தவாறே (எ-து)—விகுதி தூலதேக முதல் பகுதி சுபாவமீறுகத் தத்துவங்களைத் தத்தமக்குள் முன்ன ரொன்றிலொன் றுதித்தவா றெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாயமாமே(எ-து)—கிரமமாக ஒன்றிலொன்றொடுக்கி யுண்மையைக் காண்ப தபவாதமென்னும் தந்திரமாம் (எ-று).

பார்க்கில்என்றதனுல்,திருக்குத் திரிசியம் வருவித்தாம். இம் மூன்றுப மானங்களு மபேதகாரண காரியமெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்தது, திருக்குத் திரிசிய நிலைமைநோக்கி. எங்ஙனமெனில்; நூல், பொன், மண் இவைகளை யன்றிப்படம், பணி, கடம்,எங்ஙனமின்றே,அங்ஙனம் ஸ்மரணையையன்றி யவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம், அபிமானத்ரயம், சமஷ்டி வியஷ்டிகளாக விருக்க வேண்டும்; அங்ஙனமின்றே! ஆதலினையமின்றிப் பொருந்தும்,எங் கெங்கே ஸ்மரணையுண்டோ வங்கங்கே சமஸ்தமு முண்டு, இன்றே லின் றும்.தோற்றமுமொடுக்கமும் ஸ்மரணைக்கன்றிச் சகத்துக்கெனின் நன்றே, சகத்தைத் தனித்து விசாரிப்புழி யாராய்தலுக்கு முன்னர் நாமரூபமாகவும், பின்னர்ப் பாழாகவுந் தோற்றலென்னை?அஃதிங்ஙனமாறியதின்றேல்,ஸ்ம ரணையின் பிறழ்தலாகவேண்டும்;ஸ்மரணையின்பிறழ்த லெங்ஙனமெங்ஙன மோ வங்ஙனமங்ஙனந் தோற்றல் சகத்தின தியல்பாகவேண்டும்;அன்றேல்

முரணின்றிக்கூறுக; வலியின்றேற் சொன்னவாறு கேளுதி; இதனுற் சக மாதி மூன்றும் ஸ்மரணைக் குபாதேயமாயின. சித்துசடபேதமுளதெனின், அறிவையன்றி யறியாமை யிருக்கவேண்டும், உண்டெனினுராய்தலின்கண் அல்ல வில்லையென் றகன்றறிவுமாத்திர மிஞ்சி நிற்பானேன்? நிற்றலின றிவே சமஸ்தத்திற்கு முதற்காரணமாயிற்று. ஆகவே, அறிவுதிருக்கும்;அறி யாமை திரிசியமுமாயின. அறிவறியாமை யிரண்டாதலா லிவை காரண காரியமாமே யெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றறித லெந்த வறிவோ, அந்தவறிவே பொருளைப்பொருளென்றறிவதன்றே; வேறெனி ன்,எந்தவறிவு பழுதையைப் பாம்பென்றதோ; அந்தவறிவே பழுதையைப் பழுதையென்றதும், வேறன்ருதலால் அறிவே யறியாமையாயிற்று. அறி யாமைபற்றி யறிவுகாரணமாயிற்று; அறிவுக்கன்னியமன்ருகலி னறியாமை காரியமாகாது, அதனு லறிவுகாரணமாகாது. இதனு லறிவே காரணகாரிய மா மெனப் பெற்ரும். பெறவே காரணகாரியங்க ளொன்றெனற் கைய மென்னை?இன்ருதலின் ஒன்ருங் காரியகாரணங்க ளென்ருர். இதனை யப வாத வுபாயமெனற் கிழுக்கென்னை? ஒன்றி லொன்றுதித்தது சுபாவமுத லுட லீருயதெங்ஙனமோ; அங்ஙனமே யுடன்முதற் சுபாவமீரு யடைவி னிலொடுக்கிக்காண்ப தபவாத வுபாயமாமென முடிக்க. இம்முறை சற்று மறியாதா ரிந்நூலை யாளல்கர்த்தபம் குங்குமஞ் சுமந்ததுபோலும், ஆயுத பாணிபேடி போலுமாம். தாமேயுத்தரவாதியாக விக்கவிக்கு வழக்கறுத்து ரை கூறும் வேதாந்திகளெங்கணு மரியர், இருக்கி லவர்மொழி புலப்பட லரிது; எங்ஙனமெனின், உள்ளதை யில்லதாகவும், இல்லதை யுள்ளதாக வும், ஆமெனலை யல்லதாகவும், அல்லதை யாமென்பதாகவும் ஆக்கும் சுவா னுபவ வலியினராதலினென்க. இங்ஙனமாய மேலாயநிலையைச் சைவத்தி லும், வைணவத்திலுங் காணலாம். இவ்விருமத வபிமானங் கழலாதார்க் கிஃதோர்கதை போலும்.

(க-து.) அபவாத வுபாயம் துவிதமாக்கா தேகமாக்குமென்பது. இது சுவானுபவ மின்றேல் முரணும். (சுஎ)

சஅ - கவி. அ - கை.

[விக்ஷேபம், ஆவரணமெனத் தேவரீர் கூறிய சத்தி யிரண்ட னுள் விக்ஷேப சத்தியை விளக்கியவாறுபோல, ஆவரணசத்தியி னிலையையு மினையதெனத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று மாணுக் கன் விஞ்வினதை யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யு
மீடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
கேடறு குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே.

(இ-ள்.) தூடண தமத்தில்வந்த தோற்றமாஞ் சத்திசெய்யு மீடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசெத்திக ளென்றீரே (எ-து)—முக்குணங்களிலு

மிழிவாயுள்ள தமோகுணத்தி னின்றுதித்தன விரண்டுசெத்திக ளென்றீரே, அவற்றுள் ஒன்ருகிய விக்ஷேபசத்திசெய்யு மீடணுத்திரயத்திற் கிடமாயுள்ள விகாரரூபமான தேகாதிப் பிரபஞ்சம் வந்தவகையைச் சொன்னீர், மூடலாஞ் சத்திசெய்யு மோகமுஞ் சொல்லுமையா கேடறு குருவே யென்ன (எ-து)—மற்றென்ருகிய வாவரண சத்திசெய்யும் பிராந்திரூபமான விபரீதத்தையு மினையதென் றையனே களங்கரகிதமான குருமூர்த்தியே யடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென் றிரந்து கேட்க, கிருபையோ டருள்செய்வாரே (எ-து)—மகா கருணையோடு தெரிவிக்கப் புகுந்தனர் (எ-று).

அனர்த்த ரூபமாதலின் தூடணதமமெனவும், தூலசூக்குமந் தோற்றன்மாத்திர மாதலின் தோற்றமாஞ் சத்தியெனவும், இத்தோற்றத்தை மெய்யெனக் கோடலால் விளையும்பய னிஃதென்பார் ஈடணை விகாரமெனவும், திரைபோல்வதின் மூடலாஞ் சத்தியெனவும், ஒன்றை யொன்ருயுணர்தற்கியைதற்பாலதின் மோகமெனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) விக்ஷேப சத்தியைப்போல வாவரண சத்தியையும் விளக்கவேண்டு மென்பது. (சஅ)

சகூ - கவி. அ - கை.

[ஆவரண மென்பது மறைப்பாதலா லிச்சத்தி செல்லிடஞ் செல்லாவிட மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்திக பாதி யென்னு
மூனிறை யுயிர்க ளுள்ளி னுணர்விழிக் குருடாம் வண்ணம்
வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும்.

(இ-ள்.) தானிகர் தனக்காமீசன் றனையுந் தங்களைத்தாங்கண்டஞானிகடமையுமன்றி (எ-து)—தனக்குத்தானே நிகராயுள்ள மாயாரகிதவீசனையும், தங்களைத்தாமுள்ளவாறு கண்டுள்ளமகான்களையு மறைக்காதன்றி, நாஸ்திகபாதியென்னு மூனிறை யுயிர்களுள்ளி னுணர்விழிக் குருடாம்வண்ணம் (எ-து)—இல்லவே யில்லையென்பது நாஸ்தியும், இருந்தாற் காணுனுவென்பது நபாதியு மாதலி னிவற்றையே யுண்மை யென்னும் மாம்சதேகத்தினிறைந்த மூடவுயிர்களி னுள்ளத்திற் சதோதயமாக விளங்கு ஞானக்கண் குருடாகும் வண்ணமெவ்வண்ணமோ மவ்வண்ணம், வானிலந் திசைகண் மூடுமழை நிசியிருள்போன் மூடும் (எ-து)—இஃதாகாயம், பூமி திக்குகள் என்று தெரியவொட்டாமல் மூடிக்கொள்ளுகின்ற மழைக்காலத்தமாவாசையிராக்காலத்துக் கருக்கலைப்போல ஆவரணசத்தி மூடியிருக்கும் (எ-று).

(க-து.) இந்த வாவரணசத்தி, மாயாரகித வீசனையும், சீவன்முத்தர்களையு மூடாமல்; ஆஸ்திகர்களாக மெய்போனடித் தகத்தில் தேகமேயான்மா போகமே முத்தியென் றுறுதிகொண்டு, ராகாதிகளைக் கைவிடுவது போற்

காட்டிக் கரவிலாளுகின்றவர்களையே மூடமென்பது. மாயாசகிதனன்றெனக்காட்டித் தானிகர் தனக்காமீசனெனவும்; அவித்யாசகித ரன்றெனக் காட்டத் தங்களைத் தாங்கண்ட ஞானிகளெனவும்; மூடமென்னுங் குறிப்பேற்றோர் சகிதரெனவும்; மூடாமலென்பா ரன்றியெனவும்; நாஸ்தி, நபாதி யென்பவற்றைத் திரிகரணசாட்சியாக வேற்பவர்நாஸ்திகர்,வாக்குக்காய நீங்கலாக மனச்சாட்சி மாத்திரமாக வேற்பவர் போலியாஸ்திகர் என்பது குறிப்பிற்றோன்ற, "நாஸ்தி நபாதியென்னு மூனிறை யுயிர்கள்" எனவுங் கூறினர். ஊனைத்தேகமென்னல், காரணவாகுபெயர். ஒருணர்வுமுத லையுணர்விறுதியாயுள்ள வுணர்கருவிக ளுயிருக்கென்க. சத்தமுதலிய பஞ்சவிடயங்கட்கு மிவை(செவியாதி)யுணர்கருவியானு லிவற்றிற்குணர்கருவிமனமாகவேண்டும்; இம்மனதிற் குணர்கருவி யுயிராகவேண்டும்; இவ்வுயிருணர்வாயினு முடலைத்தானென் றிருத்தலா லறியாமையாகவேண்டும்; இவ்வறியாமைக் குணர்கருவியோர் சுயம்பறி விருக்கவேண்டும், அதனினுமேலாய கண்ணின்மையி னதனையுருவகப்படுத்தி, அதுகுருடாம்வண்ணமிருள்போல்மூடும் என்று ரிஃதெவர்க்கு மனுபவமாதலிற் றடையென்னை? அவ்வுணர்வு; தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுங் காணுததற் கேதென்னை? இவ்வாவரணத்தாலன்றோ, அன்றேற்கூறுக. இவ்வாவரணமாவது, பஞ்சகோசம்; ஆவரணமெனினுங் கோசமெனினு மொக்கும். இஃதெவ்வுயிர்பாலின்று, உளதாதலிற் பொதுப்பட வுயிர்களென்றார். இதனைத் தன்பாலிருக்கக்காணத்தெரியாதார் மதத்தராதலி னிதனைமறுப்பர். வேதாந்திமாத்திரஞ் சோதனையகலானுதலின் மறுக்கான். கண்டதேகாட்சி, கொண்டதேகோலமென்னுங்கொள்கையை யகன்று ரொருவருமில்லை; இவர்களைவிடமதத்தரென்பவர்கிடையார். இவர்க ளிவ்வாவரணசத்தியை யேற்ப தெங்ஙன்? இவ்வாறேபோலிஞானியரும், அடாஞானியரு மிதனையேலார். ஏலாமைக்கேது இம்மறைப்பாலென வுணர்க. (சகூ)

ருO - கவி. அ - கை.

[கூடஸ்த பிரமமாகிய வதிஷ்டானத்திற்கும் சீவேசுவரரென்னு மாரோபத்திற்குமுள்ள பேதந் தெரியவொட்டாது மறைப்பது மிவ்வாவரணசத்தியே யென் விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பூன்றமாம் பிரமத் திற்கும் புறத்துள விகாரங் கட்கு
மான்றகூ டத்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்குந்
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றுமன் மறைத்து மூடி
மூன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே.

(இ-ள்.) பூன்றமாம் பிரமத்திற்கும்புறத்துளவிகாரங்கட்கும் (எ-து)--பரிபூரணமாயுள்ள பிரமத்திற்கும், அதற்குப் புறம்பாயுள்ள ஈசனும், அவன துபாதிகுணந் தொழில்களுமாகிய விவைகட்கும், ஆன்றகூடத்தனுக்கு

மகத்துள விகாரங்கட்கும்(எ-து)—எவற்றினுஞ் சிறந்த பிரத்தியேகாத்மாவுக்கும்.அதற்கு வெதிருத்தமாக வகத்திலுள்ளசீவனும் அவனதுபாதி குணந் தொழில்களுமாகிய விவைகட்கும், தோன்றியபேதஞ் சற்றுந்தோன்றாமன்மறைத்து மூடும் (எ-து)—உண்டான வதிஷ்டான வாரோப பேதஞ் சிறிதுந்தோன்றவொட்டாம லதனையறியவெழுந்த வுணர்வை மறைத்துச் சத்தென் றுணரும்படி யசத்தாயுள்ளவைகளை மூடிக்காட்டும்,ஊன்றிய பவவியாதியுண்டாக்கு முபாதியீதே (எ-து)—நிலையாயுள்ள பிறவிநோயை விடாது விளைவிக்கத்தக்க வுபாதியாவ திவ்வாவரணசத்தியே வேறன்று. ()

இவனெதற்கு முபாதியாயிருக்கிறானென்னுமிடத்தில் உபாதி, தடையெனப் பொருடரலா லிங்கே தடையெனப் பொருள்கொண்டாம். தன்னைத்தானுணர்தற்குத் தக்க முயல்வெங்குளதோ வங்கே தடையாயிரா தேனையவிடத்துத் தடையாயுறுமென்றதனால். இது பத்திகாண்டி, கன்மகாண்டியைக்குறிப்பிக்க நின்றது. இவ்விருவருள் பத்திகாண்டியுந் தன்னையடிமையாக்கியதே யன்றித் தன்னைத்தான் விசாரித்துத் தெளியவில்லை, இதனால் பொருளல்லவற்றை யாண்டானடிமை யென்றான்; தன்னை யடிமையாக்கிய விம்முயற்சி சித்த சுத்திக் கியைந்ததன்றி யாவரண சத்தியை யகற்றற் கன்று. எங்ஙனமெனில் பஞ்சகோசவிசாரத் தெளிவின்மையினானும், ஆசானின்றித்தன்னைத்தானாராய்வுழி யெட்டாமையி னஸ்தி யெனவும்; இச்சா ஞானக்கிரியையென்னும் புடைபெயர்ச்சி யிருத்தலி னிவை வினைமுதலின்றிநிகழா, வினைமுதலிருக்கவேண்டுமெனி னிருந்தாற் காணப்படானவென்பது நபாதியெனவுங் கொள்ளுங் கொள்கை யகலாமையினானுமென்க. சொரூபசமாதி சகச சமாதியெனக் குறிக்க, அகம் புற மென்றது. சொரூபசமாதி யகத்தினிகழ்வது, சகச சமாதி புறத்தினிகழ்வது. சொரூப சமாதியி லதிஷ்டானம், கூடஸ்தன்; இதற்காரோபமான விகாரங்கள் சிதாபாசன், வியஷ்டிமனமுதலிய கரணக்குழாங்கள், இதற்கு விடயம் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னுந் தன்மாத்திரைகள், சுரோத்திரம், தொக்கு முதலிய வையுணர்வுகள், இதற்கு விடயம் சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்த மெனனும் ஸ்தூலபூதாம்சங்கள், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் என்னுங் கன்மேந்திரியக்குழாங்கள், இவற்றிற்கு விடயம் வசன, தான, கமன, விசர்க்க, ஆனந்தமென்னுங் குழாங்கள், பிராண, அபான முதலிய தசவாயுக்கள், இவற்றின் சேட்டைப் பிரிவுகள், மெய், வாய்முதலிய வவயவங்கள்.இவற்றிற் கவயவி, தூலதேகம்முதலியவைகள், இன்னுமித்தூல தேகத்திற்கு விகாரங்கள்குழவி முதலியபருவபேதங்கள், சராசர பேதங்கள், எழுவகைத்தோற்றபேதங்கள், வருணாசிரமபேதங்கள், அண்ணன், தம்பி, தாய், தந்தைமுதலிய பாத்தியவகைகள், இவைபோல்வன பிறவுமாம். இதனை யிங்ஙனம்விளக்க, ஆன்றகூடத்தனுக்கு மகத்துள

விகாரங்கட்கு மெனவும்; இங்ஙனமாயசொரூப சமாதி நிறைவேறினன்றிச் சகசசமாதி கைகூடாது. இம்மரபுநோக்கிப் புறமெனவும்; சொரூபசமாதி யாவது; அகத்தில் தேகமுதலான்மாவிறுதியாக நின்ற தத்துவங்களை நியதிகளாந்துசேறல், இது வஸ்துவை யணுவுக்கணுவாகத் தரிசித்தல்; இதனைச் சொரூபசமாதி யெனவும், அகச்சமாதியெனவுங் கூறுவர். இதுநிற்க, சகச சமாதியாவது; தேகத்துக்குப் புறம்பி லுடலாதிப் பிரம மிறுதியாகநின்ற வியாபக வியாப்பியங்களை நியதிகளாந்துசேறல்; இதுவஸ்துவை மகத்துக்கு மகத்தாகத் தரிசித்தல்; இதனைச்சகச சமாதியெனவும்,புறச்சமாதியெனவுங் கூறுவர். சகச சமாதியி லதிஷ்டானம், பிரமம்; இதற்காரோபமான விகாரங்கள், ஈசன், சமஷ்டிகரணங்கள், அதற்கியைந்த விடயங்கள், ஞானப்பொறிகள், அதற்கியைந்த விடயங்கள், கன்மப்பொறிகள் அதற்கியைந்த விடயங்கள், வாயுக்கள், தேகங்கள், புவனங்கள், தூலபூதம், சூக்குமபூதம், குணத்ரயம், அகங்காரதத்துவம், மகதத்துவம், மூலப்பிரகிருதி, இவைபோல்வன பிறவுமாம். இதனை யிங்ஙனம் விளக்கப் பூன்றமாம் பிரமத்திற்கும் புறத்துளவிகாரங்கட்கு மெனவும்கூறினர். கற்பனாசகிதத்தைக் கற்பனாரகிதமெனச் சீவேசுவரரைக் கோடல், ஆவரணத்தாலாதலின் மறைத்து மூடுமென்றார். இம்மறைப்ப்பயேலா ரகன்றவராகவேண்டும். அங்ஙனமின்றே, பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்வராதலின் தன்னைத்தா னெங்ஙன முணர்வர், அங்ஙன முணராக்காறு மயலே நானென்னும் பிராந்தி யெங்ஙனமகலும், அகலாக்காறும் வினையுடல்கள் வந்துவந்து நீங்கும், ஆதலின் பவவியாதி யுண்டாக்கு முபாதியீதேயென்றது சத்தியம்சத்தியம். ஞாயமுஞ், சோதனையும், அனுபவமு மிருத்தலி னிதனைமறுத்தல் மூடம்.

(க-து.)ஆவரணம் மெய்க்கும் பொய்க்கும் பேதந் தெரியவொட்டாமல் மெய்யே பொய்யாகவும், பொய்யே மெய்யாகவும் காணச்செய்யுமென்பது.

ருக - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பொய்யை மெய்யாகக் கோடல்போன்று சீவேசுவரர்களைக் கூடஸ்த பிரமமாகக்கோடலிற் பொய் மெய்க்குள்ள பேதந் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கத்தக்கது ஆவரணசத்தி யென்றாசிரியர் கூற, மாணுக்கனையனே! பொய்க்கும் மெய்க்குமிடையினின்றொன் றிவற்றைமறைக்க, இதனுல் மெய் மறைபடினும், மறைபடாவிடினும், பொய்யங்ஙனமாகா, தொருபடித்தாநின்று தோற்றற் கேதென்னையோவென வினவ, அதற்குத்தர மிக்கவியி லாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங்கே தோன்று
மாதார மறையா தாயி னாரோப மிலையே யென்று
லாதாரஞ் சமம் விசேட மாமென விரண்டு கூறு
மாதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே.

(இ-ள்.) ஆதாரமறைந்துபோனு லாரோபமெங்கேதோன்றும்(எ-து)--ஆதாரமாகிய கூடஸ்தபிரமம் ஆவரணசத்தி மறைக்க வதனுல் மறைபடுமாயின் அவ்வதிஷ்டானத்திற் காரோபமாயுள்ள சகமாதி திரிபதார்த்தங்களுமெங்ஙனங் காணப்படும் காணுமற்போகவேண்டியதே அதுஞாயம் காணப்படுகின்றதே, ஆதாரமறையாதாயி னுரோபமிலேயே யென்றால் (எ-து)--ஒன்று மறைக்க வதனுலாதார மறையமாட்டாதென்பீராகி லப்போ தாரோப மறைபடவேண்டுமே மறைபடாததென்னே? என்று கேட்பையாகில், ஆதாரஞ் சமம் விசேடமாமென விரண்டு கூரும் (எ-து)—அதற்காசிரிய ராதார மென்பது சமமெனவும் விசேடமெனவு மிரண்டுகூருநிற்கும், ஆதாரஞ் சமமாமெங்கு மாரோபம் விசேடமாமே (எ-து)—ஆதாரமே சமமாதலினச்சமமென்ப தெங்கணும் பரிபூரணமா நிறைந்துள்ள வதிஷ்டானமாம். விசேடமென்ப தேகதேசமாயுள்ள கற்பிதமாம் (எ-று).

ஆதாரங் காணுதபோது ஆதேயங் காணவேண்டுவதின்றே, காண்பானேன்? ஆதாரந் தோன்றும்போது ஆதேயந் தோன்றவேண்டுவதின்றே, தோன்றுவதென்னே? என்னுங் கேள்வியி னபிப்பிராயம்; மெய்ஞ்ஞானம் விளங்காதார்க்குச் சகந்தோற்றுவதும், விளங்கினுர்க்குந் தோற்றுவது மென்னேயென்பது. எனவே, ஆதாரமுண்டாயி னுரோபமுண்மையும், ஆதாரமின்ருயினுரோபங் காண்கையுமிருத்தலி னுதாரவாதேயமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருத்தமெங்கே யென்பதைக் குறிப்பிக்க, இங்ஙனம் வினுவினதாகப் பெற்ரும். அதற்கு விடை கூறப்புகுந்தார்; சூரியனே, கானல் சலமென விரண்டானுற்போல, ஆதாரஞ், சமம், விசேடமாமென விரண்டு கூருமெனவும்; கானலென்னு முண்மைக்குச் சலங் கற்பிதமாய தெங்ஙனமோ, அங்ஙனமாயதெனக்காட்ட, ஆதாரஞ் சமமாமெங்குமாரோபம் விசேடமாமே யெனவுங் கூறினுர். சம மாதாரமா மெங்கும், விசேடமாரோபமாமென முடிக்க. ஆதாரத்தைத்தவிரச் சமம் விசேடமின்றெனக்காட்ட விங்ஙனங் கூறவந்த தன்றி வேறன்றென்க.மெய்ம்மையென் றுலகைக்கருதிக் கூடாவல் தவிர்தியெனச் சொல்லாது சொல்ல விவ்விடை தந்தனர்,இவையாவும் கற்பிதமென விடாஅதாங்காங்குக் காட்டிவந்தனராதலி னென்க. தனக்கெனச் சொரூபமொன்றிலாத சகசீவபரங்களேச் சத்தெனக்கோடலைத் தவிர்தற் கத்தியாரோப மபவாதங் கூறவந்ததன்றி யிருந்து கூறவந்ததன்று. சுவானுபவமுறையே முற்றியவிடத்தன்றி யிவ்வுளவெங்ஙனந்தெரியும்? தூமந்தோற்றியவிடத்துந்தோற்ருவிடத்து மக்கினியிருக்குமாறுபோன்று, ஆரோபந்தோற்றியவிடத்துந் தோற்ருவிடத்தும் ஆதாரமிருக்குமெனவறிக. இதனைத் தினவனுபவத்தில் நம்மிடத்தில் நாமே காணலாம். எங்ஙனமெனில், சகந்தோற்றியபோதுந் தோற்ருதபோதும் ஸ்மரணையிருக்கின்றது; இருப்பதா லேனைய வீரவத்தைகளினு நிகழ்வதை யுணருகின்றது. (௫௧)

௫௨ - கவி. ௮ - கை.

[முன்னர்ச் சமம் விசேடமென்றதைத் திட்டாந்த தாட்டாந்தங்களினு லிக்கவியில் விளங்கக்கூறுகின்ருர்.]

சகமதி லிதுவென் சுட்டாச் சமானக்கண் மறைந்தி டாது
மிகவுரை கயிறும் பாம்பும் விசேடக்கண் மறைந்துபோகு
மகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்தி டாது
பகர்வதோர் விசேடஞ் சீவன் பரனெனு மவரை மூடும்.

(இ-ள்.) சகமதி லிதுவென் சுட்டாச் சமானக்கண் மறைந்தி டாது (எ-து)--உலகமெவற்றிலும் யாவராலுமிஃதெனச் சுட்டியறியவொண்ணுத சமமாகிறகண் ஒன்றுமறைக்க அதனுல் மறைந்திடாது, மிகவுரை கயிறும் பாம்பும் விசேடக்கண் மறைந்துபோகும் (எ-து)—பெரும்பாலு முலகத்தாரால் வழங்கத்தக்க பழுதையும் பாம்புமாகிற விசேடக்கண் ஒன்றுமறைக்க அதனுல் மறைந்துபோகும், (அதுபோல்) அகமெனுஞ்சமானந்தன்னை யஞ்ஞானமறைத்திடாது(எ-து)—சமமெனப்படுவதாகிய தானெனும்பொருளை அஞ்ஞானமென்னு மாவரணமானது மறைக்கமாட்டாது, பகர்வதோர் விசேடஞ்சீவன் பரனெனுமவரைமூடும் (எ-து)—சொல்லத்தக்கமற்ருெனறு விசேடமெனப்படுவதாம்,அங்ஙனம் விசேடமெனப்படுவதாகிய சீவேசுவரர்களை மறைக்கும் (எ-று).

திருஷ்டாந்தத்தில் சமமாக நின்றதூஉம், விசேடமாக நின்றதூஉங் கண்ணே;எங்ஙனமெனில், பழுதைபாம்பாகவும், மீண்டுமதுபழுதையாகவுமாறவில்லை; இதுபார்வையின் பிரதிபலனமேயன்றி வேறன்று. பார்வை பழுதையை யாராய்வதன் முன்னர்ப்பாம்பாகவும்,பின்னரன்ருகவுந்தோற்றியதியாது? பழுதையன்றே. அஃதிருந்தவண்ண மிருக்கின்றதே, பாம்புண்மையன்றே, பிராந்தியன்ருே; அந்தப்பிராந்தி யறிதலின் கண்ணதோ, சடத்தின்கண்ணதோ, அவ்வெழுச்சி சடத்தின்றர்மமெனில், உணர்தலின்றிய விடத்துண்டாகட்டும், அங்ஙனமின்றே, அறிதலின்றர்மமே. அன்றெனின் ஞாயம்வேண்டும், இன்றெனின் வாய்பொத்திக்கிடக்கை யுத்தமர்க்கழகு. பாம்பாகப்பிரதிபலித்ததும், அதனை மெய்யெனக்கண்டதும், கண்டு பயகம்பனுதிகுறிகளாநின்றதும், பின்னர்த்தெளிந்ததும், அக்குறிகளன்றி நின்றதும் இவ்விருவியப்பு முணர்த்த நின்றதும், பழுதையா, அது சடமன்ருே, ஆதலின் கண்ணேயாம். கண்ணிங்ஙனமாறிற்ருே;இன்றெனின், கண்ணையன்றி யிக்குறிகளுண்டாகட்டும், இன்றெனின், கண்ணுக்கிரண்டு தர்மமிருக்கின்றன. இத்தனைவிகாரமா நின்றதுந்தானே, அன்ருய்ச்சாட்சியாய் நின்றதுந்தானே, இஃதன்றியும், பொருளல்லதைப் பொருளென்றுணர்ந்ததும், அங்ஙனமுணர்ந்ததாற் பொருளல்லது பொருளாகத் தோற்றுவதும், பின்னர்ப் பொருளைப் பொருளென்றுணர்வதும். அங்ஙனமுண

ர்ந்ததாற் பொருள்பொருளாக விளங்குவதும், உணர்தல் தர்மமாகிய கண்ணையன்றியின்ருகலின் தானே ஞானஞ்ஞானமாக நிற்பதும்,நிற்கவே யிங்கேதிருக்குத்திரிசியம் வேறன்ருயிற்று; ஆகவே, தானே விகாரமும் நிர்விகாரமுமெனப் பொருடருகின்றது; தரவே, கற்பிதமுஞ் சுயம்புந் தானே யெனப்பெற்ரும்; பெறவே, சமமும், விசேடமும் வேறன்றெனத் தானேயருத்தாபத்தியாற் குறிக்கநின்றது. தானே பழுதையாகவும் பாம்பாகவு மாறியக்கண்ணுந் தானங்ஙனமாகாது சாட்சியாநின்றது கண்ணுதலால், அதுபோலப் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணர்தலும்,பொருளைப் பொருளென்றுணர்தலும், அறிவாதலா லிந்தவறிவுக்குக் கற்பிதமென்றும் யதார்த்தமென்றும் பெயர்வரலாமே, ஆதலாற் கற்பிதவறிவுக்குச் சீவேசுவரரெனவும், யதார்த்தவறிவுக்குக் கூடஸ்தபிரமமெனவும் பெயர்வரத்தகும். திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்கட்குப் பழுதின்மையை யிவ்வேதுக்களாலுணர்க.கண்ணென்ப துலகத்தையறிதல்பற்றியறிதற்கருவியுளொன்றென வுலகத்தா ரறிவரேயன்றி,அததுவாதலேயும் அங்ஙனமாதலே திரிபுடியாதலேயும்,இதுதானென வறியாதயலெனக்காணலேயும்,அங்ஙனங் கண்டு விருப்புவெறுப்புற்றழிதலேயும், இன்னுமிவைபோன்ற புடைபெயர்ச்சிகளேயும்,இவையே பந்தத்துக்கியைந்தனவென்பதையும்,இது பகிர்முக திருஷ்டியா லாயதென்பதையும்,இத்தனே யனர்த்தமுமாயது கண்ணுலாதலா லிவையாவு மழிவதுங் கண்ணுலேயேயெனச் சகசசமாதியென் ருேருருந்தவ மிருக்கின்றதென்பதையும், அஃந்தகமுக திருஷ்டியா லாவதென்பதையும்,இதனுலாய பயன் துக்கபாவம் கிருதகிர்த்தியம் சர்வகாமாப்திகம்,ப்ராப்திப்ராப்யம் என்பவற்றையுங் கேட்டு மறியார் பார்த்து மறியாரிவர்களிங்ஙனமாய நிலையதெனக் கண்ணே யெங்ஙனங் கணிப்பரென்பது தோன்றச் சகமதி லிதுவென் சுட்டாக் கண்ணெனவும்; பந்தமுத்திக் கியைந்த புடைபெயர்ச்சி தன்பா லிருப்பினுந் தானங்ஙன மங்ஙன மாவதுபோற் காண்டலே யன்றி மாருதென்று மொருபடித்தா யிருத்தலின் சமம் விசேடம் என்பவற்றுள் கண்ணைச் சமமெனவும், அதிஷ்டானமாதலின் மறைந்திடாதெனவும், மாறுந்தகையதாதலின் கண்ணே விசேடமெனவும்,ஆரோபமாதலின் மறைந்து போகுமெனவும்,அதிஷ்டானமு மாரோபமுந் தானே யாதலின் சமானக்கண் விசேடக் கண்ணெனவும், அதுபோலத் தானன்னியமாகாது விளங்குதலின், ப்ரக்ஞையைக் கூடஸ்த பிரமமென்பார், அகமெனுஞ் சமானமெனவும்;அவித்தியா மாயா ரகிதமாதலின்,அஞ்ஞான மறைத்திடாதெனவும், தானன்னியமாக விளங்கலின்,ப்ரக்ஞையைச் சீவேசரென்பார், விசேடஞ் சீவன் பரனெனவும்; அவித்தியா மாயா சகிதமாதலின், அவரை யஞ்ஞான மூடுமெனவும் கூறினர். இவ்வுரையை யுத்தமர் மறுக்கார், சோதனை ஞாயத்தாற் புகட்டலினென்க. இங்கே யஞ்ஞானமென்றதாவரணத்தை. இக்கவியில் திருஷ்டாந்தஞ் சமம் விசேடமெனவும்,தாஷ்டாந்தஞ் சமம் விசேடமெனவு மிருகூறதா நிற்கும். முன் கவியில்,விசேட

மாரோபமென்றதனுல் சமம் அதிஷ்டான மென்ருயிற்று. அறிவே யதிஷ்டான மாரோபமெனக் காட்டக் கண்ணே யதிஷ்டான மாரோபமெனக் குறிப்பித்தார். (ருஉ)

ருந - கவி. அ - கை.

[உண்மைவிளங்க வொட்டாமல் மறைப்பது விக்ஷேப சத்தியா யிருக்க, ஆவரண சத்தியின்மே லந்த யேற்றியது யாது பற்றியோ வென, மாணுக்கன் வினவுவதை யிக்கவியிற் கூறு கின்ருர்.]

கேவல நிலைதோன் ருமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ்
சீவனுஞ் சகத்து மாகச் செனித்தவி க்ஷேப மன்ருே
வாவர ணந்தா னேபா ழநர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினவிய மகனே கேளாய்.

(இ-ள்.) கேவல நிலைதோன் ருமற் கெடுத்தது (எ-து)—நிரதிசயா னந்த வாழ்வு விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக் கெடுத்தது,பஞ்சகோசஞ் சீவனுஞ் சகத்துமாகச் செனித்த விக்ஷேபமன்ருே(எ-து)—பஞ்சகோசமாக வும் சீவனுகவும் செகத்தாகவு முண்டான விக்ஷேபசத்தியல்லவா, இங்ஙன மிருக்க, ஆவரணந்தானேபாழநர்த்தமென் றுரைத்ததேதோ(எ-து)—ஆவர ணசத்தியே பாழென்றும் அநர்த்த ரூபமென்றுங்கூறியது யாதுபற்றியோ, மேவருங் குருவே யென்று வினவிய மகனே கேளாய்(எ-து)—கிடைத்தற் கரிய குருநாதனே யிதனை விளக்கவேண்டுமென் றிரந்து வினவினவனை நோக்கி ஞானபுத்திரா யான்கூறக் கேளுதி (எ-று).

தானேதானுக விளங்குவதைக் கேவலநிலையென்ருர். கெடுத்த தென்பதை மறைப்பாற் கெடுத்ததாதலின் மறைப்பு வருவித்தாம்.விக்ஷேபசத்தியின் சேட்டை:கேவலநிலை தோன்ருமற் கெடுப்பது. அதனது நிலை; பஞ்ச கோசமுஞ் சீவனுஞ் சகத்துமாகச் செனிப்பது. அநர்த்தம், தனக்கெனச் சொரூபமொன் றில்லாதது.அது நமதுண்மைவடிவை விளங்கவொட்டா மலு மதை யுன்னவொட்டாமலு மறைக்கின்றது. கோசமுஞ் சீவனுஞ் சகத்தும் பிரத்தியட்சமாதலினுனும், இவைமயமாகின்றது. விக்ஷேபமாத லினுனும் விக்ஷேபத்தின்மேல் வைத்துப் பழிகூறினுன். ஆனந்தமயகோச த்தைப்பற்றி மற்ற நான்கு கோசமு மிருத்தலினுனும், இனம்பற்றி யிருத் தலினுனு மிங்கே கோச மைந்தெனவும், விக்ஷேபசத்தி யன்றேனும் பஞ்ச கோச வாதரவினிற்றலி னிதுபற்றிச் சீவனெனவுங் கூறினுர். இது வழு வன்று. (ருந)

ருச - கவி. அ - கை.

[ஜனனத்துக் கனுகூலமாயினு முத்திக்கு மனுகூலமா யிருப்ப தன்ருே விக்ஷேபசத்தி; ஆவரணசத்தி யங்ஙன மன்றே, ஜனனத்துக்கே யிடமாயதென விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானே துன்பமாம் பவமா னுலு
மாற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல சகாயமாகு

மூற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியி னுண்டோ
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பதுமிகப்பொல்லாதே.

(இ-ள்.) தோற்றமாஞ் சத்திதானே துன்பமாம் பவமாறுலும்(எ-து)--விக்ஷேபசத்தியே துக்கரூபமாகிய சனனத்துக் கியைந்த கருவியாயினும், ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல சகாயமாகும் (எ-து)—நிட்காமிய வலியா லிலக்கிய முத்தியடைபவர்க் கியைந்த சகாயமாகவு மிருக்கும்,ஊற்ற மாம் பகற்காலம்போ லுபகார நிசியினுண்டோ (எ-து)—தெளிவுக்கிடமாகிய பகற்காலத்தைப்போல வுபகார மிராக்காலத்திலுண்டா, மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்லாதே (எ - து)—அந்தப் பகைமையைக் குறித்தென்ன சொல்லுவன் ஞானபுத்திரா அறிவை மறைப்பதே யியல்பாகவுடைய வாவரண சத்தியானது யாதினுமிகக்கொடியது.

விக்ஷேப சத்தியைவிடப் பவம் வேறன்றெனத் தோன்றத் தேற்றேகாரந்தந்தனர். பவத்துக் கியல்பு துன்பமெனலைத் துன்பமாம் பவமென்றார். அறிவென்பதே விக்ஷேபம் அறியாமை யென்பதே ஆவரணமெனக் குறிக்க பகற்காலமெனவும் நிசியெனவு முவமானித்தார்.ஒன்றையொன்ருவுணர்தல் விக்ஷேபம், அதனு லொன்று மற்றொன்ருகத் தோற்றல் ஆவரணம்.உணருந் தகையதாதலி னெய்ப்புழிப் பொருளைப் பொருளென வுணரினு முணரும், உணர்வதாற் றுக்க நிவர்த்தியுந் தடையற்ற வானந்தமுந் தரும், அங்ஙனம் தரலே முத்தியாதலால் விக்ஷேபசத்தி முத்தியடைவார்க் கனுகூலசகாய மாகுமென்ற ரஃதுண்மை.ஆவரண மங்ஙன மாகாதென்பதற்கு மாறென்னை? இவையெல்லாந் தன்னையு முலகையும் விசாரிக்கத் தக்கவாறு விசாரிப்பார்க்கே தெரியுமன்றி யேனையோ ரெத்திறத்தராயினு மவர்க்கெங்ஙனம் விளங்கும்; விளங்குமெனச் செருக்குறினு மிழுக்குறுவர். உலகம் மெய்ம்மைபோற் ருேற்றலி னுவரணமாம், இவ்வுலகம் மெய்ம்மையென மயக்காததெவரை? இன்ருதலி னெங்ஙன முண்மையைவிளக்கும்; விளக்கற்பால தன்ருகலின், உயிர்களெங்ஙன முய்யும், உய்தற் கிட மின்மையின் மறைப்பது மிகப் பொல்லாதே யென்ருர். ஒன்று மற்றொன்ருகத் தோற்றல், ஸ்மரணே சகத்தாகத்தோற்றலே. இதனையறியார் மதஸ்தராதலினுனுதி நித்தியமென்பர், படைப்பென்பர்,சுபாவமென்பர், தமக்குப்போக சாதன வஸ்துவென்பர், இன்னு மிவைபோல்வனவாகக் குழறி வழிந்து வழக்கிடுவர். இங்ஙனமாகாது ஸ்மரணேயாக வுலகைக் கண்டு களித்திருப்பவன் வேதாந்தி யொருவனே, அவனே ஞானி.எனையர் தத்தமையே ஞானியரெனக்கொள்ளினு மஞ்ஞானியரே. (ருச)

ருரு - கவி. அ - கை.

[ஆவரணமென்னல் தேகமும் பிரபஞ்சமுமென்ருல் பிராரத்த முடிவிலும் சலப்பிரளயாந்தத்திலு மழியுமன்ருே; அழியினதுமுத்தியன்ருே? முத்தியாயின் விக்ஷேப சத்தியால்யாது

பயனென ஆசங்கித்ததுபோலத் தானே யாசங்கித்ததற்கு விடை யிக்கவியில் தானே கூறுகின்றார்.]

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டு
மழுத்திய பவம்போய் முத்தி யடைந்தபே ரொருவ ருண்டோ
முழுத்தவி க்ஷேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்குங்
கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே.

(இ-ள்.) சுழுத்தியிற் பிரளயத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண்மாண்டும் (எ-து)—தினசுழுத்தியிலும், சலப்பிரளயத்திலும் தோற்றன்மாத்திரமாவுள்ள தேகமுதலிய சமஸ்தபிரபஞ்சங்களும் மாண்டவிடத்தும், அழுத்திய பவம் போய்முத்தி யடைந்தபேரொருவருண்டோ (எ-து)—அவித்தையிற் பதித்திருக்கின்ற ஜனனசஞ்சிதங்கள் நசித்து முத்தியடைந்தவர்கள் யாவராயினு மொருவருளரோ விலரே, முழுத்த விக்ஷேபமெல்லா முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும் (எ-து)—தாமதமென்னு முழுக்குணத்ததாகிய விக்ஷேபசத்தி பாகமனைத்தும் முத்தியிற் கூடும்படிசெய்யும். கொழுத்தவாவரணமுத்தி கூடாமற்கெடுத்தகேடே (எ-து)—மூடத்தன்மையில்மதர்த்த வாவரண சத்தியானது முத்தியிற்கூடாமற் கெடுத்த கேடிதுவாம் (எ-று).

தேகத்துக்குப் பிராரத்த முடிவுகாலஞ் சேய்மையாதலி னணிமைபற்றிச் சுழுத்தியெனவும், ஜகத்துக்குப் பிரளயம் பலவற்றுளாதலின் பொதுப்படப் பிரளயமெனவும் சுயம்பாக வொன்றிலாமையிற் றோற்றமாஞ் சகங்களெனவும், கணமேனுங் காணமற்போதலால் மாண்டெனவும், இழிவு சிறப்பும்மையென்பது தோன்ற மாண்டுமெனவும், எதிர்மறையெனக் காட்ட உண்டோவெனவும், கரணமைந்தும், பொறியைந்தும், இன்னுமிவைபோல்வன பிறவுமாதலின் விக்ஷேபமெல்லாமெனவும். இவற்றாற் சற்கருமந் திரிகரணமொத்துப்புரிபவ ரெங்குமுளராதலினானும், இம்முயற்சி விக்ஷேபசத்தியின் புடைபெயர்ச்சியாதலினானும் முத்தியிற் கூட்டுகிற்குமெனவும்; முன்னரே யாவரணசத்தி யினையதென்றாம், அதனா லுற்றுணருமிடத்தில் முத்திதருதற் கியைந்ததன்றாகலின், முத்திகூடாமற்கெடுத்த கேடே யெனவுங் கூறினர். பிரளயமுண்டென்பதற் கடையாளம், பூமியைத் தோண்டிக்கொண்டு புகுந்தோறும் வெங்காயப்புரைக ளுரிக்கவுரிக்க வடுக்கடுக்காயிருக்குமாறு போன்றிருத்தலினானும், ஆங்காங்குப் பற்பல விநோதங்களிருத்தலினானும், சர்வமத சாஸ்திரிகளும் மறுத்தற்கிடமின்மையினானும், சலப்பிரளய மாங்காங்குவரக் கண்டு கொண்டிருப்பமாதலினானு மேற்றற்கையமின்றென வுணர்க. இது தேகாதிப்பிரபஞ்சநாசமே முத்தியென்பாரை மறுத்தது. (ருரு)

ருசு - கவி. அ. கை.

[ஆவரணம்போலன்றி முத்திக்குமியைந்தது விக்ஷேபசத்தியென்றீர், இதுவு முன்னர் மித்தையென்றீர், இதுகாரணமா

வருமுத்தியு மித்தையாமன்றோவெனத் தானேயாசங்கித்து
விடை தானே யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்றாற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும பொய்யா மென்னின் மோகநித் திரைவி லங்கா
னித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே.

(இ-ள்.) சுத்தியில் வெள்ளிபோலத்தோன்றியதோற்றமான சத்தியும் பொய்யேயென்றால் (எ-து)—கிளிஞ்சலில் தோற்றிய வெள்ளிப் பிராந்தி யெங்ஙனம்பொய்யோ அதுபோலச் சைதன்னியத்தில் மித்தையாகத்தோற்றிய விக்ஷேபசத்தியும் பொய்யாகுமேயானால், சத்திசாதனமாவந்தமுத்தியும் பொய்யாமென்னின் (எ - து)—அந்த விக்ஷேபசத்திகாரணமாவந்த மோக்ஷமும் பொய்யாகுமல்லவாவெனக் கேட்பையாயின், மோகநித்திரை விலங்கானித்திரை தெளியுமாபோ னிருவாணநிலை மெய்யாமே(எ-து)— மயக்கமான சொப்பனசிங்கங் காண வச்சிங்கத்தினாலக்கணமே யந்நித்திரை நீங்கித் தெளியுமாறுபோன்று, அச்சத்தியாலுண்டாய முத்தியுஞ் சத்தியமாம் (எ-று).

சொப்பனம் பொய்யாயினு மதிலெழுந்த சிங்கமும்பொய்யே யதுவிழிக்கச்செய்ததுபோல விக்ஷேபசத்தியுஞ் சிரவணமனனாதிகளா னிறைத்துச் சாட்சாத்காரம் விளங்கச்செய்ய,அவ்விளக்கமே தீர்க்கசொப்பனசகந்தெளியச்செய்தலி னிங்ஙனங்கூறியதே தகுமெனவுணர்க. மானதம் விக்ஷேபசத்தியாதலானும்,அந்த மானதம் விஸ்மரணையாதலானும்,அந்த விஸ்மரணையன்னியதாக் கர்த்தத்துவமாதலானும்,விடயமேபயனாக நுகர்தலானும், இதற்குக் காலவரையறையின்றாதலானும்.பிறப்பிறப்பு துன்பவின்பம்.மாறாக்கவலை,ஒழியாச்சஞ்சலம்.தணியா அவா முதலிய இவற்றையே விநோதமாகக்கொள்ள வியற்கையாக வரையின்றிய ஆழ் நிகழ்வதானும், இவை யாவுமதோமுகத்தாதலானும், இவற்றிற்கியைந்தது காமியத்தவமாதலானும்:இவற்றிற் சலிப்புறுவ தரிதாதலினானும், தேவகதியா லோர்போதிது நேரிடினு மந்தர்முக திருஷ்டி யினையதென்றறியாததினா னீடேழிநில்லாதுமாறும், இங்ஙனநேரிடுவது மீண்டுமாறுவதுங் கணக்கின்றிநிகழும், நிகழ்வுழி யிஃதென்னைகொலோ? இங்ஙனம்பலதரமாயினேமேயெனச் சற்றெண்ணம் வரும்.அந்த வெண்ணமும் விடயப்பராக்கான் மாறும்,மாறாமலிருத்தற் குபரதிபூணவரும்.அதுவும் பிறவிமாற மாறும், மாறினும் பூர்வஜன்ம சம்ஸ்காரமாதலால் சற்றேநினைவுவரும்.வரினத்தவக்குறையினின் றெடுத்தாளவரும், அதுமேலீட்டால்,வைராக்கியம்வரும். அதுவும் பிறப்பு மாறுவதால் மாறி மாறி முடிவி னிலையுறும், இதுமேலீட்டால் ஞானத்திற்சற்றே விசாரமுறும்.அதுவும் பிறப்பு மாறமாற நழுவிநழுவி யெத்தனையோ ஜன்மாந்தத்தில் நிலையுறும், அதுவும் சிரவணம், மனனம்,நிதித்தியாசனம், சமாதி,சாட்சாத்

காரம் என வைந்து பாகமாம். இவற்று ளொவ்வொன்று மனந்தபிறவிகளி னிலேத்தலரிது, இவ்வைந்தும் வாய்க்கினும், சகச சமாதி கைகூடலரிது, இது கைகூடல்வரையு மெத்தனையோ ஜன்மங்கள் வந்துவந்து போகும், கைகூடினும் சொரூபசமாதியுஞ் சகச சமாதியு மேகமாதலரிது. இதுவு மெத்தனையோ பிறவிகளில் கைகூடலரிது, அங்ஙனங் கைகூடலன்றே முத்தி; இம்முறையாக வரற்பால தாதலினும் விக்ஷேபமாகிய மானதம் "முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்" என முன்கவியிற் கூறினர்; அதனை நிலேயுறுத்த விக்கவியினுமிங்ஙனங் கூறினரென்பதி லேயமென்னே? பொய்யே மெய்யை விளக்கிவிக்கு மென்றதற் கெடுத்துக்காட்டிய வுவமானத்திற் பழுதென்னே? ஞாயம், சோதனே, பொருத்தம் இனையவெனக் கேட்டறியாத எட்டு ஞானிகளாற்பழுதுறினது பழுதன்று. இதனைச் சிந்தித்துத் தெளிக. மயங்கற்க வென்பார் நிருவாண நிலே மெய்யாமே யென்றூர். இங்கே சிங்கமென்றது, விருத்திஞானத்தை. நிர்வாண நிலேயென்றது, ஞாஞஞ்ஞான ரகித நிலேயை. என்னே? "வாலமதியூகமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக், காலமுநாங் கண்டுகழித்தோமே." என்று சொரூபஞானதேசிகர் கூறுதலின். கந்தரநுபூதியில் "குறியைக் குறியாதுகுறித்தறியு" மென்னுங்கவியில். "அறிவற்றறியாமையு மற்றதுவே" என்று ரருணகிரிநாதர்.

(க-து.) பொய்யைப் பொய்யாற் கெடுக்கலாமென்பது. (ரு௬)

ருஎ - கவி. அ - கை.

[பொய்யைப் பொய்யாற் கெடுக்கலாமென்றதை வலியுறுத்த இன்னுந் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினே யிரும்பா லெய்யு
மம்பினே யம்பாற் பற்று மழுக்கினே யழுக்கான் மாய்ப்பார்
வம்பியன் மாயை தன்னே மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னேத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே.

(இ-ள்.) இம்பரினஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினே யிரும்பா லெய்யும் அம்பினே யம்பாற் பற்று மழுக்கினே யழுக்கான் மாய்ப்பர் (எ-து)—இவ்வுலகத்தில் விஷத்தை விஷத்தினுலும் இரும்பை யிரும்பினுலும் பிரயோகிக்கின்ற அம்பை யம்பினுலும் படிந்த வழுக்கை யழுக்காலு மாய்த்துவிடுவர், (அதுபோல), வம்பியன் மாயை தன்னே மாயையான் மாய்ப்பர் (எ-து)—நிலேயின்மையையே யியல்பாகவுடைய மாயையென்பதை நிலேமையையே யியல்பாக வுடைய மாயை யென்பதினுற் கெடுப்பர், பின்னேத் தம்பமாமதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற்போமே (எ-து)—அங்ஙன மாய்த்தபின்னர் நிலேயான வந்த மாயையும் நிலேயற்ற மாயையோ டொக்கப் பிரேதத்தைத்

தகிக்கச்செய்கின்ற தடியு முடிவி லப்பிரேதத்தோ டொக்க நீருவதெங் ஙனமோ வங்ஙன நாசமாம் (எ-று).

விஷத்தை விஷத்தாற் கொல்லல், இரும்பை இரும்பா லறுத்தல், அம்பை யம்பாற் றடுத்தல், அழுக்கை யழுக்காற் கெடுத்தல் என்னு மதகற் குரிய சிறப்புவினைகளை மாய்த்தலென்னும் பொதுவினையான் முடித்தது, விதிபற்றி யென்க. என்னை, "வேறுவினைப் பல்பொரு டழுவிய பொதுச் சொலும், வேறவற் றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்" என்று பவ ணந்திகூறுதலின். வம்பென்பதற் கொழுங்கின்மை யெனப் பொருடந்து கூறினு மமையும். ஒழுங்கின்மையாவது:--பொருளல்லவற்றைப் பொருளா கக் கோடல். இதனு லசுத்தமாயையெனவும், ஒழுங்கின்மை யென்றதனு லொழுங்குண்மையெனக் கொள்ளக்கிடந்தது. அதாவது:-பொருளைப்பொ ருளாகக்கோடல். இதனுற் சுத்தமாயையெனவும் பொருடர நின்றன. நிற் கவே,விக்ஷேபமானதமென்ருயிற்று; ஆகவே, மானதம் மாயாகாரியமாயினு மிங்கே காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்துச் சுத்த மசுத்தமென விரண் டாக்கிக் கூறியதாகப் பெற்ரும். மாயையென்பது; புத்திவிகற்பமேயாதலி னசுத்தமெனவும், நிர்விகற்பமே யஃதல்லாமையிற் சுத்தமெனவுங் காணக் கூறினர். ஒன்றை யொன்ருகக்கொள்வது, மனதாதலா லந்தமனதே யுள் ளதை யுள்ளதாகக் கொள்ளுமன்ரே; இதனுல் மனதே பகிர்முகதிருஷ்டி யந்தர்முக திருஷ்டி யெனப் பெற்ரும்; பெறவே, பகிர்முக திருஷ்டியை யந்தர்முகதிருஷ்டியாற் கெடுத்தது மனமாதலாலும், மனதையன்றி யிக்கி ரியை யில்லாமையாலும், இக்கிரியையை வினைமுதலாக்கி "மனத்தையட க்கமனந்துணையாகும்" என்ருர் சான்ருேர் பலரும். அதுபோலவே யிந்நூ லாசிரியரு மதற்கியைந்த உபமானங்களாலே யக்கருத்தையே கூறினதாகக் கண்டாம். தனது புடைபெயர்ச்சி பேதத்தாற் ருனிரண்டெனப் பட்டதே யன்றி வேருேர் காரணத்தா லன்ருகலின் மனதொன்றேயாம். எங்ஙன மெனில்; ஒருவனுக்கே, துஷ்டனென்றும் பின்னர் யோக்கியனென்றும் பேர் வந்தது, அவனதுசேட்டையாலன்றி யவனிரண்டல்லன். அக்கிரியை யால், துஷ்டன் யோக்கியனென்றிவனுக் கெங்ஙனமாயிற்ருே; அதுபோல மனதுக்கும் வந்ததென வுணர்க. இங்ஙன முறைகாணுதா ரெங்ஙனந் தெ ளிவர். இதுஒருவன் தன்னைத்தானே யோக்கியனுகத் திருத்திக்கொண்டா ற்போலும். ஆதலின் மாயைதன்னை மாயையால் மாய்ப்பரெனவும், பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளெனவுணர்தல் மயக்கம். பொருளைப் பொருளெ னவுணர்தல் தெளிவு. மயக்கத்தைக் கெடுக்கவெழுந்தது தெளிவாதலா லதுமாய்ந்தபின்னர்த்தானு மொக்க மாயுமன்ருே; அதுபற்றித் தம்பமா மதுவுங்கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே யெனவுங் கூறினர். மருளுந் தெருளுந் தானல்ல. தன்னைத் தவிரவுமில்லை. தெருணசிததவிடத்துந் தா னசியாததா லதனைச் சூனியமென் றெண்ணற்க. இந்நிலை தானேதானுக்

கற்கென வுணர்க. அஞ்ஞானமே தானென் றிருந்தாற்போல, ஞானமே தானென்றிருந்தால் தானாகுமா,இரண்டுந் தானல்லவெனக் குறிக்க விங்ஙனங்கூறினர். இது மனனத்தாலன்றித் தெளிவுபெறச் செய்யாது.இதைப் பதவுரையாக வாசித்தென்பயன்? சொல் வெள்ளை,-விடயங் வெள்ளையோ ஆழமாழமாதலி னென வுணர்க. (௫௭)

௫அ - கவி. அ - கை.

[இவ்விரு மாயையுஞ் சீவர்களிடத் திருப்பதைக் காட்டச் சத்தாவத்தைகளைத் தொகையாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தமா யையினாற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகு
மந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணாத ஞானஞ்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.

(இ-ள்) இந்த மாயையினாற் சீவர்க் கேழவத்தைக ளுண்டாகும்(எ-து)—சுத்த மசுத்தமெனக் கூறிய விவ்விரு மாயையினால் சீவர்களுக் கேழவத்தைகளுண்டாகும், அந்த வேழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய் (எ-து)—அந்த வேழவத்தைகளையுங் கிரமமாக யாங் கூறக் கேளுதி, (அவை) முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல் காணாத ஞானஞ் சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மையாதல்(எ-து)—முதலிலுள்ள அஞ்ஞானமும் ஆவரணமும் விக்ஷேபமும் பரோட்சமும் அபரோட்சமும் துக்க நிவர்த்தியும் தடையற்ற வானந்தமுமாம் (எ-று).

அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விக்ஷேப, மிவை மூன்று மசுத்த மாயை. பரோட்சம், அபரோட்சம், துக்க நிவிர்த்தி, தடையற்ற வானந்தம்,இவை நான்குஞ் சுத்தமாயை. அவை மூன்று மசுத்தத்துக் கியல்பு. இவை நான்குஞ் சுத்தத்துக் கியல்பு. அசுத்தம், பந்தம், சுத்தம், முத்தி. எனவே, இவ்விருதகையாயதும் மாயையென லேற்கப்பெற்றாம். வரம்புடையது,வேதாந்தம். ஏனைய, பிற. (௫அ)

௫௯ - கவி. அ - கை.

[அவ்வவத்தைகளை, வகையாகக் கூறப்புகுந்தா ரிக்கவியில் அஞ்ஞானமுதல் பரோட்ச மீறாயுள்ள நான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

பிரமமாந் தன்னைமறந்த பேதமை யேயஞ் ஞானம்
பரநிலை காணே மென்று பகர்தலா வரண மூட
னரனொரு கருத்தாற் சீவ னானென முளைத்த றோற்றங்
குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்சஞானம்.

(இ-ள்.) பிரமமாந் தனைமறந்த பேதமையே யஞ்ஞானம் (எ-து)— பிரமஸ்வரூபமாகிய தன்னைமறந்த மறதியே யஞ்ஞான மெனப்படுவதாம், பரநிலை காணேனென்று பகர்தலாவரண மூடல்(எ-து)—பிரமசொரூபத்தினிலை யெங்ஙன மாயதோ வதனைக் கண்டிலமே யிருந்தாற் காணுதாவெனக் கூறுதல் ஆவரணமெனப்படுவதாம், நரனொரு கருத்தாற் சீவ னுனென முளைத்த ரேற்றம்(எ-து)—புருடனோர்வித நினைவாற் சீவனே நானெனக் கோடல் விக்ஷேப சத்தியெனப்படுவதாம், குரவன் வாக்கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம் (எ-து)—ஞானாசிரியர துபதேச மொழியால் தனதுண்மைவடிவ மினையதெனக்குறியாது குறித்துக்கோடல் பரோட்சஞான மெனப்படுவதாம் (எ-று).

சைதன்யத்தை யன்றித் தனக்கோர் சொரூபமின்மையின், பிரமமாந் தனையெனவும், நாஸ்தி நபாதி யென்பது தோன்றப் பரநிலை காணே மென்று பகர்தலெனவும், இங்கே நரனென்பது புருடன். புருடனென்பான்; உடல்தோறு நின்றுணர்வான். அவன் தேகமன்று தேகி அவனுக் கெவ்வுடலுஞ் சுதந்தர மன்று, ஆதலிற் பிரத்தியேகாத்மா. இவ்வாத்மா, உணர்தல் தகையதாதலி னறிவு. இவ்வறிவே புருட சத்தத்துக் கியைந்ததன்றிவேறு பொருளன்மையி னிது மறுக்கற்பாற்றன்று. மனிதனெனக் கோடற்கவென்பார், நரனெனவும், இந்த வறிவாகிய புருடன் தன்னை மறந்துழிச் சார்பினையதெனத் தெரியாது தத்தளிக்குங்கா லிது நானெனற்குத் தூலதேகம் நேரிட்டதா லிதனைக் கோடல் சீவனெனவும், இஃதோ ரவசரமாதலி னொரு கருத்தா லெனவும், நியதிகளைந்த விடத்தி லாசிரியர் நீயறிவென்றுணர்த்த லுபதேசமாயினு மின்னும் விளங்காமையிற் பரோட்சமெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) தன்னைமறந்த பேதமை யஞ்ஞானம். அப்பேதமையை மறந்த பேதமை யாவரணம். அப்பேதமைகளைக் கெடுத்தற் கொருவாறு தனக்கு ளெழுந்த மூடஸ்புரிப்பு, விக்ஷேபம். இதனை விளக்கக் குருவாலெழுந்த விசாரஸ்புரிப்பு பரோட்சம். (ருக)

அ௦ - கவி. அ - கை.

[ஏனைய வபரோட்சம் துக்க நிவிர்த்தி தடையற்ற வானந்தமென்னு மூன்றையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேகமும்போ
யத்துவி தந்தா னுத லபரோக்ஷ ஞான மாகுங்
கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போதன்
முத்தனு யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா னந்த மாமே.

(இ-ள்.) தத்துவ விசாரஞ்செய்து சகலசந்தேகமும்போ யத்துவிதந் தானுத லபரோக்ஷ ஞானமாகும் (எ-து)—தத்தெனல் யாது துவமெனல் யாதெனச் சிரவண மனனுதிகளாற் றக்கோர்பால் விசாரணைசெய்து அவ் வவற்றிலுள்ள சகல சந்தேகமு நீங்கி யசி யென்னும் பதத்தினு லத்துவித மாகிய வைக்கியநிலை தானுக விளக்க லபரோக்ஷஞான மெனப்படுவதாம், கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போதல் (எ-து)—தானலதைத் தானெனற்குக் கர்த்தத்துவனு நின்றுள்ள சீவ னனந்தபேத சராசரமாக் காண்டலி னந்தச் சீவபேதங்க ளொக்கநசித்தலே துக்கநிவிர்த்தி யெனப் படுவதாம், முத்தனு யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா னந்த மாமே (எ-து)— சீவன் முத்தனுய் ஞானுஞ்ஞான சாதனக்கிரியைக ளனைத்தையுஞ் செய்து முடிந்ததே தடையற்றவானந்த மெனப்படுவதாம் (எ-று).

நிருபாதிகமாக, தத்,அது; துவம், நீ; எனப்பிரித்து, அசி, ஆனுய் என க்கொண்டு அவ்விருபதங்கட்கு மிடையில்தேற்றேகாரம் வருவித்து, அது, பரம்; நீ, சீவன் என்றுக்கி, பரமே சீவன்; சீவனே பரம் என் றைக்கியங் கோடற் கானுயென்பதனை யிவற்றேடு சேர்த்து, அதுவே நீயானுய், நீயே யதுவானுயெனத் தெளிந்து தான் துவிதமற விளங்கலே, அபரோக்ஷ ஞா னமெனவும், அவ்விளக்க மேலிட மேலிடப்பழய வாசனுத்துவிதங்க ளணு வணுவாக் கழியும், கழியவே; சமஸ்தமுஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்கும். விளங்கவே, அன்னியமென்ப திறந்துபோம். இறக்கவே, திணைபாலிடமெ னற் கிடமின்றும். இன்றுகவே, காமாதிகளின்றும். இன்றுகவே, மானத மென்பதின்றும். இன்றுகவே, யாதொரு துக்கமு மெங்ஙனமெழும். எழு தற் கிடமின்மையைத் துக்கம் போதலெனவும்,அந்தத் துக்கநிவிர்த்தி மே லிட மேலிட அஷ்டவிதானந்தத்து ளொவ்வொன் றனுபவத்துக் கியை ந்த வவசரவாறு தோன்றித் தோன்றி யடங்கும். அடங்கவே, இத்தடைக ளிறந்த வானந்தமதாம். ஆகவே, தானே சச்சிதானந்தமாம். இங்ஙனமாத லே யானந்தமாமெனவுங் கூறினர். இரட்டுறமொழித லென்னுமுத்தியால் தத்துவம், உண்மை. ஞானத்தைத் தவிர வுண்மை யெங்கணு மின்றுத லால், தத்துவ மெனற்கு ஞானமெனப் பொருள்கொண் டிக்கவிக் குரை செயின் முரணுதமையும். ஈச னென்பதற்குச் சீவன் வேறுதலின், சீவன், ஈசனெனப் பேதங் கற்பித்தற்குச் சீவபேத மென்று ரெனினுமமையும். எல்லாஞ்செய்து முடிந்ததெனக் கவி யிருத்தலி னதனை யானந்த மென்ப தற்குவிசேடணமாக்கி, முத்த னென்பதற்குக் கிருதகிர்த்தியனெனப் பொ ருளிருப்பினு மங்ஙனங் கூறுதல், கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம். அங் ஙனம் வராமைக்குச் சீவன் முததனெனப் பொருடந்தாம்.

(௯-நு.) அங்ஙனமெழுந்த விசாரஸ்புரிப்பே சொப்பிரகாசமாக விளங் கல், அபரோக்ஷம். அங்ஙனமெழுந்த விளக்க மேலீட்டால் பசு பதி பாசஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்கும். விளங்கவே, மனோவிர்த்திக்கிடமின்றும், இன்

ருதலே, துக்கநிவிர்த்தி. இந்தத் துக்கநிவிர்த்தியே யளவிலின்பமாதலி னி துவே தடையற்றவானந்தம் என்பது. வியட்டி யுபாதி யளவாத் தன்னைக் காண்டல், சீவபேத மெனினு மமையும். என்னை? "பொன்று முடம்பள வாகியிருப்பாரும் பூசுரராவார்களோ, என்று முளவறி வானவரன்றோ விரு பிறப்பாள ராவர்." என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். சீவபேதத்தா லீசுர பேதம், சாட்சித் துவிதபேதம்,ஏகவாதம் உண்டாக லாயிற்று. சுசாதி முத லிய மூன்று மின்மையே யபரோக்ஷ மென்பது. (௬௦)

௬௧ - கவி. அ - கை.

[இவ்வேழவத்தையையு மையமின்றி யேற்கத் திருஷ்டாந்தமாகத் தசபுமான் கதையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம்
புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி
யுதகதீ ரத்தி லேறி யொருவனென் பதுபே ரெண்ணி
யதனொடு தான்பத் தானென் றறியாமன் மயங்கி நின்றான்.

(இ-ள்.) இது நினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட்டாந்தம் புது மையாங் கதைகேள் (எ-து)—இந்தவேழவத்தையினிலையின்னு முனக்கு விளங்கும்படி யிதேபிரகாரமாகத் தெரிவிக்கத் தக்க புதுமையான தசபுமா ன்கதை யொன்றுண்டு அதனைத் திருட்டாந்தமாகக் கூறுகின்றேன் கே ளுதி, (அதாவது) பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி யுதகதீ ரத்தி லேறி (எ-து)—பத்துப்பே ரொருங்கே யோர்நா ளாழமுள்ள வோராற்றை நீந்தி யந்த நீர்க்கரையிலேறி, ஒருவ னென்பதுபே ரெண்ணி (எ-து)—அப்பதி ன்மருளொருவ னென்பது பேரை யெண்ணி, அதனொடு தான்பத்தானெ ன்றறியாமன் மயங்கி நின்றான் (எ-து)—அந்த வெண்ணிக்கையோடே தான் பத்தாவது புருடனென் றெண்ண வகையறியாமல் திகைத்து நின்ற னன் (எ-று).

நீந்தியென்பதனால், ஆழமுங் காலமும் வருவித்தாம். (௬௧)

௬௨ - கவி. அ - கை.

[இக்கதையைப்போல வவ்வேழவத்தைகளையுந் தனித்தனிக் காட்டப்புகுந்தா ரிக்கவியில் அஞ்ஞானமுதல் பரோக்ஷ மீறாகநான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலை காணே மென்னல்
பிறியாவா வரண மாகும் பீடைகொண் டழல்வி க்ஷேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நோக்கிக் கொள்வது பரோக்ஷ ஞானம்.

(இ-ள்.) அறியாத மயலஞ் ஞானம் (எ-து)—அங்ஙனந் தசமனைக்கா ணாத மயக்கம்போல்வது அஞ்ஞானமாம், அவனிலை காணே மென்னல்

பிறியாவா வரணமாகும் (எ-து)—அவனில்லவேயில்லே யிருந்தாற் காணுறு அதனு லவனைக் காணேனென்பது போல்வது அகலாத வாவரணமாம், பீடைகொண் டழல் விக்ஷேபம் (எ-து)—விசனமுற் றழுதல்போல்வது விக்ஷேபமாம், நெறியாளன் றசமனுண்டு நிற்கின்றுனென்ற சொல்லே (எ-து)—அவ்வழிச் செல்வோனொருவ னிம்மடமையைக்கண் டிதென்ன வதிசயம் பத்தாவது புருடனிருக்கிறுன் அவனுங்களிலொருவனுக நிற்கிறு னென்றுசொல்ல அச்சொல்லே, குறியாகவெண்ணி நோக்கிக்கொள்வது பரோக்ஷ ஞானம் (எ-து)—ஓர் குறியாக நினைத்து அவனிருக்கின்றுனென மதிப்புறுவது போல்வது பரோக்ஷ ஞானமாம் (எ-று).

உண்டென்பதே சாலும், நிற்கின்றுனென மிகைபடக் கூறியதனுல் உங்களிலொருவனுக நிற்கின்றுனென வுரைகொண்டாம். இக்கவியும் பின் கவியு மெடுத்துக் காட்டுவமை. (கூஉ)

கூநட - கவி. அ - கை.

[இக்கவியி லேனைய மூன்றினையுங் கூறுகின்றுர்.]

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரோன் பதின்மர் தம்மை
யெண்ணிய நீபத் தாவா னென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போத
றிண்ணிய மனதி லையந் தெளிதலா னந்த மாமே.

(இ-ள்.) புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரோன் பதின்மர் தம்மை யெண்ணிய நீபத்தாவா னென்னவே (எ-து)—புண்ணியமான விரக்தகுண முள்ள வந்நெறிச்செல்வோன் மீண்டுமெவ்வொன்பதுபேரையு மவனைக்கொண்டே யெண்ணச்செய்து, இங்ஙனமெண்ணிய நீ பத்தாவதுபுருடனன் றோ வுன்னையேனெண்ணுது விட்டுவிட்டனையென்றதட்டிவினவ வினவ வே, தன்னைக்காணல் கண்ணினிற் கண்ட ஞானம் (எ-து)—தன்னைத்தா னெண்ணிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணல்போல்வது அபரோட்சஞானமாம், கரைதல்போவது நோய் போதல் (எ-து)—காணேனென்ற துக்கம் நீங்கல் போல்வது துக்க நிவிர்த்தியாம் திண்ணிய மனதி லையந்தெளிதலா னந்த மாமே (எ-து)—தன்னைத்தான் கண்டதினுல் திடமுற்ற மனதின்கண் சந் தேகநீங்கித் தெளிதல் போல்வது தடையற்ற வானந்தமாம் (எ-று).

விடயகதப் பிரத்தியட்சம் ஞானகதப் பிரத்தியக்ஷமெனக் கோடற் கியைந்த பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம். அஷ்டவிதப் பிரமாணத்து ளொன்று. இங்ஙனமிருக்கப் பரோக்ஷஞானத்தை யபரோக்ஷ ஞானமென வெண்ணிச் செருக்குறுவோரை மறுக்கக் கண்ணினிற் கண்டஞானமென்றுர். சந்தோ ஷவெழுச்சி ஐயந்தெளிதலே யெனக் குறிப்பிக்கச் சுருக்கினுர். பழுதை யெனக் கண்ணுற்காணுக்காறும் பாம்பென்னுந் திகி லெங்ஙன மகலும்; அக லாக்காறும் பய கம்பனுதிக ளெங்ஙன மகலும், அதுபோலத் தானறிவென க்கண்ணுற் காணுக்காறும் பாசமென்னுஞ் சோகமெங்ஙன நீங்கும், நீங்காக்

காறு மல்ல லெங்ஙன நீங்கும். ஆதலின் ஞானகதப் பிரத்தியட்சமின்றி யமையாது, நெருப்பென வாயாற்கூறிற் சமைக்கவொண்ணாது. தீபமெனக் கூறி விருணீங்காது. இதுபற்றியே வேதமுஞ் சான்றோரு மியைந்தனர். கண்ணினிற் கண்டஞான மபரோக்ஷமெனவே, ஏனையது ஞானமன்றென் றாயிற்று. ஞானமெனின் திரிபுடி யகன்றாருண்டோ? உண்டெனின் சுசாதி விசாதி சுகதபேத மகலாததற் கேதென்னை? முரணும். விளங்கி னோரும் நவநவ வினோத வழியாக வதிற் பராக்காகச் சென்றனர். செல்லா தவ்விளக்கத்தையே கைப்பற்றி யவ்வினோதங்களையெல்லாம் ஞான கற் பிதமென் றுணர்ந் தவ்வழி மருளா தவற்றை யெரிப்பவ னத்துவிதி யொரு வனே யென்பது தோன்ற, அபரோக்ஷத்தைக் கண்ணினிற் கண்டஞான மென்றார். பெருகுமாதலிற் சுருக்கியுரைத்தாம். தாஷ்டாந்தத்திற் பதிகன், ஆசான். தசமன், ஆன்மா. ஒன்பதுபேர்; விசுவன், தைசதன், பிராக்ஞன், வைசுவாநரன், சூத்திரான்மா, அந்தரியாமி, சிற்சொலிதை, பொற்புவிசாந் தன், பிரசாபத்தியன் என்பன. (சுஈ)

சுச - கவி. அ - கை.

[தசபுமான் தன்னைத்தான் கண்டதுபோல யானுமென்னை யான் காணத் தெரித்தருள வேண்டுமென்ற மாணாக்கனுக்குச் சாம வேத மகாவாக்கியங் காரணமாக விக்கவியி லனுக்கிரகிக்கப் புகுகின்றார்.]

தெசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் றேசிக மூர்த்தி யேயென்
னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான்
சுசிபெறு மிலக்கி யார்த்தந் தொம்பதந் தற்ப தங்க
ளசிபத மயிக்கியஞ் செய்யு மதிசய வுண்மை கேளாய்.

(இ-ள்.) தெசபுமான் றனைக்கண்டாற்போல் தேசிகமூர்த்தியேயென் னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டுமென்றான் (எ-து)—பத் தாவான் தன்னைத்தான் கண்டதுபோலச் சற்குருநாதனே யெனதெதார் த்த வடிவத்தை யான்காண நீர் காட்டவேண்டுமென்றான், சுசிபெறுமிலக் கியார்த்தந் தொம்பதந் தற்பதங்க ளசிபத மயிக்கியஞ் செய்யு மதிசய வுண்மை கேளாய்(எ-து)—உனதெதார்த்தவடிவை விளக்கத்தக்கது வாச்சி யார்த்தம், லட்சியார்த்த மென்பவற்றுள், லட்சியார்த்தம். இந்தப் பரிசுத்த மான லட்சியார்த்தத்தைப் பற்றித் தத்வமசி யென்னு மூன்றாவது மகா வாக்கியத்தைத் தொம்பதந் தற்பத மசிபதமென மூன்றாக்க, அதனாலாய முப்பதங்களுஞ் சீவேச ரேகமென வைக்கியஞ் சாதிக்கும். அங்ஙனஞ் சா திக்கு மற்புதமான வுண்மை நிலையை யாங் கூறக்கேளுதி (எ-று).

என்னிசவடிவென யான்கொண்டவைகளையெல்லா மன்றென மறுத் தமையி னிங்ஙனம் வினவியதென்க. இனியன்றோ மறுக்கப்போவது மறுத் ததாக விறந்தகாலத்தாற் கூறியதென்னையெனின், முன்னர், "தேகமல்லா

மல் வேறே தேகியார் காணேனென்றாய்'' என்னுங் கவியிலும்,''நனவுகண்டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவுநீங்கி'' யென்னுங் கவியிலும், பொதுப்பட நியதிகளைந்து காட்டியதா லிங்ஙனந் தானனைத்துமாமெனக் கருதிக் கேட்ட தென்க. யானறியவெனின் பாவனையாமெனக் கருதி யான்காணவென்றான். காணவென்னுந் தன்வினைக்குக் காட்டல் பிறவினை. இந்தப் பிறவினையை யவர்பால் வைத்தது சொல்,குணம்,குறிகளா லன்றெனற்கு. இவையெல்லாஞ் சைக்ஞை. இந்தச் சைக்ஞை ரூபமே யாசிரியராதலின் காட்ட வென்றுங் கூறினான். சுசிபெறு மிலக்கியார்த்த மென்றது, வாச்சியார்த்த மசுசியெனற்கு. இலக்கியார்த்த மென்றதனானும், ஐக்கியமென்றதனு மிங்கே தற்பத தொம்பதார்த்தமென்றது; கூடஸ்த பிரமத்தை. காணுமற்காணல், காட்டாமற்காட்ட லென்னுமனுபூதி யிருத்தலினிது மறுக்கற்பாற்றன்று. இவன் கல்விஞானத்தின் மிக்கோனென்பது இவன் வினாவாலறிக. சுருதி யுத்தி யனுபவமென்னு மூன்றனுள், சுருதிபூர்வமாவுணர்த்தப் புகுதலைக் காட்டத் தத்வமசியென்றார். இஃதுபதேசத்துக் கியைந்த வாக்கியம். தொம்பதத்தை முன்னர்க்கூறியது, முந்தித் தன்னை விளக்கற்கு. (கூச)

கூறு - கவி. அ - கை.

[இந்த மகாவாக்கியம் முப்பதத்தா லுணர்த்துவதைத் திருஷ்டாந்த பூர்வமாகக் கூறப்புகுந்தா ரிக்கவியில், ஆகாயத்தைப்போலச் சைதன்யம் நான்காயிருப்பதைக் கூறுகின்றார்.]

விண்ணொன்றே மகாவிண் ணென்று மேகவிண் ணென்றும் பாரி
மண்ணென்ற கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண்ணென் று [ன்
மெண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம் பிரம மீச
னண்ணுங்கூ டஸ்தன் சீவ னென்குசை தன்ய மாமே.

(இ-ள்.) விண்ணொன்றே மகாவிண்ணென்று மேகவிண் ணென்றும் (எ-து)—ஆகாயமொன்றே மகாகாயமென்றும், மேகசலப் பிரதிபிம்பாகாயமென்றும், பாரின் மண்ணென்ற கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண்ணென்று மெண்ணுங்கற்பனைபோல் (எ-து)—உலகத்தில் மண்மயமெனற்குரிய கடத்திலிருப்பதைக் கடாகாயமென்றும், அக்கடசலத்திற்றோற்றுவதைக் கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமென்றும், நினைக்கத்தக்க விபரீதமாயிருப்பதுபோல, ஒன்றே யெங்குமாம் பிரம மீச னண்ணுங்கூ டஸ்தன் சீவனென்கு சைதன்யமாமே (எ-து)—ஏகசைதன்யமே, பரிபூரணப் பிரமமெனவும், ஈசனெனவும், நிரந்தரமாயுள்ள கூடஸ்தனெனவும், சீவனெனவுங் கற்பிதமாக நான்கு சைதன்யமா யிருக்கின்றது (எ-று).

கடசலவிண்ணென்றதனால், மேகசல விண்ணெனக்கொள்க. ஏகாகாயத்துக்கு நான்காகாயமெங்ஙனமோ,அங்ஙனமே ஏக சைதன்யத்துக்கு நான்கு சைதன்ய மிருத்தலி னிவ்வுவமை பொருந்தும். நான்கு சைதன்யமா

மென்றதனல்,ஒன்றேயென்பதை யேகசைதன்யமென்ரும்.அறிவையன்றி யொருநானெனற்குப் பொருள் வேறில்லை. இல்லையாகவே சமஸ்தமும் நானென லெல்லா மறிவையன்றி வேருகுமோ; ஆகுமெனிற், சோதனை யிற் புகுதும். புகுதற்கு வலியின்றேல் வாய்பொத்திக் கிடக்கை நன்று. உபாதிகுண பேதமாயினுஞ் சலபேதமுண்டோ, அதுபோல வுபாதிகுண பேதமாயினு மறிவு பேதமுண்டோ. உண்டெனி னெந்தநானுக் கெப்பி றவி சுதந்தரம். இன்றே லெந்தத் திணை பாலிடஞ் சுதந்தரம். சுதந்தரம் போற் காண்டலேயன்றி யாது முடன்பாடன்று. இங்ஙனமெல்லாவறிவு மாஞ லொன்ருேபலவோ; ஒன்றெனிற் பலவாகாதிருக்க வேண்டும். பல வெனி லுபாதிகுணந்தாஞக வேண்டும். இருமையு மன்றெனில், சாயாதி ருக்கவேண்டும். அதுகாறும் பலவாகத் தோற்றலின், ஒன்றே நான்கு சைதன்யமாமே யென்ருர்.

(க - து) இந்த வேகசைதன்யம் சமஷ்டி வியஷ்டி சகிதத்தாற் சீவேச ரெனவும், ரகிதத்தாற் கூடஸ்த பிரம மெனவுங் காணு மாதலி ஞன்கு சைதன்யமெனல் கூடுமென்பது. சோதனை ஞாயந் தெரியாதா ரிதனை மறு த்தென் ? (சுடு)

சுசு - கவி. அ - கை.

[அந்தமுப்பதங் காரணமாக நான்கு சைதன்யத்திற்கும் வாச்சி யார்த்த லட்சியார்த்த மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்கும்
வாச்சிய மிலக்கி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா
காய்ச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்ருங் கடைந்தெ டுக்கு
மாச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிரிந்து கொள்ளே.

(இ - ள்.) பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும் வாச்சியம் (எ-து)—வெறும் பெயர்மாத்திரம் வடிவாயுள்ள சீவேசர்கள் முன்னர்க்கூ றிய தத்துவமென்னு மிருபதங்கட்கும் வாச்சியார்த்தமாம்,இலக்கியந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா(எ-து)—மலரகிதமான கூடஸ்தன் பிரம மிரண்டு மிலக்கியார்த்தமாம், காய்ச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்ரும்(எ-து)- காய்ச்சின பாலின்கண் வெண்ணெ யெங்ஙனம் வேற்றுமையின்றி யபேத மாக் கலந் தொன்ருயிருக்குமோ, அங்ஙனமே, வாச்சியார்த்தத்தி லிலக்கி யார்த்தம் வேற்றுமையின்றி யபேதமாகக் கலந்தொன்ருயிருக்கும், கடைந் தெடுக்கு மாச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்து நீ பிரிந்து கொள்ளே(எ-து)— அங்ஙன மிசிரிம்பித்த வெண்ணெயை மாத்திரங் கடைந்தெடுக்குமாறுபோ ன்று வாச்சியார்த்தத்தில் மிசிரிம்பித்திருக்கின்ற வுனதெதார்த்த சொருப த்தை மாத்திரஞ் சிரவண மனனுதிகளா லயந்திரிபறச் சிந்தித் துணர்ந் தக் கற்பனைகளினின்று பிரத்தியேகமாக நிற்றி (எ-று).

அவன் காரியம் பூச்சியமாயிற்றென்னு மூலகவழக்கத்தில், பூச்சியம்-வெறுமையைத் தரசின்றது. பொன்னையன்றிப் பணிகளெங்ஙனமோ வங்ஙனஞ் சாட்சியையன்றிச் சீவேசர் தோற்றன்மாத்திரமா யிருத்தலின் பூச்சிய வீசன் சீவனெனவும், இவ்விருவரு முபாதி குணசகித கற்பிதராதலின் வாச்சியார்த்தமெனவும், பொன்போன்று பாரமார்த்திகமா யிருத்தலின் மலமிலாப் பிரம மான்மாவெனவும், இவ்விருசாட்சியு முபாதிரகித வதிஷ்டானமாதலி னிலக்கியார்த்த மெனவும்,காய்ச்சிய பாலினெய்யென்றதனுற் காய்ச்சாத பாலினெய் சிறந்ததன்றெனக் குறிப்பிக்க நின்றது.அதுபோல ஐயந் திரிபற்ற வுணர்வு நிரதிசயானந் தோதயத்துக்கிடமாம் அஃறதவுணர் வவ்வுதயத்துக் கிடமன்றாம். கடைந்தெடாவிடத்தும் பாலாயினும் வெண்ணெய் மிசிரிம்பித்திருக்குமாறுபோன்று, ஆயாதவிடத்து மறிவாயினும் நிரதிசயானந்த மிசிரிம்பித்திருத்தலின் பாலினெய்போற் கலந்தொன்றா மெனவும், கடைந்தவிடத்தன்றி வெண்ணெயெழாததுபோல, ஐயந்திரி பறுவிடத் தானந்தமெழாது; ஆதலின், கடைந்தெடுக்கு மாச்சியமென்ன வுன்னை யறிந்து நீ பிரிந்து கொள்ளே யெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) வாச்சியார்த்தத்தை விட்டு லட்சியார்த்தத்தைப் பற்றுக வென்பது. இதைப்பற்றலே யசிபதார்த்தங் கைகூடல். தத்-ஈசன், துவம் - சீவன், அசி-பிரமம், இது வாச்சியார்த்தம். தத் - பிரமம், துவம் - கூடஸ்தன், அசி - ஐக்கியம், இது லட்சியார்த்தம். (சுசு)

சுஎ - கவி. அ - கை.

[பிரிந்துகொள்ளும்வகை தெரிகிலனே யென்ற மாணாக்கனுக் காசிரியர் தூலதேகமும் பிராணாதி வாயுக்களு நீயல்லை யென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனை னென்னு
மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றோ
வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல மூக்கா
லெறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம்.

(இ-ள்.) பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனை னென்னு மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைப்பூத விகாரமன்றோ (எ-து)—பிரிந்து கொள்ளும்வகை யெங்ஙனமெனக் கேட்பையாயின் சொல்லுதுங்கேளுதி இனிப் பிணமாதற் கியைந்த தூலதேகத்தை நானென்னு மகங்காரமாகிய வறிவைக் கொல்லல் வேண்டும் யாதினாலெனில் ஸ்தூல பஞ்சபூதாம்ச சையோக விகாரப்பொருளன்றிச் சுயம்பெனற்குப் பொருள் யாதானும் வேறுளதோ ஆதலினது நீயல்லை ஆயிற் பிராணவாயு யானாகல்வேண்டுமே யெனின், வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல (எ - து)—உணர் விழந்ததாகிய வோர் துருத்தியானது காற்றை வாங்கி விடுவதெங்ஙனமோ

அங்ஙனமே, மூக்கா லெறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம் (எ-து)—மூக்கினுற் காற்றை வாங்கிவிடுகின்ற தசவாயுக்களிற் சிறந்த பிராணவாயுவும் நீயல்லை யாதினுலெனி லிராசதகுணத்தின் விகாரத்தாலாயதன்றோ? சுயம்பன்றாதலிற் கூடாது (எ-று).

இருக்கும்போது நடைப்பிணமென்றும், இறந்தபோது கிடைப்பிணமென்றும் வழங்கலிற் பிணமென்றார். தனித்தனி சொல்லப்புகினு மில்லையல்லை யெனற்கே யுரியவாமாதலின் முக்கியத்தைப் பிராணனுமெனவிறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை கொடுத்துக் கூறியதென்க. தன்னையு மறியாது மற்றொன்றையு மறியாதென்னு மிழிவுதோன்றப் பிராணவாயுக் குவமை கூறவந்தவர் துருத்தி யென்னுது வெறியதோர் துருத்தியென வடைகொடுத்துக் கூறியதைக் காண்க. தாமதகுணத்தில் இராசதகுணவிகாரம் பிராணுதி வாயுக்களும் கன்மேந்திரியங்களுமாதலின், இராசதகுண விகாரமென்றார்.

(க-து.) தூலதேகமும் பிராணுதி வாயுக்களு நீயல்லையென்பது. பின் கவியி லவஸ்தை, தனு, கோசம், அபிமானி, காட்சி, நீயல்லையெனக்கூறப் புகுதலா லிக்கவியில் தூலம்பிராணனோடன்றிச் சாக்கிராவஸ்தையும் அன்னமயகோசமும், பிராணமயகோசமும், விசுவனும், தூலக்காட்சியும் நீயல்லையெனக் கூட்டுக. முன்பின்னோக்கலா லிது சிங்கநோக்கு. (௬௭)

௬௮ - கவி. அ - கை.

[ஏனைய தத்துவங்களு நீயல்லையென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கரணமா மனது புந்தி கருத்தாவா மிவையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு கனவா நந்த மயனையு நானென் னுதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே.

(இ-ள்.) கரணமாமனது புந்தி கருத்தாவா மிவையான்மாவோ(எ-து)-அந்தக்கரண மெனப்படுவதாகிய மனதும் புத்தியுமாகிய விவைகளகர்த்தாவாதலின் கர்த்தாவாகிய வான்மாவாகுமா? ஆகாவே ஆதலி னீயல்லை, தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவிகாரம்(எ-து)—முதல்தர மிரண்டாந்தரங் கூறியதால் ஏனைய மூன்றாந்தரம் நான்காந்தரமாயுள்ள மனோமயகோசமும், விஞ்ஞானமயகோசமுமோ வெனில், தாமதத்தில் சாத்துவித குணவிகார மாதலி னிவை நீயல்லை, வரமறு கனவா னந்த மயனையு நானென்னுதே(எ-து)—சிறப்பற்ற கனவையும், ஆனந்தமய கோசத்தையும், அனந்தமய கோசனுகிய பிராக்ஞனையும் நானெனக்கொள்ளற்க. யாதினுலெனில், விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகாரமாமே(எ-து)—சுயம்பல்லாத தாமதமும் அவித்தையுமாகிய விவ்விரண்டு விருத்தியின் விகாரமாகும் ஆதலிற் கூடாது (எ-று).

சித்தத்தை மனதிலும்,அகங்காரத்தைப் புத்தியிலு மடக்கிக் கூறியது சுருங்கச்சொல்லலென்னு மழகுபற்றி. கரணமெனப் பொதுப்படக்கூறிய தனாற் புறக்கரணத்தையுங் கொள்க. ஆன்மாவைக் கர்த்தாவென்பதனாற் கரணத்தை யகர்த்தாவென்றாம். கரணம் சூக்குமதனு. காட்சி.சூக்குமப்பிர பஞ்சம். அபிமானி, தைசதன். ஆனந்தமயகோசத்தையு மபிமானியையுஞ் சொன்னதினால் அவஸ்தை, சுழுத்தியும், காட்சி,பாழுமெனக்கொண்டாம். தனு; அவித்தை. எனவே, இஃதொன்றின முடித்தலென்னு முத்தியாயி ற்று. ஆகவே "சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந் தெற்றென வுணர் தல் தெள்ளியோர் கடனே" யென்னும் விதியால் இவ்வவசரத்திற் கூறாத தத்துவங்களை யெல்லாங் கூட்டி நியதிகளாக வென்பது பெற்றாம்.

(க-து.) இதுகாறுந் தத்துவங்களை நியதிகளாந்தன்மையென்பது. (சுஅ)

சுகூ - கவி. அ - கை.

[நீயாவ தினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தொடு சித்தா னந்தஞ் சமந்திரஞ் சாக்ஷி யேக
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ றிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திரப் பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்.

(இ-ள்.) சத்தொடு சித் தானந்தஞ் சமந் திரஞ் சாக்ஷி யேகம் நித்தி யம் வியாபி யான்மா நீயது வாவறிந்து (எ-து)—சத்து, சித்து, ஆனந்தம், சமம், திரம், சாக்ஷி, ஏகம், நித்தியம், வியாபி யெனப்படுவன ஆன்மாவாத லின், நீ யந்தவான்மாவென வுன்னை நீயறிந்து, பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்களான (எ-து)—அசத்து சடம் துக்கமுதலியவை களைத் தமக்கியல்பாக வுடைய பேதப்பொருள்களா நின்றுள்ள, குத்திரப் பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய் (எ - து)—பஞ்சகோசமென் னும் வஞ்சகக் குகைகளினின்று வெளிப்படுதி (எ-று).

சத்து-உள்ளது; சித்து-இங்கே தன்னையறிவது; ஆனந்தம் - மாறாச் சுகம், சமம், என்று மெங்கு மொருபடித்தா நிற்றல்; திரம், இங்ஙன நிற் றற்கு மாறின்மை. சாட்சி, அதுவது வாகியு மாகாதவற்றை விலக்ஷணமாக நின் றுணர்தல்; ஏகம், பலவாகியுமாகாது தனியாநிற்றல்;நித்தியம்.இங்ஙன நிற்ற லொருபோதன்றெனல். வியாபி, வியாபகத்துக்கெல்லாம் வியாபக மா நிற்றல், ஆன்மா, இக்குணங்களுக்கெல்லாங் குணியாக நிற்கு மறிவு. இக்குணி தானீயெனப்படுவது. எனவே. நீவேறாகாதுநில்லென்பதாயிற்று. அறிவுக்கயல்; பஞ்சகோசங்களுக் கயலன்மையின் அசத்தாதிகளைப் பஞ்ச கோசங்களுக் கடையாக்கினார். அசத்தாதிகட் கருத்தம் விளங்கச் சத்தா திகளைக் கூறினாம். ஆதியென்றதனாற் சமம், திரம், சாக்ஷி, ஏகம்,நித்தியம்,

வியாபி, பூரணம் என்பவைகளுக்கு மாறுய மொழிகளுளவே லவையுங் கொள்க. ஜன்மங்கட் கியைந்தது தேகம், அறிவன்மையின் அறிவே சத்து.தன்னை யறிதற்பாலது வேறன்முகலி னறிவே சித்து. சத்தே சித்து சித்தே சத்து எனற் கியைதற்பாலது வேறன்முகலி னறிவேயானந்தம். யாவு மறிவா நிற்றலி னறிவே சமம். அதனை எவ்வித வாதத்தானு மாற்றக் கூடாமையி னறிவே திரம். தானே சமஸ்தமாயினு மன்முகநின் றிவற் றைச் சாக்ஷியாக வறிதலி னறிவே சாக்ஷி. சராசரபேத மறிவுக் கன்மையி னறிவே யேகம், முத லிடை கடை யின்மையி னறிவே நித்தியம். சமஸ்த வியாபகமுந் தன்னிடத் திருத்தலி னறிவே வியாபி. இங்ஙனமாய குணங் களுக் கெல்லாங் குணியாக வழக்கிறந்து நிற்றற்பாலது வேறன்மையி னறி வே யான்வா. ஆன்மாவையன்றி நா னீ யென்பவைக ளில்லை யாதலி ஞன் மாவே யறிவு; அறிவையன்றி யான்மாவென்ப தில்லை யாதலி னறிவே நீ; அறிவை யன்றி நீ யென்பதற்குப் பொருள் வேறின்மையின் நீயதுவாவறி ந்து எனவும், பஞ்சகோசமு மறியாமை யாதலி னதனைவிட்டு வெளியிலா வா யெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) இங்ஙன மாராய்ந்து களைவதாற் றேறிய வறிவே யான்மா வென்பது. இதனை மறுப்பார் அர்த்தவாதிய ரல்லர். அர்த்தவாதிய ரரியர். சொல்வாதிய ரெளியர். அதனை யாராய்தி. (சுக)

எ0 - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனந் தெரிவித்தவாறு நின்ற மாணுக்கன தையந்தெளிய விக்கவியிற் சொல்லப் புகுகின்முர்.]

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற போது பாழே
விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறென் றுந் தெரியக் காணே
னஞ்சன விருளை யோநா னகமென வனுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார்.

(இ-ள்.) பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்றபோது பாழே விஞ் சியது(எ-து)—தேவரீர் நியதிகளைந்தவாறு பஞ்சகோசமுந் தாண்டி யப்பா னிட்டையிற் பார்க்கும்போது மிஞ்சிநின்று காண்பது பாழே, அதுவல்லா மல் வேறென்றுந்தெரியக்காணேன் (எ-து)—அந்தப்பாழ்காணப்படுகின்ற தே யன்றி, வேறென்றுங் காணக்கண்டிலன், அஞ்சன விருளையோ நா னகமென வனுபவிப்பேன் (எ - து)—கருமையான விருளையா நானென் றனுபவிப்பன், வஞ்சமில் குருவேயென்ற மகன்மதி தெளியச்சொல்வார் (எ-து)—உண்மையாகத் தெளிவிக்க வெழுந்தருளிய குருநாதனே யென் றிரந்து கேட்ட மாணுக்கனது மதி தெளியும்வண்ணந் தக்க விடைதரு கின்முர் (எ-று).

பஞ்சகோசத்தை விடுதலாவது, அவை தானுகநின்ற அழுத்தத்தை. அதாவது, பஞ்சகோசமும் விகாரரூபமன்றிச் சுயம்பன்றெனக் காட்டியத

னும், காட்டியவண்ணந் தானுந் தோடங் காணத் தானே யவ்வழுத்தஞ் சிறிது சிறிது தளருமாதலினானும், தளரத்தளர அவ்வவற்றினுள்ள பாச மணுவணுவாக நழுவுமாதலானும், நழுவினும், அவ்வவ்வாசனை விரைவில கலாது, சிறிது சிறிதகல அவ்வவற்றினிலக்கும் விடும், இங்ஙனம் விடுதலே யெனவறிக. இங்கே பாழாவது-பஞ்சகோசமுங் காணுமை. முன்னர்ப் பஞ்சகோசமாநின்ற தறிவாதலா லிப்போ தன்றுநிற்பது மறிவே. முன்னரறிவு விளங்கி லிப்போது மறிவுவிளங்கலாம்.முன்னர் நாமரூபமா விளங்கிய வாறுபோன் றிப்போது பாழா விளங்குகின்றது என்னும் விவேக மிவனுக்கின்றேனும் பாழிற் பயனின்மைபற்றிப் பஞ்சகோசமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்றபோது பாழே விஞ்சியததுவல்லாமல் வேறொன்றுந் தெரியக்காணேன் எனவும்,நாம ரூபமும், பாழுமறிவினது கற்பிதத்தோற்றம், அவையோர்முதலன்று. இவ்விருமைக்கு முதலாயிருப்ப தறிவு. இவ்வறிவே யிவனுயினும் விளங்காமைபற்றி அஞ்சன விருளேயோநா னகமெனவனுப விப்பன்எனவுங் கூறினன். பஞ்சகோசமும் பாழு மறிவையன்றி யில்லையென்னுமுளவு அவ்வனுபவிக்குத் தெரியுமன்றி யேனையோர்க் கெங்ஙனந்தெரியும். இவரனுபவியாதலிற் றெளியச் சொல்வாரெனப்பட்டது. உலகில் ஞானனுபவிக ளொழிய வேனைய குருக்களனைவரும் இது பஞ்சகோசத்திலொன்றுமேயெனத் தெரியாததனை மெய்த்தேவ பாவமெனக்கொண்டுபதேசித்துக் களித்துத் திரிகின்றனர். இங்ஙனமாய பாவமெல்லா மனோசங்கற்பமன்றே; இது மனோசங்கற்பமெனவறிந் திவற்றைவேண்டாது மெய்ப்பொருளை யுணர்த்தத் தக்கவனைக் குருவாக விவன் விழைந்து பல்லூழிகாலமெய்த்தவம் புரிந்ததனாலன்றே வித்தகையான குரு விவனுக்கு வாய்த்தனர். யாவரு முணர்ந் துய்யும்படி யிங்ஙனமாய மரபு தெரிவிக்கப்பட்டது. (எ0)

எக - கவி. அ - கை.

[தசமன்பாழாகி னீயும் பாழாகலாமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
யொன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந் தனைக்கா ணுது
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாரா
யன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே.

(இ-ள்.) முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி (எ-து)—முன்னர்க்கூறிய பத்தாவான் தனது புத்திவிகற்பத்தாற் பலகா லெண்ணியெண்ணி, ஒன்பது பேரைக்கண்ட வொருவனுந் தனைக்காணுது பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய் (எ-து)—ஒன்பது பேரைக்கண்ட வொருவனுகிய தன்னை யெண்ணிக்காணுது பின்ன ரவன் தன்னிடத்திற் கண்டபெரிய பாழ்தானு தசமனெனப்படுவோ னிதனை நன்குசிந்தித்துக் காணுதி, அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா

னீயே (எ-து)—எனது பிரியமுள்ள ஞானபுத்திரா; அகம்புறத்திற் காணப் படுவனவா நின்றுள்ள திரிசியமனைத்துங் காண்பவ னீயே யாகும் (எ-று).

புத்திமோகம், கலக்கபுத்தி. அவன்பாழல்லனென மறுக்கவெதிர்மறைப்பொருடர நின்றது ஓகாரமென வறிக. இங்கே பாழாவ தொன்றுந் தோன்றாமை. நாமரூபமுதல் பாழீறாய வனைத்தையுங் காண்ப தடங்கலுமெனவும், அடங்கலுங் காண்பதறிவு, அவ்வறிவு நீயேயெனக் குறிப்பிக்க, அடங்கலுங்காண்பானீயே யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) பகுதி விகுதி யிடைநிலைக் கற்பிதங்க ணீயல்லை யிவற்றிற்குச் சாக்ஷி நீயென்பது. (எக)

எஉ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சாக்ஷி நீயேயென்பதை வற்புறுத்தக் கூறிய வாணையை யிக்கவியில் மீண்டுங் கூறுகின்றார்.]

தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமுங்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனதெத் தனையென் பேனு
னாலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாக்ஷி நீயே.

(இ-ள்.) தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன்றுமூன் றவத்தை தாமுங் காலமோர் மூன்றும்(எ-து)—தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்னு மிம்மூன்று தனுக்களும், இவை காணப்படுதற் கிடமாயுள்ள சாக்கிரம் சொப்பனம்சுழுத்தியென்னு மூன்றவஸ்தைகளும், இவற்றிற்குக் காலவரையறையாநின்றுள்ள இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னு முக்காலங்களுமாகிய விவைகள், சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்போலவே வந்துவந்து போனதெத்தனையென்பேனுன் (எ-து)—பிறவிசாகரத்திலே தானே யெழுந்தடங்குதலையியல்பாகவுடைய பேரலைகளைப்போலவே தோன்றித்தோன்றி யழிந்ததாகிய தொகை யெத்தனையெனக் கணக்கிடுவென் யான், ஆலமர்கடவுளாணை யவைக்கெலாஞ்சாக்ஷி நீயே (எ-து)—முன்னர்ச் சனகாதிகட் கனுக்கிரகிக்கக் கல்லால விருக்ஷத்தின்கீழ்க் குருமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய பரமசிவத்தின்மேலாணைப்படி யந்தத் திரிசியங்க ளனைத்திற்குஞ் சாக்ஷியாநின்றுளது நீயே வேறில்லை நீ யிதனை யனுபவித்துக் காணுதி (எ-று).

போனதென்பது, தொகையொருமை. கடலுக் கலைக ளியல்பாமாறு போன்று, பிறவிக்குத் தூலமுதலிய விவ்வொன்பது மியல்பாமென்றதாயிற்று. இதற்குத் தடையுளதேல் கூறுதும், நம்பிக்கை யன்று. கேளுதி ஞாயமுகத்தால்.எங்ஙனமெனின், இப்போது யாம் நின்றுளது பிறவியோ, அன்றோ; பிறவியெனின், இந்தப் பிறவியில் தூலமுதலிய விவ்வொன்பதுந் தோன்றித்தோன்றி மறைகின்றனவோ, இன்றோ; மறைகின்றனவெனின் இப்பிறவி நழுவுமளவு மிங்ஙனமாய தொகையொருமை யெத்தனை?

கணக்கில்லை யெனின், பிறவிதோறு மிங்ஙனமாவதுளதோ, இலதோ; இல்லை யெனின்,இப்பிறவிக்கிவை யிலவாகவேண்டும். உளவாதலிறபிறவி தோறு முளவாக வேற்கவேண்டும், இதனை மறுத்தற் கிடமின்று. இனிப் பிறவிகளுபாதிக்கோ, அறிவுக்கோ; உபாதிக்கெனின், உபாதி சடமாதலி னறிவாகுமா? ஆகுமெனின், உபாதி தன்னால்தா னறியப்படுகின்றதோ, அன்னியத்தாலோ; தன்னாலெனின், சொப்பனசுழுத்திகளி லறிந்து கொள்ளவேண்டுமே; அங்ஙனமின்றாதற் கேதென்னை? அறியாதேனும் யோனி வழித்தாத லுடலாதலி னுபாதிக்கே யாம். யோனி நால்வகையாம். இது நிற்க; இனி உபாதிக்கறிவோ,அறிவுக் குபாதியோ; உபாதிக்கெனின், உபாதிக்கறிவு யாதுக்கு? சுகசாதனத்துக்கெனின், அறிவு சுகசாதனமாயின்சுகத்தை யனுபவித்தல் யாது? உபாதியெனின், அது தன்னையேனு மன்னியத்தையேனு முணரத் தகையதாகவேண்டுமே, அப்போது தூலமன்று. சூக்குமமெனின், சுழுத்தியிற் கேவலசுகத்தை யனுபவித்தற் கியைந்த வுணர்வினதாக வேண்டுமே, இல்லாததால் சூக்குமமன்று. காரணமெனின், அவித்தையாகவேண்டும், தன்னைத்தா னறிதற்பால தன்றாகலின் தன்னைத் தான் சுகிக்குமா றெங்ஙனங்கூடும்? கூடாததால் உபாதிக் கறிவன்று. அறிவுக் குபாதியெனின், ஒருவாற்றாற் பொருந்தும். அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம், உபாதித்ரயம், அபிமானித்ரயமா நிற்ப திவ்வறிவேனும், சாக்கிரத்தில் தூலத்தைத் தனுவாகப்பெற்றுலகபோகத்தை நுகர்வதும், சொப்பனத்தில் சூக்குமத்தைத் தனுவாகப்பெற் றங்குள சுகத்தை நுகர்வதும், சுழுத்தியில் காரணத்தைத் தனுவாகப்பெற் றங்குள கேவலசுகத்தை யனுபவிப்பது மறிவெனினும், அஃதிங்ஙன நிற்றலை யறிவா ரெங்கணு மின்றாதலா னதனைக் கணிப்ப தெளிதன்று. இதுநிற்க; அறிவுக் குபாதியெனல், இது தன்னைத்தா னறியுமட்டுள்ள தந்திரம். எங்ஙனமெனில், இம்மூன்று தனுவு மஞ்ஞான தனுவாகும்போது ஞானதனு விருக்கவேண்டுமே,அதுவு மறிவுக்குச் சுத்த வுபாதியாக வேண்டுமே,சுத்தவுபாதியி லசுத்தவுபாதியும், அசுத்தவுபாதியில் சுத்தவுபாதியு மின்றாயினும், அறிவிருத்தலாற் சாக்ஷியாக வேண்டும். அறிவே நீயாதலால் நீயே சாக்ஷியென்றார். இதற்குமே லுண்மை யின்றாதலாற் கடவுளாணை யெனப்பட்டது. வந்துவந்துபோன தெத்தனை யென்பேன் யானெனவே, இனி வரப்போவ தெத்தனையோ வெனக் குறிக்கின்றது. உபாதிக்கே பிறவி, அறிவுக்கன்று; அறிவு நீயாதலி னீயே சாக்ஷியென்பது பொருந்தும்.

(க-து.) இதனிலு மையங்கொள்ளா திருப்பதற் கிங்ஙனங் கூறிய தென்பது. (எஉ)

எங - கவி. அ - கை.

[ஒவ்வொன்று மற்றொன்றா லறியப்படுமாறுபோன்று யானும் யாதலா லறியப்படுவேனென்ற மாணக்கன் வினவுக் கிக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று
சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதி சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ
பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்த்ததுந் தனைக்கொண் டேதா
னல்லாது பதினொன் றுனு மவனிடத் துண்டோ பாராய்.

(இ-ள்.) எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே(எ-து)—சமஸ்தத்தையும் பார்த் தறியப்பட்ட வென்னை யெதைக்கொண் டறிவேனென்று பிறர்சொல்வதுபோலச் சொல்லாதே, சுயமாஞ் சோதி சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ(எ-து)—சுயம்பாயுள்ள பிரகாசரூபமான சூரியனைக் காண்டற்கு வேறோர் சூரியன் வேண்டுமோ அல்லது வேறுண்டோ,பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்த்ததுந் தனைக் கொண் டேதா னல்லாது(எ-து)—தானல்லாத மற்றொன்பது பேர்முன் பத்தாவான் தன்னைக் கண்டுகொண்டதுந் தன்னைக்கொண்டே யல்லாமல், பதினொன் றுனு மவனிடத் துண்டோ பாராய் (எ-து)—தன்னைத்தான் காணுந் தொழிலிற் பதினொன்றுவது புருடனு மவனிடத் துளனோ நீயே காணுதி (எ-று).

சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோவென்னு முவமையால், ஆன்மா பிரகாசவடிவமெனவும், சுயமாஞ்சோதியென்னு முவமையால், சொப்பிரகாசமெனவும் பெற்றாம்.மற்றொன்றாலன்றியான்மா தன்னைத்தானறியாதென்னும் போலி ஞானிகள்போல் கூறற்கவென்பார், எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே யெனவும், தன்னைத் தான் விகற்பித்துப் பார்க்குந்தொழில் தன்னிடத்தல்லது வேறிடத்தின்மை போலத் தன்னைத்தா னிர்விகாரமாக்கிப் பார்க்குந்தொழில் தன்னிடத்திலல்லது வேறிடத்தின்மையின் பதினொன்றுனு மவனிடத் துண்டோ பாரா யெனவுங் கூறினார். ஒன்பது பேரெனக் குறிக்கப் பல்லாரென்றார். என்னை? "ஒன்றல் லனபல தமிழ்நடை வடநூ-லிரண்டல் லனபல வென்றிசி னோரே." என்பதோத்தாகலின். நினைவினுங் கனவினுஞ் சுழுத்தியினுந் திரிபுடியை விளக்குவிப்பது சோம சூரியாக்கினி யவ்விடத்தின்றே யாது விளக்குவிப்பது, ஆன்மப்பிரகாச மென்றற் கையஞ் சிறிதுமில்லை. இஃதோருயிர்பாலன்று, எவ்வுயிரிலு மாதலின் தடுத்தற்பால தன்று.

(க-து.) தானாகிய வறிவு சொப்பிரகாசமென வுணர்த்தினாரென்பது. இதனை நம்பற்க வென்னாது பாராயென்றார். ஜயந்திரிபகன்றார்க்கே யிது விளங்கும். (எங)

எச - கவி. அ - கை.

[நீ ஜகத்துமல்லை பாழு மல்லை யறிவேயென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென் றெண்ணு
மறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கனவத்தை பலமாத் தீரு

மறிபடு பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை
யறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவேறுண்டென் றெண்ணும் (எ-து)—ஞானத்துக்கும் ஞான முணர்த்தத்தக்க ஞானம் வேறுளதென் றெண்ணுகின்ற, அறிவற்ற குதர்க்கமூடர்க் கனவத்தை பலமாத்தீரும் (எ-து)—மெய்யுணர்விழந்த குதர்க்க வாதிகளாகிய மூடஞானிகளுக் கனவஸ்தா தோஷமே பிரயோசனமாக முடியும்.(ஆதலி னந்நெறிச் செல்லற்க) அறிபடு பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை (எ-து)—அறிபடு பொருளாகிய பதி பசு பாசமு நீ யல்லை, அறியப்படாததாகிய பாழெனும் பொருளு நீ யல்லை (ஆயின் யாளுவ தியாதெனின்), அறிபொருளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே(எ-து)—தன்னைத்தா னுணரற்பாலதாகிய பொருள் மெய்யுணர்வாதலா லதுவே நீ, அங்ஙனமாய வுன்னை நீயே யனுபவித்தறிதி (எ-று).

கைவெண்ணெயை நெய்யென் றறியா தலைவார்போன்று, தானாகிய வறிவினுண்மைநிலை யிஃதென் றுய்ந்தனுபவிக்க வகையறியாது, அறிவுக் கறிவென்பர், (அதாவது)சீவவறிவு,பரவறிவு,என விரண்டு.பரவறி வுணர்த் தாது சீவவறிவு தன்னைத்தா னுணராதெனல் மெய்யே; சீவவுணர்வுணர்த் தல் பரவுணர்வு; பரவுணர்வுணர்த்தல், வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும். அதனை யுணர்த்த வேறுணர் வுண்டாகவேண்டும். அதனை உணர்த்த வேறுணர் வுண்டாகவேண்டுமே. இங்ஙனஞ் செல்லில் முடிவெங்குளது, இன்றாதலி னிதனை யனவத்தாதோட மென்பர் கலைவல்லோர். இங்ஙன மாகுமென வறியாது,அறிவுக் கறிவெனக் கூறற்குப்பயன் அனவத்தாதோடம்.இதனை யறியாததா லறிவற்ற குதர்க்க மூடரென்றார். இதில் தோடமென்னை? இவரை ஞானியென்பா ரிவரினும் விவேகியர்போலும். இதுஞானமாகுமா இவர் ஞானமென்பதைக்கேட்டு மறியார் போலும், அந்தவூரிலு மிருந்தறி யார் போலும். இங்கே குதர்க்க மூடரென்பதில், குதர்க்கமாவது; ஒழுங்கின்றி வாசித்தல்.அதாவது,ஸ்மரணையையன்றிச் சகசீவபரத்துள் சகமெனல் யாதெனில்,இதோ தோற்றுகின்றதே யது தானெனல். அதற்குரிய பெயருளதாயிருக்கச் செகமெனும் பெயரேற்றற்பால தெதுவெனில்,முன்போலமீண்டும் விடைதரல். இது தோற்றமன்றோ, உளதேல் காயத்தாற் சுட்டிக் காட்டெனில்,விரலாலிதுதானெனச் சுட்டிக்காட்டடல். இவ்விரலுடலன்றி யில்லை,இவ்வுடல் உலகன்றி யில்லை, நீ யுடலன்றாதலால், நீ வேறாயிருந்துலகைக் காட்டுகவெனின், இதற்கு நேராக வுத்தரவின்றிக் கண்டபடி சொல்வாதஞ்செயல். காயத்தாற் சுட்டிக்காட்டவொண்ணாதேனும், வாக்காலேனுங் காட்டுதியெனின், சொல்லா லிதுவெனக்கூறல். சொல், சத்தத்தை யன்றி யில்லை, சத்தம், ஆகாயத்தையன்றி யில்லை, நீ யாகாய மன்றாதலால், நீ வேறாயிருந் துலகைக் காட்டுதியெனின், இதற்கும் முன்

போலச் சொல்வாதஞ் செயல். காயத்தாலும் வாக்காலுஞ் சுட்டிக்காட்ட வகையின்றேனும், மனத்தாலேனுஞ் சுட்டி யறிதியெனின், எங்ஙனமென வரும். மனம் உலகாய்நில்லாது வேறாயிருந்துன்ன வேண்டுமெனின், வேறாயிருந்துதானுன்னினே னெனவரும். வேறிடம் பாழன்றோ,அங்கேமன மெங்கே, உன்னுதலெங்கே, காணப்படு முலகெங்கேயெனில், முன்போலச் சொல்வாதம்வரும். இங்ஙனஞ் செய்தலே குதர்க்கமென வுணர்க. இங்ஙனமாய வழக்கில் மூழ்கி யெழாதார்க்கு வேதாந்தபட்சமிது,சித்தாந்த பட்ச மிதுவென்றெங்ஙனந் தெளிதற்கிடந்தரும். ஆதலி னவர்வழிச்செல்லா திதனைக் கேளுதி. நீயுன்னாலறிபடு பொருளாமெனினுலகமாம், உலகம், சடமாதலி னீயல்லை. நீ யுன்னாலறிபடாப் பொருளாமெனின் சூனியமாம், சூனியஞ் சடமாதலி னீயல்லை. இவ்விரண்டையு மறிவ தறிவாதலினது நீயாமென்பார், அறிபடு பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை யறிபொரு ளாகுமெனவும், சொல்லளவாகவும், நினைவளவாகவும் போகாதே யென்பார், அனுபவித்தறிவாய் நீயே யெனவுங் கூறினார். நீயே யென்பதில், ஏகாரந்தேற்றப்பொருள். இவ்வுரை காணிலன்றிக் குதர்க்க மடங்காது. (எச)

எரு - கவி. அ - கை.

[அறிவாகிய நினதம்ஸத்தை யன்றித் துவிதத்திற்குப் பசையின்றென வுவமானத்தா லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லா
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ
வதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
யதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) மதுரமாங் கட்டி,சுட்ட மாப்பணியார மெல்லாம் (எ-து)—தித்திப்பாகிய வெல்லக்கட்டி சேர்த்துச் சுட்ட மாப்பலகாரங்களை யெல்லாம், மதுரமாக்கியவதற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ (எ-து)—தித்திப்பாக்கிய வவ்வெல்லக்கட்டிக்குத் தித்திப்புச் சுபாவமல்லவா, (அதுபோல) அது விதுவெனுஞ் சடங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்து (எ-து)—அதுவென்னும் பிரமமும், இதுவென்னுங் கூடஸ்தனும், ஏகசைதன்யத்துக்குச் சடங்களாதலா லந்தச் சடங்கள் ஏக சைதன்ய மாகும்படி யுன்னுடைய ஞானதிருஷ்டியைக் கொடுத்து, அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே (எ-து)—அது விதுவென்னுங் கூடஸ்த பிரமத் துவிதமாகா தகம் பொருளாகிய தானென்னு மேக சைதன்னியத்தை யதுவாகத் தரிசனஞ் செய்தி (எ-று).

வெல்லமானது தன் மதுரத்தால் மாவைத் தன்மயமாக்குவதெங்ஙனமோ? அங்ஙனமே உனது ஞானதிருஷ்டியானது தனது சொப்பிரகாசத்தால் சாட்சித் துவிதத்தைத் தன்மயமாக்குமெனப் பொருள்பட நின்றது.

தன்மயமாக்கல், ஏகமாக்கல். இங்ஙன மாக்கலால் வெல்லப் பலகாரங்கள் மதுரமாத்திரமா நின்றாற்போலச் சாட்சித் துவிதங்கள், ஞப்திமாத்திர மாய் நிற்குமென வறிக. இதுதா னத்துவிதமெனப்படுதல். இதனையே யக ம் பொருளெனவும்,இது மெய்பொய்யென்பதை யறியவேண்டின் நிட்டை கூடுதி யப்போது நீயே யறிவாயென்பார், அறிவாய் நீயே யெனவுங் கூறி னார். சாட்சித் துவிதத்திற்குச் சீவேசர் சடமானாற்போல, ஏகசைதன்யத் திற்குச் சாட்சித் துவிதஞ் சடமாகவேண்டுமே, அதனா லது விதுவெனுஞ் சடங்களெனப்பட்டன. ஐக்கியமாக்கற்கியைந்தது சாட்சித்துவிதமன்றிச் சீவேசரெனல் பொருந்தாது. அது நேரே யியையும், இது வலிந்து இயை யும். வலிந்தியையினுந் தூரத்ததாம்.

(க - து.) சாட்சிகள் துவிதமாக்காணில், உனதனுபவ ஸ்புரிப்பைக் கொடுக்கி லஃதேகமாக விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்கலே வியாபக விளக் கம், அவ்வியாபக விளக்கமாக நில்லுதி யென்பது. (எரு)

எகூ - கவி. அ - கை.

[உபதேசிக்க வெடுத்துக்கொண்ட தத்வமசி யென்னு மகா வாக்கியத்தில், தத்வமென்பதை வாச்சியார்த்தம் இலட்சியார் த்தமென விரண்டாக்கி, வாச்சியார்த்தத்துக் கைக்யங்கூடா தென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தநீ தொம்ப தத்தி னிலக்கியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி னிலக்கி யார்த்த
மந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தஞ்
சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கயிக் கியங்கூ டாதே.

(இ-ள்.) இந்த நீ தொம்பதத்தி னிலக்கியப் பொருளாம் (எ-து)—இந் தநிலையாயுள்ள நீ யென்னுங் கூடஸ்தனே தொம்பதத்தினது இலட்சியார் த்தமாம், என்றும் பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி னிலக்கியார்த்தம் (எ-து)—எப்போதும் பந்தரகிதமாயுள்ள அதுவென்னும் பிரமமே தற்பத த்தின் இலட்சியார்த்தமாம், அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சியார்த் தம் (எ-து)—முதலீறுள்ள சீவேச ரெனப்படுபவர்களே நீ யென்னுந் தொ ம்பதத்திற்கும் அதுவென்னுந் தற்பதத்திற்கும் வாச்சியார்த்தமாம், சந்த தம்பேதமாவார் தமக்கயிக்கியங் கூடாதே (எ-து)—ஐக்கியமாக்கினும் எப் போதும் பேதமுறுவராதலி னிவர்களுக் கைக்கியமென்பதே கூடாது. ()

நீ தொம்பத மென்றதனால் அது தற்பதமெனவும், பிரமந் தற்பதமெ ன்றதனால், கூடஸ்தன் தொம்பத மெனவும், அந்தமா மென்றதனால் ஆதி யெனவும், சீவ னீச னவர்களே வாச்சியார்த்த மென்றதனால் தொம்பதந் தற்பதம் நீ அது வெனவும், உரைகொண்டாம். பேதமாவாரெனப் பொது ப்படக் கூறினும் சமஷ்டிவியஷ்டிபேதஞ் சாக்ஷிக்கின்மையின் சீவேசரைக்

குறிக்கப்பெற்றும். பெறவே கற்பித சைதன்னிய ரென்றுமிற்று. இது சுருதிபூர்வமாக வுபதேசிக்கப் புகுமர்த்தம்.

(க-து.) ஐக்கிய மினையதற்கெனவும், கூடாமை யினையதற்கெனவுங் கூறியதென்பது. அந்தத்தா லாதிவருவித்தாம். (எசு)

எஎ - கவி. அ - கை.

[ஐக்கியங் கூடாமைக் கேது இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பேராலு மிடங்க ளாலு
மோதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பா
ராதலா லிவர்க்கெந் நாளு மயிக்கியமென் பதுகூ டாதே.

(இ-ள்.) பேதமா னதுவுங் கேளாய் (எ-து)—முன்னர்ப் பேதமென்றேமே யதுவு மின்னதெனக் கூறக் கேளுதி, பேராலு மிடங்களாலு மோதரு முபாதியாலு முடலாலு முணர்வினாலும் (எ-து)—சீவேசரென்னும் பெயர்களாலும் பூமி முதலிய விடங்களாலும் கைலாய முதலிய விடங்களாலும் சொல்லுதற்கரிய சமஷ்டி வியஷ்டி யென்னு முபாதி பேதங்களாலும் காரண சரீரம் காரியசரீரமென்னுந் தேகபேதங்களினாலும் பேரறிவு சிற்றறிவென்னு முணர்வுபேதங்களினாலும், பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பார் (எ-து)—பாதாளமுஞ் சுவர்க்கமு மெங்ஙன மதிதூரமோ வங்ஙனமே அவ்வள வதிதூர நீங்கி நிற்பார்கள், ஆதலா லிவர்க் கெந்நாளு மைக்கியமென்பது கூடாதே(எ-து)—ஆகையா லிவ்விருவர்க்கு மைக்கியமென்ப தெந்நாளுங் கூடாது (எ-று).

பெயர், இடம், உபாதி, உடல், உணர்வு, என்னு மிவைகளால் தனித்தனிப் பேதமுடையோர் சீவேசர். எனவே,இங்ஙனம் பேதமுற்ற சித்தம் என்று மல்லலறுதென்பதைக் குறிக்கப்பெற்றும். அவர் பேதமுறுவதாலாயபய னெமக்கென்னையென்னுங் கடாவரி னிதுவிடையெனக் கொள்க. நானென்னுதாருலகி லொருவரு மில்லை,அதனை யாராயப் புகுவாருமில்லை. உளரெனில் ஆராய்ந்தாராய்ந்து சென்று சென்றெட்டாமையி னங்கே பொருளல்லதைக்கொண்டனர், கொண்டதனுற் றுவிதபேத மறுத்தற்கிடமில்லை,இல்லாததாற் சிற்றறிவு சிற்றின்பம்,பேரறிவு பேரின்பமென்னும் பேதமெங்ஙன மகலும், அகலாததால், சுகம் தனக்கயலென்ப தெங்ஙன நீங்கும்; நீங்காதாகவே, தேகமே நானென முன்போல் வரும்; வரவே, ஆண் பெண் பேதந் தானே வரும், வரவே, மோகாதிகட்கிடமாம், இடமாகவே, பந்தம் பலப்படும்; படவே, ஆலம் விழுதுபோற் கெட்டியாம். இவையெல்லாம், நானலதை நானுகக்கொண்ட விபரீதத்தாலன்றே; இங்ஙனமாய வவசரத்தில் உடனமுவில் உடலையன்றி நானென்றற்குப் பொருளறியா ரெதை நானென வறிவர். உடலோடொழிந்ததெனில், உடனுகவேண்டும்.

ஆகுமெனின், அன்னியத்தா லறியப்படாமலும் அபிமானிக்கப்படாமலும் உபசரிக்கப்படாமலும் தானே கர்த்தத்துவமாய் நின்று ஆலிங்கன முதலிய வற்ருலாய சுகப்பேற்றை யனுபவிக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. ஆதலி னகர்த்தா. இதனைத் துணைக்கருவியாகக்கொண் டனுபவிப்போன் கர்த்தா. அவன் ஆன்மா. அவனுடலன்று; சித்து. உடல் சடம், ஆதலின் எங்ஙனம் ஒன்ரும். போகதாகமுடையோன் ஆன்மா. அவனுக்கிவ்வுடல் நீங்குவதாற் போகதாக மொழிந்ததோ? இல்லையே. ஒழியாதளவு மிதுபோன்றவுடல் யாதேனும் வேண்டும். வேண்டவே, எங்ஙனஞ் சனன மகல்வர். அகலா தளவும், அல்லலருது. ஆதலால், நானென்பதை யறிந்தே தீரவேண்டும். இதனை மறுத்தற்கிடமின்று. நானென்பதை யுள்ளவா றறிந்தாலப்போது பேதமெங்கே? அறியாதளவு முண்டெனக் குறிப்பிக்கப் பேதங்காட்டப் புகுந்தனரன்றி வேறன்று. அறிவையன்றிச் சீவேச ரின்ருதலா லந்நாட் டத்தி லேகம். இது இலட்சியார்த்தம். தன்னை யறிவு வடிவெனக்கேட்டுங் காணுதானுக் கயனுனெனக் காணுமாதலா லவனுக் குபாதியன்றிச் சீவேச ரெனற்குப் பொருள் வேறென்று எங்ஙனம்படும். படாதாதலினந்நாட்டத் திற் சீவேசர் பெயர் இடம் உபாதி உடல் உணர்வு முதலியவற்ருற் பேத மாகக் காணப்படுவ ரன்ரே; ஆதலிற் பேதம். இது வாச்சியார்த்தம்.

(க-து.) இலட்சியார்த்தம் ஏகத்தையும், வாச்சியார்த்தம் பேதத்தை யும் விளக்க நின்றனவென்பது, இனி யேகமாக்கற்குப் பேதங் காட்டிய தென வறிக. (எஎ)

எஅ - கவி. அ - கை.

[வாச்சியார்த்தமென்னும் பேதவாதத்தை மறுத்தற்கு இலட்சியார்த்த மென்ற பேதவாதமாய் நின்றுள்ள மூன்றிலக்கணு வாக்கியத்தின் பெயரை யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராம
லிடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வர்
திடமான வதுவு மூன்ருச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்
விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே.

(இ-ள்.) வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராம லிடராகில் (எ-து)—சம்ஸ்கிருத பூரண பண்டிதர் வாச்சியார்த்தத்திற் பிர திவாதிக்கும் வாசகார்த்தம் பொருத்தமாகாமற் பேதிக்குமாயின், பொரு ளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வர் (எ-து)—பேதநீங்கி யனர் த்தமர்த்தரூபமாக விளங்க இலட்சணு வாக்கியத்தால் திருத்திப் பொருள் கொள்வார்கள், திடமான வதுவுமூன்ருச்செப்புவார் (எ-து)—அந்தஇலட் சணு வாக்கியமு மூன்றுவிதமா யிருப்பதாகத் திடமாகக் கலைவல்லோரே

சொல்வார்கள், விட்டதென்றும் விடவிலாதென்றும் விட்டுவிடாததென்றும் பேராமே (எ-து)—அவை விட்டலக்ஷணையென்றும் விடாதலக்ஷணையென்றும் விட்டுவிடாத லக்ஷணையென்றும் பெயர்பெறுவனவாம் (எ-று).

வாசகப்பொருள் சேராமலிடராதல் என்பது; அவர்கள் வாச்சியார்த்த முழுது முணர்ந்தவிடத் தையந்தோன்றுமாறு; நாமுஞ் சீவராதலி னிப்பேத மென்றகலுமோ வெனவரும், வரின், யாமாரெனவரும். அடிமைத்திறத்துக்கனர்த்தமாமெனின், இதன்பலன் யாதெனவரும். நல்வினை தீவினைக்கியைந்த சுகதுக்கமெனின், ஒன்றிலொன் றில்லாமற்போத லப்பயனுக் கியல்பு, நமக்கியல் பிவற்றோடு மொத்துண்டிருத்தலோ வெனவரும். இருவினையொப்பு, மலபரிபாக முதலிய பயன் வேறுள, இவற்றிற் கியைந்த தவம்புரியி னிவையும் வாய்க்கு மப்போ திவ்விடர் நீங்குமெனின், இப்போதில்லாத வப்பய னெப்போது மிருக்குமாவெனவரும். அது கேள்வியல்லவெனின், யானே யையமயமாயிருக்கின்றேன், விடையு மையமயமாயினென்செய்வேனெனவரும். அதற்குறுதிமொழி யில்லாமற்போதலேயிடராதலெனவறிக. பொருளாம்வண்ணமென்றது; எதைச்சீவனெனல். எதையீசனெனல். உபாதிகுணமெனின், ஓர்முதலன்றே யிவை யோர்முதலுக்குத்துணைக்கருவியாமே யெனவரும். எதுவானுலறிகின்றதோ வதுவெனின், புடைபெயர்ச்சியா? அதுவும் வினைமுதலன்றே யெனவரும். விகுதிமுதல் பகுதியிறுதியாகக்கிடந்த தத்துவக்கூட்டங்களெனின், தத்துவசோதனையில் அல்லவல்லவென்று வரலாமா வெனவரும். அறிவெனின், சின்னவறிவு, பெரியவறிவென்று வரலாமாவெனவரும். உபாதியாதியாலெனின், முன்னமே யறிவன்றெனை முடிந்ததே யெனவரும். இங்கே விடைதரற்கு மொழியின்மையி னிது இலக்ஷணுவாக்கியமின்றி யமையாதென்பதுபற்றி யென்க. கொள்வரென்னும் வினைக்குக் கர்த்தா வடநூல் வல்லவர்களெனவே, சொல்லுமென்னும் வினைக்குக் கர்த்தா சுருதியெனக் கொள்க.

(க-து.) லக்ஷணார்த்த மின்றித் துவிதபேத மறாதென்பது. லக்ஷணார்த்தமெனினும், லக்ஷியார்த்த மெனினு மொக்கும்.

வினு.—மீமாம்சத்திலுள்ள கர்மம், பத்தி, ஞானம் என்பவற்றுள் கலைவல்லோரும் ஞானத்தை யேலாததற் கேதென்னை?

விடை.—அஃதெட்டாமை பற்றி.

வினு.—அதனுற் கல்விஞானத்துக்குச் சிறப்பென்னை?

விடை.—தம்மை யொழுக்கவழி நடாத்துதலே யென்க.

வினு.—இவரேனு முணராவிடத் திவர்செய்த பாஷியத்தி லென்சிறப்பு?

விடை.—இவர்போன்றனர் மதிக்குமதிப்பே யென வுணர்க.

வினா.—துவிதபாவ முடலிலோ ? உணர்விலோ ? உடலிலெனின், உணருமா?உணர்விலெனின், அவ்வுணர்வு தன்னை யறிதற்பாலதா?அயலை யறிதற்பாலதா ? தன்னை யறிதற் பால தெனின், அயலெனலுண்டா ? அஃதிரண்டாகுமா? இவையெல்லாஞ் சொல்வாத மெனின்,

விடை.—இதற்குமேற் றோன்றாமையின், குதர்க்கமென வோராது தர்க்கமென வெண்ணிமுன்பின்பொருத்தமின்றி வாதிப்பர். இதுவேயன் றிவேறோர் பசையு மின்றெண வுணர்க. (எஅ)

எகூ - கவி. அ - கை.

[மூன்று லக்ஷணார்த்தத்தையு முதாரண முகத்தா லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்சேப் போடு தென்றுந்
தங்கிய சேரயந் தேவ தத்தனென் றுஞ்சொல் வார்க
ளிங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே
துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே.

(இ-ள்.) கங்கையிற் கோஷமென்றும் கறுப்புச்சேப்போடுதென்றும் (எ-து)—விட்டலக்ஷணையென்பது கங்கைக் கண்ணுள்ளது இடைச்சேரி யென்றும் விடாதலக்ஷணையென்பது கறுப்புஞ் சிவப்பு மோடுகின்றன வென்றும், தங்கிய சோயந் தேவதத்தனென்றுஞ் சொல்வார்க ளிங்குதா ரணங்களாக்கி (எ-து)—விட்டுவிடாத லக்ஷணையென்பது அவனெனவு மிவனெனவு நின்றுளான் தேவதத்தனென்று மிவற்றை யிங்கே யுதாரண ங்களாக்கிச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், இந்த மூன்றுரைகளாலே துங்க நூல் விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாந்தானே (எ-து)—இந்த மூ ன்றுலக்ஷணார்த்தத்தினாற் பிரபல சுருதிக்கு முரணுய வற்பசுருதி வாக்கிய ங்களனைத்தும் பொருளாக முடியும் (எ-று).

கங்கைக் கிக்கரையினின்றோன் செவியிலக்கரையில் தயிர்விற்போள் சத்தங்கேட்டளவி லிச்சத்தங் கங்கையின்கண் ணுள்ளதாகக்கருதி நீரிலிரு க்குமா விடைச்சேரி, கரையிலிருக்கும். நீரிலிராதென் புழிக்கங்கைவிட் டது. அதுபோல, உணருந்தர்ம முபாதிதோறு மிருத்தலி னஃதுபாதியின் தர்மமா? வேறொன்றின் தர்மமா? சடமாதலி னுபாதியின் தர்ம மன்றென் புழியுபாதி விட்டது. (இது விட்டலக்ஷணை.) இங்கே யுபாதியென்றது, தூ லமுதலிய மூன்றுதனுவை. ஒருவன் தனது கறுப்புப் பசுவையும், சிவப்பு க்குதிரையையும் பற்றச்செல்லும்போது, அவைகள் விரைவாகவோடவிவ னலுத்துநின்று அம்மார்க்கமா யெதிரில் வருவோனைக்கண்டு, கறுப்புஞ் சிவ ப்புங்கண்டையாவெனக்கேட்க, அதற்கவனிரண்டு மோடுகின்றனவெனக் கூற, இதனால் கருமையுஞ் செம்மையுங் குணமாயிற்றே. அஃதோடுமா ? ஓடுதலாகிய புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுத லுடலாயிற்றே, அந்தவுடலே

குணியெனப்பட்டது, படவே அவன் குணத்தைக்கேட்க, குணத்தைவிடாது குணியைக்கண்டு விடைதந்தானென்றாயிற்று, ஆகவே குணம் விடாதது. அதுபோல, முன்ன ருபாதியன்றென நின்றது யாதெனின்; அது மனோவாக்குக்காயங்களா லின்னதென வறிதற்கரிதாதலின், குணங்காரணமாகவறியவேண்டுமென, நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், சத்து, சித்து, ஆனந்தம், இவைபோன்ற பரவஸ்துவுக் கியைந்த எண்ணிறந்த குணங்களமைக்கப்பட்டன. இவைகளில் யாதேனு மோர்குணங் காரணமாக வறியநின்றது, பரம். எனவே, குணம்விடாதது. (இது விடாதலக்ஷணை.) இங்கேகுணமென்றது, சகுணங்களை. தேவதத்தனென்னும்பெயருடையோனொருவன் காசியிற் சிலகால மரசனாயிருந்தான். அஃதூழ்வழியா வந்ததுபோனீங்க, அதனால் விரத்திவந்து தென்றிசையில் கடுந்துறவியானான் என்னுமிடத்து, அவ்வரசவேடமும், அக்காலமும், அவ்விடமும்; இந்தச் சந்நியாசவேடமும், இக்காலமும், இவ்விடமும், தேவதத்தனையன்றி யில்லாமையின், அரசனேசந்நியாசி, சந்நியாசியே அரசன், என்றாகவேண்டு மன்றோ; ஆயினும், குடும்பத்திற் சந்நியாசமும், சந்நியாசத்திற் குடும்பமும், ஒன்றி லொன்றில்லை, இல்லையேனும், இவ்விரண்டினுந்தேவதத்தனிலனோ, உளனெனின், இவ்விரண்டுந் தேவதத்தனா அலனெனின், இவனை யன்றி யவையுளவோ? இல்லையெனின், தேவதத்தன் மாத்திர முண்மை, ஏனையவேடமுதலியவனைத்துங் கற்பனை. இவனவையல்லனாதலின் விட்டும், இவனையன்றியவை யில்லையாதலின் விடாதும் இருப்பது பற்றி இது விட்டுவிடாதது. இதுபோல அறிவல்லாத நானென்பதெங்கணுமில்லை, உளதே லறியட்டும். இலதே லறிவாகட்டும். எனவே, அறிவையன்றி நானெனலில்லை, நானென்னு மகம்பாவமில்லாத வுயிர்களில்லையென்றாயிற்று. ஆகவே, திணைபாலிடமல்லாத வுயிர்களுளவோ? இலவோ? இலவெனின் எந்தத் திணைபாலிடங்கட்கென்று முரியன? யாதுக்குமுரியதன்றெனின், இந்தவுயிராகிய வறிவு; எந்தக்கால மிடங்கட்கும் பெயர்கட்கு முரியது? யாதுக்கு முரியதன்றெனின், அப்போதறிவு யாவு மல்லவாகவேண்டும். அல்லவெனின், இத்திணைபாலிடங்க ளன்னியமாகவேண்டும். ஆகாதெனின், யாவு மறிவல்லவெனவும், அறிவன்றி யில்லையெனவும் பெற்றாம். அறிவு உண்மை. அயல் கற்பிதம். அயலல்ல வறிவென்புழிவிட்டது. அறிவன்றி யயலில்லை யென்புழிவிடாதது (இது விட்டு விடாதலக்ஷணை.) இங்ஙன முணர்ந் தனுபவித்தல், இலட்சியார்த்தம். இங்ஙனமுணராது பாவித்தல், வாச்சியார்த்தம். இது நிஜானுபூதி வாக்கியமென்பதை யறியவேண்டின், தினந்தோறும், சகலத்தில் யாவுமாயும் கேவலத்திலல்லாததாயும், நீயாகிற வறிவு நிற்பதைக்காணலாம். ஐயந்திரிபுக்கிடமின்று. இங்ஙனமுணர்ந்தார்க்கே யிம்மையில் தானே முத்தியென்பது கூடும். என்னை, "ஐயத்தி னீங்கித்தெளிந்தார்க்கு வையத்தின், வான நணிய துடைத்து" என்று திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின். ஞான

காண்டமாகிற விம்மூன்றிலக்ஷணுவாக்கியத்தால்,கர்மம்,பத்தியென்னு மிவ் விரண்டு காண்டமாகிற வாச்சியார்த்தமனைத்தும் பொருளாதற்கிடமுண் மையின் இந்தமூன் றுரைகளாலே துங்கநூல் விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாந்தானே யென்றார். துங்கநூல், உயர்வுநூல். அது, பிரபல சுருதி. அது, ஞானகாண்டம். விரோதம், எதிர்மறை. துங்கநூலுக் கெதிர் மறை. பத்தி, கர்மம், இவை யற்பசுருதி. ஆதலின் துங்கநூலென்பது, பண்புத்தொகை. ஞானகாண்ட மின்றேல் யாவுமுரணும். மதத்தரே சான்று. (எக)

அ௦ - கவி. அ - கை.

[இந்த விலக்கணு வாக்கியத்தை மாத்திரம் விடாது சிந்திக்கின் துவிதபாவ மிறக்குமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பன்னிய சோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்த
மன்னிய தேயங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாஞ்
சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொகையிலக் கியம்விடாம
லுன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும்.

(இ - ள்.) பன்னிய சோயமென்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தம் (எ-து)—முன்னர்க்கூறிய சோ அயம் என்னப்பட்ட பதங்களின் வாச்சி யார்த்தமாவது, அன்னிய தேயங் காலமவனிவ னென்பவெல்லாம்(எ-து)- வெவ்வேறான இடமும் காலமும் அவனும் இவனும் எனச்சொல்லப் பட்ட வனைத்துமாம், சொன்னவிவ் விரோதம்விட்டுத் தொகையிலக்கியம் விடாமலுன்னிடில் (எ-து)—இங்ஙனமாகக் கூறிய வ்விரோதக் கற்பித நிலைகளைவிட்டு முடிவாயுள்ள இலக்கியார்த்தத்தை விடாது சிந்திப்பையா யின், தேவதத்தனொருவனை வெளியாக் காட்டும் (எ-து)—தேவதத்தன் கற்பிதங்களல்லனுதலி னவனைமாத்திர மவ்விலக்கியார்த்தம் பிரத்தியக்ஷ மாகக்காட்டிவிடும் (எ-று).

சோ, அயம், வாச்சியார்த்தமெனவே, தேவதத்த னிலக்கியார்த்த மென்றாயிற்று. ஆகவே, சோ, அயம், என்பவை, சுத்தம், அசுத்தமென நிற்கும். சுத்தம், கூடஸ்தபிரமம், அசுத்தம், சீவனீசன், கூடஸ்த பிரமத் திற் கைக்கிய முரணின்றித் தானே யமையும். சீவேசருக் குபாதி குணங் கள் சமஷ்டி வியஷ்டியாயும், பேதகாரண காரியமாயுமிருத்தலின், ஐக்கி யம் முழுது முரணும். முரணுவவசரம், இலட்சியார்த்தம். முரணுமவசரம், வாச்சியார்த்தம். ஆதலின் தொகை யிலக்கியம் விடாமலெனவும், சொன்ன விவ்விரோதம் விட்டெனவும், இங்ஙனமாகிய நிலையாலன்றி யேகசைதன் னியம் விளங்காதாதலின் உன்னிடிற் றேவதத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டுமெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) உண்மைவிளங்கற்பாலதுவிட்டுவிடாத இலட்சணையென்பது. விளங்கல், தன்னைத்தான் காண்டலே. தன்னைத்தான் காணுமா றிங்ஙன மென வறியாதார், எங்ஙனமாய நிலை சொல்லினுங் கேளார். சுரப்பு நீர்

போல்வதன்றி யானந்தம் மோழைபோல்வதன்று. இனிக்கூறு நிலையானு முணர்க. ச, அயம் என்பன சோயம் என்று புணர்ந்தன. இது வடநூன் முடிவு. (அ0)

அக - கவி. அ. கை.

[தற்பதம் தொம்பதமென்னு மிருபதங்களும் அவற்றி னிலக்கியார்த் தங்களு மைக்கியத்தை யுணர்த்தற்பாலவென வசிபதங் காட்டு நிலையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவப் பதங்க டாமுஞ் சாட்சியாய்ப் பிரம மான
வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு
நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னு
மர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத மைக்கியங் காட்டும்.

(இ-ள்.) தத்துவப் பதங்கடாமும் (எ-து)—பேதம் அபேதமென்பவ ற்றுள் அபேதநிலையை யேற்றற்கியைந்த வவசரத்துத் தற்பதந் தொம்பத மென்னு மிவ்விருபதங்களும், சாட்சியாய்ப் பிரமமான வத்துவைவிடாமல் (எ-து)—சாட்சியாய் நின்றுள்ள கூடஸ்த பிரமமாக விளங்கிய சுயஞ் சை தன்யத்தை இலட்சியிக்கும் இலட்சியம் விடாமல்,பேதவாச்சியார்த்தத்தை விட்டு(எ-து)—சீவேசுவர பேதமாயுள்ள வாச்சியார்த்தத்தைக் கையற விட்டு, நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகுமென்னு மர்த்தமும் (எ-து)—எப் போதும் பிரமமே கூடஸ்தனும் கூடஸ்தனே பிரமமாம் என்னு மர்த்த மும், அகண்ட மென்றே யசிபத மைக்கியங் காட்டும்(எ-து)—ஏகமென்றே யசிபதமானது துவிதநாசத்தை விளக்கும் (எ-று.)

சாட்சியாய்ப் பிரமமான வத்துவென்றதனால்,இலட்சியார்த்தமாயிற்று. பேதவாச்சியார்த்த மெனவே,அபேதலட்சியார்த்தமெனவுரைகொண்டாம் தத்துவப்பதங்கடாமும் அர்த்தமும் ஏகமென்றே அசிபதமானது ஐக்கியங் காட்டுமெனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க. அசிபதமானது; வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு வத்துவைவிடாமல் ஐக்கியங்காட்டுமென முடிக்க. அதுநீயா கும் நீயது வாகுமென்பது ஏகாரந் தொக்குநின்றனவெனக் குறிக்கின்றது. இலட்சியார்த்தங் கூடஸ்தபிரமமென்றதனால், வாச்சியார்த்தஞ் சீவேச ரென்றாயிற்று. அசியென்னும் பதமானது ஐக்கியத்தையே காட்ட நிற்கும் பதம்.

(கு-து) அசியென்னும் பதம், வாச்சியார்த்தத்திற் பிரமமெனப்பொரு டந்து,இலட்சியார்த்தத்தில் ஐக்கியப் பொருளைத்தரும்.இவ்வைக்கியத்தை மறுப்பா ரிதனை யேற்றற்கோ ருத்திசொல்லுதும். அதாவது:—உடல் தோ றுநிற்கு மறிவு வுடலன்று, அப்போது பிரத்தியேகவஸ்து. அதனை யறிய வேண்டினேன் குறியி லுடல் தட்டுமோ? தட்டாவிடத் தவனுக் கறிவு பல வா? ஏகமா? பலவெனின், உபாதிதட்டவேண்டும். இன்றெனின், ஏகமாக

வேண்டும். இங்ஙன மாவதாலும், அனுபவ மிருத்தலாலும், மறுத்தற்கொண்ணுது. (அக)

அஉ - கவி. அ - கை.

[ஐக்கியத்திற் கியைவ தினையதெனவும், இயையாத தினையதெனவும், உபமான பூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் ருமெப் போது
மிடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகந்
திடமாகச் சுவா னு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே.

(இ-ள்) கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே(எ-து)-கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமும் மேகசலப் பிரதிபிம்பாகாயமு மித்தையே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் ருமெப் போதும் (எ-து)—கடாகாயமும் மேகாகாயமு மெப்போதுங் கலந் தேகமாதற்பாலன, (அது போல,) இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டு மெப்போது மேகம் (எ - து)—எவற்றிற்கு மிடமாயுள்ள பிரமமும் கூடஸ்தனுமாகிய விரண்டு மெப் போது மேகமேயாம், (ஆதலின்,) திடமாகச் சுவானுபூதி சிவோகமென் றிருந்திடாயே (எ-து)—யாதோரையமு மின்றித் திடமாகச் சுவானுபூதியாகிய சிவோக மென்றிருந்திடுதி (எ-று).

வாச்சியார்த்தமாகிய சீவேசர் மித்தையாதலா லவர்கட் கெங்ஙன மைக்கியங் கூறத்தகுமென்பார், உபமானத்தாற் கடநீரின் மேகநீரிற் கண்டவானிரண்டும் பொய்யே யெனவும், மேகநீரில் வானென்றதனுல், குடவானென்ருற்போல மேகவானென்ரும். இதனுல் கடாகாயமும் மேகாகாயமுமுண்மையாதலி னிரண்டுங் கூடி யேகாகாயமாகத் தகுமென்பார், குடவானும் பெரியவானுங் கூடியொன்ரு மெப்போது மெனவும், அதுபோலக் கூடஸ்தனும் பிரமமு முண்மையாதலி னிரண்டுங்கூடி யேக சைதன்னியமாகத் தகுமென்பார், இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டு மெப்போதுமேகமெனவும், இதுவே ஸ்திரமான வனுபூதியென்பார், திடமாகச் சுவானுபூதியெனவும், இதுதா னகம்பிரமமென்பார், சிவோகமெனவும், இதனினுமேலாய நிலை யெவ்விதத்தினு மில்லையாதலி னிருந்திடாயே யெனவுங் கூறினுர். சிவ, அகம், என்பன சிவோகமென்ருயின. எவ்வுயிருமாகிய வறிவும் தேகோகம், பிராணுேகம், இந்திரியோகம், மனுேகம், புத்தோகம், முத்தோகம், பூரணுனந்தோகம், சத்தோகம், சித்தோகம், சாந்தோகம் முதலிய விவைபோல்வன பிறவுமாகத் தானுதற்பாலதின் முடிவாகச் சிவோகமெனல் சுருதி யுத்தி அனுபவ சம்மதமெனவறிக.

(க-து.) ஐக்கியநிலை சிவோகமென முடித்துச்சும்மாவிருந்தன ராசிரியரென்பது. இஃதுபதேச முடிபு. (அஉ)

அ௩ - கவி. அ - கை.

[அவ்வுபதேசத்தா லிவன் தரிசித்த தினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமற்
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளிற்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரம மென்னு
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான்.

(இ-ள்.) தஞ்சமாங் குருவுஞ்சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல்(எ-து)--துக்கநிவிர்த்திக்குத் தஞ்சமாய் நின்றுள்ள குருநாத னனுக்கிரகித்த தத்துவசோதனைவழித்தாய்ச் சென்று சிறிதுந் தவறாமல், பஞ்ச கோசமுங்கடந்துபாழையுந் தள்ளி (எ-து)—பஞ்சகோசங்களையு மொவ்வொன்றாகக்கடந்து அப்பாற் றோற்றும் பாழையு மொழித்து, உள்ளிற் கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரம மென்னு நெஞ்சமுநழுவி (எ-து)—உள்ளத்தின் கண்ணொழிந்த பற்றுக்களன்றி மிச்சமாகவொதுங்கி மறைந்துநின்ற அற்பவாசனாவிருப்பையும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரமமென்னு நினைவும் மெல்ல நழுவி, ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான் (எ-து)—ஏகமாகப் பிரகாசித்துநின்ற பரிபூரண சைதன்னியத்தை யகக்கண்ணால் தரிசித்தனன். ()

தத்துவவழி, தத்வமசி யென்னும் வாக்கியவழியைத் தப்பாமல், கடந்துதள்ளி, விட்டு, நழுவி, கண்டான் எனமுடிக்க, கொஞ்சமா மிருப்பென்பதுபோனதொழிய மீந்த வாசனை. நழுவுதல் சுத்தசங்கற்பமுஞ் சிறிது சிறி தகலல். ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டானென்பது திரிபுடி யிழப்பைக்காட்டநின்றது, மெய்யே, கண்டானென்புழிக் காணுதல் ஞானம். காணப்படுதல் ஞேயம், காண்பான் ஞாதுரு; இங்ஙன மிருக்கத் திரிபுடியிழப்பெனலெங்ஙனங் கூடும்? இது சொப்பிரகாசத்தின் மகிமை. என்னை? "அத்து விதவத்துவைச் சொப்பிர காசத்தனியை" என்று தாயுமானவர் கூறுதலின். உள்ளத்திலென்பது உள்ளிலென இடைக்குறையாய் நின்றது.

(க-து). குருநெறிச்சேறலா லாய பயனைக் கண்டனனென்பது. இது தான் ஞானகதப் பிரத்தியட்ச மெனப்படுதல். இதனை யறியாதா ரென் சொலினுமென்னை? இதனைத்தானே தானாகவிளங்கலென்பர் சத்துக்கள்.

அ௪ - கவி. அ - கை.

[முன்னர் விளங்கிய பிரத்தியட்சஞானத்தின் பின்னர் விளைந்த வனுபூதி நிலைக ளினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அநுபவா னந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான்.

(இ-ள்.) அனுபவானந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகி (எ-து)--சொப்பிரகாச வெழுச்சிக் கனுபவமாயுள்ள தடையற்றவானந்தப் பிரவாகத்தில் மூழ்கி மூழ்கவே யகண்டபரிபூரணமே தானுகி, தனுகரணங்களாதி சகலமு மிறந்து (எ-து)—தனுகரண புவன போகங்கள் முதலிய சகல கற்பிதமு நசித்து, சித்தாய் மனதுபூரணமாய் (எ-து)—தெரிவே வடிவாகியும் சின்மாத்திரமானதால் மனது பரிபூரணமாகியும், தேகமான சற்குருவுங் காண (எ-து)—பூரணமே மானிடத் திருமேனிகொண்டெழுந்தருளிய சற்குருநாதனுங் காணும்படி,நனவினிற் சுழுத்தியாகி நன்மகன் சுபாவமானுன் (எ-து)—தூங்காமல் தூங்குதலாகிய நனவிற் சுழுத்தி நிலையதாகியுஞ் சற்புத்திர னின்று தனதுசுபாவமாகிய நிரதிசயானந்த வடிவமாயினன் (எ-று).

பிறவியந்தக னொருவ னோர்நாள் தேவகதியால் தனக்கு விழிவர அதனுல் பூததினகரனை கண்டாங்கு இவன் ஞானதினகரனைக் கண்டான், அவனுக்குப் பயகம்பனுதிகளெங்ஙன மின்றே? அங்ஙன மிவனுக்குமின்றும். இன்றுகவே யிங்ஙனமாய வனுபவானந்த மவனுக்குச் சற்றே, அதுபோலிவனுக்குச் சற்றே அன்றுதலின் அனுபவானந்த வெள்ளத் தழுந்தியேயகண்டமாகி யெனவும், அவனுக்குச் சூரியப்பிரகாச மேலீடும் ஆனந்தமேலீடுமுண்டாகுமன்றே? அம்மேலீட்டால் தனுகரணுதி நான்குமிருக்க அவனுக்குக் காணுமா இவனுக்குக் காண,காணுதாதலின் தனுகரணங்களாதி சகலமுமிறந்தெனவும், அவனறிவு சூரியப்பிரகாசமாய் நின்று பூரணமாகுமே, அதுபோல இவனறிவும், ஞானசூரியப்பிரகாசமாய்ப் பூரணமாகலாமே;ஆதலின் சித்தாய் மனது பூரணமாயெனவுங் கூறினுர். ஊனவிழித்திறப்புக்கே யிவ்வளவு வியப்பாயின் ஞானவிழித்திறப்புக் கெவ்வளவுகோடி வியப்பாகலாம். இதனைத் தெரிவிக்க விவ்வுவமை கூறினும். இங்ஙனமாய ஞானுனுபவமில்லா ரெங்ஙன மிதனையேற்பர். என்னை? "முக்கனியும் பாற்சோறு முன்பிருக்க நாயருந்திக், கக்கிய சோற்றைக் கருதுவார்-எக்கலைக்கும்,எல்லாப்பொருட்கு மிரும்பொருள்யா மென்னுது, வல்லார்க் கடிமைபுகு வார்" என்று சொரூபானந்தரோதுதலின். தானுகிறவறிவைக் காணுதார்அறிவுக் கறிவெனக் குழறி ஞானவரம்பைக்காணுது வாளாபோயினர். இவரை ஞானியென்றேற்பா ரிவர்போல்வார். இவர் "மோனமென்பது ஞானவரம்பு" என்னும் பிரபலசுருதி முடிவை யெங்ஙனமெட்டுவர். ஆயினிவர்கூறு மோனமோ இதனுக்குக் கீழாய மோனவகையுளொன்று. இவருந் தானுனந்தமென்பர், இஃதயலையோ? தன்னையோ? தன்னையெனின் தானே சச்சிதானந்தமென்னுர்களா? அயலையெனின் தானுகிற வறிவை யளவைகளாலளந்துதனக்கயல்காட்ட வலியுண்டாகவேண்டும், வலியின்றேல் சும்மாவிருக்கவேண்டும். தானறிவு, அயலானந்தமெனின், தனக்கானந்த மன்னியமாகவேண்டும். அன்னியமாயின் தானுனந்த மென்னுதிருக்கவேண்டும்.நல்

லது, தனக்கயல் சிவம்; அது சச்சிதானந்தமெனின் தானென்னவாகவே ண்டும். சத்துஞ்சித்தெனின், அந்தச்சித்து தன்னையறிதற்பாலதோ? அன் னியத்தாலறிதற்பாலதோ? அன்னியத்தா லெனின், அப்போது சடமாக வேண்டும். சடமெனின் சத்தென்ப தசத்தாகவேண்டும். ஏனெனின், தன் னால் தானறியப்படுவது சத்து. அன்னியத்தா லறியப்படுவ தசத்து. அசத் து சடத்தையா சத்துசித்தென்னல். இப்படித் தானிருக்கு மயலைச் சச்சி தானந்தமெனலும்போதும். இது நிற்க. பின்வரு மப்போது விளக்குதும்.

(க-து.) நனவிற் சுழுத்தி நிலையோடு சுபாவநிலையு மெய்திற்றென் பது. (அச)

அ௫ - கவி. அ - கை.

[இவ்வாறுய நிட்டைதெளிந் தாசிரியரை வணங்கி நின்றுன்று சொல்வானுயினு னென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றுனபின் மனது மெல்ல
வெளியில்வந் திடவுணர்ந்து விமலதே சிகனைக் கண்டு
துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்து
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

(இ-ள்.) அளிமக னெடும்போ திவ்வாறுனபின் மனது மெல்ல வெளி யில் வந்திட வுணர்ந்து விமலதேசிகனைக் கண்டு (எ-து)—அன்புள்ள புத்தி ரனுகிய மாணுக்கன் வெகுநேர மிங்ஙனமாய நிட்டைபுரிந்தபின்னர்மெல் லத்தனது மனம் துரியாதீதத்தினின்று துரியத்தில்வர அதினின்று சாமா னியமாக விஸ்மரணையில்வர அதினின்றும் விசேடமாகச்செகத்தாக ஸ்புரி க்கஅதினின்றும் பௌதிகமாக ஸ்புரிக்க இங்ஙனம் ஸ்புரித்ததனு லுலகை நன்குணர இங்ஙன முணர்ந்ததனுல் களங்கரகிதமாக விளங்கிய குருநாத னைக்கண்டு, துளிவிழி சொரியப் பாதந்தொழுது வீழ்ந்தெழுந்து சூழ்ந்து (எ-து)—கண்களினின்று மானந்தபாஷ்பஞ் சொரியத் திருவடிகளை யஞ் சலியோடு வணங்கி மீண்டெழுந்து வலம்புரி யிடம்புரியாகப் பிரதட்சணம் வந்து, குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான் (எ-து)— உபசாந்த வதனத்தையுடைய குருநாதன் கேட்கும்படி யஞ்சலிகரத்தனுக நின்றுகொண் டிதனைச் சொல்லுவான் (எ-று).

உணர்ந்து கண்டு தொழுது வீழ்ந்தெழுந்து சூழ்ந்து கும்பிட்டு நின்று சொல்வான் என முடிக்க. (அ௫)

அசு - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய வுதவிக்குக் கைம்மா றறியேனெனத் துதித்தலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

ஐயனே யெனது ளேநின் றனந்தசென் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி

யுய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா றென்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி போற்றி.

(இ - ள்.) ஐயனே எனது ளேநின் றனந்த சென்மங்களாண்ட மெய் யனே (எ-து)—கர்த்தனே அடியே னுளத்தகலாது நின்றனந்தசென்மங்க டோறு மாண்டுவந்த மெய்யனே, உபதேசிக்க வெளிவந்தகுருவே போற்றி (எ-து)—என்னை விளக்கிவிக்க வெளிதி லெழுந்தருளிய குருநாதனே நமஸ் காரம், உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோருதவி (எ-து)—பிறவியினின் றுய்யும்படி நிரதிசயானந்தமாக்குவித்த வுதவிக்குப் பதிலுதவியை, நாயே ன்செய்யுமாறென்றுங் காணேன்றிருவடி போற்றி போற்றி (எ-து)—நாய் போல்பவனாகிய யான் செய்யும்படியான மார்க்கம் வேறென்றுங் கண்டி லன் ஆதலின் தேவரீர் திருவடிகளுக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் (எ-று).

பிறவிகடோறு மெனதுளேநின் றாண்டதென்பது ஏற்றற்பாலதோ? தள்ளற்பாலதோ? தள்ளற்பாலதெனின், யாவரு மிங்ஙனமாய சுவானுபூதி யெளிதிற் பெறலாமே; யானெளிதி லிம்மையிற் பெற்றது, பிறவிகடோறு மெனதறிவைத் திருத்திவந்தமையால் ஏற்றற்பாலதேயென வறிக. இதனு லன்றோ வுபதேசிக்க வெளிவந்த குருவே யென்றார். இதற்குக் கைம்மாறி வனறிவாயவிடத்து வேறின்மையின், உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன் செய்யுமாறென்றுங் காணேன் என்று கூறப்பட்டது. இத னினு மேலாய வுதவி யின்றென்பதைச் சுருதி யுத்தி யனுபவத்தாற் காண லாம். இவ்வனுபவ மத்துவிதத்திலொழிய வேனையவிடத் தின்றென்பதை ஞாயஞ் சோதனையாற் காணலாம். (அகூ)

அஎ - கவி. அ - கை.

[அதற் காசான் சொரூப நிட்டனாக மாறாதிருப்ப ததனினும் வேறு கைம்மா றில்லையென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிட்டனிவ் வாறு சொல்லத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப ஞான
நிட்டனா யிருப்பா யாகி னீசெயு முதவி யாமே.

(இ-ள்.) சிட்டனிவ்வாறு சொல்லத் தேசிகர்மகிழ்ந்து நோக்கி(எ-து)—மாணாக்கனிங்ஙனங்கூற வதற்காசிரியர் மகிழ்ந் தவனைப்பார்த்து, கிட்ட வாவென விருத்திக்கிருபையோ டருளிச்செய்வார் (எ-து)—கிட்டவாவெ ன்றவனை யருகிலிருத்தி மிக்க கிருபையோ டின்னு முறுதிமொழி கூறலா யினர், (அதாவது) துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமல்(எ-து)—மிகக் கொடியனவாகிய தடைகள் மூன்றுள அவை மூன்றும் நின்னைத் தொடராமல், சொரூபஞான நிட்டனா யிருப்பாயாகி னீசெயு முதவியாமே

(எ-து)—சொரூபஞான நிட்டையில் மாருதிருப்பையாயி னதுதானீசெய் வதாகிய வுதவியாகும் (எ-று).

சொரூபஞான நிட்டையாவது, அறிவேவடிவாய் விளங்கல். உண்மை ஞானிகள் வேண்டுங் கைம்மா றிதனையே யன்றி வேறன்றெனக்குறிக்க நின்றது, இவர் கூறிய கைம்மாறு. எனவே, பொருள் புகழ் அடிமை முதலியவை வேண்டியன்று. இவை வேண்டினோர் அநாசிரியரெனப்படுவோர். இவரே யுலகிற் பெரும்பான்மையோர். அவரரியர். ஆதலி னிந்நிலை வழுவற்கவென்றாயிற்று. வழுவற்க வென்றது, நீ வழுவின் அந்நிலை வழுவும், வழுவின் முன்போற் சகந்தோன்றும், தோன்றின் அகமமதை யுண்டாம், உண்டாயின் பந்தவிளைவுக் கிடமாம், இடமாயின் தளையாம், தளையாயின் பிறவிக்கிடமாம், இடமாயின் ஒழிவின்ராம், இன்றாயின் அமைதியின்றாம், இன்றாயின் நித்தியதிருத்தியின்றாம், இன்றாயின் அல்லலே யொழிவின்றி யபயனும் முடியு மாதலைப் பற்றி யென்க.

(க-து.) நீ வழுவாதிருப்பினுந் தடைக ளிருப்பதால் வழுவச்செய்யும், செய்யினும் முன்ன ரவைகளால் நீ பட்ட வருத்தத்தை யுன்னுக, உன்னிடில் சொரூபநிட்டனுயிருப்பை, இருத்தலே கைம்மாறென்பது. (அஎ)

அஅ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனந் தெளிந்த ஞானமு நழுவுமோவென் றையுற்ற மாணுக்கனை நோக்கித் தடைகள் வரின் அனுபவ நழுவுமென மீண்டுங் கூறுதலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நீ நானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கு
நானகத் தெரிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான்
றானுகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்று
மானாலுந் தடைக ளுண்டே லனுபவ முறைத்தி டாதே.

(இ-ள்.) நீ நானென் றிரண்டிலாம னிறைந்த பூரணமா யெங்கும் (எ-து)—நீ யென்றும் நானென்றுங் கூறப்படும் பேதமிரண்டின்றி யெங்கணும் பரிபூரணமாக வியாபித்துநிற்பது, நானகத் தெரிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான் (எ-து)—எனதுசொரூபமாகத் தெரிந்துகொண்டஞானமானது நழுவிப்போகவுங்கூடுமோ? எனது குருமூர்த்தமே யென்று மாணுக்கன் கேட்டான், தானுகும் பிரம ரூபஞ் சற்குருநூலாற் றோன்றும் (எ-து)—தானே தானுக விளங்கிய பிரமஸ்வரூபமானது சற்குருவினாலும், பிரபல சுருதியினாலுங் காணப்படும், ஆனாலும் தடைக ளுண்டேலனுபவ முறைத்திடாதே (எ-து)—அங்ஙனம் காணப்படுவதாயினும் அதனைமறைக்குந் தடைகளுள உளவாகவாய்க்கினனுபவ முறுதிப்படுமோ ? உறுதிப்படாதே (எ-று).

தத்துவங்க ளனைத்தையு மாராய்ந்து தெளியத்தகுவது ஞானமன்றி வேறன்று, அந்த ஞானத்தையன்றி நானென்பது வேறன்று. அந்த நான் பகிர்முகத்தில் நானீயென விரண்டாதற் கியைந்த கண்டங்களாயும், அந்தர் முகத்தில் நானீயென விரண்டாதற்கியையாதகண்டமாயும் நிற்பதால் இங்கே முத்திநிசைக் கியைந்தவாறு நீ நானென் றிரண்டிலாமனிறைந்த பூரணமா யெங்கு நானகத் தெரிந்த ஞானம் எனவும், அஞ்ஞான திசையினும், ஞானதிசையினு முள்ள நானெனல் அவ்வவ்வாறு விளங்கும், விளங்கினு மவை தானன்று தன்னையன்றி யவையில்லை, ஆதலினமுவும். இந்நிலைபேதங்களனைத்தும் விளக்கத்தக்கது ஞானனுஷ்டானம் இவ்விளக்கத்தில் தான் ஞானஞ்ஞான ரகிதமாயிருக்கவேண்டும். இங்ஙனமாகவேண்டுநிலை ஞானனுஷ்டான மின்றியக்கண் ணுறுதிப்படாது, அது பற்றித் தடைகளுண்டேலனுபவ முறைத்திடாதே யெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) தடைகள் வயத்தாகாவிடினனுபவ நிலைக்குமென்பது. நூலால்மாத்திரமெனின் அனுபவம்வராது, சற்குருவால் மாத்திரமெனின் சான்றோரனுபவமு மிதுதானோ என்னு மையந்தீராது. ஆதலினிரண்டு மின்றி யமையாதவை. இது தெள்ளியோர்கடமை. (அஅ)

அகூ - கவி. அ - கை.

[தடையென வினையதெனவும், அதனைக்கெடுத்த வினையதெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தடைகளே தெனிலஞ் ஞானஞ் சந்தேக விபரீ தங்கள்
படர்செயு மந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத் தாலே
யுடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளிதலாலே.

(இ-ள்.) தடைகளே தெனிலஞ் ஞானஞ் சந்தேக விபரீ தங்கள் (எ-து)—தடைகள்யாதெனில் அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமென்பன, படர்செயுமந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத்தாலே யுடனுடன் வரும் (எ-து)—துன்பத்தையே விளைவிக்கு மந்த மூன்றுவிதமும் அனந்தசன்மப் பழக்கத்தினு லடிக்கடிவரும், வந்தக்கா லுயர்ஞானங் கெடும், (எ-து)—வந்தால்மேலாய ஞானப்பிரகாசம் கெடும், (ஆதலின்) இவற்றைத் திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே (எ-து)—இம்மூன்றையு முறுதியாக நின்று கெடுத்தல்செய்தி கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என்னும்மிம்மூன்றேதுக்களானும் (எ-று).

அஞ்ஞானம்; பொதுவாகப் பழுதையைப் பாம்பெனவும், கட்டையைக் கள்ளனெனவுங் கோடல். சந்தேகம்; பழுதையோ பாம்போவெனவும், கட்டையோ கள்ளனோவெனவுங் கோடல். விபரீதம்; ஸ்திரமாகப் பழுதையன்று பாம்பெனவும், கட்டையன்று கள்ளனெனவுங்கோடல்.

கேட்டல்; சிரவணமாகிய சட்விதலிங்க தாற்பரியம். சிந்தித்தல்; மனனமாகியயுத்தி, தர்க்கம், அனுமானமென்பன. தெளிதல்; நிதித்தியாசனம், சமாதி, சாட்சாத்கார மென்பன. நிதித்தியாசனம்; மந்திரயோகம் பரிசயோகம் பாவயோகம் அபாவயோகம் மகா யோகமென்பன. சமாதி; சவிகற்ப சமாதி நிர்விகற்பசமாதி யென்பன. சாட்சாத்காரம்; சீவன் முத்தி விதேக முத்தியென்பன.

(க-து.) தடைமார்க்கமும் அதனைக் கெடுக்குமார்க்கமு மினையவெனத் தெரிவித்தாரென்பது. கணமும் விடாது பழகுக வென்றார் சான்றோர். (அகூ)

கூ0 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனஞ் செய்யாவிடிற் பந்த நசியாதென்பதற் குவமை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தீயால் வந்தபந் தமும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே.

(இ-ள்.) அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட்டாது (எ-து)— மந்திரத்தா லக்கினி கட்டுப் படுமாயின் சிறுதுரும்பையு மெரிக்க மாட்டாது, (அதுபோல) மக்கின ஞானத் தீயால் வந்தபந் தமும்வேவாது (எ-து)—ஞானக்கினி மந்தப்படுமாயி னக்கணத்தெழுந்த பந்தந் தினைத்துணையாயினு மதனை யெங்ஙனமெரிக்கும் அதனாலஃதெங்ஙன மெரிபடும், (ஆதலின்,) சிக்கெனப்பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே (எ-து)— உடனே சான்றோர்பா லிடைவிடாது பழகிச் சந்தேகங்களைக் கேட்டலும் விடையைச் சிந்தித்தலும் சிந்தித்தவாறு தெளிதலுமாகிய விவ்வேதுக்களால், விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே (எ-து)—அனுபூதிக்குத் தடையாயுள்ள அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமென்பவற்றைப் போக்குதல் செய்தி (எ-று).

ஞானம் அக்கினியாகாவிடின் பந்தம் நீறாவதெங்ஙனம், நீறாகாவிடின் சின்மாத்திரமாகச் சகலமும் விளங்கலெங்ஙனம், விளங்காவிடின் அல்லலற்று மன மமைதிபெற லெங்ஙனம், இன்றேல் ஞானசாதனத்தா லென்பயன், ஆதலின் சான்றோர் பலரும் ஞானத்தழலென்றார். இதனை மறுப்பாரனுபவித்தறியார். பிரமமெனினும் ஞானமெனினு மொக்கும். என்னை? "பிரமநேயப் பிரமநெருப்பிடை, பிரம மாகிய மந்திரந் தன்னினால், பிரமமாய சருவுடன் பெய்துபின், பிரம மேயடை வாருளர் பின்னுங்கேள்" (எ-ம்) "அறிவ தாகிய வங்கியி லேகொள, அறிவை யேசில ராகுதி பண்ணுவார், செறிவதாஞ்சமத் தீயிடை யோசில, ரெறியதாய புலன்களை யீவர்

கள்" (எ - ம்)கண்ணபிரான் கூறியருளுதலின். மக்கின ஞானத்தீயால் எனப்பாடமோதி யுரைகூறினும். வந்தபந்தமும் வேவாது என்றதனுல் இனிவரும் பந்தமும் வேவாதெனப் பொருடரலால் எதிரதுதழீஇய வெச்சவும்மையாயிற்று. (கூ0)

கூக - கவி. அ - கை.

[அத்தடைகளி னிலக்கண மினையவெனத் தனித்தனி யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானங்
குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்பின மனஞ்சந் தேகந்
திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர்.

(இ-ள்.) பிரமபா வனையை மூடிப்பேதங்காட்டுவதஞ்ஞானம் (எ-து)--சைதன்னியத்தைக் கண்டுகெண்டிதுநா னிதுநானெனக் கொள்ளுந் திடபாவனையை மறைத்துத் தினைபாலிட பேதங்களைக் காட்டுவது அஞ்ஞானமெனப்படுவது, குரவன் வாக்கிய நம்பாமற் குழம்பினமனஞ் சந்தேகம் (எ-து)—ஞானசிரிய ருபதேசமொழியை நம்பாமல் கலங்கின மனதே சந்தேகமெனப்படுவது, திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநானென்றும்(எ-து)--நான்குகாலத்து நிலையில்லாத செகத்தை மெய்யெனவும் ஸ்தூலதேகத்தைநானெனவும், உள்ளே விரவிய மோகந்தானே விபரீத மென்பர் மேலோர் (எ-து)—அகத்திற் கலங்கிய அந்த மயக்கமே விபரீதமெனப்படுவதெனக் கூறுவர் சான்றோர் (எ-று).

பேதம், அபேதமென விருவகை. அவற்றுள்; உபாதான முபாதேயமெனத் தோன்றுமை பேதமும், தோன்றுதல் அபேதமுமாம். அதாவது; கடபேதங்களை மண்ணெனவும், பணிபேதங்களைப் பொன்னெனவு முணராமை, தோன்றுமை, உணர்தல், தோன்றுதல். சைதன்ய விளக்கமே பரமென்பதோ, ஆனந்தப்பெருக்கே பரமென்பதோ எனக்கலங்கல் சந்தேகம். இவற்றுளொன்றும் நிலையுறுமை விபரீதம். இம்மூன்று முறுதாரெங்கணுமிலர், இதனைக் காட்ட இங்கே விளக்கியதென்க. (கூக)

கூஉ - கவி. அ - கை.

[அத்தடைகளைக் கெடுக்கத்தக்க கேட்டல் முதலியவற்றி னிலக்கண மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவ வனுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பா
ரொத்துள பொருளு கத்தா னுசாவல்சிந் தித்த லென்பார்
சித்தமே காந்தமான தரிசனந் தெளித லென்பார்
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே.

(இ - ள்.) தத்துவ வனுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பார் (எ-து)—தத்துவமசியென்னு மகாவாக்கியானுபவம் விளங்க விடாது நிட்டை கூடலைக் கேட்டலெனவும், ஒத்துள பொருளு கத்தா னுசாவல் சிந்தித்த லென்பார் (எ-து)—பேதமாகா தொத்துநின்றுள்ள அசிபதார்த்தமாகிற வைக்கியப்பொருளி லையமுறி லதற்கியைந்த யுத்திகொடாசான்பால் விசாரித்தலைச் சிந்தித்தலெனவும், சித்தமே காந்த மான தரிசனந் தெளித லென்பார் (எ-து)—அங்ஙனம் விசாரித்துச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க வையந் தங்கற்கிட மின்றாக வக்கணமே விபரீத மகலுமாதலின் மனமானது சர்வ கற்பிதமு மிறந்தவிடத்துச் சதோதயமாக விளங்கு மேகாந்த தரிசனத்தைத் தெளிதலெனவுங் கூறுவர் சத்துக்கள், நித்தமிப்படி செய்தக்கானிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே (எ-து)—இங்ஙனமனுதினமுஞ் செய்துவருவையாயின் நீநிருவாணம் பெறுவாய் (எ-று).

ஆசான்பாற் கேட்டவாறு நிட்டை கூடலைக்கேட்டலெனவும், ஐக்கியங் கூடுமா றெங்ஙனமெனச் சிந்திக்க வுசாவலைச் சிந்தித்தலெனவும், அங்ஙனஞ் சிந்தித்தலாலாய பயன் சித்தமயக்கந்தீர்ந்து சுயம்பாய் விளங்கலைத் தெளிதலெனவுங் கூறினர். இங்கே அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம்,என்பன மூன்றும் பந்தம். கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்பன மூன்றும் முத்தி. இந்தப் பந்தமுத்தி யெய்துவது செயற்கையாலோ? இயற்கையாலோ? இயற்கையாலெனின், விதி நிடேதம் வேண்டுவதின்றே. செயற்கையாலெனின், இந்தச் செய்கைக்கு வினைமுதல் சீவனோ? ஈசனோ? ஈசனெனின், பிறந்திறந்தானென் றிருக்கவேண்டும், சீவனெனின்,பந்தத்துக்கா? முத்திக்கா? பந்தத்திற்கெனின், முத்திக்கோ? ஈசனெனின், இவன் விளைவிப்பானேன்? அவனதை யழிப்பானேன்? சுபாவமெனின், முடிவுதானின்றோ? இன்றெனின்,உபசாந்தமின்றாமே; இன்றாயின் அல்லலற்றிருப்பதற்கிடமின்றே; ஆதலின், இங்ஙனம் வாசித்துத்தெளிவதினுமூடனாயிருக்கை மிகவு நன்று,இங்ஙனமன்று.நானல்லாதவுடலை நானென்றபிமானித்தழுந்திய தெந்தவுணர்வோ அந்தவுணர்வா லப்பந்தத்தைக் கெடுக்கவேண்டுமன்றி வேறென்றாலென்பது மூடம்.எங்ஙனமெனின்,அவனவன்பந்த மவனவனால் விளைந்ததன்றேல் அவனவன்பந்த மவனவனாற் களைதலொண்ணாது. தேகோகபாவத்தோற்றம் உடலாலோ? உணர்வாலோ? உடலாலெனின்,சடம். உணர்வாலெனின், தகும். அந்தவுணர்வுதானே யுயிர்.அந்தவுயிர் தேகநீக்கத்தில் தேகோகபாவவிழப்பு, தன்னாலோ?வேறொன்றாலோ? வேறொன்றாலெனி னனுபவ மிருக்கவேண்டும். தேகோகபாவந் தன்னாலாயதால் தன்னா லிழப்பாகவேண்டும். அந்த விழப்பே மரணவாதனைக்குறி. சிலருக்கிவ்வாதனை யில்லாமையுமுண்டு. தமரகவாய்வினாலேனும் மூச்சுஸ்தம்பித்தலாலேனும், ஞானநாட்டத் துறுதியாலேனு மெனவுணர்க. பெண்டு பிள்ளை பண்டங்களி லவனவன் வைத்தபாசம் ஆனிவந்துழி யவ

னவனை வதைக்கக் காண்கின்றோம். தன்னால்வந்த பந்தந் தன்னு லழிவுறு மன்றி வேறொன்றாலாகாது. தன்னாலனுபவித்தேனும் ஞானக்கினிகொண் டெரித்தேனுமென வுணர்க. என்னை? "தன்னால் விளையுஞ் சகசீ வபரந், தன்னு லழியுந் தனதாம் விழியால், என்னு லெனையென் னிலெனக் கரு ளும், மன்னே யடியே னபயமபயம்" என்று" தத்துவராயர் கூறுதலின். தன்னால் விளைந்தது, அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமாதலி னவை தன்னு லழியவேண்டு மென்பது பற்றிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் செய்தி. இங்ஙன மனுதினமுஞ் செய்வையாயின் நிர்வாணம் பெறுவாயென்றார். ஏனையோ ரன்றென விலக்கற்கு நீயேயெனப் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரி நிலை. இந்த ஏகாரத்தா லவனவன் பந்த மவனவ னறுக்கவேண்டு மென்ப தாயிற்று. இதனை யறிந்து செய்தி. (கூஉ)

கூ௩-கவி. அ - கை.

[நித்தமு மிங்ஙன முயலவேண்டு மென்றீர், முடிவின்றோ
வென்ற மாணாக்கனை நோக்கிக் காலவரை யறை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு மென்பை
யத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
நித்தமும் வெளிபோற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும்.

(இ-ள்.) எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு மென்பை(எ-து)--எவ்வளவுகாலங் காண்பானுங் காட்சியு மென்னைவிட் டகலவில்லை யென் பையோ, அத்தனைநாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டாம் (எ-து)—அவ்வளவு காலமு மிவ்விடை விடாமுயற்சி வேண்டுமேயன்றித் திரிபுடியறி லப்பாலோர் முயற்சியும் வேண்டுவதின்று, நித்தமும் வெளி போற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன் முத்தரானவர் (எ-து)—எப்போ துந் தன்னை யொன்று பற்றினுந் தானொன்றையும் பற்றாத பூதாகாயம் போலச் சகல கற்பிதங்களுந் தன்னைப்பற்றினுந் தானொன்றையும் பற்றாத சிதாகாய மாத்திரமாகச் சீவகற்பிதங் கடந்த சீவன் முத்தர்கள், விதேக முத்திபெற்றிருப்பரென்றும் (எ-து)—விதேகமுத்திபெற்றுக் காலவரை யறையின்றித் தானே தானாக விளங்கிநிற்பர் (எ-று).

விடயம்பயனாகப்பெறின் ஞாதுருஞானம்வேண்டும், அறிவு, தன்னைத் ஞானேபயனாகப்பெறின் ஞாதுரு ஞானம் யாதுக்கு? எனவே, தானே ஞா துரு ஞானஞேயமெனப்பெற்றாம். விடயந்தனது கற்பிதமாதலின் திரிபுடி வேண்டும். ஞானந்தனததிட்டானமாதலின் திரிபுடிவேண்டுவதின்று. திரி புடியைத் தனது விருத்திஞானத்தைக் கொடுத்துக் காணின் அனைத்துஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனங் காணுவிடில் திரிபுடிமயமாய் நிற்

கும். இதனைத்தினவனுபவத்திற் காணலாம். இது பிரத்தியட்சம். புராணம் போ னம்பிக்கையன்று. நீ முன்னர்க் கற்பிதமாயவிடத்துத் திரிபுடியுங் கற்பிதமாயிற்று.நீ யிப்போதுசொப்பிரகாசமாகப் பழகில் திரிபுடியுஞ்சொப் பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனமாயதும் நினது முயற்சி காரணமாகவன் றே?இங்ஙனமாவதும் நினதுமுயற்சிகாரணமாகவெனக்கூறவேண்டுமோ? அப்போது விடயமயமானதுபோல, இப்போது சின்மயமாவை யென்ப துறுதியாதலால், சின்மாத்திரமயமாகச் சின்னுள் பழகில் திரிபுடியு மங்ங னமாம்,ஆதலின் அப்பாலோர் செயலும் வேண்டாமென்றார். ஞேயம் பகிர் முகத்தில் விடயத்தையும், அந்தர் முகத்தில் ஞானத்தையுங் குறிக்க நின் றது. ஆதலிற் சிதாகாயமென்றும்.

(க-து.) பொன்னைப் பற்பல பணிபேதங்க ளாக்கற்குப் பன்னுள் வே ண்டும், அவையனைத்தையும் பொன்னுயுருக்கற்கு நிமிடமாகிற சின்னுள் வேண்டும். அதுபோலத் தன்னைக் கற்பிதமாகிய சகசீவபர மாக்கற்குப் பன் னுள் வேண்டும். அவற்றைத் தானுக்கற்குத் தவமுடிந்தோனுக்குச் சின்னுள் வேண்டும். ஆதலினீபழகுகவென்பது. இங்ஙனமாய முயற்சி விடாதோரே சீவன் முத்தராகிப் பின்னர் விதேகமுத்தரானர், இதனையு முணர்தியென் பார், ஞேயமாத்திரமாய்ச் சீவன் முத்தரானவர் விதேகமுத்தி பெற்றிருப்ப ரென்றார். இதுகாறு முரைத்த துபதேச மார்க்கமென வுணர்க. (கூங)

கூச - கவி. அ - கை.

[இனி ஞானத்தின் மகிமை தோன்ற, அதனைத் தானுகப்பெற்ற சீவன் முத்தர் நால்வரின் பெயரினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்ட
னுனவர் நாம மீதா மவர்களிற் பிரம வித்தின்
றுனமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன்.

(இ-ள்.) ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்(எ-து)--அறிவேவடிவாகப் பரிபூரணமாநிறைந்துள்ள சீவன் முத்தரென்போர்நான்கு வகையா யிருப்பார் அதனை யாங் கூறக்கேளுதி, வானிகர் பிரம வித்து வரன் வரியான் வரிட்டன் ஆனவர் நாம மீதாம்(எ-து)—ஆகாயம்போன்ற பிரமவித்தெனவும் வரனெனவும் வரியானெனவும் வரிட்டனெனவு மாயினோர் நாமமிதுவாகும்,அவர்களிற் பிரமவித்தின்றனமு மற்றை மூவர் தாரதம்மியமுஞ் சொல்வேன்(எ-து)—அந்நால்வருள் பிரமவித்தினிலையையும் ஏனைய மூவரின் தாரதம்மிய நிலைகளையு மினிச் சொல்லப்புகுவன். ()

இந்நான்குவகையான சீவன் முத்தருஞ் சிதாகாயமேதானெனத் தெளிந்தவராதலின் வானிகரென வுவமைகூறினர். பிரமவித்தினை யும்மை

கொடுத்துப் பிரித்தது, விதிவிலக்கு வழுவாது பல விவகாரங்கள் செய்ய அதனால் வரு மின்பத் துன்பங்கள் நுகர்தல்பற்றி. நுகரினுஞ் சிதாகாய மாக்குவன். இதனைப் பின்வருங் கவிகளாலுணர்க. (௯௪)

௯௫ - கவி. அ - கை.

[இந்நால்வருள் பிரமவித்துக்கள் தமதொழுக்க நடைகளில் வருணாச்சிரமங்களை வழுவின்றி நடத்திக்காட்டலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தீரராய் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னர்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வார் தீர்ந்த நிலைவிடாச் சீவன் முத்தர்.

(இ-ள்.) தீரராய்ப் பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர்(எ-து)—(பிரமவித்தெனப்படுவோர்) யாதோ ரபாயங்கட்கும் கலங்காத தீரமுடையராயும் பிரமவித்தென்னும் பெயருடையோராயு நின்று ஐயந்திரிபின்றித் தன்னைத்தெளிந்தவர், தெளியுமுன்னர் வாரமா யிருந்த தங்கள் வருண மாச்சிரமம் (எ-து)—இங்ஙனந் தெளிதற்கு முன்னரே தமக்குரிமையாய் நின்றுள்ள வருணாசிரமதருமம், சொன்னபாரகாரியமானாலும் பலர்க்குபகாரமாக நேரதாச்செய்வார் (எ-து)—கன்மிகளுக்காகச் சொன்ன பாரமான்காரிய மாயினுமவற்றைப் பலருக்கும் முன்னடையாகக்காண விதிவிலக்கொழுங்கொக்கச் செய்து காட்டுபவர், தீர்ந்தநிலைவிடாச் சீவன்முத்தர் (எ-து)—வழக்கனைத்துந் தீர்ந்த நிலையாதோ? அந்நிலையினின்று நீங்காத சீவன் முத்திநிசை யுடையவர் (எ-று).

சர்வமுஞ் சின்மாத்திரமாய் விளங்கலின் பய கம்பனாதிகளுக் கிடமின்று,ஆதலின் தீரராயெனவும்,தாம் பிரமஞானமாய்நிற்றலின் பிரமவித்தெனவும், தாம்முன்னர் வருணாசிரம வொழுக்கவழித்தாய்ச் சேறலி னிவ்வுண்மைநிலைவாய்த்தது, இவ்வாறனைவர்க்கும் வாய்க்கவேண்டு மென்னுங் கருணைபற்றி முன்னடந்து காட்டலே யன்றித் தமக்காக வன்றென்பார், பலர்க் குபகாரமாக நேரதாச் செய்வ ரெனவுங் கூறினார். (௯௫)

௯௬ - கவி. அ - கை.

[இது முதன் மூன்றுக்வியானு மந்தப்பிரம்வித்துக்களினரிய வியப்பு நடைகளை விளங்கக் கூறுகின்றார்.]

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டா
ரூமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்) காமமாதிகள் வந்தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற்பற்றார் (எ-து)—காமக்குரோதாதிகள் யாதோரேதுவினால் நேரிடினு மக்கணமே

யவற்றை யறிவாய்க்கரைத்தலி னெங்ஙன நிலையுறும் நிலையுறுவாதலின் கணத்தினசிக்குமன்றே நசித்தலின் எங்ஙனம் மனம் பற்றவிடம் பெறுவர் பெறூர், தாமரையிலைத்தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங்கூடிவாழ்வார் (எ-து)--தாமரையிலைத் தண்ணீரிலிருந்து மெங்ஙனம் பற்றற்று நிற்குமோ அங்ஙனஞ்சகத்தோடுகூடி நின்றும் பற்றின்றி வாழாநிற்பர், பாமரரெனக் காண்பிப்பார் பண்டிதத் திறமைகாட்டார் (எ-து)—மூடரைப்போலத் தம்மைக்காட்டிக்கொண்டு திரிவர் பண்டிதராயினு மத்திறமைதம்மிடத்திலில்லாததாகக்காட்டிக்கொண்டிருப்பர், ஊமருமாவாருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர் (எ-து)—ஊமைகள் போலவு மிருப்பர், உள்ளத்தின்கண் மாறுத ஞானக்களிப்புடைய பிரமவித்தாகிய சீவன்முத்தி திசையுடையோர்.()

மனஞ்சொப் பிரகாசமாக விளங்கலின், மனத்திற் பற்றுரெனவும்; சொப்பிரகாசப் பிரதிபலனஞ் செகத்தெனக் காண்பரன்றி யஃதோர்முதலென வெங்ஙனஞ் சித்தத்தில் வைப்பரென்பார், தாமரையிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங்கூடிவாழ்வாரெனவும்; தோற்றினுஞ் செகத்தைச் சின்மாத்திரமாகக் கரைப்பதே தொழிலாகவுடையவரிவ ரெங்ஙனம் பண்டிதத்திறமைகாட்ட நேரமுடையவரென்பது தோன்றப் பாமரரெனக் காண்பிப்பார் பண்டிதத்திறமைகாட்டாரெனவும்; யாதோர் கற்பிதமுமின்றிச்சொப்பிரகாசமாத்திரம் விளங்கிக்கொண்டிருக்க வேறென்னசொல்ல விடமுண்டென்பார், ஊமருமாவாரெனவும்; சொப்பிரகாசமாக வவருள்ளந் தேர்தலினும், அன்னியக்களிப்புக் கெங்ஙனமிடமாம், தற்பிரீதிக்கே யிடமாதலினும், உள்ளத்துவகையாஞ்சீவன் முத்தரெனவுங் கூறியவாறு காண்க. வந்தாலும், சகத்தொடும், ஊமரும், ஆகிய மூன்றுமிழிவு சிறப்பும்மை. ஊழாலன்றித் தமக்குச் சற்றும் பிரியமில்லை யென்பது தோன்றச் சகத்தொடுங்கூடி வாழ்வாரெனப்பட்டது. (௬௬)

கூஎ - கவி. அ - கை.

[இ - து.]

பேதகன் மத்தால் வந்த பிராரத்வ நானா வாகு
மாதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் கான வாகு
மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வர் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வர்
பூதலம் புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பர் சீவன் முத்தர்.

(இ-ள்.) பேதகன் மத்தால்வந்த பிராரத்வ நானாவாகும் (எ-து)—பேதகன்மம் அபேத கன்மமெனக் கன்மமிரண்டாம் அவற்றுள் பேதகன்மம் உலகம் வேறுகக் கண்டுபுரியுங் கன்மம் அபேத கன்மம் தானுகக்கண்டுபுரியுங் கன்மம் இங்ஙனமிருக்கப் பேதகன்மத்தால் வந்தவூழ் நானுவிதமாம், ஆதலால் விவகாரங்களவரவர்க்கானவாகும் (எ-து)—ஆதலின்விருத்திகளெவரெவர்க்கெதுவெதுவோ அவரவர்க் கதுவதுவாம், (எங்ஙனமெனின்,) மாதவஞ்செயினுஞ் செய்வர் வாணியஞ்செயினுஞ்செய்வர் (எ-து)—

மகாதவத்தைச்செய்யவிருப்புற்றுச்செய்யினும்செய்வர் வியாபாரஞ்செய்ய விருப்புற்றுச் செய்யினுஞ் செய்வர், பூதலம்புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பர் சீவன்முத்தர் (எ-து)—பூமியையாள வேண்டினுமாளுவர் பிச்சைபுகுந்தி ரந்துண்பினு முண்பர் (இவர்களாரெனின்), பிரமவித்தென்னுஞ் சீவன் முத்தர்கள் (எ-று).

ஊழென்றது, பூர்வஞ்செய்தவினையை. அபேதகன்மமாதலின் நிலை யொத்தனர். பேதகன்மமாதலின், கிர்த்தியம்பேதித்தனர். என்னை, "ஊ ழிற்பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான்முந் துறும்" என்று திருவள்ளுவர் கூறுதலின். ஞானமாத்திரம், அபேதகன்மம், ஏனயவிரண் டும் பேதகன்மம். பேதகன்மம், உடலுக்கியைந்தது, அபேதகன்மம்,உணர் வுக்கியைந்தது. அபேதகன்மமிருப்பதுபற்றிப் பேதகன்மமென்றார், புரப் பினுமென்றதெஞ்சியது. ஐயம்புகுந்துண்பினுமென்றது மற்றே. இந்த வும்மைகளிட்டத்தைக் காட்டநின்றன. (கஎ)

கூஅ - கவி. அ - கை.

[இ - து]

சென்றது கருதார் நாளைச்சேர்வது நினையார் கண்முன்
னின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும்
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்.

(இ-ள்.) சென்றது கருதார்நாளைச் சேர்வது நினையார்கண்முன்னின் றதுபுசிப்பார் (எ-து)—போனதைப்பற்றி நினையார் இனிவருவதைப்பற் றியு நினையார் இப்போது யாது கிடைப்பதோ அதனை மாத்திரம் புசிப் பார், வெய்யினிலவாய்விண்விழுது வீழ்ந்தும் (எ-து)—உட்டணகிரணமா னது சீதளகிரணமாயாகாயத்தினின் றூலம் விழுதுபோற் பலரும் வியக்க விறங்கினும், பொன்றின சவம்வாழ்ந்தாலும் புதுமையா வொன்றும் பா ரார் (எ-து)—செத்தபிண மீண்டு முயிரோடு கூடிவாழினும் ஒன்றையு மதிசயமாகப் பாரார்கள், நன்றுதீதென்னார்சாட்சி நடுவானசீவன்முத்தர் (எ-து)—இதுநன்று இதுதீதென்றுஞ் சொல்லார்கள் இவ்விரண்டிற்கும் நடுவாகச் சாட்சியாநின்றுள்ள பிரமவித்தாகிய சீவன் முத்தர்கள் (எ-று).

வீழ்ந்தாலு மென்பது வீழ்ந்துமென வந்தது காலமயக்கம். இன்ன தனுபவித்தது,அனுபவிக்கின்றது, அனுபவிப்பது என்னு முக்காலபேதம், அவருக்குச்சின்மாத்திரமாய் விளங்கினும், பசிதணிதல்பற்றி வேண்டுவதா தலின் கண்முன்னின்றது புசிப்பாரெனவும், எத்தனை யற்புதமான வியப் புஞ் சிதாகாயமாய் நிற்றலி னச்சிதாகாய நாட்டமகலார்க் கெங்ஙனந்தோ ன்றும், எங்ஙனம் வியப்பரென்பார்,புதுமையாவொன்றும் பாராரெனவும், யாவுமித்தையாய்த் தானுவிளங்கலின்,நன்று தீதென்னாரெனவும்,ஞானுஞ் ஞானங்கட் காதாரமான நிலையினரென்பது தோன்றச் சாட்சிநடுவான சீவன் முத்தரெனவுங் கூறினார். இவையனுபவவினோதம். (கூஅ)

சுகூ - கவி. அ - கை.

[ஏனையமூவரினரிய வியப்புநடைகளை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பின்னைமூ வரிலிரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானு
வுன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னுகு
மன்னியர் தம்மாற் றன்னா லறியாதோன் வரிட்ட னுமே.

(இ-ள்) பின்னை மூவரிலிரண்டு பேர்களுஞ் சமாதியோகந் தன்னை யுற்றிருப்பார் (எ-து)—மற்ற மூவரி லிரண்டுபேர் சமாதிஞானத்தையகலா திருப்பர், தேகசஞ்சார நிமித்தந்தானு வுன்னுவோன்வரன் (எ-து)—தேக சஞ்சாரத்துக்காக வுண்ண நினைப்போன் வரனெனப்படுவோன், வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியானுகும் (எ-து)—பிறர்வலிந்தூட்டலா லுணவறி வோன் வரியானெனப் படுவோன், அன்னியர் தம்மாற் றன்னா லறியா தோன் வரிட்டனுமே (எ-து)—அன்னியராலும் தன்னாலு முணவு நேரி டலை யறியாதோன் வரிட்ட னெனப்படுவோன் (எ-று).

தானே சென்றிரந் தோர்வேளையேனும் புசிப்பவன் வரன், பிறர்வலிந் தூட்ட வுணவுண்போன் வரியான், உறக்கத்தில் வலிந்தூட்டியதாயைநோ க்கி யெனக்கேனிராத்திரியுணவிட வில்லையென்ற சிறுபிள்ளையைப் போ லத் தானு முணவுண்டதை யறியாதான், வரிட்டன். எனவே, தன் பசி யைத் தன்னு லறிவோன் வரனெனவும், பிறரா லறிவோன் வரியானென வும், தன்னாலும் பிறராலுஞ் சற்று மறியாதோன், வரிட்டனெனவுங்குறிக் கப்பெற்றும். தானே தன் பசி தெரிந்துண்ண லுடல் வளர்த்தற்கன்றே, வதை தவிர்த்தற் கன்றி வேறுக் கன்று, வதையால் நிட்டைபங்கமும், நிட் டைபங்கத்தால் மனக்கலக்கமும், மனக்கலக்கத்தால் முன்போலச் சுக துக்கத்தில் மொத்துண்டலை தலுமாம், ஆதலினென்க, இச்சை, பரவிச் சை, அநிச்சையெனப் பிராரத்வ மூன்றெனலை யிங்கே காண்க. (சுகூ)

கOO - கவி. அ - கை.

[இந்நால்வகையாய சீவன் முத்தர்களுக்கு முத்தியிற் பேதமில்லை ஆயினும், பேதகன்மங்களா லுண்டாகுந் தாரதம்மியங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றாற்
பெரிதான விட்ட துக்கம் பிரமவித் தனுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமா வாழ்வார்.

(இ-ள்) அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரானாலு முத்திசரியாகும்(எ-து)- கிடைத்தற்கரிதாகிய விச்சீவன் முத்தர்க ளிங்ஙன மனேகபேதமுடை

யராயினும் முத்திப்பேற்றில் பேதஞ் சற்றுமிலர், பாடுபெட்ட சமாதிக்குப் பலனேதென்றால் (எ-து)--பாடுபெட்ட பேதகன்மமாகிய சமாதிக்குப் பலன் யாதெனின், பெரிதான விட்ட துக்கம் பிரமவித்தனுபவிப்பன் (எ-து)—மிக்க வின்பத் துன்பங்களைப் பிரமவித்தே யனுபவிப்பன், வரியானும் வரனுமற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமா வாழ்வார் (எ-து)—மற்ற வரியானும் வரனும் வரிட்டனும் நிரதிசயானந்தமாக வாழ்வார்கள் (எ-று).

சிதாகாயத்தை யன்றி யிவர்களுக்கு நிலைவேறின்மையின், முத்தி சரியாகுமெனவும், பலவாறன விவகாரங்களிற் சம்பந்தப்படுதலி னவ்வவற்றிற்குரிய நயநஷ்டங்கள் தாமேவரும்; வரவே, அதனு லின்பத் துன்பங்கள் விளையும், விளைதலை யனுபவிக்கத்தக்கோன் தானுதலால், பெரிதானவிட்டதுக்கம் பிரமவித்தனுபவிப்பனெனவும், அனுபவித்தாலு மித்தனையுஞ் சிதாகாயமாகிய தன்னை யெட்டிப்பார்க்கத் தினைத்துணையு மில்லாததாகக் கண்டுகொண்டிருப்பனுதலி னிவனுக்கும் முத்தி சரியாகுமெனவுங் கூறினர். கூறவே, நனவு, நினைவு, கனவு, சுழுத்தியென நான்காம். இவை, விஸ்மரணையாகவேனும், தஸ்மரணையாகவேனுமிருக்கும். இந்நால்வருந் தஸ்மரணையர். ஆயினும், பிரமவித்து நனவாகவும், வரன் நினைவாகவும், வரியான் கனவாகவும், வரிட்டன் சுழுத்தியாகவு மிருப்பரென்பது பெற்றாம். நனவு விஸ்மரணையாதல், சகத்தாகப் பரிணமித்தலை. நனவு தஸ்மரணையாதல், சிற்ப்ரகாசமாக விளங்கலை. நனவு விஸ்மரணையாயினங்ஙனமாகவும், நனவு தஸ்மரணையாயினங்ஙனமாகவும் விரிந்தொடுங்கும். இங்ஙனமாய விரிவொடுக்கத்தைச் சங்கோச விகாசமென்பர். இச்சகல கேவலங் கற்பிதமெனவும், எதார்த்தமெனவு மிரண்டாநிற்கும். கற்பிதங் கெடுதல், எதார்த்தத்தில். எதார்த்தங்கெடுதல், ததாகாரத்தி லென்றிருத்தலி னிவர் சாதனந் ததாகாரமாதற்கென வறிக. இவர் சுழுத்திநனவிற் சுழுத்தியெனவும், ஏனைய சுழுத்தி மக்கின சுழுத்தியெனவுமாம். மூவரும் விடாநிட்டையிலிருப்பதுபற்றிச்சுகமா வாழ்வாரெனவும், விவகரித்தலைப்பற்றி விட்டதுக்கம் பிரமவித்தனுபவிப்பனெனவுங் கூறினதேயமையுமெனின், பிரமவித்தினைப்பற்றி "உள்ளத்துவகையாஞ் சீவன்முத்தர்" எனவும், "தாமரையிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடிவாழ்வார்" எனவும், இன்னு மிவைபோன்ற வற்புதகுணமுடையரெனவுங் கூறியதெற்றுக்கு? பார்ப்பவர்களுக்கிங்ஙனந்தோற்றலேயன்றி வேறன்று. இதுமுடிந்தது முடித்தலென்னு முத்தி. (கoo)

கoக - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானியர்போல் ஞானிகள் விவகரிப்பினு மாகாரெனற்
கிக்கவியிலுவமை கூறுகின்றார்.]

பிரமஞா னிகளுங் கன்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தாற்
றிரமறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்னிற்
பரவுமா காய மொன்றிற் பற்றுது மற்றை நான்கும்
விரவின தோடு கூடும் விதமிரு வோரு மாவார்.

(இ-ள்.) பிரமஞானிகளுங் கன்மப் பேதையர்போலே வாழ்ந்தால் (எ-து)—பிரமஞானமுடையோருங் கன்மத்தையே பயனுகவுடைய மூடர் களைப்போல் விவகரிப்பிலொத்துவாழின், திரமறுமஞ்ஞானம்போய்ச்செ னியாதவழியே தென்னில் (எ-து)—நிலையின்றியவஞ்ஞான நசிப்பதெங்ங னம்? நசியாவிடில் இனிச்செனியாவா றெங்ஙனம்? அமையுமெனக் கேட் பையாயின், (இதனைக் கூறக்கேளுதி) பரவுமாகாய மொன்றிற்பற்ருது (எ-து)—எங்குமொருதகைத்தா வியாபித்துள்ள வாகாயமானது தன்னிற் பற்றினுந்தானொன்றினும் பற்ருது, மற்றைநான்கும் விரவினதோடுகூடும் விதமிருவோரு மாவார் (எ-து)—ஏனைய நான்குபூதமுந் தமதகம் புறத்திற் பூரணமாநிறைந்து கலந்துள்ளதாகத் தோற்று மாகாயத்திற் பற்றும் வித மெங்ஙனமோ? அங்ஙனமிவ் விருதிறத்தோரு மாவார் (எ-று).

பற்றல்லாத வாகாயத்தைப்பற்ருக நான்குபூதமும் பற்றுமாறுபோ ன்று,யாதோர் பற்றுமல்லாத சுகத்தைப் பாசபந்தமாகக் கருதிப்பற்றுவ த ஞ்ஞானமாதலி னஞ்ஞானியரெனவும், யாவுந் தன்னைப்பற்ருகப்பற்றினுந் தானங்ஙனமாகாது விலட்சணமா நின்றுள்ளவாகாயம் போன்று, எல்லாப் பற்றுக்களுஞ் சுகமாகக் காணத் தன்னைப் பற்ருகப் பற்றினுந் தானங்ஙன மாகாதல்ல வல்லவென் றகன்று விலட்சணமாக நின்று விளங்குஞ் சுகந்தா னுதல் ஞானமாதலின் ஞானியரெனவும், உபமானமுகத்தாற் கூறியது பேதங் காட்டற்கென்க. ஐயந்திரிபகன்ற ஞெப்திப் பிரியமாக விளங்கு வோர் ஞானியர், ஏனையரல்லாதார்; இதுவேபேதம். மற்றை நான்கும்விர வினதோடுங்கூடும் விதமிருவோருமாவா ரெனப்பாடமோதி நான்குபூதமுந் தம்மால் மிசிரிம்பித்த பவுதிகங்களோடும் பற்றும்; இவ்விதமாக ஞானியஞ் ஞானிய ரிருவரும்பேதமாவா ரென்றுரை கூறுவாருமுளர். உபாதிகாரண மாக ஞெப்திப்பிரியமிரண்டாக நிற்போ ரஞ்ஞானியர்; உபாதிரகிதங் கார ணமாக ஏகமாகவிளங்குவோர் ஞானியர்; ஏனெனில், ஞெப்திப்பிரியத்தைக் கற்பிதமாகக்காண்போ ரிவர். அன்ருகக் காண்போ ரவர். கற்பிதமெனின், சோதனையிலன்ருகப் போவானேன்? ஆதலினிரண்டுமேகம். ஏகமெனின், முன்னிரண்டாளுலன்ரே இப்போ தேகமென்னலாம். இரண்டாகக்காண ப்படுதலுபாதிசகித நாட்டத்தா லன்றி யின்றெனின், ஒன்ருகக் காணப்ப டுதலு முபாதிரகிதநாட்டத்தாலன்றி யின்றென்பம். நாட்ட பேதத்தா லங் ஙனந்தோற்றியதன்றி ஞெப்திப்பிரிய மிரண்டுமென்று, ஒன்றுமன்று. இங்ங னங்காண்போர் தீர்ந்தஞானியர்; இதில் தடுமாற்றமுடையோர் ஞானிய ரேனுமஞ்ஞானியரே, இவரைத்தானஞ்ஞானியரென்ரு ரிந்நூலாசிரியர். ஏனையோரைச்சொல்வதி லிவ்வளவு சிறப்பின்று. வெள்ளைமொழியெனக் கண்டபடியுரைகொள்ளற்க. இதுவே பரம்பரை யுரையெனவே ஞாயத்தா ற்காணுதி.

(க-நு.) ஞெப்திப்பிரிய மேகமெனற்கும், அன்றெனற்கு மியையுமெ ன்போர் ஞானியரென்பது. இது தீர்க்கவாராய்ச்சியின்றேல் விளங்காது, உலகுளோரை யஞ்ஞானியரெனக் கொள்ளி னிழி வென்னே ? (கOக)

கOஉ - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தரைச் சேவித்தலா லாயபயனையும், இவர்களினியாகும் விதேக முத்திநிலை கூறப் புகுதலையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சந்ம
பாவன மானு ரென்று பலமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய்.

(இ-ள்) சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர்(எ-து)—யாவரிடைவிடாமல் சீவன் முத்தரை முறைப்படி தரிசனஞ் செய்துவருபவரோ அவர்கள், சிவனயனெடுமாலான மூவருமகிழநோன்பு முழுவதுஞ்செய்து (எ-து)—சிவனும் பிரமாவும் விஷ்ணுவுமாகிய மும்மூர்த்திகளு மகிழும்படிசெய்யவேண்டிய தவங்களனைத்தையுங் குறைவின்றிச் செய்து முடித்து, சந்மபாவன மானுரென்று பலமறை முழங்கும் (எ-து)—சென்மஞ் சுத்தமாயின ரென்று சகலவேதங்களு முறையிடும், இப்பால் மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத்தியு நீ கேளாய் (எ-து)—இனிக்கிடைத்தற்கரிய சீவன் முத்தர்களைப்பற்றிச் சொன்னது மன்றியும் அவர்களடையும் விதேகமுத்தி நிலையையும் யாங்கூறக்கேளுதி (எ-று).

இவரைத்தரிசித்தலா லிவரதுநோக்குப்பட்டுக்கொண்டேவரும், வருதலன்றியும் இவர்கள் நல்லவர்களென் றுன்னவுங் கிடைக்கும், இங்ஙனமாய நலன், எந்தத் தவப்பேற்றினு மீக்குறலின் சன்மபாவன மாதற்குத் தடையென்னை? சென்மநாசன மானுரெனக் கூருமையி னேற்றற்பாலதே. சென்ம சுத்தமென்றது, ஞானசாதனத்துக் கியைந்த தனுவை. பலமறைச் சுருக்கம் நான் மறையாதலின் பலமறை யென்றார். சீவன்முத்தி யறிவே தானுதல்; விதேகமுத்தி துரியாதீதமாதல். இவை யெல்லாஞ் சொல்லாலன்று, உழைப்பாலென வுணர்க. (கOஉ)

கOங - கவி. அ. கை.

[ஞானிகளின் ஆகாமிய முதலிய மூன்று வினைகளும் படும்பாட்டை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசென்ம விவித வித்தாஞ்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ ருக்குங்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சிய பிராரத் தத்தின் வினையனு பவித்துத் தீரும்.

(இ-ள்.)பஞ்சினை யூழித்தீப்போல்(எ-து)—பஞ்சை வடவாக்கினியெங்ஙன நீருக்குமோ வதுபோல, பலசென்ம விவிதவித்தாஞ் சஞ்சித மெல்லா ஞானத்தழல் சுட்டு வெண்ணீருக்கும்(எ-து)—பல சென்மங்க ளுண்டாதற்கு நானுவித விதைபோலுமிருக்கின்ற சஞ்சிதவினைகளனைத்தையும் ஞா

ஞக்கினியெரித்து வெண்ணீருக்கிவிடும், கிஞ்சிதா காமியந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப்போகும் (எ-து)—ஆகாமியந் தினைத்துணையேனுங் கிட்டாமல் விட்டோடிப்போகும், விஞ்சிய பிராரத்தத்தின் வினையனுபவித்துத்தீரும் (எ-து)—அவை நீங்கலாகமிஞ்சிநின்ற பிராரத்துவ வினையை யனுபவித்தே தீரவேண்டும் (எ-று).

ஆகாமியம், சஞ்சிதம்,பிராரத்துவம் என வினை மூன்றும். அவற்றுள், ஆகாமியம், மதி விதியென விரண்டாம். தானிச்சித்த வண்ணம் வேண்டுமெனல், மதி. அவ்வண்ணங் கைகூடல், விதி. கூடாமை, சஞ்சிதம். சஞ்சிதம், பை. என்றால், கைகூடா அவாக்களனைத்து மடைக்கப்படும் பை. விதி, ஊழ். பிராரத்துவமென்பன வொருபொருட்கிளவி. மதி; பந்தம், விடுதியென விருதிறத்ததாம். பந்தகன்மம், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென வேண்டியவாவல். விடுதிகன்மம், பொருளல்லவற்றைப் பொருளன்றெனச் சோதனை, ஞாயம், பொருத்தமென்னு மிம்மூன்றுமுகத்தாலையந்திரிபின்றிக்களைந் துள்ளதை யுள்ளதாகோடல். விடுதிகன்மவிதி, இவ்வண்ண நேரிடல். பந்தகன்மவிதி, அவ்வண்ண நேரிடல். இப்பாகு பாட்டின் முறைப்படி செல்லில் யாதும் முரணுது. விதிமதியளவு தெரியாதார் தீர்வுகொள்ளின் அது "வம்பின்றி வட்டாடியற்றே" என்பதுபோலாம் பிறவிக் கேதுவாதல், பந்தகன்மம். முத்திக் கேதுவாதல் விடுதிகன்மம்.

(கூ-து) இந்நால்வரும் விடுதிகன்மத்தாரென்பது. ஞானக்கினியின் மிக்க வக்கினி யுண்டென்பார் தற்காணர். பந்தகன்மமா நின்றது, அஞ்ஞானம். விடுதிகன்மமா நின்றது, ஞானம். இங்கேஞானமென்றது, பரஞானமாதலின் ஞானத்தீயென்றார். இந்த ஞானத்தீயே யெங்கணு மேவிடலின், சஞ்சிதம் பஞ்சுபோல்வதா லெங்ஙனமதன்முன்னிற்கும், இனி யவாவு மாகாமிய மெங்ஙனந் தோன்றும். இங்ஙன மிருக்கப் பிராரத்துவமனுபவித்துத் தீராமலெங்ஙன மொழியும்; ஆதலின் விஞ்சிய பிராரத்தத்தின் வினையனுபவித்துத் தீருமென்றார். இந்நெறிச்செல்லார்,குதர்க்கிகள்.

கoச - கவி. அ - கை.

[இவர்கள் முன்னர்ச் செய்த நல்வினை தீவினைக ளகலும் வகை யிங்ஙனமென் விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்த கன்ம
மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமன் மாண்டுபோம் வழியே தென்னிற்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வ
ரறிபவ ரறிந்து பூசித் தறமெலாம் பறித்துண் பாரே.

(இ-ள்) பொறுமையாற் பிராரத்தத்தைப் புசிக்குநாள் செய்த கன்மம்(எ-து)-மிக்கவமைதியோடும்பிராரத்துவத்தை யனுபவிக்குங்காலத்தில் தன்னையறியாமல்செய்தகன்மமானது, மறுமையிற்றொடர்ந்திடாமல்மாண்

டுபோம்வழி யேதென்னில் (எ-து)—இனிவரும் பிறவியில் தொடர்ந்து வராம லழிந்துபோதற்கு வகை யாதென்னில்,சிறியவரிகழ்ந்து ஞானி செய்த பாவத்தைக்கொள்வர் (எ-து)—மெய்யர்போ னடித்துக்காட்டும் புத்தியீனர் மெய்ஞ்ஞானியரைத் தமது புன்னடைவழிச் சென்றில ரெனவைது அவரறியாது செய்த பாவத்தைப் பறித்தனுபவிப்பார், அறிபவரறிந்துபூசித்தறமெலாம் பறித்துண்பாரே (எ-து)—இவர் சிறிய ரிவர் பெரியரென வறியத் தகுந்திறத்தின ரிவர் மெய்ஞ்ஞானிய ரென்றுணர்ந்து அர்க்கிய பாத்திய முதலியவற்றால் திரிகரண மொத்துமெய்யன்புகொடு பூசித் தவர் செய்த நல்லறமனைத்தையு மபகரித் தனுபவிப்பார் (எ-று).

பொறுமையாவது; முன்னும் பின்னும் யோசித்து நடத்தல். அதாவது; இன்பமுந் துன்பமுமாறத் தகையதாதலின் செல்வம்வந்துழிக்களிப்பதும், வறுமைவந்துழித் துக்கிப்பது மின்றிநிற்றல். செய்தகன்மமென்றது; நற்கன்ம துர்க்கன்மத்தை. நற்கன்மம், நடந்துகாட்டல். துர்க்கன்மம், பொய்சொல்லல். பொய் சொல்லலாவது, இவர் நின்றுழி விரைந்தோடும் பசுவைத்தான் காணினும், பின்னரரைநாழிகை கழித்ததனைப் பற்றவவ்வழித்தாய்க் கைவாள் கொடுவிரைந்தோடுவோ னிவரைக்கண்டு கேட்க; இவரிவன் கைவாள் கண்டறியே னென்னல், இதுபோல்வன பிறவுமாம். சிறந்ததுயிரோ, உணவோ? உணவெனின்; அது அன்னம், காய், கனி, கிழங்கு முதலியவை யன்றோ? அதனால் வலியின்றெனின், உன்னுடல் எறும்பு, கரையான், நாய், புலி முதலியவற்றிற் கிரையாக நீ சம்மதிப்பையா? அதுபோலென்றறி. கொலைப்பாதகன் புலி முதலியவைகளுயிரன்றோ விவற்றைக் கொல்லலா மென்பதென்னை? இடுக்கணேரிட்டுழி யெண்க. தன்னுயிர்போற் காணுதுழியென்பயன்? இவை யனைத்தையு மனுநூலாற் காண்க. இஃதறிந்து செய்தல். அறியாது செய்தலாவது; நடந்து செல்லுழி எத்தனையோ வுயிர் காலிலகப்பட்டுமாளலும்,இன்னுமிவைபோல்வன பிறவுமாம். செய்த கன்மமெனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், அறிந்து செய்தகன்மம்,அறியாது செய்தகன்மமென்றும். இஃதன்றியு மிக்கவியில் தானே இவர் செய்த பாவம், இவர்செய்த புண்ணியமென்றிருக்கின்றன, ஐயமென்னை? (கoச)

கoரு - கவி. அ - கை.

[அவித்தை முதலிய மூன்றுதனுவு நசிக்குமா றிங்ஙனமென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ றுமே
பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேர
முரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போற்
றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே.

(இ-ள்.) அரிய மெய்ஞ்ஞானத்தீயா லவித்தையா முடனீறுமே(எ-து)—கிடைத்தற்கரிய மெய்ஞ்ஞானமென்னு மக்கினியினு லவித்தை யென்னுந்

காரண சரீரம் பஸ்மமாம், பெரிய தூலமுங் காலத்தாற் பிணமாகிவிழும் (எ-து)—பருத்த தூலதேகமும் பிராரத்த முடிவுகாலத்திற் பிணமாக விழுந்து விடும், அந்நேரமுரிய சூக்குமசரீர முலையிரும்புண்ட நீர்போல்(எ-து)—அக்கணமே தனக்கென்றுரிய சூக்கும சரீரமோ உலைக்களத்திலக்கினியிற் காய்ச்சி வெளியிலெடுத்த விரும்பிற்பெய்த நீரெங்ஙனஞ் சுண்டிப்போமோ அங்ஙனமே, துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்துபோமே (எ-து)—துரியமாயும் வியாபகமாயும் விளங்காநின்ற பிரமசொரூபத்தில் நாசமாம் (எ-று).

அவித்யாநாசம் வேறொன்று லன்மையின் ஞானத் தீயாலெனவும், புல் பூண்டு நாசமாயினு மீண்டு முளைப்பதுபோலா மென்னுங் குறிப்பை மறுக்க நீறுமெனவும், தூலநாசம் வேறொன்றுலன்மையின் காலத்தாலெனவும், அவித்தை நீறுயவிடத்து மீண்டும் முளைக்காதென்பது தோன்றப் பிணமாகி விழுமெனவும், அவித்யாநாசம் வரினும் சொரூப முதியாவிடத் துதிக்குமென்பது தோன்ற, அந்நேர முரிய சூக்குமசரீர முலையிரும்புண்ட நீர்போல் துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்துபோமே யெனவுங்கூறினர். அவித்தை, ஒன்றை யொன்று வுணர்தல். அவித்தையாகிய காரண சரீர நீங்காவளவும் மனமாகிய சூக்கும சரீரங் கணக்கின்றி வந்தழியும். அம்மனமாகிய சூக்கும சரீரம் நீங்காவளவும் தூலசரீரங் கணக்கின்றி வந்தழியும். காரணசரீர நசிப்பே சூக்கும சரீரநாசம். சூக்கும சரீரநசிப்பே தூல சரீரநாசம். இங்ஙனமாதலை விளக்க விக்கவியிற் கூறிய முறை யென்க. (கoரு)

கoசு - கவி. அ - கை.

[காரணசரீர நாசவாசனுவிழப்பே விதேக முத்தியாதலா லிந்த
விதேகமுத்தி நிலையைச் சீவன் முத்தர்க ளடைவ ரென்
பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றானாற் போல
வுடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்த
ரடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும்.

(இ - ள்.) கடமெனு முபாதிபோனாற் ககனமொன் றானாற்போல (எ-து)—குடமெனு முபாதி யழிந்துபோனால் நான்காகாயமு மேகமாவதெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, உடலெனு முபாதி போனவுத்தரஞ் சீவன்முத்தர்(எ-து)—காரண சரீரத்தோ டேனைய விரண்டு சரீரமு மொக்க நசிக்கும் நசித்த வக்கணமே சீவன் முத்தர்கள், அடி முடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி(எ-து)—ஆதிமத்தியாந்த மென்பதின்றியும் அகம்புற மென்பதின்றியும், நின்றபடி திகழ்விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்பரென்றும்(எ-து)—இருந்தவண்ண மிருந் தென்றுமொருதகைத்தாக விளங்குகின்ற விதேக முத்தி நிலையை யென்று மொருபடித்தா யடைந்திருப்பர் (எ-று).

கடமெனுமுபாதிபோனற் ககனமொன்ருனற்போல என்றதனல், மேகமென்னுமுபாதிபோனற்ககனமொன்ருனற்போல வென்பதை வருவிக்கவேண்டும், வருவித்தால் மாத்திரம் நான்காகாயமு மேகமாகலாம். அங்ஙனமன்றேல் கடாகாயமும் கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமு மொன்ருனற் போலவெனப்பொருள்படும். படவே, சீவனுஞ் சீவசாட்சியுமேகமாம்; ஏகமாயின், ஈசனுமீசுவரசாட்சியுமேகமாவதென்ருே, இன்ருயின், மாயாநாசமின்ரும்; இன்ருயின் மீண்டுமெவித்தை தோன்றும்; தோன்றவே, முன்போலவிபரீதமயமாம். ஒன்றைச்சொல்லும்போ ததனினத்தையுங்கூட்டி முடிக்கவேண்டும். என்னே? "ஒன்றினமுடித்தறன்னினமுடித்தல்" என்பதோருத்தி, யென்றுபவணந்தி யோதுதலின். உடலெனு முபாதிபோன வுத்தரமென்பதற்குப்பொருள், மாயை, அவித்தையென்னுங் காரணசரீரத்தைக் கொள்ளாவிடில், சூக்கும, தூல தனுநாசத்தான் முத்தியெய்தற்பாலதோ, அடைந்தாருளரோ, அங்ஙனங்கூறுஞ் சுருதி யாதானுமுளதோ, உளதெனிலஃதற்பசுருதி, இதுநம்பிக்கைநூல்போலன்று, எதார்த்தம்.எங்ஙனமெனின், உணர்தற்பாலதுடலன்று, உயிராதலின், உணர்வை யுயிரெனப் பெற்ரும், இங்ஙனமாயதைவிளக்க விதேகமுத்திப் பதமடைந்திருப்பரென்ருர்.

(க-து.) சீவன் முத்திமேலீடே விதேகமுத்தி யென்பது. (௧0௬)

௧0எ - கவி. அ - கை.

[இவ்வனுபவம் பண்டையதேயென வுதாரண முகத்தா
லிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்னர்த் தோன்றுங் கிணற்றி னு காயம் போல
வொல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்று
மெல்லையி னுமெப் போது மேகமென் றிருந்தி டாயே.

(இ-ள்.) சொல்லியமகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளியிருக்க (எ-து)—எனதிட்டப்படி நிட்டைகூடிச் சொல்லிய ஞானபுத்திரா! பூமியைச் சூழ்ந்த வெளியான துள்ளும்புறம்பு மெங்கணும் பூரணமாயிருக்க வதனைவிட்டு, மண்ணைக் கெல்லியபின்னர்த் தோன்றுங் கிணற்றினுகாயம்போல(எ-து)--மண்ணைக் கிண்டி யாழமாகத் தோண்டியபின்னர் புதிதாகத் தோன்றுங் கிணற்றிலுள்ள வாகாயத்தைப்போல, ஒல்லையாம் பிரமநூலாலுற்றதுபோலே தோன்றும் (எ-து)—பழமைக்கெல்லாம் பழமையாகிய பிரமசொரூபமானது ஞானசாஸ்திரத்தா லிப்போது நூதனமாக வுதித்ததுபோல விளங்கும். (அங்ஙன மன்று.) எல்லையினு மெப்போது மேகமென்றிருந்திடாயே (எ-து)—காலாதீதமான நாமெப்போது மேகமாக விளங்கும் பிரமசொரூபமென் றகலாதிருந்திடுக (எ-று).

கிணற்ருகாயம் புதிதாகத்தோன்றுமாறுபோன்று, ஞானசாஸ்திரவிசாரமுகத்தாற் பிரமம் நூதனமாகவுதித்ததுபோற் ருேன்றினும் அங்ஙன

மெண்ணற்க. நாமேபிரமசொரூபமாயிருக்க முன்னர் விளங்காததென்னே? இப்போது விசாரித்ததுபோல அப்போதும் விசாரிக்கி னிதேபிரகாரமாக விளங்குதும், ஆதலி னப்போதொருபடித்து மிப்போதொருபடித் து மன்று நாமென்பார், எல்லேயினுமெப்போது மேகமென்றிருந்திடாயே யென்றார்.

(க-து.) என்று மொருபடித்தாவிளங்குவமாதலின் விடாதுபற்றுகவெ ன்பது. இன்னநிலேயினம் யாமென் றளவை நூலாலெல்லே கணித்தற்கரி யமெனப்பொருள் கொள்ளினும்,எல்லேயினுமென்பது பொருந்தும்.(க௦எ)

க௦அ - கவி. அ - கை.

[இதனினு முறுதிமொழி வேறின்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய்ம் மகனே யுன்னே நம்மாணே மறந்தி டாதே.

(இ-ள்.) கானனீர் கிளிஞ்சில்வெள்ளி கந்தர்ப்பநகர்கனூர் வானமை கயிற்றிற்பாம்பு மலடிசேய் முயலின்கோடு பீனமாந் தறிபுமானிற் பிரபஞ் சமெல்லாம் பொய்யே (எ-து)—கானலின்கண் ணீர்போலவும் கிளிஞ்ச லில்வெள்ளிபோலவும் கந்தர்வநகரம்போலவும் சொப்பனப் பிரபஞ்சம் போலவும் ஆகாயத்திற் கருமைபோலவும் பழுதையிற் பாம்புபோலவும் மலடிபுத்திரன்போலவும் முயல்கொம்புபோலவும் பருத்த கட்டையிற் கள்ளன்போலவும் சமஸ்த பிரபஞ்சமும் பொய்யே, ஞானமெய்ம்மகனே யுன்னேநம்மாணே மறந்திடாதே (எ-து)—பரஞான மொன்றுமே மெய் சற் புத்திரா நீ ஞானமாதலி னுன்னேயென்மே லாணேப்படி மறவாமலதுவாக விளங்குதி (எ-று).

சமஸ்தமு மித்தையென்பதற்குத் திருஷ்டாந்த மொன்பதுவகையுள், மலடிசேயென்பதொன்றுஞ் சொன்மாத்திரம். ஏனேயவெட்டும், சொன்மா த்திரமுந் தோற்றன்மாத்திரமுமாம். ஒவ்வொருபூதமுந் தத்தங் காரியவ கையால் மகத்தும், காரணவகையா லணுவுமாதல்போல, அண்டபிண்ட முதலியபௌதிகமுமாம். இதனே வஸ்து பரிசோதனேயாற் காணலாம். இ லேதன்றியும், ஆகாயத்தையன்றி நான்குபூதமும், நான்குபூதத்தையன்றி யண்டபிண்டசராசரவடிவங்களு மில்லேயே; ஆகாயம், சமஸ்தத்திற்கு மா தாரமு மகம்புறமுமாநிற்பதுபோலத் தனக்கெங்கே? இன்றெனின், யாது பொருள்? இருந்தாலன்றோ கணிக்கலாமெனின், எவற்றிற்கு மாதாரமா வானேன்? அங்ஙனந்தோற்றன்மாத்திரமன்றி வேறன்றெனின், சூனிய மென்னலாமே; இதனேமறுப்பது வழு. சூனியமெனல் பொய்யன்றோவெ னின், தனக்கெனச்சுயம் பொன்றின்மையின் பொய்யே. ஆகாயம் பொய் யாயின், அதன்காரியமனேத்தும் பொய்யாகவேண்டுமே யெனின், சூனி யமா முடியாது சோதனேயிற் காட்டவேண்டுமே, கூடாதெனின், மறுப்ப தென்னே? ஆதலின் சமஸ்தமும் பொய்யெனவும், பொய்யென் றேற்றற்

கியைந்த வொன்பதுவகை திருஷ்டாந்தமினையவெனவுங் கூறினர். கூறிய தாற் குற்றமென்னை, உண்டெனின், சோதனையாதியா லுணர்த்தவேண் டும். கூடாதேல் பேசாமை நன்கு. கானலாதியே நீராதியாக மாறுந் தோற்றுமாறு போன்று, ஞெப்தியே சகமாதியாக மாறுத்தோற்றலி னிவ்வுவமைபொருந்தும். நீராதியாரோபம், கானலாதி யதிட்டானம். அதுபோலச் சகமாதியாரோபம், ஞெப்தி, அதிஷ்டானம். சமஸ்தமும் ஞெப்தியன்றேல், சோதனையில் சமஸ்தமும் ஞெப்தியாக முடிவதெ ன்னை? ஆதலின், பொருந்தும். இதன்றியும், ஆராய்வதன்முன்னருல கம் நாமரூபமாகவும், பின்னரன்றாகவுங் காண்டலியாது? நாமரூபம்பாழி லும், பாழ்நாமரூபத்திலுங் காணாத தென்னை? ஒன்றிலொன் றின்றாதலி னிஃதன்னியோன்னியாபாவமாயிற்று. இங்ஙனமாக நிற்பதும், நின்றுணர் வது மறிவாதலா லிதுபாவம். பாவம், உண்மை. அபாவம், இன்மை. என வே, அறிவையன்றி யாதுமின்றெனப்பெற்றாம். பெறவே, அனைத்துந் திரி சியம், தானறிவு என்றாயிற்று. ஆகவே, தன்னையன்றி யனைத்துமின்றென க்கண்டாம். காணவே, மறக்கவேண்டியதனைத்தையும், மறவாமலிருப்பது தன்னையுமெனப் பொருட்டருகின்றது. தருதலின், ஞானமெய்ம்மகனே யுன்னைமறந்திடாதேயெனவும், இதுபோற்சத்தியம் வேறொன்றின்மை யின் நம்மாணையெனவுங்கூறினர். மதத்த ரிதனை மறுக்கவலியுளரேல் தம து ஞெப்தியைத்தள்ளியுலகிருக்கத்தெரிவிக்கட்டும். பூரணபண்டிதருமோ; யாதானுமோர் பெயர்ச்சொல்லையேனும், வினைச்சொல்லையேனும், வஸ்து சோதனையில், அல்லவல்ல, இல்லையில்லையென் றகலாதிருக்கவு முபாதான வுபாதேயவகையால் விகாரமின்றி யோர்முதலிருக்கவுந் தெரிவிக்கட்டும். கூடாதெனின், மறுத்தலும் வலியுளர்போற் கூறலும், தம்போற் பேதையர் வியக்கவன்றோ. இதுநிற்க; அனைத்துமித்தை, அறிவே சத்தியமென்றுவே தமுடிவும் உபநிடதங்களும், கீதைகளுங் கூறுவது, மூடத்தாலோ, விவே கத்தாலோ? மூடத்தாலெனின், அறிவையன்றித் திணைபாலிடமிருக்கத் தெரிவிக்கலாமே. கூடாதெனின், விவேகத்தாற் கூறியதென்பம். கூடா தெனின், சொல்வாதமாமுடியும், முடியவே, பயனின்றியசொல்லாற்பகை நேரிட்டழிதும். இக்கவி தத்துவவிளக்கப்படல முடிவாதலா லிங்ஙனங் கூறினரெனவறிக. நான்குகாலத்தினு மித்தையெனற்குத் தக்கவுதாரணங் கூறியது; என்று முலகுண்மையெனக்கொள்ளாதிருத்தற்கும், இப்போது மித்தையல்லவெனவும், ஓரவஸ்தையில் மற்றோரவஸ்தையில்லாததால் மித் தையெனவும், வேதம் பொய்சொல்லுமாவெனவும், இவையெல்லாம் பக் குவமு மனுபவமும் வந்தால்தெரியுமெனவும், இங்ஙனமெல்லாம் வினவா துசொல்வதைக்கேட்ப தெமதுமரபெனவுங்கூறி யுணர்வைவளர்க்கத்தெரி யாதுணர்வு வளர்ப்பார்போற்காட்டி யுடலைவளர்க்குங் கள்ளஞானிய ரிவ ரெனக்காட்டற்கு மென்க. இப்போது மித்தையல்லவெனின், அந்நியோ

ன்னியாபாவம் யாதுக்கு? ஆதலின்வழு. ஓரவஸ்தையில் மற்ரேரவஸ்தையில்லாததா லப்போது மித்தையெனின், அவஸ்தையொன்றி லொன்றில்லாதேனு முலகமின்ரே? உண்டெனின், உலகை மித்தையென்னலாமோ? இவனுக்கில்லையெனின், இவனுவுலகம். அன்றெனின், வேருயிருக்க, இல்லையென்னலாமா? அதுவழு. வேதம்பொய்சொல்லுமாவெனின், உயிர்கள் செனிக்காததற்கிவ்வுலக காலவரையறையாதோ, இன்றெனின், வரையின்றியவுலகை வேதமித்தை யென்னலாமோ? இதனைச் சான்ரோர்களேற்பதென்னை கொலோ? அபிமானத்தா லன்ரே அன்றெனின்; எப்போதின்ரேவுலகம். எப்போதுமிருக்கின்றதெனின், வேதமுஞ் சான்ரேரு முலகை மித்தையெனக்கூறுவதுவழு. இவையெல்லாம்பக்குவமு மனுபவமும் வந்தால் தெரியுமெனின், இவ்விரண்டுமிலையும் வந்தநீர்மித்தையென்றுலகைக்கூறலாகாதோ? கூறுவதையுணர்தற்கு வலியின்றேலென்செய்வேனெனின், சுருதி, யுக்தி, அனுபவமென்னு மூன்றனுள், அனுபவம் பின்னராகட்டும், இப்போது முரணின்றிச் சுருதியுலகை மித்தையெனற்குரைகூறலாகாதோ? வாசித்தால்தெரியுமெனின், வாசிக்கத்தெரிந்து மெவருமுரைகேட்பானேன். இன்னெருபோதாகட்டுமெனின், எங்கேனுங்கேட்டுவந்து சொல்லுதற்கோ? அன்றெனின், இப்போதுசொல்லலாமே. யோசிக்கவேண்டுமெனின், யோசியாமற்றெளிந்ததெங்ஙனம். இவையெல்லாமுமுப்புறட்டு, ஆதலின் வழு. இங்ஙனமெல்லாம் வினுவாது சொல்வதைக் கேட்பதெமதுமரபெனின், அஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விபரீதந் தெளிவதெங்ஙனே? கேட்டுக்கொண்டுவரில்தானே தெளியுமெனின், அங்ஙனந்தெளிந்தநீர் சொல்லலாமே. சொன்னல் கேட்க வலியுண்டோவெனின், உண்டோவில்லையோ? அதைக்குறித்து முன்னமேபேசியாயிற்று. முன்போல்வளர்த்துச்சொல்லல் விவர்த்தமாம். ஆதலினிதுவும் வழு. முறையே யிவையெல்லாந்தெரியாதார், உலகுபொய், ஞானமெய்யென்பதை வாசித்துமென்பயன். கேட்டுத்தெளிந்தாலன்றிப் பயன்படா. கேட்டுத்தெளிந்தவனீயாதலின், ஞானமாகியவுன்னை மறந்திடாதேயென வாணையிட்டுக் கூறினர். சத்தியஞ் சத்தியம். (க0அ)

தத்துவவிளக்கப்படலம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சந்தேகந்தெளிதல்படலம்.

சந்தேகந்தெளிதலாவது:—சந்தேகத்தினின்றுதெளிதல். முன்னர்த் தத்துவவிளக்கப்படலத்தில் தானுகிற வான்மாவை விளக்க விளங்கினுற்போல, செகமாதி திரிபதார்த்தங் காரணமாகவெழு மையத்தைத் தெளிவிக்

கத்தெளிதல். இஃதைந்தாம் வேற்றுமைத்தொகை நீங்கற் பொருள். ஆதலின் தத்துவ விளக்கப்படலத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

க - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சொரூப சமாதிக்கண் தானேதானாகத் தனித்த சித்தவிருத்தியானது மீண்டுந் திரும்பா தங்ஙனந் திரப்படவேண்டியதற்கு மாறுவதிக்கு மையந்திரிபுகளை யகற்றித் தெளிவுபெறுநெறியை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்ப
முரமுறக் குத்திக் குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம் போலப்
பரமமாஞ் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே.

(இ-ள்.) நரர்குழி பறித்துமெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம் (எ-து)—மனிதர்க ளாழமாகக் குழிதோண்டி மெதுவாக நாட்டின பெரிய கம்பமானது, உரமுறக் குத்திக்குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம்போல (எ-து)—இனியாதினானு மசையா துறுதிபடவேண்டிக் கல்முதலியவைகளைப் பெய்தக் குழியைக் குத்திக் குத்திப் பலப்படுத்துமா றெங்ஙனமோ வதுபோல,பரமமாஞ் சொரூபந் தன்னிற்பற்றிய மனோவிருத்தி(எ-து)—பிரமசொரூபத்திலழுந்திய மனோவிருத்தியானது, திரநிலைபெறச் சந்தேகந் தெளிதலை மொழிகின்றேன்(எ-து)—அங்ஙனமே யுறுதிபெறும் வண்ணஞ் சந்தேகந் தோன்றுமாயி னதனைக் களைந்து தெளிவுபெறுமா றெங்ஙனமோ வங்ஙனமாய நெறியைத் தெரிவிக்கின்றேன் (எ-று).

"சித்தின் முயல்வாற் சித்தாகுஞ் செடத்தின் முயல்வாற் செடமாகும்" என்று கூறியவாறு மனோவிருத்தி யிருப்பதனால்,மீண்டுஞ் சடமாகா வண்ணங் காக்கவேண்டும், காத்தற்கிடையூறென்னை? சகச சமாதியின்றாதலின் உலகந்தோன்றும். தன்னெறிக்கண்ணிற்கினஃதிருக்கினுந் தோன்றாது. அயர்ந்தால் தோன்றும், ஆதலினுலகைச் சின்மாத்திரமாகக் கரைக்கில் தோன்றினுந் தோன்றாவிடினு மிடையூறின்று. அங்ஙனங் கரைப்புழித்தடைகள்வரும். அத்தடைகளாவன:—மலவிசர்ச்சனம், சலவிசர்ச்சனம், இவை பற்றியேனும், உணவு பற்றியேனுஞ் சொரூபசமாதி விட்டகலவேண்டும், அகல்வுழித்தேகந் தோன்றும், தோன்றவே சராசரந்தோன்றும், தோன்றவே, தேசம்-காலம் - வீடு - பட்டணமுதலியவை தோன்றும், தோன்றவே திரிபுடி தோன்றும்,தோன்றவே இச்சா ஞானக்கிரியையுண்டாம், உண்டாகவே, விர்த்திகள் மேலிட்டழிவது போல்வனவாம். ஆதலின் நிட்டைகலையும்போதே சங்கற்பந்தோன்றும், அங்ஙனந் தோன்றுவது ஞெப்தியாதலா லதனை யங்ஙனே சிற்ப்ரகாசமாக விளக்கி லனைத்து மங்ஙனமாம். திரிபுடியுஞ் சிற்ப்ரகாசமா யேகமாக விளங்கும். இங்ஙனம் பழகல் சகச சமாதி. இதற்குத் தடை சந்தேகம். இதனைக் கெடுத்தல்

கரு

தெளிதல்; ஆதலின் திரநிலைபெறச் சந்தேகந் தெளிதலை மொழிகின்றே னே யென்றார். திரநிலை, திரஞானமெனினு மமையும்.

(க-து.) பரஞானமாக விளங்கிய மனம், திரஞானமாதற்குத் தடைகளைக்களைதலென்பது. (க)

உ - கவி. அ - கை.

[தத்துவவிசாரமுதல் விதேகமுத்தி பரியந்தம் ஆசிரியரைப் பிரியா திருந்தனனென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போல மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மனுச ரித்தான்.

(இ-ள்.) நற்கருத்துடையோனாகி ஞானவானாகி நின்றோன்(எ-து)—சிற்சோதி நாட்டமகலாக் கருத்துடையோனாகியும் அயல்வடிவந் தானாகாது ஞானவடிவமேதானாகியும் விளங்கிநின்ற மாணாக்கன், மர்க்கடநியாயம்போல மகா பூதவிகாரந்தொட்டு நிர்க்குண விதேகமுத்தி நிலைபரியந்தம்(எ-து)—மர்க்கடஞாய மெங்ஙனமோ வதைப்போலத் தூலபஞ்ச மகாபூத விகாரமாகிய தூலதேகமுதல் குணரகிதமா விளங்கும் விதேகமுத்தி நிலை பரியந்தமுள்ள வனுபவரசங்களை, சொன்ன சற்குருவினைவிடாமல் சந்ததமனுசரித்தான்(எ-து)—விடாமற்சொன்ன சற்குருவைவிட்டு நீங்காமல் சதாகாலமுந் தொடர்ந்திருந்தனன் (எ-று).

மர்க்கடஞாயம், குரங்குபோற் பற்றுஞாயம் அதாவது கோபுரமேறிக் கீழ்க்குதிக்கினுந் தனது தாயை விடாது பற்றுமுறைமை. மர்க்கடம் நிர்க்குணமாரிய மொழியாதலின் ரகரமாயிற்று. என்னை?"றனழஎ ஒவ்வுமுயிர் மெய்யுமுயிரள, பல்லாச்சார்புந் தமிழ்பிறபொதுவே" என்று பவணந்தி கூறுதலின். மர்க்கட ஞாயம்போலச் சற்குருவினை விடாமல் சந்ததமனுசரித்தானென முடித்துப் பொருள் கொள்க. (உ)

ங - கவி. அ - கை.

[மாணாக்கனைச் சோதிப்பான் வேண்டி மூன்றுகேள்வி கேட்டலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாத வன்பா
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாநின் றுயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
யந்தரங் கலந்த துண்டோ வனுபவ முரைசெய் வாயே.

(இ-ள்.) சந்ததம் புருடன்றன்னைச் சாயைபோல்விடாதவன்பாமைந்தனை நோக்கி(எ-து)—ஓர் புருடனது தேகசாயையானது எப்போதுமவனை

விட்டுநீங்காவா றெங்ஙனமோ அதுபோல ஆசிரியனைவிட்டு நீங்காதவன் பே வடிவாயமைந்த சற்புத்திரனைநோக்கி, சாட்சிமாத்திரமா நின்றாயோ (எ-து)—கூடஸ்த பிரமமாக விளங்குகின்றனையோ, சிந்தையிலையமெல் லாந் தீர்ந்தவோ (எ-து)—உன்மனதிற்கிடந்த சந்தேகங்களனைத்து நீங்கி னவோ, தெளிவினுள்ளே யந்தரங்கலந்ததுண்டோ வனுபவமுரை செய்வா யே (எ-து)—பேதரகிதமான சுவானுபவத்தெளிவின்கண் யாதானும்பேத ம்வந்து கலந்ததோ? இஃதெனக்குத்தெரியும்படியாக வுனதனுபவத்தைச் சொல்லுதி (எ-று).

விடாமலெனின், வினைகொண்டு முடியவேண்டும். அங்ஙனமின்றே, மைந்தனென்னும் பெயர்கொண்டுமுடிவதால் விடாதவெனப்பெயரெச்ச மாக்கினும். வலிந்துமாற்றிப்பொருள்கொள்வதினு மிதுநேரானதாலென்க. சாட்சிமாத்திரமா நின்றாயோ வென்னுங்கால் ஓகாரம், சீவேசராகிய கற்பி தத்தை விட்டென்றற்றொடக்கத்தொழிந்தசொற்களைத் தருதலினொழியி சை. சகச சமாதியாலன்றி யகலாச்சந்தேகங்களின்னின்னவாதலி னதனை யுணர்த்தச் சிந்தையிலையமெல்லாந் தீர்ந்தவோவெனவும், பேதரகிதமே தெளிவாதலின் தெளிவினுள்ளேயெனவும்,விகற்ப புத்திசற்றேவருத லிய ல்பாதலின், அந்தரங்கலந்ததுண்டோவெனவும், நினதனுபவமுரைத்தால ன்றி யிவற்றைத்தெரிந் தகற்றற்கொண்ணுமையின், அனுபவமுரைசெய் வாயே யெனவுங்கூறினர்.

(க-து.) களங்கமற்ற வனுபூதியாகிற கண்ணுடியிலழுக்குப்படித லியல் பாதலெனத் தெரிந்தவராதலி னிங்ஙனம் வினவினரென்பது. இதுசோ தனை. (ரு)

ச - கவி. அ - கை.

[தனதனுபவ விநோத வுல்லாசத்தைத் தானே தனக்குள் கண்டு வியப்புற் ருசிரியரைப் புகழ்ந்து துதிக்கின்று னென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்க
ளுனதரு ளுதய வெற்பி னுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா னுண்டோ.

(இ-ள்.) எனவுரைத்தருளு மாசானிருபதம் வணங்கி (எ-து)—என்று வினவிய ஞானசிரியரதுபய பாதங்களையும் வணங்கி, எந்தாய் சனன வன் காட்டின்மோகத் தமத்தெழுபேதப் பேய்கள் (எ-து)—எமது கர்த்தனே பிறவியாகிய கொடிய வனத்தின்கண் மூடிய மோக மென்னு மிருளிலெழு தற்குரிய பேதமாகிற பேய்க்கணங்கள், உனதருளுதயவெற்பி னுபதேசவ ருக்கன்றோன்றி (எ-து)—உனதருளாகிற வுதயகிரியில் ஞானோபதேசமெ ன்னுஞ்சூரியனுதயமாய், மனவிழிதெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தானுண் டோ (எ-து)—மனமாகிற கண்ணுக்குத் தெரியும்படியாக மேலான ஞான கிரணங்களெங்கணும் வியாபித்துக்கொண்டாற் கணமேனுந் தங்குமா. ()

சஞ்சிதங்கள் காடுபோலடர்ந்திருத்தலின், சனன வன்காடெனவும், காடென்னுது வன்னென் றடைகொடுத்தது, எவருந்திகைத்து மீளாத்த கையதெனற்கு; இதனைத் தத்துவஞானனுபவி களறிவரன்றி யேனையோர் சற்றுமறியார், இது நிற்க; மோகம், மயக்கம். அதாவது; தேகமுதலிய பிரபஞ்சங்களை மெய்யெனக் காண்டல். அடர்ந்த காட்டுக் கிருளகலாமைபோன்று, அடர்ந்த சனனங்கட்கு மோக மகலாமையின், மோகத்தமமெனவும், உடலு முயிரு மபேதம்போற் ேறற்றினுஞ் சடமுஞ் சித்துமாதலினெங்ஙன மேகமாம், இங்ஙனமாய பேதமயமே யன்றி யனைத்து மெங்ஙன மேகமாகலாம், இப்பேதபுத்தி யகன்ற சமயவான்க ளெங்ஙணுமில்லவே யில்லை. பேத புத்தியைப் பேத மென்றது, குண வாகுபெயர். பேதபுத்தி தனியேநிற்பது கூடாமையி னிங்கே யதனை யுடையோரையென்க. அதனையுடையோ ரத்துவிதி நீங்கலாகச் சமஸ்த மதஸ்தரும். அபேதவாதத்திற் கத்துவிதி யொருவனே யுத்தரவாதி.அவ்விருளை யகலாதுவாழ்தல் பேய்களாமாறுபோன்று, அம்மோகஞ்சற்றுமகலாதுவாழ்தல் பேதவாதமாதலின் பேதப்பேய்களெனவும், எழுவென்றது வினைத்தொகை. பேய்க ளெழுந்து சஞ்சரித்தற்குரிய திராக்காலம், அதுபோலப் பேதவாதிகளெழுந்து வாதித்துத் திரிதற்குரியது மோககாலம், ஆதலின் எழுவெனவுங் கூறினர். இது பந்தத்துக் கியைவதுபற்றியென்க. அருளின்றியக்கண் ணுபதேசமெழாது, உதயகிரியின்றியக்கண் சூரியோதய மெங்ஙனமாம், ஆதலின் உனதருளுதய வெற்பெனவும், பூதசூரிய னுதித்துழியன்றி யூனக்கண்காணவறியாது, அதுபோல ஞானசூரியனுதித்துழியன்றி யகக்கண் காணவறியாது ஆதலின் உபதேசவருக்கன் றேன்றியெனவும், கண்ணில்லாவிடத்துப் பூதசூரியோதயத்தாலென்னபயன், அதுபோலப் பரிபாகமனமில்லாவிடத்து ஞானசூரியோதயத்தாலென்னபயன், ஆதலின் மனவிழிதெரியவெனவும், இவ்விரு சூரியரெழினுஞ் சோரர்முதலிய சத்துருக்கள் பதுங்கற்கிடஞ் சற்றுண்டாயினு முண்டாகலாம், தமது கிரணங்க ளெங்கணும் பரவி னப்போதிடமெங்கே, இடமின்றுகவே, அவர்களுளரோவென்பார், கதிர்பரந்தாலுண்டோவெனவுங் கூறினர். இது விடுதிக்கியைவதுபற்றியென்க. உண்டோவென்பதெதிர்மறை. உண்டோவென்னுங்குறிப்பு வினைமுற்றுக்கெழுவாய், பேதப்பேய்கள். சனனவன்காடு, மோகத்தமம், பேதப்பேய்கள் இவைமூன்றும், இவற்றிற் கெதிர்மறையாய அருளுதயவெற்பு, உபதேசவருக்கன், மனவிழி, ஞானவான்கதிர் இவைநான்கு முருவகம். இக்கவியிற் கூறியது நிச்சயஞானமன்று பிரத்தியட்சஞானத்தை. எவ்வுயிருமறிவையன்றியில்லை, அறிவன்றே வுடறே நானென்பது. அந்தவறிவுதானே, தேகோகமுதல் சிவோக மிறுதியாக நின்றது. வேறெனின் காட்டவேண்டும், கூடாதெனினொத்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்றெனி னறியா திருக்கவேண்டும். ஆதலின், தேகமுதல் சிவம்வரையு மிவற்றை யகமெனிலிவை யகமாகுமா,இவை

யயலன்றே, இது ஞானமாகுமா, அறிவு தன்னையேதானெனச் சுருதியுத்தியாலோர்தல், நிச்சயஞானம். அது சுசாதி முதலிய கற்பனை யற்றதெனத்தேர்தல், அபர ஞானம். அதனையுள்ளவாறு காண்டல், பரஞானம். திரிபுடியனைத்துஞ் சின்மாத்திரமா விளங்கல், திரஞானம். இங்ஙனமிருத்தலினிதனை மறுப்பார், அறிஞரெனப்படினு மேற்பதெங்ஙனம். (ச)

ரு - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனந் துதித்தமாணுக்க ஞசிரியரைநோக்கி யின்னுமடியேனைத் திருத்தவேண்டியதுளதே லதனைத்தெரித்தருள வேண்டுமென் றிரந்துகேட்டதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாற்றிய பேய்போ னுனு
மெந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வ்கைசெய் வார்போன்
முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போ னுனு மையா
புந்திநின் றுறைக்க வின்னும் புகலுவிண் ணப்பமுண்டே.

(இ-ள்.) மந்திரமூர்த்தி தன்னல் மாற்றிய பேய்போனுலும் (எ-து)—மந்திரக்காரனுலே புத்தியை விகாரப்படுத்திய பேய்நீங்கினும், எந்திரமெழுதிக்கட்டி யினிவராவகை செய்வார்போல் (எ-து)—எந்திரஸ்தாபிதஞ் செய்து அந்தப்பேய் மீண்டுமெணுகாவண்ணந் தக்கதந்திரஞ் செய்பவர்களைப்போல, முந்தி யுன்னுபதேசத்தால் மோகம்போனுலும் (எ-து)—முன்னரே தேவரீருபதேசித்ததாலுதித்த ஞானசூரியனுல் மோகவிருணீங்கினும், ஐயாபுந்திநின் றுறைக்கவின்னும் புகலும் விண்ணப்பமுண்டே(எ-து)—ஐயனே யெனது புத்தியான தப்பிரமத்தி லுறைந்திருக்கவேண்டி யடியேன் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டிய விண்ணப்பஞ் சிலவுள (எ-று).

சிற்சில தடுமாற்றந் தனக்குளே தோன்றலைப்பற்றிப் புந்திநின் றுறைக்கவின்னும் புகலும்விண்ணப்பமுண்டேயென்றார். (ரு)

சு - கவி. அ - கை.

[துரியாதீதமாகக் குருவைக்காண்டலி னிவரைச் சிவமெனக்கருதித் தேவரீர் யாதுபற்றிப் பிரமம் மனோவாக்குக் கெட்டு மெட்டாதென வேதத்திற்கூறினீ ரதனைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று மாணுக்கன் வினவியதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென் றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றுஞ்
சோகமா மனதிற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே.

(இ-ள்.) ஆகமப்பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்குக்கெட்டா தேகமாம் பிரமமென்றும் (எ-து)—அஷ்டவிதப்பிரமாணத்து ளொன்றாகிய சத்தப்பிரமாணத்தா லறிவாயென்றும் மீண்டுமந்தச் சத்தப்பிரமாணத்தாலந்த ஏகமாகிய பிரமமுனக் கெட்டாதென்றும்; இதயத்தாலுணர்வாயென்றுஞ்

சோகமாமனதிற்கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ்சொன்னீர் (எ-து)—மனத்தாலறிவாயென்றும், மீண்டுமந்தச்சோகமாகிய மனத்தினாலந்தச்சுயஞ்சோதியாகிய பிரமமுனக்கெட்டப்படாதென்றும் பூர்வத்திலீசனாகநின்று வேதத்தைச்சொன்னீர், மோகமா மிரண்டுசெங்கை மூளைத்தன பறித்திடீரே (எ-து)—இப்போதடியேனுக் கந்தமயக்கமான விரண்டுசெங்கைகளை னதகத்திலுதித்தன வவற்றை மெல்லத் தேவரீர் களைந்தருளவேண்டும். ()

பிரமசொரூபம்; வாக்குக்கெட்டு மெட்டாதென்றும், மனதுக்கெட்டு மெட்டாதென்றுமாதியி லசரீரியாகநின்று வேதங்கூறினது நீரன்றோ? அன்றெனில், இப்போதடியேனுக் கவ்வேதத்தி னரியரகசியங்களை யெல்லாம்வெளியாக விளக்கிவித்தது நீரன்றோ? ஆதலின், நீரேயென்பதைத் தோன்றாவெழுவாயாக்கிஞம். சொன்னீரென்பதற்கு வேறுவினைமுதலின்மையால் பற்றியென்க. அன்றுசொன்னவர் நீராதலினின்றுவிளக்கற்கு நீரானீர், ஆதலின் பரமசிவமே குருமூர்த்தமென்பதற் கையமின்று. இந்நூலில்தானே மாணுக்கன்; "ஈசனுமாயருவாயுருவாகி யெழுந்தருளுங்குருவே" என்றான். என்னை? "மறைமுடியதனில் விளங்கிடுமொளியே மனிதரைப் போல் வந்ததெனுமென், சிறைதவிர்த்தாண்ட சிவப்பிரகாசதேசிகன்." என்று சாந்தலிங்கசுவாமிகள் கூறுதலின். இன்னும் பலருஞ் சொல்லினர். இங்ஙனமிருப்பதுபற்றி வேதத்திற்கூறியதன்றி யில்லாததைச்சொல்வதன்று. விபரமாகப்பின்னர்க்கூறுதும். (சு)

எ - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பிரமம் வாக்குக்கெட்டா தென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வஸ்துநிர் ணயங்கூ டாதே
யுற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் றாத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
யிற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) மற்றைமுப்பிரமாணத்தால் வஸ்துநிர்ணயங்கூடாதே(எ-து)-சத்தப்பிரமாணத்தாலன்றியும் ஏனைய பிரத்தியட்சம் அனுமானம் உபமானமென்னு மூன்றானும் பிரமவஸ்து இன்ன நிலையதென யாவரானுநிச்சயிக்கவொண்ணாது, (ஏனெனில்,) உற்றதோர்விடயம்பூத முபயமன்றாதலாலே குற்றமாம் (எ-து)—எதிரிற்காணவுற்றது பிரத்தியக்ஷமாகத்தகுவதெனின் அஃதோர்விடயமாம் அனுமானிக்கத்தகுவதெனின் தனதுகாரியத்திற்குத் தானோர்காரணமாம் உபமானிக்கத்தகுவதெனின் தனக்கோருபமானம்வேண்டலி னிரண்டாம் இங்ஙனமெல்லாந் தானன்றாய் விளங்கலின் இவற்றை யதன்மேலேற்றிக்கூறுவது குற்றமன்றோ ஐயமின்றிக் குற்

றமேயாம், குணவிசேடங் கூடாமலிருக்கையாலே யிற்றது வாக்குக்கெட்டாதென்பதுமறிவாய்நீயே (எ-து)—இங்ஙனமாய வப்பரவஸ்து தன்பாற் பிரத்தியட்சமுதலிய குணவிசேடங்களைப் பிறரேற்றிக் கூறினுந் தானவற்றிற் குடன்படாதிருத்தலின் வேதமாகிய சத்தப்பிரமாணத்துக் கெட்டப் படாதென்று கூறுவதையு நீயறிதி (எ-று).

மற்றமுப்பிரமாணத்தா லென்றதனால், சத்தப்பிரமாணத்தா லன்றியு மெனக்கொண்டாம். மற்றையென்பது கடைக்குறை. நாதாதீதமாதலிற் சத்தத்தானும், திரிபுடிரகிதமாதலின் பிரத்தியட்சத்தானும், காரணகாரிய ரகிதமாதலின் அனுமானத்தானும், சுசாதி, விசாதி, சுகதபேத மிறந்ததாதலின் உபமானத்தானும் எங்ஙனமெட்டப்படும். படுமெனிற்குற்றமாம், ஆதலிற் குற்றமாமெனவும், பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், உபமானம், சத்தம் என்னு மிந்நான்கையும் பிறரதன் மேலேற்றிக்கூறினுந் தானன்றுதலின் உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன்றுதலாலே யெனவும், இம்மூன்றும் வேதத்தையன்றி யில்லாததால், வாக்குக்கெட்டாதெனவுங் கூறினர். குணவிசேடமென்பது மீ மிசைப்பதம். குணவிசேடமென்ப திந்நான்கையு மெனக்கொள்க.

(உ-ம்.) புனிற்றிளங்கன்று, மீமிசைஞாயிறு, நாகிளங்கமுகு, உயர்ந் தோங்குபெருவரை, என்பன மீமிசை.

வினா:—ஏனைய அருத்தாபத்தி, அபாவம்,ஐதீகம், சம்பவமென்னு மிந் நான்கானு மெட்டாதெட்டலா மென்னுதென்னை?

விடை:—அருத்தாபத்தி; குறியாலுணர்தல், குறிகடந்ததாதலின் கூடாது. அபாவம், இல்லாமை. நான்குகாலத்துஞ் சதோதயமாக விளங்கலின் கூடாது. ஐதீகம்; தொன்றுதொட்டு வழங்கல். சகசீவபரம்போலத் தொன்றுதொட்டு வழங்கலன்று. தொன்று, நூதனம் என்னுங்காலங்கட் கதீதமாதலின் கூடாது. சம்பவம்; ஒன்றன்கூட்டம், பலவினீட்டம், திரிபிணுக்கமெனப்படல். அது பிண்டப்பொருளுமன்று பிண்டித்தபொருளுமன்று, ஆதலிற்கூடாது,இது பற்றியென்க. இங்கே பிரத்தியட்சமெனல், ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்தை. பிரத்தியட்சம் - தரிசனம். அனுமித்தல் - அனுமானம். அருத்தத்துக்காபத்தி வரல் - அருத்தாபத்தி. என்றுமுண்டெனல்-சம்பவம். இன்றெனல்-அபாவம். இகம்-இயதி, ஐதீகம்.

(க-து) இன்னின்ன வேதுக்களால் வாக்குக்கெட்டாதென்பது. இதனைமறுத்தற்கேதென்னை? வலியுளர்போற் காட்டுவோர், அர்த்தவாதியரல்லர். உற்றதோர் விடயம்பூத முபயம் வஸ்துவன்றுதலாலே மற்றை முப்பிரமாணத்தால் வஸ்துநிர்ணயங் கூடாதேயெனவும், கூடாவிடத்திவை குற்றமாம், இந்தக்குற்றமாங் குணவிசேடங்களைக் கூட்டினுங் கூடாமலிருக்கையாலே யெனவும்,ஆதலி னிற்றதுவாக்குக் கெட்டாதெனவுங் கூட்டி முடிக்க. இவற்றால் நாம் வஸ்து நிர்ணயம் பண்ணவுங்கூடாது,பண்ணினு

மெட்டாது, என்பது முக்கியத்துணிவு. என்னை? "வேதமுதல் கலைகாட்சி முதலளவைவிரிஞ்சன்முதல் விண்ணோர்செய்யுஞ், சோதனையுளகப்படாச் சோதியுனைச்சோதிக்கத் துணிந்தேனந்தோ" என்று திருவிளையாடற் புராணத்துள் பரஞ்சோதி முனிவர் கூறுதலின். (எ)

அ - கவி. அ - கை.

[எட்டாதெனக்கூறியவேத மெட்டுமெனமீண்டுங்கூறும், ஆயினு மிவ்விரண்டுவிதமு மின்னின்னவேதுவினுற் கூடுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாக்கியந் தனக்கெட்டாத வஸ்துவென் றுரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வஸ்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்று யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாநீ கேளாய்.

(இ - ள்.) வாக்கியந்தனக்கெட்டாத வஸ்துவென்றுரைத்த வேதம் (எ-து)—வாக்குக்கெட்டாதது பரவஸ்துவெனக் கூறிய வந்தவேதமே,வாக்கியவிருத்தியாலவ் வஸ்துவைக்காட்டிற்றன்றோ(எ-து)—ஒருவன் கேட்டவாறு நில்லாதவ்வாக்கியத்தைச் சிரவணமனனாதிகளாலையந்திரிபறவிர்த்தி செய்வதினு லஃதவ்வஸ்துவைக்காட்டினதல்லவா, வாக்கியங்களிலேமான மாவதே தென்றுயாகில் (எ-து)—இங்ஙனமிருவகையாகக்கூறிய வாக்கியங்களில் யாது சிறந்ததெனக் கேட்குதியேல், வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யா நீ கேளாய் (எ-து)—இவ்விரண்டு வாக்கியமு முண்மையே வேதங்கள் பொய்சொல்லுமா சொல்லாவே இதனையாங்கூற நீ கேளுதி (எ-று).

வாக்கியவிருத்தி, வாக்கியார்த்தம் விளங்கமுயறல். அதாவது; சொல்லெலாம் பொருளாம்வண்ணஞ் சிரவணமனனாதிகளா லையந்திரிபறமுயறல்.இங்ஙனம்விடாது முயன்றாலவ்வஸ்துவைக் காட்டுமோ,காட்டாதோ? காட்டாதெனின், தீவிரதரமெற்றிற்கு காட்டுவது திண்ணமாதலால், காட்டிற்றன்றோவென விறந்தகாலத்தாற் கூறினார். அது எறும்பு முட்டை கொண்டு திட்டையேறின் என்றாற்போலும். வாக்கியவிருத்தி செய்ததினால் மகான்களுக்கு வஸ்துவைக்காட்டிற்றெனப் பொருள்கொள்ளின், அப்போது காலவழுவமைதியன்று. வாக்கியவிருத்தி செய்யினும் வஸ்துவைக்காட்டாதது அபக்குவங்காரணமாதல்பற்றி. ஆயினும்,எங்ஙனமேனுங் காட்டிவிடும். இத்திண்ணநோக்கித் "தெய்வத்தா லாகா தெனினு முயற்சிதன்,மெய்வருந்தக் கூலிதரும்" எனவும், இன்னும், "ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித், தாழாது ஞற்று பவர்" எனவுங்கூறினார் திருவள்ளுவர். காட்டும் காட்டாதென்றது அவரவர் முயற்சியளவும் பக்குவ வளவும் பற்றி. ஆதலினிரண்டுமெய்யேமறைகள் பொய்யாவென்றார். வேறு தப்பாடமோதவியையினேற்க? உபாதேயங் காண்டலா லுபாதானந் தக்க

முயல்வாற் காணுததற்கேதென்னே. உபாதேயம், விடயம். உபாதானம், ஞானம். இவ்விரண்டு மபேதம். (அ)

கூ - கவி. அ - கை.

[சுருதி காட்டாமல் காட்டு மென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்,]

தன்பதி யல்லாப் பேர்க ளுமையல்ல னல்ல னென்று
ளன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌன மாணு
ளென்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம்.

(இ-ள்.) தன்பதியல்லாப்பேர்க ளுமையல்ல னல்லனென்றாள்(எ-து)— தனது நாயகனல்லாத பேர்களை யிவனு விவனு நினது நாயகனெனப்பிறர் வினவுந்தோறு மிவனல்ல னிவனல்லனென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்தாள், அன்பனைக்கேட்ட நேரமவள் வெட்கி மௌனமாணு ளென்பதுபோல(எ-து)—முடிவிலுயகனைக்கேட்ட வக்கணத்தே யவள் நாணமுற்றுப் பேசாதிருந்தனளென் றுலகத்தார் கூறுவதுபோல, நீக்கி யிதன்றிதன்றெனச் சேடித்த பின் பரப்பிரமந்தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம் (எ-து)—ஒவ்வொரு தத்துவத்தையுந் தனித்தனி விசாரியா நிற்புழி வேதமான திதல்ல விதல்லவென்று சென்று முடிவிலினிக்கூற விடமின்றி மிஞ்சி நின்ற பரப்பிரம வஸ்துவை யுணர்த்தாம லுணர்த்தும் (எ-று).

மணம் புரிந்தானை மருவிடவேண்டித் தன்மனைக்கண் மாமனழைப்பித்துழி யவன் தோழரோடுங் கூடியிருக்க, அக்கலியாணப்பெண்ணை யவளது தோழிக ளிவனு விவனு நினது நாயகனென்னுந்தோறு மல்லவல்லவெனக்கூறி முடிவி லிவனுவெனக் கேட்க விடையின்றி மௌனமாணுளென்பதைநீகம். இதனைத் திருட்டாந்தமாக்கினுர், வஸ்து இதுபோன் றிருத்தலின். என்னே? "ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லாவலியுமல்லன், காணலுமாகானுளனல்ல னில்லனல்லன்" என்று சடகோபர் கூறுதலின். இன்னும், "உருவன் றருவன் றுளதன்றிலதன், றிருளன்றொளியன்றென நின்றதுவே" என்றாரருணகிரிநாதர். "அல்லை யல்லை யீதெனவரு மறைகளுமன்மைச், சொல்லினுற்றுதித் திளைக்குமிச் சுந்தர னுடற்கு, எல்லையாகுமோ வென்மொழி" என்றார்பரஞ்சோதி முனிவர். தானறிவு அவனின்பமாதலின், அவள் வெட்கி மௌனமாணு ளெங்ஙனமோ; அங்ஙனந் தத்துவக் குழாங்களை நியதிகளைந்து சென்றதறிவு, பிரமமானந்தமாதலிற் பேசாமற்பேசும் வேதமென்றார். சிற்றறிவும் சிற்றின்பமு மௌனமாக்குழிப், பேரறிவும் பேரின்பமு மௌனமாக்கற் கிடையூறென்னே,கேட்பானேன். எனவே, அறிவே சுகமெனக்காட்ட நின்றது. ஆதலி னறிவானந்தமென்றார் கண்டோர். அறிவுதன்னே யயலாகக் காணுங்காறுமானந்தந் தனக்கயலாகக்காணும். அறிவைக்கண்டார்க் கானந்தமயலன்று தானே யானந்தம்.

எங்கெங் கின்பஞ் செனிக்கின்றதோ, அங்கங் கறிவைக் காணின் மோனமாம். ஆதலின் "மோனமென்பதுஞானவரம்பு" என்றா ளவ்வையார். அங்கங் குபாதியைக் காணின், மாளாமோகமாம். மௌனமா மென்பார் பேசாமற்பேசும் வேதமென்றார். மௌனமாவது; அல்லவல்லவெனற் கெல்லை. இன்னும், பேசிக்கொண்டேவந்து பேசாமனிற்றல் காட்டிக்கொண்டேவந்து காட்டாமனிற்றலெனினுமமையும். இதனைக் குருசீட வனுபவ வகையுட் காண்க.

(க-து.) சுருதிகாட்டாமல் காட்டல், அல்லவல்லவெனக் கூறிக்கொண்டே வந்தயர்ந்து நிற்றலென்பது. அங்ஙனநிற்றலனுபூதி முடிபு. இதனையறியார் பல பிதற்றியு மென்னே ? (கூ)

கo - கவி. அ - கை.

[இதுகாறு முதற் சங்கைக் குத்தரங்கூறி, இனி யிரண்டாஞ் சங்கைக் குத்தரங் கூறுவான் வேண்டி மனமினையதெனத் தெரிவிக்க வதனுற்பத்தியை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முந்திய சங்கைதீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளா
யிந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும்.

(இ-ள்.) முந்திய சங்கைதீர மொழிந்ததை யறிந்துகொள்வாய்(எ-து)-முதற் சங்கைக் கையந்தீர விடைதந்ததை யறிந்துகொள்ளுதி. பிந்திய சங்கைதீரப் பேசுமுத்தர நீ கேளாய் (எ-து)—பின் சங்கைக் கையந்தீரக்கூறு முத்தரத்தை நீ கேளுதி, இந்தியங்களுக் கிராசனிதயமாம் (எ-து)—மனமுதலிய விந்திரியங்களுக்குத் தலைவனுயிருப்பது ஞானமாம், அதினெண்ணங்கள் புந்தியுமனமு மென்றே புறத்தகத்துலாவியாடும் (எ-து)—அதினது சங்கற்பங்கள் புத்தியெனவும் மனமெனவுங் கூறப்பட்டுப் புறம்பிலு மகத்திலு முலாவி நடமாடும் (எ-று).

இந்தியங்களுக் கிராசன் மனமெனின், புந்தியுமனமுமெனச் சொல்லாதிருக்கவேண்டும். சத்தப்பிரகரணமுதலிய கட்டளைகளில் ஞானம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், எனக் கூறியிருக்கின்றது. ஆகாயத்திலாகாயம், ஞானம். ஆகாயத்தில் வாயு, மனம். ஆகாயத்திலக்கினி, புத்தி. ஆகாயத்திலப்பு, சித்தம். ஆகாயத்திற் பிரிதிவு, அகங்காரம். அங்ஙனங்கூறியது மின்னகாரணம் பற்றியென்க. எனவே, மனமுதலிய நான்குமறிவின் ஸ்புரிப்பென்றாயிற்று. அன்றேல், அறிதல் தர்மமில்லாதிருக்கவேண்டும். இருப்பதால் மறுக்கற்பாற்றன்று ஞானமின்றியாது நிகழும். யாதுண்டு இன்றுதலினேற்றற்பாலதே ஆதலி னிதயத்தை ஞானமென்றும். அதினெண்ணங்கள் புந்தியுமனமு மெனவே, அதனது புடைபெயர்ச்சியி னவசரநிலைகளேயன்றி மனமும் புத்தியுமோர் முதலன்றெனக்குறிக்கக் கூறியதாகக்

கண்டாம். எவ்வுயிருந் தேகோகமா நிற்றலின் தேகத்துக்குப் புறம்பகமெனவும், அகத்தில் மனமிச்சா ஞானமாக நின்றுழறலும், புறத்தில் புத்திபல கிரியைகளாக நின்று நடித்தியற்றலும் பற்றி யுலாவியாடுமெனவுங் கூறினார். உலகத்தா ரவனவன் புரிதொழிலைக்கண்டு வியப்பதும் இகழ்வதும் புத்தியையன்றி மனதை யன்று. வினோத வேலையைக் கண்டு இவனது புத்தியென்னசிறந்ததெனவும், இழிதொழிலைக்கண்டு இவனது புத்தியென்ன மடமையெனவுந் தொன்றுதொட்டு வழங்கலினிதுவே சான்று. புந்தியுமனமு மெனக்கூறி யவற்றின்புடை பெயர்ச்சிகளாகிய வுலாவியாடுமென்பவைகளை முன்பின்னாகக்கூறினும், புறத்தகத்தென்றதனால் மாற்றிப் பொருள் கொள்ளின் வழுவன்று. மனமாவது; சம்சய நிச்சய சாஞ்சலிய அபிமானங்களில், சம்சயமாதலினானும், அறிவின்புடை பெயர்ச்சியாதலானுமிஃதோர் முதலன்று. அன்றேனும், முதலாக நடித்தலினிதனை வினைமுதலாக்கியெட்டுமெட்டாதெனற்குக் கூறவந்ததா விதனதுநிலையினையதெனக் காண்க.

(க-து). மனமென வினையதென வறிவித்ததென்பது. புத்தியைப் புந்தியெனல் மெலித்தல் விகாரம். உரையிற் கோடலென்னு முத்தியால், புறத்தகத் தென்பதைப் பகிர்முக மந்தர்முகமென்றாக்கிப் புத்தியுமனமு மிவ்விருமுகத்தில் யாதானு மொன்றிலேனு முலாவியாடுவ தியல்பாத லெனக்கொண் டிங்ஙனங் கூறினாரெனினு மமையும். பகிர்முகம்; பொன்னைப்பணியெனவும், பழுதையைப் பாம்பெனவுங் கோடல். அத்தர்முகம்; பொன்னைப் பொன்னெனவும், பழுதையைப் பழுதையெனவுங் கோடல். கொள்ளவே, சுத்த புத்தி சுத்த மனம், (எ-ம்)—அசுத்த புத்தி அசுத்த மனம், (எ-ம்)--பாகுபடுதற்கிடம் பெறலாயிற்று. இதனைப்பின்வருவதாற்காண்க. ()

கக - கவி. அ - கை.

[முன்னறிதயமென்ற ஞானம்; விருத்தியெனவும் சிதாபாசனென்னவுமிருபாலதாய முறையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உன்முகம் போற்கண் ணாடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போற்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்
நின்மல விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவுந்
தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார்.

(இ-ள்.) தன்ம நன்மகனே உன்முகம்போற் கண்ணாடிக்குள் ளொரு முகங் கண்டாற்போல் (எ-து)—அறம் வழுவின்றிய சற்புத்திரா உனதுமுகம்போலொருமுகங் கண்ணாடியிற்காணப்படுமாறு போன்று, சின்மயவடிவின்சாயை சித்துப்போற் புத்திதோன்றும்(எ-து)-சின்மாத்திரமாக விளங்குஞ் சைதன்யமானது புத்தியிற்றானே காணப்படுமாறுபோன்று சாயாரூபமாகப்பிரதிபலித்துக் காணப்படும், நின்மலவிருத்தியந்த நிழல்வழியாயுலாவும் (எ-து)—மேற்கூறிய சைதன்யமென்னு நின்மலவிருத்தியானது அந்

தச் சாயாரூபவழித்தாகவே யுலாவிக்கொண்டிருக்கும், இத்தைத்தானன்றோ ஞானமென்பார் (எ-து)—இதையல்லவா சத்துக்கள் ஞானமெனக் கூறுநிற்பர் (எ-று).

இங்கேசாயையென்றது,சிதாபாசனே. ஆடியால் முகம்; பிம்பம் பிரதி பிம்பமெனப்பட்டாற்போலப், புத்தியால் சைதன்னியம்;விருத்தி சிதாபாசனெனப்பட்டது. ஆடியாலன்றி முகத்திற்குமாறுப் பிரதிபிம்ப முகமெனவருமா, அதுபோலப் புத்தியாலன்றிச் சைதன்யத்திற்குமாறுச் சிதாபாசனெனவருமா? வந்ததால், சைதன்யம் விருத்தியெனப் பெயர்பெற்றது. இங்கே புத்தியென்றது பகிர்முகநோக்கத்தை. அதில், தோற்றியசித்தைச் சாயையென்பதிலேயமுளதேற் சோதனையிற்காணலாம். எங்கெங்கேநானெனலுண்டோ வங்கெல்லாஞ் சிதாபாசனன்றோ? சிதாபாசனெனினுஞ் சீவனெனினு மொக்கும். அறிவு நானலதை நானென்றதனலிக்கற்பிதப்பெயர்கள். தனக்கு வந்தன. இந்த வறிவு சுயஞ் சைதன்யத்தின் பிரதிபலனமாகச்சோதனையில் முடிவதா லிதனைச் சாயையெனவும், இஃததிஷ்டானமாகக்காண்டலி னிதனைச் சித்துப்போலெனவும், சாத்தனென்னுஞ்சொல் தன்பால் புடைபெயர்ச்சியின்றியக்கண் பெயரெனவும்,ஆகியக்கண்ணெழுவாயெனவு மெங்ஙனமாயிற்றே வங்ஙனமே சிதாகாயமானது; புத்தியில் சித்துபோற் சாயையாகப் பிரதிபலித்தலாகிய புடைபெயர்ச்சியைத்தன்பாலில்லாவிடத்துச் சின்மயவடிவெனவும், உடையவிடத்து நின்மலவிருத்தியெனவும், அல்லது விருத்தியெனவும் பெயர்பெறும். இங்ஙனமாதல்பற்றி யிப்பெயர் தந்தனரெனவும், நீரைவிட்டகலாதகான லெங்ஙனமோ அங்ஙனம் அக்கற்பிதவறிவினின்றுநின்மலவிருத்தியகலாதுலாவலின், நின்மல விருத்தியந்த நிழல்வழியாயுலாவுமெனவும், இங்கே நிழலென்பது சிதாபாசனே. இச்சிதாபாசன் கற்பிதவறிவன்றியும், இக்கற்பிதவறிவு நின்மல விருத்தியன்றியும், இந்தநின்மலவிருத்தி சின்மயவடிவன்றியுமின்றெனச்சான்றோர் கண்டுரைப்பதால் இத்தைத் தானன்றோ ஞானமென்பாரெனவுங் கூறினர். கூறவே, சித்துசம்பந்தஞானமாதலினிதனை விருத்தியெனப் பெயரிடக்கண்டாம்.

(க-து.) இனி விருத்தியெனவும், பலமெனவு மெடுத்தாளவேண்டுதல் பற்றி யிக்கவியில் விருத்தியினையதெனக் கூறியதென்பது. (௧௧)

கஉ - கவி. அ - கை.

[சிதாபாசனையே பலமெனக்கூறி விருத்தியைக் கண்ணாகவும், பலத்தை விளக்காகவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளானாற் போல
விருத்தியே கடப டாதி விடயமாப் பரிண மிக்கு
மருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றோற்று விக்கு
மிருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா ணாதே.

(இ-ள்) உருக்கியதரா நீர் நாநா வுருவங்க ளானாற்போல (எ-து)—குகையிலிட்டுருக்கியதரா நீரானது கட்டிய வச்சின் விகாரவண்ண மெங்ஙன நாநாவடிவங்களாகுமோ அங்ஙனம், விருத்தியே கடபடாதி விடயமாப்பரிணமிக்கும் (எ-து)—சித்துசம்பந்தஞானமே சடசம்பந்தமாகின்று கடபடமுதலிய விடயங்களாக விகாரப்படும், அருப்பலவிடயமெல்லா மாபாசன் றேற்றுவிக்கும் (எ-து)—அருமையான பலரூபமாகநின் றவ்விடயங்களனைத்தையுஞ் சிதாபாசனாகிற சீவன் தெரிவிப்பன், இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள் காணாதே (எது)—இருட்டிலுள்ள பொருள்கள் விளக்குங் கண்ணு மின்றியவிடத் தெங்ஙனங் காணப்படும் காணப்படாவே (எ-று).

பொருள் காணாதே யென்பது தொகை யொருமை. முன்கவியி லொருமையாகக் கூறிய விருத்தி யென்பது விரைவி லிக்கவியிற் பன்மையாதற்கேதென்னைகொலோ வின்றுதலி னொருமையாக்கினும். பரிணமித்தலதையன்றி யில்லையெனத் திண்ணமாக்கற்குத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தாமெனவறிக. என்னை? "சிற்சொரூபந்தானே சகசொரூபம்" என்று சொரூபானந்த தேசிகர் கூறுதலின். ஏற்றற்பாலதன்றெனின், பொருளிடங் காலமயமன்றிச் சகத்துக்குத் தனியே சொரூபமென்னை? இன்றெனின், தெரிவையன்றி யிம்மூன்றையுங் காட்டவேண்டும். கூடாதெனின், தெரிவே யாதாரமாகவேண்டும். ஆதாரமாயினும் முதற்காரண மென்னலாமாவெனின்,தெரிவாக முடியாதவற்றைச் சோதனையில் சுயம்பாக முடித்துக் காட்டலாமே? காட்டப்படாது சூனியமாக முடிகின்றதெனின், அன்னியோன்னியா பாவத்தா லொன்றிலொன் றின்று யழியும், அழியினும், அறித லழியாமை யாதலால், அந்த வறிவே யிங்ஙனந் தோற்றுமென்றார். மறுப்பதென்னை? அறிவுக்குச் சகத்து சத்தாகக் காண்டலோ, அசத்தாகக் காண்டலோ? சத்தாகவெனின்,அறிவினது சத்தைத் தவிரச் சகத்துவேறு சத்தாகக் காணலாமே? கூடாதெனின், மறுக்கற்க. எல்லா விடயங்களையுஞ் சிதாபாசன் பல ரூபமாக நின்று தெரிவித்தலினாலும், அனுபவித்தலினாலும் சிதாபாசனைப் பல மெனல் கூடும்.கூடவே,விருத்திகண்ணும் பலம் விளக்கு மென்றாயின. ஆகவே இவ்விரண்டிலொன் றில்லாவிடத் தோர் பொருளுங் காணாதாதலா லிரண்டும் வேண்டுமெனப் பெற்றாம். இதுபகவிலன்றுதலி னிருட்டினிலென்றார். அறிவு விகாரியாது நின் றறியின் திரிபுடிகாணுமா? காணுமாயின், தனது விகாரமாம். பிம்ப மெங்ஙனமோ அங்ஙனம் பிரதி பிம்பமாதலின் மயக்கமென்னை? இன்னும், கட்டிய வச்சுகளெவ்வெவ்விகாரமோ அவ்வவ் விகாரமாந் தராநீரென வுவமை கூறியதும் பொருந்தும். இவையெல்லாந் தன்னைத்தான் விடாது சோதிப்பார்க்கேயன்றி யேனையோர்க் கெங்ஙன முண்மையாம். உருக்கியதராநீர் கற்பிதவழிச் செல்லாதுழித் திரியுமா அதுபோல, அறிவு தனது கற்பிதவழிச்செல்லாதுழித் திரியுமா என்பதற்கே யிவ்வுவமானமென வறிக. பரிணமித்தல், பால் தயிராதல்போலும். இதனை நான்கு திருஷ்டாந்தத்தினுள் பரிணாம திருஷ்டாந்த மென்பர். இது சத்தியம். சோதனையிற் காணலாம்.

(க-து.) விருத்தி பலனென வுருவகப்படுத்தக் கண் விளக்கென்று ரென்பது. இது முன் மொழிந்து கோடலென்னு முத்தி. (கஉ)

கங-கவி. அ - கை.

[கண்ணும் விளக்குமாகிய விவ்விரண்டும் வேண்டு மவசரமினையதெனவும், இவற்றுளொன்று வேண்டுமெவசர மினையதெனவு முபமேயத்தோடு விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள் காணல் வேண்டுந்
தெரிகின்ற பரிதிகாணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும்
விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும் [க்கே.
புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்

(இ-ள்) எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள் காணல்வேண்டும் (எ-து)—எரிகின்ற விளக்கினாலும் கண்களாலு மிருட்டிலுள்ள பொருளைக் காணவேண்டும், தெரிகின்ற பரிதிகாணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும்(எ-து)—பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுகின்ற சூரியனைப் பார்க்கச் செல்லவேண்டில், கண்ணொன்றேபோதும், விரிகின்ற சகத்தைக்காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும் (எ-து)—எங்குமா விரிந்திருக்கின்ற சகத்தைக் காணவேண்டில் விருத்தியும் பலமுமாகிய விவ்விரண்டும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றேபோது மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே (எ-து)—அகமாகப் புரிகின்ற விருத்தி யொன்றுமே மெய்ப்பொருளைக் காண்போருக்குப் போதும். (எ-று).

எனவே, கற்பிதரகித வறிவை விருத்தி யெனவும், கற்பிதசகித வறிவைப் பலமெனவுங் கூறியதாகப் பெற்றும். பெறவே, ஓரறிவே யில்லதை உள்ளதாக நோக்கலிற் கற்பிதமெனவும், உள்ளதை யுள்ளதா நோக்கலின், எதார்த்தமெனவும் படுதலாலும், ஓரறிவே யீரறிவாக் காணப்படுதலாலும், சகத்தைக்காணவேண்டி லீரறிவும் வேண்டும் தன்னைத்தான் காணவேண்டி லெதார்த்த வறிவொன்றுமே போதும். யாதினாலெனில், சகத்து கற்பித வஸ்து, அதனை யறிவது கற்பித வறிவாகவேண்டும். அவ்வறிவு எதார்த்த வறிவையன்றி வேறன்றாதலி னிரண்டும் வேண்டும். தான் கற்பித ரகித வஸ்து,தன்னைத்தான் காணவேண்டில் ஏதார்த்த வறிவாலன்றிக் கூடாது. தான் கற்பித ரகிதமாகும்போது அறிவுங் கற்பிதரகிதமாகவேண்டும். தன்னைத் தன்னா லறிவதன்றி வேறொன்றா லன்றாதலின், புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போது மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே யென்றார். விளக்குங் கண்ணும்போலப் பலமும் விருத்தியுமெனக்கொள்க.

(க-து.) விளக்குங்கண்ணு மின்றியக்கண் ணிருட்பொருள் விளங்காமைபோலப், பலமும் விருத்தியு மின்றியக்கண் சகத்து விளங்காது. சூரியனைக் காண்டற்கு விளக்கு வேண்டாவாறுபோன்று,தன்னைக் காண்டற்குப்

பலம் வேண்டுவெதின்றென்பது.மெய்ப்பொருளைக் காணும்விருத்தியாவது, ஐயந்திரிபகலத் தெளிந்த ஞானம். இதனை யறியா ரபரஞானமென்பர். ()

கச - கவி. அ - கை.

[மனமாவ தித்தகையதெனத் தெரிவித்து; அது வஸ்துவை யெட்டு மெட்டாதென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்
கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினன் மனதிற் கெட்டும்
வருத்திய பலமா மிந்த மனதிற்கெட் டாது கண்டா
யருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்திடாயே.

(இ - ள்.) விருத்தியும் பலமுங்கூடும் விகாரமே மனமென்பார்கள் (எ-து)—சித்துசம்பந்தமான விருத்தியும் சடசம்பந்தமான பலமு மிசிரிம் பித்த விகார ரூபமே மனமெனச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினன் மனதிற் கெட்டும் (எ-து)—அகமுக நாட்டக் கருத்திலெழும் விசாரஞானத் தெளிவுகாரணத்தா லந்தமனதிற் கப்பரவஸ்துவான தெட்டுமெனவும், வருத்திய பலமாமிந்த மனதிற்கெட் டாது கண்டாய் (எ-து)—யாவையும் வருத்துகின்ற பலமே வடிவா நின் றுள்ள விந்த மனதிற் கெட்டாதெனவுங் காணுதி, அருத்தமிப்படி யென் றைய மகன்று நீ தெளிந்திடாயே (எ-து)—மனதிற்கெட்டு மெட்டாதெ னற் கருத்த மிங்ஙனமாமென்று சிந்தித் தையந் தவிர்ந்து நீ தெளிந்திடுக.

சிற்சடவடிவ மனமெனற்கு விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென்பார்களெனவும், கருத்தாக வெழும் விருத்தியெனப் பதம்பிரித்து.இனிப் பகிர்முகமாகாதிருக்குது மென் றக்கரையோ டெழும்விருத்தி யெனப் பொருள் கொள்க. இது உரையிற் கோடலென்னு முத்தி. இங்கே கணக்கென்றது விபரம் அல்லது காரணம். விருத்திரூபமாயது சுத்தமன மெனவும், பலரூபமாயது அசுத்த மனமெனவும் பொருள்கொண்டெட்டு மெனவும்,எட்டாதெனவுந்,திண்ணம்பற்றிக் காணுதியென்பதைக் கண்டா யெனவுங் கூறினர். இங்கே யருத்தமென்பது சாம்பிரதாயப் பொருள். சிந்தியாதுழி யையமகறலுந் தெளிதலுங் கூடாமையால் சிந்தித்தென வருவித்தாம். எங்கணும் பரிபூரணமா நிறைந்துள்ளது சைதன்யமாதலின் "உள்ளத் திருந்து மொளித்தான் பரன்" எனவும்,"பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத், தென்னுடை யுட்புறத் திலங்குகின்றது, மன்னுசிற்சோதி யே வடிவம் யாவுமாய்த் துன்னுவது" எனவும், "உலகெது யாமா ரென்ன வுற்றுநின் றுணரு மட்டுங், கலகமார் பிறவி மோகங் கங்குல்போல் மூடி நிற்கும், அலகிலா வுலகும் யாமு மழிவில்சிற் சோதி யன்றோ" எனவுங் கூறினர் சான்றோர் பலரும். கழுத்தளவா நின்றுள்ளோ னிதுபாற் கடலென் றெண்ணாது மறந்துழித் தண்ணீரெங்கே யெங்கேயெனத் தாகமே லிட்டலைவான் போன்று தான் சித்தாயிருந்தும் மனந் தவித்தலினெட்டா

தெனவும்,அங்ஙனம் பல்லூழி கால மலைவான் தெய்வகதியாகக் கழுத்தள வா நின்றதைக் கண் டெளிதிற் பருகித் தணிப்பான்போன்று, இங்ஙனம் பல்லூழி காலம் பற்பலகோடி சென்ம மெடுத்தும் பற்பல வரிய தவஞ்செய்து மெட்ட வறியாது தவித்து நின்ற மனம் தெய்வகதியால் தனக்குள் பூரணமா நிறைந்துள்ள சிதாகாயத்தைக் கண் டெளிதி லுபசாந்தமெய்தலினெட்டுமெனவுங் கூறுவது, கூடுமோ கூடாதோ? கூடாதெனின்,இப்போதெவர் மனமு மல்ல லகலாததா லெப்போ தகலும். சுபாவமெனின், தினசுழுத்தியிற் சுபாவமெங்கே. ஆதலி னனவிற் சுழுத்தியென் றென்றுளது, அதுவாய்க்கி னல்லலென்று மகலும்.கூடாதென மறுத்தல் விசாரத்தவறு.

(க-து) மனதுக் கெட்டு மெட்டாதென லிங்ஙனமாய நிலையாலென்பது. சோதனை ஞாயந் தெரியாதா ரிதனை மறுத்தல், தன்போல்வார் களிப்புக் கங்காந்து திரிதற்கென்க. அசுத்தம்-பகிர்முகம்,சுத்தம்-அந்தர்முகம்; என்றுரை கொள்க. (கச)

கரு - கவி. அ - கை.

[இதுகாறு மனோ வாக்குப் பிரம மெட்டு மெட்டாதென்பதைப்பற்றி விளங்கக் கூறினீர், இனி மனம் நிவாததீபம்போ லென்று மிருத்தற்குபாயங் கூறவேண்டுமென்று மாணாக்கன் வினவ வதற் குத்தரமிக் கவியிற் கூறுகின்றார். வேறு.]

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகள றிந் தேனினியோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந் ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோக, முஞ்சலை யொத் தலைவதுதன் சுபாவமாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா வுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சகம்வஸ் துவிலசையா நிவாத தீப நிலையடைவதெப் படியோ நீர் சொல் வீரே.

(இ-ள்.) வஞ்சகமில் பரமார்த்தகுருவேசொன்ன வழிகளறிந்தேனினியோர் வசனங்கேளீர்(எ-து)—களங்கரகிதமான பரமார்த்த குருவேதேவரீரனுக்கிரகித்த மார்க்கங்களை யெல்லாந் தெரிந்துகொண்டேன் இனியடியேனிரந்து கேட்டுக்கொள்ளும் விண்ணப்ப மொன்றுளது அதனைக் கேட்டருளும், சஞ்சலமற் றகண்டபூரணமாய்ச் சித்தந் ததாகாரமாவதன்றோ சமாதியோகம்(எ-து)—மனமானது யாதோர் சலனமுமின்றி யகண்ட பரிபூரணமாகவுந் தன்மயமாகவும் விளங்கலன்றோ சமாதியோக மெனப்படுவது (அங்ஙனமின்றி), உஞ்சலையொத் தலைவது தன்சுபாவமாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா வுதிக்கும் (எ-து)—உஞ்சலைப்போ லலைவது தனது சுபாவமாகி யொருகணத்திற் பலவுலகமாகப் பரிணமிக்கும், இந்த நெஞ்சகம் வஸ்துவிலசையா நிவாததீப நிலை யடைவ தெப்படியோ நீர் சொல்வீரே (எ-து)—இங்ஙனமாய மன மந்தப் பரவஸ்துவி லசையாமல் நிவாத தீபம்போன்ற நிலையினை யடைவ தெங்ஙனமோ வதனை யடியேனுக்குத் தெரித்தருளும் (எ-று).

கரவாமல்விளக்கியதால் வஞ்சகமிலெனவும், அநாசிரியரன்றெனக் குப்பரமார்த்தகுருவே யெனவுங் கூறினர். அசையாவென்பது, அடைவ தென்னும் வினைகொண்டு முடிவதுசிறப்பு.அசையாதவெனத் தொகுத்தல் விகாரமாக்கிப் பெயரெச்சமாக்கினு மமையும்.

(க-து) மனஞ் சற்றுஞ்சலியாநிலையை யடையவேண்டினனென்பது. இவ்வேண்டுகோள் சகசநிட்டையில், இன்னுமிவன்பயிலாததாலென்க. உஞ்சலையொத்தலைவது மனதின் சுபாவமாகில் மாற்றினுந்தன்னியல்பா மேயெனின், பற்றுக்களையெல்லாஞ் சின்மாத்திரமாக்குமளவு மியல்பென் பம். அப்பாலெவ்வனமாம். சிற்சடபேதந்தவிரின் மனமெனலேது. சிற்சட பேதங் கற்பிதமன்றிச்சைதன்யத்திலெங்கே. அறிவு வுள்ளும் புறம்புமொரு தகைத்தா விளங்காவரையுமிப்பேதமகலாது. இதனை யிருவகைச் சமாதி யுழைப்பாலன்றி யுணரவொண்ணாது. (கரு)

கசு - கவி. அ - கை.

[அவ்வினுவுக்குவிடைகூறுவான்வேண்டி மனதிற்குரியமுக்
குணத்தினிலையினையும், அவற்றாலாயபயனையுமிக்
கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கருதுமனோ குணமூன்று மூன்றி லொன்று கதித்தெழுந்தால் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்குந், தருமமிகு சத்துவமே லானபோது சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டா,மருவுமிரா சதமாகிலுல கதேகவாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகு, மருமகனே தாமத மேலான போதி லசுரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே.

(இ-ள்.) கருதுமனோகுணமூன்று மூன்றிலொன்று கதித்தெழுந்தால் மற்றிரண்டுங்கரந்துநிற்கும் (எ-து)—நினைத்தலையே யியல்பாகவுடையமன மானது மூன்றுகுணமாயிருக்கும் அம்மூன்றில் யாதானுமோர்குணமேலிட் டெழின் மற்றிரண்டுகுணமு மறைந்திருக்கும், தரும மிகுசத்துவமேலான போது சன்மார்க்கமான தெய்வசம்பத்துண்டாம் (எ-து)—சற்கருமத்தால் மிகுந்த சாத்துவிதகுணமேலிட்டவவசரத்தில் சன்மார்க்கமே வடிவாயுள்ள தேவசம்பத்துக்கிடைக்கும், மருவு மிராசதமாகிலுலகதேக வாதனையாஞ் சாத்திரவாதனையுமாகும் (எ-து)—அடுத்தராசதகுண மேலிட்ட வவசரத்தி லுலகவாசனையுந் தேகவாசனையுஞ் சாஸ்திரவாசனையுமுண்டாம், அருமக னே தாமதமேலானபோதிலசுர சம்பத்துண்டாகுமறிந்துகொள்ளே(எ-து) —எனதருமையான ஞானபுத்திரா தாமதகுணமேலிட்ட வவ்சரத்தி லசுர சம்பத்துக்கிடைக்கு மிதனையறிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

அந்தந்தக் குணமேலிடலுக்கியைந்த பயனினையதெனவே, மனதுமங் ஙனமாமென்பது பெற்றாம். குணமியைந்தவாறுமனமு நிற்பதால், மனோ

குணமெனப்பட்டது. ஒன்றுமேலுறிலிரண்டு கரந்துநிற்றலியல்பு. அது போலப் பலனுமவ்வாறியைதலியல்பு. எங்ஙனமெனில், ஐம்பூதங்கட்குந் தனித்தனி சுபாவம் வெவ்வேறு, ஒன்றோடொன்று மிசிரிம்பித்தவிடத்தி லுண்டாஞ் சுபாவம்வேறு,அவ் வவற்றிற்குரிய காரணங்களை யுன்னும்போது சுபாவமென்பதுமாறும், இவையெல்லாம் வஸ்து சோதனையாற் காணலாம். (கசு)

கஎ - கவி. அ - கை.

[மனதுசத்துவாம்சமாதலா லந்நிலையில்மாறாதுநிற்கி னிர்வி கற்பசமாதி யெளிதிலெய்து மென்பதை யிக்கவி யிற் கூறுகின்றார்.]

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும் வந்துகலந் தனவவற் றை மாற்றி னுற்போந்,தனதுசன் மார்க்கம்விடா திருந்தபோது தாமதமு மிராசதமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக்,கனபரிணு மஞ்சலனம் போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காயம் போலு, நினது ளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற் குந் தானே.

(இ-ள்.) மனதுசத்துவசொரூபமற்றிரண்டும் வந்துகலந்தனவவற்றை மாற்றினுற்போம் (எ-து)—மனமென்பது சத்துவாம்ச வடிவமாம் ஏனைய ராசததாமதகுணமோ விடையில் வந்துகலந்தன,அவற்றையொழிக்கிலொ ழிந்துபோம். (எங்ஙனமெனில்), தனது சன்மார்க்கம் விடாதிருந்தபோது தாமதமுமிராசதமுஞ் சமிக்கும்(எ-து)—சைதன்யத்தை யகலாநாட்ட முற லாகியதனது சன்மார்க்கநடையை விடாதிருந்தபோது தாமதமு மிராசத முந்தானே நசிக்கும், பின்னைக் கனபரிணுமஞ்சலனம்போம் போனக்கால் களங்கமற்று நின்ற வாகாயம்போலு நினதுளமப்படியாம் (எ-து)—நசித்த பின்னர்க் கனமாகப் பரிணமித்துக் காணப்படுேந்திரிசியமும் போக்குவரத்து முதலிய சகலவித கிர்த்தியங்களு மக்கணமே நீங்கும் நீங்கினவக்கணமே களங்கரகிதமான வாகாயமெங்ஙனமோ அங்ஙனமே யுனது மனமுமங்ஙன மாம், அப்பிரமத்தொன்றாய் நிருவிகற்பசமாதியிலே நிற்குந்தானே(எ-து)- ஆதலா லந்தப்பிரமத்தினிடத்தி னிர்விகற்பசமாதியி னினதுமன மசை வின்றி நிற்கும் (எ-று).

சிற்பிரகாசப்பிரதிபலனமே சாத்துவிதமாதலாலும்,அந்தச்சாத்துவித மே மனமாதலாலும். மனதுசத்துவசொரூபமெனவும், அக்குணநெறித்தா நின்று ஏனையகுணமிரண்டையுந் தவிர்க்கத்தவிர்ந்துவிடும்,அங்ஙனந்தவிர்ந் ததெனநில்லாது விடாதொளிருந் தனதுசத்துவகுணத்தை யகலாது நிற் கில் முன்னர்த்தவிர்ந்தகுண மிரண்டுந்தாமேநாசமா மென்பதை விளக்க மற்றிரண்டும் வந்துகலந்தன வவற்றைமாற்றினுற்போம் தனது சன்மார்க் கம் விடாதிருந்தபோது தாமதமு மிராசதமுஞ் சமிக்குமெனவும், ஏனைய விரண்டுகுணமுந் தனதுசுயவடிவன்றெனக்காட்ட வந்துகலந்தன வென

வும், பரிணமம், பரிணமித்தல். அது பால் தயிராதல்போலும். இது திரிசியத்தைக் காட்ட நின்றது. இந்தத்திரிசியம், மகத்துக்கு மகத்தாகக் காண்டலிற் கனமெனவும். இக்குணத்தையகலாத குணிதிரிசியமாதலால், பரிணமமெனவும், பரிணமித்தல் பரிணமமாதலின், தொழிலாகுபெயர். சகந்தோற்றுந்தோறும் சகலவிவகாரங்கட்கு மிடமாதலின், சலனமெனவும், சகஞ்சின்மாத்திரமாக்கரைந்துழிச் சலனத்துக்கிடமின்மையின், பரிணமஞ்சலனம் போமெனவும்,வேறுநிகழாமையின் போனக்கா லெனவும், மழைக்காலந்தவிர்ந்ததெனக் காட்டக் களங்கமற்றுநின்ற வாகாயம்போலவெனவும், மனஞ் சிதாகாயமாத்திரமா விளங்கலின், நினதுளமப்படியாமெனவும், அச்சிதாகாயத்துக்கு வேறுபடாமையின் அப்பிரமத்தொன்றுயெனவும், இங்ஙனநிற்கு நிலைக்குப்பெயராதலின், நிருவிகற்பசமாதியெனவும், நித்தியதிருத்திக் கிதைவிடநிலை வேறின்றுதலின், நிற்குமெனவுங் கூறினுர்.

(க-து.) மனேவமைதிக்கு, நிர்விகற்பசமாதியெனக்காட்ட வதினிலையினேயதெனக் கூறியதென்பது. உபநிடதநெறித்தாச் சென்றோர்க்கன்றியிந்நிலைசற்றுமியையாது, இயைந்ததுபோற்காணினு மிடையினழுவும். இதனை யுய்த்துணர்ந்துகொள்க. இஃதுபநிடதநெறித்ததாதலின் விடாதுமுயலுக. முயலாவிடில், உபநிடதமேற்பழி யுன்னுல்வரும்,இதுசத்தியம்.()

கஅ - கவி. அ - கை.

[பிரமம்போ னினதுள்ளமுங் களங்கரகிதமாகாவிடத்துப் பயனின்றெென்பதை யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

களங்கமற்ற கண்ணடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணடி காட்டும் போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானுற் போல, வளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யானந்த மாம்பிரமத் தயிக்கியமான, வுளந்தெளிந்த படியிருந்தா னுலக மெங்கே யுலையெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்திடாயே.

(இ-ள்) களங்கமற்ற கண்ணடி தன்முன்வேறோர் களங்கமற்றகண்ணடி காட்டும்போது(எ-து)—களங்கரகிதமான கண்ணடியானது தனக்கு முன்வேறோர்களங்கரகிதமான கண்ணடியைக்காட்டியவிடத்து, விளங்கியதன்மயமாகி யபேதமாகிவிகற்பமின்றி நிருவிகற்பமானுற்போல(எ-து)-களிம்பின்றி விளங்கிய தானெங்ஙனமோ வங்ஙனமாகி யாதோர் விகற்பமுமின்றிப் பேதப்படாது நிர்விகற்பமாகிநின்றுற்போல, அளந்தறியப்படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச்சித்தா யானந்தமாம்பிரமத் தயிக்கியமான(எ-து)—இவ்வளவினதென் றளவைகளா லளந்தறியப்படாததாயும், விபுவாயும். சத்தாயும், சித்தாயும்,ஆனந்தமாயும் விளங்கும் பிரமத்தினிடத்தி லைக்கியு

மான, உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலகமெங்கே யுலைவெங்கே யென்று சங்கையொழித்திடாயே (எ-து)—மனந்தெளிந்த தெங்ஙனமோ வங்ஙன மிருந்தால் உலகமென்பதெங்கே, அதுபற்றியுண்டாஞ் சகலபிரவிர்த்தி நி விர்த்திகளுமெங்கே, இல்லையே யாதலா லுலகையு முலைவையு மொழித்த லெங்ஙனமெனக் கேட்குஞ்சங்கைகள் யாதுக்கதனை யொழித்திடுதி(எ-று)

மனதைக் களங்கமற்ற கண்ணாடியாக்கியது, ஐயந்திரிபகலவேண்டுவ தைப்பற்றி. இன்றேல்,ஐக்கியம்போல்வதன்றி யைக்கியமன்று. பிரமங் க ளங்க மற்றகண்ணாடி போல்வதால் மனமு மங்ஙனமிருக்கவேண்டு மென் பது பற்றி யிவ்வுவமைகூறியதென்க. மனந்தெளியின் தானப்போதளந் தறியப்படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச்சித்தா யானந்தமாநிற்குமெனக் குறிக்கவி வற்றைப் பிரமவிலக்கணமாகக் கூறியது. இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை. ம னம்சித்தின் முயல்வால் சித்தாகுஞ் சடத்தின்முயல்வால் சடமாகும் என்ப தொக்கும். ஆதலிற் சிற்சடமெனப்பட்டது. எங்கேயென்பது, உளதோ வெனப்பொருடர நின்றது.இல்லையே யாதலா லுலகையுமுலைவையு மொ ழித்த லெங்ஙனமெனவருவித்தது, இசையெச்சம். அதாவது, நால்வகைச் சொற்களுள் வேண்டுவன வெல்லாந் தந்தகலங்கூற வேண்டி நிற்பது. உதாரணம்."இணரெரி தோய்வன்னவின்னா செயினும்,புணரின் வெகுளா மை நன்று."என்னுங் குறளுரையிற் காண்க.கேட்குமென்பது,ஒழியிசை.

(க-து.) உள்ளந்தெளிந்தவண்ணநிற்கில் எல்லாச்சங்கையுந் தாமே யகலு மென்பது. வினாவலெற்றிற்கு? (கஅ)

கசு - கவி. அ - கை.

[மனமிறக்கி லின்றியமையாச்செயல்க ளெங்ஙனமாமென
மாணாக்கன் வினாவலை யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்வ மெதினா லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ புசித்தாலு மனந்தானும் போன தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூடாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்றாய் மொழிந்தருள வேண்டு மென்றான் முழுது மானோன்.

(இ-ள்.) ஏகமாய்மனமிறந்தாற் சீவன்முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்வ மெதினாலுண்பார் (எ-து)—பிரமத்தோடொன்றாக மனோலயமாயின் சீவன் முத்தர்கள் தாமுயிர்த்திருக்குமட்டுந் தமதுபிராரத்வத்தை யெங்ஙனம் யாதி னாலனுபவிப்பர், போகமானது புசித்துத் தொலைப்பதன்றோ (எ-து)--பிரா ரத்வபோகத்தை யனுபவித்துத்தொலைத்தாலன்றிப் போகுமோபோகாது, புசித்தாலுமனந்தானும்போனதன்றே (எ-து)-புசித்துத் தான்தொலைக்கவே ண்டும் அங்ஙனம்புசித்தாலு மனமுமிறந்ததோ விறக்கவில்லையே, சோக

மாமனமிறந்தாற் போகமில்லை (எ-து)—போகத்தையே சோகமாகவுடைய மனமிறக்குமாயின் எங்ஙனம் போகநுகர்தல், தோன்றுமெனின் முத்த ரென்று சொலக்கூடாதே (எ-து)—போகநுகரவேண்டிமன மெழுமாயின், அவரைச் சீவன் முத்தரெனச்சொல்வ தெங்ஙனம், மோகமாமிதுதெளி யக் குருவே நன்ருய் மொழிந்தருள வேண்டுமென்ருன் முழுதுமானேன் (எ-து)—குருநாதனே மயக்கமாயுள்ள விச்சந்தேகந் தெளிவுபெறச்செவ்வி தாத் தெரித்தருளவேண்டுமென் றிரந்துகேட்டனன் சமஸ்தமுந்தானு விளங்கிய மாணுக்கன் (எ-று).

(க-து.) இவ்வைந்துவிதமாகத் தோற்றுமையந் தொலைப்ப தெங்ஙன மெனக் குருவை மாணுக்கன் வினுவின னென்பது. (கக)

உ0 - கவி. அ - கை.

[இவற்றிற் குத்தரங் கூறுவான் வேண்டி மனோநாச மிருவகை யாமென விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

மனநாசஞ் சொரூப மென்று மரூபமென்றும் வகுத்துரைப் பா ரிருவகையா வருமி வற்றில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவு மைந்தா, தன தான சத்துவமாய் மனஞ்சே டிக்கத் தாமதம்ரா சதநசித்தல் சொரூப நாச, மனகாசத் துவந்தானு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குவதே யரூபநாசம்.

(இ-ள்.) மனநாசஞ்சொரூபமென்று மரூபமென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமிவற்றில் (எ-து)—மனோநாசத்தைச் சொரூபநாசமென வும் அரூபநாசமெனவு மிருவகையாக வகுத்துச் சொல்லுவர்பெரியவர் இங்ஙனமிருவகையாக வழங்கிவருமிவற்றினுள், வினவாத சீவன்முத்தரி டத்திலொன்றும் விதேக முத்தரிடத்தி லொன்றுமேவு மைந்தா (எ-து)—ஞானபுத்திராவினவுதல் வேண்டாத சீவன் முத்தரிடத்திலொன்றும் விதே க முத்தரிடத்திலொன்றுமிருக்கும், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சேடிக் கத் தாமதம் ராசத நசித்தல் சொரூபநாசம் (எ-து)—தனது சுயரூபமான சாத்துவிதகுணமாக மனமேலிடில் தாமதகுணமும் ராசதகுணமுந் தாமே நாசமாம் அங்ஙனநாசமாதலே சொரூபநாசமும், அனகாசத்துவந்தானு மிலிங்கதேக மடங்கும்போதடங்குவதே யரூபநாசம் (எ-து)—மலரகிதமா னவனே யந்தச் சாத்துவிதகுணமோ ்வதுவுஞ் சூக்குமசரீர நசிக்கும்போ தொக்க நசிக்கும் அங்ஙனமொக்க நசித்தலே யரூபநாசமுமாம் (எ-று).

சங்கைதவிர்ந்தவராதலின், வினவாதசீவன் முத்தரெனவும், சேடித் தெனப் பாடமோதில் வழு. அது, "முதலினுன்கு" மென்னுஞ் சூத்திர விதியாற் காண்க. சொப்பிரகாசமேலீட்டில் சமஸ்த விகாரகுணங்களு நில்

லாவாதலின், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சேடிக்கத்தாமதம் ராசதநசித்த லெனவும், சூக்குமதேக நாசத்தைப்பற்றிச் சொப்பிர காசமேலீடாதலா ல தனேடொக்க நசித்தல் கூடுமென்பார், சத்துவந்தானு மிலிங்கதேக மடங் கும்போ தடங்குமெனவுங் கூறினர். இதனல், மனமெனல்; ரூபாரூபமெ னப்பெற்றும். ரூபமெனல், செகசீவபரம்; அரூபமெனல், அதன்வாசனை. மனோநாசம் வேண்டின், ரூபாரூபநாசம் வேண்டும். இன்றேல், ஆகா. சின் மாத்திரமாக்கரைத்தல், ரூபநாசம். அதுவுமெல்லமெல்ல ஆர்த்தமுகமாக நழுவல், அரூபநாசம். எனவே சைதன்யத்தின் ஸ்புரிப்பே மனமெனப்பெ ற்றும். பெறவே சித்து சடமும், ரூபாரூபமும், ஸ்புரிப்பையன்றி யின்ருத லின், மனோநிலையெனக் கண்டாம். காணவே, அரூபத்தைப் பாழெனல், குற்றம். அன்றேல், அந்தப் பாழை யறியுந் தானெனன லின்றே? உளதெ னில், அது, பாழுமன்று, நாமரூபமுமன்று, ஞானமுமன்று அஞ்ஞானமும ன்றென்பதாயிற்று. இதனை யிவ்வாறென்றறியாதார் கண்டபடியுரையிடி னுமோ? ஆமெனின், யுத்திக்குமுரணும். முரணின், அனுபவமு முரணும். முரணின், முன்போற் பெத்தநிலையாம். இப்பேதமைக்கு ஞானநூல் முற் றுமுணர்ந்து மோதியும்பயனென். என்னை? "புராணமிதி காசமெவையுங் கலை யனைத்தும், பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே" என்று தத் துவராயர் கூறுதலின். மேல் காரணதேகநாசங்கூறாது சூக்குமதேகநாசங் கூறியது, ஐயந்திரிபுக்கு வினைமுத னசிக்கில் தானே யவித்தை யழியுமெ னக் கூறவேண்டுமோ, என்பதுபற்றியென்க. இதனை லட்சியார்த்தத்தால ன்றி வாச்சியார்த்தத்தா லெங்ஙனங் கணிப்பது. கூடாதிருக்கப் பதவுரை யாற் கணிக்கப்புகுவார் மிக்கவிவேகியர்போலும், அவர்சாம்பிரதாயமு மங் ஙனம்போலும், தற்கண்டார்க்கென்னுமுடியும். ஆதலின், புகழுக்கும், அபி னி, கஞ்சா, முதலியபோதைக்கும், கள்ளமங்கையர் போகத்துக்கும் விழை ந்தலைகின்றனர். கள்ளங்கடந்தஞானியரெங்கணுமரியர். இதுநிற்க; இங்ங னமாய விவ்விரண்டு முத்திமேற் பழுதுரைப்பாருளரேல், அவர் எத்தேக மாயினும், எப்போகமாயினும், ஆன்மாவெனவும், முத்தியெனவுங் கொள் வார்போலும். தேகமும் போகமுந்தனக் கன்னியமெனத் தெளிந்தனரோ, தெளியாதாரோ? தெளிந்தனரெனின், லட்சியார்த்த முகர்ந்தனரன்றே. இவர் கட்சியை யெங்கணுங் கடைப்பிடியற்க.

(க-து.) மனோநாசம் வேண்டின் ரூபாரூபநாசம் வேண்டுமென்பது. ()

உக - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தருருவநாச மனதினராதலினுனும், அதனு லெவற்றையும் பற்றின்றி யனுபவிக்கக் கூடுமாதலினு மிங்கே கூடுமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போனுன்
மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுண
வை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார், கர்த்
தாவா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை
காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலை
யென் றறிந்துசங்கை மோசிப் பாயே.

(இ-ள்.) சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மையாகுந் துகளிருள்போனல் மன மென் சொல்லும் போம் பேர்ம் (எ-து)—சுத்தமாயுள்ள சாத்துவிதகுணமே மெய்யுணர்வாம் இம்மெய்யுணர்வே பழுதின்றி யெங்கணு மொருதகைத்தா விளங்குஞ் சொப்பிரகாசமாம் இச்சொப்பிரகாச மேலீட்டில், ராசத, தாமதமென்னுங் குணங்களிருளாம் இவ்விரு ளெங்ஙன மகலாதுநிற்கும் அகலுமாயின் மனமென்பதும் எங்ஙனநிற்கும் நில்லாதாயின் மனமென்னுஞ் சொல்லு மெங்ஙன மகலாது நிற்கும் அகன்றேவிடும், (ஆதலின்), வர்த்தமானத்தில் வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும் போவது நினைந்து மகிழார் வாடார் (எ-து)—நிகழ்காலமாகிய விப்போது கிடைத்தவுணவு யாதோ அதனை யுண்பார்கள் இனி வருவதைப்பற்றியும் வந்து போவதைப்பற்றியும் நினைக்கமாட்டார்கள் நினைத்துச் சுகத்தால் சந்தோஷித்தலும் இடுக்கத்தால் துக்கித்தலுங் கொள்ளார்கள், கர்த்தாவா மகந்தையை விட்டகர்த்தராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பாராகி (எ-து)—கர்த்தத்துவமாநின்றுள்ள யானென தென்னு மகம்பாவத்தை யொருங்கே விட்டு அவ்வகந்தை சிறிது மிலராகியும் அகக்கரண புறக்கரண விருத்திகளையும் மூன்றவஸ்தாச் சுழலினையுங் காண்பவராகியும், முத்தரா யிருக்கலுமாம்புசிப்புங்கூடு முட்டிலையென்றறிந்து சங்கை மோசிப்பாயே (எ-து)—சீவன்முத்தராகியு மிருக்கவுங்கூடும் சகல போகமுநுகரவுங் கூடும் இவற்றிற்கெல்லாம்யாதோர் தடையு மின்றென்றுணர்ந்து இதுபற்றி யினி வினவப் புகுதலையொழிதி (எ-று).

சாத்துவிதத்தைச் சுத்தமெனவு முண்மையெனவுங் கூறியதாலேனையகுண மிரண்டையு மசுத்தமெனவும் மித்தையெனவுங் கொண்டாம். இருள்போல்பவைகளை யிருளென்றது உவமையாகுபெயர். இவ்விரண்டையு மிருளென்றதனல் ஏனைய ஒன்றும் பிரகாச மெனப்பெற்ரும். கர்த்தராமகந்தையெனின் திணைவழுவாதலின் கர்த்தாவா மகந்தை யென்ரும். எதுகைபற்றியெனின் முதலடி யிரண்டாமடிக் கென்செய்தும். அகர்த்தராகியென்றதனல் சைதன்யத்தை யானெனவும், பொதுப்படக் கரணமென்றதனல் அகக்கரணம் புறக்கரண மெனவும், அவத்தை யென்றதனல் மூன்றவத்தையெனவுங் கொண்டாம். ரகரவொற்றெதுகை யாசெதுகை.

(க -து.) மனது விஸ்மரணையா நின்று சகல விவகாரங்களையும் வழுவாது நடத்தும்போது தஸ்மரணையாநின்று நடத்துவதற்குத்தடையென்னை. மூடஞானக்கிரியையினும் கல்விஞானக்கிரியை சிறந்தது, அதனினுந் தத்துவஞானக்கிரியைசிறந்ததன்ரே? ஆதலால் மனத்தா லனுபவித்தல் கூடுமென்பது. எனவே, எல்லாமா யல்லவுமா யிருப்பதுதனது நிலையாயினும் நடுநிலையாநின்றெவற்றையு மனமியற்றுமென்க. இதனினு மிக்கதெளிவோடு நின்றியற்றல், யாதுமின்றெனவுணர்க. பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திகளை

விருத்தியென்முரெனக்கொண்டு காண்பாரென் றுரைக்கினு மமையும். அநுபவி முன்னிலேயி விதுதெரியும். (உக)

உஉ - கவி. அ - கை.

[விவகாரங்கள் மனவலேவுக் கிடமாதலின் கூடாதென்ற மாணுக்கற்குத் திருஷ்டாந்த பூர்வமாக ஆசிரிய ரிக்கவியில் விடை கூறுகின்முர்.]

விவகார வேளையெல்லாஞ் சமாதி யென்முல் விகற்பமன்ஞே மனமலேந்து விடாதோ விட்டா, லவதான நழுவுமன்ஞே வென்று யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு, நவமாகப்பர புருடன் றன்னேக் கூடி நயந்துசுக மனுபவித்த நாரி நெஞ்சந், தவ மான மனேத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியனு பவித்த சுகந் தனேவி டாதே.

(இ-ள்.) விவகார வேளேயெல்லாஞ்சமாதியென்முல் விகற்பமன்ஞே மனமலேந்து விடாதோ விட்டா லவதான நழுவுமன்ஞே வென்றுயாகில் (எ-து)—விவகரிக்குங் காலமெல்லாஞ் சமாதிசெய்தலெனத் தேவரீர் கூறின்பலவாகச் சிதையு மல்லவோ பலவாகச் சிதையின் மனமலேந்துவிடாதோ அங்ஙனமலேந்து விடுமாயின் உண்மை ஞான நழுவுமல்லவா இதனுக்கென்செய்துமெனச் சங்கிப்பையாயின், அதற்கொரு திட்டாந்தங் கேளாசைகொண்டு நவமாகப் பரபுருடன் றன்னேக்கூடி (எ-து)—நீவினுவியதற்காகவோர் திருட்டாந்த முளததனே யான்கூறக்கேளுதி மிக்க வாசைகொண்டு புதிதாக வோர் சோர நாயகனேக் கூடி, நயந்துசுக மனுபவித்த நாரி நெஞ்சம் (எ-து)—மிகவும் விருப்பமுற்றுச் சுகத்தை யனுபவித்த வோர் ஸ்திரீயின் மனமானது, தவமான மனேத்தொழில்கள் செய்யும்போதுந்தழுவியனுபவித்த சுகந்தனேவிடாதே (எ-து)—நோன்புவழுவாதியற்றற்குரிய வில்லறமார்க்கத் தொழில்களேச் செய்கிறபோதும் கள்ளநாயகனேத்தழுவியனுபவித்த மிக்க சுகப்பெருக்கை விடுமோ விடாதே. அதுபோன்றிருக்கும் (எ-று).

விகற்பம் - விடயம் பலவாகச் சிதைதல். அவதானம்-பேரின்பமெனினுமமையும். பரபுருடனென்றதனுற் சோரஸ்திரீ யென்பதுதானேயமைதலின், நாரியென்பதற்கு விசேடமெற்றிற்கு. விதிவழுவாதியற்றுமனேத்தொழிலெனினுமமையும். எனவே, அவள் பலதொழில்புரியினு மப்போதெல்லாஞ்சோரவின்பநழுவாததுபோலப்பேரின்பமு நழுவாதென்க. இவளெய்திய பயன் சுகமாதல்போலசிட்டையாலெய்தியபயனுஞ் சுகமாம்.இவள்பலதொழிலாற் பிரியினு மிவளேச் சுகம் விடாததுபோலச்சான்ஞேர்பலதொழிலாற் பிரியினுமவரைச்சுகம்விடாததுபற்றி யிவ்வுவமைகூறினர்.இதுகூடாதெனின்.அதுவுங்கூடாதென்பம்.சோரவின்பமிவளேவிடாததுபிரத்தியட்சமெனின், அவரையதுவிடாததும் பிரத்தியட்சமென்பமே.பருவமில்லாதுழலுமங்

கைக்கதுதெரியாததுபோல, பரிபாகமில்லாதுழலுவோர்க்கிஃதெங்ஙனந் தெரியும், தெரியாததாலதுபொய்யோ; அன்றேல், இதுவும்பொய்யன்று. விவகாரத்தாலிவளுக்குமனம்பேதிக்கினுஞ் சுகம்பேதித்ததோ? இன்றெனின், அவருக்குமங்ஙனமாமெனவறிக. இந்தச்சுக மிவள்போன்றவளுக்குத் தெரியுமாறுபோன்று, அந்தச்சுகமு மவர்போன்றவர்க்குத்தெரியும். என்னை? "பெற்றவட்கேதெரியுமந்த வருத்தம்பிள்ளைப் பெறுப்பேதை யறிவாளோ பேரானந்த, முற்றவர்க்கே தெரியும்" என்று தாயுமானர் கூறுதலின். இதனை மறுப்பார்போலிஞானியரு மடாஞானியருமெனவறிக. இது குறிஞானமன்று, எதார்த்தஞானம். எதார்த்தஞானம், குறியாலன்றிச்சுயமாவிளங்கல்.

(க - து.) பலவிவகாரத்தினுஞ்சுகபோதநழுவாதென்பது. ஆதலின் விவகாரவேளையெல்லாஞ் சமாதியென்பதுபொருந்தும். (உஉ)

உந - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தர்களகர்த்தாவெனின் போகநுகர்த லெங்ஙனமென்ற சங்கைக் குத்தரங் கூறுவான் வேண்டிச் சத்துக்கள் மூன்று விதமாவதையும், அவர்நிலைமகிமையையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தேகத்த னலனாகி யகர்த்த னாகிச் சீவனன்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்றாற் கர்த்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத்தருளுங்குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமெனச் சொல்வையாயின், மாகர்த்தன் மாபோகி மாதியாகி வகைமூன்றா யவரிருக்கு மகிமைகேளாய்.

(இ-ள்.) தேகத்தனலனாகியகர்த்தனாகிச்சீவனன்றிப்பிரமமாய்த்தெளிந்தமுத்தன் (எ-து)—பிரக்ஞானமன்றித்தேகந்தானல்லாதவனாகியும் மறந்துந்தேகந்தானெனக்கோடலின்மையி னகர்த்தனாகியும் சீவத்துவமன்றிப்பிரமமேதானாகியும் தெளிந்த சீவன்முத்தனென்போன், போகத்தையுண்பனென்றாற்கர்த்தாவாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போகமுண்டோ (எ-து)—விடயபோகமனுபவிப்பனெனில், தேகந்தானென்கிறகர்த்தத்துவம்வாய்ப்பதாமே பூரணனெனில் பூரணமா மகர்த்தாவுக்கனுபவித்தலில்லாவிடத்துப்போகமெங்ஙனமுண்டு இல்லையே, சோகத்தையறுத்தருளுங் குருவேயிந்தத் துகளறுக்கவேண்டுமெனச்சொல்வையாயின் (எ-து)--அடியேன்துயரமனைத்துந்தொலைத்தருளிய குருநாதனே இங்ஙனமாகவெழுந்த விந்தச்சந்தேகமாகிறகளங்கத்தை நீக்கியருளவேண்டுமெனக் கேட்பையாயின், மாகர்த்தன்மாபோகிமாதியாகி வகைமூன்றாயவரிருக்குமகிமை கேளாய் (எ-து)—மாகர்த்தனெனவும் மாபோகியெனவும் மாதியாகியெனவு மூன்றுவகையாயவரிருக்குமகிமையைக்கூறுதும் நீ கேளுதி (எ-று).

தேகமிருந்துமிதுபூதவிகாரந் தானல்லவெனத்தெளிதலின், தேகத்த னலஞகியெனவும், இவ்வுடலிருப்பும், அபிமானித்தலும் காத்தலும், உபசரித்தலும், இதுநானெனக்கோடலும், இதனதுபூரிப்புவாடலுக் கின்பத்துன்பமெய்தலும், இன்னுமிவைபோன்றபிறவுமாதலும்,அறிவாதலா லறிவே தானெனக்கண்டா ரிவ்வுடல்தானென்பரோ என்னுர். ஆதலின் அகர்த்தஞகியெனவும், அறிவுதானென்றுயபோது கூடஸ்தனென்பதாயிற்று; ஆகவே சீவனுயிருந்துஞ்சீவனல்லன், உடலாகாரந்தவிர்ந்துவருதலின்,சீவனன்றியெனவும், உடலுமுயிருமின்னும்வேறுபடுதலின்மையின், சீவனின்றியெனப்பாடமோதியுரைகோடல் கூடாது. கூடுமெனின், மகானெனப்படாது, படுதலின், அதுவமு, சீவத்துவ நழுவியக்கண் ணீசத்துவமெங்கே. ஒருவனுக்கின்றியக்கண் பலருக்குமின்றே, பலருக்குமிவ்வனுபவமொருங்குவாய்க்கின் பலருக்கு மெங்கே? ஆயின் சீவத்துவங்காரணமாக வீசத்துவமென்றருத்தாபத்தியாற்கோடலாகின்றதே யீதென்னைகொலோ விபரீதமென்னற்க. எங்கெங்கே சீவத்துவபாவமுண்டோ, அங்கங்கே யீசத்துவபாவமுண்டு. இன்றேலதுவுமின்றும். இதிலென்னவையமுள. இன்றுதலாலதுபொருந்தும். சீவத்துவநழுவியக்கண் கூடஸ்தனுமெனல்வழுவன்றே. வழுவெனில் கூறியதுகூறலென்னுங்குற்றமாம். வழுவன்றெனின், ஈசத்துவ நழுவியக்கண்பிரமஸ்வரூபமாவனென்பதெங்ஙன மறுக்கப்படும். படாதாதலின், பிரமமாயெனவும், சுருதியுத்தியனுபவத்தாலன்றியையந்திரிபறுது. அறுமெனின்வறியசொல். மூன்றுமொக்கத்தேர்ந்தவிடத்தே விபரீதமறும், அறுதலே தெளிவாம். அன்றேல், மருளாம். சீவன்முத்தனென்றபாலதுதெளிவாதலால், தெளிந்தமுத்தனெனவுங்கூறிஞர்.

(க-து.) சீவன்முத்தர்போகமனுபவிக்கக்கூடுமெனற்கு விடைகூறுவான்வேண்டி விரதத்திரயந்தொகுத்துக்கூறிஞரென்பது. இது தொகுத்துச்சுட்டலென்னு முத்தி. இனி வகுத்துக்காட்டலென்பதனு லவற்றைத்தனித்தனிக்கூறுதும். மாகர்த்தன்முதலிய மூன்றுமாரியமாதலின் மிகாவாம்.

உச - கவி. அ - கை.

[முன்னர்க்கூறியமுறையே மாகர்த்தனிலக்கணமிவையெதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமுன்னிரும்புகள்சேட்டிக்கு மாபோற், செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற்றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யு, மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும் விருத்திதானு, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யேநான் வெயில்போலென்றுறைத்தவனே விபுமா கர்த்தன்,

(இ-ள்.) செய்கையுஞ்செய்விக்கையுமற்றிருக்குங்காந்தச் சிலைமலை முன்னிரும்புகள்சேட்டிக்குமாபோல் (எ-து)--தன்வினையாகிய செய்கையும் பிறவினையாகிய செய்விக்கையுமின்றிச் சும்மாவிருக்குங் காந்தக்கற்களாலமைந்த பர்வதத்துக்கெதிரில் இரும்புகளெங்ஙன மசையுமோவங்ஙனமே, செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமற்றிருக்குமென்முன் செடமானவுலகமெலாஞ்சேட்டைசெய்யும் (எ-து)—செய்கையுஞ்செய்விக்கையுமின்றிச் சும்மாவிருக்கின்றவெனக்கெதிரில் சடரூபமாயுள்ளசெகங்களனைத்தும் பற்பலகிர்த்தியங்களைச்செய்யாநிற்கும், மெய்கலந்தவிந்திரிய விகாரரூபவிவகாரவிருத்திக்கும் விருத்திதானு மெய்கலந்தசமாதிக்கும் (எ-து)--தேகசம்பந்தமானஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய காரணமாகநிகழும் பற்பலவிகற்பரூபமாயுள்ள விவகாரச்சேட்டைகட்கும் சகலவிருத்திகளுந்தானுவிளங்கிய வாத்மசம்பந்தமாகநிகழுஞ் சொரூபசமாதிக்கும், சாட்சியே நான்வெயில்போலென்றுறைத்தவனே விபுமாகர்த்தன் (எ-து)--தன்முன்சகலவுயிர்களும் பற்பலகிரியைகளியற்றற்குச் சாட்சியாநின்றுள்ளசூரியனைப்போல நானேசாட்சியெனத்திரமாகக்கலங்காது நின்றுனெவனோ வவனேவிபு வனைத்திற்கும் விபுவாயுள்ளமாகர்த்தனெனப்படுவோன் . (எ-று).

செய்கையுஞ்செய்விக்கையுமாவது; அசைத்தலையு மசைப்பித்தலையுமெனக்கொள்க. காந்தமலையானது அசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லையிங்ஙனமிருக்க, இதனெதிரிலிரும்புகளசையுமாறுபோல; உபாதிரகிதமாக விளங்கு நானசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லை யிங்ஙனமிருக்க, எனக்கெதிரில் சமஸ்தவுலகமு மசையுமாதலால், என்முன்னுலகமெலாஞ்சேட்டைசெய்யுமெனவும், சகலவுயிர்களுந் தத்தங்கிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாநின்றுளோன் சூரியனுதல்போல, அநாத்மவிவகாரம் ஆத்மவிவகாரமெனவிரண்டாம். அநாத்மவிவகாரம்; தேகாகாரமாகவகக்கரணபுறக்கரணங்களோடுகூடி யியற்றுங்கிரியை. ஆத்மவிவகாரம்; மெய்யுணர்வுசம்பந்தமாக விவேகாகாரமாகக் கரணசம்பந்தமின்றி நின்றியற்றுங் கிரியை. அந்தக்கிரியைமூடமெனவும், இந்தக்கிரியை சமாதியெனவுமாம். இவ்விருவகைக்கிரியையுமென்னுலியற்றப்படினுநானன்று. அஞ்ஞானமாநின்றக்கிரியை புரிந்ததும்நானே. ஞானமாநின்றிக் கிரியைபுரிந்ததும்நானே. ஆயினும், இவ்விரண்டுகாலத்தும் நானெனவிருத்தலானும், இவ்விரண்டுமொன்றிலொன்றில்லாததானும் நானெனலேயுண்மை, நானேசாட்சி, என்பதுபற்றி மெய்கலந்தவிருத்திக்கும், மெய்கலந்தசமாதிக்குஞ் சாட்சியேநானெனவுங் கூறினுர். நானென்பதே சந்நிதியாகவும், சாட்சியாகவுநின்றமைகாண்க. விருத்திதானுமென்றதனுல், அறிவையன்றிச் சகலவிருத்திகளுமின்றெனப்பெற்றும்.

(க-து.) சகலமுமெனக்குமுன் னிகழுமெனவும், சகலகிரியைகட்குஞ் சாட்சியானெனவுந் திடமாகத்தெளிவுற்று நின்றுனேமாகர்த்தனென்பது. இதுதுணிபு. (உச)

உ௫ - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே யேனையமாபோகி மாதியாகிகளி னிலக் கணங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம்பத் தியமெனவூ ணுய்ந்தி டாமற், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகியாகுஞ், சிறிது வலி துகடனதன் னியங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனேமா தியாகி யாவன் விரதமிம்மூன் றுள்ளவரே வீடுள் ளோரே.

(இ-ள்.) அறுசுவையின்குணங்குற்றமசுத்தஞ்சுத்த மபத்தியம் பத்திய மெனவூணுய்ந்திடாமல் (எ-து)—அறுவகைருசியினிதெனவும் அன்றெனவும்அசுத்தமெனவும் சுத்தமெனவும் அபத்தியமெனவும் பத்தியமெனவும் தானுண்ணுமுணவுகாரணமாக வதனைப்பகுத்துணராது, பொறுமையுடன் கிட்டினதைக்காட்டுத்தீப்போற் போகங்கள்புசிப்பவன்மா போகியாகும் (எ-து)—பொறுமையோ டெதுகிடைத்ததோ வதனைப்பகுப்பின்றிப்பற்றியெரியுங் காட்டுத்தீயைப்போலப் பிராரத்தமாகிற வின்பத்துன்பபோகங்களைப் பகுப்பின்றியனுபவிப்பவனெவனோ வவன்மாபோகியெனப்படுவன், சிறிதுவலிதுகடனதன் னியங்கணன்மைதீமைகள் சேரினும்படிகச்செயல்போற்சித்தம் (எ-து)—பிராரத்வபோகமற்பமகத்தாகவேனும் தனதாகவேனு மன்னியமாகவேனும் நன்மையாகவேனுந் தீமையாகவேனுநேரிடினுமதன்பால் தனதிடத்தி லியல்பாகத்தோற்றும் பிரதிபிம்பந்தானாகாது நிற்கும் படிகக்கண்ணாடியின்செயலைப்போலத் தனதுசித்தம், வெறிதிருக்குமவனே மா தியாகியாவன் விரதமிம் மூன்றுள்ளவரே வீடுள்ளோரே (எ-து)—பற்றின்றி நிற்பவனெவனோ வவனேமாதியாகி யெனப்படுவோன் ஆதலினிவ்விரதமூன்று முள்ளவர்களே யைக்கியமுத்தியுடையவர்களாம் (எ-று).

அறுசுவையாநின்றபதார்த்தங்களை யறுசுவையென்றது, குணவாகுபெயர். உண்ணற்பாலதியாதோ வதனையூணென்றது, தொழிலாகுபெயர். ஆய்ந்திடாமல் புசிப்பவனெனவும், சேரினும் வெறி திருக்குமவனெனவுங் கூட்டிமுடித்திடுக. அதன்பாலென்பதை வருவித்தாம். இங்ஙனம்போகநுகர்தலும் சித்தம்வறிதிருத்தலும் சன்னி பித்தம் முதலியவியாதி மேலிட்டோர்பாலுமுளவே, இவர்களும் மாகர்த்தன் மாபோகி யெனப்படுவோர்களோ பேதமென்னையெனின், இவர்கள் மூடத்தாலும் வியாதிமேலீட்டாலும், ஆபத்துமேலீட்டாலும் கவலை மேலீட்டாலும் அவர்கள் ஐயந்திரிபகன்றதெளிவுமேலீட்டாலும் மரண மறவாமை மேலீட்டாலும் சுகமுஞ்சுகியுமெங்கேயென்னு மாராய்ச்சி மேலீட்டாலும் இவைபோன்ற பிறவற்றாலுமாதலின்பேதமே யென வுணர்க. இதனைச் சொல்லாலுணர்வார், மறுப்பர்.

(க-து.) இவ்விரண்டுகவியானும் விரதத்திரயங்கூறியதென்பது. (உ௫)

உசு - கவி. அ - கை.

[விதிவிலக்கு வழுவின்றிய செயல்க ளகலாதிருக்க விவனைக் கிருத கிர்த்தியனென்ப தெங்ஙனங் கூடுமென வினுதலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

மெய்யுங் கொண்டு பிராரத் வந்தரு விதிவழி நின்றிடவு
முய்யுங் கன்மிக ளுக்கனு குணமா வுறுதொழில் செய்திடவுஞ்
செய்யுஞ் செய்கை முடிந்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படியோ
நையுந் துன்ப மகற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே.

(இ-ள்) மெய்யுங்கொண்டு பிராரத்வந்தருவிதி வழிநின்றிடவும் உய்யுங் கன்மிகளுக்கனுகுணமா வுறுதொழில் செய்திடவும்(எ-து)--அகக்கரண புறக்கரணங்களை யன்றியுந் தேகத்தையுந் துணைக்கருவியாகக்கொண்டு, பிராரத்வந் தருகின்ற நெறிவழித்தாய் வழுவின்றிநின்றரிய தொழிலியற்று நிற்கவும் திரிசியமே பொருளென நம்பி யுய்யுங் கன்மகாண்டிகளுக் கனுகூலமாகவதற் கியைந்த விதிமார்க்கக் கிரியைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கவும்,செய்யுஞ்செய்கை முடிந்தவனென்றுரைசெப்புவதெப்படியோ(எ-து) இங்ஙனமிருக்கச்செய்ய வேண்டிய செய்கையெல்லாஞ்செய்து முடிந்தவனென்று சொல்மாத்திரமா வெவருங் கூறுவ தென்னைகொலோ, நையுந் துன்பமகற்றிய குருவே நலமாவருள்வீரே(எ-து)—வருத்தத்தையே செய்யுந் துன்பமா வுள்ளவினைத்தையு நீக்கி யருளிய வெனது குருநாதனே யிதனுக்கு விடை செவ்விதா வுரைத்தருளுவீராக வென்றிரந்து கேட்டனன் (எ-று).

மெய்யுமென்னுமும்மை; இறந்தது தழீஇயது. உய்யுங் கன்மிகளென்றது; கன்மமே பயனுக வுய்தலை. கன்மிகளுக் கனுகுணமா வுறுதொழில் செய்திடல்; சரியை கிரியைகளை விதிவழித்தாச் செய்து காட்டலை. செய்யுஞ் செய்கை முடிந்தவனென்றதனுல், கிருத கிருத்திய னென்றாயிற்று. துன்பஞ் செய்பவைகளைத் துன்பமென்றது, குணவாகுபெயர்;

(க-து.) விதிவிலக்கு வழுவாச்செயல் முயலாநிற்க இவனைக் கிருத கிருத்தியனென லெங்ஙனங் கூடுமென்பது. (உசு)

உஎ - கவி. அ - கை.

[பல வியாப்தி விர்த்தி வியாப்தி யென்பவற்றுள் இவன் விர்த்தி வியாப்தியனுதலி னிவன் செய்துஞ் செய்தில னென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகு மவித்தை வசத்துறுநா
ளீடணை மமதை யகந்தை யுளார்க்கே யிகபர விவகாரம்
வீடனு குவமெனு மிச்சை யுளார்க்கே வித்தை படிப்பவெலாம்
பாடன் மிகுந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானுல்.

(இ-ள்.) ஆடவர்செய் தொழில் மூவகையாகும்(எ-து)—புருடர் செய்யுந் தொழில்கள் மூன்றுவிதமாயிருக்கும், அவித்தை வசத்துறுநாளீடணை மமதை யகந்தையுளார்க்கே யிகபரவிவகாரம் (எ - து)—அவித்தாமயமாய காலத்தில் ஈடணாத்திரயமும் அகமமதை யுடையார் யாரோ வவர்களுக்கே யுரியன இகலோகசுகத்தையும் பரலோகசுகத்தையும் பற்றி முயலும் விவகாரம், வீடணுகுவமெனு மிச்சையுளார்க்கே வித்தை படிப்பவெலாம் (எ-து)—முத்தியடைகுதுமென்றவாசையுடையோர் யாரோவவர்களுக்கே யறிவைப்படிக்கு முயற்சி யனைத்தும் பாடன் மிகுந்தொழிலாற் பலனுண்டோ பரிபூரணமானல் (எ-து)—அறிவே வடிவாகப் பரிபூரணமாயிடி னவர்கட்கு ஞானநூல் முதலியவைகளிலுள்ள பாடல்களை மிகவு மப்பியாசிக்கு முயற்சியால் யாதானுங் கிஞ்சித் பயனுளதோ இல்லையே (எ-று).

வித்தைபடித்தல்; கல்விபடித்தலெனின், அஃதஞ்ஞானதிசை, எல்லாக் கல்வியையும் பழுதறக்கற்ற வறிவைக்கற்றல். அன்றெனின், வீடணுகுவமெனு மிச்சையுளார்க்கே யென்பானேன்? புகழணுகுதுமெனு மிச்சையுளார்க்கேயெனப் பாடமிருக்கின் கல்விபடித்தலெனக் கூறலாம். ஆதலின், அதுவழு. இகபரவிவகாரம், அஞ்ஞானதிசை. வித்தைபடிப்பது, ஞானதிசை. பரிபூரணமாதல், இவ்விரண்டுநிலையு மகன்றதிசை. வித்தை படித்தலாவது; பொன்னையன்றிப் பணிபேதங்களில்லாவாறு போன்று அறிவையன்றிச் சகசீவபரபேதங்கள் சற்று மின்றெனை வாச்சியார்த்தத்தால் தேரவுணர்ந்து, அதனைச் சற்குருவினருளா லிலக்கியார்த்தத்தால் தெளிவுபெற விளக்கிக் கொண்டதனைக் கண்டுகெண்டிது நானிதுநானெனப் பலகாலமும் விடாதுபயிறல். இதனை யப்பியாசமெனினு மமையும். அமையவே, பரிபூரணமாதல், ஆரூடமென்றாயிற்று. இதனைப் புறக்கணிப்போ ரகங்காரிகள். சுயமாகப்பாட மிக்கவலியுளதாதலின் பயனெனினுமமையும். பரிபூரணமாதல், தானே யனைத்துமா விளங்கல். இத்திசையில் செய்துஞ் செய்திலனென்றாயிற்று.

(க-து.) பரிபூரணனுதலால் பாசமுயற்சி யெய்தாதென்பது. (உஎ)

உஅ - கவி. அ - கை.

[தேவரீர் கூறியதொக்கும், இனியோர் சங்கை. அதாவது; ஞானமே தானெனப் பழகுவோர்க்குச் சிரவணாதிகள் வேண்டுவதின்றோ வென விஞவல். அதனை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குரவர் சிகாமணி யேநீர் கேளீர் கூறிய வழியொக்கும்
பரமுட னிகமு மிகந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்
விரவு முயற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவேண்டார்
சிரவண மனனு திகள்வேண் டாவோ சித்த முறைத்திடவே.

(இ-ள்.) குரவர் சிகாமணியே நீர் கேளீர் கூறியவழியொக்கும்(எ-து)-எல்லா வாசிரியர்க்குஞ் சிகாமணிபோன்று விளங்குபவரே அடியேனிரந்து

கேட்கும் விண்ணப்பமொன்றுள, ததனைநீர் கேட்டருளும் அதாவது தே வரீரிதுகாறுங் கூறிவந்த மார்க்கமனைத்து மங்கீகாரமே, பரமுடனிகமு மிகந்தவரன்றே பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம் (எ-து)—பரலோக விச்சையும் இகலோக விச்சையுங் கடந்தவரன்றே மெய்யுணர்வே யானெனப் பழகா நிற்பர், விரவு முயற்சியின் மீண்டவரதையினி வேண்டுவரோ வேண்டார் (எ-து)—இச்சையில் மேல் கீழென மிசிரிம்பித்து நின்றுள்ள முயற்சியி னின்று வெறுத்துத் திரும்பினவர்க ளினியதை மறந்தும் விரும்பி யுழல்வ ரோ வுழலார், சிரவண மனனாதிகள் வேண்டாவோ சித்தமுறைத்திடவே (எ-து)—இங்ஙனமாயினு மிவர்கட்குச் சித்தங் கலங்கா துறுதிபெற நிற்ற ற்குக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் வேண்டுவென வின்றே (எ-று).

பரமுடனெனவுடன் கொடுத்துப் பிரித்தது; சொர்க்கமாதி, சத்திய மென மதத்தர் கூறுமேலிட்ட பதவிகளைநோக்கி யென்க. ஒன்றினு நிலை யுறாத முயற்சியாதலின் விரவு முயற்சியெனவும், ஓர்கால் சித்தங் கலக்க முறற்பாலதின் சித்தமுறைத்திடவெனவுங் கூறினர். முடிந்தவனுக்குச் சிரவணாதிகள் மீண்டும் வேண்டுவது, மாயாமய மாதலைப்பற்றி யென்க. களங்கமற்ற கண்ணாடி பலவாடைகளால் மூடப்பட்டிருக்கினுந் தூசடையு மாறுபோன்று, தெளிவுற்றதேனும் அறிவாகிற கண்ணாடிக் கையந்திரிபெ ங்ஙனமேனுஞ் சற்றடையும்.

(க-து.) மகான்கள் கிருத கிர்த்தியரன்றெனக் குறிப்பிக்கச் சிரவணா திகள் வேண்டாவோ வென்பது. இச்சை யென்பது தொக்கி நின்றது. ()

உகூ - கவி. அ - கை

[அதற்கு விடை கூறுவான் வேண்டிக் கேட்டல், சிந்தித்தல்,
தெளிதல் செய்வா ரின்னின்ன தகையினராவரென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஒளர்மக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல் செயக்கடனே
தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார்
தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர் [டோ.
வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்

(இ-ள்) ஒளர்மகனேகேள் தத்துவமறியார் கேட்டல் செயக்கடனே (எ-து)—சின்மாத்திரமா விளங்கு ஞானபுத்திரா யான் கூறுவதைக்கேளு தி மெய்யுணர் வினையதெனக் கேட்டுமறியாதார் சிரவணம் பண்ணிக்கொ ண்டிருப்பர், தளர்வறு சிந்தித்தலின் முயல்வார் சிலர் சந்தேகங்க ளுளார் (எ-து)—சந்தேகங்க ளகலாத சிலர் ஓயாத மனனவயத்தராய் முயலாநிற் பர், தெளிதலினிற்பார் விபரீதப்பேய் தீராவாதனையோர் (எ-து)—விபரீத மென்னும் பேயினால் தீராதவாதனை யுடையோர்கள் சித்தந் தெளிவுபெறு முயற்சியில் விடாது நிற்பர், வெளியுருவா யறிவாய் நிறைவாயினர் வேண்

வெ தொன்றுண்டோ (எ-து)—சுத்தமான வெளிமயமாகியும் ஞானப்பிர காசமாகியும் அகண்ட பரிபூரணமாகியும் விளங்கினவர் யாதானுமிம் மூன்றனுள் வேண்டுவ தொன்றுளதோ இல்லையே (எ-று).

தத்துவம், அறிவு. அது; கற்பிதம், எதார்த்தமென விருபாற்று. கற்பிதம், அனர்த்தம். எதார்த்தம், அர்த்தம். கற்பிதமெனினும், விபரீதமெனினு மொக்கும். விபரீத வுணர்வு, பண்டிதர் பாமரரிடத்தும், எதார்த்த வுணர்வு, தத்தெரிசனமுடையோரிடத்துமெனவுணர்க. இது - உத்தமம், மத்திமம், அதமமென மூன்றும். தெளிதலினிற்றல், உத்தமம். சிந்தித்தலினிற்றல், மத்திமம் கேட்டலினிற்றல், அதமம். இம்முத்திசையுங் கடந்தவரென்பதுதோன்ற, வெளியுருவா யறிவாய் நிறைவாயின ரென்றார்.

(க-து) கிருதகிர்த்தியரெனக் குறிப்பிக்க விம்முத்திசையுங் கடந்தவரென்றாரென்பது. செயக்கடனென்பதை முதனிலைத் தீபமாக்கி,ஏனையிரண்டிடத்து மொட்டுக. விபரீதப்பேயெனல்,உருவகம். ஒன்றையொன்றாக் கோடல் சர்வமதத்தராதலி னிதனையே பேயென லறிக. அறியார், உளார், வாதனையோ ரென்பன வினையாலணையும் பெயராய் நிற்றலி னெழுவாயாயின. (உக)

௩௦ - கவி. அ. கை.

[அஞ்ஞானியர்போலப் பலவேறு விகற்பக் கிர்த்தியம் புரிதருஞே, கிருதகிர்த்திய நிலைக்கடையாளம். இதனைத் தெரித்தருளுமென விஞவியதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள்போலச்
செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ
பொய்யாம் விபரீ தங்க ளவர்க்குப் போயின வென்றீரே
மெய்யாம் பிரம விசாரமி தன்றே வெளியா யுரையீரே.

(இ-ள்.) ஐயா கேளீர் தத்துவஞானியு மஞ்ஞானிகள்போலச் செய்யா நின்றேன் கண்டேனுண்டேன் சென்றேனெனலாமோ (எ-து)—ஐயனே யின்னுமடியேன் கேட்கும் விண்ணப்ப மொன்றுளததனைக் கேட்டருளும் உண்மை ஞானியரு மஞ்ஞானிகள்போலச் செய்யாநின்றேன் கண்டேன் உண்டேன் சென்றேனெனச் சொல்லத்தகுமா, பொய்யாம் விபரீதங்களவர்க்குப் போயினவென்றீரே (எ-து)—பொய்மயமாகிய விபரீதங்களவர்க்கு நீங்கிப்போயினவென்று கூறினீரே, மெய்யாம் பிரமவிசார மிதன்றே வெளியாயுரையீரே (எ-து)—மெய்ம்மையாகிய பிரமவிசாரணை யிதல்லவே யிதனை விளங்கத் தெளிவா யுரைத்தருளும் (எ-று).

செய்யாநின்றேன், உண்டேன், சென்றே னென்பவை, மித்தையாத்தியாசம் கண்டேனென்பது, இதராத்தியாசம். இங்ஙனமிருக்க, இவை போயினவெனக்கூறுவதெங்ஙனமியையும். இதுமெய்ம்மையானபிரமவிசா

ரமல்லவே, இதனைத்தெரித்தருளுமென்பார், மெய்யாம் பிரமவிசாரமிதன்றே வெளியாயுரையீரே யென்றார்.

(க-நு.) கிருதகிர்த்தியரென்பதற் கிதுதக்கவுத்தரமன்றெனக் குறிப்பித்ததென்பது. (ரு0)

ருக - கவி. அ - கை.

[இவ்விவகாரம் விதேகமுத்திபரியந்தந் தொடர்ந்தேநிற்கும்.
தொடரினுந் தெளிவினிற்றலி னேனையர்போலன்
றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஓய்ந்த கனவிற் கண்ட பழங்கதை யோதுவன் வாதனையா
லாய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபா சனுமாகான்
மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவான்
வீய்ந்த சிதாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும்.

(இ-ள்.) ஓய்ந்தகனவிற்கண்ட பழங்கதை யோதுவன் வாதனையால் (எ-து)—கனக்கண்டவன் ஓய்ந்துபோன தனதுகனவிற் கண்டபழங்கதையினை மறவாது வாதனையாற்சொல்லுவன், ஆய்ந்தறிவுற்றவ னப்படி செப்புவனுபாசனு மாகான் (எ-து)—தானினைய னெனச் சுருதி யுத்தி அனுபவத்தா லையந்திரிபற வாராய்ந்து தெளிவுற்ற வறிவுடையோனு மவன்கூறுமாறுபோன்று கூறுவன் கூறினும் இவனவன்போ லதனை மெய்யெனநம்பிக் கூறுவனல்லன் அதனால் இவ னவன்போ லாபாசனு மல்லன் ஆவனெனில் தெளிந்தசிந்தையனுதலினங்ஙனமொருகாலுமாகான், மாய்ந்த தனுடல் வேமளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவான் (எ-து)—முன்னரே பிரக்ஞோதயத்தால் மரித்த தனது காரணசரீரம் ஞானக்கினி மேலீட்டால் நீறுமளவும் மனிதனுயினும் தேவனே இவனுக்கிவன் தேவனுயினும் பார்ப்பவர்க்கு மனிதனுகக் காணப்படலின் பிறரால் மனிதனென வழங்கப்படுவன், வீய்ந்தசிதாபாசன் போமளவும் விவகாரந் தொடரும் (எ-து)—ஆதலின் அறிவே தானெனக் கண்ட வக்கணமே மரித்த சிதாபாசத்துவ மவித்தைபோற்போமளவு மிவனுக் குலக விவகாரந் தொடர்ந்தே நிற்கும் (எ-று).

அவனுலகை மறந்தது நித்திரைவந்துழி,இவன் மறந்தது விசாரத்தெளிவு வந்துழி.கனக்காட்சியவனுக்குச் சொற்பனம்,நனக்காட்சி யிவனுக்குச் சொர்ப்பனம்.அது கணசொற்பனம்.இது தீர்க்க சொர்ப்பனம். அவன்விழிப்பு, அஞ்ஞானம். இவன்விழிப்பு, ஞானம். அஃதவன் மறந்துழிநடந்தது. இஃதிவன் மறவாது மறந்துழி நடந்தது. அதனையவ னுலகாக விழித்துழிச் சொல்லுமாறுபோன்று, இதனை யிவ னறிவாக விழித்துழிச்சொல்லுவன், அதனை யவன் மூடவினோதமாகச் சொல்லுமாறுபோன்று, இதனையிவன் ஞானவினோதமாகச் சொல்லுவன். பண்டித னதனை யாதோவென

வுண்மையாகக்கொள்ளாவாறு போன்று, ஞானி யிதனைத் தற்பிரதிபலன மென வுண்மையாகக் கொள்ளான். அவனுக்கது சொல்லு நயமுமாத்திர மாயதுபோல இவனுக்கிது, சொல்லுந் தோற்றமுமாத்திரமாயது. ஆதலி னிவ்வுவமை பொருந்தும், பொருந்தாதென்பாரை யவாந்தரவாதிகளென வறிக. அவாந்தரவாதம்:—கோழிகோழி என்னவிலை யென்னவிலை யென்று ற்போல்வது. ஆய்ந் தறிவுற்றவனு மென்ற வும்மைதொக்கது. ஆபாசனு மென்ற வும்மை யிழிவு சிறப்பு. மாய்ந்தென வினையெச்சமாக்கினு மொரு சா ரமையினு மமையும். இருமுகநோக்கு முணர்ந்தவனுதலி னுபாசனு மா காளெனக்கொள்க. உலகிருப்புந்தன்னிருப்பு முணராவிடத்த தவன்விவகா ரம். உணர்ந்தவிடத்த திவன்விவகாரம். இங்கேயுடலென்பது, தூலமெனி ன், அதுமாய்ந்தவிடத்து மதுவெந்தவிடத்துந் தேவனுதலெவருந் தூலதே கத்த ராதலின் பொருந்ாதே, இவனுக்கு மாத்திரமெனின், அப்போது தூலதேகமன்று. சூக்குமவுடலெனின், சொப்பனஞ் சுழுத்தியிலும் சர்வச ங்கார காலத்திலு மெவரும் விண்ணவராகவேண்டும். இன்றே. இங்கே வி ண்ணவன், ஐக்கியமுத்திக்குரியோன். அன்றெனின், "ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்குவையத்தின், வான நணிய துடைத்து." என்னுங் கவியில் வானம் பதவிமுத்தியோ; பதவிமுத்தியெனின், ஐயந்திரிபறத்தேர்தலும் யாகாதி கிருத்திய மியற்றலு மொன்றோ? ஒன்றெனின், தன்னைத்தானெய் தில், அயலெனவில்லை. இல்லையாகவே, சுகமு மயலெனலின்றித்தானே சுகவடிவாகத்தன்னைத்தானனுபவித்தல் கன்மகாண்டத்திலுண்டோ. இத னைப் பாடுதுறையில், ககக-அதிகாரத்திற் காணலாம். இன்றெனின், ஒன் றெனல்கூடாது. இதுகூடாதாகவே, அதுவுங் கூடாதென முடியும். ஆத லின், காரணவுடலாகிய யவித்தையை யுடலென்றார். வீய்ந்தசிதாபாசன் போமளவும் விவகாரந்தொடருமென்றது; மாய்ந்ததன்னுடல் வேமளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப்படுவானென்பதுபற்றி. மாயினுங் காரணவுட னீறுமளவு மனிதனெனப்படுவான்போன்று, வீயினுஞ் சிதாபாசன் போம ளவும் விவகாரந் தொடரும். உடனீறுயின், சிதாபாசன்மாப்பிள்ளைத்தோ ழன்போற் சொல்லாது நழுவுவன். அது நீறுமளவு மனிதனெனலுண்டு. இவன் போமளவும் விவகாரமுண்டு, மனிதனெனப்படினுந் தனக்கில்லை. அதுபோல, விவகாரந் தன்பானிகழினுந் தனக்கில்லை. சிற்பிரகாசநாட்ட த்தில் தானெவ்வகைத் தோற்றத்தானு மல்லனுதல்போலத், தற்பிரியமக லா நாட்டத்திற் கிரியை செய்துஞ்செய்திலனென்றாயிற்று. இங்ஙன நின் றார்க்கே யிதுதெரியுமன்றிச் சொல்லாலும், நினைவாலுமென்னைபயனுள. இவற்றாலிதனைமறுக்கிற் பயனின்மையின் தள்ளுதும்.

(க-து.) ததாகாரத்தில் செய்துஞ்செய்திலனென்பது: இச்சை, அநி ச்சை, பரவிச்சையுளொன்று காரணமாக வினைநிகழினும், தன்னையகண்ட மாகக் காண்டலின், கிருதகிர்த்தியனெனக் குறிப்பித்தது. இதனைத் தற் சோதனையிற் காண்க. (நுக)

நஉ - கவி. அ - கை.

[நிட்டை யகலானெனினு மதுவுஞ் செயலன்றே; கிருதகிர்த்தியனென லெங்ஙனங் கூடுமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆனு லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலு
நானு விவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ
போனு லன்றே நன்று நிட்டை புரிந்திடல் வேண்டாவோ
தானு நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ.

(இ-ள்.) ஆனுலையாகுருவேகாண்ப தசத்தியமென்றாலும் நானுவிவகா ரந்துயரலவோ ஞானசுகந்தருமோ (எ-து)—ஐயனே குருநாதனே! மகா னென்போன் கிருதகிர்த்தியனுனல் காணப்படுவனவனைத்துந் திரிசியமன் ரே அது திரிசியமாயினு மநிர்த மன்றே அநிர்தமெனினும் அதனைமெய் யெனக் கொள்வதென்னையோ கொண்டு நானுவிவகாரம் புரிதலென்னை யோ புரிந்து மதனுலெய்தும் பயன்சுகமாயினும் அது மெய்ப்பொருள் கார ணமாக வந்ததன்றாகலின் துயராகமுடியுமன்றே அதனுலது துயரல்லவோ அது மேலிடுமென்றே மேலிடுந்தோறும் தனித்துநிற்கைவாய்க்குமோ வாய் க்காவிடத்து அது சிதானந்தவாழ்வைத் தருமோ, போனுலன்றே நன்று நிட்டைபுரிந்திடல் வேண்டாவோ (எ-து)—இவ்விவகாரமொருங்கே நீங்கி னுலன்றே தனித்திருக்கைக்கு நன்கு இந்நன்கு நிலைத்தல் நிட்டைபுரி யாதுழிவாய்க்குமோ வாய்க்காவிடத்து நிட்டைபுரிந்திடல் வேண்டாவோ, தானு நிட்டைபுரிந்தாற்செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ (எ-து)—வேண் டுமெனின் தானேதானுதற்கியைந்த விந்த நிட்டைபுரிதலுஞ் செய்கை ய ன்றே எந்தச்செய்கையு மகன்றவனுயினும் இந்தச்செய்கை யகலானுத லின் கிருதகிர்த்தியனென்பதிவனுக் கெங்ஙனமியையுமோ வறிகிலன். ()

(க-து.) கிருதகிர்த்தியனெனல் சொல்லாலன்றி யர்த்தங் கண்டில னென்பது. இதினுன்கோகாரமு மெதிர்மறைப்பொருள். விடாவழக்கென லிங்ஙனமாயதென வுணர்க. அசத்துக்காரணமாக வரும் விவகாரமாதலின், துயரலவோ வெனப்பட்டது. அறிகிலனென்பது சொல்லெச்சம். (நஉ)

நந - கவி. அ - கை.

[இக்கிரியைக ளகத்திலன்றிப் புறத்தினிகழின், கிருதகிர்த்தியனெனக் கோடற்க வென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகார
முரிய சமாதியும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றே
துரிய பரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்
வரிய சமாதிகள் பழகுவ னேலவ னூரு டனுமன்றே. [டோ

(இ-ள்.) தெரிதருமகனே யாரம் பத்தொடுதீரும் விவகாரம் (எ-து)— சகல வர்த்தங்களையு மெளிதில் தெரிந்துகொள்ளத்தக்க ஞானபுத்திரா? ஆரம்பத்தில் சிரவணமனனாதிகள் செய்யும்போதே சகல விவகாரங்களும் நீங்கிவிடும், உரியசமாதியும் விவகாரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ (எ-து)- தன்னை விளக்கற்குரிய நிட்டையும் கேட்டவாறு சிந்தித்துத் தெளித லாகிய சகல விவகாரங்களுமுள்ளத்தின்க ணிகழுந் தொழில்களன்றோ, துரியபரம் பொருளானவர் வேறொருதொழில் செய்வதுமுண்டோ (எ-து)- துரியமாக விளங்கும் பிரமசொரூபமானவர்கள் பிறிதோர்தொழில்செய்வ துமுளதோ அரியசமாதிகள் பழகுவனே லவனாரூடனு மன்றே (எ-து)— செய்தற்கரிய சமாதிகள் கைகூடும்படி பழகுவனாயி னவ னாரூடனுமல் லனே (எ-று).

சகல விவகாரங்களோடு சிரவணாதிகள் செய்யின் பயன்படா. படுமெ னின், பெருமைபற்றியென வேண்டும். அதுபற்றியெனின், துக்கநிவிர்த் திக் கென்செய்தும், இன்றாதலின், சிரவணாதிகள்செய்யு மாரம்பத்தில் தானே சகல விவகாரங்களு நீங்கியேவிடும். (எங்ஙனமெனின்), சிரவண மாறுவகைப்படும். அவை; உபக்கிரமோபசங்காரம், அப்பியாசம், அபூர்வ தை, பலம்,உற்பத்தி,அர்த்தவாதமென்பன. உபக்கிரமமாவது; சிருட்டிக்கு முன் சகத்து சத்தெனல், உபசங்காரம்; அந்தச்சத்து, சுசாதிக விசாதிக சுகதபேதமிறந்த தெனல். இதனை யொன்றாக்கி உபக்கிரமோப சங்கார மென்பர். இந்த வொன்றை விசாரித்துத் தெளிதற்கே விவகாரசிந்தை சற்றுமிலதாக வேண்டும். ஆதலின், ஆரம்பத்தொடுதீரும் விவகாரமென வும், சவ்விகற்பசமாதி, நிர்விகற்ப சமாதியைச் சமாதியெனவும், இவற்றிற் குரிய வரியவுழைப்புகள் பலவாதலின் விவகாரங்களெனவும், இவையனை த்து மகத்திலாதலின், உள்ளத்தொழிலெனவும், துரியமே பரமாதலின், துரியபரம்பொருளெனவுங் கூறினர். ஆரூடனாயின் சமாதிபழகுவனு; பழ குவனே லாரூடனுமன்றென்பதி னும்மை இழிவுசிறப்பு. ஆரூடனு மன்றெ னவே, அப்பியாசி யென்றாயிற்று.

(க-து.) சமாதி கூடப் பழகின்,கிருதகிர்த்திய னன்றென்பது. ஏழாம் வேற்றுமை மூன்றாம் வேற்றுமையாய துருபு மயக்கம். (நுங)

நுச- கவி. அ - கை.

[ஆரூடர்களிற் சிலர் தியானாதிகள் செய்வ தெற்றிற்கென வினவியதற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உத்தம குருவே யாரூ டருமா யொருதொழி லற்றவருள்
சித்த மடங்கு தியானா திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்றா
லித்தல மருவும் பிராரத் வப்பிறி வெப்படி யப்படியே
முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே.

(இ-ள்.) உத்தமகுருவே யாரூடருமா யொருதொழிலற்றவருள் சித்த மடங்குதியானாதிகள் சிலர் செய்குவதென்னென்றால்(எ-து)—உத்தமமான

குருநாதனே விவகாரங்களுளோர் தொழிலுமின்றி யெத்தொழிலுமிறந்து நிற்பவர்களுக்குள் சிலராரூடராயிருந்துஞ் சித்தமொருப் படற்கியைந்த தியானுதிகளைச்செய்வதி யாதிற்கெனக் கேட்பையாயின், இத்தலமருவும் பிராரத்வப் பிறிவெப்படியப்படியே(எ-து)—பிறவிகாரணமாக விப்பூமியினேரிடும் பிராரத்வ பேதங்க ளெங்ஙன மெங்ஙனமோ வங்ஙன மங்ஙனமே, முத்தரும் வெகுவிதமாகுவரென்பது முன்னே சொன்னேனே (எ-து)—சீவன் முத்தரு மனேகவிதமாவா ரென்பதைப்பற்றி முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றேன் யடிக்கடி கேட்பதென்னை (எ-று).

(க-து). ஆரூடராயிருந்துஞ் சிலர் கிருதகிர்த்தியரா நில்லாது தியானுதிகள்செய்வ தென்னையென்ற வினுவிற்குத்தரம் பிராரத்வகன்மபேதத்தாலெனவறிகவென்பது. ஆரூடருமாயென்பதிலும்மை, இழிவுசிறப்பு. பிராரத்வகன்மபேதச்சேட்டைகளை யவர்மேலேற்றிக்காணி னப்பியாசியரெனவும், அவரதுதீர்ந்தநிலையினை யவர்மேலேற்றிக்காணி னூரூடரெனவுந்தோன்றுவர். பிழை காண்பார்மிசைத்தாதலி னவராரூடரேயெனவறிகவென்பார், பிராரத்வப் பிறிவெப்படியப்படியே முத்தரும் வெகுவிதமாகுவரென்பது முன்னே சொன்னேனேயென்ருர். சித்தமடங்கு தியானுதிகள் செய்தல், அப்பியாசம். இத்தலமருவும் பிராரத்வப்பிறிவு, அவரவர்வினைக்களவாக விம்மையி லவரவர்பாலெய்தும் பிராரத்வபேதங்கள். இது பசுக்குழாத்துளதன தன்கன்றுதேடித் தாயைமருவுமாறுபோல்வது. என்னை?"தாந்தாமுன்செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பர்" என்று ஔவையார் கூறுதலின். திரிசியநாட்டத்தில் வினையுண்டெனவும், திருக்குநாட்டத்தில் வினையின்றெனவுங்காணும். அதோமுகமாதலி னுன்மா பலவாகவும், ஊர்த்தமுகமாதலி னுன்மாவொன்ருகவுங் காண்டலினதுபொருந்தும்.இருவகைமுகமும், இருவகைநாட்டமுமின்றேல், ஆன்மாபலவெனலும், ஒன்றெனலும்,வினையுண்டெனலும், இன்றெனலுமெங்கே? இவ்வுளவறியாதா ரெத்தனைபல்லூழிகாலம்வாதிக்கினு மென்பயன்? உடலுஞ் சேட்டையுங் காரணமாக மாணுக்கன் கேட்டலின் விடையுந் தக்கது. (௩௪)

௩௫-கவி. அ - கை.

[ஞானிகள் விவகார முலகோபகாரமாக வன்றித் தமக்கன்றெனவுபமான பூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

நல்லவ னேகே ளுலகுப கார ஞானிகள் விவகார
மல்லது வேறெரு பெறுபே றும்மிலை யதனுற் பிணியுமிலை
வல்ல சிருட்டி முதற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவ
மெல்லவ ருக்கு மனுக்கிர கஞ்செயு மீச னடைந்திலனே.

(இ-ள்.) நல்லவனே கேளுலகுபகார ஞானிகள் விவகாரம் அல்லது வேறெருபெறுபேறும் மிலையதனுற் பிணியுமிலை (எ - து)—சற்புத்திரா

வீணுச்சங்கியாது யான்கூறுவதைக்கேளுதி ஞானிகள்செய்யுவிவகாரங்க ளனைத்து முலகோபகாரமாக வன்றித்தமக்கன்று அதனால்தாமடையும் வேறோர்சுகப்பேறு மசுகப்பேறுமுளவோ யாங்கண்டிலம் இதுயாதுபோல்வதெனின், வல்லசிருட்டிமுதற் பலதொழிலால்வரு புண்ணியபாவம்(எ-து)-செய்தற்குவலியுள்ள சிருட்டியாதி பலதொழிலியற்றுவதால் வரக்கிடந்த புண்ணியபாவங்களை, எல்லவருக்கு மனுக்கிரகஞ்செயு மீசனடைந்திலனே (எ-து)—எற்றற்பாலரெவரோ வவரவர்களுக்கெல்லாந்தரமறிந்துகொடுத்தருளுவனன்றி யீசன்தானடைந்தவனோ இலனே இதுபோல்வதென்றறிதி (எ-று).

அவரவர் சன்மார்க்கத்தா லுய்யும்பொருட் டவரவர்கருத்தின் வண்ணஞ்சிருட்டியாதி யீசன்செய்வனன்றிக்கெடுக்கற்கன்று. அதுபோல, ஞானவான்களு முயிர்களுய்யும்பொருட் டவரவர்க்கியைவதும் கடிவதுமன்றித்தம் பயனுக்காகவன்று. இவர் சீவகாருண்ணியரன்றே லிவையெற்றிற்கு. ஈசன்முத்தியி லுயிர்களைக் கூட்டுவான்வேண்டித் தனுகரணாதிகளைக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பிப்பானென்பது பொய்யோ, மெய்யோ? பொய்யெனின், புடைபெயர்ச்சியில்லாதிருக்கவேண்டும். இருத்தலின், காணப்படானேனும் வினைமுதலிருக்கவேண்டும். இல்லாதுயாதும் நிகழாது.ஆதலின், "அவனன்றி யோரணுவு மசையாது" என்றனர் சான்றோர்பலரும். இதனைமறுப்பார் தாம் யாதால் மூன்றவத்தையினு மாறாதசைக்கப்படுவதுமெனக் கிஞ்சித்துமறியாதார், பிறர்கூறினுங் காதுகொடார். இவரை விவேகியென்பாரிவர்போல்பவர். இந்தத் தனு கரண புவன போகம் வாய்த்தது, அவரவர்வினையாலன்றியவனாலன்று. அவனாலெனின், விதிவிலக்கெற்றிற்கு. எதுகாறுமெனின், அயலைத்தானென தென்னுதளவும். அப்பாலோவெனின், தானேதானாகில் விதிமதியெழற்கிடமின்றே; இன்றாகவே, அனைத்துஞ் சின்மாத்திரமாவிளங்கும். விளங்கவே, மேல்கிழொப்பின்றியும் சுசாதியாதி மூன்றுமின்றியும் தான்மாத்திரமாக மிஞ்சி நிற்குதும். அப்பாலோர்செயலுமில்லை. இது தனது சுயகஷ்டத்தா லுணர்வதன்றிப் பேச்சாற்பயனின்றி யமையும்.

(க-து.) ஈசனைப்போல ஞானிகள் விவகாரமும், அதன்பயனு முலகோபகாரமாக முடிவதன்றித் தமக்கன்றென்பது. இதனாலிவர் கிருதகிர்த்தியரென்றாயிற்று. (௯௫)

௯௬ - கவி. அ - கை.

[அனந்தவேதுக்களி லெந்தவேதுவினால் ஞானி யீசனுக்கொப்பாவனோ வென்ற வினாவிற்குத்தர மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே
யீசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்றா
லீசனு ஞானியு மமதை யகந்தை யிகந்ததி னாலொப்பா
மீசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனாமே.

(இ-ள்.) ஈசனு மாயருவாயுருவாகி யெழுந்தருளுங் குருவே(எ-து)—ஈசனுகியும் அருவமாகியும் உருவமாகியு மெளிதிலெம்பா லெழுந்தருளுங் குருமூர்த்தமே, ஈசனு ஞானியு மொப்பென்றீரே யெப்படி யொப்பென் றூல்(எ-து)—ஈசனும் ஞானியுஞ் சமானமாவரென்று முன்னர்க் கூறினீரே யெங்ஙன மொப்பாவரெனக் கேட்பையாயின்,ஈசனு ஞானியு மமதை யகந்தை யிகந்ததினு லொப்பார்(எ-து)—ஈசனும் ஞானியுமகமமதையற்றிருப்பதா லொப்பாவர் (இஃதன்றியும்), ஈசனு மாம்பலசீவருமா முலகெல்லா மிவனுமே(எ-து)—இந்த ஞானி ஈசனுகியும் சமஸ்தசீவர்களாகியும் சகல லோகங்களாகியு மிருப்பன் (எ-று.)

சலட்சண விலட்சணமாயும், நிட்களமாயும்,சகளமாயுங் குரு இருத்தலின், ஈசனுமாயருவாயுருவாகி யெழுந்தருளுங்குருவே. எ-ம்,தன்னை யன்றிச் செகசீவபரமின்றாதலின் ஈசனுமாம்பலசீவருமா முலகெல்லா மிவனுமே யெனவுங் கூறினர். சீவன்முத்தர் பிரக்ஞாசொரூபமாக விளங்கலி னிவை யெல்லாம் பொருந்தும். எங்ஙனமெனில், பிரக்ஞையையன்றி யிவை மூன்று முளவோ, இலவோ? உளவெனில், சோதனை ஞாயங்களாற் காட்டலாம். கூடாதெனில், இலையென்பமே. தோற்றுமாவெனின், ஓரணுவேனுஞ் சுயம்பாச்சோதனையிற் காட்டலாமே. கூடாதெனின் இல்லையென்றொத்துக் கொள்ளலாமே, இதன்றியும்,அறிவு தன்னையறிந்திச்சா ஞானக்கிரியை புரியுமாவெனின்,புரியும். எங்ஙனம். பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணர்தல், மருளோ, தெருளோ? தெருளெனின், அறிவுசலனமுறுமா? சுபாவமெனின், சுபாவத்துக்கு விதிவிலக்கெற்றிற்கு. மருளெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்வதினுலன்றே அறிவுமருளென்றாயிற்று. ஆகலாமா, ஆகக்கூடாதே அதனையுன்னுதலென்னை. தோற்றத்தை மெய்யென்பதூஉம், அறியாமையை யறிவென்பதூஉம் நமதுபிழை. அதனைமறுக்குதும். தோற்றமாநின்றதும் மருளாநின்றதும் ஞெப்தியே வேறன்றெனவுணர்க.மருளில் பலவிவகாரமியையும்போது தெருளிலியையாதோ? கூறவேண்டுமோ.

(க-து) இவன் ஞெப்திமாத்திரமா விளங்கலி னிவனுக்கீசனையுவமித்ததி லென்னிழிவெனக் குறிப்பித்தாரென்பது.தன்னை மறந்தியற்றுவதிலு மறவாதியற்றல்,மிகச்சிரேட்டமாதலி னீசனுக் குவமிக்கப்பட்டதென்க. ()

ஙஎ - கவி. அ - கை.

[எல்லாச்சீவரு மிவனுமெனவே, அதுகாரணமா வினுவுதலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்தி பெறும லிருப்பா னேனையா
வெல்லாச் சீவரும் வெவ்வே றுனு லிவனெல் லாமலனே
யெல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவேயிதைநீர் மொழியீரே.

(இ-ள்.) எல்லாச்சீவரு மிவனுமென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்தெ ல்லாச்சீவரு முத்திபெறுமலிருப்பானேனையா (எ-து)—ஐயனே சமஸ்தசீ வர்களு மிவனேயென்றுரைத்தீர் இவன் முத்தியடைந்ததுபோ லெல்லா ச்சீவரு முத்தியடையவேண்டுமே அடையாததற் கேதென்னைகொலோ, எல்லாச்சீவரும் வெவ்வேறுனு லிவனெல்லாமலனே (எ-து)—முத்தியடை யாததால் எல்லாச்சீவரும் வெவ்வேறுமன்றோ. வெவ்வேறுகுமானுல், இவ னெல்லாச்சீவரு மல்லனுமே, எல்லாப்பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதை நீர்மொழியீரே (எ-து)—அரியபொரு ளனைத்தையு முரைத்தருளிய குருநாதனே யிதையும் நீர் விளக்கியருளும் (எ-று).

இவனே யெல்லாச்சீவருமெனின், இவன்போலவை முத்தியடையா ததென்னை. அடையாததா லுயிர்வெவ்வேறுகவேண்டும். வெவ்வேறுகுமெ னின், இவனெல்லாச்சீவருமெனல் பொருந்தாதென்க. முத்தியடையவெ னற்பாலது, முத்தியடைந்தென்றுயது; "சொற்றிரியினும்பொரு டிரியா வினைக்குறை" என்பதனுற்காண்க. எல்லாச்சீவரு முத்திபெறும விருப் பானேனென்றவிடத்து ஞானிமுத்திபெற்றவனெனக் குறிப்பாற்கொள் ளவொட்டாது இவன்றான் முத்தியடைந்தென வெள்ளிடையாகக்கூறி ஞர். இனிமுத்தியடைவானை யடைந்தவனென்றதுதுணிவுபற்றி. இமை யளவிற்பூர்வவாசனையாலேனு மாடியிற் பிரதிபிம்பம்போல வறிவிற்சடிதி யி லெழுந்தடங்குந்தேகாதி பிரபஞ்சப்பாவைகளளவின்றே யெங்ஙனந்து ணிவுபெறலாம். "களங்கமற்றகண்ணுடி தன்முன் வேறோர், களங்கமற்ற சண்ணுடிகாட்டும்போது" என்ற கவியிற் கூறியவாறிருப்பராதலி னங்ங னங் கூறவேண்டுவதாயிற்று. ஆதலிற்பழுதின்றெனின், அங்ஙனமிருப்பி னுமிப்போதே முத்தியென்னலாமா, இனியெய்தற்பாலதாகிய நிரதிச யா னந்தவாழ் விங்ஙனேயெய்தியதா லைய மென்னையெனின், இங்ஙனமேற் கோளுளவோ? "எட்டிலறி வின்றியிறைதன்னிலறி வின்றியிவ்வுடம்பினு டனே, வீட்டிலுறை வானையினி வீடுபெறுமென்பதுவிளம்புகிலமே" என் றார் தத்துவராயர். "ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின், வான நணிய துடைத்து" என்றார் திருவள்ளுவர். இதுநிற்க.

(க-து.) இவன்போ லெவ்வுயிரு முத்தியடையாததற் கேதென்னை யென்பது. (ருஎ)

ருஅ - கவி. அ - கை.

[பொதுப்படச் சீவனெனினு மதுமலரகிதத்தா லான்மாவெனவும், சகிதத்தாற் சீவனெனவுங் கொளக்கிடத்தலின், ஆன்மா, ஏக மெனவும், சீவன் பலவெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேக மநேக விதஞ்சீவ
னகமெனு மந்தக் கரண வுபாதிக ளளவிலை யாதலினாற்
சகமுழுதுங் குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலவாஞ்
சகமதி லேரி குளஞ்சிறு குழிசால் சட்டி குடம்பலவால்.

(இ-ள்.) அகமெனுமான்மாபூரணமேகம் (எ-து)—நானென்னுமான்மாவானது பரிபூரணமாக விளங்கலின் ஏகமெனவும், அநேகவிதஞ் சீவன் அகமெனு மந்தக்கரணவுபாதிக ளளவில்லையாதலினால் (எ-து)—நானென்னு மந்தக்கரணோபாதிக ளளவின்றாதலின் சீவன் பலவித மெனவுமாம், சகமுழுதுங் குளிர்சந்திரனேகஞ் சலசந்திரர் பலவாம் (எ-து)—உலகமுழுதும் குளிர்ச்சி செய்கின்ற வானசந்திர னேகமும், சலப்ரதிபிம்ப சந்திரர்கள் பலவுமாம், சகமதிலேரி குளஞ் சிறுகுழி சால் சட்டி குடம் பலவால் (எ-து)—இவ்வுலகத்தின்கண் ஏரியும் குளமும், சிறுகுழிகளும் சாலும் சட்டியும் குடமும் இவைபோல்வன பிறவும் பலவாயிருத்தலால் (எ-று).

அகமென்பது நான். தேகோகமுதல்சிவோகமீறுவுள்ள வகமென்னும் பேதங்க ளளவிற்புகாதன. இதிலந்தக்கரண வுபாதிகளு மடங்கின. அந்தக்கரண பிரதிபலனன் சிதாபாசனென் றிருத்தலானும், இவ்வந்தக்கரணமே வுபாதியா நிற்றலானும், இவ்வுபாதிபேதங்க ளளவைகடந்தன வாதலானும் இங்ஙன மளவுகடந்ததுபற்றி யனேகவிதஞ் சீவனெனப்பட்டது. அறிவு, உபாதியென விரண்டாம். மெய்யறிவு நானாக விளங்கல் ஆன்மா. யாதானு மோருபாதியை யானெனவழங்கல், சீவன்; இதுவுமறிவேனுங் கற்பிதத்தை யானெனலால், அறியாமையே. ஆதலி னிதனைச் சிதாபாசனென்பர். அகமெனு மான்மா வென்றாற்போல, அகமெனு முபாதியெனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அகமெனு மான்மா வென்றாற்போல, அகமெனுஞ் சீவனென்றுரையாதது, ஆன்மா பொருண்மாத்திரமாயும் சீவன் சொன்மாத்திரமாயுமிருத்தல் பற்றியென்க. என்னை? "சீவனென்கிற சொல்லும் பொருளுமாச் செறிந்தவான்மா" என்று வசிட்டபகவான் கூறுதலின். அறிவையன்றி யானெனற்குப் பொருளின்மையின், ஆன்மாவெனப்பட்டது. மூன்றவஸ்தா வயமாகாதவற்றைச் சாட்சியா நின்றுணர்வ தெவ்வறிவோ அஃதான்மாவெனவும், அவஸ்தைதோறு மவ்வவ்வுபாதி வயத்தாநின்றுணர்வ தெவ்வறிவோ, அது சீவனெனவுங் கொள்க. தன்னைச் சொப்பிரகாசமாக் காண்டல், ஆன்மா. தன்னை யுபாதியாகக்காண்டல், சீவன். எனவே, சொன்மாத்திரமாயும் பொருண்மாத்திரமாயு மெனக் கூறியதி லைய மென்னை. வானசந்திரன்போல்வ தான்மா. சலசந்திரன்போல்வது சீவன். வானசந்திரன் எதார்த்தமாயும், ஏகமாயும், பிம்பமாயும் நிற்கும். சலசந்திரன் கற்பிதமாயும், பலவாயும், பிரதிபிம்பமாயும் நிற்கும். அதுபோல, ஆன்மா எதார்த்தமாயும், ஏகமாயும் பிம்பமாயும் நிற்கும். சீவன் கற்பிதமாயும், பலவாயும், பிரதிபிம்பமாயு நிற்கும். ஆதலி னுவமை பொருந்தும். எழுவகைத்தோற்றமா நின்றுயிரெனப் பெயர்கொண்டு சுகத்தை நுகர்வதுடலோ, உணர்வோ? உடலெனின், தன்னைத்தா னுணரவேண்டும். உணராதெனின், உடலன்று. உணர்வெனின், கன்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம், மனாதி யந்தக்கரணங்கள், உயிர் இவை தன்னைத் தானறியாததா

லிவையனைத்து முணர்வன்று. தன்னைத்தா னுணரற்பால தெதுவோ வது மெய்யுணர் வென்னப்படும். இந்தமெய்யுணர்வை யான்மாவெனவும், அவையனைத்துங் கற்பித வுணர்வாதலின், சீவனெனவுங் கொள்க. தானுகிற வுணர்வை யெட்டவறியார் கற்பிதவுணர்வைச் சீவனெனவும், ஆன்மாவெனவும் பாகுபாடு சற்றுமுணராது மிசிரிம்பித்துக் கூறுவர். இவர்மொழி வாய்மை யன்று. எந்தவுயிரைச்சோதிக்கினும், அறிவாகவே முடியுமாதலாலது திணை பாலிடங்கழன்றது. அதனை ஆன்மா வென்பதற் கையமென்னை. அவ்வறிவை யுபாதியு ளொன்றுமுடிக்கி னதனைச் சீவனென்பதற் கையமென்னை. அறிவொன்றே பல்லுயிராக்காண்டலி னிவ்வுவமை தள்ளற்பாற்றன்று. இதனைமறுப்பார், தன்னைவிட்டுச் சோதிப்போர்.

(க-து). இவன் போல வெவரு முத்தி யெய்தாத தென்னை யென்ற வினுவிற்குத்தரங் கூறுவான்வேண்டி யிக்கவியிலுவமை காரணமாக வுயிரொன்றெனற்கும் பலவெனற்கு மிலக்கணங் கூறியதென்பது. (நூஅ)

ருக - கவி. அ - கை.

[ஞானியே பலசீவரெனற்கும் இவன்போ லவர்கள் முத்தி
யடையாததற்கு முதாரண முகத்தா லிக்கவியி
லுத்தரங் கூறுகின்றார்.]

சட்டி குடங்களி னொன்று நசித்திட வதனுட் சலசந்த்ர
னொட்டு முதற்சந் திரனொடு கூடு மொழிந்தவை கூடாவே
கட்டு முபாதி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவிற்
கிட்டு மயிக்கிய முபாதி கெடாதவர் கேவல மாகாரே.

(இ-ள்.) சட்டி குடங்களினொன்று நசித்திடவதனுட் சலசந்த்ரன் ஒட்டு முதற்சந்திரனொடுகூடு மொழிந்தவை கூடாவே (எ-து)—முன்னர்ச் சட்டி குட முதலாகக் கூறிய வுபாதிகளு ளோருபாதி நசிக்க வக்கணமே யதனுட்காணப்பட்டுநின்ற சலசந்திரன் தனக்குமுதலாக வானத்தி னின்றுள்ள பிம்பசந்திரனோடொட்டி யேகமாகும். ஏனைய பிரதிபிம்ப சந்திரர்களங்ஙன மேகமாகக் கூடுமா கூடாவே (அதுபோல),கட்டுமுபாதி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவிற் கிட்டுமயிக்கியம் (எ-து)—பந்தித் திருக்குங் காரணோபாதியை நசிக்கச்செய்த சீவன் எல்லாவுயிர்க்கு முதற்காரணமாநின்றுள்ள வதிஷ்டானவான்மாவிற் கலந்தேக மாவன், உபாதி கெடாதவர் கேவலமாகாரே (எ-து)—காரணோபாதியை நசிக்கச்செய்யாத வேனைய சீவர்க ளயிக்கியமாகார் (எ-று).

உபாதிநசித்திடு சீவன், உபாதிகெடாதவ ரென்னுமிடத் திவ்விரு வுபாதிகளுந் தூலதேகமென் றருத்தங் கோடற்கன்றே; சட்டி குடங்களி லொன்று நசித்திடவென் றுவமானித்தார். இங்ஙனமிருக்க, அவித்தையாகிய காரணவுபாதியென் றருத்தங் கொண்டவெற்றிற்கோ, சட்டி குட சந்திரனென்னுது சலசந்திர னென்றமை யானும், சலாதாரத்திற் காக வன்றிச் சட்டிகுடங்களாதி கூறற் கவசரமின் றுதலானும் பிரதிபிம்பித்தற் காய தர்மஞ் சலத்திலிருப்பதானும் அந்தத் தருமஞ் சலமுமன்று, சலத்தை யன்றிவேறுமன்று. சலமெனின் சலம் பிரதிபிம்பமாகுமா? வேறெனின்

சலத்தையன்றி வேருகுமா? இங்ஙன முரணுமாதலானும், அந்தத்தர்மம் பேதாபேதமா நிற்குமாறுபோன்று, தூலான்மாவென்று தந்தக்கரண பிரதி பலனவான்மா வென்றமையானும், கரணுதாரத்துக்கன்றி யெவ்வகை தூல மூங்கூறற் கவசர மின்ருதலானும், பிரதிபிம்பத்திற்காய தர்மங் கரணத் திருப்பதானும், அந்தத் தர்மங் கரண மெனின், கரணம் பிரதிபிம்ப மாகுமா? காணத்தையன்றி வேருகுமா? இங்ஙனமுரணுமாத லானும் அந்தத் தர்மம் பேதாபேதமா நிற்குமாதலானும், இதனையே யவித்தை யெனக் கொண் டேமானித்ததென்க. மகானிடத்து மேனையோரிடத் துங் கரணமிருந்துமையந்திரிபுநிற்றற்கும் அகறற்கு மிடமின்மையின் நசித் திடவென்ற தவித்தியா வுபாதிக்கே தகுமெனவறிக. இதுநிற்க, தூலநாசம் முத்தியெனின், பிரளயமுத்தியாகக் கண்டிலமே. சூக்கும நாசம் முத்தி யெனின், சர்வசங்காரம் முத்தியாகக் கண்டிலமே. ஆதலினுபாதியைக்கார ணவுடலென்றனரே மதாசிரியர். காரணவுடல் அறியாமை. அஃதாவது:— ஜக சீவ பரஞ் சுயம்பன்றியிருக்க விவற்றைச் சுயம்பென்றும், அநாதி நித் தியத்துவமென்று முணர்தல்; எனவே, அறியாமையென லெங்கெங்குள தோ, அங்கங்குளது சீவன். இலதே விலதென்ருயிற்று. ஆகவே, சீவன், அறியாமைவடிவனெனப் பெற்ரும். பாலையன்றித் தயிரோர்முதலன் ருதல்போல, அறிவையன்றி யறியாமை யோர்முதலன்று. அறியாமை நசித்தவிடத் தஃதெங்ஙனமாம், தனதுமுதலாம். நசியாவறியாமை தனது முதலாகாது ஓர் சந்திரனே பல சந்திரனுகக் காண்டல்போல, ஓரறிவே பல வறிவாகக் காண்கின்றது. அவை பலவுஞ் சந்திரர்களாயின் இவை பலவு மறிவுக ளாகலாம். ஆகாவே லாகா வென்க. அவற்றுளோர் சந்திர னசிக்கில் முதல்சந்திரனே டொட்டும். அதுபோல, அவற்றுளோ ரறியா மை நசிக்கின் முதலறிவோடொட்டும். ஏனையவை யங்கே யொட்டாவாறு போன்று, இங்குமொட்டாவாம்; ஆதலி னிவ்வுவமை பொருந்தும்.

(க-து.) சீவன் முத்தனே பலசீவரெனலும், பலசீவரு முத்தியெய்தா ரெனலு மேற்க வமைந்த தென்பது. (ருக)

சO - கவி. அ - கை.

[முன்னர் ஞானி யீசனுமா மென்றதற் கொருவாற்ரு லுத்தரங்கூறினீ ரதனைப் பூரணமாக வேற்றற்குத் தடைகளுள, அவற்றிற்குவிடை தரவேண்டுமெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

இவனயன் மால்சிவ ஞகிய வீசரோ டெப்படி யொப்பாவன்
சிவன்முதன் மூவரு மகில சிருட்டித் திதிநா சங்கள்செய்வா
ரவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபுவாவார்
தவமிகு குருவே யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே.

(இ-ள்.) இவ னயன்மால் சிவஞகிய வீசரோடெப்படி யொப்பாவன் (எ-து)—இந்தஞானவான் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் என்றீசுவரத்துவம்

வாய்த்தவரோ டெப்படியொப்பாவன்: (ஏனெனில்), சிவன்முதன் மூவரு மகிலசிருட்டித் திதிநாசங்கள் செய்வார்(எ-து)—உருத்திரன் முதலிய மூவருஞ் சமஸ்தத்தையுஞ் சிருட்டி திதி சங்காரங்கள் செய்யாநிற்பர், அவர் பிறர்மதிகளு முக்காலங்களு மறிவார் விபுவாவார்(எ-து)—இன்னுமவர்கள் பிறர் நினைப்பவைகளையுந் திரிகாலங்களையுமறிவார்கள் அறிவதுமன்றி விபுவுக்கெல்லாம் விபுவாவார்கள், தவமிகுகுருவே யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே (எ-து)—தவத்தில்மிகுந்த குருநாதனே இந்தஞானவானுக்கந்தச் சாமர்த்தியங்களிலொன்று மிருக்கக்கண்டிலனே யிதென்னசிறுமை (எ-று).

மூவருக்கு மீசத்துவஞ் சிருட்டியாதி தொழில்களால் வாய்த்தலி னீசரெனவும், குரு எல்லாத்தவங்களினு மிக்கவராதலின் தவமிகு குருவேயெனவுங் கூறினூர்.

(கு-ரு.) மும்மூர்த்திகோலமீசரேதலி னிவனுக்கு ஞானியொப்பாவனெனில், சிருட்டியாதி தொழில்களும், ஸர்வஜ்ஞத்துவமும் திரிகால ஞானமும் விபுத்துவமுமெங்கே, இல்லையேயென்பது ஞானமானு லிந்நான்கு மிருக்க வேண்டும். இன்றேல் ஞானமல்ல வென்பார் பலரும்; இவ்வேதுகொண்டு கேட்டனனென்க. இந்நான்கும், ஞானத்தினது சேட்டைகள். இது, புரிவானது சேட்டைகளைப் புரிவானென்பது போலும். ஆகுமா? ஆகுமெனின். வினைமுதலே வினை யென்னல்வேண்டும்; அங்ஙனமெப்பாடை யிலக்கணமு மின்றே; இது நூதனவிலக்கணமாகவேண்டும். இங்ஙனமெங்கு மின்றே; ஆதலிற் பொருந்தாது. பொருந்துமெனில், குதர்க்கம். குதர்க்கம், முறைவழு. ஞானமெனல், எல்லாச் சேட்டைகளுமற்றுத் தான்மாத்திரமா விளங்கலென்போர் நுண்ணுணர்வோர். இவரே ஞானியரென்போர். இப்பேதந் தெரிவரிது. (சo)

சக - கவி. அ - கை.

[ஞானியு மீசனு மாயையாற் பேதமாவரன்றி, அறிவாற் பேதமாகாரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

தடத்து நீர்நிலாத் திரியெரி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்குங், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத்திரங்காக்கு,மடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினுற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிறிவா மால்.

(இ-ள்) தடத்துநீர் நிலாத்திரி யெரி யுபயமுந் தழுவுமூர்தனைக்காக்கும் (எ-து)—தடாகசலமும், மத்தாப்புமாகிய விவ்விரண்டும், ஏகமாநின்றுள்ளவோரூரைக்காக்கும், குடத்துநீர் விளக்கினிலொளி யிரண்டுமோர்குடும்பமாத்திரங்காக்கும் (எ-து)—கடசலமும் தீபவொளியுமாகிய விவ்விரண்டும் ஓர்குடும்ப மாத்திரங்காக்கும், அடுத்தமைந்தனே ஞானியுமீசனு மறிவினுற் பிறிவில்லை (எ-து)—என்னைவிடாதடுத்த ஞானபுத்திரா ஞானியும் ஈசனு

மாகிய விவ்விருவரும், ஞானத்தினுற் சற்றும் பேதமிலராவர், கெடுத்த மாயையின் குணங்களால் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிறிவாமால் (எ-து)—ஒன்றுபடாமற் கெடுத்தமாயையின் குணபேதத்தால் மேலென்றுங் கீழென்றும் வேறுபாட்டை யடைவர் (எ-று).

தழுவுமூரென்றது—வெவ்வேருகா தேகமாகநின்றவூர். குடும்பத்தைக் காப்பது, ஊரைக் காக்காது. ஊரைக் காப்பது, குடும்பத்தையுங் காக்குமெனப் பொருள்படலின் ஞானிகாத்தல், தன்மட்டும். ஈசன்காத்தல், ஞானியுடனனைத்தையு மெனக்கொள்க. இங்கே காத்தல், தனுகரண புவனபோகங்களை. இதுமாயாசம்பந்தமாதலின், கெடுத்தமாயையின் குணங்களால் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிறிவாமால் எனவும்,சமஷ்டி வியஷ்டியென்னும் பேதங்களை யிருவருஞ் சின்மாத்திரமாக் கரைத்தலின், ஞானியுமீசனு மறிவினுற் பிறிவில்லையெனவுங் கூறினர். அறிவினுற் பிறிவில்லையென்பதைப் பிரமன்கூறிய பிரமகீதையினும், கிருஷ்ணபகவான் கூறிய பகவத்கீதையினும், சிவன்கூறிய ஈசுவரகீதையிலும், சிவஞான போதத்திலுங் காணலாம். இம்மூவரும் ஞானத்தையே பிரதிவாதித்தனர். ஆதலினிவர் மூவரும் ஞானியரே. இவர் உபாதி குணந் தொழிலாற் பேதித்தாற்போல ஞானியும் பேதித்தலின், இதுமாயாசம்பந்தமென்ருயிற்று. தனுகரண புவன போகங்களைத் தனித்தனி சீவர் காக்கினும், பிரித்தலுங் கூட்டலு மீசனுதலா லிவ்விரண்டு காத்தலு மிவனுக்கே பொருந்தும்.

(க-து.)ஞானியு மீசனு மாயையாற் பேதமுறுவரன்றி யறிவாற் பேதமுருரென்பது. மாயையென்ப தறியாமை. அது ஜகசீவ பரங்களை மெய்யென் றுணருமறிவு. இம்மூன்று மறிவுக் கனர்த்தம், அறியாமைக் கருத்தம். இது மூடர்பாலது. அது விவேகியர்பாலது. அறிவு வொத்தலின் ஞானியை யீசனென்ப தேற்கும். (சக)

சஉ - கவி. அ - கை.

[மானிடரிற் சிறந்தோர் சித்துப்புருடர், பிறவியிற் சிறந்தோர் தேவர். அதுபோலப்.பிரமபாவனையிற் சிறந்தோ ரெவரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான
சுரர்கண் மாயைவல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர்
தரணி மானிடர்க் கவைகளில் லாமையாற் ருழ்வுள ராஞலும்
பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய்.

(இ-ள்.) நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப்போலவே (எ-து)—மானிடர்களில் அரசனும் அரசனில் சித்துப்புருடனு மெங்ஙனமதிகாரத்தானும், மகிமையானு மேலிட்டார்களோ அவர்போலப் பிறவியில், நாரணன் முதலான சுரர்கள் மாயை வல்லவரணிமாதிகடொக்க மாதவமிக்கோர்(எ-து)—

விட்டுணுமுதலிய தேவர்கள் மாயா வல்லபமுடையோர், அணிமாதி சித்திகணிறைந்துள்ள மகத்தான தவத்தில் சிறப்புற்றோர், தரணிமானிடர்க்கவைகளில்லாமையால் தாழ்வுளரானுலும் (எ-து)—பூமியில் மனிதர்களுக்கவ்வல்லபங்க ளில்லாமையா லந்நிலைக்குத் தாழ்ந்த நிலையினராயினும், பிரமபாவனையா லிவ ரவரெனும் பேதமொன்றிலை பாராய் (எ-து)—பிரமமே தானெனச் செய்யும் பாவனையினுல் மானிட ரிவரென்றும், தேவர்களவர்களென்றுங் கொள்ளும்பேதம் யாதானு மொன்றுளதோ? இல்லையே நீயே யிதனைச் சோதித்துக் காணுதி (எ-று).

பிரமபாவனை செய்வோர் மானிடர்மாத்திரமன்றுதேவருமாதலி னிவ்விருபேதமு மதிலுண்டோ? உண்டெனில், அது பிரமபாவமன்று. நரரிலென்பதுபோலத் தேவரிலெனக் கூறலாமெனின் நாரணன் முதலான சுரர்களென் றிருக்கின்றதே, ஆதலிற் பிறவியிலென வருவித்தாம். பிறவியிற் சிறந்தனரென்றுணர்த்த எழுவகைத்தோற்றத்தில் தேவரை முதலில் வைத்து வழங்குகின்றதன்றே? இதனுலுமுணர்க. மனிதரில் மன்னனும் சித்துப்புருடனு மென்சிறப்புறினும் மனிதரே. அதுபோலப் பிறவியிற் சிறந்ததேவரில் இந்திரனும், பிரமனும், நாரணனும், உருத்திரனும், அணியணியாக வென்சிறப்புறினுந் தேவரே. இவர் பிரமபாவனையி லெவர் பேதமு மின்றுதலால், ஞானி தேவனு மல்லன், மானிடனு மல்லனென்றுயிற்று. சித்திபெற்றதா லுயர்வும் பெறுததாலிழிவும், பிரமபாவனையிலெங்கே, இன்றுதலால்,பிரமபாவனையா லிவரவரெனும் பேதமொன்றிலை பாராயென்றூர்.

(க-து.) பிரமபாவனையில்பேதமின்மையின் ஈசனுஞானியுமொப்பரென்ற தையமின்றியேற்கப்படுமென்பது. இதனைச் சோதனையாற் காண்க.()

சஈ - கவி. அ - கை.

[அஷ்டமாசித்திகளு மிவ்வுலகில் முனிவர்பாலதாநிகழ யாங் கண்டிருக்க
இவை யீசனது சுதந்தரமென்ற தென்னையென்ற வினுவிற்கு,
இவர்கள் தத்தந் தவமுயற்சியாற் சிற்சிலவடைந்தனரன்றிச்
சுதந்தர ரல்லரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி
சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர்
புத்தி யொத்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனைவேண்டிப்
பத்திசெய்திடுந் தவத்தினுல் யோகத்தாற் பலித்ததென்றறிவாயே.

(இ-ள்.)முத்திநல்கிய சற்குருவேபல முனிகளுக் கணிமாதி சித்திபூமியிற் கண்டிருக்கவும்(எ-து)—முத்தி சாம்பிராச்சியத்தை யடியேனுக் கனுக்கிரகித்த சற்குருநாதனே பலமுனிகளுக் கணிமாமுதலிய சித்திகளுளவாகப் பூமியில் கண்டிருக்கின்றனமே யங்ஙனங் கண்டிருக்கவும், அந்தச் செல்வமீசனதென்றீர் புத்தியொத்திட வுரைத்தருளென்றிடில் (எ-து)—அந்த

மகா செல்வமான தீசுவர சுதந்தரமாமென் றுரைத்தருளினீர்; அஃதெங்ஙனம் அடியேன் புத்திக்கொத்திருக்கும்வண்ணந் தெரிவிக்கவேண்டுமெனக் கேட்பையாயின், புகழுமீசனை வேண்டிப் பத்திசெய்திடுந் தவத்தினால் யோகத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே (எ-து)—யாவரானும் புகழ்ந்தருச்சிக்கத்தக்க பரமசிவத்தைவேண்டி மிகுந்த பத்தியோடு செய்யுந் தவத்தினானும், கிரியா யோகத்தினானும் வாய்த்ததென் றறிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

முன்கவியில் நாரணன் முதலிய தேவர்கள் அணிமாதிகடொக்க மாதவமிக்கோரெனவும்,இக்கவியில் பல முனிகளுக் கணிமாதி சித்திகள் தவத்தினால் யோகத்தாற் பலித்தனவெனவுங் கூறினதால் இருவருக்குந் தவங் காரணமாக அணிமாதிகள் வாய்த்தனவென்றாயிற்று. இவர்களுக்கு வாய்த்த தீசனால்; அவர்களுக்கு வாய்த்த தாராலெனின், அவ்வீசனாலென வறிக. ஈசனெனல் மாயாரகிதனை. ஏனையோர் மாயை வல்லவரென்றதனால் மாயாஸகிதரெனத் தானேயமைகின்றது. அவர்கள் மிக்கதவத்தா லணிமாதிகள் முழுதும் பெற்றனர், இவர்கள் தவத்தளவாகச் சிற்சில பெற்றனர். அணிமாதிக ளவர்கட்கே யுரிமை. இவர்கட் கிரவல். எனவே, ஈசனதமிசந் திரிமூர்த்திகளென்றாயிற்று. ஆயினீசனல்லர். இவர்க ளீசனுடைய கோலமன்றோ, கோலமா வீசன்? அல்லவே, இது நிற்க.

(க-து.) ஞானிகள் சித்திகளைத் தவத்தினா லடைந்தனரென்பது சுதந்தா ரன்று. (சங)

சச - கவி. அ - கை.

[இப்போது ஞானிகளுக் கவர்கள்போற் சித்தி வாய்க்காததற்கேதென்னையென்று வினவலை யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

சிவசொரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் திகளிரண்டுந்
தவமுளோரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடையாரோ
வவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே
யிவர்கண் ஞானிக ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ.

(இ-ள்.) சிவசொரூபமாந் தேசிகமூர்த்தியே சித்திமுத்திக ளிரண்டுந் தவமுளோ ரடைகுவரெனி லவர்கள்போற் சகலருமடையாரோ (எ-து)—சிவசொரூபமே குருமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய கர்த்தனே சித்திமுத்திகளென்னு மிரண்டினையுந் தவமுடையவர்க ளடைவார்க ளென்றுரைத்தால் அவர்களைப்போலச் சகல முனிவரு மதனை யடையாததற்கேதென்னைகொலோ, அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே(எ-து)—அந்தஞானிகள் பூர்வத்திற் சித்தியையும், ஞானத்தையுமடைந்ததையுஞ் சுருதியாற் கண்டிருக்கின்றனமே, இவர்கள் ஞானிகளென்றிடிற் சித்திகளிவர்க் கிலாவகையேதோ (எ-து)—இப்போதிருக்கிறவர்களை

யும் ஞானிகளென்று சொன்னுலிவர்களுக் கச்சித்திகளில்லாததற் கேதென்னைகொலோ, அறிகிலம் (எ-று).

அவர்கள்போற் சகலரு மடையாரோ, அடைவார்களெனின், இவர்க்கிலாவகையேதோ என்று வினவவேண்டியது. இதைவிட்டு அடைவாரோவெனப் பாடமோதி அடைவார்களா வென்றுரைகூறின், அடையமாட்டார்க ளென்குகின்றதே, இது வினவா? அல்லவே. அடையாரோ இவர்க்கிலாவகையேதோ என்பதிரண்டுஞ் சீடன்வினு. அடைவாரோ வென்றது விடை. இவ்விடை குருவினதாகவேண்டும். இக்கவியில் வினவை யன்றி விடையொன்றுமின்றே யிதுதோன்குமை. வழுவன்று. பின்கவி ஆசான் விடை.இக்கவி மாணுக்கன்வினு.இதையறிந்துரைகூறவேண்டும்.இதுநிற்க.

(க - து.) பூர்வஞானிகள் சித்தியெய்தினரெனில், இப்போதுள்ள ஞானியரடையாரோ, அடையாததென்னையென்பது. இவை வினு. (சுச)

சுரு - கவி. அ - கை.

[முன்னர்த் தவமென்குர் அஃதிருவகையெனவும், அவற்கு லெய்தும் பயனினையவெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்குர்.]

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென்றும்
பூமி யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா [வை
வாமி வற்றிலொன் றியற்றினு லொன்றையே யடைகுவ ரிதுதீர்
யாமு ரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றினு ரன்றுள பெரியோரே.

(இ - ள்.) காமியத்தவங் காமியமொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென்றும் பூமியிற்றவமிருவகை சித்தியும் போதமுந்தருமைந்தா(எ-து)-காமியத் தவமெனவும் நிட்காமியத் தவமெனவும் பூமியிலிருவகைத்தவமுண்டு. ஞானபுத்திரா! இவை சித்தியையேனும் முத்தியையேனுந் தவரு துதந்துவிடும், ஆமிவற்றி லொன்றியற்றினு லொன்றையே யடைகுவரிதுதீர்வை(எ-து)—இங்ஙனமாக நின்றுள்ள விரண்டினுள் தவமொன்றையே புரிந்தோ ரதற்குரிய பலனென்றையே யடைவார்க ளிது தீர்ப்பாம், யாமுரைத்த வவ்விரண்டையு மியற்றினுரன்றுள பெரியோரே(எ-து)—யாமுன்னர்க்கூறிய வவ்விருதவங்களையுஞ் செய்தவராகும் பூர்வத்திலுள்ள ஞானிகள் (எ-று).

ஒன்றிலிச்சை கருதிச்செய்யுந்தவம், காமியத்தவம். கருதாது செய்யுந் தவம், நிட்காமியத்தவம். காமியத்தவம் சித்தியையும், நிட்காமியத்தவம் முத்தியையுந் தருமெனக்கொள்க. ஒன்றியற்றில் மற்ருேர் பயனுருதென்பார், ஆமிவற்றி லொன்றியற்றினு லொன்றையே யடைகுவரெனவும், முன்னர்ச் சித்திமுத்தி யடைந்தோ ரிருதவமு முயன்றவராகு மென்பார், யாமுரைத்த வவ்விரண்டையு மியற்றினு ரன்றுள பெரியோரே யெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) இருவகைத்தவமுயற்சியாலன்றி யிவ்விருபயனுஞ்சிறிதுமெய் தாதென்பது. இவ்விருபயனுங்கடவுளிட்டத்தாலெனின், யாவரிடத்துமோர்படித்தா நிகழவேண்டும். இன்றேல் பாரபட்சமுடையராம். இது கூடாது. சுபாவமெனின், முயற்சியும் விதிவிலக்கு வழுவாதியற்ற வேண்டுமென்பது மெற்றிற்கு. கண்டபடி நடக்கலாமெனின், மிருகங்களினு மென்சிறப்பு. மனு நீதிக்கொத்து நடக்குதுமெனின், மறுமைக்கெதற்கொத்து நடக்க வேண்டும். வேண்டுவதின்றேல், இதுவும் வேண்டுவதின்று. அரசனுக்கினை நேரிடுமேயெனின், அதுவுமீசுராக்கினையா லிடுக்கணேரிடு மன்றோ? அது பிரத்தியட்ச மன்றேயெனின், இந்தப் பிரத்தியட்சத்தாற் கணிக்கவேண்டுமன்றோ? அன்றேல் மானிடத்தன்மைக் கென் சிறப்பு. ஆதலி னவரவர் வினைகாரணமாகவே யவரவ ரின்பத்துன்ப நுகர்வர். ஒருவரின்பத்துன்பம் பிறருக் கியையாததென்னை? இதுபற்றிக் கன்ம காண்டத்தில் விபரமாகக் காணலாம். இது ஞானகாண்டமாதலின் வினைவழியே வந்தனைவ சீவரை என்றார் சான்றோர். அவரினுந் தெளிந்ததென்னை இதனையுமறுப்பார், மக்கட்பதர். (சரு)

சசு - கவி. அ - கை.

[அந்தச்சித்தி முத்தியாற் பயனெய்தினோ ரினையரென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அனகமைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தன ரல்லாமல்
சனகன்மாபலி பகிரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரா
வினிய சித்தியை விரும்பினர் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றார்கள்
முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே.

(இ - ள்.) அனகமைந்தனே முத்திஞானத்தையே யடைந்தனரல்லாமல் சனகன் மாபலி பகிரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரா (எ-து)—அகமமதையிறந்த ஞானபுத்திரா சனகமகாராசனும் மகாபலிச்சக்கிரவர்த்தியும் பகிரதராசனும் முதலிய சான்றோர் முத்திவேண்டி ஞானத்தையே சாதனமாக வடைந்தன ரன்றிச் சித்திகள் வேண்டிமுயன்றனரா இலரே, இனிய சித்தியை விரும்பினர்சிலர் சிலரிரண்டையு முயன்றார்கள் (எ-து)—கண்டு மகிழ்தற்கினியதாயுள்ள வணிமாதி சித்திகளை மாத்திரஞ் சிலர் விரும்பி முயன்றார்கள் சிலர் சித்திமுத்திக ளிரண்டையும் வேண்டி முயன்றார்கள், முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத்திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே (எ-து)—இவ்விரு திறத்தினரு முனிவரேயன்றி வேறல்லர் அஷ்டமா சித்திகளும்வாய்க்கில் விநோதமாகவிளையாடல் புரிதல்மாத்திரந் தருமன்றி யைக்கிய முத்தியைச் சிறிதுந்தாரா (எ-று).

எனவே, சித்தி அதிசயானந்தத்தையும், முத்தி நிரதிசயானந்தத்தை யுந் தருமென்பதாயிற்று. சித்தி காலம்போக்கல், முத்தி காலாதீதமாதல்.

உக

(க - து) சிலர் முத்திக்கும், சிலர் சித்திக்கும், சிலரிருமைக்குமுயன்றன ரென்பது. இங்ஙனமனுபவ மிருத்தல் பற்றிக் கூறியதென்க. (சசு)

சஎ - கவி. அ - கை.

[ஞானிகளிற் சிலர்பயனின் றெனத் தெரிந்துஞ் சித்திபற்றி
வருந்திமுயன்ற தெற்றிற்கென்ற வினாவிற் குத்தர
மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

யோக ஞானமேமுத்தியைத்தருமெனி னொழிந்தசித்திகள்வேண்
மோக மாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்க ளேனென்றாற் [டி
போக மாய்வரும் பிராரத்வ கன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகு
மாகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்வ மாகுமென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) யோகஞானமே முத்தியைத்தருமெனி னொழிந்தசித்திகள் வேண்டிமோகமாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்களேனென்றால் (எ-து)-ஞானயோகமே முத்தியைத்தருமாயி னதுநீங்கலான சித்திக ளடைய வேண்டிச் சிலசீவன்முத்தர்கள் மிகவு மதில்மோகமுற் றுடலம் வருந்தினர் களே யஃதியாதுக்கெனின், போகமாய்வரும் பிராரத்வ கன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகும் (எ - து)—போகநிமித்த நேரிடும் பிராரத்வகன்மங்களையனுபவித்தாலன்றோ வவை யொழிந்துபோகும், ஆகையாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்வமாகு மென றறிவாயே (எ-து)—ஆதலினந்தச் சித்திகள் பிராரத்வகன்ம பலனென் றுணர்தி (எ - று).

கிரியாயோகம் ஞானயோகமென் றிருத்தலின் யோகஞானத்தை ஞானயோகமென்றும். மோகமா யுடல்வருந்தல், அதிகமோகங்கொண்டு கனலிடையிலும் ஒற்றைக்காலாற் கழுத்தளவு நீரிலும் ஊசிமுனையிலும் காற்றுப்பட்சணையிலும் இன்னு மிவைபோன்ற வரியவிடுக்கண்களிலும் புற்றாய்க் கல்லாய் மரமாய்ப் பன்னாள் நின் றரிய கடுந்தவமுயறலே. சித்திகள் வேண்டி யுடல்வருந்தல் இச்சைபற்றி யாதலின், இச்சா பிராரத்துவ மென்க. பிராரத்வகன்மங்கள் புசித்தல் தனுகரண புவனபோகங்களிலொன்றாதலின், போகமென்றார். யாவரும் அனுபவித்துத் தொலைப்பதெல்லாம் பிராரத்துவமென் றுணர்த்தப் பிராரத்வகன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகு மெனப்பட்டது.

(க - து) ஞானிகள் மிகமுயன் றெய்திய சித்திக ளிச்சாபிராரத்துவ மென்பது. இது இச்சை அனிச்சை பரவிச்சையென்னும் பிராரத்துவத்துளொன்று. (சஎ)

சஅ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙன முரைத்தருளிய வாசிரியரைப்புகழ்ந்து துதித்தலை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமல்,
நிலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளி

வானேன், துலக்க மானகண் ணுடியை யடிக்கடி துலக்கிறுற் பழு தன்றே, யலக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமுதங்க டெவிட்டாவே.

(இ - ள்.) இலக்கமாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மனமசையாமல் பிலக்கவேண்டு மென்றருள் குருவேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன் (எ-து)-எண்ணிறந்தசுருதிகளாலும், யுத்திகளினுலும் என்மனமானதுகலங் கா துறுதி பெறவேண்டி யனுக்கிரகஞ் செய்தருளிய குருநாதனே! எனது மனுேமயக்கநீங்கித் தெளிவுற்றனன், துலக்கமான கண்ணுடியை யடிக் கடி துலக்கிறுற்பழுதன்றே (எ-து)--களங்கரகிதமான கண்ணுடியை யடிக் கடி துலக்கிக்கொண்டுவந்தாற் குற்றமுண்டோ? இல்லையே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீரெனக்குரை யமுதங்கடெவிட்டாவே (எ-து)—துயரங்க ளனைத்தையு மொருங்கே யொழித்தருளிய தேவரீரடியேனுக்குச் சொல் லிக்கொண்டு வரு மமிர்தானுபவங்கள் தெவிட்டவில்லையே(எ-று).

அகிலாண்டகோடியெல்லா மென்கிற விடத்தில், அகிலாண்டகோடி யென்பது கணக்கின்மையெனப் பொருள் படுதல்போல, இலக்கமாயிரஞ் சுருதியென்பது கணக்கிறந்த சுருதியெனப்பட்டது பலக்கவென்பது பிலக்கவெனமரீஇயது. அகப்பிராந்தி சித்தப்பிராந்தியை. தெளிவாதல் சங்கற்பத்தைத் தவிரச் சகமின்றெனத்தெளிதலே. அமிர்தங்கள் சுருதியாதி மூன்றையுமெனப் பன்மைசொடுத்தார். இது உவமையாகுபெயர். அறிவே யானந்தமாக முடிதலின், தெவிட்டாவே யென்ருர்.

(க-து) தேவரீரருளிய சுகப்பேறுகள் தெவிட்டா வமிர்தம்போல்ப வென்பது. இதனுல் மூன்றுமொத்துத் தெளிந்தனனெனக் குறிப்பிக்கப் பெற்ரும். (சஅ)

சக - கவி. அ - கை.

[அவரவருந் தத்தம்வினைகளை யனுபவித்தேதீரவேண்டு
மென்றும், அவைஞானுக்கினியா னீருமென்றும்
வேதங்கூறில், யான்துணிவ தெங்ஙனமென
மாணுக்கன்வினவலே யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா லெனை யாளு, மைய னேகுரு வேயெவ ராகினு மனுபவித் தாலன்றிச், செய்த கன்மங்கள் விடாதென்ற வசனமுஞ் சென்மசஞ் சிதம் வேவத், துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப் படிநானே.

(இ - ள்.) கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையாலெனை யாளுமையனே குருவே (எ-து)—கிருபையோ டென்னையாள வெழுந்த வையனே குருநாதனே! பிறழ்ந்துகூறு மொழிகளை வேதஞ்சொல்லுமா?

அஃதியாதெனில், எவராகிலு மனுபவித்தாலன்றிச் செய்த கன்மங்கள் விடாதென்ற வசனமும் (எ-து)—யாவராயினுந் தாந்தா முன்செய்த வினைகளைத் தாமே யனுபவிக்கவேண்டும் அனுபவித்தா லன்றி விடாதென்ற வசனமும், சென்மசஞ்சிதம்வேவத் துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப்படி நானே (எ-து)—பிறவிக்குக்காரணமா கின்றுள்ள சஞ்சிதவினை வேகும்படி யதனைப் பரிசுத்த ஞானக்கினி நீறாக்குமென்ற வசனமுமாம். இவ்விருவசனங்களி லிஃதுண்மையென யான் துணிவதெங்ஙனம் அதனைத் தெரித்தியருளும் (எ-று).

கைதவம் உறுதியின்றிய மொழியெனினுமமையும். எவராகிலுமென்றது, எவ்வளவுயர்ந்த நிலையினராயினு மென்பதை, இவர் திரிமூர்த்திகளெனினுமமையும் "நாரணன் முதலான சுரர்க ளணிமாதிகடொக்க மாதவமிக்கோர்" என்பதனாலென்க.நாரணன் முதலினவரும் செய்தமாதவமிகுதியாலன்றே, தொக்கவணிமா திகளென்றார். அணிமாதிசித்தி முழுது மிவர்களுக்குவாய்த்தல் பிராரத்துவம். யாது முயற்சியால், தத்தந்தவமிகுதியாலென்றாயிற்று. ஆகவே, இவர்களும் வினையனுபவித்துத் தீரவேண்டு மென்பது பெற்றாம்.

(கூ-து) எவரேனும் வினையனுபவித்துத் தீரவேண்டுமென்றும், அவ்வினை ஞானக்கினியா னீறுமென்றும்,வேதங்கூறுவதில் யாதுண்மையென்பது. செய்யுங்கன்மமென்னாது செய்தகன்மமெனவிறந்தகாலத்தாற் கூறியதால் சஞ்சிதவினையென்றே கொள்ளவேண்டும். (சக)

ருO - கவி. அ - கை.

[அவ்வினாவிற்கு விடைகூறுவான்வேண்டி வேதங்கள் கூறும் பூர்வபட்சம் சித்தாந்தம் இனையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை
யாவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப்
பூவ லர்ந்துபின் பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தங்
காவல்வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூவகையாலே.

(இ-ள்.) சீவபேதங்க ளளவிலைமைந்தனே செய்கையு மளவில்லை (எ-து)—ஞானபுத்திரா! சீவபேதங்க ளளவுபடாததா லவர்கள் முயற்சிபேதங்களு மளவுபடாவாம், ஆவவா மவரவரதிகாரங்க ளறிந்துபக்குவநோக்கி (எ-து)—அவசியமாக வேண்டுவனவாகிய வவரவரதிகார தாரதம்மியங்களையுற்றுணர்ந்து தக்க பக்குவங்களையு நோக்கி, பூவலர்ந்து பின்பலங்கள் காட்டுவனபோல்(எ-து)—விருட்சங்கள் முன்னர்ப் புஷ்பித்துப் பின்னர்ப் பலன்தருமாறுபோன்று, பூருவஞ்சித்தாந்தங் காவல்வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங்காண்ட மூவகையாலே (எ-து)—நமக்குவிதிவிலக்காற் காவலாகின்றுள்ள வேதங்கள் பூர்வபட்சம் சித்தாந்த மென்னுமிரண்டு நியமங்களையும், கன்மம் பத்தி ஞானமென்னு மூன்றுகாண்டங்கள் காரணமாகத் தெரிவிக்கும் (எ-று).

சைதன்யம் உபாதிசகிதத்தாற் சீவனெனவும், உபாதிகளெண்ணிறந்தனவாதலின் சீவனு மெண்ணிறந்தனவாயிற்று. இங்ஙனமாதல்பற்றிச் சீவபேதங்களளவில்லையெனவும், அச்சீவர்கள் சுகம் வேண்டிப் பற்பல கிருத்தியங்களியற்று நிற்றலின் செய்கையு மளவில்லையெனவும், அதிகாரம்-ஆளுகை, அறிந்து-திறமறிந்து எனவே அவனவனுளுகைத் திறமறிந்து பூர்வபட்சத்தைச் சித்தாந்தமாகவும், சித்தாந்தத்தைப் பூர்வபட்சமாகவும், மூன்றுகாண்டங்களாலே வேதங்கள் பிரதிவாதிக்குமென்பார், 'ஆவவாமவரவரதிகாரங்களறிந்துபூருவஞ்சித்தாந்தங் காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங்காண்ட மூவகையாலே' யெனவுங் கூறினர். பலங்கள் காட்டுவனவிருட்சங்களாதலினிவ்விருட்சங்களைத் தோன்றுவெழுவாயாக்கி வருவித்தாம். அறிந்து வசனிக்குமெனவும், நோக்கி அலர்ந்துகாட்டுமெனவுமுடிக்க. மூன்றுகாண்டங்களையுமாங்காங்கு முத்தியென வேதங்கூறலி னிதுபற்றிப்பூர்வபட்சஞ் சித்தாந்தமென் றேற்கலாயிற்று. பட்டிமாடுபோற் றிரிவானைக் கன்மகாண்டம் விதிவிலக்கு வயப்படுத்தவேண்டி யிதுமுத்தியெனல் சித்தாந்தம். முன் பட்டிமாடுபோற் றிரிந்தது பூர்வபட்சம். சமஸ்தத்தையு மீசுவரார்ப்பணம் பண்ணுது தேகமே யான்மா போகமே முத்தியென்றிருத்தலி னிதன்மேற் பழுதுரைத்தல் பூர்வபட்சம். அதனைச் சுத்தமாக்கல் சித்தாந்தம். அங்ஙன மீசுவரார்ப்பணம் பண்ணினுந் திரிபுடியறுதற்பால தன்றாகலி னதனைச் சோரவிடல் பூர்வபட்சம். அறுத்தற்பாலதுண்மை ஞானமாதலி னதனை விடாது பற்றல் சித்தாந்தம். இதுபற்றி யிவ்விரண்டும் வேண்டுவதாயின.

(க - து.) முன்கவியிற் கூறிய விரண்டு வசனம் பற்றித் துணிவு கூறுவான்வேண்டி யிக்கவியில் பூர்வபட்ச சித்தாந்தங்களைக் கூறியதென்பது. பூர்வபட்சம் அன்றெனல். சித்தாந்தம் ஆமெனல். (௫௦)

ருக - கவி. அ - கை.

[அவசரம் பற்றி யவ்விரண்டு வசனமு மேற்றற்பாலவென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மானுலுந்
தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ
வீன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானுலு
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினுல் வீடுண்டே.

(இ - ள்.) ஆனபாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசியமானுலும் (எ-து)—கொடியபாதகங்களையே விரதமாகச் செய்தற்குரிய பாவிக ளவசிய மடைய வேண்டியது நரகங்களையே அங்ஙனமாயினும் (அவைகள்), தானமந்திர விரதவோமங்களாற் றவிருமென்பதுபொய்யோ (எ-து)-தீர்த்தங்களினம்பி மூழ்கும் ஸ்தானங்களினலும் மந்திரங்களினலும் விரதங்களினலும் யாகங்களினலும் நீங்கிவிடுமென்று வேதங் கூறுவது பொய்யாகுமோ, ஈனமாம்

பல சன்ம சஞ்சிதவினை யெத்தனையானாலும் (எ-து)--இழிவுக் கிடமாயுள்ள பல சன்ம சஞ்சிதவினைக ளெத்தனை பற்பலவிகற்பமாயினும், ஞானமாங் கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே (எ-து)-- அவற்றை ஞானமாகிற வக்கினி நீறாக்கிவிடுமென்று கூறும் வேதவசனத்தைத் திரிகரணமொத்து நம்பி யனுட்டிக்கின் முத்தி யுண்டாகுமே (எ-று).

நரகங்கள் மந்திரமுதலியவற்றாற் றவிருமென்பதும், சஞ்சித வினைகள் ஞானாக்கினியானீறுமென்பதும் வேதமாதலா லிதனைநம்பிப் புரியாவிடத்துப் பொய்யாம். நம்பிப் புரிந்தவிடத்துப்பொய்யாமா வீடாமெயென்பார் 'மறைமொழிநம்பினால் வீடுண்டே' என்றார். இரண்டுவீட்டெனினும், அதுபதவி முத்தியும், இஃதயிக்கமுத்தியுமாம். ஞானமாங்கனலென்பது, விருத்திஞானத்தை. அதனால் நரகங்கள்தவிரும், இதனாலினிப் பிறப்பது தவிரும். இதனை யனுபவத்தாற் காண்பதன்றி வறுமொழியாலன்று. ஞானமாங்கன லுருவகம்.

(க - து.) அவ்விரண்டுவசனமு மவசரம்பற்றி மெய்யென் றேற்கப் படுமென்பது தானம் ஈகையெனினு மமையும். (ருக)

ருஉ - கவி. அ - கை.

[ஜன்மசஞ்சிதத்தை நீறாக்குவது ஞானமாயிருக்கக் கன்மத்தை விரும்பிமுயல்வ தெற்றிற்கென வினவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி
சென்ம சஞ்சித வினையைவே ரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானந்
தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுதரர் சகத்துளோ ரறியாமல்
கன்ம மாங்குழி யினில்விழுந் தழிகின்ற காரண முரையீரே.

(இ - ள்.) என்மனந்திருக்கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி (எ-து)--என்மனதே சிறந்தவாலயமாகத் தினமுங் குடிகொண்டெழுந்தருளிய குருமூர்த்தியே, சென்மசஞ்சிதவினையைவேரறுத்திடுந்தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம் (எ - து)—தேவரீரருளிய மெய்ஞ்ஞானமானது ஜன்ம சஞ்சிதவினையை வேரோடுகெல்லி விடும், தன்மயந் தருமகிமையை விபுதரர் சகத்துளோ ரறியாமல் (எ - து)—சமஸ்தமுந் தன்மயமாகும்படியாகவுஞ் செய்யும், இங்ஙனமாயநிலையைத் தரத்தக்கமகிமையைத் தேவருஞ் சகத்தி லுள்ள மானிடருமறியாமல், கன்மமாங்குழியினில் விழுந்தழிகின்ற காரண முரையீரே (எ-து)—கிரியாமார்க்கமென்னும் படுகுழியில் வீழ்ந்தழிகின்ற காரணம் யாதுக்கோ அதனைத் தெரித்தருளும் (எ-று).

துரியாதீதநிலையே சிந்தையனாதலின் என்மனந் திருக்கோயிலாத் தினங்குடியிருந்தருள் குருமூர்த்தியெனவும், சங்கற்ப மெழுந்தோறு மதனைச் சின்மாத்திரமாக்கு மகிமையதாதலின் மெய்ஞ்ஞானந் தன்மயந் தரு

மகிமையெனவும், சமஷ்டி வியஷ்டிகளை யாண்டாணடிமை யெனக்கொண்டுபூசிக்கின் உபாதியன்றோ சீவனீசனுமா ஆகாதே ஆகாதளவும் பூசிப்பதிலலன் பயன், பராக்கிலழிவரன்றோ? அழிவதுபற்றிக் கன்மமாங்குழியினில் விழுந்தெனவுங் கூறினர். இது படுகுழியென்றறியா ததனைச்சிறப்பென் றுன்னுவோர் தேவரு மனிதருமாதலின், இவர்களை விபுதரர் சகத்துளோரெனப்பட்டது. இங்கே கன்மமென்றது, சரியை கிரியைகளை. இவற்றூற்பயன், சித்தசுத்தியன்றி நிரதிசயானந்தமன்று. இவற்றையே மேலெனத் திட்டமூற்றோ ரெங்ஙன ஞானமொன் றுளதாகக் கருதியனுட்டித்துத் தெளிவர். இன்றுதலி னழிவரெனப்பட்டது. சரியை கிரியைகளைப்புரிவது தோடமன்று, சித்தசுத்திக்கிடம் இடமாயினும், அவ்வளவோடுநில்லாது, மேற்கிரியா யோகத்திற் கிடம்பெறவேண்டும். இடம்பெறின் ஞானயோகத்திற்கிடம்பெறும். இடம்பெறின் தானேதானுதற்கியையும். இம்முறையறியார் யோகத்தையும் ஞானத்தையும் பழுது கூறுகிற்பர், இது நிற்க.

(க - து) ஞானுனுட்டானஞ்செய்வது சித்தாந்தமாயிருக்கக் கன்மானுட்டானம் புரிவதெற்றிற்கென விஞவியதென்பது கன்மமேபுரிவார் பலருமாதலின் இவ்வையந் தவிர்தற் காசிரியரைவிஞவினனென்க. கன்மத்தைக் குழியென்றது, மனோவலைவுக் கொழிவின்மைபற்றி. (ருஉ)

ருங - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறுவான்வேண்டி யந்தர்முகம் பகிர்முகமெனப் பிரித்து அவற்றின் பயனினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர்சேர்வார்
வழிந டப்பவர் பராமுக மாகினுன் மலர்ந்தகண்ணிருந்தாலுங்
குழியில் விழ்வர்காணப்படி வெளிமுகங்கொண்டுகா மிகளானோர்
பழித ரும்பிற விக்கட லுழலுவார் பரகதி யடையாரே.

(இ-ள்.) அழிவிலாததற்பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத்தவர்சேர்வார் (எ-து)—ஞானபுத்திரா! அழிவின்றிச்சதோதயமாகவிளங்குந் தானுகியபதத்தை யந்தர்முகமாக நின்றவரெவரோ அவரேயடைவார், வழிநடப்பவர் பராமுகமாகினுல் மலர்ந்தகண்ணிருந்தாலுங் குழியில் வீழ்வர்காண் (எ-து)- வழிநடப்பவர்கள் பராமுகமாகச்செல்லி லவர்கள் கண்கள்மூடாது திறந்திருக்கினுந் தப்பாதெதிரினின்ற பள்ளத்தி லவசியம் விழுவார்கள், அது பொய்யோ நீயேகாணுதி, அப்படி வெளிமுகங் கொண்டு காமிகளானோர் (எ-து)— அவ்வாறு பகிர்முகமே தமக்குப் பயனுகக்கொண்டு விடயவிச்சை மேலிட்டுழலுங் காமிகள், பழிதரும் பிறவிக்கடலுழலுவார் பரகதி யடையாரே (எ-து)--பழியையே தரற்பாலதாகிய பிறவிசாகரத்தில் மூழ்குவரன்றிப் பரகதியாகிய முத்தியை யடையவே மாட்டார்கள் (எ-று).

அழிவிலாதபதந்தனையென்றது தற்பதமென்றதனுல், தனுகியபதமென்றும். தொம்பதந் தற்பதமென்பவற்றுள் தற்பதம் பிரமமெனினு

மமையும். ஆயினும், தத்துவக்குழாமனைத்துந் தானல்ல தானல்லவெனவிலக நியதிகளைய மிஞ்சிநின்றது தானே அயலோ? அயலெனின், உடலாதி தத்துவக்குழாங்களை யயலெனக் களைவதெற்றிற்கு. பிரமமயலோ? தானாயின், சீவேசுவரராகிய வாரோபங்கட்குக் கூடஸ்தபிரமமதிஷ்டானமெனக் கூறவரலாமா? கூறவந்தது தானெனும் பத மதிட்டானமெனற்கு. எங்ஙனம் தானதிட்டானம், தனக்குக் கூடஸ்தப்பிரமமாரோபம். இவற்றிற்குச் சீவேசுவரர் ஆரோபம். எனவே, கூடஸ்தபிரமம் சீவேசுவரர்களுக் கதிட்டானமெனவும், தானெனுநிலைக் காரோபமெனவும் பெற்றாம். சீவேசுவரராக நின்றதுங் கூடஸ்த பிரமமாக நின்றதுந் தானே. தானென்பதைத்தள்ளி யிந்நான்கு சைதன்யமு மெங்கே. தானிந் நான்குமன்று தன்னைத்தவிரவுமில்லை. ஆதலின் தானயலன்று. இதுபற்றித்தானாகிய பதமெனவுரைகொண்டாம். அறிவேதானெனக் காண்பா ரகமுகத்தவர். அயலே தானெனக் காண்பார் வெளிமுகத்தவர். அதற்குப்பயன் சிதாகாசமாதல். இதற்குப் பயன் பிறவியாதல். இதுபற்றியவர் தற்பதந்தனைச் சேர்வரெனவும், இவர் பிறவிக்கடலுழல்வரெனவுங் கூறினார். உயர்வுபற்றி யழிவிலாத தற்பதமெனவும், இழிவுபற்றிப் பழிதரும் பிறவியெனவு மடைகொடுத்ததென்க. வெளிமுகமாதலுக்குவமை பராமுகம் அகமுகமாதலுக்குவமை யெங்கே?. இன்றேனுஞ் சொல்லெச்சத்தாற் பராமுக மாகாமையெனக் கொள்க. என்னை? "பிறவிப் பெருங்கடனீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடிசேராதார்." என்னுங் கவியில், நீந்துவரென்னும் வினைமுற்றிற் கெழுவாயின்றேனுஞ் சொல்லெச்சத்தாற் சேர்ந்தாரென வருவித்தாற் போலும்.

(க-து.) அகமுகத்தவர்தாறைவர், பகிர்முகத்தவ ரயலாவ ரென்பது இவ்விருமுகமுஞ் சொல்லா லறிவார்க் கென்பயன். (௫௫)

௫௪ - கவி. ௮ - கை.

[தற்பதமடைவதும் பிறவியடைவது மீசச்செயலாலன்றிச் சீவச் செயலா லன்றேயென்பானை நோக்கி யிதுமூடர்வசனமாகு மென் றிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனார் செய்விக்குஞ் செயலன்றோ, பிறந்த சீவர்களென்செய்வா ரவர்கள்மேற் பிழைசொலும் வகையேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம், மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனேயதுகேளாய்.

(இ-ள்.) சிறந்தநன்மையுந் தீமையுமீசனார் செய்விக்குஞ் செயலன்றோ (எ-து)--சீவர்கள் சிறந்த சற்கிருத்தியஞ்செய்வது மிழிந்த துற்கிருத்தியஞ் செய்வதும் ஈசுவரன்செய்விக்குஞ் செயலினாலல்லவா, பிறந்தசீவர்களென் செய்வா ரவர்கள்மேற்பிழைசொலும் வகையேதோ (எ - து)--அவன்பிறப்

பிக்க வதனாற்பிறந்த சீவர்கள் சுதந்தரவீனராயிற்றே யவர்களென்னசெய் வார்கள் அவர்கள் மேற்பிழைசொல்லும்வகையாதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடில் (எ-து)—சகலபற்றினின்றுநீங்கிய வாசிரியமூர்த்தமே யெனக் கேட்பையாயின், சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம்மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனேயதுகேளாய்(எ-து)—வேதசாஸ்திரங்களிற்கூறிய வர்த்தமார்க்கங்களை மறந்த மூடர்களெவர்களோ வவர்கள் பிதற்றுமயக்கவசனமேயன்றி யறிஞர் கூறும்வசனமன்று ஞானபுத்திரா! இதனைப்பற்றி யாந்தெளிவாகக் கூறுது மதனைக்கேளுதி (எ - று). காண், அசைநிலை.

பிராந்தி, ஒன்றையொன்றாகக்கொண்டு பிதற்றும் வசனம். ஆட்டுவிப்பானையன்றி யாடுவோர்க்கென்ன சுதந்தரமுண்டென்பார்போலச் சீவர்களென்செய்வா ரவர்கள்மேற் பிழைசொலும்வகை யேதோவெனவும்,உயிருமுடலுங் கூட்டலும் பிரித்தலுஞ் சீவத்தொழிலன்றே இரண்டுங் கூட்டியவிடத்தியங்கு மியக்கமுஞ் சீவத்தொழிலாமா ஆகாதேயெனமறுத்த தென்னில், ஒருவன் தன்மண் பெண் பொன்னைப் பிறனபகரிக்கி லிவன்சம்மதியான் பிறர்பொருளையிவன்கவர்தற்குச் சம்மதிப்பதென்னை இது ஞாயமாவென விவனைக்கேட்கில் நானென்செய்வன் சிவனிப்படிக்குப் புத்திகொடுத்தானென்பன். அவனுமங்ஙனஞ்சொல்வானன்றோ? அதற்கு மறுமொழியென்னையுள, ஆதலினிவை யெல்லாஞ் சிவன்செயலேயன்று சீவன் செயலேயென்பதை மறந்தவர் பேசுமொழியென்பார், சுருதிநூற்பொருண்மார்க்க மறந்தமூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகா ணெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) அனைத்துஞ் சிவன்செய லன்றென்பது. (௫௪)

௫௫ - கவி. அ - கை.

[முன்கவியி லனைத்து மீசச் செயலன்றெனவே சீவச் செய லென்பதாயிற்று. அப்பேதங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறு
சகந்த னிற்பொது வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லா
மகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லா
நிகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிக ளாகுங்கா ணிமலனார் செயலன்றே.

(இ - ள்.) திகழ்ந்தவீசனார்சிருஷ்டியுஞ் சீவனார்சிருஷ்டியும் வெவ்வேறே(எ-து)—எங்குந்தானாவிளங்குமீசசிருஷ்டியும் சீவசிருட்டியுமனுபவமாயிருக்க வீசனதென்பதுகூடாது வெவ்வேறாம், சகந்தனிற் பொதுவீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப்பொருளெல்லாம் (எ-து)—(எங்ஙனமெனில்) உலகத்திற்பொதுவாநிற்பன ஈசுவரசிருஷ்டிகள் அவை சரா சரமா நின்றுள்ள பொருள்களனைத்தும் இது சீவச்செயலன்று, அகந்தையா மபிமானங்கள்

கோபங்களாசைக ளிவையெல்லாநிகழ்ந்தசீவனார் சிருட்டிகளாகுங்கா ணிமலனார் செயலன்றே (எ-து)—உலகத்தில் மிகவுந் தம்மைமறந்து தமதிட்டப்படி நிகழ்வன சீவசிருஷ்டிகள் அவை அகந்தையாகிய வபிமானங்களும் கோபங்களும் ஆசைகளும் இவைபோல்வனபிறவுமாம் இதுநின்மலமானவீசச் செயலன்று ஆதலின் சிருஷ்டி யிருவகையாம் (எ-று).

சகத்தையிருவழியுமொட்டுக. பொதுவென்றதனாற் சிறப்பெனவும், நிமலனார் செயலன்றே யென்பதனால், சீவனார் செயலன்றே யெனவும் வருவித்தாம். சீவனாரீசனாரிவை மரூஉமொழி. பொது; தனுகரணபுவனங்கள், சிறப்பு, போகம். போகமென்பது, இன்பத்துன்பங்களே. போகநுகர்தலுக்குத் தனுகரண புவனமின்றேற் கூடாது, ஆதலினிம் மூன்றையும் பொதுவெனவும், தத்தம் முயல்வாலன்றிப் போக மெய்தாதாதலிற் போகமொன்றையுஞ் சிறப்பெனவுங்கண்டாம். சராசரமென்பன, இங்கேயுடல்களே. சீவனெனின், சிருஷ்டிபேதம் பிரிப்பானேன்? சராசரந்தனுவாகுழி, பொருளெல்லாமென வேனையகரணபுவனமென்றாயிற்று.புவனமென்றது, பூமிமாத்திரமன்று. சகலவண்டாண்டகோடிகளேயும், கயிலாயமுதலிய பதவிகளேயு மெனக்கொள்க. இதுபற்றிச் சராசரமும் ஏனையபொருளிடங்காலமுமென வும்மைத் தொகையாக்காது சராசரமாகிய பொருளெல்லா மெனப் பண்புத் தொகையாக்கின் முரணும்.

(க-து.) செய்கைபேதத்தாற் சிருஷ்டிபேதந் தெரிவித்தன ரென்பது. அச்செயலாலாயவை, சராசரப் பொருளெல்லாம். இச்செயலாலாயவை, அகந்தை யபிமான முதலியன. (௫௫)

௫௬ - கவி. அ - கை.

[சராசரமுதலியன முத்திசாதனமெனவும், அபிமானமுதலியன பந்தசாதனமெனவும், சராசரமாதி நசிக்கிற் பிறவிநசியாவெனவும், அபிமானமாதிநசிக்கிற் பிறவி நசிக்குமெனவுமிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தனமாகுஞ்
சீவ னாரது சிருட்டிக டங்களேச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகுந்
தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சநநங்க ணசியாவாங்
கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே.

(இ-ள்.) மூவராம்பரன்சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலாமுத்தி சாதனமாகும் (எ-து)—மும்மூர்த்திகோலமாநின்றுள்ள வீசுவரசிருஷ்டியாலாயவையெல்லாவுயிர்களுக்கு முத்திசாதனமாயிருக்கும், சீவனாது சிருட்டிகடங்களேச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும் (எ-து)—சீவசிருஷ்டியா லாயவை தங்களேச் செனிப்பிக்கத் தக்க வியாதியாநிற்றலி னிவை பந்தசாதனமா யிருக்கும்,

தாவராதிகணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சனனங்க ணசியாவாம் (எ-து)—விருட்சமுதலிய சராசரப்பொருள்க ணசித்திடில் யாதோ ருயிர்க்குஞ் செனனங்கணசிக்க மாட்டாவாம், கோபமாதிகணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிறவிகள்போமே (எ-து)—கோபமுதலியவை நாசமாகுமாயின் பந்தமா நின்றுள்ள கொடிய பிறவிக ணசமாம் (எ-று).

சிருட்டியாலாயவைகளைச் சிருட்டிகளென்றது, தொழிலாகுபெயர். ஈசகாரியம், தாவராதிகள். சீவகாரியம், கோபமாதிகள். முத்திசாதனம், இருக்கினுமழியினும், கோபமாதிகணசியாவிடத்தென்பயன். எனவே, ஈசன்மேற்பழியின் றென்பதாயிற்று. தாவராதிகள் பெரும்பாலும் பந்தசாதனமாயிருக்க, முத்திசாதனமென்றது; தவம்புரிவோர்க்குணவுக் கிலைகாய்கனி கிழங்குகளும் தங்கற்கு வனம் குகையாதி யிசைந்தவிடமும் தாகந்தணிதற்குச் சுனையாதி நீருமாயிருத்தல்பற்றி. கோபம் கௌதமரிடத்தும், காமம் கிருஷ்ணபகவானிடத்தும், இருந்தும் கொடும் பிறவிபோய தென்றதென்னை? துஷ்டநிக்கிரகத்திற்கும், முன்னர்க் கூறிவந்த வேற்பாட்டிற்கும் எழுந்ததேயன்றித் தம்பொருட்டாகவன்று. "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது" எனவும் "நித்திய பிரமசாரி" எனவும் வழங்குவ தெற்றிற்கு.

(க - து.) பிறவிக்கிடம், பந்தம். பந்தத்திற்கிடம், காமவெகுளிமயக்கம். இவற்றிற்கிடம் சீவச்செயலென்பது. இவ்வடிக்குநழுவின், பிறவி நசிக்கும். காமாதிமூன்றுமீசச் செயலாயின், தாவராதிகள் சீவச்செயலென்பம். அன்றேல், சொன்னவாறு கேளுதி. (ருசு)

ருள - கவி. அ - கை.

[காமாதிகள் சீவச்செயலன்றி யீசுவரச் செயலன்றெண
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஈச காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்க
டேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோக
நாச மாகியவ் விவேகத்தி னுயிரொடு ஞானமுத் தர்களானார்
பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே.

(இ-ள்). ஈசகாரியம் பிரளயத்தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்கள் (எ-து)—ஈசுவர சிருஷ்டியாலாய பூதபௌதிக காரியங்கள் பிரளயகாலத்தொழிந்தும் பவமொழிந்தவரெவர் கண்டிலமே, தேசகாலதேகாதிகளிருக்கவுஞ் சீவகாரியமோக நாசமாகி யவ்விவேகத்தி னுயிரொடு ஞான முத்தர்களானார் (எ-து)—தேசமும் காலமும் தேகாதிவஸ்துக்களும் சிறிதுமழியாமலிருக்கவும் சீவசிருட்டியாலாய மோகாதி காரியங்கள் மயமாகாது விவேகத்தானுசமுற் றுயிரிருக்கவும் அவ்விவேகங் காரணமாக வைக்கிய முத்தியடைந்தனர்,பாசமோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செய

லன்றே(எ-து)—பாசத்துக் கியைந்த மோகாதி காரியங்கள் சீவசிருஷ்டியாலாயதன்றி யீசுவரசிருஷ்டியா லாயதன்று (எ-று).

சீவன்காரியம் சீவகாரியமென்றாற்போல ஈசன்காரியம் ஈசகாரியமென்பதில் வழுவென்னை. ஈசகாரியமிருக்கவு மெவர்பவமொழிந்தார்களெனப் பொருடர ஒழியவுமென்றார். ஒழியவுமென்பதிலுள்ள வும்மை, இறந்ததுதழீஇயது. இது சாத்தனும் வந்தானென்பதுபோலும் இருக்கவுஞானமுத்தர்களானாரென்பதனால் இருக்கவுமென்ப திருமுகத்ததாகும். ஆதலின் இஃதரிமாநோக்கெனப்படும். இதுபற்றி யிம்மொழியையிரட்டித்துக்கூறாதொழிந்தனர். பாசமோகங்கள் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பயனுந் தொக்கதெனினு மமையும். பாசத்துக்கிடமாதலின் பாசமோகங்களெனவும்,பசுவுக்குப்பதியாதலின், பசுபதியெனவுங்கூறினார். பசு உயிர். ஞானமுதிர்ச்சிக்கு, ஞானமுத்த ரெனினு மமையும்.

(க-து.) காமாதிகள்விளை வீசச்செயலாலன்றென்பது.பந்தமு முத்தியும் காமாதிகள் விளைவினாலும், ஒழிவினாலுமெய்துமென்றாயிற்று. இவ்விருமுயற்சியு மீசனதன்றென்க. காமாதிகள்விளைவே, பந்தம். பந்தவிளைவே, பிறவி. காமாதிகளொழிவே, பந்தநாசம். பந்தநாசமே, பிறவிநாசம் இஃதெவர் முயற்சி? (௫எ)

௫அ - கவி. அ - கை.

[சீவேச நிலைமை யித்தகையதென் றுணர்த்த உவமையா
லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அச்சு வத்தமென் றொருமர மதிலிரண் டரும்பற வைகள்வாழு
நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னு
மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னுதென வியங்கியப் பொருளாக
வைச்சு மாமறை சிவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே.

(இ-ள்.) அச்சுவத்தமென்றொரு மரமதிலிரண் டரும்பறவைகள்வாழும் (எ-து)—அரசெனப்பெயருள்ள விருட்சமொன்றுளது அவ்விருட்சத்தில் அரியபட்சிகளிரண்டு வாழாநிற்கும், நச்சுமங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன்றெனத்தின்னும் (எ-து)—யாவரானும்விரும்பத்தக்கவங்குள்ளபறவைகளிலொன்று, அம்மரக்கனிகளைக் கண்டு கொத்திக் கொத்தி நன்றாயிருக்கின்றது நன்றா யிருக்கின்றதெனத் தின்னாநிற்கும், மெச்சுமங்கொருபறவை தின்னாதென வியங்கியப் பொருளாகவைச்சு (எ-து)—யாவரானுந் துதிக்கப்பெற்ற வங்குள்ள மற்றோர் பட்சி யக்கனிகளைத் தின்னாதென்று பெருமைதந்து அந்தப் பட்சிகளைக் குறிப்புப்பொருளாக வைத்து, மாமறை சிவனை யீசனை வகுத்தவாறறிவாயே (எ-து)—மகத்தான வேதங்கள் சீவனைப் பீசனையும் வகுத்துக் கூறிய முறையை நீ யறிந்து கொள்ளுதி (எ-று).

அச்சுவத்தம், தலைகீழதாவுள்ளமாயாவிருட்சம். எனவேஎமதறியாமை யென்றாயிற்று. ஆகவே, சீவேசுவரர்கள் கற்பிதமெனக்கொண்டாம்.கொள்ளவே, கனிகள் விடயமெனவுமவற்றை நுகர்வது சீவனெனவும், தின்னாத ஈசனெனவும் பெற்றாம். இங்ஙனம வகுத்தது யாமன்றென்பார், மாமறை வகுத்தவாறறிவாயே யென்றார். இங்கே யறியாமையி லறிவறியாமை இவ் விருவருந்தன்னைத்தா னறியாராதலினிவரறிவு,அறியாமையென்னப்படும். ஆதலினிதனை மாயாவிருட்சமெனவும், தன்னைத்தானறியாத கடுந்துறவி போறலினீசனையறிவெனவும், கடுந்துறவியல்லார்போறலிற் சீவரையறியாமையெனவும், இவ்வேதுபற்றி யம்மரக்கனியைத் தின்னுமெனவுந் தின்னாதெனவும், இவ்வறிவறியாமை மூடத்திலாதலி னிம்மூடஞ் சத்தன்றாதலானும் இவ்வசத்தில் பரஞான மபரஞானமாகவும் அபரஞானம் பரஞானமாகவும் மாறிக்காண்டலானும், அச்சுவத்தமென்றது; தலைகீழதானவிருட்சமெனவும் இது மாயையெனவுங் கூறியவாறுகாண்க. அநிர்த சட துக்கத்தைச் சச்சிதானந்தமெனக்காண்டல் மாறாயவுணர்வாதலினிதனைத் தலைகீழதெனவும் சுயம்பல்லாததைச் சுயம்பெனக்கோடல் தேகாதிகளையாதலி னிதுவுந் தலைகீழதெனவும், நிரவயவமானதன்னைச் சாவயவமாகக்காண்டலும், அவஸ்தாரகிதமான தன்னை யவஸ்தாமயமாகக் காண்டலும், காரணகாரிய ரகிதமான தன்னைக் காரணகாரியமாகக் காண்டலும் தந்தையாதி கற்பனையிறந்ததன்னைத் தந்தையாதியாகக் காண்டலுமாகிய விவையனைத்துந் தலைகீழதெனவும், பிறப்பிறப்பற்ற தன்னைப் பிறப்பிறப்புடையனாகக்கோடல் தலைகீழ தெனவுங் கொள்ளினுமமையும். இனனு மிவைபோல்வன பிறவுங் கொள்க. இன்னுமுரைக்கிற் பெருகும். என்னை? "சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந்,தெற்றெனவுணர்தல் தெள்ளியோர் கடனே" யென்றார் சான்றோர். ஆதலின் தலைகீழதான மாயாவிருட்சமென்பது தடையின்றி யமையும்.

(க-து.) சமஸ்தமு மித்தையெனக்காட்டியதில் சீவேசுவர தாரதம்மிய மினையவெனவுணர்த்தியதென்பது அறிவையன்றிச் சீவேசரின்மையானும் அவ்வறிவு பொருளல்லவற்றைப் பொருளாயறிவதானும், இவ்வறிவைநிதானமெனல் கூடாமையானும் தலைகீழதான மரமாகவுவமித்ததிலென்பிழை மறுப்பார் தன்னறிவைச் சற்றுஞ் சோதித்தறியார்போலும். தத்தெரிசனத்தாலன்றிக் கல்விஞானம் திரிகாலஞான முதலியவற்றா னிமிரா ஞானமாதலி னிதனை யச்சுவத்தமென்றதை மூடத்தால் மறுக்கிலென்பயன். (ருஅ)

ருகூ - கவி. அ - கை.

[காமாதி சேட்டைகள் தம்மால் விளைந்ததெனக் கண்டார், அவற்றை
யங்ஙனே களையத்துணிவர். ஈசனால் விளைந்ததெனக்
கொண்டார், களைதற்குச் சற்றுமெண்ணமுறா ரென்பதை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம
லந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்க

ளிந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம
லந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகியே யமலவீ டடைவாரே.

(இ-ள்.) இந்தச் சீவனால் வருமறுபகையெலா மிவன்செயலல்லாமல் (எ-து)-இந்தச் சீவனால் விளையுங் காமக்குரோதாதிகளென்னும் பகையனைத்து மிவன்செயலா லுண்டாயினவென் றுணரவேண்டுவதன்றி, அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்கள் (எ-து)—அந்தத் தேவனால் விளையுமென்ற மூடர்கள் நரகமேயடைவார்கள், இந்தச் சீவனால் வரு மறுபகை யெலாமிவன் செயலல்லாமல் (எ-து)—இந்தச் சீவனால் விளையுங் காமக்குரோதாதி பகைகளனைத்து மிவன்செயலா லுண்டாயின வென்றுணரவேண்டுவதன்றி, அந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகியே யமலவீடடைவாரே (எ-து)—அந்தத் தேவனால் விளைந்ததன்றென வூகிக் கத்தகும் விவேகிய ரெவரோ வவரே நின்மல முத்தியையடைவார் (எ-று).

அணிமைபற்றி யிந்தச் சீவனெனவும், சேய்மைபற்றி யந்தத் தேவனெனவுங் கூறியதென்க. அணிமை சேய்மை; காமாதிகள் தனது விகற்ப புத்தியேயெனக் களைதல்காறு நீங்காமயல். அறுபகை: காமக் குரோத லோப மோக மத மாச்சரிய மென்பன. இவற்றைப் பகையென்ற துவமையாகுபெயர். அதோகதி எவற்றினுங் கீழாயகதி. அஃதாவது: தேவகதி, மனுடகதி, விலங்கின்கதி, நரககதி யென்பவற்றுள் நரககதி. விவேகியே யென்பதி லேகாரம் பிரிநிலை. "திரிவிதவுலகத்தரிதொருஞானி" என்றலி னருமை பற்றி விவேகியேயென் றொருமையாக்கியதென்க. அறுபகையுந் தமதுவிளை வென்பார், அவற்றை நசிக்கத் துணிவர். அவன் விளைவென்பார், அவற்றை விநோதமாகக் கொள்வர். இவரை மூடரென்பதும், அவரை விவேகிய ரென்பதும் குற்றமோ? குற்றமெனின், இவர்கட்கு மனோசலனமும் அவர்கட் கஃதின்மையும் வரற்கிடமென்னை, ஆதலிற் பொருந்தாது.

(க து.) காமக்குரோதாதி விளைவு தமது செயலாலெனக் கண்டார் விடுவரென்பது. இவன்செய லென்னும லெனப்பாடமு மிருக்கின்றது. இவன்செயலாலாய தென்னுமலெனப் பொருள்படும் இதுவுங்கூடும். காமக்குரோதாதி விளைவையும், அவற்றாலாய வின்பத்துன்பத்தாக்கையுமீசச் செயலென்றனதாரெங்கணுமரியர். இதுபற்றி வரையறுத்ததென்க. இம்மூட பாத்திரர் மதத்தர். அல்லாதா ரத்துவிதிகள். அவர்க ளயலை நானென்போர். இவர்க ளறிவை நானென்போர், ஆதலி னவரை மூடரெனவும், இவரை விவேகியரெனவுங் கூறப்பட்டன. அயற்கோடற்பாலதன்றாகலின், நானெனலறிவென்றாம். அல்லவென்பார் மூடரெனற்குரியர். இவர் வாதமே மாயாவாதமெனப்படுவது. இது தன்பாலதெனச் சற்றுந் தெரியா தயலார்மே லேற்றினரே. இவரை மிருகமென்னாது பிறப்பால் மனிதரென்பதி லென் சிறப்பு. முன்கவியிற் சீவரென்போ ரிவரெனத் தெரிவித்தற் கிக்கவியி லிங்ஙனங் கூறியதென்க. இவர்களே நாஸ்திக ராஸ்திக ரென்பவரும், யுத்திக் கொவ்வாது கூறும் வேதாந்தியரு மென்பதிற் சிறிதுமையங்கோடற்க. ()

சுO - கவி. அ - கை.

[ஈசுவரசிருஷ்டி பொதுவெனல் முரணுவதென்னே யென்றதற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன் பொது வானுற், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே னென்ருயேற், குலவு மைந்தரைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர் ந்து துட்டரைக்காய்வன், கலைகணல்வழி வரச்செய்யுந் தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) நலமெய்யையனே யெல்லவர்க்குந் தெய்வநாயகன் பொது வானல் (எ-து)—நன்மையே மெய்வடிவாயமைந்த கர்த்தனே ! யாவருக்கு மீசுவரன் பொதுவாயிருப்பனுயின், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபி த்தல் செய்வதே னென்ருயேல்(எ-து.)—சிலரை வாழ்வித்தலும் சிலரைக் கோபித்தலுஞ் செய்வதெற்றிற்கெனக் கேட்பையாயின்,குலவுமைந்தரைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக் காய்வன் (எ-து)—குல விக் கொண்டிருக்கும் புத்திரரைத் தகப்ப னெப்படி நேசிப்பதும் கோபிப் பதுமோ அப்படியே சிவன் சிட்டபரிபாலனமுந் துட்டநிக்கிரகமுஞ் செய் வன், கலைக ணல்வழிவரச்செய்யுந் தண்டமுங் கருணையென்றறிவாயே (எ-து)— துன்பமுறத் தண்டித்தலும் வேதாகம சன்மார்க்க நெறியில் வரும்படி செய்யுங் கிருபையென்றறிதி (எ-று).

சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக் காய்வனென்பது; சிட்டரை நேசித் துத் துட்டரை வெறுப்பனென வுரைகொளற்கியையும். தண்டித்தலுங் கருணையென்றதனுல் பகையாக வன்றென்பதாயிற்று.

(க-து.) ஈசன், எவர்பாலு மிரக்கமுடையனென்பது. இதனுல் பட்ச பாத னல்லனெனப் பெற்ரும். நீதிவான் தண்டித்தல் ஒழுக்கநெறி சேற ற்கு. இதுபோலுமெனின், யாதோர் காரணமாகவேனு நடுநிலைமை சற்று நழுவினு நழுவுமெனத் தந்தையை யுபமானித்தார். (சுO)

சுக - கவி. அ - கை.

[இன்னுமவர் பட்சபாத ரல்லரெனலை வற்புறுத்த விக்கவியிலு முபமான பூர்வமாகக் கூறுகின்ருர்.]

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்மூன் றுந், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளு, மனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா னகன்றவர்க் கருள் செய்யா, னினைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ யறிவாயே.

(இ-ள்.) மனைவிலங்கறு மைந்தனே கற்பகமரங்கனல்புனல் மூன்றும் (எ-து)—குடும்ப விலங்கைத் தறித்தெறிந்த ஞானபுத்திரா! கற்பகவிருட்சமும் அக்கினியும் சலமுமாகிய விவை மூன்றும், தனையடைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளும் (எ-து)—தன்னையடைந்தவரெவரோ வவரது தாரித்திரியத்தையும் குளிரையும் தாகத்தையுநீக்கி யிரட்சிக்கும், அனையவீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா னகன்றவர்க் கருள்செய்யான் (எ-து)—அத்தகையதாக வீசனுந் தன்னையடைந்தவர்களுக் கனுக்கிரகிப்பன் அடையாதவர்களுக் கனுக்கிரகிக்கான், இனையகுற்றங்க ளெவர்குற்றமாகுமென்றெண்ணி நீ யறிவாயே (எ-து)—இப்படிப்பட்ட குற்றங்களெவர் குற்றங்க ளாகுமென்று நீ சிந்தித்துத் தெரிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

கற்பகமாதி மூன்றும் வறுமையாதி மூன்றும் நேர்நிரனிறை. இவ்வுவமை யேற்பதற் கையஞ்சிறிதுமின் றெனக்கொள்க. மூன்று மென்பதிலொவ்வொன்றுந் தனித்தனிக் குறிக்கப்படுதலின் தனையடைந்தவரென்றொருமையிற்கூறினர். பாரபட்ச னல்லனெனக்குறிக்க அனையவீசனென்றார். இவ்வளவு தெரியாதா ரவரிஷ்ட மென்பர். இவர்கள் குருந்தனமைய மகலாமைக் கிடமாம். எங்ஙன மெனில், அது சீவர்க ளென்செய்வ ரவர்கள்மேற் பிழையேதோ வென்பதையும், ஈசன் பாரபட்ச முடையனென்பதையும், அல்லனென முரணின்றிக் கூற வகையின்மையையும், அவனை வெறுத்துக்கொள்ளுதற் கிடமா மென்பதையும் வற்புறுத்துகின்றது. இனி யங்ஙனமாகாமல் விதிவிலக் கியற்றினனெனில், இப்போ தவரிஷ்டமென வந்ததற் கேதென்னையோ இனியுமவரிஷ்டப்படி நடத்துவனெனத் தானே பொருள் படுகின்றதே, ஆதலின் விதிவிலக்கா லென்பயன். இனி விதிவிலக்காற் பயனுளதெனின், அப்போதெந்த சன்மத்திற்செய்த விதிவிலக்காற் சிலரின்பமுஞ் சிலர் துன்பமு மனுபவித்துக்கொண் டிருக்கின்றனர், இது வசையறுதபோ தஃதெங்ஙனம் வகையறும். இவையெல்லாஞ் சந்தேக விபரீதமறுத வேற்பாடாம், இது நிற்க.

(க-து.) சற்கருமங் காரணமாக வின்பத்தையும் துற்கருமங் காரணமாகத் துன்பத்தையுந்தருபவ னீசனென்பது. இஃதனுதி தொட்டெனவறிக. அனுதியிற் சீவர்கள் கன்மம் புரிவானேனெனின், இப்போது புரிவானேன். இனிவரும் பயனுக்கெனின், இப்போதுவந்தபயனுக் கெப்போது செய்தது. அவரிஷ்டமெனின், கூறியது கூறலாற் கூடாது. முன்பின் முரணுறுது கூறவகையறியாதா ரத்துவிதிமுன் னென்செய்வர், இவரை நண்ணற்க. (சுக)

சுஉ - கவி. அ - கை.

[ஐயனே விடாதுயிர்களியற்று மிருவினைக் கீடாக வினபத் துன்பங்களை யீசன் தருவனெனி னிதற்கு முடிவுதானின்றோ வெனின், உண்டென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஒன்றுகேண்மகனேபுமான் முயற்சியா லுரைத்துமா னிடர்க்கீச,னன்றுசெய்யவே காட்டிய நூல்வழிநடந்துநல்லவர்பின்னே,

சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமா யை யைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தைபடைந்தவர்பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே.

(இ-ள்.) ஒன்றுகேண்மகனே புமான்முயற்சியா லுரைத்துமானிடர்க் கீசன் (எ-து)— அங்ஙனமாயின் ஞானபுத்திரா!யான் கூறவேண்டுவதுறுதி மொழியொன்றுள ததனைக்கேளுநி அஃதாவது புருடப்பிரயத்தனத்தினு லன்றி வேறொன்றுலாகாதென முன்னர்க்கூறிப்பின்னரீசன்மனிதர்கட்கு, நன்றுசெய்யவே காட்டியநூல்வழி நடந்து நல்லவர்பின்னே சென்று (எ-து)— மிக்கவுபகாரஞ்செய்யு நிமித்தமாகவே யேற்படுத்திக்காட்டிய வேதாகமநூல்கள் கூறும் விதிவழியே தவறாதுநடந்து சற்சனரைவிடாத வர் பின்சென்று, துட்டவாதனைவிட்டு விவேகராய்ச்செனித்தமாயையைத் தள்ளிநின்று (எ-து)— துட்டசேட்டைகளையும் அதுகாரணமாகப்பற்றுந் துட்டவாதனைகளையு மொருங்கே யொழித்துவிட்டு விவேகபாத்திரராய் முன்னர்ப் புத்திவிகற்பத்தாற் றமதிடத்திற்செனித்த பிராந்திருபமான மா யையென்பதைத் தள்ளவேண்டிய வாறுதள்ளி மனஞ்செல்லுழிச்செல்லாது நின்று, ஞானத்தையடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சயமிதுதானே (எ-து)— ஞானமிணையதென வுணரவேண்டியவாறுணர்ந் ததனைத்தானுகவனுட்டித் தடைந்தவர்களெவர்களோ வவர்கள் பவத்துக்கேதுவான சஞ்சிதவினைகளை னைத்து மொருங்கே யொழிந்துபோம் இதிலையமென்னை இன்றாதலா னிது வே நிச்சயமாம் (எ-று).

விவேகியாயெனினு மமையும், ஆயினிது பலர்பாலைத் தராமைபற்றி விவேகராயென்றும். நடக்குதலும் செல்லுதலும் விடுதலும் விவேகராதலும் தள்ளுதலும் அடைதலும் புருடப்பிரயத்தனமன்றிக் கூடாமையின்,புமான் முயற்சியாலெனவும், ஏனையவுயிர்கட் கன்றென்பார் மானிடர்க்கெனவும் ஏனையவுயிரை யொழித்தது; பெரும்பாலுந் தேவர் புண்ணியகன்மத்தராத லின் சுகத்துக்கீடாய போகத்துக்கே யுரியர். மிருகாதி யைவகைத்தோற்ற வுயிர்பாபகன்மத்த தாதலின் துக்கத்துக்கீடாயபோகத்துக்கே யுரியதாதலி னென்க. மனிதர் மிசிரகன்மத்தராதலி னிவ்விரண்டிற்கீடாய போகத்துக் கே யுரியராதலைப் பற்றியும், சுகதுக்கநிலையைக் கலந்தனுபவித்தலி னிவர்க ளந்நிலையைக் கணித்தொழிப்பரென்பது பற்றியும், இவரொழித்தற்கியைந் தவராதலின் ஞானமெய்துவரென்பது பற்றியுந் தெரிந்தவனீசனுதலி னீச னுரைத்தெனவுங் கூறினர். முத்தியெய்தற்பால ரிவராதலி னிவர்கட்கே நன்றுசெய்யவே காட்டிய நூலெனத்தகும். பொதுப்படமானிடரெனினும் சாத்துவிககுணமிக்காரையெனக்கொள்க. ஏனையதுண மானிடரை மத்திம வதமத்திற்கூட்டுக. நூல்வழிநடப்பதினுல் விதிவிலக்குக்குக்கட்டுப்படுதலும் நல்லவர்பின்னே செல்லுதலாலவரது நல்லொழுக்கம்படிதலும்ஞானத்தை யடைதலால் தானன்னியமாகாது ஞானமாய் விளங்கலுமாம். இது கிருத கிருத்தியமாதலா லினிப் புண்ணியபாவவினைக் கிடமின்றென வுணர்க.

(க-து.) ஞானகாரமே சங்கற்பநாசமெனவும், சங்கற்பநாசமே யிருவினைநாசமெனவும், இருவினைநாசமே புண்ணியபாவ நாசமெனவும், புண்ணியபாவநாசமே சுகதுக்கநாசமெனவுங் குறிப்பிற் றெளிவித்தாரென்பது. இது சீவன் வினைபுரிதற்கும், ஈசனிதற்கியைந்தபலன் தருதற்கும், ஞானகாரமுடிவாதலா லிது முடிவிடங் கூறலென்னுமுத்தி.பொதுவாகஞானத்தை யிங்கேசொல்லி யினி யிதனையே சொல்லப்புகுதலால் நுதலிப்புகுதலென்னு முத்தி. பவமகற்றத்தக்கது ஞானமெனவே, பொருளைப் பொருளாகக்கொள்ளு மெய்யுணர்வென்பதாயிற்று. இதுபரிச்சின்னதோடமற்றது.

சுஙு - கவி. அ - கை.

[இந்த ஞானமுதிக்குமா றெங்ஙனமென்ற வினாவிற்கு விடை விசாரத்தாலென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனிலிடைவிடாவிசாரத்தால்
வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மனுதியாஞ் சரீரத்தி
லிந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது விரண்டுமொன் றாக்கூடும்
பந்த மேதுவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாமே.

(இ - ள்.) இந்த ஞானந்தான் வருவதெப்படியெனி லிடைவிடாவிசாரத்தால் வந்தடைந்திடும் (எ-து)—இந்த ஞானமுதிக்குமாறுதா னெங்ஙனமென வினாவில், கணநேரமு மிடைவிடாது விசாரிக்கும் விசாரத்தினால் வந்து கிடைக்கும், விசாரந்தானேதெனின் மனுதியாஞ் சரீரத்தில்(எ-து)—ஆயின் விசாரமென்பதுதான் யாதோவெனின் மனமுதலாக நின்றுள்ள தேகங்களி லிருக்கின்ற, இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது விரண்டுமொன்றாக்கூடும் பந்தமேது வீடேதென வுசாவுதல் பகர்விசாரமதாமே(எ-து)- இந்த நானென்பவனெவன்?சித்தெனலுஞ் சடமெனலும் யாவை? இவ்விரண்டுமொன்றாகச் சம்பந்தித்த சம்பந்தம் யாது? இனிச்சம்பந்தமுறாததற்கு விடுதியாது? என்றேயாது விசாரணை பண்ணிக்கொண்டிருத்தலேமுன்னர்க்கூறிய விசாரமாவதென் றறிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

மனுதியாஞ் சரீரமென்றது சூட்சும தூல காரணமென்றாயிற்று. உசாவுதல் சான்றோரிடத் திவற்றை விளங்க விசாரித்தலை.

(க - து.) ஞானம், விசாரத்தாலன்றி யெய்தாதென்பது. இங்ஙனமாய விசாரமின்றி யெய்த லபரஞானம். இங்ஙனம் விசாரித்தல் விடுதி விசாரம். ஏனையவிசாரம் பந்தவிசாரம். விசாரமென் றறிவாயே யென்னாது பகர்விசாரமதாமே யெனப் பாடமோதிய தெற்றிற்கெனின்,மோனைபகரம் போல வியைபு பகரம் வராமையா லென்க. என்னை? "எழுவா யெழுத் தொன்றின் மோனையிறுதியை" என்பதனாற் காண்க. விசாரமினையதென வுணர்த்தியது. விசாரமதாகு மென்னாது பகரென்றமிகையால், ஐயந்திரி பகற்றத் தக்கோனிடத் தென்றாயிற்று. (சுஙு)

௯௪ - கவி. ௮ - கை.

[ஞானத்தைப் புண்ணியபரிபாகந் தராதாவென்ற வினாவிற்கு
விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

போன சன்மங்க டமிலனுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாக
ஞான மாக்குமே விசாரமே னென்றிடி னுமுரைத் திடக்கேளா
யான புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுசிபோஞ் சுசியாகு
மான தம்மினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே.

(இ-ள்.) போன சன்மங் கடமிலனுட்டித்தநற் புண்ணிய பரிபாகம் (எ-து)-முன் னனேக சன்மங்களில் யாமனுட்டித்த நல்லபுண்ணியபரிபாக மானது, ஞானமாக்குமே விசாரமேனென்றிடி னுமுரைத் திடக்கேளாய் (எ-து)—ஞானத்தையும் விளைவிக்குமே இங்ஙனமிருக்க விசாரணைபண்ணுவதெற்றிற்கு விவர்த்தந்தானே யெனக் கேட்பையாயின் மெய்யே யது பற்றி யாமுரைக்கவேண்டுவ தொன்றுள ததனைக்கேளுதி, ஆனபுண்ணிய மீசுரார்ப்பணஞ்செயினசுசி போஞ்சுசியாகும்(எ-து)--அங்ஙனமாயபுண்ணியங்களை யீசுவரப்பிரீதிசெய்தா லசுத்தநீங்கும் அசுத்தநீங்கவே சித்தசுத்தியுண்டாகும், மானதம்மினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென்றறிவாயே (எ-து)—சித்தசுத்தி யுண்டாய பின்ன ரங்ஙனமாய மனமானது தன்னையுள்ளவாறு விசாரணைசெய் துண்மை ஞானத்தைத் தானாக வடையுமென்றுணர்தி (எ-று).

இச்சனன முளதாதலின் போன சன்மங்களு முண்டு. இச்சனனத்திலனுட்டிக்கும் புண்ணியர்க ளாங்காங்குள ரதனைக் காண்கின்றோம். இது போல, முன்னருமுளரென்பதற் கையமென்னை. புண்ணியபரிபாகம் புண்ணியமேலீட்டாலாய பக்குவம். புண்ணியபரிபாகம்; மேலாய யோகபாக்கியத்தைத் தருவதன்றியு ஞானமுமாக்குமே எனக் கொள்ளவேண்டுவதாதலாலிதிலும்மை தொக்கது. விசாரத்தால் ஞானம் வருமெனமுன்கவியிற்கூறியிக்கவியில் புண்ணியபரிபாக ஞானமாக்குமேயெனக் கூறில், அதுகருவிப் பொருளு மிது கர்த்தாப்பொருளு மாகின்றதே யெனில், இது மெய்யே. ஒரு பிரதி ஞானமாக்குமேயெனவும் மற்றோர்பிரதிஞானமாகுமேயெனவுமிருப்பதற் கென்செய்தும்.. புண்ணியபரிபாக ஞானமாகுமேயெனப்பாடமோதி புண்ணியபரிபாகத்தால் ஞானமெய்தலாகுமேயென வெமதாசிரியருரையிட்டனர். அதுவே பொருந்துமெனினு மங்ஙனமாக்குக. புண்ணியமீசுவரார்ப்பணஞ் செயினெனவே பாவமன்றென்பதாயிற்று. பாவத்தையெனின், அசுசிபோய்ச் சுசியாகாது. ஆயின் பாவமன்னிப்பென்றதெற்றிற்கு? இடைவிடாது பாவஞ் செய்தற்கு. அன்றேல் மன்னிப்பெற்றிற்கு. தானே விட்டு விடலாமே, தன்னைப் புனிதனெனப் பிறர் மெச்சற்கோ, பயனென்னை.

(க-நு.)புண்ணியபரிபாகத்தால் மனஞ் சுத்தமாம், அந்தச் சுத்தத்தால் விசாரணைக்கிடமாம், அந்த விசாரணையால் ஞானம் வரும், அந்த ஞானத்தால் முத்தி கைகூடும், இங்ஙனமிருக்கப் புண்ணியபரிபாகம்ஞானமாகுமேயெனக் கூறலாமா? இது முறையன்றென்பது. புண்ணியம் - சற்கருமம், அது, திரிகரணமு மொத்துப்புரிதல். இங்ஙனம் புரிதலைவிட்டுச் செய்தல், புண்ணியப்போலி. இதனை யாவர்மாட்டுங் காணலாம். (கூச)

கூ௫ - கவி. அ - கை.

[கருமம் விசாரம் என்பவற்றுள், விசாரம் கருமத்தைப்போல வெல்லாந்தர வலியதா அல்லவே கருமம் ஞானத்தையுந் தராதாவென்ற வினாவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி
சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமுந் தியானமுஞ் சாரூப
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள்ளும்
புத்தி யுந்தர லருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) பத்தியும் வயிராக்கியமும் பரலோகமு மணிமாதி சித்தியுந் தவநிட்டையும் (எ-து)—ஈசுரபத்தியையும் நிராசையையும்சுவர்க்காதிலோகங்களையும் அணிமாமுதலிய வஷ்டமாசித்திகளையும் காமியத்தவத்தையும் நிட்காமியத்தவமாகிய நிட்டையினையும், யோகமுந் தியானமுஞ் சாரூப முத்தியுந் தரும் விசித்திரகருமங்கள் (எ-து)—இருவகை யோகங்களையும் மூர்த்தியாதிய தியானங்களையும் சாரூப பதமுத்தியையும் தரத்தகுந்த வினோதகருமங்கள், மோகமாத்திரந் தள்ளும் புத்தியுந்தர லருமையோ விசாரமேன் புண்ணியகுருமூர்த்தி (எ-து)—தருமசொரூபியாகியகுருமூர்த்தியே! அஞ்ஞானத்தை மாத்திரந்தள்ளத்தகுந்த ஞானத்தையுந்தருதலவற்றிற்கருமையா? அல்லவே, விசாரமெற்றிற்கு. இஃதென்ன வியப்பு (எ-று).

(க-நு.)பத்தியாதி முத்தி யிறுவாக்கிடந்தவொன்பது பேற்றையுந்தர வலியுள்ளகருமத்துக்கா ஞானத்தைத்தருதற்குவலிமையில்லை,இஃதென்ன வியப்பென்பது.விசித்திரகருமங்களெனப் பன்மையாக்கியது;வினோதவித்தைக ளளவின்மையினதுபற்றியென்க.மோகந்தள்ளும்புத்தியென்றதுமாத்திரமென மிகைபடக்கூறியது, வலியற்றதெனக்காட்டற்கு.இவ்வொன்பதையுந்தர வலியுள்ளகருமம் புத்தியுந் தருமேயெனப் பொருள்படலின்,புத்தியுமென்பதிலும்மை யிழிவுசிறப்பாயிற்று.ஏனையவொன்பதுவகையும்மை யெண்ணும்மை.விசாரமினையதெனத்தெரிவித்துங்கன்மவழுத்தம்விடவில்லையே ஏனைய ரெங்ஙனம் விடுவர், சன்மம் பலவேண்டும்,விசாரமில்லாவிடத்து முற்றத்துறந்துமென்பயனென்பதையிவனறியான்போலும்.அறியினுமாசான்மொழியாலறிதுமென வினவியதாகலாம் ஆதலினிஃதறிவினா. இது பரிட்சிப்பதன்றேவெனின்,தெரியினுமின்னும்விடையாதுளதோவென்னு

மையத்தாற் கேட்டதாகக் கொள்ளலாகாதா? ஆதலின் பரிட்சிப்பதற் கன்றென்க. இங்ஙனமாகவரும் வினவனைத்தும் அறிந்துமறியாவினு.(சுரு)

சுசு - கவி. அ - கை.

[இதுவிசாரத்தாலன்றிக் கருமத்தாலாகுமாவென யுத்தியா லுபமானபூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினுன் மகனேகேள்
கூடமாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாம
லோடி யுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின்று முயர்ந்தகம் பத்தேறி
யாடி யும்பல கன்மங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே.

(இ-ள்.) வேடமாறிய பேர்களை யறியவேவேண்டினுல் மகனேகேள் (எ-து)—சற்றுமொழிவின்றி வேடத்தால் மாறியபேர்களை யினையரென் றறிய வேண்டு தற்கே யெண்ணங்கொண்டு கண்டுபிடிக்க விருப்பங்கொள் ளில் யாமோர் தந்திரங் கூறுதும் ஞானபுத்திரா! அதனைக்கேளுதி, கூடமாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறிகளாய்ந்தறியாமல் (எ-து)-இரகசிய மாயுள்ளவவர்கள் சுபாவநடைகளையும் ஒழுக்கங்களையும் குறிகளையும் ஆராய்ந் துணர்வதை விட்டு, ஓடியுங் குதித்தும் (எ-து)—நாளொன்றுக் கேழுரோடியும் மருள் கொண்டார்போ லாவேசம்வந்துகுதித்தும், தலைகீழ் நின்றுமுயர்ந்த கம்பத்தேறி யாடியும் பலகன்மங்கள் செய்யினு மவருண் மைதெரியாதே (எ-து)—தலைகீழாக நின்று தவஞ்செய்தும் மிகவுமுயர்ந்த கம்பத்தின் மேலேறிக் கூத்தாடியும் இன்னுமிவைபோன்ற பலவினோத கன்மங்கள் செய்தாலும் அவ்வேடதாரிகளினெதார்த்த வடிவ மெங்ஙனந் தெரியும் தெரியமாட்டாதே (எ-று).

கூடம் மறைவு. தேசவுளவுகாண வரசனுலேவப் பட்டோனது மாறு வேடந்தள்ளி யவனை யினையனெனக் காணப்புகுந்த மற்றொருவனவனோடு கூடி யுறவாடிநின்று பழகி லவனுண்மை வடிவங்கண்டு பிடிக்கலாம். இங்ஙனஞ் செய்தலைவிட்டு, அவனுண்மை வடிவங் காணவேண்டிப் பல விடத்தோடுதலும் குதித்தலும் தலைகீழதா நிற்றலுமாகிய விவைபோன்ற பலகோரணை நடிப்புகள் செய்யினுங் காணுமா காணுதே, இதுபோலக் கைலாய முதலிய தேசவுளவுகாண வஞ்ஞனென்னு மரசனு லேவப் பட் டோன் அவனெழுவகைத் தோற்றவேடத்தால் மூடப்பட் டெங்நேரமுங் கரந்துள்ளான், அவனது மாறுவேடந்தள்ளியவனை யினையனெனக் காணப் புகுந்த விவேகப்போலியென்போ னொருவன் பகிர்முகமாகா தாங்காங்குச் சிந்தைமறந்து சிதருது தனித் தவனோடு பலகா னிர்விகற்பத்தாற் பழகி லவனுண்மைவடிவங் கண்டுபிடிக்கலாம். இங்ஙனமாய வதிசூக்கும வாராய் தலைவிட்டு இவனுண்மைவடிவங் காணவேண்டிச் சந்நியாசம் பூண்டு மீண் டுஞ் செல்லாது, நாளொன்றுக் கேழுர்சுற்ற விரைவாக வோடியும் பரவச மாகிக் குதித்தும் தலைகீழதாகின் றரிய தவம்புரிந்தும் ஊசிமுனைபோன்ற உயர்ந்தகம்பத் தேறியாடியும், இன்னுமிவை போன்ற அரிய பற்பல சற்

கருமஞ் செய்தும் பயனென்னை, இன்றுதலா லாராய்தலே தகுதி. ஆராய்த லாலேவெளிப்படுத்தும், சற்கருமங்கள் மனதைப் புனிதமாக்கும். இஃத தைச் செய்யாது, அஃதிதைச் செய்யாது. கருமம் புரிவோர்க் காராய்தல் தோடம். ஆராய்தல் செய்வோர்க்குக் கருமந்தோடம். இதுமுறையாத லால் வழுவன்று. ஆராய்தல் செய்வோர் பிறர்க்குபகாரமாகக் கன்மம் புரி யினும் புரிவர். கன்மம் புரிவோர் புகழ்வேண்டி யாராய்தல் செய்யினுஞ் செய்வர். உபகாரமும் புகழுந் தன்னை விளக்கற் கன்று. ஓடியும் குதித்தும் தலைகீழ் நின்றும் கம்பத்தேறியும் ஆடியும் பலகருமங்கள் செய்து மவருண் மை தெரியாதென முடிக்க. செய்து மென்றதைச் செய்யினுமென்றது காலமயக்கம்.

(க-து.) ஞானோதயத்திற்கு விசாரமே தக்கதென்பது. இதனினுந் தந்திரம் வேறில்லையென்ப தருத்தாபத்தி. (சுசு)

சுஎ - கவி. அ - கை.

[விசாரமின்றியக்கண் ஞானமெய்தலுந் தன்னைத்தானறித லுங் கூடா வென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால் வேதஞ், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதி நூல் படித்தாலு, மன்ன தானங்க டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங் கள் யாகங்க, ளென்ன செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவை களால் வாராதே.

(இ-ள்.) இன்னவாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத்தால் வேதஞ் சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றி (எ-து)—இவ்வண் ணமே யந்தப் பிரமசொரூபத்தை யறிவிக்கத்தக்க விலக்கணத்தினால் வேதஞ் சொல்லிய ஞானமும் விசாரத்தால் வந்தெய்துவதன்றி, சுருதி நூல் படித்தாலும் அன்னதானங்கள் தவங்கள் மந்திரங்களாசாரங்கள் யா கங்க ளென்ன செய்யினும் (எ-து)—அன்னதானங்களையும் தவங்களையும் மந்திரங்களையும் ஆசாரங்களையும் யாகங்களையும் இங்ஙனமாக வென்னகிரி யைகள் செய்யினும், தன்னைத் தானறிகின்ற திவைகளால் வாராதே (எ-து)—இக்கிரியைகளால் தன்னைத்தா னறியவருமா வராதே (எ-று).

விசாரத்தினாலன்றிக் கருமத்தினால் ஞானத்தை யடையக்கூடாது கருமத்தினால் ஞானமெய்தலா மெனி னிங்ஙனமெய்தினா ரெங்கணுங் கண்டிலமே, அனுபவமுண்டானா லேற்கப்படும்.

(க-து.) கருமம் சித்தசுத்தி மாத்திரந் தரவலியுள்ளது, ஞானத்தையுந் தரவலியுள்ளதாயின் சிரவணாதிகளெற்றிற் கென்பது. இதனாலொன்று மற்றொன்றாலாயபயனைத் தராதென்பது பெற்றாம். பெறவே விசாரமே

ஞானத்துக்குத் தக்கதென்பதாயிற்று. ஆகவே முயற்சி தாரதம்மிய மினைய தெனக்கண்டாம். (சுஎ)

சூஅ - கவி. அ - கை.

[கருமமேதக்கதென வதற்கியைந்த வுபமான பூர்வமாக வுபமேயம் மாணுக்கன் கூறுவதை யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுற் போமன்றி, விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கினர் விமலதே சிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படி கருமத்தாற் கழு வாமல, துளங்கு றித்தஞா னத்தினு லெப்படி யொழியுமீ தருள் வீரே.

(இ-ள்) துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுற் போமன்றி (எ-து)—பிரகாசிக்கின்ற செப்புக் கண்ணுடியைக் களிம்பறக் கையினுல் துலக்கினுற் போகுமேயல்லாமல், விளங்கு புத்தியாலுலகி லார் துலக்கினுற் விமலதேசிக மூர்த்தி (எ-து)—நின்மலமான குருமூர்த் தியே! துலக்கமாயுள்ள புத்தியினுல் துலக்கினவர்களெவர்கள் (அது போல), களங்கமாகு மஞ்ஞானமுமப்படி கருமத்தாற் கழுவாமல்(எ-து)— அசுத்தமாயுள்ள வஞ்ஞானத்தையு மவ்வண்ணம் புண்ணிய கருமத்தினுற் சுத்தஞ் செய்யாமல், உளங்குறித்த ஞானத்தினு லெப்படி யொழியு மீதருள்வீரே (எ - து)—உள்ளத்தின்கண் ணினையதெனக் குறித்துக் கொண்ட ஞானத்தினு லெங்ஙனமொழியு மீதென்னை கொலோ விதனை யறிந்தில னிது விளங்கத் தெரித்தருளும் (எ-று).

கையால் துலக்கினுலன்றிக் களிம்பு நீங்கிச் செம்புக்கண்ணுடி விளக்க மாகாது. அதுபோல திரிகரணமு மொத்துச் செய்யும் புண்ணியகரும மேலீட்டாலன்றி யஞ்ஞான நீங்கி ஞானம் விளங்காது. இங்ஙன மிருக்க மனதி னிச்சயித்துக் கொண்ட நிச்சயஞானத்தினு லஞ்ஞான மெங்ஙன நீங்கும். ஞான மெங்ஙனங் கைகூடு மென்ருனென்க.

(க-து.) அஞ்ஞான வொழிவுக்குப் புண்ணியகருமமே தக்கதாகத் தோன்றுகின்றதே யென்ருனென்பது. ஆடி செம்புக்கண்ணுடி, பளிங்குக் கண்ணுடி யென்றிருபாலது. முன்னர்ப் பெரும்பாலும் பளிங்குக்கண் ணுடி வழங்குத லின்மையு மிப்போது செம்புக்கண்ணுடி வழங்குதல் சிறிது மின்மையுமாம். ஆயினு மிந்நூலாசிரியர்காலத் திவ் விருவகை யா டியும், வழங்கின போலும் இவன் செம்புக்கண்ணுடி பூர்வமாகச் சித்தாந் தப்படுத்தலும் அவர் பளிங்குக் கண்ணுடி பூர்வமாகச் சித்தாந்தப் படுத்த லுமா யிருத்தலினென்க. ஆயினுமிவன் கருமமே முக்கியமென்பன், அவர் விசாரமே முக்கியமென்பர். இதுபற்றி இனிவருங் கவிகளாற் காணலாம்.

சஙக - கவி. அ - கை.

[விசாரமே தக்கதெனக் குறிப்பிக்க வதற்கியைந்த வுபமான பூர்வ மாக வாசிரியரதனை மறுப்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா தலின் மைந்தா,கற்ப ளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் றாரோ பந், தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுற் சாதனத் தொழில் வேண்டுங்,கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பெனக் கண்டிட மனம் போதும்.

(இ-ள்.) தர்ப்பணத்தினிற் களிம்புவாஸ்தவமலஞ் சகசமாதலின் மைந்தா (எ-து)—ஞானபுத்ரா ! செம்புக்கண்ணாடியிலுள்ள களிம்பானததற் குரிய வுண்மை யழுக்காம் அன்றியுஞ் சுபாவமாம் ஆதலால், (இதுபோல), கற்பளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன்று ரோபம் (எ-து)— படிகக்கல்லிற் றோற்றுகின்ற கருநிறமானது சுபாவமாக் கறுத்ததுமன்று, உண்மையுமன்று தோற்றன் மாத்திரப் பொருளாம், தர்ப்பணத்தினி லழுக்கற வேண்டினுற் சாதனத் தொழில்வேண்டும்(எ-து)— செம்புக்கண் ணாடியிலுள்ள களிபம்கல வேண்டில் காழுதலிய கருவிகளாற்றுடைக்குஞ் சாதனத்தொழி லவசியம் வேண்டும், கற்பளிங்கிலாரோபமே கறுப்பெ னக் கண்டிட மனம் போதும் (எ-து)— படிகக்கல்லிற் றோற்றுகின்ற கருநிறமானது தோற்றன் மாத்திரப் பொருளென வறிதற்குச் சாதனத் தொழில் வேண்டுவதின்று மனமே போதும் (எ-று).

செம்புக்கண்ணாடியழுக்கு வாஸ்தவம் சுபாவம்.படிகக்கல்கருநிறவழுக் குண்மையு மன்று சுபாவமு மன்று. அதனைப்போக்கச் சாதனத்தொழில் வேண்டும், இதனைப் போக்க வறிதலே போதும். அசுத்தமு மஞ்ஞானமு மொன்றென்கை யவன் கொள்கை. வேறென்கை யிவர் கொள்கை. அவ னிவ்விரண்டு நசித்தற்குக் கருமமே போதுமென்கை. இவ ரசுத்தநசித்தற் குக் கருமமும், அஞ்ஞான நசித்தற்கு விசாரமும் போதுமென்கை. புண் ணிய கன்மங்களிலும் பாவகன்மங்களிலுமெய்ப்பெழ லசுத்த நீக்கம், பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளெனக்கோடலி லெய்ப்பெழ லஞ்ஞான நீக்கம். களி ம்பைப் போக்கப்போக்க, மீண்டுமீண்டெய்தல் செம்புக்கண்ணாடிக்கியல்பு. நீலநிறத்தை யிது தோற்றன்மாத்திர மெனக் காணக்காண விடாது மெய் போலத் தோற்றுதல் படிகக்கல்லுக் கியல்பு. அதனைப் போக்கற்குக் கருமம் பலதரமும், இதனைப் போக்கற்கு விசார மொரே தரமும் வேண்டுமென்க. இதுபோல, மனதைச் சுத்தமாக்கச் சுத்தமாக்க மீண்டுமீண் டசுத்தமாதல் மனதுக்கியல்பு. அறிவை விளக்கி யதிற் சகசீவ பரத்தை யிவை தோற்றன் மாத்திரமெனக் காணக்காண விடாது மெய்போலத் தோற்றுத லறிவுக் கியல்பு. அசுத்தம் போக்கற்குப் புண்ணிய கருமம் பலகாலமும், பிராந்தி போக்கற்குத் தீர்ந்த விசார மொரே நிமிடமும் வேண்டுமென்க. அனுபவ த்தா லன்றி யிவை விளங்காவாம். (சஙக)

௭௦ - கவி. அ - கை.

[உபமேயபூர்வமாக வதனை யிக்கவியி லாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

இங்கு மப்படி சச்சிதா னந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்மூன்றுந்
தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே
பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்குந்
துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே.

(இ-ள்.) இங்குமப்படி சச்சிதானந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்மூன்றும் (எ-து)—உபமேயத்திலு முபமானத்திற் சொல்லியபடி சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மூன்றிலுள்ள பொய்யாகிய வசத்தும் சடமாகியமூடமும் இன்பம்போற் காணுந் துன்பமுமாகிய விம்மூன்றும், தங்குமாயையின்கற்பிதமன்றியேசகசவாஸ்தவமன்றே(எ-து)---காற்றிற்சலனம்போற் பிரமத்திற்றங்கிய மாயையினாலாய கற்பனாவடிவமேயல்லாமல் சுபாவமுமன்று எதார்த்தமுமன்று, பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயாதுறவாக்கும் (எ-து)--அசுத்தமாகின்றுள்ள வஞ்ஞானத்தைப் புண்ணியகருமங்கள் கெடுக்காம லதனை விர்த்தியாக்கும், துங்கஞானமே கருமவஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே(எ-து)-எல்லாநிலையினுமேலாய பரஞானமே கருமமே தனக்குவடிவாகின்றுள்ளவறியாமையைத் தகிக்கத்தக்கவக்கினியாம்(எ-று).

சச்சிதானந்தத்தி லசிர்த சட துக்கமெனவே, சத்தேயசத்தும், சித்தே சடமும், ஆனந்தமே துக்கமுமென்றாயின. சச்சிதானந்தம் பிரமத்தின் சுயம்பெனவும், சகசமெனவும், வாஸ்தவமெனவுந் தோன்ற, இடர்சடம்பொய் மூன்றுந் தங்குமாயையின் கற்பிதமன்றியே சகசவாஸ்தவ மன்றென்றார். சச்சிதானந்தத்திலிடர் சடம் பொய்யெனல், எதிர் நிரனிறைப் பொருள்கோள். உதாரணம்: "களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற், கூம்புங் கலனுந் தோன்றும், தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே". இது பெயர்ச்சொற்களும் பெயர்ப்பயனிலைகளுமாகின்ற வெதிர்நிரனிறை. அறிவுமுதற்காரணங் கருதாது சத்தெனவறியச் சகஞ் சத்தாக்காணும். சுயம்புயாதெனவறியப்புகச் சக மசத்தாக்காணும். காரணங் கருதாமை மூடம்; கருதுதல் தெளிவு; இம்மூடத்தாலன்றோ சகஞ் சுகமெனக்காண்டல். மூடங்காரணமாகவெழல் சுகமாகுமா? ஆகாதே, துக்கமே சுகமாகக்காண்டலெனவுணர்க. சுகமெனின், மூடமன்றிக் காட்டவேண்டும். இன்றேல், துக்கமாம். சகத்தைச் சத்தாவறிதலுஞ் சுகமாச் சுகித்தலு மறிவையன்றி யின்மையானும், பிராதிபாஸிகசத்தையன்றிச் சகத்தும், அறிவையன்றிப் பிராதிபாஸிகசத்தும் இன்றாதலா லறிவே சத்து, செகமசத்து. மூடமன்றிச் செகத் துண்மையும், அறிவையன்றி மூடமு மின்றாதலால், அறிவேசித்து, செகம் மூடம். செகந் தனது பிரதிபலனமெனக் காணாமையா லெழுஞ் சுகமாதலி

ணிச் சுக மறியாமையின்பாலது. அறிவே யறியாமை யாதலின், அறிவே சுகம், செகம் துக்கம். அறியாமை யன்றிச் சகமாதி மூன்று மின்மையானும், இம்மூன்றும் மாயாகாரியமெனப்படலா லறியாமையே மாயையெனப்படுமாதலினானும், அறிவே பிரமமெனவும், அறியாமையே மாயையெனவும், அறிவுக்குச் சச்சிதானந்தமெனவும், அறியாமைக் கசிர்தசடதுக்கமெனவும், அறிவையன்றி யறியாமையின்மையின் சச்சிதானந்தமே யசிர்தசடதுக்கமெனவுங் கொள்ளக்கிடந்தவெனவறிக. அறிவானை யறியாதது புண்ணியகன்ம மாதலின் பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயாதுறவாக்குமெனவும், சச்சிதானந்தவிலக்கண மினைய வெனக்கண் டொருமையாக்கிய தெளிவே தெளியாமையைக் கெடுக்குமாதலின், துங்கஞானமே கருமவஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமேயெனவுங் கூறியதை மறுப்பதற் கெக்காலத்து மென்னவலியுளது. இன்றுதலா லிவ்வுவமேயம் பொருந்துமெனவறிக. விசாரஞானத்தாலெய்துவது விருத்திஞானமாதலி னிதனை நெருப்பென்றதெனக் கொள்க.

(க-து.) ஞானத்திற் கஞ்ஞானம் பேதமாதலின் விசாரஞானத்தா லன்றிக் கருமத்தா லஞ்ஞானம் நசியாதென்பது. இது பெறுமெனமாட்டலால் மாட்டெறிந் தொழுகலென்னு முத்தி. அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தற்பாலது கருமமன்று. விசாரஞானமென்றலின், இன்னதல்லதிதுவெனமொழிதலென்னுமுத்தி. சச்சிதானந்தமறியார், சகசீவபர மனாதி நித்தியமென்பர். அறிந்தார்க் கயலேது. (௭௦)

௭௧ - கவி. அ - கை.

[அறிவறியாமை நினைப்புமறப்பெனக்காட்டத் தன்மறதியைக்
கெடுப்பது தன்னினைவினாலன்றி யயலாலன்றென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலு
நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நிருமல வான்மாவு
மநர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுக்குந்தன் னறிவினாற்காணுமற்
கனத்த கன்மங்க ளானூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணாதே.

(இ - ள்.) மனைக்குள்வைத்தபண்டங்களை மறந்தவன்வருடநூறழுதாலு நினைத்துணர்ந்தபின்கிட்டும் (எ-து)--ஒருவனோர்வீட்டினுள்வைத்தபொருள்களைமறந்துவிட்டான் அங்ஙனமறந்தவன் காணேமேயென்று வருடநூறழுதாலுங் காணுமா இவனுக்கே நினைப்புவந் தின்னவிடத்தில் வைத்தோமல்லவாவென் றுணர்ந்தபின்னரன்றோ வவை கிட்டும் அல்லாமற் கிட்டுமோ கிட்டாவே, அப்படி யிந்த நிருமலவான்மாவு மநர்த்தமான தன் மறதியைக்கெடுக்குந் தன்னறிவினாற் காணுமல் (எ-து)—அங்ஙன மிந்த நின்மலரூபமான வான்மபுருடனும் அநர்த்தரூபமான தன் மறதியைக் கெடுப்பது

தன்னினைவேயாதலால் அதனையுமறியாது அதனால் தன்னையுங் காணமல்,
கனத்தகன்மங்க ளூறுகஞ்செய்யினுங் காணுமோ காணதே (எ-து)—மே
லானயாகாதி கிருத்தியங்களை நூறுகஞ்செய்தாலுந் தன் னுண்மைவடிவம்
விளங்குமா விளங்காதே (எ-று).

செகசீவபரஞ் சுயம்பெனல் விகாரத்தை. அல்லவெனில், சோதனையி
லொவ்வொன்றும் விகாரமெனமுடியாது காரணகாரிய ரகிதமாக் காட்ட
லாம். கூடாதெனின், இவைமூன்று மர்த்தரூபமென்னலாமா, அநர்த்தரூப
மென்னலாமா? அர்த்தரூபமெனின், ஒவ்வொன்றிற்குஞ் சுயம்பிஃதெனக்
காட்டவேண்டும். கூடாதேல், அநர்த்தரூப மென்பதற்குச் சற்று மைய
மின்று. ஆதலின்,சகமாதிமூன்று மநர்த்தரூபமெனத்தகும். இவை தன்னை
மறந்தவிடத்தில் தோற்றுபவாதலினானும், மறதிநீக்கத் தின்றாதலினானும்,
மறதியேயிவைமூன்றுமென்றால் வழுவென்னை. இன்றாதலால்அநர்த்தமான
தன்மறதியெனவும்,நினைப்புமறப்புரகிதமானவான்மா தன்னைமறந்ததுபோ
லவுந் தன்னை நினைத்துக்கொண்டதுபோலவுந் தோற்றலின், தன்மறதியெ
னவும், தன்னறிவெனவும், அவஸ்தாவயப்படாம லவற்றைச் சாட்சியாநின்
றுணர்த்தல், ஆன்மா. அவஸ்தைகடோறு மந்தந்த வுபாதிவயப்பட்டின்பத்
துன்ப நுகர்தலாகக் காண்டல், சீவன், ஆதலின் நிருமலவான்மாவெனவும்
தன்னைத்தா னெட்டுங்காலத்துத் தான்சேய்மைத்தாயினு மயலையுணர்த்தத்
தானணித்தாநிற்றலி னகத்துச்சுட்டா லிந்தவான்மாவெனவும்,தன்னைமறந்
தது தன்னாலன்றி யயலாலன்று,இங்ஙனமிருக்கத் தன்னையறிவதுந் தன்னா
லன்றி யயலாலாகுமா ? ஆகுமெனின், தன்னைமறந்தது மயலாலென்பம்.
திரோபவசத்தியால் மறப்பும், அனுக்கிரகசத்தியால் விடுதியுமெனின்,இவ்
விருவகைச்சத்தியு மார்பாலன? மகேசுவரன், சதாசிவன்பாலவெனின்,ஆன்
மாவுக் கென்னசுதந்தரம்? ஈசனெனின், இங்ஙன மாட்டுவிப்பானேன் ?
வினைக்கீடாயெனின், திரிபதார்த்தமு மநாதியாயிருக்க வுயிர்க்கு வினைவரு
வானேன்? சுபாவமெனின், இடையிலிவர்கள்முயற்சியானீங்குமா? கூடுமோ?
இதுவுஞ் சுபாவமெனின், நாஸ்திகனிலு மிஃதென்சிறப்பு?இன்றாதலா லிது
மறுக்கற்பாற்று. தன்னைத்தான் விசாரித்துழியன்றித் தன்னைத்தான் காண
க்கூடாதென்பார், ஆன்மாவுந் தன்மறதியைக் கெடுத்துத் தன்னறிவினாற்
காணமல் கனத்தகன்மங்க ளூறுகஞ்செய்யினுங் காணுமோ காணதே யெ
னவுங்கூறினர். ஆன்மா கன்மம்புரிதற்பாலது பலனும்புரிதற்பாலதோ வெ
னின், இம்மையிலொருவன் நீங்கேபுரியில் துன்பத்தையும், அவனேஅதை
விடிலின்பத்தையு மனுபவிப்பது பிரத்தியட்சமன்றோ. இவ்வினைகட்குப்
பயன்றர மற்றொருவன் வேண்டுமோ, அவ்வவ்வினையே யவ்வவற்றின் பல
னாகின்ற தியல்பாயிருக்க, இங்ஙனங் கேட்பது வினாவன்று, வினாவழு.இம்
மையிலேனு மறுமையிலேனு மவனவன்வினையே யததற்குரியபயனைத்தந்
தேவிடும். இதுபற்றித் "தான்றாமுன் செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பர்"
என்றார் சான்றோர். தீவினைவிடிலதன்பயனும், நல்வினைவிடிலதன்பயனும்

இவ்விரண்டு மொருங்கேவிடி லதனதன்பயனுந்தானேயகலும். இதற்கொருவ னெற்றிற்கு? இங்கே யொருவன் வேண்டியதாகக் கூறியது, அவனை வேண்டிப் பூசித்தற்கென்க. எனெனில், பயபத்திவரவேண்டுவது பற்றியாதலினானும், இன்பமுந்துன்பமு மவன்தருவதாக ஐதீகமிருத்தலினானும் "அவனன்றியோரணுவுமசையாது" எனும் பழைய வாப்தமொழியிருப்பதினானும், அவன்தரிலார்தடுப்பவரென்றிருத்தலினானுமென்க. அங்ஙனமெவர் வேண்டினு மவரவர்வினைக்களவாகவன்றித் தன்னிட்டப்படிதரான்; தரின், பாரபட்சன்,இதுநிற்க; தன்னைத்தவிரவெங்கே யன்னியமின்றே வது பரஞானம். ஈசனேனு முளதேலஃ தபரஞானம். பரஞானத்தி லேற்போனிடுவோனெங்கே. தன்னைமறந்ததுந் தன்னாலே, தன்னையறிவதுந் தன்னாலேயாதலின் தன்மறதியைத் தவிர்கவென்பதாயிற்று.

(க-து.) ப்ரக்ஞைக்கயலாகத்தோற்றுஞ் சகமாதிமூன்று மனர்த்தரூபமாகலா லவை தன்மறதியெனத் துணிகவென்பது. தன்மறதியே தனக்கயலெனல் திண்ணம். தனக்கயல்தோன்றுமளவுந் தான்விளங்காது. தன்னையுன்னிடில் தான்விளங்குமென்க. (எக)

எஉ - கவி. அ - கை.

[சுகந்தருவது ஞானமெனவும் கன்மமெனவும் வேதங்கூறுகின்றதே யிதில் யாதுதுணிவு? கூறுவதெற்றிற்கென மாணுக்கன் வினவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமே யெனும்வேதந்
தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர்
சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று
கன்ம காண்டத்தில் விதிப்பதென் விதித்துள காரண முரையீரே.

(இ-ள்) நன்மையாங்குருவே சுகந்தருவது ஞானமேயெனும் வேதம் (எ-து)—நன்மையே வடிவாயுள்ள சற்குருவே! ஞானகாண்டத்தில் சுகத்தைத் தருவது ஞானமேயென்றுவிதித்த வேதமானது, தன்மபாவமிச்சிரங்களாற் றேவர்கடருவிலங்குகண் மாந்தர்சென்மமாகுவ (எ-து)--புண்ணியகன்மம் பாவகன்மம் மிசிரகன்மமென மூன்றும் இம் மூன்று கன்மங்களில் புண்ணியகன்மத்தால் மேலாய தேவசென்மமும் பாவகன்மத்தால் கீழாய விருட்சம் விலங்குபறவைமுதலிய சென்மமும் மிசிரகன்மத்தால் நடுவாய மனிதசென்மமுமாம், (இவற்றிற் கேதுவாய) சாதியாசாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று கன்மகாண்டத்தில் விதிப்பதென் விதித்துளகாரணமுரையீரே (எ-து)---வருணாசிரமத்திற்குரிய விதிவிலக்கிகலாதொழுகு மொழுக்கமே செய்கின்ற தவமாம் இங்ஙனமாய தவமே சுகத்தைத் தருமென்று கன்மகாண்டத்தில் விதித்ததெற்றிற்கு? அங்ஙனம் விதித்ததற்குக் காரணம் யாது? தெரிகின்றில னிதனைத் தேவரீர் தெரித்தருளவேண்டும் (எ-று).

(கூ-து.) வேதமானது ஞானகாண்டத்தில் ஞானமே சுகந்தரற்பால தெனக் கூறிக் கன்மகாண்டத்தில் வருணாசிரம வொழுக்கமே சுகந்தரு மெனக் கூறுவானேன் னென மாணாக்கன் வினாவின னென்பது. ஞானமே யென்றதினால் செய்தவமே யென்றாம். ஆசாரத்தை யன்றித் தவம் வேறன் றெனற்கு, ஆசாரமே செய்தவமென்றார். சாதி கூறியதுபற்றி யாசிரமம் வருவித்தாம். புண்ணியகன்ம முதலிய மூன்றினாலாய பிறவிபேதங்களைப் பற்றி விரிவாக முன்னரே கூறியிருக்கின்றன மதனாற் காணலாம். (௭௨)

௭௩ கவி. - அ - கை.

[கருமஞ் சுகந்தருமென்றதோ ரவசரம்பற்றி யன்றி ஞானம்
போல்வதன்றெனக் குறிப்பிக்க விக்கவியி
லறம்புரியுமாறு கூறுகின்றது.]

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெ
திர்காட்டிக், கனமருந்துகளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணை
யாந் தாய்போல, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று
மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லு, நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிக
ளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே.

(இ-ள்.) தினமு மண்ணுகர்பிள்ளை நோய்க்கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டி (எ-து)--தினந்தோறு மண்ணைக்கரந்துண்கின்ற குழந்தைக்கு நோய் மிக வதனைக்கண்டிரக்கமுற்று மதுரமான வஸ்துவை யோர்கரத் தேந்தி யந்தக் குழந்தைக்கெதிரே காட்டி, கனமருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணையாந் தாய்போல (எ-து)--மேலான வவுஷதங்களை மற் றோர்கரத்தேந்தித் தன்பின்னே யொளித்துவைத்துக்கொண் டக்குழந்தை யை யழைக்கின்ற விரக்கமுள்ள தாயைப்போல, மனைய றங்கள்செய் மகங் கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும் (எ-து)—இல்லறங்களைச் செய் யாகாதி கிருத்தியங்களைச்செய் எனெனில் இனி யடையும் பிறவிக் கிது நன்றென்று வேதமான தினியமொழிகளாற் றெரிவிக்கும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககாமிகளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே (எ-து)—தெரிவிக்கி னும் கருத்திஃதன்று வேறுதான் அக்கருத்தைச் சுவர்க்காதி போகத்துக் கே யங்காந்து திரியுங் காமிகள் சற்று முணரார் (எ-று).

மண் தின்னுதல் குழந்தைப்பருவம், ஏனையபருவமன்று; விடயநுகர்த லஞ்ஞானப்பருவம், ஏனையபருவமன்று; மண் தின்னலாலாயநோய் காமாலை முதலியன, விடய நுகர்தலாலாயநோய் பிறவி முதலியன. தீம்பண்ட மெதிர் காட்டல்போல் பதவிப்பேறுகளை யெதிர்காட்டல். காமாலை தீர்க்கத் தகு மருந்துபோல்வது பிறவிதீர்க்கத் தருமருந்து. தாயானவள் தீம் பண் டங்காட்டல் சொல், மருந்தொளித்துவைத்தல் கருத்து. அதுபோல வேத மாதாவும்; சுவர்க்காதி பயன் காட்டல் சொல், அனைத்தையு மொருங்கே விடவேண்டுமெனல் கருத்து.

எல்லா வெண்ணங்களையு மொருங்கே மறந்துவிடலே, பிறவிநோய்க் குத் தக்க மருந்து. அவளொளித்துவைத்த தந்தமருந்து, இவளொளித்து வைத்த திந்தமருந்து; அந்த மருந்தைக் காட்டினால் குழந்தை வாராது, இந்த மருந்தைக் காட்டினால் மக்களுயிர் வராது.

ஆதலா லொளித்துவைத்தெனவும், இவளழைத்தல்போல் வேதமாதா வழைத்தலை யினிவருங் கவிகளாலுங் காணலாம். அவளுக்குக் கருணை தன் குழந்தைமேல், இவளுக்குக் கருணை மக்களுயிர்மேல். குழந்தைக்குத்தாயவள், மக்களுயிர்க்குத் தாயிவள். அவள்சொல்லையுங் கருத்தையுங் குழந்தையறியா வாறுபோல, இவள் சொல்லையுங் கருத்தையு மக்களுயிரறியாது. ஆதலால், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்க காமிக ளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே யெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) வேதம், கருமமே சுகந்தருவதெனக்கூறினதாகக்கொள்ளின், சொல்லுங் கருத்து மொத்தன்றோ கூறவேண்டும், அங்ஙனங் காணோமே யென்பது. இது பூர்வபட்சமாகத் தருவதாதலின் சித்தாந்த மன்று. அந்த நிர்ணயந் தெரியாரே யென்பதினால், கருமமே சுகமெனப் புரிவரென்பதா யிற்று. தேகபோகத்துக் கியைந்த கருமமே முக்கியமன்றி விசாரஞான மங் ஙனமன்றென மறுத்தல் தானே கெட வுபமானங் கூறியதென்க. (எ௩)

எச - கவி. அ - கை.

[போகநுகர்தற்கன்றோ மனையறங்கள்செய் மகங்கள்செய் யென்றது, இஃதுயிர்கட்கியல்பாயிற்றே யிதனை விதிப்பானேனென்ற சங் கைக்குத்தரமிக்கவியில் வேதம் மூடமன்றெனக்கூறுகின்றார்.]

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகா
ஞக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெரியாதோ
காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு கசந்திடு வேம்பேநீ [வே.
வேக வாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டா

(இ - ள்.) போகமா ருயிர்கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பே காண் ஆகமங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ (எ-து)--உயிர்கள் தமக்குப் போகமாகக் கண்டதையெல்லா முண்பதும், போகிப்பது மியல்பாயிருக்க இந்தச் சுபாவத்தை வேதாகமங்களும் விலக்கா திதனை விதிக்குமா இஃதெ ன்னை கொலோவெனின், அத்தனை தெரியாதோ காகமே கறுத்திடு நெரு ப்பே சுடு கசந்திடு வேம்பே நீ வேகவாயுவே யசையென வொருவரும் விதி த்திடல் வேண்டாவே (எ-து)—வேதாகமங்களுக் கவ்வளவு யூகித்துணர்த் தல் தெரியாதா அத்தனை மூடமா காகமே நீ கறுத்திடுக வெனவும் நெரு ப்பே நீ சுடுக வெனவும் வேம்பே நீ கசந்திடு வெனவும் வேகமாயுள்ள காற்றே நீ யசைக வெனவு மொருவர் கட்டளையிடல் வேண்டுமோ வொரு வரும் வேண்டுவதின்றே யது சுபாவமாயிற்றே (எ-று).

உயிர்களிட்டத்தின்படி கண்டுசெல்லுந்தோறு மப்போதப்போ தவ்வவ ற்றுனேரிடு மிடுக்கண்களைக் காட்டல்வேண்டும், அங்ஙனங் காட்டாவிடில் தோடந் தோன்றாது, தோன்றாவிடில்,இடுக்கணியல்பென வப்போகங்களி லேயே யுழன்றழியும். அங்ஙன முழன்றழியக்காணல் நன்று,ஆதலின் பைய வவ்வுயிரி னிட்டப்படிசென்று, ஆங்காங்குள்ள குற்றங்களைக் காட்டி மீட்க வேண்டும். இங்ஙனமாய தந்திரத்தைவிட்டு, நீ திரும்பென்றால் திரும்புமா, அது பலவத்காரமன்றே, அதுமூற்று நிற்குமா, நில்லாதே. இதுவிவேகமா, அல்லவே. இதுபற்றி யன்றே வேதமும், "மனைய றங்கள்செய் மகங்கள் செய் நன்றென்று" என்று கூறிற்று. இதனை யறியா திங்ஙனம் வினவல் முறையன்று. முறை வழுவென்பார், அத்தனை தெரியாதோவென்றார்.காக மாதிகள் சுபாவத்தை யொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே யென்றது சுபாவத்தை வேதம் விதிக்குமாவெனக் காட்ட. அத்தனைதெரியாதோ வென்றது, இதனை மறுக்க. விதித்தது உயிர்கள் வழிச்சென் றவைகளைத் தம்வழி மீட்க. இவ்வளவறியாதார் விடயமோகிகள். இவர்கள் தாம் வேத த்தின் கருத்தறியாது வேதத்தின்சொல்வழிச் சென்றறம் புரிவோர். வேத மானது சுபாவத்தை விலக்குவான் வேண்டியே விதித்ததென்க.

(க-து.) வேதத்தின் கருத்தறியாது மறுத்தல் பிழையென்பது. (எச)

எரு - கவி. அ - கை.

[பட்டிமாடுபோற் கட்டுக்கடங்காரைக் கட்டுக்கடங்க்க் கன்மம் புரிய விதித்ததே யன்றி வேறுக் கன்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கள்ளூ மூனுநீ விரும்பினுன் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன தானுற், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறை யெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகல மூந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளுமிவ்விதியென்னெனிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே.

(இ - ள்.) கள்ளூ மூனு நீவிரும்பினுல் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன தானுற் கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய்யெனில் (எ-து)—கள்ளருந்த வும் மாமிசந் தின்னவும் நீ யாசைகொள்ளில் யாகாதி கிருத்தியங்களைச் செய்திடுக புணர்ந்தனுபவித்தலாகிய காமத்தில் மனதெழுமானுல் நீ மணம் புரிந்துகொண்ட மனைவியோடுகூடிப் புணர்ந்திடுகவென்று சொன்னுல், இவன்குறையெலாந் தொடானென்றே தள்ளும்வேதத்தின் சம்மதஞ் சகல மூந் தவிர்வதே கருத்தாகும் (எ-து) -இவன் மற்றவைகளையெல்லாந் தொட வேமாட்டானென் றெண்ணங்கொண்டதன்றே இதுபற்றித் தொடா னென்றே யவற்றைத் தள்ளிவிடும் ஆயினிதுதானே வேதத்தின் சம்மத மெனில் உயிர்கள் சமஸ்தபற்றுக்களையு மொருங்குவிட்டு விடற்கே தன

தெண்ணமாம், விள்ளுமிவ்விதியென்னெனில் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே (எ-து)—இங்ஙனஞ்செய்யெனக்கூறிய வ்விதியாதுக்கெனக் கேட்பையாயின் பூர்வபட்சமாகத்தகுந்ததேயன்றி நிச்சயமானவிதியன்று(எ-று).

நிச்சயமானவிதி, சித்தாந்தம். எனவே, பூர்வபட்சம், சித்தாந்த பட்சமென விரண்டாம். பூர்வபட்சம், களைதற்பாலது. சித்தாந்தபட்சம், நிலைத்தற்பாலது. இவ்விதி நிலைத்தற்பாலதன்றென்பார்,பூருவமென்றார். விரும்பினால் மகங்கள் செய், காமத்தின் மனதானல் கலவிசெய்யெனவே, விரும்பாமற் போனல் செய்யவேண்டாம், மனதில்லாமற்போனல் செய்யவேண்டாமென்றாயிற்று. ஆகவே,இது கன்மிகளுக்கு விதித்ததென்பது பெற்றாம். பெறவே, பூர்வபட்சமெனக் கண்டாம்.

(க-து.) விதிக்கடங்காதார்க்கு விதித்த தந்திரமிஃதென்பது. இங்ஙனமாயதந்திரங்களைக் கன்மகாண்டத்திலறிக. குறையெலாந் தொடுதலாவது க்டைகடோறுஞ் சென்று போதைமிகுதியா லவமானப்படலும், நல்லோராலிகழப்படலும், பிறர்மனை நயத்தலும், அவமானமெய்தலும், நடுக்க மகலாமையுமாம். சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாவதெற்றிற்கு? ஆன்மாக்களைப் பற்றுமகன்றிருக்கிற் பிறவி யகன்றிருக்குமென்பதுபற்றியென்க. ஆன்மாவறிவாதலி லறிவாமாத்திர நிற்க ஞானகாண்டத்திற் பிரதிவாதிக்கின்றதே. இதனல், கன்மகாண்டத்தில் பற்றுக்களகறற்குத் தந்திரமும், ஞானகாண்டத்திலறிவா விளங்கற்குத் தந்திரமுங் கூறுமெனக் கண்டாம். இது காருணியத்தை விளக்குகின்றது. (எ௫)

எசு - கவி. அ - கை.

[மெல்ல மெல்லப் பற்றுக்க ளகறற்குத் தந்திரங்களை வேதங்
கூறுதலை யறிந்து கருமம் புரிதலை யொழிந்திடுகவென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாரா, யிதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சியற் றதும்பாரா, யதைய றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந் தானந்த மடைவாயே.

(இ-ள்) மதுவிறைச்சிகளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபாரெனல்பாராய் (எ-து)—மதுமாமிசங்களைப் புசியென்றவேதமானது பின்னர்மோந்து பார் புசியாதே யென்பதைப்பார், மிதுனவிச்சையும் புத்திரோற்பத்தியால் விரும்பென்றவிதிபாராய் (எ-து)—புணர்ச்சியாசையும் புத்திரோற்பத்தி வேண்டுமாதலா லதுபற்றிவிருப்பங்கொள்ளென்றுகூறும் விதியினைப்பாராய், இதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சியற்றதும்பாராய் (எ-து)—மதுவிறைச்சியோடு புணர்ச்சியையும் ஒருங்கே விட்

டொழிந்த சந்நியாசிக்கும், நயிஷ்டிக பிரமசாரிக்கும் யாதோர் பழிப்புமற்ற தென்பதும்பாராய், அதையறிந்து கன்மங்களாசைகளொழிந்தானந்தமடைவாயே (எ-து)--இங்ஙனங்கூறு மவ்வேதத்தின் கருத்தையறிந்து புண்ணிய கன்மங்களில்வைத்த வாசைகளினின்று நீங்கிப் பிரமானந்தத்தை ஞானத்தினலடைதி (எ-று).

முதலி லுண்க புணர்க வென்றவேதம் கடையில் மூகர்க, புத்திரோற்பத்தியால் விரும்புக வென்றது பற்றறுத்தற்கென்க. முதலில் கூறிய துயிர் வயப்படற்கும், கடையில்கூறிய துயிர்கேவலமாதற்குமெனவறிக. புத்திரோற்பத்தியால் மிதுனவிச்சையும் விரும்புகவென்றது புத்திரன்குடும்பங்காக்கும் யோக்கியம்வரில் புணர்ச்சி விருப்பம்விட்டுத் தவத்துக்கு வனத்துக்கேக வேண்டுமென்றபொருள்படநின்றது. இகழ்ச்சியற்றதென்பதுமென்றுநிகழ்ச்சி யற்றதுமெனக்கூறலின், என்பதெனல்சொல்லெச்சம். கன்மங்களாசைகளொழிந் தானந்தமடைவாயே யென்பதினல், கன்மஞ் சுகந்தருமெனல் பூர்வபட்சமெனவும், ஞானஞ் சுகந்தருமெனல் சித்தாந்தமெனவுங்கொள்க.

(க-து.) இவ்விரண்டில் ஞானமே சுகமென துணிந்தாமென்பது. இதுவொருதலை துணிதலென்னு மதம். இதுகாறுங் கருமமே சுகமெனக்கொண்டிங்கே மறுத்தலி னிதுபிறர்தம்மதமேற்கொண்டுகளைதலென்னு மதம். கருமமே சுகமென்பா ரிக்கருத்தறியாதார். அறியி னக்கணமே விடுவர். (எசு)

எஎ - கவி. அ - கை.

[சுகமிருவகையுள் கருமசுக மோரவசரம்பற்றிக் கூறியதாகவேற்றனன். இது நிற்க. முன்னர் எ0-வது கவியில் "பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைப் பகைசெயா துறவாக்கும்" என்பதைப்பற்றி யையஞ்சிறிதுளததனை யகற்றல் வேண்டுமென விஞவலை யிக்கவியிற்கூறுகின்றார்.]

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழிகூடும்
பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானு
னிலவிலே மறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங்கூடுமோ குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) உலகமான வஞ்ஞானமுங் கருமமு முறவென்றவழி கூடும் (எ-து)-சகத்துருவமா நின்றுள்ள வறியாமையும் யாகாதி கிருத்தியமு முறவாகுமென்றுதேவரீர் கூறியவழி யேற்றற்பாலதே, பலவுமானவஞ்ஞானமு ஞானமும் பகையென்பதுளதானல் (எ-து)—சகத்துருவமாகவன்றியு மின்னும் பற்பலவிஞேதரூபமாகவு மிருந்துள்ள வறியாமையும் அறிவும் பகையென்ப துண்மையானல், நிலவிலே மறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா

னத்தோடே குலவிநின்றிந்தச் சிருட்டிகள்செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி (எ-து)-குருமூர்த்தியே!நிலவிற் களங்கமுறவாயிருப்பதுபோல அறியாமை யும் நின்மலமான வறிவோடுகூடி யுறவாநின்று இந்தச் சிருஷ்டியாதிகளைச் செய்யத்தான் கூடுமோ கூடாதே (எ-று).

உலகமான வஞ்ஞானம்பலவுமான வஞ்ஞானமென்பன ; அஞ்ஞானத் தை முதற்காரணமாக வுலகமு மின்னும் பிறவும் பெறுநிற்றலின் காரியத் தைக் காரணமாக வுபசரிக்கப்பெற நின்றன. நிற்கவே, அபேதகாரண காரியமெனப் பெற்றும். பெறவே, அறியாமையே சகமாதிமூன்றுமென்ரு யிற்று. இத்துணிபுபற்றியே காரியத்தைமுன்னருங் காரணத்தைப் பின்ன ருங் கூறியதென்க. அறியாமையே செகமாதி மூன்றெனலை ஞாயமாதியா லுணர்த்துதும். இங்ஙனமுணர்த்தவலியில்லார், யாதுகூறினுந் துவிதமாக முடியும். முடியின், பிறவிநாசமின்ரும். பயனென்னை? இதுநிற்க. களங்க த்துக்கு நிலவிடமாதல்போல,அறியாமைக் கறிவிடமாயிற்று; ஆகவே அறிவு பூரணமும், அறியாமை யேகதேசமுமெனக்குறிக்கின்றன. நிமலமின்ருதலி னஞ்ஞானமென்ருர்.நிமலஞானமென்றது:--பொருளைப்பொருளாகவுணரு மவசரத்தை.சக்கரவர்த்திக் குறவாநின்றவ னிலத்தையாளக்கூடும்,பகையா நின்ருளக்கூடுமா? அதுபோல, ஞனத்துக்குறவாநின் றதின்கண் ணஞ்ஞா னஞ் சிருட்டியாதிகள் செய்யக்கூடும், பகையாநின்று செய்யக்கூடுமோவென் பான், அஞ்ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதாஞல் நிலவிலே மறுப் போல வஞ்ஞானமு நிமலஞானத்தோடே குலவிநின் றிந்தச் சிருஷ்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ வென்ருன்.

(க-து.) ஞானத்துக்குப் பகையாக வதினின் றஞ்ஞானஞ் சிருஷ்டியா திகள் செய்வ தெங்ஙனமென்பது. பலவுமென்றதனுல், செகமோடேனைய விரண்டும் வருவித்தாம்.உள்ளதென்பது உளதெனல் தொகுத்தல்விகாரம். செய்யவு மென்பதிலும்மை யிழிவுசிறப்பு. கூடுமோ வென்பதி லோகாரம், எதிர்மறை. பலவெனல், உயிரையும் பரத்தையும். என்னை? "ஒன்றல்லன பல தமிழ்நடை வடநூ, லிரண்டல் லனபலவென்றிசி ஞேரே" என்பதி ஞற் காண்க. பலவுமென்ப திறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. (எஎ)

எஅ - கவி: அ - கை.

[பொதுப்பட ஞானமென்ருரேனு மதுசொரூபஞானம் விருத்தி ஞானமென விரண்டாம். அஞ்ஞானத்துக்குச் சொரூபஞான முறவும், விருத்திஞானம் பகையுமென விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று சோதிஞா னமதிரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாத் தோ ன்றும்வே றிலேமைந்தா, சொரூப ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று

சுழுத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத் தைச் சுடும்விருத் தியின்ஞானம்.

(இ-ள்.) சொரூபஞானமும் விருத்திஞானமுமென்று சோதிஞானமதி ரண்டாம் (எ-து)—சோதிஞானமானது சொரூபஞானமெனவும் விருத்தி ஞானமெனவு மிரண்டாகிற்கும், சொரூபஞானமே விருத்தியின் ஞானமாத் தோன்றும் வேறிலைமைந்தா (எ-து)--ஞானபுத்திரா! சொரூபஞானமே விரு த்திஞானமாத் தோன்றுவதேயன்றியஃதோர்பொருளாகத்தனித்தெங்கணு மில்லை, சொரூபஞான மஞ்ஞானசத்துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே (எ-து)-சொரூபஞானமான தஞ்ஞானசத்துருவேயன்று இதனைத் தினசுழு த்தியிற் காண்கின்றனையே, சொரூபஞானத்தின் மருவு மஞ்ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம் (எ-து)—சொரூபஞானத்தி லுறவாமருவி நின் றுள்ள வஞ்ஞானத்தை விருத்திஞானமான தெரித்துவிடும் (எ-று).

என்றெனலை யீரிடத்துமொட்டுகெ. சுழுத்தியிற் செகந் தோற்றவில்லை யென்றங்கேயறியவிடாதெவ்வுயிர் கேவலத்தின்கண்ணு மறிவிருத்தலினது சொரூபஞானமெனவும்,தனித்துந்தன்னைத்தான் காணவொட்டாத தறியா மையாதலி னதனை யஞ்ஞானமெனவும்,அறிவு மறியாமையு மபேதமாயாங் குறவா நிற்றலின் சொரூபஞான மஞ்ஞானசத்துருவன்று சுழுத்தியிற் கண் டாயேயெனவும், சமாதியிலுதிக்குஞானம் விருத்திஞானமெனவும், ஞான வான்கள் சிந்தையா விளங்குவது சோதிஞானமெனவும் கொள்க. சொரூப ஞான மஞ்ஞானசத்துருவென்றெனப் பாடமோதில் மறுபடியும் மாறுபட்டு முரணுதலுக் கென்செய்தும். வலிந்துரைகோடலிற் பிறர்பழிப்புக்கிடமாம்; இதனை விடுதனன்கு. சுழுத்தியில் மூடவயமாகாது தானறிவாகவிருந் தம் மூடத்தை யெதிரிட் டறிதலைப்பற்றிச் சத்துருவென்றதெனின், சுழுத்தியி லஞ்ஞானக்கேடெய்தியதுண்டா? முத்திபெற்றாருண்டா? விசாரமெற்றிற் கெனவரும். இங்ஙனமாய வினுவுக்கெல்லாமென்செய்தும். உரைக்குப்பாட் டன்று, பாட்டுக்குரையாதலிற் பாட்டுச் செல்வுழிச் செல்லல்வேண்டும்.

(க-து.) விருத்திஞானமும், அஞ்ஞானமு முறவன்றென்பது.எனவே, சொரூபஞானமு மஞ்ஞானமுஞ் சத்துருவன்றென்பதாயிற்று. விருத்திஞா னத்தோடன்றிச் சொரூபஞானத்தோடுறவாமளவுஞ் சிருட்டியாதி நடக்கு மெனக்குறிப்பித்ததாம். சோதிஞானத்தையன்றிச் சொரூபஞானமும் சொ ரூபஞானத்தையன்றிவிருத்திஞானமுமின்றெனக்கூறவந்தது அஞ்ஞானஞ் சிருட்டியாதிகள்செய்தற் குத்தரங் கூறவேண்டியென்க. விருத்திஞான மெழி லஞ்ஞானமிருந்தாலன்றோ சேட்டையுண்டாம்; இன்றாதலாலிதுவே யஞ்ஞானநாசத்துக் கெல்லையென்க. அவனே யிவனென்றாற்போலச் சொ ரூபஞானமே விருத்தியின்ஞானமென்றிருத்தலின்,ஏகாரந் தேற்றம்.(எ-அ)

எகூ - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானஞ் சொரூபஞானத்தா லெரிபடாது விருத்திஞானத்தா லெரிபடுவதை யுபமான பூர்வமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது சொரூபஞா னந் தானே, விருத்தி ஞானமாச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினி யாகி, யெரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) துருத்திமாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது சொரூபஞானந் தானே விருத்திஞானமாச் சுட்டதெப்படியெனில் (எ-து)--துருத்திபோல்வதாவுள்ள மாயையாகிய வஞ்ஞானத்தைச் சுழுத்தி யவஸ்தையி லெரிக்காதது சொரூபஞானந்தானே அது விருத்திஞானமாகின் றெரித்த தெங்ஙனமோ வதனைத் தெரிவிக்கவேண்டுமெனில், வெய்யிலாலுலகெங்கும் பரித்த சூரியன் சூரியகாந்தத்திற்பற்றி யக்கினியாகி யெரித்தவாறுபோல் (எ-து)— ஊஷ்ண கிரணத்தினு லுலக முழுவதுஞ் சுமந்த சூரியனானவன் சூரிய காந்தக் கல்லிற் பற்றி யக்கினிவடிவமா நின்றனைத்தையு மெரித்து விட்ட தன்மையைப்போல, சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே (எ-து)—நிட்டையின்கண் விருத்தி ஞானக்கினியா யெழுந்ததனு லஞ்ஞானத்தை யெரித்துவிடுமென் றறிதி (எ-று).

துருத்திபோல்வது, உசுவாசநிசுவாசம், அதனையுடைய துடல், அவ்வுடனுனென லறியாமை, அவ்வறியாமையே மாயை, இந்தமாயையே யஞ்ஞானம்; ஆதலின் துருத்தி மாயையென்றார். துருத்தியென்ப தூதுந்துருத்தி. இதுபோன்றது மாயையெனப் பொருள்படும். படுதலா லுவமைத்தொகை, பண்புத்தொகையன்று. தனதாக்கினையினு லுலகைச் சுமக்கின்றவ னரசனென்றாற்போல, வெய்யிலா லுலகெங்கும் பரித்த சூரியனென்றிருத்தல் முறை. வெய்யிலா லென்பது பரித்தலென்னும் வினைகொண்டு முடிய, எரித்தலென்னும் வினைகொண்டு முடித்தற்கிடமின்று. எரித்தலுக்காக்கின், பரித்தலுக் கேதுவெங்கே? இதுநிற்க. சூரியன் தானே பஞ்சையெரிக்காமல் சூரியகாந்தத்திற் பட் டெழுந்த தன தம்சாக்கினியா லெரிப்பன். அது போல, சொரூபஞானமானது தானே யஞ்ஞானத்தையெரிக்காமல் சமாதியில் தனிப்பட்டவிடத் துதித்த தனதம்ச விருத்தி ஞானத்தா லெரிக்குமெனமுடிக்க. இதனு லஞ்ஞானத்திற்குறவு சொரூபஞானமும், பகை விருத்தி ஞானமுமேயென வற்புறுத்தியதாகப் பெற்றாம்.

(க-து.) விருத்திஞானமே யஞ்ஞானநாசமென்பது. சொரூபஞானம் சூரியன். பரிபாகவறிவு சூரியகாந்தம். விருத்திஞானம் அக்கினி. மாயா காரியத்தை மாயையென்றது, காரணவாகுபெயர். வெய்யிலா லுலகெங்கும் பரித்த சூரியனென் றடைகொடுத்தது, வெய்யிலா லெரிக்காம லென்னு நயந் தோன்றற் கென்க. (எகூ)

அ௦ - கவி. அ - கை.

[விருத்திஞானமு மனத்தொழிலாலாயது, இதுவுங்கரும மன்றோ? இஃதஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க கருமம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்காதென்ற தென்னை யென வினவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தாலாகிய தொழிலெல் லாங், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரணகா ரியமன் றோ, வுரிய கன்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென் றோதினாலாகா தோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே.

(இ-ள்.) அருளுமையனே திரிவிதகரணத்தா லாகியதொழிலெல்லாங் கருமமல்லவோ (எ-து)—சகலார்த்தத்தையு முணர்த்தியருளிய கர்த்தனே! மனோவாக்குக் காயத்தாலாகிய கிரியையனைத்துங் கருமமல்லவா, விருத்தி ஞானமு மந்தக் கரண காரியமன்றோ வுரியகன்ம மஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கு மென்றோதினலாகாதோ (எ-து)--விருத்தி ஞானமென்பதும் மனதின் காரியமல்லவா இங்ஙனங் காரிய மாக்கற்குரிய விருத்தி ஞானமென்னுங் கன்ம மஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துவிடுமென்று சொன்னலாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே(எ-து)—மேலான ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட மகிமையைத் தேவரீர் தெரிவித்தருள வேண்டும் (எ-று).

சமாதியாயினுந் திரிவித கரணமொத்துச் செய்தலன்றோ, செய்தல் தொழிலன்றோ, இந்தத் தொழிலாலாயது விருத்தி ஞானமன்றோ, இந்த விருத்தி ஞானமும் அந்தக் கரணத்தாலாகிய பயனன்றோ, இந்தப் பயன் அந்தக்கரண காரியமன்றோ, இதனல் விருத்திஞானம் கருமமாயிற்று. இதைக் கருமமாக்கி, இந்தக் கருமத்தாற் கெடு மஞ்ஞானமென்றா லென்ன வழு. இங்ஙனமிருக்க, இதற்குப்பெரிய ஞானமெனப் பெயரிடுவதென்னை?

(க-து.) விருத்தி ஞானமாகிய கன்ம மஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமென் பது. இன்னுங் கன்மமே முக்கிய மென்றானென்க. (அ௦)

அக - கவி. அ - கை.

[விருத்தி ஞானமுங் கன்மமு மந்தக்கரண காரியமெனல் மெய்யே. இதுவே சிந்தாந்தமாயி னிருவகை தந்திர மெற்றிற்கென விடைதாலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கினுமைந்தா, வொருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண் டோமே, கருத்த ஞகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவைபோ ல, வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே.

(இ-ள்.) விருத்திஞான மந்தக் கரணத்தொடு விருத்தியாகினு மைந்தா (எ-து)--ஞானபுத்திரா! விருத்திஞானமான தந்தக்கரணத்தோடுகூடிச் சம்பந்தித்த புடைபெயர்ச்சியாயினும், ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங்கண்டோமே (எ-து)—ஒரு ஸ்திரீயின்பிள்ளைகளே தங்களுக்குள்ளேயொருவரோ டொருவர் பகைத் தடித்துக்கொண் டிறப்பதை யுலக முழுதுங் கண்டிருக்கிறோமே, கருத்தனாகியபுருடதந்தி ரங்களாங் கருமங்களவைபோல (எ-து)—கருமங்கள் அகம்பாவமுடையோனாகியபுருடனது தந்திரங்களெனப்படும் அவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடதந்திரமன்று வஸ்து தந்திரமாமே (எ-து)—அகமுக நாட்டத் ததிக வருத்தத்தா லெய்திய விருத்தி ஞானமோ வெனில் புருட தந்திரமன்று வஸ்து தந்திர மெனப்படும் (எ-று).

ஒருத்தி, காரணம். அவள் பிள்ளைகள், காரியம். அவர்க ளொருவரோடொருவ ரடித்துக்கொள்ளுதல், புடைபெயர்ச்சி. இறத்தல், அப்புடைபெயர்ச்சியின் பயன். இதுபோல அந்தக்கரணம் காரணம், விருத்தி ஞானமும் கருமமும் காரியம், இவ்விரண்டுமொன்றோடொன்றுமாறுபடல் புடைபெயர்ச்சி, மாளல் இப்புடைபெயர்ச்சியாலாய பயன். விருத்தியாகினுமென்பதி னும்மை இழிவு சிறப்பு. புருடனாலாயதந்திரம், புருடதந்திரம். வஸ்துவாலாயதந்திரம், வஸ்துதந்திரம். கர்த்தனும் புருடதந்திர மெனவே, அகர்த்தாவாம் வஸ்துதந்திரமென்றாயிற்று. உபாதி யானெனல் கர்த்தத்துவம், அறிவு யானெனல் அகர்த்தத்துவம். மனம் உபாதிவடிவா நின்றியற்றல் கருமம்; அறிவேவடிவா நின்றியற்றல் ஞானம். இவ்விரண்டும் மனத்தின்காரியமாயினும், அஞ்ஞானத்தை நீறுபடுத்தும்வலி யேற்றற்பாலதியாது. இதனைக்கணிப்பார் தத்துவஞானியரேயன்றி யேனையரல்லர். ஏனையருமெனின், சொல்லாலன்றி யர்த்தத்தாலல்லர். ஒருத்தி மக்களென்பதனால், தானே தாயென்றமையும். தாயென்றுரைகூறவேண்டுமோ! கூறல், மிகைபடக்கூறலென்னுங் குற்றமாயமையும். ஆதலின் வேண்டுவ தின்று. புருடனது தந்திரமென்றுவதால், வேற்றுமைத் தொகை. புருடன் தந்திரம், புருடதந்திரமென்றுயது "சிலவிகாரமாமுயர்திணை" என்ப தினுலென்க. புருடனென்னல்போதும்கருத்தனாகியபுருடனென்ற து; ஞாயிறு திங்களென்னல்போதும் செஞ்ஞாயிறு, வெண்டிங்க ளென்றாற்போலும். அடைவேண்டா தவற்றிற் கடை கொடுத்தல் மிகையாயினுஞ் சான்றோ ரேற்றலின் வழுவமைதி யென்க.

(க-நு.) தந்திர மிரண்டாக்கியதா லஞ்ஞானத்துக்குச்சத்துரு விருத்தி ஞானமெனத் தானேயமையுமென்பது. தமதுபுண்ணியகன்மங்களையெல்லா மீசுவராற்பணஞ்செயல், புருடதந்திரமெனல் மெய்யே. இதுபோல வஸ்து தந்திரமிலையெங்ஙனமாயதோவெனில், அல்லவில்லையா முண்டெனற்கியையாது நின்றுள்ளது யாதோ வது வஸ்து. சித்தமு மந்நான்கின் வயமாகா தவ்வஸ்துவி னேரே நிற்றலைச் சமாதியென்பர். பலகாலமுநேரேநிற்கநிற்க எங்குமாநிறைந்துள்ளசிற்சோதியானது, அங்ஙன மசையாதுநின்றுள்ள சித்தத்

தின்கண் ணிருளில்மின்மினிபோலவும்,சுடர்போலவும், வளர்பிறைவரிசை போலவும், சூரியோதயம் போலவும், பகலொளி போலவும், கணக்கின்றிய சூரியர்போலவும், உபாதிரகிதப்பிரகாசம்போலவும்,தனதமிசம்பிரதிபலித் தல் தந்திரமென வறிக. இம்முறை யறியார்பால் கேட்டென்பயன். (அக)

அஉ - கவி. அ - கை.

[கருமத்தைத் தியானயோக மெனவும், ஞானத்தை ஞானயோக மெனவு மிரண்டாக்கி யிக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

வகுத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றாக் கவுங் கூடு, மிகுத்த ஞானமப் படியன்று தியானமும் விவேகஞா னமும் வேறே, செகத்தி லொன்றையொன் றாவிவன் பாவிக்குந் தியான ங்கற் பிதயோக, முகஸ்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோக மா மயங்காதே.

(இ-ள்) வகுத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன் றாக்கவுங் கூடும்(எ-து)-சான்றோரால் வகுக்கப்பட்டுள்ளகருமங்களானவைசெய்யவுங் கூடும் விட்டுவிடவுங் கூடும் வேறொன்றாக்கவுங் கூடும், மிகுத்த ஞான மப்படியன்று தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறே (எ-து)—மிகச் சிறப் பித்துள்ள ஞானமானது அவைபோலப் புருடரால் வகுக்கப்பட்டதன்று (எங்ஙனமெனில்) தியானமென்பதூஉம் விவேகஞானமென்பதூஉம் வெவ் வேறா வகுக்கப்பட் டுள்ளனவாம், செகத்தி லொன்றை யொன்றாவிவன் பாவிக்குந் தியானங் கற்பிதயோகம் (எ-து)--உலகத்தி லிவனொன்றை மற் றொன்றாகப் பாவிக்குந் தியானமே கற்பிதயோகமெனவும், முகஸ்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமோகமா மயங்காதே(எ-து)--பிரத்தியட்சமாகக் கண்ட ஞானமே யுண்மையான ஞான யோகமெனவும் பெயராம் இஃததுபோலத் தெளிவின்மையா லொன்று மற்றொன்றாகக் கலங்காதே (எ-று).

இரண்டுமொன்றெனவிபரீதபுத்தியானீமயங்காதேயெனினுமமையும். வகுத்தகன்மங்கள், மிகுத்தஞான மென்றிருத்தலின், புருட தந்திரத்தால் வகுக்கப்பட்டுள்ள கன்மங்களெனவும், வஸ்துதந்திரத்தால் சிறப்புமிக்குற்ற ஞானமெனவும்பொருள்கொள்ளினுமமையும். வகுத்தமிகுத்தவென்றதினு ல் பிறவினையாக்கினும். கன்மானுஷ்டானமிட்டங்காரணமாகவாதலின்வரு த்தம்பற்றிச் செய்யவுந்தவிரவும்மற்றொன்றாக்கவுங்கூடுமெனவும்,ஞானானு ஷ்டானஞ் சுகப்பெருக்கே மேலிடச்செய்தலின், இட்டம்வைப்பெற்றிற்கு. வருத்தந்தட்டலெங்ஙனமென்பதுகொண்டப்படியன்றெனவும்,சகளம்வே டமெனக்கொள்ளாதுவேடதாரியாகக்கோடலின்,செகத்திலொன்றையொ ன்றாவிவன்பாவிக்குந்தியானமெனவும், வாஸ்தவஞானமெனினும், விவேக ஞானமெனினுமொக்கும்.தேவதத்தனே யவன்வேடங்காரணமாகக் குடும்பி யென்றும்,சந்நியாசியென்றுங்காணுதுள்ளவா றவன்சுயவடிவைக்காண்டலை

முகஸ்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமெனவுங் கூறினர். தியானமும், விவேகஞானமும் வேறேயெனப் பகுத்துத் தியானங் கற்பித யோகமென வே, விவேக ஞான மெதார்த்த யோகமெனப் பெற்றும். கன்மம் தியான மெனவும் கற்பித யோகமெனவும் பெயர் பெற்றாற்போல, ஞானமும் விவேக ஞானமெனவும் எதார்த்தயோகமெனவும் பெயர்பெற்று நின்றது.

(க-து.) இங்ஙனமாய வேதுக்களாற் கன்மமும், ஞானமும், வேறே யென்பது. இன்பத் துன்பங்க ளிடைவிடா தொழிவின்றி வினை வசத்தா லெய்தினும், உள்ளக்களிப் பணுவேனுந் தாழா துயரா தொருபடித்தா நிற்கும். இங்ஙனநிற்றல் விழிப்பினுமுறக்கத்தினுமாயின் தள்ளுவதெங்ஙனம்? கொள்ளுவ தெங்ஙனம்? இது யாதுகாரணமாக வெய்தியது? ஞானங் காரணமாக. அந்த ஞானம் வாஸ்தவமாகவும், முகஸ்தமாகவு மிருக்கு மப ரோட்ச ஞானமன்றிப் பரோட்ச ஞானமன்று. இஃதென்னவலியது, மேல் கீழொப்பின்றெனச் செய்யும் வலியது. யாதாகச் செய்யும் வலியது? சமஸ் தமுஞ் சின்மாத்திரமாகச் செய்யும் வலியது. இது காரணமா வெய்திய சுக மெங்ஙன மாயதோ ? இதனை யுடையாரே யறியவேண்டும். அயலாயினு ரெங்ஙன மறிவர். முகஸ்தமாக்காணுஞான மத்துவிதி யிடத்தும், கற்பித யோக மேனையோரிடத்து மெனக்கொள்க. அஃததிஷ்டானம், இஃதா ரோபம். அது மாறாதது, இது மாறுவது. (அஉ)

அங - கவி. அ - கை.

[மேற்கூறிய விருவகை யோகத்தி னிலக்கணங்களை யிக்கவியில் விளக்கி யஞ்ஞான நாசத்தையுங் கூறுகின்றார்.]

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனையோ கங், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மற வாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள்பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கரும மன் றறிவாயே.

(இ - ள்.) கண்டறிந்தது ஞானங் கேட்டதுதனைக் கருதுபாவனை யோகம் (எ-து)—பிரத்தியட்சமாகக்கண்டறிந்தது ஞானயோகமெனவும் ஒருவர் சொன்னவண்ணங் கேட்டதனைப் பாவிப்பது பாவயோகமெனவும் பெயராம், கண்டபேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மற வாதே (எ-து)—கண்டவர்கள் சொல்லக் கேட்பது மறந்துபோகும் அங் ஙன மாகாது தான் கண்டது மறந்துபோகுமா? மறந்துபோகாதே, கண்ட வஸ்து மெய் தியான வஸ்துக்கள் பொய் (எ-து)—நேரே கண்ட வஸ்து யாதோ வது மெய் பாவிக்கப்பட்டவைக ளெவைகளோ வவைகள் பொய், கறுவி யஞ்ஞானத்தைக் கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே (எ-து)—அஞ்ஞானத்தைக் கண்ட வக்கணமே யதனைச் சீறிக் கோறற்பாலது மெய்ஞ்ஞானமே யன்றிக் கரும மன்றென வறிதி (எ-று).

வஸ்து மனோவாக்குக் கெட்டுமெட்டா தென்பதைப்பற்றி முன்னரே கூறியிருப்பதால், இங்கே கூறவருவது முறையன்று. ஆயினும், இங்கே சற்று விசாரிக்குதும். காலதேசவஸ்துவையன்றிச் சகமெனல் தோற்றன் மாத்திரமுஞ் சொன்மாத்திரமுமாமுடிகின்றதே,இப்போதுலகமெனற்குப் பொருளெங்கே? இதோ தோற்றுகின்றதேயெனில், அம்மூன்றிற் படாது காட்டலாமே ? பொரு ளிடங் கால மென்னுங் காரணங் கருதாவிடத்துத் தோற்றலும், கருதியவிடத்துத் தோற்ருமையுமானுல்,அப்போ துலகிருப்புக்கு மின்மைக்குங் காரணங் கருதாமையுங் கருதலுமாகின்றதே, இவ்விரு புடைபெயர்தலுக்கும் வினைமுதல் மனமாகின்றது. இந்த மனதையன்றிப் புடைபெயர்ச்சியும், இந்தப் புடைபெயர்ச்சியையன்றிச் சகத்துண்மையு மின்மையு மெங்கே? ஆதலின், மனோகற்பிதமே யுலகமென்ருயிற்று.இதற்குதாரணம் வாசிட்டம், விரதசூயைகதை ந-கவியிற் காணலாம். மனமானது தானேசகத்தாகப் பரிணமித்துத் தானே தன்னைப் பார்க்கின்றதென்ருல்,தன்னை விகற்பித்துத் தன்னைத்தான் காண்கின்றவிது தன்னைத்தான் விகற்பிக்காமல் சுயம்பாகக் காண்கின்றதரிதோ?அங்ஙனந்திரும்பாதகுறையேயன்றி வேறன்று. இதற் குதாரணம் வாசிட்டதில் "ஆன்றவம்மனம் பூர்ணத்தையடைந்து பூரணவெண்டிங்கள் போன்றுறவிளங்கு"மென்னுங் கவியாற் காணலாம்.

(க-து.) இவ்விருவகை யோகவிலக்கணங்களை விளக்கியதா லஞ்ஞானத்திற்கு ஞானமே சத்துருவெனத் துணிந்தாமென்பது. உலகத்தில் பெரும்பாலு மனேகர் வேதாந்திகளென மடாதிபதிகளாயிருந்துகண்டறிந்தது ஞானமென்பதற்குரை, வேதாந்த நூல்களா லறிவேயுண்மையெனக் கூறியிருப்பதை மனதில் திடபாவமா யுறுதிகொள்வதெனவும், மனனம்,நிதித்தியாசனம், இதுவேயெனவும், இதற்குப்பய னீசனைவந்தித்தலேயெனவும் இஃதல்லவெனப்பரமஞானிகள்சொல்லினுங் கேளாது தங்கள்மரபின்வழித்தா நடக்குதுமெனவுங் கூறுவர். இஃதென்ன புதுமை! கேட்டதுதனைக் கருதுபாவனையோகம் எனற் கென்செய்வர்.கண்டவஸ்துமெய் தியானவஸ்துக்கள் பொய் என்பானேன். நிச்சயஞானம் பரோட்சமாயிற்றே. இஃதபரோக்ஷஞானமாகுமா ?ஆகுமெனில்,ரவியாதியின்றி யிருள்நாசமாகுமா? யுத்தியாவது, அனுபவமாவதுண்டா ! இதோ சூரியனென நினைத்தாலும், சொன்னாலு மிருள்போகுமா ! போகுமானுல், கருமமும் விருத்திஞானமுமென விரண்டாகக் கூறுவானேன். அறிவே யுண்மையென நினைவால்திடபாவங்கொள்ளில், அறிவு திரிசியங்களிலொன்ருய்முடியும்; அல்லதுபாழாகவேனும்,நினைவாகவேனு முடியும்.பாழெனில் மாயை. திரிசியமெனிலுலகம். நினைவெனில் தனது சூக்குமதேகம். அறிவிங்ஙனமாயதன்றே ? என்னை? "அறியாப்பொருள்காரணமாயை குறித் தறியும் பொருள் காரியமாமுலகிந், நெறியாற்றிகழ் நான்மறையந்தமெலா நீயன்றென வோதுகிரந்தமே."(எ-ம்) "அறியும்பொருளன் றறியாப்பொருளன் றறிவாகிய நீ யெனு

மப்பொருடான், பொறியின்வழிநின்றறியும்பொருளோபோதக்கண்விழித்
தறியும்பொருளே" (எ-ம்) ஆன்றோர் கூறுதலின். தேகாதிதத்துவக்குழாங்
கள் அறிவானால் சிவமறிவாகலாம். சிவதரிசனத்தில் தத்துவங்களும், தத்து
வதரிசனத்திற் சிவமு மபாவமாயிற்றே, இரண்டையு மததுவாயிருந்தறிந்த
தறிவாயிற்றே, அஃதிருந்தபடி யிருக்கின்றதே, அதுசிவமாகுமா? தத்துவங்
களாகுமா? ஆகாதே; இவ்விரண்டவசரநிலையாயும், அன்றாயுமிருக்கின்றதே,
இவ்வறிவே சகலாளுமிருந்துமாங்காங்கெட்டப்புகில்தூரதூரமாகவகன்றே
கின்றதே. இதனைத்தரிசிப்பதற் கன்றோ, சிரவண மனனாதிகள் செய்வது.
இவ்வறிவைத்தவிர மேலாய தென்னையுளது. இருக்கின்றதெனின், அது
தானா யிருந்தறிவது மிவ்வறிவுதானே. அன்றெனின், கருமானுஷ்டான
மும், ஞானானுஷ்டானமும் புரியுமறிவுபயன்வேண்டியன்றோ? அப்பயனறி
வுக்கன்றோ? இம்மைப்பயனு மறிவுக்கன்றோ? அப்பயனிப்போதும், இப்பய
னப்போதுமுண்டா? பயனொன்றி லொன்றில்லாதாயினுமதனையனுபவிக்கு
மறிவெப்போதின்று? எப்போது மிருக்கின்றதெனின், இதனை இலட்சியார்
த்தத்தாற் காணாது பராக்கிற் செல்வதென்னை. இவ்வறிவையன்றி நானெ
னற்குப் பொருள்கண்டிலமே. உபாதி நானாகுமா? ஆகாதவுபாதியைநானெ
னப் பார்ப்பதுபோல, நானெனலைவிசாரித் துண்மையாகப் பார்க்கவேண்டு
மன்றோ! எங்கே பார்க்கின்றனம், தன்னைவிட்டுத் தனக்கயலோடப்புறப்
பட்டனமே, இதுதானா வேதாந்தியென்பதற்குபநிடதசம்மதம். நன்றுநன்று!
இப்போதே யிப்பெயரை யொழிக்காவிடில் நம்பியடுப்பார் கெடுவர். இது
திண்ணம். இது நிற்க, இவரிப்போதே யுலகை மித்தையாக்கற் கறியாரெங்
ஙனம் பிரமமாக்குவர். மித்தையாக்குவரெனின், இவ்வுலகஞ் சுழுத்தியி
லில்லையெனக் கூறுவதா மித்தையாக்கல், நன்குநன்கு. இப்போதுமில்லாத
கானனீரை யுவமைகூறவந்த துலக மிப்போது மில்லையெனற்கன்றோ. இக்
காலத்தில் கேட்கி லக்காலத்தில் கூறவருவது கல்வித்தேர்ச்சியையு மனுப
வத் தெளிவையுங் காட்டுகின்றதே; இது நல்லவேதாந்தம்! இங்ஙனங்கூறி
யுடலைவளர்த்தலையன்றி யுணர்வைவளர்த்தலாகுமா? இனியாவதிம்மடமை
மரபைவிட்டுத் தன்னை யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற்காட்டவல்லாரைத்
தேடியடுக்கிற் பிழைக்குதும், அன்றேற் கெடுதும். இஃதகங்காரத்தாற்கூறி
யதன்று. துக்கநிவிர்த்திக்கென்க. நாமேகமெனலைச் சொல்லாற்காணாது,
கண்ணாற்காணத் துணியி னதுபயன்படும். கண்டவஸ்து மெய் தியானவஸ்
துக்கள் பொய் யென்பதி லையமென்னை? தன்னைத்தான் காணுதளவும், சக
சீவபரஞ் சத்தியம். காணின் மித்தை. எனவே, காணுமையே சத்தியமென
வும், காட்சியே மித்தையெனவுமாயின. ஆகவே, காணுமையுங் காட்சியுந்
தனது புடைபெயர்ச்சி. அப்புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் தான். இங்ங
னந் தன்னையன்றி வினைநிகழ்தலும், நிகழ்தலையன்றிச் சத்தியமு மித்தையு
மில்லையெனக் கண்டாம். இதனினு மிக்கவித்தை யெங்குமில்லை. இது

பிறவிதவிர்க்கும். ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய புண்ணியமோ, அதன் பலனை யனுபவிக்கப் பிறவிதரும். ஆதலின் "பிறப்பென்னும் பேதைமை" என்றார் பெரியோர். கேட்டவண்ணம் பாவித்தல் யோகம். பாவித்தவண்ணங் காண்டல் ஞானம். இங்ஙனங் காண்டலைத்தான் ஞானகதப் பிரத்தியட்சமென்பர்; பாவனையை யன்று. (௮௫)

௮௬ - கவி. ௮ - கை.

[தியான மசத்தியமென்றா லதுகாரணமா வெழு முத்தியு மசத்தியமன்றோவென்ற வினாவிற்கு விடை யிக் கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்றதியானமுஞ்சத்தியமன்றென்றா
ல், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீகே,ளுரு
வங்கேட்டவன்றியானிக்கும்பொழுதிலவ்வுருவம்வாஸ்தவமன்றே,
யுருவமாகுமப் பொழுதுகண் ணாற்கண்டவுருவம் வாஸ்தவமாமே.

(இ-ள்.) சருவமுத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்தியமன்றென்றால் (எ-து)—சர்வமுந் தானாகவிளங்கு முத்தியை நேரே தருகின்ற தியானயோகமு மித்தையாமெனத் தேவரீர் கூறினால், சருவமுத்தியுஞ் சத்தியமன்றென்று சங்கியா தேநீகேள் (எ-து)—சர்வமுந் தானாவிளங்குமுத்தியுந் தியானங்காரணமாக வந்தபடியா லதுவு மித்தையாகின்றதேயெனச் சங்கியாமலே யான் சொல்வதை நீகேளுதி, உருவங்கேட்டவன் தியானிக்கும் பொழுதி லவ்வுருவம் வாஸ்தவமன்றே (எ-து)—பிரமஸ்வரூபமிங்ஙனமிருக்கின்றதெனக் கேள்வியுற்றவ னதனைச் சிந்திக்கும்பொழுதி லதுவிளங்காமையா லப்போதந்தப் பிரமஸ்வரூப மவனுக்கு வாஸ்தவமல்லவே ஆயின், உருவமாகு மப்பொழுது கண்ணாற்கண்டவுருவம் வாஸ்தவ மாமே (எ-து)-தானேயந்தப் பிரம ஸ்வரூபமாகும்பொழுது பிரத்தியட்சமாக ஞானக்கண்ணாற்கண்ட அவ்வடிவ மப்போ துண்மையாகாதா உண்மையாகுமே (எ-று).

அதற்கு உத்தரமிருப்பதாற் சங்கியாதேநீகேளெனவும், கேள்விப்பட்டுத் தியானிக்கில், அது சாதனமன்றோ, சாத்தியப்பட்டவிடத்தன்றோவது தானாகவிளங்கும். அப்போது விளங்காததனாற் பொய்யானதும், விளங்கினதால் மெய்யானது மவனுக்கன்றி வஸ்துவுக்கன்றே. ஆதலின், தியானிக்கும்பொழுதி லவ்வுருவம் வாஸ்தவமன்றேயெனவும், கண்ணாற்கண்ட வுருவம் வாஸ்தவமாமேயெனவுங் கூறினார். காரணம், தியானம். காரியம், முத்தி. காரணம் பொய்யாகும்போதுகாரியமெய்யாகுமாவென்பதுசங்கை; இதனைத்தானே யாசங்கித்தார். தியானமே முத்தியென்பதைமறுத்தற்குத் தியானமித்தையென்றதென்க. தியானமே முத்தியாயின் மேலே ஞானமெற்றிற்கு? தியானத்தாற் பரோட்சமும் ஞானத்தாலபரோட்சமுமெனப் பெற்றாம். பெறவே, தான் சுயம்பிரகாசமாக விளங்கல் வாஸ்தவம், அன்றாக விளங்கல் வாஸ்தவமன்மை யெனலைக் கண்டாம்.

(க-து.) பிரத்தியட்சஞானமே யஞ்ஞானநாசமாமென்பது. பிரத்தியட்சஞானமாயின் திரிபுடியாமேயெனின், சமஸ்தமுஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கி லயமெனலேது இல்லையே.ஆதலின், திரிபுடிநாசமெனக்கொள்க. எங்ஙனமெனின்? ஞாதுரு ஞானம் ஞேயமென்பவற்றுள், இடையிலுள்ள ஞானத்தை விளக்காவிடில் திரிபுடியுண்டு. விளக்கில் எங்கே ! ஆதலின் அஞ்ஞான விமோசனத்திற்குக் கண்ணுறக்கண்டவுருவம் வாஸ்தவமெனப் பட்டது. விரிக்கிற் பெருகும். (அச)

அரு - கவி. அ - கை.

[தியானிப்பானுக்குத் தியான மித்தையாயினும் அவன் தியானித்த வண்ணம் பெத்தமேனு முத்தியேனு மெய்துமெனவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்குந்,திடம தானதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகு, முடல மா சையாற் றியானிக்கிற் றியானித்தவுடல்களா குவர்மைந்தா, தொடர்பவங்கெடச்சொரூபமேதியானிக்கிற்சொரூபமாகுவர்மெய்யே.

(இ-ள்.) சடமதாகிய தியானமெய்யாகிய சர்வமுத்தியைநல்குந்திடமதான தெப்படியெனில்(எ-து)--சடமாநின்றுள்ள தியானமானது சர்வமுந் தானாகவிளங்கு மெய்யாகிய முத்தியைத் தருமென்றதிடத்தையுறுதியாகக் கொள்வ தெங்ஙனமெனக் கேட்பையாயின், அவரவர் தியானமே பிறப்பாகு முடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களாகுவர்மைந்தா (எ-து)—ஞானபுத்திரா ! எவரெவ ரெங்ஙன மெங்ஙனந் தியானிக்கின்றார்களோ அவரவர் தியானத்தின் வண்ண மங்ஙனமங்ஙனமாய பிறப்பெய்தும் எங்ஙனமெனில் தேகவாசைகொண்டு சிந்திக்கில் சிந்தித்தவண்ண மததற்குரிய வுடல்க ளெடுப்பார்கள், தொடர்பவங்கெடச் சொரூபமேதியானிக்கிற் சொரூபமாகுவர் மெய்யே (எ-து)—விடாதுதொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிகெடவேண்டிப் பிரமசொரூபத்தைத் தியானஞ்செய்யிற் பிரமசொரூபமாகவிளங்குவ ரிது சத்தியமே யிதனைச் சிந்தித்தறிதி (எ-று).

சடமதாகிய தியானமென்றது, தியானந்தன்னையு மற்றொன்றையு மறியாதெனவும், மெய்யாகிய சர்வமுத்தி யென்றது, தானன்னியமாகாது தானேதானாக விளங்கலெனவும் பொருள்படுமாறு காண்க. உயிரெனல் உணர்வு. என்னை ? "உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த, வுடன்முதலனைத்து முயிரல் பொருளே" என்றோதப்படுதலின். இதில் உணர்விய லாமுயிரென்பது அறிவுமயமாகிய வுயிரெனக்கொள்க. இதுபற்றி யோரறிவுயிர் "புன்மர முதலவுற் றறியுமோ ரறிவுயிர்" எனவும், ஈரறி வுயிர் "முரணந் தாதிநா வறிவொடீ ரறிவுயிர்" எனவும்,மூவறிவுயிர் "சிதலெறும் பாதிமூக் கறிவின்மூ வறிவுயிர்" எனவும், நாலறிவுயிர் "தும்பிவண் டாதி

கண் ணறிவினு லறிவுயிர்'' எனவும், ஐயறிவுயிர் ''வானவர் மக்க ணரகர் விலங்குபுள், ளாதி செவியறிவோ டையறி வுயிரே'' எனவுங் கூறியவாறு காண்க. இங்ஙனமாயது: ''மெய்வா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளி, னொன்று முதலாக்கீழ்க் கொண்டுமே லுணர்தலின், ஓரறி வாதியா வுயிரைந் தாகும்'' என்பதனு லென்க. சத்தபரிசாதிகளை யுணர்தலைப்பற்றி யுயி ரைவகை யெனவும், தோற்றபேதத்தா லுயி ரெழுவகை யெனவும், உபாதிபேதத்தா லும், குணபேதத்தாலும், சத்தபேதத்தாலும், உணர்வு பேதத்தாலு மொவ் வொரு தோற்ற வுயிர் பற்பல பேதமெனவுங் கொண்டதேயன்றி, வேறு காரணம் பற்றி யன்றே. எந்தவுயிருக் கெந்தப் பிறவி சுதந்தரம்? இன்றே. உபாதி தோற்றத்தானும், வினைக்கீடாகப் பிறவி மாறுவதானும், மேல் கீழ தாகவும், கீழ் மேலதாகவும், உயிராகின்ற தன்றோ ? உயி ரிங்ஙனமாதற் குக் காரணம்: கடவுளிஷ்டமெனில், பாரபட்சதோட மெய்தும்; சுபாவ மெனின், அந்தந்தவுயி ரந்தந்தத் தோற்றமாகவே மாறாதொருபடித்தா யிரு க்கவேண்டும்; அங்ஙன மின்றாதலால் தோடமெய்தும்; நிலையாது மாறுதலே சுபாவ மெனின் முடிவின்றாம்; முடிவின்றாகவே, ஒவ்வோ ருயிரும் பிறவி யால் மாறிமாறி நிலையா தலையு மன்றோ? எற்றனம். ஒவ்வோ ருயிர்க்கும் பிறவி யளவின்றென நின்மொழி காட்டுகின்ற தன்றோ ? மாறிமாறிப் பிறவி யெய்தற் குயி ரெப்போது மிருக்கவேண்டு மன்றோ ? இங்ஙன மிரு க்க, உயிர் முன்பின் னில்லாததெனக் கூறலாமா? கூறுகின்றனரே, இது போலவே யவரது வாதமு மிருக்குமெனவறிக. மீண்டுஞ் சுபாவமெனில், முற்று நிலையாவாததோட மெய்தும். வினை யெனின், எதுகாறும்? விருப்பு வெறுப்புள்ளளவும். இது வெதுகாறும்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கருது மறியாமை யுள்ளளவும். இது வெதுகாறும்? தானேதானாக விளங்கு மளவும். அப்பா லென்செய்தும். வினு வொழிக. மீறிவினுவ லெல்லாஞ் சொல்வாதமா யமையும். உயிர்க ளிந்நிலைகள் பேதமறியாததால், இவற்று ளொன்றை யவாவி வினை புரியு மன்றோ ? வினைபுரிதல், சங்கற்பித்தலை. அஃதாவது சிந்தித்தல். சங்கற்பம், சிந்தித்தல், தியானம் இவையனைத்து மொருபொருட்கிளவி. வினைபுரிந்தாலன்றோ வதன்பயன் தமக்கெய்தும். எய்தினு லன்றோ, அனுபவித்துத்தீர்த்தல். அனுபவித்தற்குத்துணைக்கருவி பிறவிவேண்டுமன்றோ. இது தியானங்காரணமாக வெய்தற்பால தாதலின், பந்தத்துக் கேனு முத்திக்கேனு மவரவர் தியானமே பிறப்பாகு மென்றார். தானே ஸமஸ்தபோகமுமாகப் பரிணமித்திருத்தலைத் தானென் றறியாது தனக் கயலெனக் கருதலளவு மதனைச் சுகிக்க வுயிர்கள் தாவுமன்றோ? அங் ஙனந் தாவுதலே தியானம். அந்தத் தியானபேத மளவின்மையின், உடல மாசையால் தியானிக்கில் தியானித்த வுடல்களாகுவரென்பதூஉம், சமஸ்த போகமுந்தனது பரிணமிப்பே யெனத்தெளிந்தார் மீண்டு மயலென நாவே

ரோ? தன்னைத்தானடையத் தியானிப்பரன்றே? ஆதலின், தொடர்பவங் கெடச்சொரூபமே தியானிக்கிற்சொரூபமாகுவரென்பதூஉம் பொருந்தும்.

(க-து.) இருவகையுளோரைத் தக்கவாறு தியானிக்கின்றனரோ, அது வந்தே தீருமென்பது. இதனை மறக்காததற்கேதுகூறியதைக் காண்க. பொருளைப் பொருளாகக் காணுமளவும், அவாநாசத்துக் கிடமின்று. இடமின்றுமளவும் போகதாகம் நசியாது. நசியாவளவும், அதனை யனுபவிக்க யாதானும் வினைபுரிய வரும். வருமளவும் பிறவி யகலாது. அகலாதுபற்றி யிங்ஙனங் கூறினாரென்க. இப்போதேபற்பலபிறவிபேதமுந், தேகபேதமுங், கோரிக்கை பேதமும், அடங்கா வவா பேதமும், சங்கற்ப பேதமும், முயற்சி பேதமுமா யுயிர்களிருக்க, இன்னும் பிரத்தியட்சம் யாதுக்கு? (௮௫)

௮௫ - கவி. ௮ - கை.

[தான் பிரமமாதற்குத் தியானமே போதுமெனின் விசாரமும்
ஞானமு மெற்றிற்கென்ற வினாவிற்கு விடை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரென்று
னரசரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்றதே
பரம பாவனை பரோக்ஷமாம் பின்பந்தப் பரோக்ஷமே யபரோட்சந்
திரவி சாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே.

(இ-ள்) பிரமரூபத்தைத் தியானித்தபேர்களும் பிரமமாகுவரென்றால் நரசரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்றதே (எ-து)---மானிடவடிவாயெழுந்தருளிய குருநாதனே. பிரம ஸ்வரூபத்தை தியானித்தவர்களும் பிரமமாகவே விளங்குவரெனத் தேவரீர் கூறினால் மேலே விசாரமும் ஞானமு மெற்றிற்கோ வெனச் சங்கியாதுநிற்றி யானகூறுவ னதனைக் கேளுதி, பரமபாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம் (எ-து)—பிரமத்தியானமே பரோட்சஞானமாம் பின்னரந்தப் பரோட்ச ஞானமே யபரோட்சஞானமாம், திரவிசாரமா ஞானமே முத்தியாந்தீர்வை யீதறிவாயே (எ-து)-திடமாகவிசாரிக்கும் விசாரத்தாலான வந்த வபரோட்ச ஞானமே நிரதிசயானந்தமாம் இதுவே தீர்ப்பெனவறிதி (எ-று).

அறிவினது பிரதிபலனமாதலி னனைத்துமீண்டு மறிவாம். இது சுருதி யுத்தி யனுபவத் துணிபாதலானும், சோதனை ஞாயம் பொருத்த முகத்தாலாய்ந்த தெளிவாதலானும், அறிவே பிரமமெனப்பெற்றாம். பெறவே, திணை பாலிடமாயு மன்றியு மிருத்தலி னெல்லாமா யல்லவுமா யிருந்த திஃதெனச் சுட்டாது கூறினர் சான்றோர். ஆயினும், அஃதறிவே யெனக் கண்டாம். கண்டதாலிது மறுத்தற்பாலதன்று; மறப்பார், கெடுவர். என்னை? "பூதாதியைந்து பொறிபுலன்களெல்லாஞ்சித், தேதாதி யந்தமிலவை யெல்லாஞ்சித் தோதரிய, கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித், தற்ப

மும்வே தில்லாமையால்" என்று சொரூபானந்தர் கூறுதலின் "ஞானமே பிரமமென்ற முதன் மொழியின் பயன்கேள்". இதனை மகாவாக்கியத்திலும், அறிவே பரமென்பதைப்பற்றி முக்கியமாய் வாசிட்டத்தில் தேவபூசை கதையிலுங் காணலாம். சகல மதத்தரு மெதனைத் தெய்வ மெனினுஞ் சொல்லாலன்றிப் பொருளா லன்று; சொல்லாலெனின், அறிபடுபொருளும் நினைவும் பாழுமாம் பொருளாவது, மெய்யுணர்வு. அஃதாவதுபடிப்பானைப் படிப்ப தெந்த வுணர்வோ வந்த வுணர்வு இங்ஙனமாய வுணர்வே தெய்வ மன்றி வேறென்ப வெல்லாஞ் சோதனையி னிலையுறாது தத்தளித் தழியும். ஆதலி னறிவே தெய்வமென்றாம். எல்லாவுயிரு மறிவாதலின், ஒவ்வொருயிரும் தன்னைத் தானுரெனச் சிந்தித்தல், தியானம். அஃதறிவென விசாரத் தாற் றேர்ந்தும் விளங்காமை, பரோட்சம். அதனைத் தக்க வாசானுல் விளக்கிக்கொள்ளுதல், அபரோட்சம். அஃதோடு நில்லாது நானென லாதியாக வனைத்தையு மேல்கி தொப்பின்றி யவ்விளக்கமாகப் பன்னு ளதிக வருத்தங் கொண் டகமுகமாகப் பழகியாக்கல், ஸ்திரவிசாரமா ஞானம். அப்போதன் னியஞ் சிறிது மின்றித் தானாய்த் தானன்றாய் விளங்கலின், அதுவே துக்க நிவிர்த்தியுந் தடையற்றவானந்தமுமாம் இங்ஙனமாயவானந்தமே தானுதல். இங்ஙனந் தானுதலே முத்தி. இஃதறியாதுபலருஞ் சொலப்பட்டமுத்திக ளிங்கிலேக்த மாறுயவாதலானும், இதுபோற் பன்மையன்றாதலானும், அந் நியமாதலானும், அஃதாகா தென்க. இது தீர்வை யென்பார், பரமபாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப்பரோட்சமே யபரோட்சந் திரவிசாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வை யென்றார். இந்நூலாசிரியர் பரோட்சமே யபரோட்ச மெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தமையின், பரமபாவனையே பரோட்சம். பரோட்சமே யபரோட்சம், அபரோட்சமே திரவிசாரமாஞானம், திரவிசார ஞானமே முத்தியெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தனம். இங்ஙனங் கொடுத்த தொன்றுக்கொன்று தொடர்பாதல்பற்றி யென்க. இத்தொடர்பு செல் லும் வழிச் செல்லவறியாதார், ஆங்காங்குப் பயனிதுவேயென நிற்பர்; நிற்ப தால், அவ்வவசரத்தை முத்தி யென்பர். இது முத்தியாகுமா? ஆகாமை பற்றி யிதனைப் பதவிமுத்தி யென்றன ரறிஞர். இவ்வுளவறிந்தவாதலி னிதனைத் தீர்வையென்னு தொழிந்தனர்.

(க-து.) பிரமஸ்வரூபத்தைத் தியானிக்குந் தியான முள்ளவா றெய் தினதோடு நில்லாததன்வழித்தாச்செல்லி னிவ்வவசர நிலைகளை முறையே தந்து விடுமென்பது. இன்னுந் தொடர்பிருக்கப் பிரமத்தியானம் பிரமமா க்குமெனல், துணிவுபற்றி. (அகூ)

அஎ - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தபின்னர் விருத்திஞானமிருக்க எங்ஙன மனுபவங் கைகூடுமென்ற வினுவிற் குத்தர மிக்கவியில் கூறுகின்றார்.]

விட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச்
சேட மாகினு லகண்டமா மனுபவ சித்தியெப் படியென்முற்
சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் ரும்பொடி தானுமண்ணொடுமாயு
மூடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவேகெடுந்தானே.

(இ-ள்.) வீடதாம் பரிபூரண சொரூபத்தில் விருத்தி ஞானமுங் கூடிச் சேடமாகினு லகண்டமா மனுபவ சித்தி யெப்படியென்முல்(எ-து)--முத்திக்கு முதற்காரணமாகிய பரிபூரண சொரூபத்திலஞ்ஞானத்தைக்கெடுத்துத் தான் மாத்திர மிஞ்சி நின்றுள்ள விருத்தி ஞானமானது தானு மப்பிரமத்தோடு கூடி விசேடமாயிருக்குமானுல் துவிதமாகின்றதே துவிதமானுல் எங்ஙன மகண்டாகார வனுபவசித்தி வாய்க்கும் வாய்க்காதே இதற்கென் செய்துமெனக்கேட்பையாயின், சாடிநீர்மண்ணைப்பிரித்ததேற்றும்பொடி தானு மண்ணொடுமாயும் (எ-து)—சாடியிலுள்ள கலங்கனீரை நீர்வே றழுக்கு வேருகப் பிரித்த தேற்றுங்கொட்டைப்பொடியானது அவ்வழுக்கோடு தானுமொக்க மடியும், ஊடி ஞானமு மறிவிலாமையைக் கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே (எ-து)—(அதுபோல) விருத்திஞானமு மஞ்ஞானத்தோடெதிர்த்ததனை நாசஞ்செய்து அதனேடு தானு மொக்கவே மடியும்(எ-று).

பரிபூரண சொரூபமாதலே முத்தி யாதலால் இதனை முன்பின்னுக்கியது, காரியத்தைக் காரணமாகவுபசரித்தற்கென்க. வீடு-முத்தி. பரிபூரண சொரூபம்-பிரமம். முத்திக்குப் பிரமம் பேதமெனக்கொண்டு நிமித்தகாரணகாரியமென்பா ரங்கிலே யறியார்போலும். எந்த வறிவான்து தத்துவங்களை யெல்லாம் விசாரித்துத் தானல்ல தானல்லவெனச் செல்லுகின்றதோ, அந்த வறிவைவிடாநியதிகளையப்பெற்ற தத்துவக்குழாங்கள் வேருகுமானுல் பிரமமும் வேருயிருக்கலாம். அங்ஙனமின்றே, யிங்ஙனமிருக்க. சுசாதிக விசாதிக சுகதபேத மயமாதல் தத்துவக்குழாங்கள். அன்றுதல், பிரமம். அந்தமயமா நின்றதும் இந்தமயமா நின்றதும் அறிவாதலால் அறிவேபிரம முதலிய வனைத்து மெனவும், ஒன்றிலொன் றில்லாமை யறிவிலாதலால் அறிவே யுண்மை யெனவுங் கண்டாம். இங்ஙனமாய நிலே யிவ னின்னுமாகாமையா லிங்ஙனம் வினவினனெனப் பெற்றும். பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்ந்ததும், பொருளைப் பொருளென் றுணர்ந்ததுந் தானுதலா லறிவே யஞ்ஞானமும் ஞானமு மென்றுயிற்று. ஆகவே, தன்னுல் விளைந்த வஞ்ஞானந் தன்னுல் விளைந்த ஞானத்தா லழியும்போது, தன்னை விட ஞானம் வேறன்றுதலா லஞ்ஞானத்தை யழித்துத் தானு மதனேடொக்கமாயுமென வுபமானபூர்வமாக விடைதந்ததெனத் தெரிந்தாம்.

(க-து.) ஞானமுஞ்சேடமாகாதழியுமென்பது. சேடம், மிச்சம். இந்த மிச்சம், பரிபூரணமெனற்குத்தடை. (அ௭)

அஅ : கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமிருக்கச் சீவன்முத்தரனுபவ மெங்ஙனமோவென வினவலுக்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்த நிச்சய முத்தரு ளனுபவ மிருப்பதெப் படியென்றாற் சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், பந்த முத்திகண் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி னகையாவ, ரந்த ரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை நகையாரோ.

(இ - ள்.) இந்தநிச்சய முத்தருளனுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால் (எ-து)—இங்ஙனமாய தீர்ந்தநிலை சீவன்முத்தருக்கு ளனுபவமாக விருப்ப தெங்ஙனமோவெனக் கேட்பையாயின், சிந்தையற்ற பூமண்டலவிராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர் (எ-து)—பயசிந்தையற்ற திரிலோகமண்டலாதிபதி யாகிய சக்ரவர்த்தியும் இதுநன்றுதீதென் றறியாத சிசுவும்போலச் சுகரூப மாவர், பந்தமுத்திகள் மறந்துபோமுண்டென்று பலர்சொலினகையாவர் (எ-து)—பந்தமுத்தியு மறந்துபோகும் பலருமுண்டென்று சொல்லுவாரா யின் சிரிப்பர், அந்தரத்தையுண்டுமிழ்ந்ததோர்கொசுகெனு மவர்களைநகை யாரோ (எ-து)—ஒருகொசுகான தாகாயத்தையெடுத்து வாயில்போட்டுத் துப்பிவிட்டதென்று சொன்ன வவர்களைப்பார்த் தார்தான் சிரிக்கமாட்டார் கள் (எ-று).

சிந்தையற்ற பூமண்டலவிராசனுஞ் சிசுவும்போலென வுவமைகூறி யது: அரசனுக் கெதிரின்மைபோல் மகான்களுக்குச் சுசாதி விசாதி சுகத பேதங்க ளின்மையினாலும், சிசுவுக்குப் பகுப்பின்மைபோல் மகான்களுக் குத் தம்மைத்தவிரச் சிற்றறிவு பேரறிவென்பதூஉம் சிற்றின்பம் பேரின்ப மென்பதூஉம் ஆகிய பகுப்புச் சிறிதுமின்மையினானும். பந்தமுத்திகள் மற ந்துபோமென்றது: அஞ்ஞானத்தாற் பந்தமும், ஞானத்தால் முத்தியுமெய் தல் மரபு. இங்ஙனமிருக்க, இவர்களுக்கு ஞானபேதமேது? தம்மைத்தவிர விவ்விரண்டுபேதமு மின்மைபற்றி மறதிக்கே வருதலானும். உண்டென்று பலர்சொலி னகையாவரென்றது: சொல்லுவார் மடமைபற்றியாதலானு மென்க. இங்கே அந்தரமென்றது, ஞானகாயத்தை. கொசுகென்றது, தான லதைத் தானென்போரை. ஆகாயமாகிய விபுத்துவத்தில் கொசுகெனலோர் பரமாணுவினும் பரமாணுவெனத்தகுமா? இஃதாகாயத்தைவிழுங்கியுமிழ்ந்த தென்றா லென்னவியப்போ, அதுபோல, சொல்லாலன்றிப் பொருளாற் பார்த்தாயினுங் கேட்டாயினுமறியார், இவர்களந்தப் பரமாகாயத்தையன்றி யிவர்களுளரோ, இலரே. இவர்களதை விழுங்கி யுமிழ்ந்தாரெனல் வியப்ப ன்றோ, என்றாரென்க. ஞானகாயத்தையெடுத்து விழுங்கல் முத்தி, உமிழ் தல் பந்தம். இதனை யார்தானேற்பர்? இது பாமரருமேலாரெனலைக்குறிக் கின்றது. இவர்களவமதிப்புக்கிடம்பெறாரோ பெறுவார்களெனவெதிர்மறை

உள

பொருடர நின்ற தோகாரமெனக் கொள்க. நகையாரேயெனப் பாடமோதின், ஏகாரம் எதிர்மறை.

(க - து.) மகான்கள் பந்தமுத்தி மறந்தனரென்பது. சிதாகாயத்தையன்றித் திணைபாலிடமில்லாமையி னேற்றற்பாலதேயென்றறிக. இருந்தாலன்றோ மறவாதிருத்தற்கு.இது தன்னைத்தான் சோதித்துழித் தெரியும்.()

அகூ - கவி. அ - கை.

[ஜகம் பொய்யெனற்குப் பொய்க்கதையொன்றை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
யிலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசிதம் விலைபேசிக்
கலக மாயின ரிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்டா
ரலகை யாயின ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே.

(இ-ள்.) மலடிமைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி (எ-து)—மலடிபுத்திரனும் தறிபுமானும் இருவருங்கூடிக் ககனாரவிந்தத்தைக் குடிமியிற் சூடிக்கொண்டு, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசிதம் விலைபேசிக் கலகமாயினர் (எ-து)—விளங்காநின்ற கந்தர்வமென்னுநகரின்கண் கிளிஞ்சல் வெள்ளியை விலைமதித்து இதனைச் சுதந்தரமாக்கிக் கொள்ளுங் காரணத்தி லெனதெனதென்று வழக்கிட்டுத் தமக்குள்ளே கலகமாய், இடையினிற் கயிற்றராக்கடித் திருவருமாண்டார் (எ-து)—இங்ஙனங் கலகமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில் பழுதைபாம்புகடிக்க அதனு லிருவரு மிறந்தார்கள், அலகையாயினரெனும் விவகாரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே (எ-து)—அவ்வாறிறந்தவர்கள் பேய்களானார்கள் என்னுங் கதையினொழுங்கை யறிந்தவனெவனோ அவனிவ்வுலகாதியை மெய்யென மயங்குவனு மயங்கானே (எ-று).

மலடியும், தாணுவு மெய். மைந்தனும், புருடனும் பொய். இதுபோல, பிரக்ஞை மெய். ஏனையவை பொய். சூடி,பேசி,கலகமாகி, மாண்டு, அலகையாயின ரென்பனவெல்லாஞ் சேட்டைகள். இதுபோல வந்தான், போயினான், பார்த்தான், கேட்டான், நினைத்தான், மறந்தான், அறிந்தான், அறியான் என்பனவுஞ் சேட்டைகள். அந்தவினைமுதல் மெய்யாயினந்தச் சேட்டைகள் மெய்யாகலாம். இந்தவினைமுதல் மெய்யாயி னிந்தச்சேட்டைகள் மெய்யாகலாம். ஒருபோது மாகாவாறுபற்றி இங்ஙனமாய வுவமையால் மித்தையெனத் தெரிவித்தனர். உபமேயத்தை மித்தையெனக்காட்ட முழுது மித்தையானகதையை யிக்கவி யுபமானித்ததால்,இதுபிறிதுமொழிதலணி. உதாரணம்: "நெடும்புனலுள் வெல்லு முதலை யடும்புனலி, னீங்கி னதனைப் பிற" என்பதனானும், "கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன், குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து"என்பதனானுங் காண்க.முன்பின்பற்றி யிங்கேயுவமேய

மூலகாதியென்றும். ஏனையவையென்றது, தேகமுதலிய தத்துவக்கூட்டத்தை. இவை பிரக்ஞையினது சாயையெனவறிக. உபாதான வுபாதேய மயமாகாத தத்துவக்கூட்டங்க ளெங்கணுமில்லை; இங்ஙனமாய சோதனையகலாதா ரிக்கதையை மறவார்;அகன்றார் மறப்பர். சிலபிரதியில், கலகமாய் முயற் கொம்பினூற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார் என்றிருக்கின்றது. இதனை யேற்கினு மேற்கலாம்.

(க-து.) 'சித்தப்பிராந்தி, செகத்பிராந்தி தெளிந்தவன் மயங்கானென்பது. கடிக்கவெனற்பாலது கடித்தென்றாயது காலவழுவமைதி. காலதேச வஸ்துபரிச்சேத புடைபெயர்ச்சி சற்றுமின்றி ஞப்திமாத்திரமாக வொரு தன்மைத்தா விளங்குந்தன்பா லவாந்தரமாகத் தினைத்துணைபுடைபெயர்ச்சி போற் றோன்றிய ஞப்திஸ்புரிப்பே, மலடிமைந்தன். பரிபூரணநாட்ட விழப்பே, தாணுவிற்புருடன். இழப்பென்றறியாமையே, வான்மலர். அது திணைபாலிடமா மீக்குறலே, முடிசூடல். இதிலெய்ப்புற்றவிடத் தனைத்து மித்தையாகக்காண்டலே, கந்தர்ப்பநகர். தன்னைத்தானூரென விசாரித்தலே சுத்திகாரசிதத்தை விலைபேசல். உபாதிசம்பந்தபாவ நாசமெய்தலே, கலகமாதல். ஆங்கெழுந்த விர்த்திஞானமே, கயிற்றரா. அது யெரித்தலே, கடித்தல். ஸ்புரிப்பும் நாட்டவிழப்பும் நசித்தலே, இருவருமாளல். பந்தமுத்தி கற்பிதமாக முடிதலே, அலகையாதலெனக்கொள்க. பந்தமுத்தி பகுப்பின்மையைக்காட்ட, அலகையென்றார். (அ௯)

௯௦ - கவி. அ - கை.

[பொய்யே கதையானவாறுபோலப் பொய்யே ஜகமெனக் குறிப்பித்தமையின், இந்தப் பொய்யெனலையே மாயையென்றண ரறிஞர். இந்தப் பொய்யே ஜகமாதியாக விகாரித்துத் தோற்றலினனைத்து மாயாகாரியமெனப்படும். இதனிற் சித்தம்வையாது பூரணமான சத்தாநிற்றியென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம்
பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும்
வேறுண்டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும்
பாராமற்,றாய சத்துசித் தானந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே.

(இ-ள்.) மாயையென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே(எ-று)—மாயையெனப்படுவது பொய்யானால் அதுகாரணமாக வந்த வனைத்தும் பொய்யாகவேண்டுமே எங்ஙனமெனில், தாயையன்றி மக்களுக்கொரு பிறவியுஞ்சாதியும் வேறுண்டோ (எ-து)—மாதாவினது பிறவியையுஞ்சாதியையுமன்றியவள்பிள்ளைகளுக்கு வேறேபிறவியும்வேறே சாதியு முளவோ, சேயசொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந்தீமையும் பாராமல் (எ-து)—நெடுந்தூரத்தனவாகிய சொர்க்காதிபதவிகளும் ரவுரவாதிநரகங்களும் நன்கெனப்பட்டவையு தீங்கெனப்பட்டவையு மிவையெனப் பகுத்

துணர்தல் செய்யாது,தூயசத்துசித் தானந்தபூரண சொரூபமாயிருப்பாயே (எ-து)-பரிசுத்தமாகின்றுள்ள சத்து சித்து ஆனந்த நித்திய பரிபூரணவிலக்கணமுடையதெதுவோ அந்தச் சொரூபமே நீயாதற்கு முயலுதி (எ-று).

"யாமாசாமாயா" என்னுஞ் சுலோகப்பொருளை யுணர்த்தநிற்றலின், மாயையென்பது பொய்யெனிலெனவும், சகசீவபரஞ் சத்தியம்போற்றோற் றுவவேனுந் தமக்கெனச் சுயம்பொன்றின்றிச் சோதனையில் யாவு மறிவா முடிவதென்னை?முடிதலினனைத்துமறிவின் கற்பிதமெனற்கையமென்னை? கற்பிதமாதலின் மாயாகாரியமெனப்படும். இத்திண்ணநோக்கி, அதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமேயெனவும், அனைத்து மாயாகாரியமெனற் குதாரணமாகத், தாயையன்றி மக்களுக் கொருபிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ வெனவும், அறிவைத்தவிர வயலொன்றுளதாகச் சோதனையிற் காணமையின், சேயசொர்க்கமுநரகமும் நன்மையுந்தீமையும் பாராமலெனவும், அநிர்த சடதுக்கவனித்தியகண்ட விலக்கணங்கட் கறி வெதிர்மறையாதலின், தூய சத்துசித்தானந்தபூரண சொரூபமெனவும், நாமெதுவாதலோவென்னு மையந் தவிர்தியென்பார் சொரூபமாயிருப்பாயே யெனவுங் கூறினர். அது பெற்றவகையெலாமென்பது: அம்மாயை காரணமாக வுதிக்கப்பெற்ற சகமாதி மூன்றுவகையாயுள்ளன வனைத்துமெனப் பொருள்கொள்ளினு மேற்கப்பெறும். தாயையன்றி மக்களுக்கொருபிறவியுஞ் சாதியும்வேறுண்டோ வென்ற வுதாரணம்: மாயையும், மாயாகாரியமு மபேதமெனற்கன்றோ இங்கே கூறக்கிடந்தது. திரிபதார்த்தமு மறிவுக்கயலென்னு மளவும், மாயாகாரியமெனப்படும். அறிவாயின், மாயையெனலெங்கே? அதன் காரியமெனலெங்கே? இன்றுதலின், மறுக்கற்பாற்றே.

(க-து.) யாவும் பொய்யாக முடிதல்பற்றி யனைத்து மாயாகாரியமென்பது. இவற்றை மெய்யெனின் அஃதாரேற்பர். (கூ0

கூக - கவி. அ - கை.

[அனைத்து மாயாகாரியமாவதால் மித்தையாமேயெனின், எவரேற்பர்? இது குற்றமாக முடியாதா?என்ற வினவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோருங்
கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலு
மங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னு
லெங்க ளையக னேயத னுற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே.

(இ - ள்.) பங்கயாசனன்முதற் பலதேவரும் பாருள பெரியோரும் (எ-து)—தாமரைமலரை யிடமாகவுடைய பிரமன்முதலிய பற்பலதேவரும் பூமியிலுள்ள சான்றோர்களும், கங்கையாதியாந் தீர்த்தமுந்தேசமுங் காலமு

மறைநாலும்(எ-து)—கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களும் காஞ்சி முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்களும் சிவராத்திரி ஏகாதசி நவராத்திரி நோன்பு கார்த்திகை முதலிய புண்ணிய காலங்களும் நான்கு வேதங்களும், அங்க மாறு மந்திரங்களுந் தவங்களு மசத்தியமெனச் சொன்னால் (எ-து)—சந் தசு கற்ப வியாகரண முதலிய வாறங்கங்களும் எழுகோடியாக விரிந் துள்ள மூல மந்திரங்களும் காமியம் நிட்காமிய மென்னுந் தவங்களி லொவ்வொன் றனேக பேதங்களா நிற்றலிற் றவங்களும் ஆகிய விவை யனைத்தும் பொய்யென்று சொன்னால், எங்கணுயகனே யதனாற் குற்ற மில்லையோ மொழியீரே (எ-து)—எமக்குக் குருவாக வெழுந்தருளிய நாய கனே! பொய்யென்று சொல்வதனாற் குற்றங்கள் சம்பவித்தற் கிடமில் லையோ இதனை விளங்கத் தெரிவித்தருளும் (எ-று).

பங்கயாசனன் முதலென்றதனால் பிரமா விஷ்ணு முதலிய பஞ்ச கர்த் தாக்களு மெனப்பெற்றும். இக்கவியில் வந்திக்கத் தக்கவைகளையே மித்தை யாகு மென்றெடுத்துக் காட்டலின், இது எடுத்துக் காட்டணி. ஏனைய கா லங்களையும் தேசங்களையு மருத்தங் கூறின், வழுத்தற் குரியதன்றும் வழுத்தற் குரியதாக்கின், இந்த அருத்தங்க ளெல்லாந் தாமேயமையும். ஏனையவு மிங்ஙனமே.

(க-து.) அனைத்துஞ் சத்திய மென்பவர் பலர். மித்தை யென்பவ ரரி யர். இது யாவருக்குங் குற்றமா முடியுமே யிதற்கென்செய்து மென வினு வின னென்பது. அனைத்து மித்தையெனல் தனக் குடன்பா டன்றெனக் காட்டின னென்க. (கக)

கூஉ - கவி. அ - கை.

[அனைத்தும் பொய்யெனல் குற்ற மன்றென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது
பிழையாகு, லற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெனல்
பிழையாமே, சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று
சொல்லலா மெனின்மைந்தா, வற்ப மாயையிற் றோன்றிய சக
மெலா மசத்திய மெனலாமே.

(இ-ள்.) சொற்பனந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானல் (எ-து)—ஒருவன் தன் கனவிற் கண்டதைப் பிறனுக்குச் சொல்ல அவனது பொய்யெனச் சொல்ல கனவு கண்டவ னதற் குடன் படாமல் நீ சொன்னது தப்பெனச் சொல்லலாகுமெனின், அற்பமாயை யிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெனல்பிழையாமே (எ-து)—இயல்பாகவே யணுவாயுள்ள மாயை காரணமாகவுதித்த வுலகங்களை வேதங்களும் மகான் களும் பொய்யெனக் கூறுவது தப்பாகலாமே, சொற்பனந்தனிற் கண்ட

தைப் பொய்யென்று சொல்லலாமெனின்(எ-து)—தப்பென்று சொல்வதூஉதகாது கனவிற் கண்டதைப் பொய்யென்றே சொல்லலாமென்பையாயின், மைந்தா வற்ப மாயையிற் றேன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே (எ-து)—ஞானபுத்திரா. இன்னதெனக் கணித்தற் கற்பமாயுள்ள மாயை காரணமாக வுதித்த வெல்லா உலகங்களையு மையமின்றிப் பொய்யெனக் கூறலாமே (எ-று).

நிலையன்றி யப்போ தப்போது வெவ்வேறாகத் தோற்றுஞ் சொற்பனக் காட்சி போல்வதா என்று மொருபடித்தா நிலையாயுள்ள வுலகம்? எனச் சங்கை வரின், மெய்யே; அந்தக் காட்சிக்கு மிந்தக் காட்சிக்குஞ் சுயம்பு யாது? அதுவு மிதுவு மனோ கற்பிதமன்றி வேறு யாது? கனவினனவும், நனவிற் கனவு மெங்கே? காட்சியு மிங்ஙனமன்றோ. இவ்வுலகம், சாக்கிராவஸ்தை யுள்ளளவும். அவ்வுலகம், சொற்பனவஸ்தை யுள்ளளவும். இவ்விரண் டவஸ்தையு மறிவானை யன்றி யில்லை; இவ்விருவித வுலகமும், இவ்விரண் டவஸ்தை யன்றி யில்லை; இவ்விருவகை யவஸ்தையும், இவ்விருவகை யுலகமுஞ் சுழுத்தியிற் கண்டிலம். இம் மூன்றவஸ்தையு மறிவானை யன்றி யொன்றி லொன்றின்றிச் சகடக்கால்போல் மாறுவதைத் தினந்தோறுங் காண்கின்றனம். இங்ஙனமாய நிலைகளை யுன்னவுந் தெரியாது, பிறர் சொல்லினுஞ் செவி சாய்க்கவுந்தெரியாது, இவ்வளவுதிறமையற்றவர்கள் கேட்குஞ் சங்கைக் குத்தரம் பஞ்சமோ, கூறுதும். "எப்பொருளெத் தன்மைத் தாயினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்னு மிந்நெறிச் செல்பவரோ? எப்பொருளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருளப்படி காண்பதறிவு என்னு மிந்நெறிச் செல்பவரோ? சங்கைசெயப் புகுந்தோர், அந்நெறிச் செல்பவராயி னிங்ஙனங் கேளார். இந்நெறிச் செல்பவராயின் கேட்பர். எங்ஙனமெனில், அவர்கள் பொருளைப் பொருளாக வறிபவர்கள். இவர்கள் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாக வறிபவர்கள். இவர்களுக்கு விடையென் சொல்லினு மவிசாரிக்குப் புத்தி சொல்வது போலும். இவர் பேதவாதம் அபேதவாத மித்தகைய தென வறியார். கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென்போர், புறமுகநாட்டமின்றி யகமுக நாட்டங் கேட்டு மறியா ஞானிகள். இவரிடுஞ் சங்கை யிவர்போல்பவர் மதிப்பதன்றி யறிஞரெங்ஙன மதிப்பர்? இது நிற்க.

(க-து.) உலகம் சொப்பனம் போறலிற் குற்ற மன்றென்பது. இவ்வுவமை தக்கதென்க. சொப்பனத்திற் சுகித்தாற்போலு மில்வுலகிற் சுகித்தல், துக்கமெனக் காணளவும். (கூஉ)

கூங - கவி. அ - கை.

[இன்னு மதனையே வற்புறுத்தப் பொய் யிஃதெனவும் மெய் யிஃதெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங் கூப் பிடுமானுன், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள்

விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரூ பங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமா வியா பிக்கு மான்மாவே.

(இ-ள்.) பொய்யை மெய்யென்ற மூடர் புண்ணிய ரென்று புராணங் கூப்பிமொனுல் (எ-து)—செகசீவபரமென்னும் பொய்யைப் பொய்யென் றறியாது மெய்யென் றறிந்தார் மூடரன்றோ இவர்கள் செய்த அன்னதான முதலிய முப்பத்திரண் டறங்களாலும் சிவ கயிங்கிரிய முதலிய தவசிரேஷ்டத்தாலும் பதினெண் புராணங்களு மிவர்களைப் புண்ணியவான்களென்று விடாது கோஷிக்குமாஞல், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரமுண்டோ(எ-து)--காரணகாரிய ரகிதமாய தியாதோ அஃதன்றோ மெய்யெனத்தகுவது அதனைச் சொல்லாலேலாது விசாரத் தெளிவா லேற்பதன்றோ ஞானம் அங்ஙனமாய ஞானத்தை யுடையா ரன்றோ ஞானிகளெனப் படுவோர் இவர்களன்றோ மெய்யைமெய்யென்ற ஞானிகள் இவர்கள் மெய்யை மெய்யென்றதனு லிவர்கள்மேற் குற்றம் விதித்தற் கிடமுண்டோ? இவர்கள்மேற் குற்றங்கள் விதித்த சாஸ்திரமேனு முண்டோ? இல்லையே இதுசிற்க பொய்யாவ தியாதெனவும் மெய்யாவ தியாதெனவும் இனிக்கூறுதும் அதனைக் கேளுதி, பொய்ய தேதெனி னுமரூபங்களாம் பூதமாகிய மாயை (எ-து)—பொய்யெனப்படுவ தியாதெனில் நாமரூபங்களாக வெங்கணும் விரிந்துள்ள பஞ்சபூத மெனப்படுவ தாகிய மாயையாம், மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதானந்தமா வியாபிக்கு மான்மாவே (எ-து)—மெய்யெனப்படுவ தியாதெனில் சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மிலக்கணமே வடிவா யெங்கணு நிறைந்துள்ள வான்மாவாம் (எ-று). ஏ - ஈற்றசை.

பிரத்தியட்சமாயுள்ள சகங்காரண மாகவன்றோ, அப்பிரத்தியட்சமான சீவேசுஉரர்களுண்டெனக் கோடல். விகாரத்தைச் சுயம்பெனக் காட்டா துலகைக் காட்டில், ஏனைய விரண்டையுங் காட்டலாம்.அங்ஙனமொருவரு மின்றே. சொன்மாத்திரத்தானும், தோற்றன்மாத்திரத்தானும், இம்மூன் றுஞ் சத்தென் றேற்பதைவிட மித்தையென் றேற்பது மனமலையாமைக் கும், சஞ்சல மணுகாமைக்கும், உள்ளக்களிப் பகலாமைக்கும், தானே தாஞதற்கும், இடம்பெறு மன்றோ? இங்ஙனமாய பலனுக்கன்றோ, சற்கிருத்திய மாதிதொழில் புரிவது.இவற்றைப் புரிவதைவிட வுலகைமித்தை யென்றன் னுவது மாத்திரஞ் செய்யி னிப்பய னனைத்தையு மிம்மையிற்றானே யனுபவிக்குதுமே, இது வுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலாமே, இந்நன்மை யறியாமைபற்றிப் பொய்யை மெய்யென்ற மூடரெனவும், சகமாகத்தோற்று வதும், அன்றாகத் தோற்றுவதும் அறிவன்றோ, இது வன்றோ மெய்; இதனையன்றோ மெய்யெனக்கோடல்; கொண்டபடி கண்டவரன்றோ மெய்ஞ் ஞானிகள்,காணுதாரன்றோ போலி ஞானியர் இவரைப் போலி ஞானியரெனக் குறிக்கவன்றோ முன்னர்க் "கண்டறிந்தது ஞானம்" என்றது. இவ

ற்றை யெல்லாங் கருதி மெய்யை மெய்யென்ற ஞானியெனவும், இவர்களை மூடர்களெனற் கென்னை யேதுளது. இன்றாதலின், ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாஸ்திர முண்டோ வெனவுங் கூறினார். பொய்யாகிய சகசீவ பரங்களைப் பொய்யென்றது, குணவாகுபெயர். மெய்யாகிய ஞானத்தை மெய்யென்றதூஉ மிங்ஙனமே. ஞானமன்றி யில்லையாதலின், மெய்ய தான்மாவென்றா ரெனக்கொள்க. சச்சிதானந்த மான்மா வெனவே அநிர்த சட துக்கம் பிறவெனக் கண்டாம். சச்சிதானந்தமே யநிர்த சட துக்கமாகத் தோற்றலன்றி யயலன்றெனச் சோதனையாற் காணுதி. எங்ஙன மெனில்; ஒன்று சொல்லுதும். ஓர் பாறையாகிய கருங்கல் உளதோ? இலதோ? உளதெனில், சுயம்பாகவேண்டும். சுயம்பெனில், உளி முதலிய கருவிகளாற் சேதிப்பதற் கியையா திருக்கவேண்டும். இயையுமெனில், சுயம்பென்னா திருக்கவேண்டும். இயைந்தபோதன்றோ தூளாகக் காணும். இப்போது சுயம்பென்ன லாகாதா வெனின், அந்தத் தூள்களின் சையோகமே பாறையாகத் தோற்றலன்றி யிப்போதும் வேறாகக் கூறற் கிடமுளதோ? இன்றே. தூளையன்றிப் பாறை யெங்கே? நமது நாட்டந் தூளாகியக் கண் பாறையின்மையும், ஆகாவிடத் துண்மையுமாகக் காண்ப தென்னை? நாம் சத்தாகக் காணில் சத்தாகவும், அசத்தாகக் காணில் அசத்தாகவுந் தோற்றலின், நமது சத்தைக் கொடுத்துப் பார்ப்பதனாற் சத்தாகத் தோற்றுவதே யன்றி வேறென்னை யுளது. இதுவே நீர்வெனற்கு மெய்ய தேதெனில் சச்சிதானந்தமா வியாபிக்கும் ஆன்மாவே யென்றார்.

(க-து.) பொய் மெய்யிலக்கண மித்தகையதென வுணர்த்தியதென்பது. பொய்யை மெய்யெனு மளவுஞ் சென்மமே. அஃதாவது: உருவ மாகவேனு மருவ மாகவேனும் பாவித்தல். வஸ்து இங்ஙன மன்றாதலானும் தன்னை யகலாததை விட்டுத் தனக் கயலாகக் கருதி யெட்டத் தவம் புரியினும் அணித்தாதற் கியைவதன் றாதலானும், தன்னைத்தான் தேடிக் காணாதளவும் தான் தனக் கயலாக முடியும். பரமு மயலாக முடியுமெனக் கூற வேண்டுமோ! இதனாலன்றோ, அருள், பரை, ஆனந்தம், ஆனந்தாதீதமென் பவற்றைத் தன தனுபூதி விலாசமெனக் காணாது, சிவானுபூதி விலாசமெனப் பராக்காயினர். அங்குந்தானின்றோ? இன்றெனில் அங்ஙன மனுபவித்தல் தானன்றோ? அங்குந் தன்னை யாயாமல் விட்டுவிட்டார்களே. இவர்களுக் கெங்கேதான் முடிவுண்டு? இல்லையே. பந்தத்தி லயல் நாட்டம்போல முத்தியிலு மயனாட்ட மென்னி னிது ஞானமாகுமா ! தன்னை விட்டுவிட்டார்களே, மானிட சென்மத்தில்தானே கண்டுபிடிக்க வேண்டுமே. “இப்பிறவி தப்பினா லெப்பிறவி வாய்க்குமோ.” இதற்கென்செய்தும் யாமறிகிலம். ஆன்மாவே யுண்மை யென்றனரே யிந்நூலாசிரியர். இதையாவதுவிசாரித்துத் தெளியாதது செல்வக் கல்வி மதர்ப்பு. பொய்யென்பதுமாயை. இதனைச் சத்தியென்றை வகையாக்கிமெய்யென்றனர் மூடரெனினுமமையும்.()

கூச - கவி. அ - கை.

[அனைத்து மாயாகாரியமெனக் கூறி மித்தையென்றீர்; அம்மாயா விலக்கணத்தையும், அதனது பேதா பேதங்களையும் தெரிவிக்க வேண்டுமென, அறுவகையாக வினுவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்முர்.]

மாயை யென்பதே துடையா ரெப்படி வந்தது வருவா னேன், மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிர ண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) மாயையென்பதே துடையரா ரெப்படிவந்தது வருவானேன் (எ-து)-மாயையென்பதியாது? அதனைச் சுதந்தரமாக வுடையார் யாவர்? அது வந்தவகை யெங்ஙனம்? வருதற்கேதென்னை, மாயையென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவுமிரண்டாமே (எ-து)--மாயையென்பது பிரமவஸ்துவி னின்றும் வேருயதெனின் அப்போது வஸ்து இரண்டெனக் கொள்ளப் படுவதாமே, மாயையென்பதும் பிரமமுமொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய் யாமே (எ-து)—ஆயின் மாயையென்பதும் பிரமவஸ்துவு மொன்றெனக் கூறலாமேயெனின் மாயையைப்போலப் பிரமவஸ்துவும் பொய்யெனக் கொள்ளப்படுவதாமே, மாயையென்ற மேகங்களுக் கொரு சண்டமாருத குருமூர்த்தி (எ-து)—மாயையென்ற மேகங்களுக்கெல்லா மோர் பிரசண்ட மாருதம் போன்று விளங்குபவராகிய குருமூர்த்தியே (எ-று).

இங்ஙன மாயையைப்பற்றி யறுவகையாக வினுவின னென்பது. அறி வே பிரமம், அறியாமையே மாயை. அறிவையன்றி யறியாமை வேருயின் பிரமத்தையன்றி மாயை வேருகலாம். யாது காரண காரியங்கட்கு முடன் படாமையினையதென் றுணர்தல் அறிவு, உணராமை அறியாமை. யாதுண் மையை யுணர்கின்றதோ, அதுவே யுணராததால் அறிவே யறியாமையா யிற்று. அறிவையன்றித் தெளிவும், மூடமும் வேறின்மையின், இவ்விரு வினைக்கும் வினைமுதல், அறிவாயிற்று. அறிவாகவே இரண்டெனப்படாது ஒன்றெனின், அறிவையன்றி யறியாமை யிருக்கவேண்டும். இன்முதலின் பிரமத்துக்கென்னுது, பிரமத்தினென்முர். மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனில் வஸ்துவும் பொய்யாமே யென்றது: இன்மைப் பொருளுக் கே யியைதற்பாலது மாயையாதலி னதனேடு பிரமத்தையுஞ் சேர்த்தேக மெனின், அதற்குரிய வின்மைத்தன்மை யிதற்கு மெய்துமெனற் கென்க. சண்டமாருதம் - பெருங்காற்று. மாயையென்ற மேகங்க ளென்பது, உருவ கம். சண்டமாருத குருமூர்த்தி யென்பது, உவமைத் தொகை.

(க-து.) மாயையைப்பற்றி யறுவகையாக வினுவினனென்பது. இது தொகுத்துச் சுட்டலென்னு முத்தி. (கூச)

கூ௫ - கவி. அ - கை.

[மேலறுவகை வினாவினுள், இக்கவியி னான்குவகை வினாவுக் குத்தரங் கூறுகின்றார்.]

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகு, மிதுதனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரில்லைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் றாற்புத்தி விசாரமற் றதனாலே.

(இ-ள்.) அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப்படாமையா லவாச்சியவடிவாகும் (எ-து)—அம்மாயை யித்தகையதென் றியாவரானு மளவைகளா லெட்டிச் சொல்லப்படாததனா லஃதவாச்சிய வடிவமெனப்படுவதாம், இது தனக்குள துடலியானுலகு மெய்யெனு மவருடையோர்கள் (எ-து)—இது தனக்குச் சொந்தம் இவ்வுடலேயான் இவ்வுலகஞ் சத்தியம் என்னுந் திடஞானமுடையா ரெவரோ அவர்களே யம்மாயை யுடையோர்கள், கதையிலாத பொய்வந்த திப்படியென்று கண்டபேரிலை மைந்தா(எ-து)—ஞான புத்திரா! கதை கட்டிச்சொல்வதற்கு வழியொன்றுமில்லாத பொய்யாகிய மாயை யின்னவிதமாக வந்ததென்று கண்டவர்க ளொருவரு மில்லையே, விதனமாயை யேன்வந்ததென்றாற் புத்திவிசார மற்றதனாலே (எ-து) - விதனத்துக்கே யிடமாயுள்ள மாயையானது ஏன் வந்ததென்றால் ஞானவிசாரணை செய்யும் விடாமுயற்சி சிறிதுமில்லாததினால் (எ-று).

அவாச்சியவடிவம், தனக்கெனச் சொரூப மொன்றில்லாமை. இது தனக்குளது, மமகாரம். உடலியான், அகங்காரம். பொய்யை மாயையென்றது, காரணவாகு பெயர். தாய்தந்தை வந்தவரிசை வகையாதி தொடங்கிச் சொல்லுதற் கெட்டாமையால், கதையிலாத பொய்யெனவும், உலகை மெய்யென நம்பினோ ருயிர்விடுங்கால், உலகை விடுதற்கிட்டஞ் சற்றுமின்றி வதைவராதலால், விதனமாயையெனவுங் கூறினார். புத்தி விசாரமறுதல், தன்னைத்தானுள்ளவா றாராய்தலின்மை. மாயையைக் கதைகட்டிச் சொல்பவரும், அதனை மெய்யெனக் கேட்பவரும், அவிவேகியர். எங்ஙனமெனில் தன்னைத் தானுள்ளவாறெட்ட வகையறியா ராதலி னென்க.

(க-து.) நால்வகை வினாவுக்கும் நால்வகை விடைநேரே கூறினாரென்பது. இது தனக்குளவுடலினா லுலகு மெய்யெனப் பாடமுமுண்டு. அறுவகை வினாவிருக்க ஐவகை வினாவெனவும் அறுவகை விடையிருக்க ஐவகை விடையெனவுங் கொண்டுரை கூறுவ தென்சிறப்போ யாமறிகிலம். இது நிற்க. இவ்வினா விடைகள், நிரனிறைப் பொருள்கோள். ஏது? ஆர்? எப்படி வந்தது? வருவானேன்? இரண்டாமே? பொய்யாமே?இவை வினாவோ? அன்றோ? வினாவெனின், ஆறாதற்குத் தடையென்னை. அவாச்சிய வடிவா

கும்,உடையோர்கள்,கண்டபேரிலே,பத்திவிசாரமற்றதனால் வந்தது. இவை விடையோ? வினாவோ? விடையெனின், நான்காதற்குத் தடையென்னை? வினா விடையென வறியார்போலும். (கூ)

கூசு - கவி. அ - கை.

[வஸ்துவு மிரண்டாமே யென்னு மைந்தாம் வினாவிற்கு விடை யிரண்டு கவியினுங் கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் பிரமத் திற்கும், திரிசியங்கட்கும், இடையிலோர் சத்தி யுண்டெனக் கூறுகின்றார்.]

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரியாவே
யுருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும்
பிரம சத்திக ளனந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்டனு மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே.

(இ-ள்.) அருவமாகுமாயாவி வித்தைகள் விளையாடுமுன் றெரியாவே (எ-து)—இந்திரசாலஞ் செய்வோன் தனது விநோதங்காட்ட விளையாடு தற்குமுன்னரே ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படா தருவமா நின்றுள்ள தனது வித்தைக ளெங்ஙனங்காணப்படும் காணப்படாவே,உருவமாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையாயுதித்தபின் வெளியாகும் (எ-து)—அவை பிரத்தியட்சத்திற் குருவ மாக்காண்டற்குரிய பற்பல விசித்திர கந்தர்ப்ப சேனைகளாய்த் தோன்றிய பின் யாவருக்குங் காணப்படும், (அதுபோல) பிரமசத்திக ளனந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே (எ-து)—பிரமத்திற்குரிய சத்தி பேதங்க ளனந்தவிதமாம் அதனைக் கண்டுபிடித்தல் யாவராலுங் கூடாது, (மற்றெங்ஙனமெனின்) பரவு பூதங்கள் கண்டனுமானத்தாற் பல ருக்கும் வெளியாமே (எ-து)—எங்குமா வியாபித்துள்ள பஞ்சபூதங்களைக் கண்டு அதுகாரணமாக வனுமானிக்கு மனுமானத்தினால் சகலருக்கு மிருப் பதாக விளங்கும் (எ-று).

கண்டனுமிதித்தலாலெனப் பாடமுமுண்டு. அருவமாகும் வித்தைக ளெனமுடிக்க. மாயாவி, பிரமம். வித்தைகள், சத்திகள். கந்தர்ப்பசேனை, பூதங்கள். இவை யுபமான வுபமேயங்கள். அனுமானம், பலருக்குமென்னு மிவ்விரு மொழிகளையு மீரிடத்து மொட்டுக. மாயாவி வித்தைகள் கந்தர்ப்ப சேனைகளா லனுமானித்தல் போன்று, பிரமசத்திகள் பரவு பூதங்களா லனு மானிக்கப்படுமென வுணர்க. பிரமசத்திக ளனந்த மென்றது: இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி, ஞானசத்தி, ஆதிசத்தி, பராசத்தி யென வைந்தாம். இவற்று ளொவ்வொன்று மெண்ணிறந்த பேதங்களாதல் பற்றியென்க. இவை சோதனையாற் றெரியலாம்.

(க-து.)இவ்வுபமானவுபமேயத்தால் சத்திகளிருப்பை யவற்றின் காரி யங்களா லறியலாமென்பது. அதிசூக்குமமான வித்தைகளெல்லாம், அறிவு

நுட்ப மேலிட மேலிடக் கண்டுகொண்டே வருவதை யிப்போது பிரத்தியட்சத்திற் காணலாம். (௬௬)

௬௭ - கவி. அ - கை.

[வித்தைகள் போலச் சத்திகள் காரியகாரணமாயிருந்தும், ஆதாரவாதேயங் காணப்படுமாறுபோலத் தாங் காணப்படாவென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றதுமாயம்
பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும்
வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலப்
பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே.

(இ-ள்.) காரியங்களுஞ் சத்தியாதாரமுங் காணுமற்றதுமாயம் (எ-து)—சத்திக்குக் காரியங்களும் காரணமும் எவர்க்குங்காணப்படும் ஏனையசத்தியோ சற்றுங் காணப்படாது, (எங்ஙனமெனில்) பாரினின்ற மாயாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும் (எ-து)—பூமியிலிவ்வித்தைகளை விளையாடிக்கொண்டிருந்த இந்திரசாலஞ் செய்வோனும் அவ்விளையாட்டாற் காணப்படுஞ் சேனைகளும் வேடிக்கை பார்க்கப் புறப்பட்டவர்க்கு நேரே காணப்படும், வீரியந்திகழ் வித்தையாயின சத்தி வெளிப்படாததுபோல (எ-து)—இளையாத வீரத்துவத்தால் விளங்குகின்ற வித்தையாகிய சத்தியானது காணப்படாது எங்ஙனமோ வங்ஙனமே, பேரியற் பிரமத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிது சத்திகளுண்டே (எ-து)—மிக்க விலக்கணங்களையே யியல்பாக வுடைய பிரமத்துக்கும் உலகத்துக்கு மிடையே சில சத்திகள் பிறிதாக விருக்கின்றனவே அவை காணப்படுமோ காணப்படாவே (எ-று).

சத்திக்காதாரம் பிரமம். ஆதேயம் உலகம். மாயாசத்தியைத் தவிர வுலகிருக்குமாயின், பிரமத்தைத் தவிர மாயாசத்தி யிருக்கலாம். எங்ஙனம் அறியாமை யன்றி யுலகிருக்குமாயின், அறிவையன்றி யறியாமை யிருக்கலாம். இல்லையெனின்,வஸ்துவுமிரண்டாமேயெனல் கூடாது. மாயாவியும் சாலக்காட்சியும் பிரத்தியட்சம். வித்தை யப்பிரத்தியட்சம்; அதுபோலப் பிராஹ்மமும்உலகமும்பிரத்தியட்சம். மாயாசத்தி யப்பிரத்தியட்சம்.சத்தியாசாரமுமெனப் பாடமு முண்டு. இங்கே யாசாரமு மென்பது பொருந்தாது.

(க-து.) மாயாசத்தி பிரமத்தைத் தவிர வேறின்மையா லிரண்டு வஸ்து வாகாவென்பது. பிரமப்பிரதிபலனமே சத்தியென வறிக. (௬௭)

௬௮ - கவி. அ - கை.

[ஆரும் வினாவிற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி
வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்போய் வித்துவா னும்போலப்
புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவாம் [யே.
வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவா

(இ-ள்.) சத்திசத்தனைத் தவிரவேறன்றுகாண் (எ-து)—சத்தியானது சத்தனைத்தவிர வேறோர்முதலன்றெனக்காணுதி, சத்தனுமாயாவிவித்தை காட்டிய விந்திரசாலம்போய் வித்துவானும்போல (எ-து)-சத்தனுகியமாயா வித்தைசெய்வோன் தனதுவித்தையினுற்காட்டிய இந்திரசாலவினோதக்கா ட்சிகணீங்கியவிடத்தும் நீங்காதுநின்றோன்வித்துவான்மாத்திரமாகுமாறு போல, புத்திமைந்தனே சத்திமானுகியபூரணவான்மாவாம்வத்துநிர்ணயஞ் சொன்னதிட்டாந்தத்தின் வழிகண்டுதெளிவாயே (எ-து)-அறிவுள்ளபுத்தி ரா!சத்திமானெனப்படும்பரிபூரணமாநிறைந்துள்ளஆத்மவஸ்துநிச்சயத்தை முன்சொன்னதிருஷ்டாந்தமுறையைக்கண்டு தெளிந்துகொள்ளுதி(எ-று).

இந்திரசாலம் வித்தையைத்தவிர வில்லாவாறுபோல, வித்தையும் வித்துவானைத்தவிர வேறின்று மென்பதெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, உலகமும் மாயாசத்தியைத் தவிரவின்றாம். மாயாசத்தியும் சத்தனுகிய வான்மாவைத் தவிரவேறின்றாம். வேறின்றாகவே, இருப்பது ஆன்மாமாத்திர மென்றாயிற்று. ஆகவே, வித்தையிருந்தபோதுமில்லாதபோதும் வித்துவானிருக்குமாறு போன்று, மாயாசத்தியிருந்தபோது மில்லாதபோது மாத்மாவிருக்குமெனப் பெற்றாம். பெறவே, வித்தை, ஆபாசதர்மம்பெற்றாற்போல வித்துவானுபாச தர்மம் பெற்றானல்லன். அதுபோல, மாயாசத்தி யாபாச தர்மம்பெற்றாற் போலச், சத்தனுகியவான்மா ஆபாசதர்மம் பெறுவாறுகண்டாம். காணவே மாயையைப்போல, ஆன்மா பொய்யென்றெனத் தெளிந்தாம்.

(க-து.) வஸ்து மாயையைப்போலப் பொய்யன்றென்பது. போகவென்றது, போயென்றாயது காலமயக்கம். ஆன்மாவின் வஸ்துவெனின், கிழமைப்பொருளாதற்கிடமின்று. ஆதலின் ஆன்மாவாம்வஸ்துவென்றாம். சில பிரதியில், இந்திரசாலம் பொய் வித்துவான் மெய்போல, என்றிருக்கின்றது. அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளினு மமையும். (கூஅ)

கூகூ - கவி. அ - கை.

[முன்னர் மாயையென்பது பொய்யெனக்கூறிப் பின்னர்ப்பிறிது
சத்திகளுண்டேயெனக் கூறுவதென்னை கொலோவென்ற
வினுவிற்குத்தர மிரண்டுகவியானுங் கூறப்புகுந்தா ரிக்
கவியிலுண்டென் றேற்காவிடில் சராசரங்கட்குச்
சுபாவங்கள் வேறாமேயெனக் கூறுகின்றார்.]

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கிற், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய், நல்லையாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக் கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேறாமே.

(இ-ள்.) இல்லையாகிய சத்தியையுண்டென்பதெப்படியெனக் கேட்கில் (எ-து)-மித்தையாகிய மாயாசத்தியை மீண்டுமுண்டென்பதெங்ஙனங் கூடுமெனக் கேட்பையாயின், புல்லையாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப்பனபாராய் (எ-து)—புல்லையாதியாகவுடையசடப்பொருள்களனைத்தும் புட்பித்துக்காய்க்கின்றவைகளைக் காணுதி, நல்லையாமகனே யதிற் சிற்சத்தி நடந்திடாதிருந்தக்கால் (எ-து)—சற்புத்திரா! ஒவ்வொன்றிலுஞ் சிற்சத்தியானது வியாபியாதிருக்குமாயின், தொல்லையாய் வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள்வேறுமே (எ-து)—தொன்றுதொட்டு விடாதுவருகின்ற சராசரமாகின்றுள்ள வுயிர்களுக்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வெவ்வேறு முடியுமே (எ-று).

சேதனம், அறிவு. அசேதனம், அறியாமை. இங்கேநடக்குதல், வியாபித்தல். சரம், அசைவு. அசரம், அசையாமை. சராசரவுயிர்களி லெதெதற் கேதேதியல்போ, அங்ஙன மங்ஙனமாவது சிற்சத்தியின் தன்மையெனக் காண்க. சீர்மிகுமாதலி னதிலதிலென வடுக்காது நின்றனர்.

(க-து.) சமஸ்தமுஞ் சிற்சத்தியை யாதாரமாகக் கோடலின் தத்தஞ் சுபாவத்தினின்றுமாறாதென்பது. அனைத்துஞ்சிற்சத்திவிலாசமாதலின்சிற்சத்தியுண்டெனப்பெற்றும். சத்தியுண்டெனல் பகிர்முகத்தாலென்க. (கக)

க00 - கவி. அ - கை.

[அனைத்துஞ் சிற்சத்திநியமத்தினால் தத்தமியல்பைவிட்டு மாறாததை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் திரம்பாரா
யருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம்
நெருப்பு நீர்களாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும்
பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிபோமே.

(இ-ள்.) கருப்பைமுட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங்கலந்தசித்திரம்பாராய்(எ-து)—கருப்பையிலிருக்கு முட்டைக்குள் பட்சிகள் பலநிறங்கலந்திருக்கின்ற விநோதசித்திரங்களாயிருப் பதைக்காணுதி, அருப்பமாஞ்சத்தி நியமமில்லாவிடி லரசிலாநகர்போலாம்(எ-து)-உணர்தற்கரிதாகியசிற்சத்தியினியமமில்லாவிட்டால் அரசனில்லாத பட்டணம்போல வொழுங்கற்றநிலையினதாகமுடியும், நெருப்புநீர்களாங் கசப்புமேமதுரமா நீசனுமறையோதும் (எ-து)—(எங்ஙனமெனில்) நெருப்பு சலமாகவும் கசப்புத் தித்திப்பாகவும் சண்டாளன் வேதாத்தியயனஞ்செய்வதாகவும்முடியும்,பொருப்புமேகமாங் கடலெலாமண்களாம் புவனமிப்படிபோமே (எ-து)—மலைகள் மேகங்களாகவும் சமுத்திரமுழுதும் மண்களாகவுமாம் இதுபோலப் பூமிமுழுவது மிங்ஙன மாகவுமுடியுமே (எ-று).

அருப்பம், துக்கமெனினுமமையும். நியமம்-ஒழுங்கு. பறவைக்கிடம் முட்டை, முட்டைக்கிடம் கருப்பை. எனவே,கருப்பையிலிருந்து முட்டையும், முட்டையிலிருந்து பறவையுமுண்டாதலால் கருப்பைமுட்டையுட் பறவைகளென்றார்.

(க-து.) அனைத்து மரசிலாநகர்போல நிலைமாறுமென்பது. சத்தி அகமுகத்திற் சிற்சத்தியாகவும், புறமுகத்தில் மாயாசத்தியாகவு மிருக்கும். ()

கOக - கவி. அ - கை.

[எல்லாவிபரீதங்கட்கு மாதாரமாதலி னிந்தச்சத்தியை நீக்குமா றெங்ஙனம்? சத்தனுக்க்பேதமெனின், ஏகமாகக்காண்ப தெங்ஙனம்? அரிதெனின், நிரதிசயானந்தமாவதெங்ஙன மென மூன்று வினவையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றுஞ், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் படாதெனிற் பிரமபா வனை யொன்றுப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) ஆர்க்குங்காணவு மறியவும்படாதென்று மவாச்சியவடிவென்றும் (எ-து.)—அரியாதிகட்கு மேனையோரெவர்க்குங் கண்ணாற்காணவும் மனதிலறியவும் படாததென்றும் நிர்வசனரூபமென்றும், சேர்க்குநாமரூபப் பயிர்வித்தென்றுஞ் செப்பியசிற்சத்தி (எ-து)—விபரீதத்துக்காளாகச் சேர்க்கின்ற நாமரூபமென்னும் பயிர்களுக்கு விதையென்றுஞ் சொன்ன சிற்சத்தியை, பேர்க்குமாறெங்ஙன் பிறித்திடப்படாதெனிற் பிரமபாவனை யொன்றுப் பார்க்குமாறெங்ஙன் (எ-து)--நீக்குமாறெங்ஙனம் வேறுபடுத்தக்கூடாதாயின் பிரமபாவனை யேகமாகப்பார்க்குமாறெங்ஙனம், முத்தியாகுவதெங்ஙன் பரமசற்குருமூர்த்தி (எ-து)—முத்தியடைவதெங்ஙனம் மேலான சற்குருமூர்த்தியே (எ-று).

அறிவையன்றி யறியாமையோர் முதலன்று. அறியாமையே சிற்சத்தியென்னுமிடத்து, காணவும்படாதென்றும்,அறியவும்படாதென்றும், அவாச்சியவடிவென்றும், நாமரூபப்பயிர்வித்தென்றும் கூறச் சிற்சத்தியேற்கலாமே, தடையென்னையுளது. இதுபற்றி யிங்ஙனங் கூறினர்.

(க-து.) மாணுக்கனுக் குதித்தவினு வினையவென்பது.சித்தில்லாவிடிற் சித்தினதுகற்பிதமெங்கே? உண்டெனில், தெரிவிக்கலாம். கல், மரம், முதலியவைகளெனில், சத்தினது பிராதிபாஸிகமன்றி வேறாகக் கண்டிலமே. எங்ஙனமெனின், சோதனையி னியதிகளையப்பட்டவை யனைத்து மன்னியமாகா தறிவாகமுடிவதென்னை? முடிவதனுற் சத்தாகுமாவெனின், சத்தை யன்றி யசத்தெனலெங்கே? இன்றாதலா லனைத்துஞ் சிற்சத்தி நியமமே

யென் றறியாஞதலின் விஞவினனென்க. அறிவிஞ அறியாவிஞ என்ப வற்று ளிஃதறியாவிஞ. (௧0௧)

௧0௨ - கவி. அ - கை.

[முதலி லிரண்டுவிஞவிற்கு மிக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்ருர்.]

வாயுஸ் தம்பனஞ் சலஸ்தம் பனமணி மந்திர மருந்தாலே
தேயுஸ் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே
நீயச் சச்சிதா னந்தமாய் வேருென்று நினைந்திடா திருப்பாயேல்
மாயைச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே.

(இ-ள்.) வாயுஸ்தம்பனஞ் சலஸ்தம்பன மணிமந்திரமருந்தாலே தேயுஸ்தம்பனஞ்செய்திடிலதிலதிற்சிறந்தசத்திகளெங்கே (எ-து)—மணி மந்திரம் மருந்து என்னுமிம்மூன்ருனும் வாயுஸ்தம்பனம் சலஸ்தம்பனம் தேயுஸ்தம்பனஞ் செய்வமாயின் அவ்வவற்றிற்குரிய முக்கியமாயுள்ள சலனம் நெகிழ்ச்சி உட்டணமென்னு மிம்மூன்றுசத்திகளும் எங்ஙனே இப்போது கண்டிலமே (அதுபோல), நீயச்சச்சிதானந்தமாய் வேருென்று நினைந்திடா திருப்பாயேல் (எ-து)—நீயந்தச்சச்சிதானந்த சொரூபமாகி யிவற்றிற்கு மாருக வேருென்றும் நினையாதிருப்பையாயின், மாயைச்சத்திபோ மீதன்றி மந்திரமறைகளிற்காணேமே (எ-து)—மாயாசத்தியான துன்னையன்றியில்லாமற்போம் இல்லாமற்போவதற்குபாய மிங்ஙனம்புரிவதன்றி வேறே மந்திரமுளதாக வேதங்களிற்கண்டிலமே (எ-று).

ஸ்தம்பனம்-ஸ்தம்பித்தல். அஃதாவது சற்றடங்கிநிற்றல். சிறந்த சத்திக ளென்றதிஞல் சலனம், நெகிழ்ச்சி, உட்டணமெனக் கொண்டாம். எங்கே யென்பதனுல், இப்போதென வருவித்தாம். எங்கே யென்பது எவ்விடம், இல்லை யென்னும் பொருள்தரற்பாலதாதலின், பலபொரு ளொருசொல். அஃது இங்கே யில்லையென்னும் பொருடர நின்றது. நீயிரு மாயைச்சத்திபோம், என விரண்டெழுவா யிரண்டு பயனிலைக ளாதலால், இரண்டு விடையெனக் கொள்க. நீயச்சச்சிதானந்தமா யிருத்தலே, பிரமபாவனையொன்ருப் பார்த்தலுக்கு விடையும்; வேருென்றும் நினைந்திடாதிருத்தலே, சிற்சத்திபேர்த்தலுக்கு விடையுமெனக்கொள்க. சத்து, சித்து, ஆனந்த மென்னுமிவற்றுள் சத்து, தான்; சித்து, சுயஞ்சோதி. தானே சுயஞ்சோதியாக விளங்கல், சத்தே சித்தாகும். சுயஞ்சோதியே தாஞக விளங்கல், சித்தே சத்தாகும். இங்ஙனமாய வொருமையே துக்கநிவிர்த்தியாதலால், ஆனந்தமாகும். இதுதான் சச்சிதானந்தமாயிருத்தல். இங்ஙனமிடைவிடாது நிற்கில், அநிர்த சட துக்கம் தானேயகலும். இங்ஙனமகலல், வேருென்றும் நினைந்திடாதிருத்தலின் பயன். அவ்விரண்டு விஞக்களுக்கும், இவ்விரண்டும் விடை.

(க-து.) மேற்கூறிய விஞக்க ளிரண்டிற்கும் விடை யிரண்டுந் தந்தனரென்பது. அனுபவ மில்லா ரிவ்விடை காண்ட லரிது. (௧0௨)

க௦ரு - கவி. அ - கை.

[மூன்றும் வினவிற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டி
நாவி னுன் மண்ணைக் கடமென்ப ரக்கட நசிப்பதும் நாவாலே
பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தஞ்
சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே.

(இ-ள்.) மேவுமண்ணிலவ்வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித்திடவேண்டி நாவினுன்மண்ணைக் கடமென்பர் (எ-து)—கடசத்திதங்கிய மண்ணினிடத்தில் அக்கடத்தோற்ற மெழுதற்குரிய வினை நிகழ்தற்கு முன்னரத் தோற்ற மெழாது மறைபட்டுநிற்கும் அங்ஙன மறைபட்டு நிற்றலே வினை நிகழாநிற்புழி வெளிப்பட்டுக்காணும் அங்ஙனம் வெளிப்பட்டுக் காண்டலே யே யன்னபானுதி விவகாரநிமித்தம் சொல்லாலே மண்மயவடிவைக் கடமென வுலகர் வழங்காநிற்பர், அக்கடநசிப்பதும்நாவாலே பாவுநாமரூபங்களை மறந்து மண்பார்ப்பதேபரமார்த்தம்(எ-து)-அந்தக்கடமுடைந்ததென்பதுஞ் சொல்லாலேயே முன்னுமண்ணேபின்னுமண்ணே இப்போதும்பானைசட்டி குடுவைசால் முதலியவா யெங்கணும் வழங்கப்பட்டுள்ள நாமரூபங்களைச்சற்று நினையாது மறந்து மண்ணுகப் பார்ப்பதே பரமார்த்தமாம் (அதுபோல), சீவபேத கற்பிதங்களை மறந்து நீ சின்மயமாவாயே (எ-து)-சீவபேதமாநின்றுள்ள கற்பிதவடிவங்க ளனைத்தையுமறந்துநீசின்மயமாகவிளங்குதி(எ-று).

அவ்வியத்தம்-வெளிப்படாமை. வியத்தம்-வெளிப்படல். பித்தளை முதலியவற்றாலாய பாண்டங்களைக்கூறுதது செல்வம் வந்துழியன்றி நிரந்தரமன்றுதலினென்க. விவகரிப்பான்வேண்டிக் கடமெனல், விவகாரிகசத்து. நான்குகாலத்தும் மண்ணையன்றிக் கடமெனற்குப்பொருள் தோற்றன்மாத்திர மாதலால் அதனை மண்ணுகக்காண்டல், பாரமார்த்திகசத்து மண்ணையன்றிக் கடமென லோர்முதலன்றென வுணராமல் சுயம்பெனக் கருதிக் கடமெனக் கூறல், மூடம். கடமெனக் காணுது மண்ணெனக் காண்கை, விவேகம். சொல்லாலென்னுது நாவினுலென்றது, நாவினுலாயது சொல்லாதலா லிது (நா) துணைக்கருவியெனப் பெற்றும்; ஆதலின் கருவியாகுபெயர். இவ்வுவமைபோல அறிவைச், சீவனீசன்செகத்தெனக் கற்பனையாகக்கொள்ளும் விபரீதங்களை மெய்யெனக்கோடல், விவகாரிகசத்து. இப்பேதங்களையெல்லாம் விசாரத்தால் மறந்து அறிவாகக் காண்டல், பாரமார்த்திகசத்து. சீவபேதமென்பது சீவனுதியாகப் பேதிக்கும் பேதம். அஃதாவது சீவேசுவர சகம். இம்மூன்று மறிவின் கற்பிதமன்றிச் சுயம்பல்லாமையின், சீவபேத கற்பிதங்களென்றார். தெளிந்தவிடத் தனைத்து மறிவாக முடிதலின் நீ சின்மயமாவாயே யெனப்பட்டதென்க. கடமெனினுங் குடமெனினு மொக்கும். பரமார்த்தம், உண்மை; எனவே விவகாரிகம், கற்பிதமென்றாயிற்று,

அவ்வியத்தம், வியத்தம் எனக் கூறவந்தது மண்ணையன்றிக் கடமின்றெனற்கு. அதுபோல,அனைத்து மறிவையன்றி யின்றெனற் கென்க. கடாதிகளை மண்ணுப் பார்ப்பதுபோல, சகமாதி திரிபதார்த்தங்களையுஞ் சின்மாத்திரமாப்பார்க்கி லன்னியமின்றித் தானாய் விளங்கும். இங்ஙனம் விளங்குதலே முத்தியாதலால், இது மூன்றும் வினாவிற்கு விடையெனக் கொள்க.

(க-து.) அன்னியமயமாகாமற் சின்மயமாகுதி யென்பது. கடமாதற்குரியதே மண், ஏனையவை மண்ணன்றெனற்கு, மேவுமண்ணென வடைகொடுத்த தென்க. இது முடிவிடங் கூறலென்னு முத்தி. (கO௫)

கOசு - கவி. அ - கை.

[திரிசியமெனக் கில்லையாயினுந் தோற்றுவானேன்? என்ற வினாவிற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பூரிக் குங்கன சச்சிதா னந்தத்திற் பொய்சடந்துயர்மூன்றுந்,
தூரத் தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்று,னீரிற்றோன்றுந்தன் னிழறலை கீழதாய் நின்றலையினுநேராப்,
பாரிற்றோன்றிய தன்னைநோக் கிடலந்தப்பாழ்நிழல் பொய்யாமே.

(இ-ள்.) பூரிக்குங்கன சச்சிதானந்தத்திற் பொய்சடந்துயர் மூன்றுந் தூரத்தாயினுந் தோன்றுபாழ்விபரிதந் துடைப்பதெப்படியென்றால் (எ-து) பரிபூரணமா நிறைந்துள்ள மேலாய சச்சிதானந்த சொரூபத்தில் அநிர்தசடதுக்கமென்னு மூன்று மெனது திருஷ்டிக் கதிதூரத்ததாயினும் மெய்போலத் தோன்றுகின்ற பாழும் நாமரூப விபரீதங்களுமாகிய வழுக்கைத்துடைக்குமா றெங்ஙனமோவங்ஙனமாயநெறி யினையதெனத் தெரித்தருளவேண்டுமெனக்கேட்பையாயின், நீரிற்றோன்றுந்தன்னிழறலைகீழதாய் நின்றலையினும் (எ-து)—நீரிற் காணப்படுந்தன்னிழல் தலைகீழதாக நின்றலைந்தாலும், நேராப் பாரிற்றோன்றிய தன்னைநோக்கிட லந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே (எ-து)—தலைகீழதாக வின்றி நேராகத் தரையில் தோற்றிய தன்னைக் காண அந்தப் பாழான சாயையான துண்மையன்றாய் முடியும் (எ-று).

தூரத்தாயினுமென்றது செய்யுள்விகாரம்.சத்தையன்றி யசத்தும், சித்தையன்றிச் சடமும், ஆனந்தத்தையன்றித் துக்கமும் இல்லையெனத் திடவிசாரத்தாற் றெளிதலின்தூரத்தாயினு மெனவும், தெளியினும் பாழானசெகசீவபரந் தோன்றுகின்றனவே யிதற்கென்செய்தும், இந்தத்தோற்றத்தையு மகற்றுமா றெங்ஙனமென வினாவின னென்பார், தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப்படி யென்றாலெனவும், கிணறு தடாகம் முதலியவற்றின் கரையினின்றாெருவன் எட்டிப்பார்க்குமிடத்துத் தன்னிழல் தலைகீழதாகத் தோன்றுமன்றோ? அதனைக்கண்டு வியப்புற்றுத் தன்னைக் கரையிற்காணவம்மயக்கமக்கணமேதீரும். அதுபோல,வியட்டியாகவேனுஞ்சமட்டியாக

வேனு நின்றுனொருவன், தன்னை யங்ஙனமாகக் கருதினின் றண்டபிண்டங் களை யெட்டிப்பார்க்கு மிடத்துத், தான் சோபாதிகமாகவுந் தலைகீழதாகவு மிடைவிடாதலைவதாகத் தோற்றக்காண்ப னன்றே? பரிபாககாலம் வந்துழி அதனைக்கண்டருவருப்புற்றுத் தன்னை நிருபாதிகமாகச்சிதாகாயத்திற்காண வம்மயக்க மக்கணமே தொலையுமென்பார், நீரிற்றோன்றுந் தன்னிழறலைகீ ழதாய்நின்றலையினு நேராப்பாரிற் றோன்றிய தன்னைநோக்கிடலந்தப் பாழ் நிழல்பொய்யாமேயெனவுங்கூறினார்.உபமானத்தாலுபமேயம்வருவித்தாம். நீர்,அவித்தை. நிழல், தத்துவக்குழாம். தலைகீழதாய்நின்றலைதல் எழுவகைத் தோற்றத்தெதிலு நிலையுறாது புண்ணியகன்மத்தால் மேலும் பாபகன்மத் தாற் கீழுமுபா தியளவாக நின்றலைதல். பார், சிதாகாயம். தோன்றுதல்,நிரு பாதிகமாக விளங்கல். தன்னைநோக்கிடல், தான்சொப்பிரகாசமாக விளங்க க்காண்டல்.அந்தப்பாழ்நிழல்அந்தவிவர்த்ததத்துவக்குழாமாகியதனதுசாயை பொய்,தோன்றியுந்தனக்கின்மைஎனத்திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களைக்கா ண்க.நீரிற்றோன்றுந்தன்னிழறலைகீழதாய்நின்றலையினுமென்பது,பகிர்முகம் நேராப்பாரிற் றோன்றிய தன்னை நோக்கிட லந்தப்பாழ்நிழல் பொய்யாமே யென்பது, அந்தர்முகம்.இவ்விரு முகமும் ஞாதுஞ்ஞானங்களிலெனவறிக.

(க-து.) தனதெதார்த்த வடிவை நேராக்காணத் தனது கற்பித வடிவந் தனக்கின்று மென்பது. பொய் சடந் துயர்மூன்று மறிவாகிய கண்ணாடிக் கழுக்கெனக் கருதித் துடைத்தலை வினையாக்கினார். தனது ஸ்மரணை யிரு வகைப்படும். அஃதாவது விஸ்மரணை,தஸ்மரணையென. விஸ்மரணை, அநிர்த சடதுக்கம். தஸ்மரணை, சச்சிதானந்தம். தனது விஸ்மரணையைத் தனது தஸ்மரணையாற் றுடைக்கவேண்டுமெனப் பெற்றாம். பெறவே, தன்னை விட விவ்விரண்டு ஸ்மரணையு மின்றெனக் கண்டாம். காணவே, இருப்பது தானேயெனத் தெளிந்தாம். சச்சிதானந்த சிவத்தைச் சச்சிதானந்த மென் றதூஉம், அநிர்தசட துக்க மாயையை யநிர்தசட துக்கமென்றதூஉம் குண வாகுபெயர். திரிசியந் தனக்குக் காணுவகைக் குத்தி கூறியது. (௧0௪)

௧0௫ - கவி. அ - கை.

[அறிவை யன்றிக் காரண காரிய மின்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஞானங் காரண மறிவுகாண் காரிய நாமரூ பப்பேர்க
ளான தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்கசொற் பனசகம் வந்ததும் பாராமற்
போன துந்தினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே.

(இ-ள்.) ஞானங் காரணமறிவுகாண்காரிய நாமரூபப்பேர்கள் (எ-து)- அறிவே காரணமாகவும் அவ்வறிவே காரியமாகவு மிருக்கின்றது அந்தக் காரியமோ நாமரூபப்பேர்களா யுள்ளவைகளாம், ஆனதெப்படி யழிந்ததெப்

படியென வாய்குதல் பலனன்றே (எ-று)—இந்தவழிவே திரிசியமானதெப் படி ஆகாதழிந்தவா றெப்படியென் றாராய்ந்து தெளிந்தவாறு நில்லாது மீண்டுமீண்டு மிதுவேதொழிலாக வாராய்தல் புரியாநிற்றல் ஆத்மலாபமன்றே ஆயின் யாதுசெய்வதெனின், மாணமைந்தனே தீர்க்கசொற்பனசகம் வந்ததும் பாராமல்போனதும் நினையாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமாயிருப்பாயே (எ-று)-தனக்கிழிவுவாராதுகாக்கு மானமுள்ள ஞானபுத்திரா! என்றும் விடாது தோற்றுந் தீர்க்கசொற்பனசகம் போல்வதாகிய விச்சகமானது மூடத்தாலுதித்ததைப் பாராமலும் தெளிவாலழிந்ததை நினையாமலு முனது ஞானப்பிரகாச நின்றவா றெங்ஙனமோ வங்ஙனமாகவே நிற்றி (எ-று).

அறிவே காரணகாரியமென்கை; அறிவையன்றிக் கடபடமென்னுங் காரியமும், மண் நூலென்னுங்காரணமுமின்றாம். இவ்விரண்டு மறிபடுபொருளன்றோவெனின், காரணநாட்டத்திற் காரியமும், காரியநாட்டத்திற் காரணமுங் காணு தன்னியோன்னியாபாவ மெய்துவதென்னை? இவ்விரண்டவசரத்து மதனுவாத்தோற்ற லறிவன்றோ ஆனது கொண்டென்க. இவ்வபிப்பிராயத்தைக் கண்டுபிடித்தல் மிகவுமரிது. எங்ஙனமெனில் அறிபடுபொருளென்னு மயக்கமகலாமைபற்றியென்க. காரணத்தைத்தவிரக்காரியமோர் முதலெனவுஞ் சுயம்பெனவு முணர்த லறிவேனு மறியாமை யெனப்படும். கடபடத்தைக்காரியமெனக் கோடல்பற்றியன்றோ? மண் நூலையன்றிக் காரியமுளதாயின் மண் நூல் காரணமாகலாம். மண் நூல் காரியமல்லாதபோது காரணமுமல்ல. மண் நூலுக்குக் காரணகாரியமெனவந்தது கற்பிதமென்றுணர்கை நிசமாதலா லறிவெனப்படும். அறிவறியாமையென்னு நாமமிவ்விரண்டவசரம் பற்றிவந்ததன்றி யெதார்த்தமாத்தனக்கின்மையின் ஆய்குதல்பலனன்றே யுன்போதமாய்ப் பூர்ணமாயிருப்பாயே யென்றார். அறிவே யறியாமையாதலா லறிவுகாண் காரியமெனப்பட்டது. தொன்றுதொட்டுப் பிறவிதோறும் விடாது வழங்கிவருதலினாலும், சுயம்பெனற்குப் பொருளின்றிச் சொப்பனக்காட்சிபோல்வதினாலும்,சொப்பனம் விழித்துழியில்லாவாறுபோல, இச்சகமுந் தன்னைத்தான் காணவிழித்துழி யில்லாமற்போதலானும், சொப்பனபோகத்தினித்தியதிருத்தியில்லாவாறுபோலஇவ்வுலகபோகத்திலு நித்தியதிருத்தி சற்று மில்லாமையானுந் தீர்க்கசொற்பனசகமெனப்பட்டதென்க. வந்ததும் பாராமல்போனது நினையாமலென்றது இவ்வுலகம் பயனற்றதெனக்குறிக்க. அறிதல்காண் காரியமெனப் பாடமுமுண்டு. அறியாமையை யறிவென்றது, காரணவாகுபெயர். அறியாமையன்றி நாமரூபப்பெயர்களுண்டாயின் காரியமுமுளதாம். இன்றேலிலதாம். அறியாமையா முடிவதென்னை யாராய்தலின்கண் நாமரூபமாயுள்ளவனைத்தும். இஃதறியார் மறுத்தலாற் பயனென்னை? பிறர் மதிக்கற் கென்க.

(க-து.) இருப்பதறிவொன்றுமேயன்றிவேறின்றென்பது. இதுபற்றி யுன்போதமாயிருப்பாயென்றதென்க. ஞானம், அறிவு ஒருபொருட்கிளவி.

கOகூ - கவி. அ - ஸ்க.

[பகிர்முகத்தி லெவ்வளவு காலம் பழகியதோ, அவ்வளவு கால மந்தர்முகத்திலும் பழக வேண்டுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினு யம்மட்டு
நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா யிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா கிடின்மைந்தா
கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக் கடல்வடி வாவாயே.

(இ-ள்.) அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினுய்(எ-து)—மெய்போலத் தோற்றும் ஜகசீவபரமென்னும் பொய்யிலெவ்வளவுகாலஞ் சம்பந்த முண்டாயிருந்ததோ வவ்வளவு காலமளவும் பராக்காகிய பகிர்முகப் பட்டனை, அம்மட்டு நிசத்திலுள் விழிப்பார்வையா யிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால் (எ-து)—பகிர்முகமான வவ்வளவு காலவளவு மறிவென்னு முண்மையி லந்தர் முகநாட்டமா நின் றிங்ஙன மிடைவிடாது பழகுவையாயி னந்தப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்று சின்மாத்திர வடிவ மாகிடின் மைந்தா (எ-து)—மனதின் வசத்திற் செல்லா துன்வசத்திலுன்மனநின்று சைதன்னிய வடிவமாத்திரமாக விளங்குமாயின் ஞானபுத்திரா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக் கடல்வடி வாவாயே (எ-து)—மல மூத்திர பாண்டமாதலி னருவருக்கத் தக்க தேகத்தினீயிருக்கினும் பிரமானந்த சமுத்திர ஸ்வரூப மாவை (எ-று).

சத்தெனற்குப் பொரு ளறிவை யன்றிச் சகசீவபர மின்மையி னிவற்றை யசத்தென்றும். பராமுகம்-பகிர்முகம். நிசம்,சைதன்னியம்.உள்விழிப் பார்வை, தன தெதார்த்த வடிவை விடாது காண்டல். சின்மாத்திர வடிவ மாதல், மனஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கல். மட்டு—அளவு. தஸ்மரணை விஸ்மரணை யென ஸ்மரணை யிருவகைப்படும். தஸ்மரணை—தன்னைத்தா னுள்ளவாறு காண்டல். விஸ்மரணை—தன்னைத்தா னயலாகக் காண்டல். பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட தெவ்வளவு காலமோ அவ்வளவு காலமும் பொருளைப் பொருளாகப் பழகவேண்டும். அன்றேல், பழகிய காலவளவு பயன்றரும். சைதன்னியத்தையன்றி யாதுமில்லை, ஆயின் யாதுமல்ல. எங்ஙனமெனின், மண் நூலை யன்றிக் கடபட மில்லை, ஆயின் மண் நூல் கடபட மல்ல என்றாற்போலும். இங்ஙனமாய விசாரமுகத்தாற் பழகல், நிசத்திற் பழகல். இங்ஙனமாக விசாரமின்றிப் பழகல், அசத்திற் பழகல் என்ப துபநிடத சம்மதம். கசத்ததேகம், உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சத் தொடர். கசத்தல், தேகத்தியல்பு. உணர்ந்தார்க்கு மாத்திரமெனக் கோடல் வழு. ஏனையோர்க்குப் பிரிய வடிவாயினும், மல மூத்திர பாண்ட மன்றுயிற்றோ ? ஆதலி னேற்போர் பிழை. அறிவு,சத்து. அறியாமை, அசத்து. அறியாமை யன்றிச் சகமாதி திரிபதார்த்தமு மின்றாதலா லிவற்றை யோர் முதலாகவுஞ் சுயம்பாகவுங் கொண்டு சத்தாக

வேனும் அசத்தாகவேனும் பிரதிவாதிப்ப மல்லம். தன்னைச் சொப்பிரகாச மாகக் காண்டல் அறிவு. அன்றாகக் காண்ட லறியாமை.

(க-து.) அசத்திற் பழகியதுபோல், சத்திலும் பழகவேண்டுமென்பது நிசத்திலுள் விழிப்பார்வையா மிப்படியெனப் பாடமுமுண்டு. அவ்வளவு காலம் பழகாவிடின் ததாகார மாவதின்றி விவர்த்தமாக முன்போ லழிதும்.

கOஎ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சச்சிதானந்த மென்றீர். சத்து சித்தைப்போல ஆனந்த ஸ்வரூபமாயின், அயலை யவாவுவ தென்னை ? என்றவினாவை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தானன்றி வேறொன்று மில்லாது பூரணச் சச்சிதா னந்த குணமா, யூனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றால தொக்கின்ற படிகண்டிலே, னானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்டதா, லானந்த மிவைபோல வெளியாக வுதியாதவடைவேது குருநாதனே.

(இ - ள்.) தானன்றி வேறொன்று மில்லாது பூரணச் சச்சிதானந்த குணமாய்(எ-து)—ஆன்மா தான்மாத்திர மிருப்பதன்றித் தன்னைத் தவிர வயலாக வேறே யாதொன்று மிருக்க விடந் தருதலின்றி யங்கிங் கெனு தெங்கும் பரிபூரணமாயும் சத்து சித்து ஆனந்த குணமாயும், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றால தொக்கின்றபடி கண்டிலேன் (எ-து)—மாமிச வடிவாயமைந்த தேகங்களிலுள்ள வுயிர்களி லெல்லாம் அக்குணம் வெவ்வேறாகாம லேகமா நிற்க விளங்குமாயின் அக்குணம் தமக்குள் பேதியா தேகமா நிற்கும்வண்ண மடியேன் சற்று மையமின்றிக் கண்டிலனே, நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளி கண்டதால் (எ-து)—நானெனக் கூறாநிற்குஞ் சீவர்க ளறிவதுபற்றிக் காணேந்திரிய மென்னு ஞானங்க ளுளவாக நேரே காணப்படுவதால் சத்தாக வன்றிச் சித்திராது சித்தா யிருப்பது பற்றி யுயிர்கள் சத்தா யிருக்கிற விதம் யுத்திக் கொத்திருக்கின்றது, ஆனந்த மிவைபோல வெளியாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே(எ-து)—சத்துஞ்சித்து மொத்துத்தோன்று மாறுபோல ஆனந்தமு மொத்திருக்க நேரே காணப்படாத வகையாது கொலோ யானறிகிலன் குருமூர்த்தியே ! இவ்வையந் தவிர்த்தருளவேண்டு மென் றிரந்தனன் (எ-று).

தானெனப் பொதுப்படக் கூறியதால், ஆன்மா வருவித்தாம். என்னை? "முதற்பெயர் நான்குஞ் சினைப்பெயர் நான்கும், சினைமுதற் பெயரொரு நான்குமுறை யிரண்டுந், தன்மை நான்கு முன்னிலை யைந்தும், எல்லாந் தாந்தா னின்ன பொதுப்பெயர்" என்று பவணந்தி கூறுதலின் தானன்றி வேறொன்று மில்லாத தான்மா வாதலின், இல்லாதென வினையெச்சமாக் கினும். பெயரெச்ச மாக்கின், குணத்துக் காகின்றது. அங்ஙன மாக்கின்

தானன்றி யென்னுதிருக்கவேண்டும். ஆதலிற் பொருந்தாது. பூரணச் சச்சிதானந்த குணமா யென்றதனுல், ஆன்மா வெனப்பெற்றும். ஆன்மா தானுதலின் தானன்றி யெனவும், ஆன்மா தன்னைத்தான் விசாரியாதுழி யயலுளவாம். விசாரித்துழிச் சற்றுமின்றும். ஆதலின் வேறென்றுமில்லாதெனவும், சொல்லால் வேருயினு மர்த்தத்தா லொன்றுதலின், பூரணச் சச்சிதானந்த குணமாயெனவும்; தேகத்தை யூனென்றது, காரணவாகு பெயர். ஆன்மா சச்சிதானந்தமாயின் சத்து சித்தைப்போல ஆனந்தமா யிருக்கவேண்டும்; இருக்கின்றதெனில், அயலை யவாவி யலைவதென்னே? ஆதலிற் பொருந்தா தென்பார், ஆனந்த மிவைபோல வெளியாக வுதியாத வடைவேதெனவுங் கூறினர். உபாதிபற்றிப்பலவாகக் காண்டலின், சீவன்களெனப்பட்டது. நானென்ற சீவனென்றது நானென்னுத சீவனைக்காட்ட. அந்தச் சீவன் மகான்; ஆனந்தமா யிருத்தல்பற்றி யென்க.

(க-நு.) ஆன்மா சச்சிதானந்த மாயின், ஆனந்த மெங்கே யென்பது? உடன்படாமைக்கே திஃதென வுணர்க. சீவன்கள் சத்தானவகை யொக்குமென்பதற் கேதுகாட்ட ஞானங்கள் வெளிகண்டதா லெனப் பாடங் கொண்டாம். வெளி கண்டதாமெனப் பாடங் கொள்ளின், சத்தானவகை யொக்கு மெனற்குப் பொருத்த மின்றி வேறும். இவ்வியை புணராவிடத்துரை யென் பயனுறும். அஃதொக்கின்றபடி யெனினு மமையும். (க0எ)

கOஅ - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறப் புகுந்தா ரிக்கவியி லுபமான பூர்வமாக விருத்தி பேதத்தினுற் குணங்கள் பேதித்ததாகக் காண்பதைக் கூறுகின்றார்.]

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றாகு
மென்றாலுமே, கரணங்க ளோரோன்றி னேரொன்று தெரியுங்
கணக்கன்றி வாராதுகா, ணருமந்த சச்சி தானந்தச் சுபாவங்க
ளான்மாவின் வடிவாயினும், பிரபஞ்ச மயமாம் விருத்திபே தத்
தினுற் பேதங்க ளாமைந்தனே.

(இ - ள்) உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றாகுமென்றாலுமே(எ-து)—உருவங்களும் சுவைகளும் பரிசங்களும் ஓர் மலரின்கண் பேத மாகா தபேதமா யேகமா யிருக்கின்றன வெனினும், கரணங்க ளோரோன்றி னேரொன்று தெரியுங் கணக்கன்றி வாராதுகாண் (எ-து)—புறக்கரணமாகிய பஞ்சேந்திரியங்களி லொவ்வொருபொறிகளால் அததற்குரிய வொவ்வொரு விடயமு முணரப்படும் இங்ஙன முணரப்படும் வகையாலன்றி வேறென்று லுணரப்படும் வகை யெங்ஙனம் வரும் வாராதே, அருமந்த சச்சிதானந்தச் சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாயினும் (எ-து)—அடைதற்கு மிகவுமரிதாயுள்ள சச்சிதானந்தமாவிளங்குஞ்சுபாவங்கள் ஆன்மாவின் சுயவடிவாம் சுபவடிவாயினும், பிரபஞ்சமயமாம் விரு

த்திபேதத்தினற் பேதங்களாமைந்தனே (எ-து)—சத்தபரிசாதிவிடயமயமா நின்றுள்ள சாத்துவிதமாதிய முக்குணத்தால் வரும் விருத்திபேதத்தினல் பேதங்க ளெய்தற் குரித்தாம் ஞானபுத்திரா (எ-று).

உருவங்கள், அழகுகள்; இவை கண்ணு லுணர்பவைகள். இரதங்கள், சுவைகள்; இவை நாக்கா லுணர்பவைகள். பரிசங்கள், தொக்காலுணர்பவைகள். கண், நா, தொக்கு இவற்றிற்கு விடயம், உருவம், இரதம், பரிசம் என்பன விக்கவியிற் கூறுமுறைமை உருவ முதலிய மூன்றும்மலரி லபேதமாயினு மவற்றைத் தனித்தனி யுணரும் பொறிகளால் பேத முறுமாறு போன்று, சத்து முதலிய மூன்றும் ஆன்மாவி லபேதமாயினு மவற்றைத் தனித்தனி யுணருஞ் சாத்துவிக முதலியவற்றால் வரும் விருத்திபேதத்தினற் பேத முறுமெனவுணர்க. அகக்கரணம், மனம். புறக்கரணம், பொறிகள்; இவ்விரண்டுங் கரணமெனினு மிங்கே கரணங்க ளென்றது பொறிகளை யெனக்கொள்க. கணக்கு, விதம் அருமருந்தன்ன சச்சிதானந்தமெனற்பாலது. அருமந்த சச்சிதானந்த மென்றாயது, மரூஉ. ஆன்மாவுக்குச் சச்சிதானந்தங்கள் சுபாவமெனவும், வடிவமெனவுங்கூறியதால்,மூன்றுமொன்றுக்கொன் றபேத மெனவும், இங்ஙன மிருத்தல் சுபாவமெனவும்பெற்றாம். விருத்திபேதத்தின லென்றது பிரபஞ்சமயமாமென வடைகொடுத்தது, விடயாகாரமன்றி வேறாகாரஞ் சற்று மாகாமையி னென்க.

(க - து.) சச்சிதானந்தங்கள் தத்த மிலக்கணங்களைத் தனித்தனியறிவதாற் பேத முறுவதுபோற் காண்டலன்றித் தமக்கின்மையி னபேதமே யென்பது. விருத்திபேதம் மறுபாட்டிலிருப்பதா லாங்கே விளக்குதும். உருவ முதலிய மூன்றும் மலருக்கு வேறாயின், சத்து முதலிய மூன்று மான்மாவுக்கு வேறாகலாம். உருவ முதலிய மூன்று மறிவதாலன்றித் தனித்தனி வெவ்வேறாயின், சத்து முதலிய மூன்றுந் தத்த மிலக்கணங்களை யுணர்வதா லன்றித் தனித்தனி வெவ்வேறாகலாம். ஆகாதெனின், ஆன்மாவானந்த வடிவமெனலைத் தடையின்றி யேற்கவேண்டு மென்றாயிற்று. காண் அசைநிலை. (கO அ)

கOசு - கவி. அ - கை.

[விருத்திபேத மிணையவெனவும், அவை வந்தவகையும்
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும் விருத்தி மூன்று, மாமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமு மபிதான மாகுமகனே, யேமுற விருக்கின்ற சச்சிதா னந்தங்க ளென்றென்று மொன்றாகிலு, நாமுரைக் கும்விருத்திப்பிரிவி னற்சொருபஞானதிபிரிவாகுமே.

(இ-ள்.) தாமத மிராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்தால் வரும் விருத்தி மூன்றும் (எ-து)—தாமதம் இராசதம் சாத்துவீகமெனக் குண மூன்றும் இம்மூன்றானும் வரும் விருத்திபேதமூன்றும், ஆமவைகள் மூடமுங்கோர முஞ் சாந்தமு மபிதானமாகுமகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! அங்ஙனமூன் றனவைகள் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமு மெனப் பெயர்பெறுவனவாம், எமுறவிருக்கின்றசச்சிதானந்தங்களென்றென்று மொன்றாகிலும் (எ-து)—கெம்பீரமா யிருக்கின்ற சத்து சித்து ஆனந்தமென்பன என்றென்றைக்கு மொருபடித்தா யேகமாயிருப்பன வாயினும், நாமுரைக்கும் விருத்திப்பிரி வினற்சொருபஞானதி பிரிவாகுமே (எ-து)—யாமுற்கூறியவிருத்திபேதத் தின லான்ம சொருபமாகிய சித்து முதலிய மூன்றும் பேதிக்கும் (எ-று).

தாமதம் மூடம், இராசதம் கோரம், சாத்துவீகம் சாந்தம் என்பன நேர் நிரனிறை. தாமத முதலிய மூன்று குணத்தின் தர்மமம்,மூட முதலிய மூன்றும். சத்தாதியென்னது ஞானதியென்றது, அடி யியைபுத்தொடை பற்றியென்க. ஒவ்வொருயிர்க்கண்ணுமேனும், மக்களிடத்து மொவ்வொரு வர் பாலுமேனும், மூன்று குண மிருக்கின்றன; இருக்கினு மூன்று ளோர் குண மேலிட்டு நிற்கும்;நிற்பதா லததற்கியைந்த விருத்தியொன்றுமேலிட் டேநிற்கும். விருத்தியு ளொன்று சாந்தம். இந்தச்சாந்த மிருவகைப்படும்:- அவை காருணியசாந்தம், உபசாந்தமென்பன. உயிர்க்கிடுக்கணுறுது பொறு த்தல், காருணியசாந்தம். அன்னியமின்றிச் சமஸ்தமுஞ் சின்மாத்திரமா விளங்குஞ் சாந்தம், உபசாந்தம். இக்கவியில் சாந்தமென்றது, உபசாந்தத் தை. இந்நெறித்தாய வுபசாந்த மெங்கே யுண்டோ, அங்கே விடயானந்த மின்றி யாத்மானந்தம் விளங்கும். விளங்குத லனுபவமா யென்று நிகழ்தலா லின்றென மறுத்தல், தானகாப் பிழையெனக் குறிப்பித்தற் கிக்கவி கூறிய தென்க.

(க-து.) ஆத்மா வானந்த வடிவமன்றெனல், விருத்திபேத மறியாக் குறை யென்பது. தாமிகுந் தமசிரச சத்வமெனு முக்குணத்தால் வரும்விரு த்தி மூன்றுமெனப் பாடமுமுண்டு. இஃது "எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறல்" என்னு முத்தி. "பிறிதொடுபடாஅன் றன் மதங்கொளல்" என்னு மதம். ஆன்மாவைக் காணதா ரானந்தம் வேறெனு ஞானியர். (௧௦௧)

௧௧௦ - கவி. அ - கை.

[மூடத்திற் சத்தும், கோரத்திற் சத்துஞ் சித்தும், சாந்தத்திற் சத்து சித்து ஆனந்தமு மிருக்கக் காணலாமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சடமான மூடத் தருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மே தோன்றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லானந்தம் விளையாது மற்றவைகளாந், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சிதா

னந்த மூன்றும்வெளியா, மடமான மூடங்கள்கோரங்கள் விடு சாந்த மனமாகி லானந்தமே.

(இ-ள்.) சடமான மூடத்தருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்றுமே தோன்றுமால் (எ-து)—மரம் கல் மண் இவை போல்பவை சடமா நின்றுள்ள மூட விருத்திகளாம் இம்மூட விருத்திகளில் சத்தொன்று மாத்திர மிருக்கக்காணும், விடமான காமாதி கோரத்தி லானந்தம் விளையாதுமற்றவைகளாம் (எ-து)—விஷம்போல்வனவாகிய காமம் குரோதம் லோபம் இவை போல்வன கோர விருத்திகளாம் இந்தக் கோர விருத்திகளி லானந்தமாத்திர மிருக்கக் காணாது ஏனையசத்துஞ் சித்து மிருக்கக்காணும், திடமான வொழிவாதிசாந்தத்திலேசச்சிதானந்தமூன்றும்வெளியாம் (எ-து)—முத்தியெனற்குத் திடமா நின்றுள்ள ஒழிவு சுத்தம் சூனிய முதலா யுள்ளவை சாந்தவிருத்திகளாம் இந்தச் சாந்த விருத்திகளில் சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மூன்றும் யாவருங்காண விளங்கும், மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்தமனமாகி லானந்தமே(எ-து)—மடமையே வடிவாயுள்ள மூட விருத்திகளும் கோரவிருத்திகளு மல்லாதகன்ற சாந்தவிருத்தி மயமாகமனமாயிடினப்போதான்மா வியல்பாகவேயானந்தவடிவமெனக்காணும் (எ-று).

சச்சிதானந்தமல்லாத சகசீவபர மில்லை. இல்லையாயினும், உணர்தலாலிப்பேதங்காணும். எங்ஙனமெனின். உணர்தல் தாமதமுதலியகுணத்திரயத்தி லொன்றின் வயப்பட்டேயிற்கும். இக்குணத்திரயத்தி லொன்றுதத்தமக்கியைந்த விருத்திபேத மூன்றனுள் தன் சுய தர்ம்மவிருத்தியதாகு மிதனைவுணர்க. மூடவிருத்தியிற் சத்தும், கோரவிருத்தியிற் சத்துஞ் சித்தும்,சாந்தவிருத்தியிற்சத்துஞ்சித்துமானந்தமு மிருப்பதெங்ஙனமெனின்? மூட விருத்தியாகிய மரம், கல், மண் முதலியவைக ளணுக்கள் சையோகமேனு மவ்வணுக்கள் பரமாணுவை யன்றி யில்லை. அந்தப் பரமாணு தன்மாத்திரையைத்தவிர வில்லை, தன்மாத்திரை யகங்காரத்தைத்தவிரவில்லை, அகங்காரம் மகதத்துவத்தைத்தவிர வில்லை, மகதத்துவம் மூலப் பிரகிருதியைத்தவிர வில்லை, மூலப்பிரகிருதி யான்மாவாகிய தன்னைத்தவிர வில்லை, தானாகிற சத்தே யிங்ஙனம் பிரதிபலித்தலாற் சத்தொன்றுமே தோன்றுமெனவும், கோரவிருத்தியாகிய காமக்குரோதாதிகள் தனது விஸ்மரணை காரணமாகவெழுமனர்த்த ரூபமாதலா லவைகளை மெய்யெனக்கோடலால் யானெனதென வகமமதை தோன்றும். தோன்றவே, யுத்தா யுத்தந் தெரியாது மனஞ்சென்ற வழியே பிறர்மனை நயத்தல்,பிறர் பொருளை வஞ்சித்தலாதி தீவினைகள் புரியவேண்டி வரும். வரவே, அப்போது சுகம்போலக் காணினுந் துன்பமாக முடியும். முடிதலால் கோரத்தி லானந்தம் விளையாது மற்றவைகளாமெனவும். சாந்தவிருத்தியாகிய வொழிவு சுத்தஞ் சூனியஞ் சுபாவ மதீதமாதிகள் தனது தஸ்மரணை காரணமாக வெழு மர்த்த ரூபமாதலால், அவற்றைத் தனது சொரூபமாகவிடா தனுசந்தானஞ் செய்ய வேண்டும். செய்யவே, யானென தென்னு மகமமதை தாமே கழலும். கழ

லவே, யுத்தாயுத்த மென்பதிறந்து மனஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்கும். விளங்கவே, அன்னியமின்றித் தான்மாத்திரமாக நிற்கும். நிற்கவே, சத்தே சித்தாகவும், சித்தே சத்தாகவு மைக்கிய மெய்தும். எய்தவே, ஆனந்தந் தானுக முடியும். முடியவே, சச்சிதானந்த வொருமையதாம். ஆதல் பற்றி யொழிவாதி சாந்தத்திலே சச்சிதானந்த மூன்றும் வெளியா மெனவுங் கூறினர்.

(க-து.) விருத்தித்திரய மிஃனயவெனவும், அவற்ருற் சச்சிதானந்த பேத மிஃனயதெனவும், ஒருமை யிஃனயதெனவும் விளக்கியவென்பது. மூடங்கள் கோரங்கள் விசொந்த மனமாகி லானந்தமே யென்றது: மனது மூடவிருத்தியாகில் சத்தும், கோரவிருத்தியாகில் சத்துஞ் சித்தும், சாந்த விருத்தியாகில் சத்துஞ் சித்து மானந்தமு மெனப் பொருடரற்கென்க.எனவே, மனங் காரணமாக விப்பேதாபேதந் தோன்றியவே யன்றி யான்மாவுக்கில்லையெனப் பெற்ரும். பெறவே, யான்மா சச்சிதானந்த மென்ருயிற்று. இஃதறியார் சச்சிதானந்த சொரூபம் தன்ஃனவிட வேறென்பர். இவர் தன்னிலக்கணங் கல்லா தன்னிய விலக்கணங் கற்ருர்போலும். ஆல், அசைநிலே. தருக்கல் மண்ணென்னுது கல்லுவென வுகரச்சாரியை பெற்றது; "ஞணநம லவளன வொற்றிறு தொழிற்பெய, ரேவல் விஃனநனி யவ்வன் மெய்வரி, னுவ்வுறுமேவலுருசிலசில்வழி" என்னும் விதியாலென்க.ஆன்மா சச்சிதானந்த விலக்கண மகன்றதுங் கூடியதும் போல்வதன்றி வேறன்றென்க. (கக0)

ககக - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த விலக்கண மிஃனயதெனத் தெரியாது எங்ஙன
மான்மாவுக்கென் றேற்பனென்ற விஞவுக்கு விடை
யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தானந்த மெனுமிலக் கணமறி
கிலே, னகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தானந்த மேதென்
றிடின், மிகுகால மூன்றுங் கெடாதிருப் பதுசத்து வேறுபா டறி
தல்சித்தா, மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப
தானந்தமே.

(இ-ள்.) இகமான குருநாத னேசச்சிதானந்த மெனுமிலக்கண மறிகிலேன் (எ-து)—இம்மையி லடியேனுக் கியைவதான குருசாமியே! சத்து சித்து ஆனந்த மென்னு மிலக்கண மிஃனயதெனக் கேட்டறிகிலேன் ஆயினும், அகலாத சத்தாவதேதுசித்தாவதே தானந்தமேதென்றிடின் (எ-து)—விடாது நின்றுள்ள சத்தென்பதியாது சித்தென்பதியாது ஆனந்தமென்பதியாதெனக் கேட்பையாயின், மிகுகால மூன்றுங் கெடாதிருப்பது சத்து வேறுபாடறிதல் சித்தாம்(எ-து)—அளவுக் கடங்காது மிகுகின்ற இறப்பெதிர் நிகழ்வெனக் கூறுங்காலமூன்றினு மிடையினீங்காதிருப்பது யாதோ வது சத்தெனவும் இங்ஙனமாக நின் றங்கலிங்கவேறுபா டகல வவற்றை விசாரித்திடுதல் யாதோ வது சித்தெனவும் வழங்கப்படுவதாம், மகிழ்

காமநுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்பதானந்தமே (எ-து)—எவரு மகிழத்தக்க காம வின்பத்தை யனுபவிக்கும்போ தெங்ஙனஞ் சுகமெழு மோ வங்ஙனம் போல்வதாகிய சுவானுபூதி சுகவாழ்வெனப்படுவதியாதோ வஃதானந்த மெனப்படுவதாம் (எ-று).

சச்சிதானந்த விலக்கணம் பிரமத்துக்கல்லது வேறொன்றுக் கல்லாமை யின் பிரம மிலக்கியமெனப் பெற்றும். இலக்கியத்தி னமைதி யிலக்கண மாதலானும், "இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின்" என்றிருப்ப தானும், மாணுக்கனிலக்கியமாகிய பிரமத்தையுணர்ந்ததுபற்றி யதி னிலக் கணத்தை யுணரவேண்டி வினவினனென்க. மிகுவென்னு மிகையா லிங் ஙனங் காலந்திரிவிதமாதல் கணக்கின்மையெனக் குறிக்கக் கண்டாம். மிகு கால மூன்றுங் கெடாதிருப்பது சத்தென்றதனுல், காலாதீத மெனவும், வேறு பாடறிதல் சித்தாமென்றதனுல்,அங்ஙனம் காலாதீதமா நின்றறிவறி யாமைப் பாகுபாட்டை யேகமாக்கற்கு விசாரியாநிற்றலெனவும், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப தானந்தமே யென்றதனுல், ஆலிங்கன காலத் திருவரு மனமொத்துப் புணருங்கா லிருவர் மனத்தையு மடக்கி மேலெழுஞ் சுகமெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, அறிவு மானந்தமுந் தம க்குள் பேதமின்றி விசாரித்துத் தெளியுங்காலத் தறிவே யானந்தமாகவும், ஆனந்தமே வறிவாகவுமாகும்; ஆகுங்கால் மனமென்ப திறந்து சின்மாத்திர மாக விளங்கும். விளங்கவே, சங்கற்ப மிறக்கும். இறக்கவே, துக்கநிவிர்த்தி யாம். ஆகவே, தடையற்ற வானந்தமாத்திர மேலிட்டு நிற்கும். நிற்கவே, சமஸ்தமு மானந்தமயமாகவே நிகழுமெனவு மருத்தந் தரக்கண்டாம்.

(க-து.) இங்ஙனமாய நிலேயே சச்சிதானந்த விலக்கண மென்பது. இந்நிலே வழுவுவார்க்குப் பயனென். (கககா)

ககஉ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா தான் சச்சிதானந்தமேயென விசாரித்துத் தெளிந்த
விடத்து நிகழு மனுபவம் யாதென வினவலே
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நாசச் சரீரத் திருக்குஞ் சரீரிதனே நால்வேத மாவாக்கிய
நீசச்சிதானந்தமென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனினு[ஞே
மாசற்ற சச்சிதா னந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமனு பவமெங்ங
கோசப் புரங்களே யிடித்துத் தகர்த்தமத குஞ்சரக் குருநாதனே.

(இ-ள்.) நாசச்சரீரத்திருக்குஞ்சரீரிதனேநால்வேதமாவாக்கியம்(எ-து)-- நாசமுறுதலேயேயியல்பாகவுடையசரீரத்திலிருக்குஞ்சரீரியாகியவான்மாவை நோக்கி நான்குவேதங்கட்கும்முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியங்கள், நீசச்சிதான ந்தமென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரமமாகுமெனினும் (எ-து)—நீசச்சிதானந்த

சொரூபமே வேறன்றெனச்சொல்லினும் அல்லதுசற்குருநாதனெழுந்தருளி வந்து நீபிரமசொரூபமே வேறன்றென வுறுதியாகச்சொல்லினும், மாசற்ற சச்சிதானந்த நானென்ன விவன்மன்னுமனுபவ மெங்ஙனே (எ-து)—இயல்பாகவே மலரகிதமாயுள்ள சச்சிதானந்த சொரூபமே தனது சுயடிவமென வொருவன் விசாரித்துத் தெளிந்துழி யதனு லிவனடைந்த சுவானுபவ மெங்ஙனமாயதோ, கோசப் புரங்களை யிடித்துத்தகர்த்தமத குஞ்சரக்குரு நாதனே (எ-து)—தடையாயுள்ள வன்னமயமுதலிய பஞ்சகோசமென்னும் பட்டணங்களையிடித்துத்தாளாக்கியமதயானைபோன்ற குருசாமியே (எ-று).

நீ சச்சிதானந்தமென்றதும்,நீபிரமமென்றதுமுபதேசமொழி. அங்ஙன மனுஷ்டித்துத் தெளிந்தவ னெய்தியபலனை விசாரித்தது தானுதற்கென்க. அவனனுபவமெங்ஙனமாயதோ வதனையானறிய வுணர்த்தியருளுமெனப் பொருடருதலால், ஓகாரமொழியிசை. நானே சச்சிதானந்தசொரூபமென வொருவன் விசாரித்துத்தெளிந்து சொல்லாநிற்கவெனப் பொருள்கொண்டு சச்சிதானந்த நானென்னவென்பதைச் செயவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாக்குக. எங்ஙனேயெனப் பாடமுமுண்டு. கோசப்புரங்கள், உருவகம். புரங்களையிடித்தலுந் தகர்த்தலும் மதங்கொண்டபோது யானைக்கியல்பாமாறுபோன்று,கோசங்களை யுருவழித்தலும், அவையிருந்தவிடமும் தெரியாதழித்தலும் ஞானச்செருக்கு மேலிட்டபோது ஞானவானுக் கியல்பாதல் பற்றி யிங்ஙனங் கூறியதென்க.

சச்சிதானந்த மாயவிடத் தெய்து மனுபூதியாதென விஞவினனென்பது. ஆன்மாவே சச்சிதானந்த மாயவிடத்துப் பிரமமாதற் கையமென்னை? இவ்விரண் டுபதேசமு மொன்றே. (ககஉ)

ககங - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சத்தென் விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சென்மாந் தாஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மானு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ, வுன்மாத யாதனு வுடல்கடவு ளுடன் மனுட வுடன்மாறி மாறியழியுந், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமகனே.

(இ-ள்.) சென்மாந்தரஞ்செய்த வினைகளுடறருமெனிற் செல்காலமிவனுண்டலோ (எ-து)—ஆன்மா தான் பூர்வசென்மங்களிற் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகள் தேகத்தைத்தருமெனச் சத்தப்பிரமாண மிருக்குமெனில் ஆன்மாவாகியவிவன் முன்சென்றகாலங்களிலெல்லா மிருந்திருப்பானல்லவா, கன்மானுபவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்றகாலத்து மிவனுண்டலோ (எ-து)—இப்போதுசெய்துவரு நற்கன்மந்துர்க்கன்மத்துக்கீடாகவினி

வருமனுபவமாவது நரகமாவது சொர்க்கமாவதெனக்கூறின் இனிவருங்கா
லத்து மான்மாவிருக்க வேண்டுமெல்லவா, உன்மாத யாதனுவுடல் கடவுளு
டன் மனுடவுடன்மாறிமாறியழியும் (எ-து)—உன்மத்தமாகிய யாதனுசரீர
மும் தேவசரீரமும் மனிததேகமும் நிலையாது மாறிமாறி யழிந்துபோகும்,
தன்மாயவுடல் கெடினு மிவனிருப்பதுகொண்டு சத்தென்பதொக்கு
மகனே (எ-து)—தனது பிராந்திகாரணமாக வந்த தேகமழியினுந் தானல்
லாததா லான்மா விருக்கின்றானன்றோ இவனிருப்பதுபற்றிச் சத்தென்ப
திவனுக்குப் பொருந்தும் சற்புத்திரா (எ-று).

சென்மங்காரணமாக வான்மாவுண்டென லெவர்க்குமரபாதலினானும்,
அந்நெறியேயேனு மான்மாமுக்காலத்து முண்டெனலை நிலையுறுத்தப் புகுந்
தாரிந்நூலாசிரிய ராதலினாலும், இதனை மறுக்கற்பாற்றன்று. மறுப்பா ரான்
மா காரணமாகப்புகவேண்டும். புகினும், ஆன்மா திரிகரணங்கட்கு மெட்டுவ
தன்று;ஆதலி னனுமானத்தா லுண்டெனலே பொருந்துமென்க. அனுமா
னம், புகை காரணமா நெருப்புண்டெனல் போல்வது. இங்ஙனமாகவேனு
மான்மா சத்தெனற்குத் தடையென்னை. கன்மத்துக்கீடாகத் தேகங்கள் வந்
தகல்வனவெனவே,ஆன்மாவிருந்தன்றோ கன்மம் புரியவேண்டுமென்பதனு
னித்தியமாயிற்று. தேகங்க ளான்மாவாயி னவைபோல வான்மாவும் வந்து
வந்தகலலாம். போக மான்மாவிற்கோ? தேகத்திற்கோ? தேகஞ்சடம், அகர்
த்தா,விகாரவடிவம், துணைக்கருவி யாதலின் தேகத்திற் கன்று, ஆன்மாவிற்
கெனப்படும். ஆன்மா விருந்துதானேதேகபோகங்களையனுபவிக்க வேண்
டும்; இன்றேல் யாதுக் கனுபவம்? ஆதலி னான்மாவே சத்தெனப்படும். ஆதி
யந்தமேற்றலின் தேகந் தேகியன்று. ஆராவியற்கை யவாக்கோடலும்,அகற்
றலும்,பந்தமுத்தியாதலி னிதனையுடையது தேகமன்று;தேகியெனற்கைய
மென்னை? இதனானுமான்மாசத்தெனப்படும்.ஆன்மா தானெத்தேகமுமன்று,
தன்னைத்தவிரவு மில்லை. எனவே, எல்லாமாயு மல்லவுமாயுமிருப்ப தான்மா
வெனப்பெற்றாம். பெறவே,பிராதிபாஸிகசத்து,விவகாரிகசத்து, பாரமார்த்
திகசத்தென்னும் போலிசத்தன்று;எதார்த்தசத் தான்மாவென்றாயிற்று.ஆக
வே, இதனை யகற்றற் கிடமின்றெனக் கண்டாம். இஃதெமது துணிபு.

(க-து.) ஆன்மாவே சத்தெனப்படுவதன்றி வேறின்றென வுணர்க
வென்பது. தெளிந்தார்க்கிஃதுடன்பாடு, ஏனையோர்க்கன்று வேறென்பர்.
வேறென்னல் சொல்வாதம், அர்த்தவாதமன்று. அல்லவோ வெனற்பாலது,
அலோவென்றாயது தொகுத்தல் விகாரம். (௧௧௩).

௧௧௪ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவே சத்தென்றாற்போலச் சித்தெனலையு மானந்தமெனலையு
மேற்குமென் றிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இருளாக மூடுஞ் சுழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்ற
பொழுதும், மருளாம விருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகை

கொண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன் னிடத்தி னிற் போராத பிரியமதனு, லருகாத பிரியஞ் சுகத்தில்வரு மாதலா லானந்தமாமைந்தனே.

(இ-ள்.) இருளாகமூடுஞ்சுழுத்தியிலிராத்திரியி லிரவிசுடரற்றபொழுதும் (எ-து)—இருள்மயமாக வெங்கணுமூடிக்கொள்ளத்தக்க சுழுத்தியவத்தையிலும் கருக்கலிரவிலும் சூரியனும் விளக்குமில்லாதபொழுதும்,மருளாமலிருளையும்பொருளையுந்தெரிகின்ற வகைகொண்டுசித்தாகுமே (எ-து)—ஐயத்தால் மயங்காம லங்ஙனமூடியவிருளையும்வைத்தபொருள்களையுந்தெரிந்துகொள்ளும் விதத்தினுலான்மா சித்தெனப்படுவதாம், பெருவாழ்வுமிக்க தானே தன்னிடத்திற் பேராத பிரியமதனுல் (எ-து)—தடையற்றவானந்தந் தானுதலால் பெரிதானவாழ்வில் மிகுந்ததுதானே இங்ஙனமாயதானே தன்னிடத்தினீக்கமற்ற பிரியவடிவாயிருப்பதினுல், அருகாதபிரியஞ் சுகத்தில்வருமாதலாலானந்தமாமைந்தனே(எ-து)—என்றுஞ்சுருங்காததற்பிரியமானது தானுனந்த வடிவமாதலால் தனதானந்தத்தி லெழுகின்றது இது பற்றி யான்மா வானந்தசொரூபி யெனப்படுவதாம். ஞானபுத்திரா (எ-று).

இரவி சுட ரென்றதனுல், இரவிமுதல் சுடரிறுவாயுள்ள வொளிபேதமேற்கினுமமையும். ஏனையபொரு ளுணர்தற்பாலதன்று தலானும், மருளாமலென்றமையானும் வைத்தபொருளென்றும். எங்ஙனமாயவாழ்வு மான்மாவுக் கயலாதல்பற்றிப் பெருவாழ்வுமிக்க தானேயெனவும், தன்னிடத்தில் தானேபேராத பிரியவடிவாயிருப்ப தான்மாவையன்றி யின்றுதலின், தானேதன்னிடத்தினிற்பேராதபிரியமெனவும், அருகாதபிரியம்,நித்தியதிருத்தி. இதுதன்னிடத்தன்றிப் பிறிதிடத்தெங்கணு மின்மையின், அருகாத பிரியஞ்சுகத்தில்வருமெனவும், தானின்பவடிவமாதலாலான்மாவானந்தமாமெனவுங்கூறினுர். இங்ஙனமானுர்க்கிது தெரியுமன்றி யயலாரைவெறுப்பதென்னே? யாவரும் நன்குறங்குந் தினசுழுத்தியி லானந்தம் வருவானேன்? சாக்கிரசொப்பனவல்லலைச்சாந்தப்படுத்துவதியாது? நானின்றுதா னன்கயர்ந் துறங்கினேனென் றெவருஞ் சொல்வதற்குநயமென்னே? சுகவடி வான்மாவன்றேல்,அங்கே யாதோர் விகற்பமுமின்றித் தனித்துநின்றது யாமன்றே? அங்கேதன்தேகமுதலிய சகமனைத்துங் கண்டிலமென் றுணர்ந்து விழித்துக் கூறவந்ததும் யாமன்றே? யாமெனற்கான்மாவையன்றிப் பொருளுண்டோ? இன்றே. இங்ஙனமிருக்க, ஆன்மாவை யானந்தவடிவமெனற் கையுறுவதென்னே? சகலத்திலான்மாவிருந்துமங்ஙனங் காணப்படாதது நமது குற்றம், அதன்குற்றமன்று. எங்ஙனமெனில், தேகமாதிநாதமிறுவாக்கிடந்த தத்துவக்குழாமயமாகக்காண்கின்றது, அங்ஙனமாகக் காண்கின்றோம். விசாரணையிலல்ல வல்லவெனப் போவானேன்?போவதாலான்மா தத்துவக்குழாத்து ளொன்றுமன்றே, அப்போதான்மாமாத்திரந் தனித்துவிளங்குவதென்னே? விளங்குவதா லுலகமெங்கே?உலைவெங்கே?காணுதிருப்பதென்?

காணுததாற் றுக்கநிவர்த்தியுந் தடையற்றவானந்தமு மெய்துவதென்னே? எய்துவதாலதன்குற்றமன்று, விசாரித்துத்தெளியாதநமதுகுற்றமே. நமது குற்றத்தால் நில்லாது, கேவலத்திலானந்தவடிவாகக் காண்கின்றததன் சுயவடிவாதல்பற்றியென்க. ஆன்மாவின் சுயவடிவமானந்தமெனற்கிழுக்கென்னே? தினசுழுத்தியிலியல்பாகவே யான்மா தனிக்குமாறுபோன்று சகலத்திலுமியல்பாகவேதனித்திருத்தலை யாங்கண்டிலம். இது தத்துவக்குழாத்தை விசாரித்தாலகத்திற்காணும். உதாரணம். "என்று மிருந்தபடி யிருப்பதியல்பேயென்னுமொருவேதம்" என்பதனுற் காண்க. என்றுந்தனித்திருத்த லான்மாவாதலா லானந்தமென்ருர். தடுப்பா ரயலைச் சுகிப்போர்.

(க-து.) ஆன்மா தன்னைத்தா னுணரற்பாலதாதலின் தானே யானந்தவடிவாமெனற் கையமின்றென்பது. (ககச)

ககரு - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சுகசாதனம்போல்வ தன்றென விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

அன்னபா ஞதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்கும்வெகுபிரிய மாகு, மின்னவா ருன்மாவு மானந்த சாதனமெனக்கருதல்பொருளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசா தனங்களொடு சொல்லுவா யாகின்மகனே, யுன்னதா னந்தம்வே ருேவனுப விப்பதா முபயவான் மாவுமுளதோ.

(இ-ள்.) அன்னபாஞதிசுக சாதனமதாகையா லார்க்கும் வெகு பிரியமாகும் (எ-து)—அன்னமாகியவுணவும் பானமாகிய நீருமிவைபோல்வன பிறவும் சுகத்துக்குச் சாதனக்கருவியாயிருப்பதா லெவர்க்கும் வெகு பிரியவடிவா யிருக்கும், இன்னவா ருன்மாவு மானந்த சாதனமெனக் கருதல் பொருளல்லவே (எ-து)—இதேபிரகாரமாக வான்மசொரூபமுஞ் சுகத்துக்குச் சாதனக்கருவியென நினைத்தல் பொருளாகுமா? ஆகாதே, சொன்னவான்மாவையொரு சுகசாதனங்களொடுசொல்லுவாயாகின் மகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! மேற்கூறிய வாத்மசொரூபத்தைச்சுகசாதனங்களிலொன்ருே வெமையாகக் கூறுவையாயின், உன்னதானந்தம் வேருேவனுபவிப்பதாமுபயவான்மாவுமுளதோ (எ-து)—உன்னைவிட வுனதானந்தமென்பது வேறுதானே வேருயினதனை யனுபவிப்பதற் கிரண்டாவதாக நின்றுள்ள வான்மாவென்பது முண்டோ (எ-று).

பசிதணித்தற்குரியவைகளை யன்னமெனவும், தாகந்தணித்தற்குரியவைகளைப் பானமெனவுங் கூறுவது பொது. ஆதியென்றமையாற் சத்தபரிசாதிவிடயமெனப் பெற்ரும். அன்னபாஞதிகளைச்சுகமென்ஞது சுகசாதனமென்றது, பசியுந் தாகமுந்தணிந்தவுடன்எதிரிலிவையிருந்தும்வெறுப்பாகக்காண்டலி னென்க. ஒப்பின்மையின் வெகு பிரியமாகுமெனவும், பொருளல்ல

வற்றைப் பொருளெனக்கோடலால் சுகமல்லவற்றைச் சுகமெனக் கோடல் வரும்; இங்ஙனமாகாரரியர்; ஆவாரெவரும். இது பற்றியார்க்குமெனவும், நிரதிசயானந்தமொன்று, அதை யனுபவிக்கு மான்மாவொன்று, ஆகவிரண்டாக வேண்டும். இரண்டாயின், விடையானந்தம் போல்வதாகும். அன்றேல், ஆன்மானந்தமெனச் சிறப்பெய்தற் கடையாளமென்னை? விடையானந்தம்போ லான்மானந்தமுஞ் சுகசாதனமெனின், விடையானந்தத்தை வேறுநின்றனுபவிப்ப தான்மாவைப்போ லாத்மானந்தத்தை வேறுநின்றனுபவிப்ப தாத்மாவாகவேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளில், இரண்டான்மாவிருக்கவேண்டும். ஆதலி னுபயவான்மாவு முளதோ வெனவுங்கூறினர். உபயவான்மாவு மென்பதினும்மை, எதிர்மறை. உளதோவென்பதி லோகாரம், வினு. விடயானந்தத்தை யனுவிப்பதாத்மா,ஆத்மாநந்தத்தை யனுபவிப்ப தாத்மாவென்புழி, அஃதயலே. இது தன்னைத்தானேயெனத் துணிபுதரலால், இன்னவா ருன்மாவு மானந்த சாதன மெனக்கருதல் பொருளல்லவே யெனத்துணிந்து கூறினரென்க. இத்துணிபறியா ரான்மாவையான்மா வனுபவிக்குமாவென் றிகழ்ந்து கூறுவ தென்ன விவேகமோ யாமறிகிலம்.

(க-து.) விடயத்தைப்போல வான்மாவையுஞ் சுகசாதன மெனல் கூடா தென்பது. ஆர்க்குமென்பதி லும்மை, முற்றும்மை. ஆன்மாவு மென்பதி லும்மை, உயர்வு சிறப்பு. நீயாகிற சுகத்தை யனுபவிப்பதற்கு நீ யெனல் வேறுளதோவென்பார்,உன்னதானந்தமெனத் தற்கிழமையாக்கினர்.

கககூ-கவி. அ-கை.

[ஆன்மானந்தத்தை யான்மாவே யனுபவிக்குமென்ற துறுதிபெறுமாறு நால்வகையேதுக்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகு வெகுபிரிய
மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெ
குபிரிய மாறாதுகாண், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்
மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள்
விடும்வ்வை யவனால் விடப்படா தொருநாளுமே.

(இ-ள்.) விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும் வெகுபிரியமான்மாவிலாம் (எ-து) விடயத்தைச் சுகமெனக்கருதியனுபவிக்குங்கா லச்சுகத்தில் வரும் பயனுகியபிரியம் அப்போது பிரியம்போற் காணுமளவினதாம் ஆன்மாவைச் சுகமெனக்கருதிச் சுருதியுத்தி யனுபவங்காரணமாக வனுபவிக்குங்கால் அவ்வான்மாவி லப்போதெழும்பிரியங் கணப்போதளவினதன்று என்றும் விடாதிருத்தலின் வெகுபிரியமாயிருக்கும், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவருமான்மாவில் வெகுபிரியமாறாதுகாண் (எ-து)— விடயசுகங்காரணமாக மேலிட்டுவரும் பிரியமானது நிலேயாது மாறி மாறி வரும்,ஆன்மநாட்டத்தைவிடா திருக்குங்காலப்போதவ்வான்மாவில்மேலிட்

டெழும் பிரியமான தின்னவளவினதென வுவமைகொண்டு கணித்தற் கரியதாகும். அன்றியு மென்றுமாறாதொருதகையதாகவுநிற்குநிலையினதாம், விடயசுகம் விடலுமாங் கொள்ளலுமாமான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார் (எ-து)—விடயசுகமானது வெறுத்துவிடுதற்கும் விரும்பியேற்றுக்கொள்ளுதற்குந் தகுதியதாம் இதுபோல ஆன்மாவைவெறுத்து விடுவார்யாவர்? வெறுத்துவிடாதுவிரும்பியேற்பவர்யாவரிதனைநீயேயாராய்ந்து காணுதி, விடயசுகபோகங்கள் விடுமவனை யவனால்விடப்படா தொருநாளுமே (எ-து)—இஃதன்றியும் விடயசுகமயமாயுள்ள போகங்களை யொருவன் வெறுத்துவிடக் கூடும் அங்ஙனமதை வெறுத்துவிட்டவன் தன்னால தன்னை வெறுத்துத் தன்னைத்தான் புறம்பிலகற்றக் கூடுமோ? ஒருநாளுங் கூடாதே (எ-று).

விடயசுகமென்னாது பிரியமென மிகைப்படக்கூறியது, விடயஞ் சுகமாயிருப்ப தியல்பேனும் பிரிய மியல்பாயிருப்பது முறையோ? நம்மிடத்தினின்றும் பிரியத்தைவிடலுங் கொளலுங்கூடும், சுகத்தை விடயத்தினின்றும் பிரிக்கவுங் கூட்டவுங்கூடுமோ? சுகம், விடயத்துக் கியற்கைபோல்வது. பிரியம், நமக்குச் செயற்கைபோல்வது பற்றியென்க. விடயசுகமென்றாற்போ லான்ம சுகமென்னவேண்டும். ஆதலினிங்கே சுகமென்பதெஞ்சி நின்றது. விடயசுகப்பிரியமென்னாது விடயசுகமதில்வருதல் பிரியமென்றமையின் சுகம் வேறு, பிரியம் வேறெனப் பெற்றாம். ஆன்மாவில் வெகு பிரியமென்றதனால் விடயப்பிரிய மற்பமெனத்தோன்ற விடய சுகமதில் வருதல் பிரியமாத்திர மாகுமெனவும், மாத்திரம் - அளவு, அது இங்கே அற்பத்தைக் குறிக்க நின்றது. விடயமான்மாவுக் கன்னியமாகும்போது அதன் சுகமும் அதுபற்றிவரும் பிரியமும் அன்னியமாகவேண்டுமன்றோ? அப்போது பிரிய மற்பத் தன்மையையும் மாறும் புடைபெயர்ச்சியையு மேற்பதற் கிடையூறென்னையுளது. அதுபோல, ஆன்மாவுக்கான்மா வன்னியமாகாதபோது, அதன்சுகமும், அதுபற்றிவரும் பிரியமு மன்னியமன்றாகவேண்டும். அப்போது பிரியம் அதிகத்தன்மையையும், மாறாப்புடைபெயர்ச்சியையு மேற்பதற் கிடையூறென்னையுளதென்பார், இங்ஙனங்கூறினாரென்க. இஃது "எஞ்சியசொல்லி னெய்தக் கூறல்" என்னு முத்தி.

(கு-து) விடயப்பிரியஞ் சிறுபான்மை. ஆத்மப்பிரியம் பெரும்பான்மை. விடயப்பிரியம் மாறிவரும், ஆத்மப்பிரியம் மாறாதுநிற்கும். விடயப்பிரியம் விடவுங் கொளவு மியையும், ஆத்மப்பிரியம் விடவுங் கொளவு மியையாது. விடயப்பிரியத்தை நீக்கினவன் தன்னைத்தா னீக்கிவிடக் கூடுமோ கூடாது. இங்ஙனமாய வேதுக்களா லான்மாவுஞ் சுகசாதன மெனலை மறுத்தாரென்பது. எப்போது மென்றுணர்த்த, ஒருநாளென்னா தொருநாளு மெனப்பட்டதென்க. இஃ தாத்மானுபவிக் குடன்பாடன்றி விடயானுபவிக் கெங்ஙன முடன்பாடாம். உடன்படாமை விசாரியாக் குற்றமன்றி யான்மக் குற்றமன்று. தன்னைத்தான் விசாரித்துத் தெளியாதார், ஆன்மா சச்சிதானந்த மெனலேலாது வேறென்பார். இதுநிற்க,

இது கன்மம்பத்திபோ னம்பிக்கையன்று, பிரத்தியட்சமாதலின் பாரென்னார். நிரதிசயானந்த மான்மப்பிரியம், ஏனைய விடயானந்தம் பிரமானந்த மன்னியோன்னியாபாவ மெய்தலால், அதிசயானந்த மெனப்பெற் றயல் பிரியமென் றாயிற்று. (௧௧௬)

௧௧௭ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவிடயம்போல விருப்பு வெறுப்புரு வன்றெனின் சிலர் தன்னைத்தான் வெறுத்துக் கொலை செய்து கொள் வானே னென்ற வினாவிற்கு விடை யிக்கவி யிற் கூறுகின்றார்.]

வேகின்ற கோபங்களா லென்னை நான்கொன்று விடுகிறே னென்று சிலபேர், சாகின்ற படியினாற் றன்னையே தான் கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே, தேகந் தனைக்கொல்லு மவனால்விடப் பட்ட தேகமவ னல்லன் மகனே, யாகந் தனிற்கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மா வெறுப்ப திலையே.

(இ-ள்.) வேகின்றகோபங்களா லென்னை நான்கொன் றுவிடுகிறேனென் றுசிலபேர் (எ-து)—சிலபேர் யாதேனுமோர் காரணம்பற்றி மிக்ககோபங் கொண் டென்னைநான் கொலைசெய்து கொள்ளுகிறேனென்று, சாகின்ற படியினாற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல்சங்கையலவே (எ-து)- அதற்கியைந்தமுயற்சிசெய்து சாகின்றபடியினா லிதற்கென்செய்துமெனக் கேட்பையாயின் மெய்யே இங்ஙனந் தன்னையேதான் கொலை புரிந்துகொண் டொருவன் சாகின்றனனே யிஃதென்னைகொலோ வெனச் சங்கித்தல் சரியான சங்கையல்லவே (எங்ஙனமெனின்), தேகந்தனைக் கொல்லுமவனால் விடப்பட்டதேக மவனல்லன்மகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! தன் தேகத்தைத்தானே கொலைசெய்துகொள்பவனெவனோவவனால்விடப்பட்ட அவன்தேக மவனருமா அவன்தேகமல்லனே ஆயின் சம்மதி வசனம்யாதெனின், ஆகந்தனிற்கோப மலதுதனை யொருநாளுமான்மா வெறுப்ப திலையே (எ-து)—அவனுக்கெழுந்தகோப மவன்தேகத்தின்மேலன்றி யவனாகியவான்மாவின்மே லன்றே ஆன்மா தன்னைத்தான் வெறுத்துக்கொள்வதுமுண் டோ ஒருநாளுமில்லையே இதனையோசியாது கூறுவதென்னை கொலோ யாமறிகிலம் (எ-று).

வேகின்ற கோபமென்றமையின் மிக்ககோபமென்றாம். பலருக்குமுண் டாங் கோபமனைத்து மொருங்குதிரண்டுருக்கொண்டாற்போல்வதின், கோ பங்களெனப் பன்மையிற் கூறியதென்க. அவன்சங்கித்ததாக விவரா சங்கித் துக்கொண்டது, விடயம்போலான்மாவும் விருப்புவெறுப்புருவாமெனலைக் குறிப்பித்தற்கு, தேகஞ்சடமகர்த்தாவாதலின் தன்னைத்தான் கொலைசெய்து கொள்ளுமோ கொள்ளாதே, ஆதலின் தேகியாகிய வான்மா தன்னைத்தான் சாணவகையறியாதே தன்னைத்தா னெங்ஙனங் கொலைசெய்துக்கொள்ளும். அங்ஙனமன்று. ஆன்மா தன்னைத் தேகமெனக்கருதிய பான்மைமேற் கொண்டாலது

னைத்தானெனெத்தொன்றுதொட்டு வழங்காநிற்றலின், அதுபற்றிமிக்கொண்டகோபத்தா லென்னைநான்கொலைசெய்துகொள்ளுகிறேனென்றுசொல்லித் தன்னைத்தான்கொன்றுசெத்தானென னுலகவழக்க மதனைச்சங்கையெனக் கொள்வது தவிர்க வென்பார், தன்னையே தான்கொன்றுசாவனெனல் சங்கையலவேயெனவும் ஆன்மா தேகமானால் தேகத்தை மாய்த்துக் கொள்வது கூடும், அங்ஙனமன்றே. இதுபற்றித் தேகமவனல்ல னெனவும் மூடத்தனத்தாற் றன்கோபத்தைத் தன்தேகத்தின்மேற் காட்டினதன்றித் தன்மே லன்றென்பார், ஆகந்தனிற்கோப மலதுதனையொருநாளு மான்மா வெறுப்ப திலையே யெனவுங்கூறினர். விடயமல்லாதது பிரமம், அதற்குரிய வானந்தவிலக்கணத்தை யான்மாவுக்கு முரியதென மாட்டிநடத்தலின், இது மாட்டெறிந்தொழுகலென்னுமுத்தி.

(க-து.) ஒன்றை ஒன்றாகக்கொண்டு சங்கிப்பது தவிர்கவென்பது. சங்கையென்றாலென்றோர் பிரதியிலிருக்கின்றது. தன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் மயக்கவணி. (கக௭)

கக௮ - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவே பிரியவடிவாமெனக் காட்டப் பிரியபேதங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தாகப்படும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தனயனிலு முடல் பிரியமா, மாகத்திலும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரிய முயிரா, மேகப் பிராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்த வான் மாமுக்கிய, மூகத்தி னுற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று மொன்றினென் றதிகமகனே.

(இ-ள்) தாகப்படும் பொருளிலும் மகன்பிரியமாந் தனயனிலு முடல் பிரியமாம் (எ-து)—எவரும்பிரியப்படற்கேயைந்தது தனம் அந்தத் தனத்திலுமிக்கது சுயபுத்திரப்பிரியம் அந்தச் சுயபுத்திரப் பிரியத்திலு மிக்கது தன் தேகப்பிரியம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரிய முயிராம் (எ-து)—அந்தத் தேகப்பிரியத்திலு மிக்கது பஞ்சேந்திரியப்பிரியம் அந்தப் பஞ்சேந்திரியப் பிரியத்திலும் கரணமாகிய மனம் பிரியமாகக் காண்கை அந்தமனம் பிரியமாகக் காண்பதிலு மிக்கது உயிர்பிரியமாகக் காண்கை, ஏகப்பிராணனிலும் வெகுபிரியமான்மாவி லிந்த வான்மா முக்கியம் (எ-து)—அந்தத் தனதொன்றானவுயிர்பிரியமாகக் காண்கையிலுந் தன தான்மப்பிரியம் மிகப் பெருக்காக்காண்கை ஆதலி னிந்தவான்மாவே யெவற்றிலுமுக்கியமாகும், ஊகத்தினுற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று மொன்றினென் றதிகமகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! இவற்றையெல்லா மனத்தினு லூகிக்குங்கால் கௌணம் மித்தை கர்த்தா என வாத்மா மூன்று

வகையினதாகப் பெயர்பெறக்காணும் இம்மூன்று வகையு மொன்றுக் கொன் றதிகமாகக் காணும் (எ-று).

தனம், மகன், உடல், புறக்கரணம், அகக்கரணம், உயிர், ஆன்மா எனப்படுவனவாகிய விவ்வேழும் பிரியத்திலொன்றுக்கொன் றதிகமேனும், ஆன்மா மகா முக்கியமென்றதனா லேனையவாறும் அமுக்கியமெனப் பெற்றாம். இனி இவற்றையெல்லாஞ் சுருக்கி நான்காத்மாத்மாவாக்கப்புகுந்தாரிக் கவியில் தொகையாகமூன்றைக்கூறியொன்றுக்கொன்றதிகமென்றாரென்க. ஒருவன் தன் வீடுபற்றி வேவதை யசதியிற் காண முன்னர்த் தன்பணப்பெட்டியை யெடுக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், தொட்டிலிலுறங்குந் தன் மகனை யெடுக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், தன்னுடலைப் பாதுகாக்கத் துணிவன். கூடாவிடத்தில், கண்முதலிய தன்பொறிகட் கிடையூறுவராது காக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், மனமுதலியவகக்கரணங்கட்கிடையூறு வராது காக்கத்துணிவன். கூடாவிடத்தில், தன்னுயிரையேனுங் காக்கத் துணிவன். கூடாவிடத்தில், முடிவில் தானாகிய வான்மாவிடையூறெய்தாது காக்கத்துணியாநிற்பன். ஆதலி னிம்முறை வந்தவாறிவ்வேது பற்றியென்க.

(க-து.) உயிர்க்கியற்கையெனப் பிரியபேதங்களை நிரையேயெடுத்துக் காட்டினாரென்பது. இங்ஙனங் காட்டியது தனமாதிபிரியங்களி லொவ்வொன்றிற்கு நட்டமெய்தத் தனக்கு வந்ததாக மரணமெய்தலு முளதென் றுணர்த்தற்கென்க. இங்ஙனமாய பிரியபேதமனைத்து மாத்மப்பிரியலேசமாதலின், தற்பிரியத்துக் கிடையூறின்றென்க. தனமாதிகளிலுள்ளவும்மைக ளிழிவு சிறப்பு. கரணத்திலு மென்பதும், இவற்றிலென்பதிற் பெயருஞ் சாரியையுந் தொக்கின. ஆக்கவியைக்குறிப்புமுற்று மூன்று விரியும் மூன்று தொகையுமாயிருத்தலி னனைத்தையுந் தொகையாக்கி முடிவில் முற்றாக்கி யுரையிட்டாம். இது சிறப்புப்பற்றி யென்க. (ககஅ)

கக௯ - கவி. அ - கை.

[நான்காத்மா வெனற்கும், ஒன்றுக்கொன்று முக்கியமெனற்கும், அவசரமிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான கௌணவான்
மா முக்கியம், விடலாத வுடலம் பரிக்குநா ளுடலான மித்தையான்
மாமுக்கியந், திடமான நன்மைகதி வேண்டினாற் கர்த்தனாஞ் சிவ
வான் மாமுக்கியஞ், சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான
தானே மகாமுக்கியம்.

(இ-ள்.) கெடலானபொழுதிவன் காணிக்குமகனானகௌணவான்மா முக்கியம் (எ-து)—தன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவந்தபோது தனதாஸ்திக்குரியோன் மகனாதலா லவன் கௌணவான்மா வெனப்படுவன் அந்த வவசரத் திற்கௌணவான்மாவே முக்கியமாகும், விடலாதவுடலம்பரிக்குநாளுடலான

மித்தையான்மா முக்கியம்(எ-து)—தன்னைவிட்டுநீங்காத தனதுடலைத் தானெனச் சுமக்கும்போது தானெனற்குரிய திவனுக்குடலாதலா லவ்வுடல் மித்தையான்மாவெனப்படும் அந்த வவசரத்தில் மித்தையான்மாவே மகா முக்கியமாகும், திடமான நன்மைகதிவேண்டினுற் கர்த்தனுஞ்சீவவான்மா முக்கியம் (எ-து)—இடையிலழியாதுறுதியாயுள்ள நற்கதியடைய விரும்பினுல்அப்போதுதானொருமுதலா நின்றதற்குரியவரியமுயற்சிசெய்தப்பலனை யனுபவித்தற்குக் கர்த்தத்துவமாயிருப்பவன் சீவனுதலால் அந்த வவசரத்திலச்சீவன் சீவவான்மாவெனப்படுவன் அதனுலந்த சீவவான்மாவே மகா முக்கியமாகும், சடமாயு முத்தியினில் ஞானவான்மாவான தானே மகா முக்கியம் (எ-து)—சடத்துவமாயுள்ளவனைத்து மொருங்கே நசித்தற்கிடமாயது முத்தியாதலா லந்தமுத்தியில் ஞானுகாரமாயிருந்த தன்னை யதுவாயனுபவிப்பவன் ஞானுத்மாவாதலால் அந்த வவசரத்தில் ஞானுன்மா வெனப்படுவன் அதனுலந்த ஞானுன்மாவான தானே மகா முக்கியமாகும் (எ-று).

காணி, உரிமை.உரிமையாவது,ஆஸ்தி. இதுபற்றி யாஸ்தியென்றும். தனதுரிமைக்கு மகன் பாத்தியனுதல், தனதந்தத்திலாதலால், கெடலான பொழுதென்பதற்கு, தன்னுயிர்க்குக்கெடுதிவந்தபொழுதென்றுரைகொண்டாம். விடலல்லாதவென்றது. விடலாதவென்றுயது தொகுத்தல்விகாரம். மகன் முக்கியமாயவிடத்துக் கௌணவான்மாவெனவும், உடல்முக்கியமாயவிடத்து மித்தையான்மாவெனவும், சீவான்மா முக்கியமாயவிடத்துக் கர்த்தான்மாவெனவும்,ஐக்கியமுத்திக் கான்மாமுக்கியமாயவிடத்து ஞானுன்மாவெனவும் பெயர்வந்ததென்க. இந்த வவசரமெல்லா மான்மாவாயிருத்தலினிந்நான்கையு மான்மாவென்றதென்க. சடமாயு முத்தியினிலென்றதனுல் திரிபுடியற்றதென்றுயிற்று. இங்ஙனமாயதுபற்றியயிக்கியமுத்தியென்றும். அம்மூன்றையு மான்மாவென்ற தவசரம்பற்றியும், தானுகிய வான்மாவை ஞானவான்மாவென்ற தெதார்த்தம் பற்றியு மென்க. ஆதலி னம்மூன்றும், பூர்வபட்சம். இது சித்தாந்தம்.

(க-து.) ஞானவான்மாவே முக்கியமாமெனற் கிங்ஙனங் கூறினுரென்பது,பிரியபேதங் காட்ட நான்கான்மாவென்றது; ஞானவான்மாவைக் காட்டிலும் பிரியவடிவம் வேறின்றெற நாட்டியதை வற்புறுத்தற்கென்க. ஐக்கியமுத்தியென்றது நிரதிசயானந்தத்தை. வேறெனல் பிதற்றல் இதில் முக்கியநான்கில் ஆக்கவினை யெஞ்சி நின்றன. (கககூ)

கஉ0 - கவி. அ - கை.

[விருப்பு முதலிய மூன்றுமயமாகாத வானந்தமே ஆன்ம சொரூப மென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

புலியுமனு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனி னும்வெறுப்பா, மூலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியி லுதாசின

மாமாதலான், மலினமறு சின்மயன் பல்வகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழா, னலகிலா னந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை யாராய்ந்து பார்மைந்தனே.

(இ-ள்.) புலியுமனுகூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனினும்வெறுப்பாம்(எ-து)—புலியேனு நமக்கு நயமுண்டாதற் கனுகூலமாயிருக்குமாயின் விருப்புருவாகும் தந்தைக்குவிரோதமாநடக்கில் புத்திரனேனும்வெறுப்புருவாகும், உலகிலிருவகையுமல்லாத புல்லாதியி லுதாசீனமாமாதலால்(எ-து)-உலகின்கண்ணிவ்விரண்டுவகையு மல்லாதபுல்முதலியவைகளிலிருப்பதுதாசீனமாகும் ஆதலின்,மலினமறு சின்மயன்பல்வகையுமிப்படிமகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்(எ-து)—களங்கரகிதமானஞானமேவடிவாவிளங்கு மான்மாவென்போன் இங்ஙனமவைபோலப் பலவிதத்தானு மானந்தமென்பதுசற்றுமில்லாத விருப்பமுதலியமூன்றனுமவமதிப்பெய்தான், அலகிலானந்த வடிவாகுமுன் சொரூபத்தை யாராய்ந்துபார் மைந்தனே (எ-து)-அந்த வான்மா நீயாதலா னீயேதடையற்ற வானந்தவடிவமென்பதாகும் ஞானபுத்திரா! இதிலையமுளதே லுனதெதார்த்த வடிவத்தைச் சுருதியுத்தி யனுபவங்காரணமாக நீயே யாராய்ந்து தெளிந்து காணுதி(எ-று).

அனுகூலத்தாற்புலியும் விருப்புருவாகவும், பகைத்தலாற் புத்திரனும் வெறுப்புருவாகவும், புல்முதலியவை யிவ்விருவகையுமல்லாததா லுதாசீனவடிவாகவுங் காணும். உதாசீனம் விருப்பு வெறுப்பின்றியிருக்கை. புலியுமென்பதி லும்மை,இழிவுசிறப்பு.புதல்வனெனினுமென்பதிலும்மைஉயர்வுசிறப்பு. ஆன்மாதன்னுணருந்திரிசியத்தில்விருப்பாதிமூன்றுமன்றித்தன்னிடத்தின்று.எனவே,தானிம்மூவுருவாகக்காணப்படாதென்பதாயிற்று.தற்றெரிசனத்திலிவைமூன்றுந் தன்பாலின்மையின் மலினமறு சின்மயன்பல்வகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழானெனவும்,இம்மூன்றுருவுமாகத்தானியைதற்பாலதன்றுதலி னான்மாவலகிலானந்தவடிவாகுமெனவும், நீயுமான்மாவாதலா லலகிலானந்தவடிவநீயேயிதனைக்கண்டு தெளிதியென்பார், உன்சொரூபத்தை யாராய்ந்து பாரெனவுங் கூறினர். இது கன்மகாண்டம் பத்திகாண்டம்போல்வதன்று, ஞானகாண்டமாதலினிப்போதேயுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விவ்வருத்தங்களை யனுட்டித்துக்காணலாம். தானாகிய வான்மா சத்துஞ்சித்துமன்றி யானந்தம்வேறென்பார், தன்னைத்தான்காணார். இவர் தன்னிழப்பு, அருட்டெரிசனம், பரைதெரிசனம், ஆனந்தோதயம், ஆனந்தாதீதமென்பவற்றைத் தனக்கயலாகக்கண்டு வாளாபோயினர். இவர்களெல்லாங் கிரியாயோகக்குறியினரன்றி ஞானியரன்று. இதுநிற்க.

(க-நு.) ஆன்மா விருப்பு, வெறுப்பு, உதாசீனத்து ளொன்றன்றுதலி னானந்தவடிவமே யென்பது. இனிக்கூறப்புகு மேஷ்டவிதானந்தத்து ளிஃதாத்மானந்தமாதலி னதற்கிதுவே விதியெனக்கொள்ள வேறு கூறுதொழிந்தனர். இஃதுரைத்தாமென்ற லென்னுமுத்தி. தன்னிலக்கண மினைய

தென விதனுலுணர்க. தன்னைத் தரிசியாவளவுந்தற்பிரிய மிம்மூவகையாகக் காணுமென்ப தருத்தாபத்தி. அனைத்து மாத்மப் பிரதிபலனமாதலி னெல்லாச் சுகமு மான்மாவேயெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். (கஉ௦)

கஉக - கவி. அ - கை.

[தனவானந்தமுதலிய வானந்த பேதங்கள் பலவென்றீ ரத்தொகையின் விபரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென் வினவ அதற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மானஞ் சிறந்தகுரு நாதனே யானந்த வகைக ளெத்தனை யென்னிலோ, ஞானந் திகழ்ந்தபிர மானந்தம் வாசனு னந்தம்விட யானந்தமென், றானந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த னேயெட்டு மஃதின்ன தின்னதென்வே.

(இ-ள்.) மானஞ்சிறந்த குருநாதனே யானந்தவகைகளெத்தனையென் னிலோ (எ-து)—பெருமையிற்சிறந்த சற்குருநாதனே ஆனந்தவகைகள்பல வெனக்கூறினீரே யவையாவையெனில், ஞானந்திகழ்ந்த பிரமானந்தம் வாசனானந்தம்விடயானந்தமென்றானந்த மூன்றுவிதம் (எ-து)—ஞானமே வடிவாவிளங்குகின்ற பிரமானந்தம்வாசனானந்தம் விடயானந்தம்எனவானந் தமூன்றுவகையாம், எட்டுவகையென்பர்சிலரவ்வைந்துமிதிலடக்கம்(எ-து)- சிலரெட்டுவகை யென்று சொல்லுவர் அந்தவைந்துவகையு மிம்மூன்றிலட க்கமாம், ஆனந்தவகைசொலக்கேள் மைந்தனேயெட்டு மஃதின்ன தின்ன தெனவே (எ-து)—ஞானபுத்திரா ! அந்த வெட்டுவிதானந்தங்களு மின்ன தின்னதென்று தனித்தனியே சொல்லப்புகுது மதனைக்கேளுதி (எ-று).

சமஷ்டி யுபாதிகுணந் தொழில்காரணமாகப் பகவத்கீலை கூறுகிற்பர், மதத்தர். மகாவாக்கியமும்,சத்துக்களும், இந்நூலாசிரியரும், ஞானமேபிரம மெனக் கூறுகிற்பர். அஞ்ஞானமே வஸ்துவெனி லெவர்க்கு முடன்பாட ன்று. ஞானமேவஸ்துவெனலை மறுப்பதென்னை? இதுநிற்க. அவ்வைந்து மென்றது. ஆத்மானந்தம், முக்கியானந்தம், நிசானந்தம், அத்துவிதானந்தம், ஞானானந்தமென்பவற்றை. இதிலடக்கமென்றது, பிரமானந்தத்திலாதலா லொருமையிற் கூறலாயினர். ஏனையவைந்துமெனற்குப் பதிலாக அவ்வை ந்துமென்றார். இதிலெனப் பொதுப்படக் கூறியிருக்க பிரமானந்தத்தி லெனக்கொண்டது ஏனைய விரண்டி னம்சங்களன்றுதல் பற்றியென்க. எட்டு மிக்கவியிற் கூறாது மறுகவியிற்கூறப்புகுவதால்,அஃதெனப்புறச்சுட் டாக்கினும். எட்டுமென்பதுதொகையொருமைபற்றி யஃதெனவொருமை யிற்கூறினர். எட்டுவகையென்பர் சிலரென்றதனால், மூன்றுவிதமென்பது பலரெனப்பெற்றாம். எட்டுமென்பதிலும்மை முற்றும்மை. இனிவகுத்துக் காட்டப்புகுதலா லிது தொகுத்துச் சுட்டலென்னு மூத்தி.

(க-து.) ஆனந்தபேதங்களையெல்லாஞ் சுருக்கித் தொகையாக வெட்டென்பது. (கஉக)

கஉஉ - கவி. அ - கை.

[மேலட்டவிதானந்தமென்ற ரதன்வகையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரம சுகமா, மோகத் தனந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப்பிரிய மான்மசுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுகமு தாசின முற்றசுக நிசசுகமதா, மேகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்த சுக ஞானசுகமே.

(இ-ள்.) போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம்(எ-து)—போகங்காரணமா வெய்துஞ்சுகம் விடயசுக மெனவும் நித்திரையெனற் குரியதியாதோ வதனிலெழுஞ் சுகம் பிரமசுகமெனவும், மோகத் தனந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப்பிரிய மான்மசுகமாம் (எ-து)--மயக்கமாயுள்ள வுறக்கத்தெழுஞ்சுகம் வாசனைசுகமெனவும் எங்குந்தனது பிரியவடிவாகக்காணுஞ்சுக மான்மசுகமெனவும், யோகத்திலுளதுமுக்கிய சுக முதாசின முற்றசுக நிசசுகமதாம்(எ-து)—சமாதிகாரணமா வெழுஞ்சுக முக்கியசுகமெனவும் உதாசினங் காரணமாவெழுஞ்சுகம் நிசசுக மெனவுங், ஏகத்தைநோக்க லத்துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்த சுகஞானசுகமே(எ-து)--தான்மாத்திரமா மிஞ்சி நிற்றலை நோக்குவதாலெழுஞ்சுக மத்துவிதசுக மெனவும் மகாவாக்கியங் காரணமாக வெழுந்தசுகம் ஞானசுக மெனவும் பெயர் பெறும் (எ-று).

இனி இவற்றைத் தனித்தனி கூறப்புகுதலா லொவ்வொன்றி னிலக்கணங்களை யாங்காங்குக் கூறுதும். போகம்--இரண்டொன்றாக வினைதல். அவ்வவற்றையு மவ்வவ் விலக்கணங்களாற் காணலாம். (கஉஉ)

கஉங - கவி. அ - கை.

[அஷ்டவிதானந்தங்களையுந் தனித்தனி சொல்லப்புகுவார், இக்கவியில் விடயானந்தவிலக்கண மினையதெனக் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

இவ்வா றுரைசெய்த சுகபே தங்களி னியல்பா மவைசொல மகனேகே, ளெவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயநத்தி லுறுநேரஞ், செவ்வா மனமக முகமா மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்கா, ணவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மனுபவ மதுதான் விடய சுகாநந்தம்.

(இ-ள்.) இவ்வா றுரைசெய்த சுகபேதங்களி னியல்பாமவைசொல மகனேகேள் (எ-து)—இங்ஙனந் தொகைவகையாகக்கூறிய வானந்தபேதங்

களுக் கியல்பாயுள்ள விலக்கணங்களைத் தனித்தனியே விரிவாக யாங்கூற ஞானபுத்திரா நீகேளுதி, ஒவ்வாநனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரம்(எ-று)-இயைதற்கொண்ணாத பந்தசாக்கிரத்தில் விவகாரநிமித்த முழல்வோன் றனதல்லல்கெட வுறங்கற்கமைத்த பஞ்சணைமெத்தையில் விழிதுயிலுங்கால், செவ்வாமனமக முகமாமதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்காண் (எ-து)—தடையின்றி மனமானது சகாகாரமாதலை விட்டகமுகமாக நழுவும் அப்போதம் மனதி லறிவானந்தத்தின் சாயை படும், அவ்வா றிவனுளமகிழ்வா மனுபவ மதுதான் விடய சுகானந்தம் (எ-து)—அங்ஙனம் படுநெறியா லவனுள்ளமானது சுகாகாரமாகக் காணும் அங்ஙனங் காண்பதே றனுபவமாம் அந்நெறித்தாய சுகமே விடயானந்தமெனப்படும் (எ-று).

சுகமெனக் கருதற்கொவ்வாததுபற்றி யொவ்வாநனவென்றார். இந்நனவல்லலைத் தரற்குரித்தாதலிற் பந்தசாக்கிரமென்றும். உறங்குஞ் சயனமதுறுநேரமெனப் பாடமுமுண்டு. உறக்கம் வரும்போது மனமானதியல்பாகவே தினந்தோறுஞ் சகாகாரத்தினின்று நழுவலும், சுகாகாரமாதலு மெவ்வுயிர்க்கு மனுபவமாயிருக்க, இதனை வேறு வழியில் வருத்தியுரைகோடல் பொருந்தாது. பொருந்துமெனின், விடயானந்தமெனவும், உறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரமெனவுங் கூறுவதெற்றிற்கு? ஆதலிற் கூடாதென்க. முன் கவியில் போகத்தில்வரு சுகமென்றார். போகமாவது இணைதல். இங்கே மனமுஞ் சிதானந்தசாயையு மிணைதல். விசாரத்தெளிவால் மனஞ்சகாகாரத்தினின்றுநழுவிச் சுகாகாரமாதலொன்று,மூடத்தாலாதலொன்று. இங்கே விசாரத்தாலெனின், ஒவ்வாநனவினி லுழல்வானிடர்கெட விசாரத்தாலுறங்குறுநேரமென் றிருக்கவேண்டும். தொக்கியிருக்கின்றதெனின் உறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரமென்பானேன்? இங்கே சயனமென்றதாசனங்கட்டலையெனின், அப்போ தடயோகமென்னல்வேண்டும். அதுதானெனில்,உரையிற்கோடலென்னு முத்தியா லங்ஙனங் கொள்ளினு மொருவாறு பொருந்தும். பொருந்துமேனும் இது விடயங்காரணமாகவந்த சுகமன்றே. குண்டலிசத்தியில் மனம்லயித்தலாலிந்தக்குண்டலிசத்தியுமோர் விடயமன்றோ? மனலயமாதற் கிடமாமேயெனின், தினசுழுத்திபோல்வதா மதனால் விடய சுகமென்றார். மனந்ததாகாரமாக வதனாலெய்துஞ் சுகமெனக்கூறாமையின் விடயசுகமே யென்க.

(கரு.) விடயானந்தவிலக்கண மினையதெனக் கூறினாரென்பது. ()

கஉச - கவி. அ - கை.

[பிரமானந்தவிலக்கண மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஈனந்தருசுக விடயந்திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையாமற், றீனந் தனது குலாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறி சீவன், ஞானந்தமில்பர னுடனொன் றுவனொரு தனையல்லதுபிற நினையாமல், லானந் தம்பய மாவன் சுகமிரு மதுதா னுயர்பிர மானந்தம்.

(இ - ள்.) ஈனந்தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடராமெனமன மசையாமல்
(எ-து)—பிறப்புவீடென்னு மிரண்டினு ளிழிவாயுள்ள பிறவியையே தாற்
பாலதாகிய சுகமயம்போற் றோற்றும்விடயந் திரிபுடியாயிருப்பதா லவை
துன்பமேயென விசாரத்தாற் றுணிந்து மனஞ்சற்று சலியாதுநிற்க, சேன
ந்தனது குலாயந்தனில் விழு செயல்போனித்திரை செறிசீவன் (எ-து)—
ஆகாயத்திற் பறக்கும் பருந்து தனதுகூட்டி லலுத்துவிழுஞ் செயல்போல
வுறக்கத்தபேதமாக வமைந்தசீவனென்போன், தானந் தமில்பர னுடனொ
ன்றுவனொரு தனையல்லதுபிறநினையாமல்(எ-து)--தானிங்ஙனமாய நிலைய
தென வளவைகளாற் கணித்தற்கரிய பிரமத்தோடிரண்டறக் கலக்காநிற்
பன் தெளிந்தவிடத்துத் தனித்து நின்றது தான்மாத்திரமாதலா லங்ஙனந்
தனித்துநின்ற தன்னைமாத்திரமன்றி யயலென்பதுளதாக வதனை யோர்
பொருளெனக் கருதாது, ஆனந்தம்மயமாவன் சுகமிகுமதுதா னுயர்பிரமா
னந்தம் (எ-து)—ஆனந்தமயமாக விளங்குவன் அங்ஙனமாக மீக்குள்ள வவ்
வானந்தமே மேலாய் பிரமானந்தமெனப் படுவதாம் (எ-று).

ஈனம் குணவாகுபெயர். விடயந் திரிபுடியிடராமெனமன மசையாம
னித்திரைசெறிசீவ னென்பதினால், இங்கே நித்திரையென்பது நனவிற்
சுழுத்தி; சுத்தகேவலநிலையென்பாரு முளர். தனக் கயலென்ப தொன்று
மின்றி யனைத்துஞ் சின்மாத்திரமாவிளங்கப்புரிந்த தந்நெறித்தாச் சலியாது
நிற்கவேண்டிவரும். யாதினாலெனில், விடயந்திரிபுடி யிடராமெனக் கண்
டதுபற்றி. அங்ஙனஞ்சலியாது நிற்றலே சுத்தசகலம்.இந்நெறித்தாய சுத்த
சகலமயமாகவே மனமெனலேது? அது சலித்தலெனலேது?இன்றாதலின்,
மனமசையாத சுத்தசகலமயமா நிற்புழி யுறக்கம்வருமன்றோ? அவ்வுறக்கந்
தான் சுத்தகேவலமெனப்படுவது. இந்நெறித்தாயவன் சீவனாதலால், நித்தி
ரைசெறிசீவனெனவும்; அந்நித்திரை, சுகமேலீடு. அச்சுகமேலீடு, மலரகித
மாதலாற் பரனெனவும்; அப்போதுசீவ னந்தச் சுகாகாரமாய் விடுவனாத
லால், பரனுடனொன் றுவனெனவும், அங்ஙனஞ் சுகாகாரமாநின்றவன் சீவ
னாதலானும், தன்னையன்றி வேறுகண்டிலனாதலானும், ஒரு தனையல்லது
பிற நினையாமலெனவும், ஆனந்தமயமன்றித் தான்வேறாகாரமாதற் கிடமி
ன்மையின் ஆனந்தமயமாவனெனவும், இந்நிலைத்தாய அவசரத்தையே
ஞான நூலனைத்தும் பிரமானந்தமெனலானும், இப்பெயரை யேற்றற்பால
தாதலானும், சுகமிகுமதுதா னுயர் பிரமானந்தமெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) பிரமானந்தவிலக்கண மினையதெனக் கூறியதென்பது ஆன
ந்தமயனு மாவனெனப் பாடமுமுண்டு. திரிபுடி: ஞாதுரு, ஞானம், ஞேய
மென்பன. ஒரு தனையென்றதனால்,தான்மாத்திரமெனப் பொருள்கொண்
டாம். திரிபுடியிடராமென்றதனால்,உபமானத்திலலுத்துவிழுஞ் செயல்போ
லென்றாம். அளவைகள், அஷ்டவிதப்பிரமாணங்கள். முன்கவியில், ஆலிங்
கனசுகத்தை விடயானந்த மென்றதது, தினசுழுத்தி சுகம்போ லாறுதல்

செய்யாமைபற்றி யென்க. இக்கவியிலும் நித்திரையென்றது, நனவிற்சுழுத்தியை. (கஉச)

கஉரு - கவி. அ - கை.

[ஐயமுறாதற்கின்னும் பிரமானந்த மினையதென யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்க, டாங்கும் மலரணை நன்றா கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானசுகந், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழுதேபோ, லாங்குள் வெளிகளு மறியா வனுபவ மதனு லதுபிர மானந்தம்.

(இ-ள்.) தூங்குஞ்சுகமது பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப்பொருள்விழி துயில்வோர்கள் (எ-து)—நனவிற்சுழுத்திசுகத்தைப் பிரமானந்தமென்பது மகாவாக்கியார்த்தமேயன்றி வேறன்றாமெனக்கொள்வோர்தூங்காமல் தூங்குபவர், தாங்கும் மலரணை நன்றாகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானசுகம் தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண்முறைமையுந் தெரியாதமளிசெய் பொழுதேபோல் (எ-து)—சிங்கம்போன்றமைத்த கருவிகளாற் றாங்கப்பெற்ற புஷ்பசயனத்தைச் சிலர் நன்றாகச் சம்பாதிப்பது ஸ்தானசுகம்வேண்டியாதலால் அம்மலரணையிலிது தீமையெனவும் நன்மையெனவும் ஆண் பெண் முறைமையெனவு முணரும் பாகுபாடு சற்றுந்தெரியா துறங்குமாறுபோல, ஆங்குள்வெளிகளு மறியாவனுபவ மதனுலது பிரமானந்தம் (எ-து)—அந்த நனவிற்சுழுத்தியின்கண் ணகம்புற மினையவென்பதுந் தெரியா துறங்குமனுபவமாம் அவ்வனுபவத்தாற் கணிக்குஞ் சுகமெதுவோ அதுவே பிரமானந்தமெனப்படுவதாம் (எ-று).

விழிதுயில்வோர்கள் தூங்குஞ்சுகமதுபிரமச்சுகமெனல்சுருதிப்பொருளெனக்கொண்டுகூட்டித்தூங்காமற்றூங்குவோர்தாமங்ஙனந்தூங்குங்காலெழுஞ்சுகம் பிரமசுகமாமெனக்கூறுவது சுருதிப்பொருளாம் வேறன்றெனப் பொருள்கொள்ளினுமமையும்.எனவே,வேதார்த்தமும்,மகான்கள் பிரயமெனலுமொக்குமென்பதாயிற்று.பிரமச்சுகமெனல் எழுவாய்;சுருதிப்பொருள் பயனிலை. இதுகாறு மிவ்வெல்லைகடவாமைக் கெழுவாய் பயனிலை கூறியதென்க. தாங்குமென்னும் வினைக்கெழுவாய் தொக்கியிருப்பதால் சிங்கம் போன்றமைத்த கருவியென்றாம்.தாங்கும்மலரணைநன்றாகச்சிலர்சம்பாதிப்பது தானசுகம்பற்றி யாதலால், அதிலுறங்கில்,நன்மை தீமை யாண் பெண் முறைமையாதிகளெங்ஙனந்தெரியும்?தெரியாதாதல்பற்றியிவ்வுவமைவேண்டிக் கூறினர். மலரணை மிகத்துயில் விளைத்தற்குத் தானமாதலி னச்சுகம் வேண்டி நன்றாகச் சம்பாதிப்பதென்றாரென்க;பலரென்னுது சிலரென்றது நிரந்தரமிங்ஙனஞ்செய்வோர் மிக்கசெல்வத்தார்சிலராதல்பற்றியென்க.தானசுகமென்றது இவ்விடத்திற்கியைந்த காரணப்பெயராம். யூக சுகமெனின்

பூக மெனற்குப் பொருள் ஓர்புல், கருங்குரங்கு, காந்தி, தருக்கம், படை, படைவகுப்பு, பெண்குரங்கு,மூசு என்பன. இது பலபொரு ளொருசொல். இவற்றுள் யாதிங்கே பொருந்தும். பொருந்தாமையின், ஐயிருகுற்றத்துள் மாறுகொளக்கூறலெனலே யேற்கும். இதற்கென்செய்தும். சான்றோராட்சி யெனின், பொருத்தமின்றி யிராது. சம்பாதிப்பதுதா னூகமெனப் பாடங்க ளிருக்கின்றன வெனிலோ, ஊகமென்பது உத்தி, குரங்கு, நினைவு, புலி யென்பன. இதுபலபொருளொருசொல். இவற்று ளெவ்வருத்தம்பற்றி யம் மொழிவந்தது.யுத்திபற்றி யெனின்,உபமானவுபமேய சாதாரணதர்மமினைய தென் றறியார்போலும்.உபமானத்தை யுபமேயமாக்கலாமா?அதைச் சுருதி யுத்தியனுபவத்துள்,யுத்தியனுபவமாக்கலாமா? தாங்கும் மலரணை நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பதுதானூகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியாதமளிசெய்பொழுதே போ லெனல்காறு முவமையன்றோ?இதற்குவ மேயம், ஆங்குள் வெளிகளுமென்பது மூதலறியாவனுபவ மென்பதுகாறும் தானசுகமெனப் பிரதிகளிலிருப்பதென்னை? அங்ஙனமாகவு மிங்ஙனமாக வும் பிரதிகளிருக்கினொருதலையாகத் துணிதலைநோக்குதும். தானசுகமெனி னும், தானூகமெனினு முபமேயத்தொடர்பன்று,உபமானத்தொடர்பு. இவ் வரம்புகடந்துரைகூறுவது, கல்வி வரம் பறியார்போலுமே யிதற்கென்செய் தும். கவிக்குற்றமன்று. கவியிலக்கணங் கல்லாதுரைகூறு நமதுகுற்றம்.ஆத லின் தானசுகமெனலே யையமின்றிப்பொருந்தும்.இலக்கணமில்லாக்கல்வி யுப்பில்லா வுணவுபோலும். அவ்விலக்கண மில்லாக் கல்வியை யாதரவாகக் கொண்டுரைகூற லென்னுரை. பசையற்றதாம். வெறுவாய் மெல்வதுபோ லும்.சுருதியுத்தியனுபவங் காண்டலுபமேயத்திலன்றி யுபமானத்திலன்று. உபமேயம் விளங்கக்கூறுவ துபமானமாதலின் கூடாதென்க. தாங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப்பொருள்விழி துயில்வோர்களென்பது சுருதிப் பிரமாணமாம். தாங்கும்மலரணை நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பது தானூகமெனக் கூறி யிது யுத்திப் பிரமாணமென்பது பொருந்ாது. ஆங் குள் வெளிகளுமறியாவனுபவமென்ற தனுபவப்பிரமாணமாம். கல்வித்திற மின்மையா லிக்கவியிலில்லாத யுத்திப் பிரமாணத்தை யுண்டெனி லெங் ஙன மேற்கப்படும். அவர்போல்வா ரேற்பர்.

(க-து.) பிரமானந்தமென்பதுசுருதிக்கு மனுபவத்துக்குமியைந்திருக் கக் காட்டினாரென்பது. உரையை யாவர் கூறினு மிலக்கணவழுவின்றிக் கூறவேண்டும். கவிக்கிலக்கணமுரண வுரைகூறின், எவ்வாசிரியராயினு மெந்தச் சாம்பிரதாயமாயினு மென்சிறப்பு.கவிக் குரையன்று,உரைக்குக்கவி போலும்; இதனை யெவரேற்பர். இந்நூலாசிரிய ரெண்விதானந்தமென்றார். இவற்றுள் தானூகமெனல் கிடையாது. இத்திறத்தார், பிறருரைமேற் குற் றங்காட்டலி லென்சிறப்பு. தங்கோணலைத் தாநிமிர்த்த வறியார்போலும். தெரியாதவளிசை பொழுதேபோலெனச் சில பிரதியி லிருக்கின்றது,

பொருந்துமாறுரையிடுக; போலி வேதாந்திமய மூலகமாதலின்.தாங்கும் மல ரணை. தீங்குந் நன்மையும் விரித்தல் விகாரம். (கஉ௫)

கஉசு - கவி. அ - கை.

[பிரமானந்த விலக்கண மினையதென நன்குறத் தெளிந்தேன், இப்போ தோரனுபவமென்னுள் ளுதிக்கக்கண்டேனதனைக் கேட்டருளு மென மாணுக்கன் வியந்து கூறுவதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உதவும் புவியினி லொருவன் னனுபவ மொருவன் மனதினி லுதியாதே, மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டானந்த மயனன் றேசுக முறுகின்று, னிதுவிஞ்ஞான மயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திடு மெனல்கண்டேன், சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே.

(இ-ள்.) உதவும் புவியினி லொருவன் னனுபவ மொருவன் மனதினி லுதியாதே (எ-து)—வேண்டுவதைத் தடையின்றியுதவத்தக்க ஞானபூமி யேழனுள் ஒருவன்கண்ட சுவானுபவ மற்றொருவன்மனதிற்காணுமா காணு தே இஃதென்னவியப்பு அதனைச்சொல்லுகிறேன் அஃதாவது,மதியுங்கெடு கிறதுயில்கொண்டானந்தமயனன்றே சுகமுறுகின்றான் (எ-து)—மனதும் நசிக்கத்தக்க யோகநித்திரை காரணமாகவானந்தமயனுகிற வான்மாவன்றே பிரமானந்த வடிவமாகின்றான் இங்ஙனமிருக்க, இது விஞ்ஞானமயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய்வந்திடு மெனல் கண்டேன் (எ-து)—இவ்வானந்த மானது விஞ்ஞானமயனுகிய மானதனிடத்தில் நினைவுவடிவாக வந்துவிடு மெனச் சத்துக்கள் கூறுவதைப் பிரத்தியட்சமாக வடியேனிடத்தில் கண் டனன்,சுதைவிண்ணோர்புகழ்குருவே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே (எ-து)--அமிர்தத்தை யுட்கொண்ட தேவர்களாலுந் துதிக்கப்பெற்ற குரு நாதனே! சகலார்த்தமுமையமின்றி விளங்கப் போதிப்பதில் வல்லமை யுடையவரே! இஃதெங்ஙனங்கூடும் தேவரீரே யிவ்வைய மகலத் தெரித் தருள வேண்டும் (எ-று).

உதவுமெனப் பொதுப்படக்கூறியதனல் வேண்டுவதையெனவும்,புவி யெனப் பொதுப்படக்கூறியதால் ஞானபூமியெனவும், துயிலெனப் பொது ப்படக்கூறியதால் யோகநித்திரையெனவும், ஆனந்தமயனெனப் பொதுப் படக்கூறியதா லாத்மாவெனவுங் கொண்டாம். இரட்டுறமொழிதலென்னு முத்தியால், முத்திக்குச் சாதனமான தனுகரணங்களை யுதவத்தக்க விப்பூ மியி லொருவன் கண்டவனுபவ மொருவன் மனதினில் எங்ஙனங் காணும் காணுதேயென வுதாரணமாக்கியதாக வுரைகொள்ளினு மமையும்.

(க-து.) நினைவிறந்த வானந்தம் நினைவாய தெங்ஙனமென வினவினு னென்பது. ஏனெனில்,இவன் தன் சமாதியில் மனநாசத்திற்கண்ட தடை யற்ற வானந்தம், சமாதிவிட்ட காலத்திலும் தன்னினைவெல்லா மிடை

விடாது துற்றுக்கொண் டிருத்தலினென்க. இடைவிடாது துற்றுக்கொண் டிருத்தலாவது, யாதுபுரியினும்,யாது நினைக்கினும், யாது சுகிக்கினும் கலை யாது நெஞ்சினிறைவாயிருத்தல். மலடியறியாள் பிள்ளைவருத்தம்; அது போல, எனையரறியா ரிவ்வானந்தநிலைமை. இவனெய்திய விவ்வனுபவ மொழி சத்தியமாதல் பற்றி யிங்ஙனம் வினவினனென்க. எனவென்பது என்று சொல்லுதல். இதனால் சத்துக்களென வருவித்தாம். யாதினாலுங் கெடாததென்பது தோன்ற மதியுங் கெடுகிற வென்றார். மதியு மென்பதி லும்மை யுயர்வு சிறப்பு. ஆனந்த நினைவாய் வந்திடு மென்றதனால், ஆனந்த மே நினைவு, நினைவே யானந்தமெனப் பெற்றாம்.

(க-று.) நினைவிறந்த சுகம் நினைவாக நிற்பதற் கேதென்னையென் பது. மனமிறந்தவிடத் துதிக்கும் பிரமானந்தத்தை யான்மா வனுபவிக்க, மனதுக் கெட்டுவானே னெனல் வினா. (கஉசு)

கஉஎ - கவி. அ - கை.

[சுத்தமனதும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேயென வுபமான முகத்தா லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை, செய்யுங் நனவினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின் மய விஞ்ஞானன், நையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுனு மானந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாரும் போலிவர் பிறிவன்றே.

(இ-ள்.) நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர்களுமறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை (எ-து)—நெய்யென்ற பெயரும் வெண்ணெயென்ற பெயரு மாகிய விவ்விரண்டும் பகுத்துணரத்தக்க மனத்தாலாய பேதமேயன்றி யவ் விரண்டையும் ருசிக்கத்தக்க நாவுணர்வுக்குச் சற்றுமில்லை, செய்யுங் நன வினிலிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மயவிஞ்ஞானன் (எ-து)—இச்சாஞா னக்கிரியைகளைச்செய்தற்கியைந்த சாக்கிராவத்தையில் விசாரத்தாற் றனது செயலிற் சுருங்கிய மனதோடுகூடியசின்மாத்திரமாயிருக்கும் விஞ்ஞானமய னென்போனும், நையுந்துயர்மன நழுவும்பொழுதுணர் ஞானச்சுகமுனு மானந்தன் (எ-து)—வதையத்தக்க துயர்மயமான மனது மெல்ல நழுவற் கியைந்த சமாதிகாலத்தில் தன்னையே யுணரத்தக்க ஞானானந்தத்தை யனு பவிக்கின்ற வானந்தமயனான வான்மாவும், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குள மொடுபாரும்போலிவர் பிறிவன்றே (எ-து)--துளிக்குந் துளிகளும் சலமும் குளமுங் கரையும் எங்ஙனம் பேதமின்றோ வங்ஙனமே விஞ்ஞானனும் ஆன்மாவுமாகிய விவ்விருவருந் தம்முள் பேதமிலராம் (எ-று).

அறிநினைவெனவே, சட்சு காரணமாக வறியுநினைவென்றாயிற்று. கண் ணுக் கிரண்டாகத் தோற்றினு நாவுணர்வுக்கொன்றே. அன்றியும், நெய்

வெண்ணெயெனச் சொற்பேதமேயன்றிப் பொருட்பேதஞ் சற்றுங் கண்டிலம். அதுபோல,விஞ்ஞானமயன், ஆனந்தமயனெனச் சொற்பேதமுந் தோற்றபேதமுமேயன்றிப் பொருட்பேதமு மனுபவபேதமுஞ் சற்றுங்கண்டிலம்.வெண்ணெயன்றி நெய்யெனலும், சலமன்றித் துளியெனலும், கரையன்றிக் குளமெனலும் எங்கே.அதுபோல,விஞ்ஞானமயனையன்றி யானந்தமயனென்பவ னெங்கே? எனவே,அறிவையன்றி யானந்தமென லெங்கேயென்றாயிற்று. ஆகவே,அறிவே யானந்தமெனப் பெற்றாம்.பெறவே, ஞப்தியே பிரியம்பிரியமேஞப்தியெனக்கண்டாம்.காணவே அனுபவத்திற்பேதமின்றெனத்துணிந்தாம் இத்துணிபுஇதனைமறுக்கற்கவெனக்குறிப்பிக்கின்றது.

(க - து.) விஞ்ஞானமயனெனலும் ஆனந்தமயனெனலும், ஓரவசரம் பற்றிச் சொல்லாற்பேதங்கூறவந்ததே யன்றிப்பொருளாற்சற்றுமின்றென்பது. இவ்வனுபவஞ் சகசானுபவத்திற்குருமுகத்தாற் காணப்படுவது.(கஉள)

கஉஅ - கவி. அ - கை.

[வாசனனந்த விலக்கண மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஒன்றா கியபிர மாநந் தன்சுக மொழிவா னேன்வெளி வருவானே, னென்றான் முன்செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனு, நன்றா யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டா, னன்று மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகன்ம மதுவே வாதனை யானந்தம்.

(இ-ள்.) ஒன்றாகிய பிரமானந்தன் சுகமொழிவானேன் வெளிவருவானேனென்றால் (எ-து)—ஏகமாக விளங்கும் பிரமானந்தனென்போன் தனதுசுகானந்தத்தினின்றுநீங்குவானேன் வெளிப்படுவானேனெனக்கேட்பையாயின், முன்செய்த கருமம் வெளியினிலிழுக்குஞ் சுழுத்தி விட்டெழுந்தோனும் (எ-து)—பூர்வத்திற்செய்த கன்மமானது புறம்பில் மெல்லவிழுக்கும் அதனால் சுழுத்தியைவிட்டு நீங்கினவனும், நன்றாயின சுகமகலான் வெளியிலு நடவான்மறதியும் பெறமாட்டான் (எ-து)—வெகுபிரியமானவந்தச்சுகத்தினின்றும் நீங்கான் புறம்பிலுஞ் செல்லான் அச்சுகத்தைமறக்கவுமாட்டான்,அன்றுமெனவிருந்துறங்குஞ் சிலகன்மமதுவே வாதனையானந்தம் (எ-து)—இப்போ தவசியமல்ல இப்போ தவசியமாமென நினைத்துறங்குவதான சில பிரயத்ன மப்போது நிகழ்வனவாம் அங்ஙன நிகழ்தலே வாசனனந்தமெனப்படுவதாம் (எ-று).

பிரமானந்தமென்னுதுபிரமானந்தனென்றதனால்,அம்மயமானவனுன்மாவாகிய புருடனெனப்பெற்றாம். முன்செய்த கன்மமென்றது தினமும் வழக்கமாகச் செய்துகொண்டுவந்த தினவிர்த்தியை.தினசுழுத்திகலைவிலெங்ஙனமோ, அங்ஙனம் பிரமானந்தமேலீடாகிய சுழுத்திகலையுங்கா ணிகழுமனுபவானந்தமாதலி னிதனை வாசனனந்தமென்றார்.சுழுத்திகலைவில்,விவகாரவிர்த்தி வெளியிலிழுக்கும்போது, அவ்வானந்தப்பிரியந் தடுக்கும், அவ்

வானந்த வசத்தாகுது மெனின்,விவகாரசங்கற்பந் தடுக்கும். சுகத்தைவிட்டகலக்கூடாமையி னிது தருண மல்லவெனவும்,இப்போதே செய்யாவிடி னிவ்வளவு நட்டம் வரும் ஆதலி னிது தருணமா மெனவு மங்கே யிங்ஙன நிகழ்தலின் அன்றுமென்ன விருந்துறங்குஞ் சிலகன்ம மெனப்பட்டது.வெளிக்கு வரவொட்டாமல் தடுப்ப தவ்வானந் தாம்சமாதலால் வாசனானந்த மென்ற தென்க.

(க-து.) இடுகுறிப் பெயரன்றெனக் காட்ட விவ்வேதுக்களைத் தெரிவித்து வாசனானந்த விலக்கணங் கூறியதென்பது. வெளிக்கிழுத்த லிருவகை யேதுபற்றி யெனினு மமையும். அஃதாவது பிராரத்தகன்மம், சகசநிட்டையென்பன. வெளிக்கு வருதல், விஞ்ஞான மயத்துக்கு வருதல்.இருவகை யேதுக்க ளினையவெனத் துணிவது,நயம்பற்றியென்க. அஃதாவது; கன்மமாயின் பிராரத்துவ மெனவும், நிலையாயின் இந்நிட்டை யெனவுமாம். சகசநிட்டைக்கிழுத்தலெனக் காண்டல் கூடாமையின் முன் செய்த கன்மம் வெளியினி லிழுக்குமென்ற தென்க. சுழுத்தி விட்டெழாதவனுமென்பது தோன்றச் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனுமென்பதின்கண்ணுள்ள வும்மை, இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. (கஉஅ)

கஉகூ - கவி. அ - கை.

[நிசானந்த விலக்கண மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோ, முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோனந்தரு நடு வடிவேகா, ணெந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனலனு பவமாகு, மிந்தப் படித னுதாசி னச்சுக மிதுவே நிச மெனு மானந்தம்.

(இ-ள்.) அந்தக்கணமுட லகமென்றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம் (எ-து)—தேகமே நானென்றுன்னவக்கணமே யான்மா துன்பப் பெருக்கி லகப்பட் டின்ன திசையெனக்காணாதலைந்து தற்பிரியத்தைச்சற்று மெண்ணமின்றி மறந்தேவிடுவன், முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோனந்தருநடு வடிவேகாண் (எ-து)—முன்செய்த கன்மமானது சுகத்தையேனுந் துக்கத்தையேனுந் தரும் மோனநிலையோ வங்ஙனந் தராது மத்தியகத நிலையையே தரும், எந்தப் புருடனு மொரு சிந்தையுமற விருந்தே னெனலனுபவமாகும்(எ-து)-எந்தப்புருடனாயினும்யாதோர்சிந்தையுமின்றி யானிருந்தேனெனக்கூறுவது எவர்க்கு மனுபவமாம், இந்தப் படிதனுதாசினச்சுக மிதுவே நிசமெனு மானந்தம் (எ-து)—இவ்வாறு தன்னா லனுபவிக்கப்பட்ட துதாசின சுகமாதலாலிதுவேநிசானந்தமெனப்படுவதாம்(எ-று).

அந்தக்கண மென்றற்கு, தன தெதார்த்த வடிவை மறந்த வந்தக்கண மென்றும், மறந்ததனால் தனதெதார்த்த சுகந்தனை மறந்தேபோமென்றுங் கூறிய தனுபவ மிருத்தலிற்பொருந்தும். பூர்வவினை சுகதுக்கத்துளொன்று

தருமாயின், மகா மௌனம் மத்தியகத நிலையைத் தருமென்றார். காண்-அசைநிலை. தன்னுதாசீனச் சுகம்- தனது விருப்பு வெறுப்பற்ற சுகம்.

(க-து.) விழிப்பி லொரு சிந்தையுமற நிற்றலாலாய சுகமே, நிசானந்த மென்பது. இது யாதோர் நினைவுமற நின்றவிடத் துதித்த சுகமாதலாற் காரணப் பெயராயிற்று. சுழுத்திசுக மென்னலாமே யெனின், உணர்வற்ற விடத்ததன்றாதலின் பொருந்தாது. இதனைச் சமரச சுகமெனினு மமையும். ஒரு சிந்தையு மறவிருத்தல், கற்பனையறல். எனவே, நிசமென்றாயிற்று. நிசத்தி லுதித்தலா னிசானந்தமெனப் படுமென்க. ஞானஞ்ஞானத்துக் கிடையாதல் பற்றி நடுவடி வெனப்படும். இதனைச் சிலர் முக்கியா னந்தமெனக் கூறுவார்; அவர் முன் பின் னறியார்போலும். (கஉக)

கஙo - கவி. அ - கை.

[முக்கியானந்த விலக்கண மினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் றேவெளி யீரந்தான்
வசமா மகங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகையாகுந்
திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே
யசையா தேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம்.

(இ-ள்.) நிசமானது முக்கியமோ குடத்துள நீரன்றே வெளியீரந் தான் (எ-து)—நிசானந்தமானது முக்கியானந்தமெனப் படுமோ வெனின் குடத்திலுள்ள நீரினுலன்றே புறம்பிலீரமாகக் காணப்படுவது ஆதலின் முக்கியானந்த மெனப்படாது ஆயி னெங்ஙன மெனின், வசமா மகங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கியவகையாகும் (எ-து)—பிறவி தரற்கு வசமாயுள்ள வகங்காரமானது திசை காணு தகன்று நிச வடிவங் கைகூடுமானு லப்போது முக்கியமென்கிற வகையை யேற்பதாகும், திசையார் திரிசய மறியாதே துயில்செறியா தேயுட றறிபோலே யசையாதேமதி சமமாகியநிலை யதுதான் முக்கிய வானந்தம் (எ-து)—எங்கணு நிறைந்துள்ள திரிசயத்தை நாடாமலும் உறக்கத் ததன்வயப்படாமலும் தேகந் தறிபோலசையாமலும் மனமானது நடுநிலையதாகி னதுவே முக்கியானந்தமெனப் படுவதாம் (எ-று).

முக்கியமோ வென்பதி லோகாரம் வினு. அகமுகமாகச் சொரூபசமாதியிற் கண்ட சுகமன்றே புறம்பில்தானே விருப்பு வெறுப்பின்றிய சுகமாகக்காண்கின்ற தென்பது குறிப்பிற்றேன்றவுவமையாற்கூறியதென்க. அகம்புற மொத்தலி னிசானந்தமெனவும், அகங்கார மறைதலும், உண்மை சேர்தலும், திரிசயமென்பது சற்றுங் காண வறியாமலும், முழுது மானந்த நித்திரையில் முழுகாமலும், தேகந்தறிபோ லசையாமலும், மனமானது ஞானஞ்ஞான நெறித்தாச் செல்லாமலுநிற்ற லகத்திலாதலால், முக்கியானந்தமெனவுங் கருதிக் கூறியதாகக் காண்கின்றது. இதனையறியா தொன்றை யொன்றாக் கூறுவார் செய்யுட் பிரயோக மறியார்போலும். இங்ஙன

றிற்கவேண்டியது மனமாதலால், மதியை மனமென்றும். அதுதானென்பது சுட்டுப் பெயராதலின், மதிசமமாகிய நிலையென்பதை வினையெச்சமாக்கினும். செறிதல் நெருங்கல். ஆதலின் துயில்செறியாதே யென்பதற்கு, உறக்கத் ததன்வயப்படாம லென்றும்.

(க-து.) இனையவாய வேதுக்களா லிது நிசானந்தமன்று முக்கியானந்தமென்றாரென்பது. இக்கவிக்குரை யிந்நெறித்தாயது கவிநோக்காலெண்க.

கருக - கவி. அ - கை.

[இவ்வெண்விதானந்தங்களு ளடங்காத வானந்த பேதங்களுள; அவையும் பிரமானந்தலேசமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனுடன் மனுட கந்தரு வன்றே வகந்தரு வன்பிதிர் பிறவித்தேவன், றனுடன் கரும சுரன்சுர னிந்திர னுசான் பிரசாபதியானோன், கனவி ராட்ட னிரணிய கருப்பன் கருதும் மிப்பதினொருபேரின், பினவா னந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மானந்தம்.

(இ-ள்.) மனுடன் மனுட கந்தருவன் றேவகந்தருவன் பிதிர் பிறவித்தேவன் றனுடன் (எ-து)—மனுடன் மனுட கந்தர்வன் தேவ கந்தர்வன் பிதிரர் பிறவித்தேவன் தனுடன், கருமசுரன் சுரனிந்திரனுசான் பிரசாபதியானோன் (எ-து)—கருமசுரன் சுரன் இந்திரன் ஆசான் பிரசாபதியானோன், கனவிராட்ட னிரணியகருப்பன் கருதும் மிப்பதினொருபேரின் (எ-து)—கனவிராட்டன் இரணியகருப்பன் எனக் கருதத்தக்க விந்தப்பதினொருபேர்களின், பினவானந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக்கடல் பிரமானந்தம் (எ-து)—ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயுள்ள விவ்வானந்த வகைகள் கற்பமுந்தத்திற் பிரளயம் போன்றெழும் பிரமானந்தமென்னும் பிரவாகசாகரத்தி னுரைபோல்வனவாம் (எ-று).

ஆனந்தபேதங்களிற் றனித்தனி சிறந்தோர், மனிதரில் சார்வபூமனும் மனுடகந்தர்வரில் மனிதனுயிருந்து புண்ணியபரிபாகத்தாற் கற்பாந்தத்திற் கந்தர்வனுன மனுட கந்தர்வனும், தேவ கந்தர்வரில் பூர்வ புண்ணிய கர்மத்தால் மனுட கந்தர்வ பதவியினின்று தேவகந்தர்வ பதவியடைந்த தேவகந்தர்வனும், பிதிரரில் சிருஷ்டிகாலத்தே யுண்டான வக்கினி ஸ்வாந்தா முதலிய பிதிரரும், பிறவித் தேவர்களில் கற்பத்துக் காதியில்தானே தேவப் பிறவியை யுடைய வாசானச தேவனும், கருமசுரரில் மனுடனு யிருந்து செய்த வசுவமேதாதி கன்மபலத்தாற் றேவனுகச்செனித்த கன்மதேவனும், சுரரில் காலன் முதலியோருமாம். ஆசான்,பிரகஸ்பதி,பிரசாபதியானோன், பிரமன் என்பன கனவிராட்டு; வியாபகமான விராட்புருடன். பின்னவெனற்பாலது, பினவென்றாய திடைக்குறை. இப்பதினோ ரானந்தங்களு

நுரையெனவே அஷ்டவிதானந்தங்களும் அலையெனப்பெற்றும். பிரளய மென்றது, இங்கே கற்பஞந்தத்தை. மண்ணுதிய யாவும் தனதுருவாகக் கொள்ளு மவசரத்தை விராட்புருடனெனவும், எங்குமாப் பிரகாசிக்கின்ற வற்றை யெல்லாந் தன துதரத்ததாக நிற்கு மவசரத்தை இரணியகருப்ப னெனவுங் கொள்க. மண்ணுதியென்றது அஷ்டமூர்த்தத்தை.

(க-து.) அஷ்ட விதானந்தமாக்கிய தளவிலானந்த பேதங்களை யாதலால், அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறிஞரென்பது, சில பிரதிகளில், பிதிர் கருமத் தேவனெனவும், தனுடன் னசுரனெனவும், இந்திரனுசானுமென வும், கனகன் விராட் டிரணியகருப்பனெனவும், பதினொருபேர்களென வும் இருக்கின்றன. இதனு னிியைதற்பால தேற்கப்படும். தைத்திரிய வுப நிடதப்படி விராட்டிரணியகர்ப்ப மொன்றுக்கிப் பதினொன்றுக்குக.(கநக)

கநஉ - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய வனுபூதி யுடையோன் மகிமையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

எவனு கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந் தானே, லவனு ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரனுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சிய மிதுவே யனுபவ மெனமுன் சொல் லிய விவகாரி, யுவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிக ளென் முடிமேலே.

(இ-ள்.) எவனுகிலு மிந்தத் துரியாதீதத்தி லேழாம்பூமியி லிருந்தா னேல் (எ-து)—யாவனுயினு மிந்தத் துரியாதீதமாகிற வேழாம் பூமியிலிரு ப்பனுயின், அவனுரதன் சுகன் சிவன் மாலயன்முத லறிவோ ரனுபவ சுக போதம் (எ-து)—அவன் நாரதன் சுகன் சிவன் விஷ்ணு பிரமன் முதலிய வறிஞரது சுகபோத வடிவமெனப்படுவன், விவகா ரதிர்சிய மிதுவே யனு பவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி யுவமா னமுமறி மகனே(எ-து)—விவ காரிக திரிசயவிழப்பும் இதுவே யனுபவ நிலையாமென முன்னர்க் கூறிய விவகாரி யுபமானமு மினையவென ஞானபுத்திரா ! நீ யறிதி, அவனடி யுதிரும் பொடிக ளென்முடிமேலே (எ-து)—அந்த மகானது திருவடியி லுதிருந் தூசுக ளெனது சிரசின்மேல் மகுடம்போல்வனவாம் (எ-று).

சண்டாளனையுங் குறிக்க எவனுகிலும் மெனவுந், துரியமே துரியாதீத மாவது பற்றித் துரியாதீதத்தி லெனவும், துரியம் ஞானபூமியி லேழாவ தாதலி னேழாம் பூமியி லெனவும், இருப்பானே லென்பது, இருந்தானே லென்றுயது காலமயக்கம். அவன் எழுவாய், சுகபோதம் பயனிலை. விவ கார, அதிர்சியம், என்பன விவகா ரதிர்சிய மென்றுயின. விவகாரி யுவமா னமு மென்றதனுல், விவகா ரதிர்சயமுமென வும்மை வருவித்தாம். இஃ தெண்ணும்மை. எவனுகிலு மென்பதி லும்மை ஐயம்.

(க-து.) மகானது பெருமையைக் குறிக்கத் துரியமே துரியாதீதமாயினுரென்று ரென்பது விவகாரம். திரிசியம் எனப்பிரித்து விவகாரத்திற்கியைந்த திரிசியமென் றுரைகூறி லிங்கே பொருந்தாது. துரியாதீதத்தை முன்னர்க் கூறுதிருக்க இந்தவெனச் சுட்டியது; எப்போது துரியநிலைவாய்த்ததோ, அப்போதே யது துரியாதீத மாக்குமென்னுந் துணிபுபற்றியென்க. (கஙஉ)

கஙஙு - கவி. அ - கை.

[வித்தை யானந்த நீங்கலாக ஏனைய சுக வகைகளைக் கூறினும். இதி லின்னு மையமுளதேற் கேட்குதியென மாணுக்கனைக் கேட்டலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினேம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வா, முந்தைமா யையுஞ்சச்சி தானந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதி, லந்தமா மத்துவித சுகமான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னேந்,தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக் கைய முண்டேற் சொல்லு வாயே.

(இ-ள்.) இந்தவாறைந்துசுகஞ் சொல்லினேம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வாம்(எ-து)--இவ்வாறாக விடயானந்தம் பிரமானந்தம் வாசனானந்தம் நிசானந்தம் முக்கியானந்த மெனப்படு மைந்துசுகத்தையுஞ் சொல்லினேம் வித்தையானந்தத்தை யினிமேற் கூறுதும், முந்தைமாயையுஞ் சச்சிதானந்தப் பொருளுமே மொழியும்போதில்(எ-து)—முன்னரே மாயையைப் பற்றியும் சச்சிதானந்தப் பொருளைப் பற்றியும் சொல்லிக்கொண்டு வரும் போது, அந்தமா மத்துவிதசுக மான்மசுக மிரண்டுமங்கே சொன்னேம் (எ-து)-வேத முடிவிலுள்ள வத்து விதாநந்தமும் ஆத்மானந்தமுமாகிய வ்விரண் டிலக்கணங்களையு மவ்விடத்தில் தானே சொல்லிவிட்டோம், தொந்தமாற்றிய மகனே யின்ன முனக் கையமுண்டேற்சொல்லுவாயே(எ-து)-பந்தங்களை நீக்கிக்கொண்ட சற்புத்திரா! இன்னுமுனக் கையமுண்டாயிற் சொல்லுதி (எ-று).

வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வாமென்றதை இப்படலத்தில்தானே ககூச கவிமுதல் களச கவிவரையிலும், அத்துவிதசுக மாத்மசுக மங்கே சொன்னே மென்பதில் அத்துவிதசுகத்தை கOஉ முதல் சOகூ கவிவரையிலும், ஆத்மசுகத்தை கOஎ முதல் கஉO கவிவரையிலும், ஐந்துசுகஞ் சொல்லினேமென்பதில் விடயசுகத்தை கஉஙு கவியிலும், பிரமானந்தத்தை கஉச முதல் கஉஎ கவிவரையிலும், வாசனானந்தத்தை கஉஅ கவியிலும், நிசானந்தத்தை கஉகூ கவியிலும், முக்கியானந்தத்தை கஙO கவியிலுங் காணலாம்.

(கு-து.) சத்து, சித்து, ஆனந்தங்களைத் தனித்தனியே சொல்லிவிட்டோம். இன்னு மையமுளதேற் கேளுதி யென்பது. (௧௫௫)

௧௫௬ - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த விலக்கணங்களைத் தனித்தனி சொன்னவாறுபோல,
ஏகமாக்குமாறு முணர்த்தவேண்டுமென மாணாக்கன்
கேட்டலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன் றளித்தருளுங் குருவே கேளீர், புகன்றசச்சி தானந்தப் பதங்கடனித் தனியாயே பொருள்வே றானா, லுகண்டமன முறைப்ப தெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப் போலுறவுங் காணே, னகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட்டிய மதுவா வறிவிப்பீரே.

(இ-ள்.) குகன்றனையு மெனையு முலகினையு மீன்றளித்தருளுங் குருவே கேளீர் (எ-து)—முருகக்கடவுளையு மடியேனையும் வுலகினையும் பெற்றளித்தருளிய சற்குருநாதனே ! ஓர் விண்ணப்ப முண்டதனைக் கேட்டருளும் அஃதியாதெனில், புகன்ற சச்சிதானந்தப்பதங்க டனித்தனியாயே பொருள் வேறானால்(எ-து)--தேவரீர் கூறிய சச்சிதானந்தப் பதங்கள் தனித்தனியானவாறு போலப் பொருளுந் தனித்தனி வெவ்வேறானால்,உகண்டமன முறைப்பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவுங்காணேன்(எ-து)-அணைகடந்து பாயத்தக்கமனமான தலையா தூறுதிபெறுவ தெங்ஙனம் ஒன்றிற்குப் பலவாகக் கூறும் பரியாய நாமங்களைப்போ லுறவுங் கண்டிலன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட்டிய மதுவா வறிவிப்பீரே (எ-து)--ஏகமாகவும் ஒரே ருசியாகவும் தேனீக்கள் பல மலரிலெடுத்தொன்றாக்கிய தேனைப்போல வடியேனுக் குணர்த்தியருள வேண்டும் (எ-று).

வேதமுடிவை யெடுத்து விளக்கல் பரமசிவத்துக்கே யன்றி யேனையர்க் கின்றாமையின் பரமசிவமே குருவெனக் கருதிக் குகன்றனையு மெனையு முலகினையு மீன்றளித்தருளுங் குருவேயெனக் கூறினதாகக் கொள்க; அன்றேல், முரணும்.உகண்டமன முறைப்ப தெங்ங னென்பதற்கு பலவாறாகச் சிதைவுற்றலைகின்ற மனமொருமைப்பா டெய்துவ தெங்ஙனமெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். எங்ஙனமென்பது எங்ஙனென்றாயது கடைக்குறை. பரியாய பதங்கள் ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் ஓர் பொருளாகிய பரம்பொருளை விளக்குவிப்பதற்குச் சச்சிதானந்தங்கள் தக்கவாகலின் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவுங் காணேனெனவும் பல மலரிலுள்ள தேனைக் கூடாக்கியது போல,சச்சிதானந்தங்களை யொருமையாக்கி யருளவேண்டுமெனக் கருத்துக் கொண்டதால் அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக் கூட்டியமதுவா வறிவிப்பீரே யெனவுங் கூறினரென்க. மதுவைப்போல வென்றதை மதுவா வென்ற துவமைத்தொகை. தனித்தனி

யாகவே யெனற்பாலதை, தனித்தனியாயே யென்றது, மருஉ. அகண்டமா யொருசுவையாந் தேனீயெனச் சில பிரதிகளி லிருப்பதுபற்றி மெல்லொற்றுக்கின், அகண்டம் ஒருசுவை யென்பன மதுவுக்கு விசேடணமாகவும் அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீயென வல்லொற்றுக்கின் அறிவிப்பீரென்னும் வினைமுற்றிற்கு வினையெச்சங்களாகவு முடியுமென்க.

(க-து.) சச்சிதானந்தங்களைத் தனித்தனியாகத் தெரிவித்தவாறுபோல அவற்றி னொருமையையுந் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பது. இங்ஙனந் தெரிவித்த லருமைபற்றியென்க. (கருச)

கருரு - கவி. அ - கை.

[சுருதிப் பிரமாணத்தா லவற்றி னொருமையை யுபமானங் காரணமாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குளிரிளகல் வெண்மை யென்ற பதங்களினு னீர்மூன்று கூறு யிற்றோ, வொளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு மொருமூன் றாமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப் பிரித்து விலக்கி வேத, மௌிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம மேகந் தானே.

(இ-ள்.) குளரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினுனீர் மூன்று கூறு யிற்றோ (எ-து)—குளிர்ச்சி நெகிழ்ச்சி வெண்மை யென்கிற பேதமொழிகளாற் சலமும் மூன்று பிரிவாயிற்றோ, ஒளிதவனஞ் செம்மை யென்ற பதங்களா லக்கினியு மொரு மூன்றாமோ (எ-து)—பிரகாசம் சுடுகை சிவப்பென்கிற பேதமொழிகளா லக்கினியு மூன்று பிரிவாயிற்றோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிடரெனப் பிரித்துவிலக்கி (எ-து)—ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதவடிவாயுள்ள சகமானது அசிர்த சட துக்கமாமெனவதனை வேறுபிரித்துத் தானலவென் றகற்றி, வேதமௌிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதியெனும் பிரம மேகந்தானே (எ - து)—வேதமானதெளிதிலுணர்ந்து கொள்ளுமா றசிர்தாதிக்கு மாறாகக் கூறிய சச்சிதானந்த சொரூபமென்றத்தக்க பிரமமானதுகுணபேதமின்றியேகமேயாம்(எ-று).

குளிர்முதலிய மூன்றும், ஒளிமுதலிய மூன்றும், சலமினைய தெனவும், அக்கினியினைய தெனவும், விளக்குவான் வேண்டிக் கூறவந்த சொற்பிரிவே யன்றிப் பொருட்பிரிவன்று அதுபோல; அசத்து முதலிய மூன்றும் சத்துமுதலிய மூன்றும் சகத்தினைய தெனவும் சிவமினையதெனவும் விளக்குவான் வேண்டிக் கூறவந்த சொற்பிரிவே யன்றிப் பொருட் பிரிவன்று. உலகமான தெவர்க்கு மெப்போதுஞ் சச்சிதானந்த மாகக் காண்டலின், இஃதன்று வேறு. அஃதாவது பரமெனல் ஆயினுலகமோ அவற்றிற்கு மாறாய வசிர்தசட துக்கமாயது எனக்காட்டற்கு வேதமிங்ஙனம் கூறியதென்க. சோதனையிற் பஞ்சபூதங்களு ளொவ்வொன்றுந் தனக்

கெனச் சொரூபமொன்றின்றிக் காணுது போதற் கேதென்னே. இது கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கு மாதலால் சத்தென லெங்ஙனங் கூடும். கூடாதாகவே சித்தெனலும் ஆனந்த மெனலு மெங்ஙனம் பொருந்தும்; பொருந்தாதாதலாற் சத்தாதியெனும் பிரமமென்றார் சத்தாதி மூன்றினொருமையேபிரமமெனலைச் சம்மதிக்கச் செய்வான் வேண்டிப் பிரத்தியட்ச வுலகையசத்தாதி மூன்றி னொருமை யெனக் காட்டவந்ததென்க.

(க-து.) அசிர்த சட துக்க வொருமையே சகமென்றாற் போல, சச்சிதானந்த வொருமையே பிரமமெனக் கூறியதென்பது. வேதமெளி தரிய வென்றதனால், அவ்வேதமே பல சாகைகளாலும், பலவேதுக்களாலும், பல திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களாலும், பலவாய வளவைகளாலும் அரிதறிய வுணர்த்துமென்றாயிற்று. ஏகந்தானே யென்னும் பயனிலைக்குப் பிரம மெழுவாயாயின், சத்தாதியெனும் பிரமமென்றது; குணமேகுணியாகவேண்டும்; ஆதலி னேகமெனல் பொருந்தும். சத்தாதிகுணமன்றிப் பிரமம் வேறெனல் அசத்தாதிக்குச் சகம்வேறாகாமையாற் பொருந்தாது. (கரு௫)

கரு௬ - கவி. அ - கை.

[இவைபோல வின்னுமளவிறந்த பரியாயநாம குணங்களுள,
அவற்றுட் சிலவற்றைச் சொல்லுது மென்பதை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந்தஞ், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி போதஞ், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தனஞ்சீவன் றத்துவம் விண் சோதியான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கண் மொழியும் வேதம்.

(இ-ள்.) நித்தியம் பூரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந்தம் (எ-து)—நித்தியம் பூரணம் ஏகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரமம் நிதானம் சாந்தமெனவும், சத்தியங் கேவலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக்கூடஸ்தன்சாட்சி போதம் (எ - து)—சத்தியம் கேவலம் துரியம் சமம் திருக்கு கூடஸ்தன் சாட்சி போதமெனவும், சுத்தமிலக் கியஞ்சநாதனஞ் சீவன்றத்துவம் விண் சோதியான்மா (எ - து)—சுத்தம் இலக்கியம் சநாதனம் சீவன் தத்துவம் விண் சோதி ஆன்மாவெனவும், முத்தம் விபுசூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கள்மொழியும் வேதம் (எ-து)—முத்தம் விபு சூக்குமமெனவுமிவ்வாறே வேதமானது விதியாகப் பரியாயநாமகுணங்களைச்சொல்லும்(எ-று).

நிதானம், ஆதிகாரணம். சநாதநம், அநாதி இவ்வண்ணம் இவை போல்வனவாக. இவை விதிகுணங்க ளாகுமெனவே, விலக்கு குணங்கள் வேறுண்டென்பது பெற்றாம்.

(க-து.) பரியாயநாமகுணங்களை யிக்கவியிற் கூறினாரென்பது. (கரு௬)

கந௭ - கவி. அ - கை.

[அதுபோல விலக்குப்பரியாய நாமகுணங்களுள; அவற்றுட் சிலவற்றை யுணர்த்துதுமென்றதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமேய யம்விமலம் வசனு தீத
மசடமநா மயமசங்க மதுல்நிரந் தரமகணு நிருபா கண்ட
மசமனந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி
யசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கு மனேக முண்டே.

(இ - ள்.) அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனுதீதம் (எ-து)—அசலம் நிரஞ்சனம் அமிர்தம் அப்பிரமேயம் விமலம் வசனுதீத மெனவும்,அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந்தரமகணு நிருபாகண்டம் (எ-து) —அசடம் அநாமயம் அசங்கம் அதுலம் நிரந்தரம் அகணு நிருபம் அகண்ட மெனவும், அசமனந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவமநாதி (எ-து)— அசம் அனந்தம் அவிநாசி நிர்க்குணம் நிட்களம் நிரவயவம் அநாதியெனவு ம், அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கு மனேக முண்டே (எ-து)— அசரீரம் அவிகாரம் அத்துவிதமெனவும் விலக்குப்பரியாய நாமகுணங்களு மின்னு மனேகமுளவாம் (எ-று).

அசலம்-சலனமின்மை. நிரஞ்சனம்-களங்கமின்மை. அமிர்தம்-அழி வின்மை. அப்பிரமேயம்-அறியப்படாதது. விமலம்-அழுக்கின்மை. வசனு தீதம்-வாக்குக்கெட்டாமை. அசடம்-மூடமின்மை. அநாமயம்-நோயின்மை. அசங்கம்-சங்கமின்மை. அதுலம்-கனமின்மை. நிரந்தரம்-இடையின்மை. அகணு-அணுவன்மை. நிருபம்-ரூபமன்மை. அகண்டம்-கண்டமன்மை. அசம்-பிறவிக்குடன்படாமை. அனந்தம்-இறப்புக்குடன்படாமை. அவிநாசி-யாதினுனுநசியாமை. நிர்க்குணம்-குணமின்மை. நிட்களம் - சகளமின்மை. நிரவயவம்-அவயவமின்மை. அநாதி-ஆதியின்மை. அசரீரம்-சரீரமின்மை. அவிகாரம்-விகாரமின்மை. அத்துவிதம்-துவிதமின்மை எனக்கொள்க.

(க-ரு.) விலக்கு குணப்பரியாய நாமங்க ளிவையென்பது. சிலபிரதிக ளில் விமலமசனுதீதமெனவும், நிருமலமகோசரமெனவும், நிசமனந்தமென வும், நிரஞ்சனம் மனுதியெனவும், விதிவிலக்க மனேகமெனவு மிருக்கின் றன; அவற்றையு முய்த்துணர்க. சமஸ்த மதஸ்தரும் வஸ்து விதி குணத்த தென நின்றனர். அஃதோர் பக்கத்ததாமெனக் காட்ட விலக்குகுணமும் வகுத்ததென்க. இதனை யினிவருங்கவியாற் காண்க. (கந௭)

கநஅ - கவி. அ - கை.

[இவ்விதிவிலக்குக் குணங்க ளொருபொருட்கேயன்றி வேறுக் கன்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றுச் சேர்த்தொரு மித் தெல்லாங் கூட்டிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிரண்

டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள்,பின்னபத மாமத னாற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேக,மன்னபொருளொரு மையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே.

(இ-ள்.) இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாச் சேர்த்தொ ருமித் தெல்லாங்கூட்டி (எ-து)—இன்னவாறாக விதித்த விதிவிலக்குக் குணங்களைச் சேர்த் தொருங்கே யனைத்தையுங்கூட்டி, சொன்னபொரு ளொன் றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச்சொல்லுஞ்சொற்கள் பின்ன பதமாம் (எ து)—வேதஞ் சொல்லியிருக்கிறபொரு ளொன்றேயன்றி யிர ண்டாகவில்லை ஆதலி னொருபொருளைப்பற்றிச் சொல்லுஞ்சொற்க ளொரு பொருள்குறித்த பல வேறுவகைப்பட்ட சொல்லுகளாம், அதனாற்சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரமமேகம் (எ-து)—இங்ஙனங் கூறியிருப்பதாற் சத்து முதலாகக் கூறப்படு முக்குணப்பொருளாவது பிரமம் அஃதேகமாம்,அன்ன பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய்நீயே (எ-து)—அத் தகையதான பொருளி னொருமையை யறிந்து அஃதிருந்தவண்ணம் நீயு மகண்ட பரிபூரணமா யாகுதி, வேறு சங்கற்பிக்கற்க (எ-று).

சேர்ந்துகூடி யென்றாக்கின் குணங்க ளெழுவாயாகவேண்டும்;எழுவா யாக்கின் பயனில்லையெங்கே. சொன்னவென்பதெனின், குணங்கள் சொல் லுமா? கூடாதுபற்றிக் குணங்களைச்செயப்படுபொருளாக்கிச் சேர்ந்துகூடி யென்னுந் தன்வினைகளைப் பிறவினையாக்கிச்சொன்னவென்னும்பயனிலைக் கெழுவாய் வேண்டுமாதலால் வேதத்தைவருவித்தாம். ஒருபொருளைச்சொல் லுஞ்சொற்கள் பின்னபதமா மென்றதனால், ஒருபொருள்குறித்தபலசொல் லென்றாம். இங்ஙனம் விதிவிலக்குக் குணங்கள் கூறவந்தது, சச்சிதானந்த மேகமெனற்கன்றோ? அதனாற் சத்தாதிகுணப்பொருளாம் பிரமமேகமென் றார். அறிந்தாவாய் நீயேயென்னாது, அகண்ட பரிபூரணமாயென்றதனால், அஃதிருந்தவண்ணமென வருவித்தாம். சச்சிதானந்த மொருமையெனக் கண்டவக்கணமே யவ்வொருமையே பிரமமெனத் தானேவிளங்கும். அங்ங னம் விளங்கல் நிருபாதிகமாதலின் வியாபகவிளக்கமாம்; அவ்வியாபகவிள க்க மபரிச்சின்னமாதலி னேகமாம். அதுபற்றிப் பிரமமேகமென்றதென்க. இந்நெறி சற்றுமறியார் கடவுளேகமென லவர்போல்வ ரேற்பர். வஸ்து விளங்க விதிகுணமும், அதுவுமிறக்க விலக்குக் குணமும் வகுத்ததென்க. எனவே, தானேதானாதற் கெனப்பெற்றாம். (௧௫௮)

௧௫௯ - கவி. அ - கை.

[நிர்க்குணவஸ்துவிற்குக் கூறுஞ் சகுண மெங்ஙன மமையுமென்ற வினாவிற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிர்க்குணவஸ் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென னிகரென் றீரே, சற்குணமே வஸ்துநிலை புரையாம லறியவல்ல

சதுர ருண்டோ, நற்குணவே தங்களிந்தச் சிவன்முத்தி பெறப்
பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்க
ளல்ல பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே.

(இ-ள்.) நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென னிகரென்றே (எ-து)—நிர்க்குண வஸ்துவினுக்குக் குணங்களுரைத்தல் மலடியைத் தாயெனற்குச் சமானமாமேயெனச் சங்கியாதுநிற்றி, சற்குணனே வஸ்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுரருண்டோ (எ-து)—சற்குணமுடையோனே! வஸ்துநிலை யினையதென வதற்குரிய குணங்களைப் பிறருணர்த்தாமல் தாமேயுணர்ந்து கொள்ளத்தக்க வலியுள்ள மாணுக்கருமுளரோ? இன்றேயதனால், நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப் பிரம ஞானந் தொன்றச் சொற்குணங்கள் (எ-து)—சச்சிதாநந்தங்கள் நல்ல சகுணமென வேதங்கள் இங்ஙனமாய சீவன்முத்தி நிலைபெறவும் பிரமக் ஞானம் விளங்கவுஞ் சொல்லவந்த குணங்களாம், பிரமத்தின்குணங்க ளல்ல பிரமமாஞ் சொரூபந்தானே (எ-து)—அவை பிரமத்தினது குணங்களல்ல பிர்மசொரூபமாம் (எ-று).

நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்களுரைப்பதென்பதற்கு, சகுணங்களை நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்களாக வுரைத்தலெனப் பொருள்கொள்ளினு மமையும். "சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய யானைக்கு நீத்து, முயற்குநிலையென்ப, கானகநாடன் சுனை" என்னுங்கவியில் சுரையாழாது, அம்மி மிதவாது, யானைக்கு நீத்தாகாது, முயற்குநிலையாகாது. இவை முரணுகையில், சுரைமிதப்ப, அம்மியாழ, யானைக்குநிலை, முயற்கு நீத்தென மொழிமாற்றிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். அதுபோல விங்கும், தாய்மலடியெனனிகரென்றேயெனக் கவியிருப்பினும், குணரகிதமான வஸ்துவுக்குக் குணங்கற்பித்தல், மலடியைத் தாயென்றாற்போலுமெனப்பொருள்படுதலால், தாய்மலடியென்பதை, மலடிதாயென மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்; கொள்ளாவிடில் முரணும். எங்ஙனமெனில், சகுணவஸ்துவி னிர்க்குணங்க ளுரைப்பது தாய்மலடியென னிகரென்றேயெனக் கவியிருக்கின் முரணாது; இங்ஙனம்கவியின்றே யாதலின்முரணும். சகுணமாகவஸ்துவைக் கூறாது நிர்க்குணமாகக் கூறின் வஸ்து எங்ஙனம் விளங்கும்? விளங்காது பற்றி யிங்ஙனங் கூறியதென்க. சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்லவெனில், யாதினுலெனவருஞ் சங்கைக் குத்தரமின்றாம். ஆதலி னிங்ஙனமுரைகொண்டாம். சச்சிதானந்த நற்குணங்கள் வேதங்கள் சொல்லிய சகுணங்களாம். இதுவும் வஸ்துநிலை தெரிவிப்பதற்காகவென்க. இக்குணங்களே பிரமசொரூபமாதலின் பிரமத்தின் குணங்களெனின் தற்கிழமைப்பொருளதாம், பின்னுபின்னமதாம், பொருந்தாது. இக்குணங்களா லறிபடுவது வஸ்துவாயிருக்கக் குணங்களே வஸ்துவெனல் கூடாதெனின், சூரியனுக்குப் பிரகாசங் குணம்; நமக் கக்குணமின்றிச் சூரியன் காணப்பட்டான். எனவே நமக்குச் சூரியன் வேறாயினும் பிரகாசத்திற்கு வேறோ? அல்லவே. பிரகாச

ரூபமே சூரியனெனற்குத் தடையென்னே? அதுபோலவே யிதனையுங் கோடற்குத் தடையென்னே? இதனை விடாதவிலக்கணையாற் காணலாம்.

(க-ரு.) சுருதிப்பிரமாணத்தால் சச்சிதானந்த வொருமையே பிரமமெனச் சிந்தித்துத் தெளிய் வஃதே குணாதீதமாக்குமென்பது. இதனைக் கணிப்பது அனுபவத்தாலன்றிக் கூடாது. கூடுமெனின், அவம். (கருகூ)

கசO - கவி. அ - கை.

[சுருதிப்பிரமாணத்தா லுணர்த்தியதுபோ லிதனை யுத்திப்பிர
மாணத்தாலு முணர்த்தவேண்டுமென வினவலை
யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழியக் கேளீ, ரேகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்திலிறுகும் வண்ண, மாகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தே னையா, வூகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்திலாணிபோ லுறையு நெஞ்சே.

(இ-ள்.) மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழியக்கேளீர் (எ-து)—மோகாந்தகார மொருங்கே நசிக்க வுதித்த கோடி சூரியர்களைப்போ லடியேனுக்காக வெழுந்தருளிவந்த குருநாதனே! இன்னுமோ ரையமுள ததனையான் கூறக் கேட்டருளும், ஏகபரி பூரணமாமென் சொருப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ணம் (எ-து)—ஏகபரிபூரணமாக விளங்குமெனது சொரூபமான தெனதுள்ளத்தின்கண் திரம்பெறுமாறு, ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னை யகண்டார்த்தமா வறிந்தேன் (எ-து)—சுருதிகள் கூறியமுறையே யென்னை யகண்டபரிபூரண சொரூபமாகத் தரிசித்தேன், ஐயா வூகமு மொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறையுநெஞ்சே (எ-து)—ஐயனே! யுத்திக்கு மொத்திருக்கும்படி தெரிவித்தாற் பசுமரத்திலறைந்த வாணியைப்போ லஃதென்னுளத்தி லுறைந்துபோகும் (எ-று).

மோகவிருள் உருவகம். மோகவிருள்கெட வருகுருவேயெனக் கொள்க. கோடியருணனென வென்ப துவமை. சில பிரதிகளி லென்னுளத்திலிருக்கும் வண்ணமெனவும், உறைக்குநெஞ்சேயெனவு மிருக்கின்றன. ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னை யகண்டார்த்தமா வறிந்தேனென்பதினால், சச்சிதானந்த வொருமையைக் கண்டேனென்றாயிற்று. ஊகமுமொத்திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்குநெஞ்சே யெனக்கொள்ளின், உறைக்குமென்பது பிறவினையாதலின், அவ்வொருமையி னெஞ்சமுறையும்படி செய்யுமென் றுரைகொள்ளவேண்டும். அப்போது உரைத்தல் எழுவாய், நெஞ்சத்தை செயப்படுபொருள், உறைக்கும் பயனிலை. தன்வினையாக்கில் அனுபூதி எழுவாய், உறையும் பயனிலை. நெஞ்சம் ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை.

(க-ரை.) அவ்வனுபவம் யுத்திக்கொக்கத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்பது சுருதி யுத்தி யனுபவத்து ளினி யுத்திவேண்டல். இங்கே யாகமங்களென்றது, ஞானத்தைமாத்திரம் பிரதிவாதித்தலா லற்பசுருதியை யன்று, பிரபலசுருதியை. அஃதாவது ஞானகாண்டமென வறிக. (கச0)

கசக - கவி. அ - கை.

[அவ்வினாவிற்கு விடை கூறுவான்வேண்டிச் சத்துஞ் சித்தும் மாறாதிணங்கிற் சச்சிதானந்தமாம்;மாறப்பெறி னகிர்த சடதுக்கமாமென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை, யொத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகுமூகத் துக்கோர், வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்திடாதே.

(இ-ள்.) சத்தே சித்தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற் சாட்சியெங்கே (எ-து)—சச்சிதானந்த மென்னுமொழி சத்து சித்து ஆனந்தமென மூப்பதமாயிருக்கும் அம் முப்பதங்களுள் சத்தே சித்தாகவேண்டும் ஆகாது சத்துக்குச் சித்து வேறெனின் அப்போது சத்தென லசத்தெனப்படும் அசத்தெனப்படின் அவஸ்தாத்திரயம் காட்சித்திரயம் அபிமானத்திரயம் போல் மாறாது நின்றவற்றை யாங்காங்குச் சாட்சியாயறிவதெங்கே?இன்றெனின் இது தினவனுபவமாயிற்றே யதுகூடாது இருந்தன்றோவறியவேண்டும் இங்ஙன மிருந்தறிதலின் சத்தே சித்தாகுமென்பதொக்கும்,(இதனால்) சித்தே சத்தாகுமயலெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை (எ-து)—சித்தேசத் தாகவேண்டும் ஆகாது சித்துக்குச் சத்து வேறெனின் அப்போது சித்தெனல் சடமெனப்படும் சடமெனப்படின் புல்லையாதியாஞ் சராசரப் பொருள்களாகிய சடங்களுதித்தலுக்கும் உதித்துப் பூத்துக்காய்த்தலாகிய திதிக்கு மிடமெங்கே இருப்பதனாலன்றோ விவ்வளவு முண்டாகின்றன இவற்றிற்கெல்லாமாதாரஞ் சிற்சத்தியாதலின் இச்சிற்சத்தி யிருப்பதுகொண்டு இத்தனையு நிகழ்கின்றன ஆதலின் சித்தே சத்தாகும் இது மூரணின்மையினொக்கும், ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத்துக்கோர் வித்தே(எ-து)—இங்ஙனமொத்துத் தோன்றுவதாற் சத்துஞ்சித்தும் நல்ல சுகமெனப்படுவதற் கையமின்று ஐயமின்றாதலி னிதயுத்திக் கோர் விதைபோல்வதேயாம், அன்னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்திடாதே(எ-து)—நமது மூடத்தாற் சத்துஞ் சித்து மன்னியமாகக் காணப்படுமாயின் சித்து சடமாகவும் சத்து அசத்தாகவு முடியும் முடியவே துக்கானுபவமன்றிச் சுகானுபவ மெங்ஙனம் விளையும்? விளையாது (எ-று).

இது பாசஞ் சத்தெனவும், பசு சத்து சித்தெனவும், பதி சத்து சித்து ஆனந்தமெனவுங் கூறுமடமையை மறுத்தது. இவர் வாதம் தோற்றவாத

முஞ் சொல்வாதமுமேயன்றி யருத்தவாதமன்று. அருத்தவாதமெனின், இத்திரிபதார்த்தத்திற்கு மோர் சுயம்பேனு மோர்முதலேனு முளவாகச் சோதனையாதி முகத்தால் முரணின்றிக் காட்டவேண்டும்; அங்ஙனமெவர்க்குங் கூடாமையி னது பொருந்தாது.

(க - து.) சச்சிதானந்த வொருமை யிங்ஙனமன்றி வேறுவகையாற் கூடாதென்பது. இதனுக்கு முரணுக வொருமை கூறுவது அவர்போல் வா ரேற்றற் கன்றி யறிஞருக் கன்று. முரணுவொருமை யருமை. தானல்லாதவுபாதிகுணங்களைத் தொடாது தன்னைத்தான் தக்கோரா னேக்கினல்லாற் சச்சிதானந்த வொருமை யெங்ஙனம் வாய்க்கும்? வாய்க்காமைக் கடையாளம், அயலைச் சச்சிதானந்த மெனல். முரணுமைக் கிடமின்று; இஃதேற்றற் பாற்றன்று. (கசக)

கசஉ - கவி. அ - கை.

[இன்னுமவ் வொருமையை வலியுறுத்துவான்வேண்டிச் சில சங்கைகளைத் தாமே யாசங்கித்து, அதற்குரிய தக்க விடைகளால் தாமே சமாதானங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னுலோ வேறொன்றுலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ வசத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச் சொன்னு, லோயாத வவத்தையாங் குதர்க்க விகற் பங்களைவிட் டொழிந்திடாயே.

(இ-ள்.) வீயாதசத்து முன்னம் விளங்குவது தன்னுலோ வேறொன்றுலோ (எ-து)—என்றுமழியா தொருதகைத்தா நின்றுள்ள சத்தெனப்படுவது பிரத்தியட்சமாகத் தான் விளங்குவது தன்னுலே தானே? அல்லது வேறொன்றுலோ?,வாயால் வேறெனி லதுவு மசத்தோ சத்தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன்பேயாகாரியஞ் செயுமோ (எ-து)—வெறுஞ்சொன் மாத்திரத்தால் வேறொன்றுலெனின் அந்த வேறொன்று லெனப்படுவதும் அசத்தெனப்படுவதோ?சத்தெனப்படுவதோ? அசத்தெனப்படுவதெனின் மூடா! மலடி புத்திர னோர் காரியஞ் செய்வானே? செய்வானுயி னதுவும் விளக்குதும் அசத்தென விப்படி யதையும் பிரித்துச்சொன்னுல், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்க விகற்பங்களைவிட் டொழிந்திடாயே (எ-து)—அதையு மிப்படி யசத்தெனப் பிரித்துச் சொல்லுவையாயின் முடிவுபெருதனவஸ்தா தோட பலமாக முடியுமே யிஃதென்ன விபரீதம் ஆதலி னிங்ஙனமாய குதர்க்க விகற்பங்களி னின்று விலகுதி (எ-று).

ஞானமே பிரமமாதலா லிங்கே சத்தென்பது ஞானம். ஞானமெனினு மறிவெனினு மொக்கும். அறிவுக் கறிவென்ப தோர்பட்சம், அறிவொன்றேயென்ப தோர்பட்சம். அறிவுக் கறிவென்பதில் முன்னறிவு சீவனென

வும், பின்னறிவு சிவமெனவுஞ் சொல்வர்; முன்னறிவு தன்னை யறிவதும், தான் விளங்குவதும் தன்னாலன்று; பின்னறிவாலெனின், அந்தப் பின்னறிவும் தன்னை யறிவதும் தான் விளங்குவதும் வேறொன்றாலெனல் வேண்டுமே?இங்ஙனங் கூறுதல் கூடாதெனின்,அங்ஙனங் கூறுதல் கூடுமோ? முடிவுபெறாதே யெனின், அறிவுக் கறிவெனக் கூறுதொழியின் முடிவு பெறும். ஆயின், முன்னறிவு தன்னைத்தா னறிவதும், தன்னால்தான் விளங்குவதுங் கூடுமோ? கூடுமெனின், நாமு மவ்வறிவாதலா லிவ்வனுபவ மப்போ தெங்கே? விசாரணைசெய்யி லப்போதுங்காணும். எங்ஙனமெனின் அவஸ்தாத்திரயம், காட்சித்திரயம், அபிமானத்திரயமென்னு மிவை திரிசியமோ? திருக்கோ? திரிசியமெனின், எந்தத் திருக்குவுக்கு? அறிவுக்கெனின், அவ்வறிவு வொன்றோ? இரண்டோ? இரண்டெனின், ஒவ்வொன்றிற்கு மெல்லைவரையறை யிருக்கவேண்டுமே?இருக்கின்றதென்னின், எங்கே? வியஷ்டி யுபாதியளவினதொன்று, சமஷ்டி யுபாதியளவினதொன்று. இதில் சிற்றறிவு வியஷ்டி யுபாதியளவின தெனின், அது நனவிலன்றோ? ஏனைய வீரவத்தையிலு மெங்கே? இம்மூன்றவத்தையுந் தினமு நிலையாது மாறும்; இதை யறியு மறிவு மாறுகின்றதோ? மாறுகின்றதெனின், அவ்வவ்வவத்தைகளை யாங்காங்குநின்று சாட்சியா யறிவ தெது? வேறின்றாதலினென்றேயென வுணர்க. நனவாகிற சாக்கிராவத்தை தோன்றும்போது, அண்டபிண்டங்கள் தோற்றும்; அது தோற்றச் சிவேசராகிற சிற்றறிவு பேறறிவு பேதந் தோற்றும்; இங்ஙனந் தோற்றுவதைத் திண்ணமெனக் கொள்ளின், இது மாறா தேனைய வவத்தைக ளறிவுக்குக் காணுதிருக்க வேண்டும். அங்ஙன மனுபவ மெவர்க்குமின்றே; ஆதலி னறிவொன்றே யென்க. அறிவொன்றாதலாற் சத்தொன்றே யெனவும், அதுவே சித்தெனவும், தன்னால் தானறிவதெனவும், தன்னால் தான் விளங்குவதெனவுங் கூறியதென்க.

(க-து.) சத்துக்குச் சத்து வெறின்றென்பது. உண்டெனல் மூடம். தன்னைவிட் டாய்வாருக் கயலின்பமேயன்றிச் சுயானந்த மின்றென்க.காரியஞ்செயுமோ சத்தென,இங்ஙனஞ் சிலபிரதிகளிலிருக்கின்றது.வேறொன்றாலன்றித் தன்னால் தானிருப்பது யாதோ அது சத்தெனவும், தன்னால் தன்னை யுணர்வதும் தன்னால் தான் விளங்குவதும் யாதோ அது சித்தெனவுமாம்; இதனால் இருப்பதே விளங்கலின் சத்தே சித்தெனவும், விளங்குவதே யிருத்தலின் சித்தே சத்தெனவுங் கொள்ளப்பெற்றாம்.பெறவே, சத்துஞ் சித்துஞ் சொற்பேதமே யன்றிச் சிறிதும் பொருட்பேத மின்றென விளங்கக்கண்டாம். காணவே, இவ்வொருமையே நிரதிசயானந்தமெனத் துணிதலுக்கிடமாயிற்று. ஆகவே,சுவானுபவப்பேற்றிற் கிஃதே தக்கயுத்தியென்றேற்க நின்றது. இவ்விரண்டு கவியானும் சச்சிதானந்த வொருமைக் குத்தி கூறியவாறு காண்க. யுத்தியெனல் தர்க்கம், அநுமானம், யுத்தியென்னு மூன்றுமடங்கிய மனனத்து ளொன்று. இவற்றையொக்க வாயா

விடத்துநம துத்திக்கியைவ தெங்஢னம்?ஐயந்திரிபின்றித் தெளிவதெங்஢னம்? இன்றுதலா லமைதியின் றென்பதாயிற்று. ஆகவே, ஞானநூல் கற்றலெற்றிற்கு; நூலிலுள்ள யுத்திக்குச் சமாதானம் வேண்டுவதின்றெனின், பொய்யை மெய்யென்ற மூடரென்னுங் கவியில் ஞானமெய் யேனைய பொய்யென்னலாமா? மூர்த்தியாதிகளைக்கூறும் புராணமுஞ் சான்றோரும் அதையேற்போரு மூடரா? இஃதென்னவியப்பு. பயனின்றெனக்கண்டாம்.

கசஈ - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த வொருமையைச் சுருதி யுத்தியால் விளக்கிய வாறுபோல, அனுபவத்தாலும் விளக்குது மெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்தி சுகவானந்த, மிருதிவடி வாதலினவ் வானந்த மேயறிவாம் வேறங் கில்லை, கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின்றாயே,யிருதயத்திப்படி நோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்திடாயே.

(இ-ள்.) சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லனுபவமுங் கேள் சுழுத்திசுகவானந்த மிருதிவடி வாதலினவ் வானந்த மேயறிவாம் வேறங்கில்லை (எ-து)— முன்னர்க்கூறியது சுருதியுத்திக்கொத்து நின்றாற்போல இனியனுபவத்துக்கு மொத்து நிற்கக்கூறுதும் அதனையுங் கேளுதி அஃதாவது சுழுத்தியிற்காணுஞ் சுகமானது ஸ்புரணரூப மாதலின் அவ்வானந்தமே யறிவாம் இங்஢னமன்றி யறிவாதற்கு வேறோர் நெறி யங்கிருக்க யாங் கண்டிலம், கருதுபிரளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக்காண்கின்றாயே(எ-து)- எவரு நினைத்தற்குரிய யுகாந்தப்பிரளயம் சுழுத்தியவஸ்தையென்னு மிரண்டு காலத்தினு நீயிருந்துகொண்டாங்கு மூடிய வ்விருவித விருளையுங் காண்கின்றனையன்றோ, இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரிபூரணமா யிருந்திடாயே (எ-து)—இவ்வாறுணதுள்ளத்தி லெக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலு நீயிருக்கநோக்கி யேகபரிபூரணமாக நீயிருந்திடுதி (எ-று).

தினசுழுத்தி நனவிற்சுழுத்தியெனக்காட்டாதுபொதுப்படக்கூறியது சுகரூபமே ஸ்புரணரூபமாகத் தடித்தலும், மீண்டுமந்தஸ்புரணரூபமேயந்தச் சுகரூபமாகப்பெருகலு மிவ்விரு சுழுத்தியிலு மாதலிலென்க.ஆயிற் சுழுத்திபேதமென்னை?ஒன்று நனவிற்சுழுத்தி ஒன்று மூடசுழுத்தி. இதனால் ஞெப்தியே பிரியம்,பிரியமே ஞெப்தியெனக் கண்டாம்.இவ்வனுபவம் மூடசுழுத்தியிலெங்஢னமெனின்,நித்திரைத்தெளிவிலெழுநினைவுசகமாயிருத்தலினாலும்,விவகாரமுடிவில் மீண்டுமுறங்குங்கால் அந்நினைவு சகத்தாகாரநழுவித் தனிப்படும்.அங்஢னந் தனிப்படுதலே சுகப்பெருக்காம். அச்சுகப்பெருக்குக் கங்கானி நேரிடும்போது சிறியெழுதல் நினைவன்றே.அப்போதச்சுகம் நினை

வா யிருத்தலினானுமென்க. சத்தென்பது வேறன்று நீயேயெனக்காட்டப் பிரளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலு நீயிருந்திருளைக் காண்கின்றாயே யெனவும் உன்னைவிடப் பரிபூரணம் வேறன்றெனக்காட்ட இருதயத்திப்படி நோக்கி யேகபரிபூரணமா யிருந்திடாயே யெனவுங் கூறியவாறு காண்க. தன்னை யிங்ஙனம் விசாரித்துத் தெளிந்தவரோ? அருள், பரிபூரணம், ஆனந்தம், ஆனந்தாதீதந் தன்னைவிட வேறென்போர் நீயேதெளிதியெனத் தன்னனுபூதிநிலையைக் குறிப்பித்தாரென்க. முந்தி யனுபூதி கூறாதது தலைதடுமாற்றமென்னுந் தந்திரயுத்தி.

(க-து.) அறிவேயானந்தம், ஆனந்தமேயறிவெனல் விசாரணைத்தெளிவிலென்பது; ஆயின் மூடத்திலின்றோவெனின், உண்டு. விசாரியாக்குற்றமேயென்க. அறிவன்றியவானந்தமும் ஆனந்தமன்றியவறிவுமில்லை. அறிவு நானெனலாயின், ஆனந்தம் யாது? பரமெனின் நானெனலின்றோ? அது ததாகாரமாயதெனின், அப்போதயலெனல் சற்றுமின்மையி னானந்தமுமயலன்றாம். இது கற்பிதபேதமன்றி யறிவானந்தபேதமென்று மின்றாம்.

க௪௪ - கவி. ௮ - கை.

இவ்வனுபூதிகேட்ட வக்கணமே சமாதி கூடித் தெளிந்தா
னெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனு பவம்வி
டாமற், பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா னந்தமொன்றாம் பர
மார்த்தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்வி
ழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந்
தோன்றுமொரு படமா னானே.

(இ-ள்.) பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனுபவம்விடாமல்(எ-து)—சகலசாஸ்திரத் தேர்ச்சியுமுள்ள சற்குருநாதன் கூறியவண்ணம் மாணாக்கனுந் தனதனுபூதி நிலையினைவிடாமல், பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதானந்தமொன்றாம் பரமார்த்தத்தைப்பலபொழுதுங் கண்மூடிச்சமாதியிருந்தான்(எ-து)—பலமலரினின்று சேர்க்கப்பட்ட தேன்கூடுபோன்று சச்சிதானந்த வொருமையெனப்படுவதே பரமார்த்தமாதலால் அதனைக் காணனானக்கண்மூடி வெகுநேரஞ் சமாதியினின் றகலாதிருந்தனன், விழித்துப் பார்த்தபோது பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமானானே (எ-து)—பின்னர் விழித்துப் பார்த்தபோது பலவேறுவகைவடிவாயுள்ள சராசர சித்திரங்களனைத்துந் தோன்ற வரையப்பட்டிருக்கின்ற வொருபடத்தைப்போலத் தானாயினன் (எ-று).

பரமார்த்தத்தையென்னுஞ்செயப்படுபொருளுக்குப் பயனிலையின்றாதலால், காணவென்பதைவருவித்தாம். தனக்கன்னியமாகக்காணாதுதானாகிய வியாபகவிளக்கத்திற் சராசரமாயுள்ள வனைத்தையுங் காண்டலிற் படத்தை யுவமைகூறினார். படத்தைப்போலென்னாது தான்படமானானென்றதனால்,

உருவகமெனினு மமையும். பரமார்த்தத்துக்குச் சச்சிதானந்தங் குணமென்பாரை மறுக்கச் சச்சிதானந்தமொன்ரும் பரமார்த்தத்தையென்ருர். சமாதிவிட்டுப் பிரியக்கூடாமையிற் பலபொழுது மென்பதற்குப் பலதாமுமென்பாரு முளர். சமாதியிலென்ருது விழித்துப்பார்த்தபோது தாஞெரு படமாஞனென்பதனுல், சகசசமாதியெனப்பெற்ரும்.

(க-நு.) தானே சமஸ்தமுமாக விளங்கினனென்பது. இங்கே யிவன் படமாஞ னென்றதனுல், விருத்தி திருட்டாந்தமெனப்பெற்ரும். பெறவே ஏனையமூன்றுந் தானேயமையுமென லருத்தாபத்தியெனக்கண்டாம். மதுவென்பது, ஆகுபெயர். பலமலரின்மதுக்கூட்டரவன்றித் தேன்கூடின்மைபோலச் சச்சிதானந்த வொருமையன்றிப் பரமார்த்தமின்மையின் ஒருமையே வடிவாயிற்று. ஆகவே, வடிவும் பண்பாதலாற் பண்புவமை. என்னே? "பண்புந்தொழிலும்பயனு மென்றிவற்றி, ஞென்றும்பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்ந், தொப்புமை தோன்றச் செப்புவதுவமை" என்பதோத்தாகலின். (கசச)

கசரு - கவி. அ - கை.

[துரியாதீதமு மேழாம்பூமியு முக்கியமெனக் கூறிய நிலையினையும் அதன் வகையையுந் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று மாணக்கன் வினவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதமன்றி யினிவே றுண்டோ, வதையுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்ருேஞானிகளுக் கானநீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமியு முக்கியமா மென்ற, பதமுமதின் வகையுமெனக் கௌிதாகத் தெளியும்வணம் பணித்திடீரே.

(இ-ள்.) இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதமன்றி யினிவேறுண்டோ (எ-து)—அடியேன் மனதுக் கிசைந்தெழுந்தருளிய சற்குருநாதனே! நமக்கு விநோதமாயதிந்நிலையேயன்றி யிதுபோல்வ தினியாவது வேறுளதாகக் காணுமோ? இன்ருதலின், அதையுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்ருே ஞானிகளுக்கானநீதி (எ-து)—அங்ஙனமாய வனுபூதியையுரைத்துக்கொண்டும் அதையே சிந்தித்துக்கொண்டு மிருப்பதல்லவோ ஞானிகளுக் கியைந்த வொழுக்கமாவது, முதலுரைத்த துரியாதீதமு மேழாம் பூமியு முக்கியமாமென்ற பதமுமதின் வகையுமெனக் கௌிதாகத் தெளியும்வணம் பணித்திடீரே (எ-து)—முன்கூறிய துரியாதீதநிலையும் ஞானபூமியு ளேழாம்பூமியும் முக்கியமாமென்று கூறியபதமும் அதன் விபரமு மினையவென வௌிதிற் றெளிந்துகொள்ளும்வண்ண மடியேனுக்கு விளக்கியருளும் (எ-று).

இதுகாறு மில்லையெனக் காட்ட இனிவேறுண்டோவெனவும், ஏனையருக் கன்றெனக்காட்ட ஞானிகளுக்கான நீதியெனவும், இந்நிலையைப்

பொதுவாக கஉ-கவியிற் கூறியிருப்பதால் 'முதலுரைத்தவெனவுங் கூறி ஞர். இவ்வினக்களுக்கு விடை, கருக முதல் கருகவிவரையிற் காணலாம். முக்கியமாமென்னும்வினைக்கெழுவாய் துரியாதீதமும்,ஏழாம்பூமியுமாதலா லவை சங்கையிற் சேர்க்கப்படா. என்றவென்னும் வினைக்கெஞ்சியது பத மும், அதின்வகையுமாதலா லிவ்விரண்டைப்பற்றி வினவியதாக விக்கவி காட்டுகின்றது. நான்கெனக் கோடற்குக் கவியியையிற் கொள்ளலாம்.

(க-து.) மாணுக்க னிவ்விரண்டையுந் தெளிந்துகொள்ளுமாறு வினு வினனென்பது. இவ்விரண்டிற்கும் விடைகூறுங்கால் தானே துரியாதீத மும், ஏழாம்பூமியு மமையும். உரைக்குக் கவியன்று, கவிக்குரையாதலா லிக்கவிக் கியைந்தவா றுரையெழுதினும், என்செய்தும். (கசரு)

கசசு - கவி. அ - கை.

[இவ்வினவுக்கு விடை ஞானபூமியிற் சேர்ந்ததாதலின், ஞானஞ்ஞான பூமிகளை விளக்காவிடில் தெரியாதெனக் கருதி யிக்கவியி லஞ்ஞான பூமிகளைத் தெரிவிக்க அவற்றின்பெயர்களைக் கூறுகின்றார்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே ழென்
பா, ரினியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கே
ளாய், தனிவித்து சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்
தைச் சார்ந்த, கனவுகனக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழு
பேர் கணித்தார் மேலோர்.

(இ-ள்.) வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூமிகளே ழென் பா ரினியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பககேளாய்(எ-து) —அதைக்குறித்துச் சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானபூமிகளேழென்றும் ஞா ன பூமிகளேழென்றுஞ் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள் இனி யவ்விரண்டு பிரி வினுள் அஞ்ஞானபூமிகளேழையு முன்னர்ச் சொல்லுது மதனைக்கேளுதி, தனிவித்து சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச்சார்ந்த கனவு கனு (எ-து)—தனிமையாயுள்ள விந்து சாக்கிரம் சாக்கிரம் மகாசாக்கிரம் சாக்கிரசொப்பனம் சொப்பனம், கனவுசாக் கிரஞ் சுழுத்தி யென்றெழு பேர் கணித்தார் மேலோர்(எ-து)—சொப்பனசாக்கிரம் சுழுத்தியென் றிங் ஙன மேழுபேர்களையுஞ் சத்துக்கள் சொல்லினர் (எ-று).

தனித்துநிற்றலின் தனியென்றார். என்பாரென்றதனுற் சத்துக்கள் வருவித்தாம். இது தோன்றுவெழுவாய்.

(க-து.) வெளிப்படை. (கசசு)

கசஎ - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானபூமி யேழனுள் நான்குபூமிகளி னியல்பை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல்
வித்தாகு, மிந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முனைபோலா மிது:

னுவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மாகாரு னுவா, நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலேநனுக்க னுவே.

(இ-ள்.) மூந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல் வித்தாகும் (எ-து)—அகண்டபரிபூரணமாக விளங்குஞ் சுத்தசுயஞ் சைதன் னியத்தில் முதலில் தான்மாத்திரமாக வெழுந்தஞெப்தி ஸ்புரிப்பெதுவோ வதுவே விந்து சாக்கிரமெனப்படும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளைபோலாமிதுநனுவாம் (எ-து)—இந்த ஞெப்திஸ்புரிப்பில் முன்னென் று மிலாத வாணவமங்குரம்போலெழும் இதுவே சாக்கிரமெனப்படும்,வந்து வந்து பிறவி தொறு மகமமதை வளருமது மகாநனுவாம் (எ-து)—அந்த வகந்தையால் யானெனதென்று மகமமதை பிறவிதோறும் வந்துவந்து வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் இதுவே மகாசாக்கிரமெனப்படும், நந்து மகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே நனுக்கனுவே(எ-து)— அங்ஙனம் வளர்ந்து கொண்டிருக்குமகமமதை கொண்டு சாக்கிரத்தில் மனோராச்சியஞ் செய்வதே சாக்கிரசொப்பனமெனப்படும் (எ-று).

மகாசமுத்திரத்திற் பரமாணுபோலெழுந் திவலைபோல்வதின், ஓரறி வென்றது மிகைபடமாத்திரமெனவும், அங்ஙனம் வளர்ந்துகொண்டிருப் பதைப்பற்றி நந்துமகங்கொடெனவுங் கூறினர்.முன்னென்றுமில்லாதறிவு ஸ்புரித்தல் போன்றலின் விந்துசாக்கிரமெனவும், அங்ஙனம் ஸ்புரித்தலா வாகின்ற வறிவான தகந்தையென் றங்குரம்போலாகத்தானுமதன்மயமாகக் காண்டலின் சாக்கிரமெனவும், இவ்வகந்தை மேலீட்டாற் பிறவிதோறு மகமமதை வளரும் அவ்வகமமதைரூபமாக வளர்தல்போன் றறிவுகாண்ட லின் மகாசாக்கிரமெனவும், அவ்வகமமதை மேலீட்டால் தடையின்றி மனோராச்சியம் புரிதல்போன் றவ்வறிவு காண்டலின், சாக்கிரசொற்பன மெனவும் வந்தவென்க. (கசஎ)

கசஅ - கவி. அ - கை.

[ஏனைய மூன்று பூமியி னியல்பை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொற் பனமெனும்பே ருடைய தாகும், பண்டுநனுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பது சொற் பனந னுவா, மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளே ழும் விளம்பக் கேளாய்.

(இ-ள்.) உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொற் பனமெனும்பே ருடையதாகும் (எ-து)—உண்டுறங்கி மனோராச்சியஞ்செய்தலே சொற்பன மென்னும் பெயர்பெறுவதாம், பண்டுநனுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினை ப்பதுசொற் பனந னுவாம் (எ-து)—முன்சாக்கிரத்திற்கண்டுமறந்ததை மறு

படியுசினைப்பது சொற்பனசாக்கிரமாம்,மண்மெிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞானவகைகள் சொன்னேம் (எ-து)—மிகுந்தவிருள் மூடிக்கொள்ளத் தருவது சுழுத்தி யெனப்படுவதாம் இதுவரையிலு மஞ்ஞானபூமி பேதங் களைச்சொல்லினேம்,விண்டுநிறை முத்திதரு ஞான பூமிகளேழும் விளம் பக் கேளாய்(எ-து)—பரிச்சேத பேதமகன்று பரிபூரணமா விளங்கு முத்தி யைத்தரத்தக்கஞானபூமிகளேழையு மினியாஞ் சொல்லக்கேளுதி (எ-று).

அங்ஙன மனோராச்சியஞ்செய்தலோ டுண்டுறங்குவதுபோலறிவுகாண் டலைச் சொற்பனமெனவும்,முன்கண்டு மறந்ததைமீண்டுநினைப்பதுபோலறி வுகாண்டலைச் சொற்பனசாக்கிரமெனவும், நன்குறங்குங்கால் மிக்கவிருள் மூடிக்கொள்வதுபோ லறிவுகாண்டலைச் சுழுத்தியெனவுங் கூறியதுகாண்க.

(க-து.) இந்த வஞ்ஞானபூமியேழு மத்தியாரோபமெனக் காட்டக் கூறியதென்பது. ஆகாயமானது காற்று,அக்கினி, நீர்,மண்ணுகைப்பரிணமித் ததுபோற்காணினும் அவற்றால் தனக்கானிவிர்த்தி தினைத்துணையுமில்லை; அதுபோல,சுசாதியாதிவிகற்பமின்றியவறிவானது அஞ்ஞானபூமிகளாகிய மூலப்பகுதிமுதல் தனுவிகுதியீருக்கிடந்த கற்பனைகளாகப் பரிணமித்தது போற் காணினுமவ்வவற்றினுனிவிர்த்தி தினைத்துணையுந்தனக்கில்லை; உள் ளதுபோற்காண்டலி னிங்ஙனங் கூறினரென்க.இல்லாததையுள்ளதுபோற் கூறவந்தது உள்ளதாகக்கருதியதைவிலக்கற்கென்க.இல்லாததையில்லையெ னக்கூறினெவருமேலார்.அஃதாவது அறிவையன்றிச்சகமென்பதில்லையெ னக்கூறுதல் போல்வது.சிருஷ்டிக்கிரமங்களாற் சகமுள்ளதாகமுடிக்கினெ வர்க்கு முடன்பாடு. இங்ஙன முடன்பாடாகயாமுங்கலந்து மெல்லமெல்ல த்தளர்த்தல்வேண்டும். எங்ஙனமெனில் உலகமும் யாமுங் கடவுள் சங்கற்ப த்தாலன்றித் தோன்றச் சற்றுஞ் சுருதியுத்தி கண்டிலம். ஆகவே, அந்தச் சங்கற்பம், நமக்கு முலகுக்குங் காரணமோ? வன்றே? காரணமெனின், மூன்றுகாரணத்துள் யாது? துணைக்காரணமெனின், அப்போது கடவுள் நிமித்தகாரணமாகின்றது. முதற்காரணமெங்கே? மாயையெனின், 'யாமா சாமாயா'' என்பதற் கருத்தமென்னை?இது மலடிமைந்தனென்றாற்போலும் எனக்காட்டி வயப்படுத்துவதென வறிக. (கசஅ)

கசகூ - கவி. அ - கை.

[இனி ஞானபூமிகளேழையுங் கூறுவான்வேண்டி யவற்றின் நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம் பூமி யாகு
நலதனுமா னசிமூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி [பேரு
சொலுஞ்சமுசத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப்
பலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர்.

(இ-ள்.) புலவர் புகழ்முதற் பூமிசுபேச்சை விசாரணையிரண்டாம் பூமியாகும் (எ-து)—மகான்களால் மதிக்கப்பெற்ற ஞானபூமிகளில் சுபேச்சை முதற்பூமியெனவும் விசாரணை யிரண்டாம்பூமியெனவும், நலதனுமானசி மூன்றாம் பூமிசத்துவாபத்தி நாலாம்பூமி (எ-து)—நல்லதனுமானசி மூன்றாம் பூமியெனவும் சத்துவாபத்தி நான்காம் பூமியெனவும், சொலுஞ் சமுசத்திப்பேரும் பதார்த்தாபாவனைப்பேருந் துரியப்பேரும் (எ-து)—சொல்லாநின்ற சமுசத்தி யென்னும் பெயரும் பதார்த்தாபாவனை யென்னும் பெயரும் துரியமென்னும் பெயரும், மலினமறு மகனே யைந்தாறேழு பூமிகளாவகுத்தார் மேலோர் (எ-து)—களங்கரகிதமான ஞானபுத்திரா! ஐந்தாம் பூமியெனவும் ஆறாம் பூமியெனவும் ஏழாம்பூமியெனவும் பெரியோர்கள் வகுத்துச்சொன்னார்கள் (எ-று).

சமுசத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் இவற்றை ஐந்தாம்பூமி, ஆறாம் பூமி,ஏழாம்பூமியெனக்கூறியது நிரனிறை.சுபேச்சை-சுபம்விரும்பல்.விசாரணை-அங்கலிங்கவிசாரணையிற்றலைப்புகல்.தனுமானசி-மனஞ்சிறுகல்.சத்துவாபத்தி-உண்மையினிலையுறல். சமுசத்தி-சங்கற்பமறல். துரியம்-அறிவு விளக்கம் என்பன.சுபம் விரும்பல்-மங்களகரமாதலைவிரும்பல்.அஃதாவது பூர்வபட்சமாதற் கியையாதது. நல, சொலும் என்பன தொகுத்தல்விகாரம்.

(க-து.) ஞானபூமிகளி னுமங்களை யுணர்த்தியதென்பது.இனி வகையாதற்கிது தொகையெனப்படும். (கசக)

கரு0 - கவி. - அ - கை

[ஞானபூமிகளினிலை யினையவெனத் தனித்தனி விளங்க நான்கு பூமிகளை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சையாகும்
நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசா ரணையா நம்பி
முற்சங்க வீடணைகள் விடறனுமா னசியிந்த மூன்றி னாலுஞ்
சற்சங்க மனதிலுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே.

(இ-ள்.) துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம்விரும்புவதுசுபேச்சையாகும் (எ-து)—பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக்கொள்ளுந் துர்ச்சங்கசார் பகன்று மேலாயஞானமாதற்குவிரும்புவது சுபேச்சையெனப்படுவதாம்,நற்சங்கமொழிவினவி ஞானநூல்பழகல்விசாரணையாம் (எ-து)—பொருளைப் பொருளாகக்கொள்ளுஞ் சற்சங்கத்தைத் தழுவி யவருரைக்கு மொழிகளை யையமறக்கேட்டு இஃதொக்க ஞானசாஸ்திரங்களிற் பலகாற்பழகல் விசாரணையெனப்படுவதாம்,நம்பிமுற்சங்கவீடணைகள் விடறனுமானசி (எ-து)—உண்மையெனச்சொல்லுதலாலவற்றினம்பிக்கையுற்று முன்னர்த் தனக்குச் சங்கமாநின்றுள்ள வீடணைத்திரயங்களை விட்டகறல் தனுமானசி யெனப்

படுவதாம், இந்தமூன்றினாலுஞ் சற்சங்கமனதிலுண்மை யறிவுதித்தல்சத்து வாபத்திதானே (எ-து)—இந்த மூன்றேதுக்களாலுஞ் சற்சங்க மயமான மனதின்கண் மெய்யுணர்வெழல் சத்துவாபத்தி யெனப்படுவதாம் (எ-று).

(க-நு.) நான்குபூமி: சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவா பத்தி யென்பன. (கருO)

கருக - கவி. அ - கை.

[ஏனைய மூன்று பூமிகளினிலை யினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மித்தையெலா மறத்தல்சமு சத்தியாகு, மத்துவிதா னந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனைய தாகும்,வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந்துரிய மாகு, மித்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதி தப்பதமென் றதுவுங் கே ளாய்.

(இ-ள்.)தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மித்தையெலா மறத்தல் சமுசத் தியாகும்(எ-து)—உண்மையாதோ வதில் மனமான தழுந்தி மித்தையென ப்படுவன வெவையோ வவற்றை யொருங்கே மறந்துவிடுதல் சமுசத்தியெ னப்படுவதாம், அத்துவிதா னந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனை யதாகும் (எ-து)—அத்துவிதா னந்தோதயமா யதனால் திரிபுடிபோகத் தகு வது பதார்த்தாபாவனையெனப் படுவதாம், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்த மவு னசுபாவந் துரியமாகும்(எ-து)—பிரம வஸ்துவி னிலை யெங்ஙன மிரு ந்ததோவஃதிருந்த வண்ணந் தானுமிருக்க வதனாலெய்து மவுனசுபாவந் துரியமெனப்படுவதாம்,இத்துரிய பூமியை முன் துரியாதீதப் பதமென்றது வுங் கேளாய் (எ-து)—இந்தத் துரிய பூமியையே முன்னே துரியாதீத பத மென்று சொன்னோமே யதனையு மிப்போது யாங்கூறக் கேளுதி (எ-று).

உறைந்தென்பது உறைத்தென்றுயது தன்வினைபிறவினை மயக்கம். இங்கே யுண்மையாவது ஆன்மா. உதாரணம்,"மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமா வியாபிக்கு மான்மாவே." இன்னு முண்மையாவது:—ஞானம் சிவமெனற்கும், ஆன்மா வெனற்கும் பொருள். ஞானத்தை யன்றிச் சோத னையில் வேறு கண்டாருளரோ? உளரெனில், உபாதிகுணந் தொழிலன் றே? இம்மூன்றையுந் தள்ளிக் காட்டவேண்டும். கூடாதெனில், ஒத்துக் கொள்வதற்குத் தடையென்னை? இது நிற்க. சுசாதியாதிபேத மிறந்ததாத லின் ஞானத்தில் மன முறைதற்குத் தடையென்னை?உறையவே, மித்தை யெல்லா மறக்கவரும். மறக்க வரவே,அத்துவிதானந்தம் வரற்கும், திரிபுடி யொழிவுக்கு மிடமுண்டாம். உண்டாகவே, பர மெங்ஙன மிருக்கின்றதோ வங்ஙன மிருக்கத் தானே யமையும். அங்ஙனமாய வமைதியே சுபாவ மெனத்தக்கது. அச்சுபாவமே மகா மௌனமாம்.

(க-நு.) இவ்விரண்டு கவியானு ஞானபூமியேழினிலை யினையவென் விளக்கிறு ரென்பது. இங்ஙனம் விளககியது, இனித் துரியத்திற்கு மதீதத்திற்கு மபேதங் காட்டவேண்டி யென்க. இங்ஙனம் விளக்காவிடி லெழுத்தறியார் கவிபோலும். (கடுக)

கருஉ - கவி. அ - கை.

[துரியமே துரியாதீத மெனற்கு ஞானபூமி யேழையும் சுத்த பஞ்சா வஸ்தையாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாம் மூன்
றற் கப்பாற், சொற்பனமா மதுவுமெல்ல நழுவுமஞ்சாம் பூமியே
சுழுத்தி யாகு, மற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும் புவிதுரியமத
ற்கப் பாலோர், கற்பனையில் லாதவிட மதீதமென்று மவுனமாக்
காட்டும் வேதம்.

(இ-ள்.) முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாம் (எ-து)—ஞானபூமியில் முதலிலுள்ள சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசி யென்னு மிம்மூன்று பூமி நிலைகளெய்தினு முலகந் தோற்றிக்கொண்டிருப்பதாற் சாக்கிராவஸ்தை யெனப்படும், மூன்றற் கப்பாற் சொற்பனமா மதுவுமெல்ல நழுவுமஞ்சாம் பூமியே சுழுத்தியாகும் (எ-து)—அந்த மூன்று பூமிக்கப்பா லெய்திய நான்காம் பூமிநிலையே சொற்பனவஸ்தை யெனப்படும் அந்த நான்காம் பூமிநிலையு மெல்ல மெல்லநழுவத்தக்க வவசரத் துதிக்கு மைந்தாம் பூமிநிலையே சுழுத்தி யவத்தை யெனப்படும், அற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும் புவி துரியம் (எ-து)—அவ்வைந்தாம் பூமி நிலைக்கப்பால் மிகவு மற்புதமாயுள்ள தன்து சுவானுபவ நிலைதோன்றும் அந்நிலை மீக்குறலே யாறும் பூமி யாகும் அவ்வாறும் பூமி நிலையே துரியபத மென்னப்படும், அதற்கப் பாலோர் கற்பனை யில்லாதவிட மதீதமென்று மவுனமாக் காட்டும் வேதம் (எ-து)—அந்த வாறும் பூமி நிலைக்கப்பா லெழுநிலையாகிய வேழாம்பூமி யாதோர் கற்பிதமுமிறந்த விடமாம் அவ்விடமே துரியாதீத மென்று வேதமானது சொல்லாமல் மவுனமாகக் காட்டிவிடும்(எ-று).

சிவஞானம்விரும்பல், ஞானநூல்பழகல், ஈடணைகள் விடல் இம்மூன்று முலகத்தை மறைக்கற்பாலவன்றாதலின், புவி மூன்றினு முலகந் தோன்று மெனவும் தொக்கியிருப்பதால், நான்காம்பூமியை வருவித்தாம். ஞானோதய விளக்க உலகஞ் சாயா வடிவம்போற் காணச் செய்தலின் மூன்றற்கப்பால் சொற்பன மாமெனவும், தத்துவத்தில் மனமுறைந்தபோது மித்தையெனப் படுவனவற்றை யெல்லாம் மறந்துபோகச் செய்தற்பாலதாதலின் அதுவு மெல்லநழுவு மைந்தாம் பூமியே சுழுத்தியாகு மெனவும், அப்போ தங்கே யெழுமானந்தந்துவிதமிறந்ததாதலினானும் திரிபுடியென்ப திருத்தற்கிடமன்றாதலினானும் அவ்வானந்தந் தெரிவுமப மாதலினானும் அதனை அற்புதமாஞ்

சுவானுபவ மிகுமாறும்புவி துரியமெனவும், சுத்தசைதன்னிய மெங்ஙன மிருந்ததோ வங்ஙனந் தானுதலே அதற்கப்பாலோர் கற்பனை யில்லாதவிட மதீத மென்று மவுனமாக்காட்டும் வேதமெனவுங் கூறியதென்க.

(க-து.) முன்னர்க்கூறிய துரியநிலையே துரியாதீதமன்றி வேறன் றெனற் கிங்ஙனங் கூறியதென்பது. இதுவும் வேததந்திரம். மெல்லவென் பது செய்யுணடை; மெள்ளவென்ப துலகவழக்கம். சுகானுபவமெனினும் சுவானுபவமெனினுமொக்கும். பூமியுமிட்மாதலா லிங்கே கற்பனையில்லாத விடமென்றதை யேழாம்பூமியாக்கினும். (கருஉ)

கருங - கவி. அ - கை.

[துரியமே துரியாதீதமெனற் கையுறுவண்ண மின்னும் வேறுவகை யாற் சமாதான மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துரியநிலந் தனிற்றுரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று சுருதி மேலோ, ரரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கிலா றும் பூமி, மருவு சுழுத்தியிற் காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பது நீமனதிற் கொள்வாய், பெருமைதரு ஞானபூ மியின்விகற்ப மின்ன முண்டு பேசக்கேளாய்.

(இ-ள்.) துரியநிலந் தனிற்றுரியாதீதமெனின் மயக்கமென்று சுருதி மேலோ ரரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கி லாறும்பூமி (எ-து)—வேறென்னுது துரியபூமியில்தானே துரியாதீதமெனக் கூறின் ஐயமெய்துறுமென்று பிரபலசுருதியில் வல்லசான்றோர் அறிதற்கரிய வொ ப்பற்ற விதேகமுத்தியெனப்படுவது துரியாதீதமெனக்கூறுவர் அங்ஙனங் கூறப்படுவதும் ஞானபூமி யேழென்னுங் கணக்கி லாறும்பூமியெனப்படுவ தாம், மருவு சுழுத்தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பாரென்பது நீமனதிற்கொள் வாய் (எ-து)—ஆயினேழாம்பூமியோ அங்குள்ள சுழுத்திசம்பந்த மில்லாத வறிதுயிலென்பர் என்றவர்கள் கூறுவதையு முன் மனதிற் கொள்ளுதி, பெருமைதரு ஞான பூமியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக்கேளாய் (எ-து)—யாவற்றினுமிக்க வுயர்வுதரத்தக்க ஞானபூமிகளின் விகற்பங்க ளின்னுமுண்டு அதனை யாங்கூறக்கேளுதி (எ-று).

அதுவென்பதி லும்மை தொக்கது. அதுகணக்கி லாறும்பூமி யென்ற தனுல், முன்கவிப்படி துரியமென் றுயிற்று. ஆகவே, துரியமே துரியாதீத மெனக் குறிப்பித்ததாகக் கண்டாம். ஆறும்பூமி துரியாதீதமாகவே, ஏழாம் பூமியோ வென்றும். அவ்வேழாம்பூமி துரியாதீதத்துக்குமேலிட்டதெனத் தோன்ற, மருவுசுழுத்தியிற் காட்சிசுழுத்தியென ற்குச் சுழுத்தியாயினுமூட மல்லாததால் சுழுத்தி சம்பந்தமில்லாத வறிதுயிலென வுரைகொண்டாம். என்பது மென்றதி லும்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. அதீதமெனிற்

போதுமே, மேலறிதுயிலென்றது மிகைபடக் கூறலென்னுங் குற்றமாமே யெனின்; அறிதுயிலாவது எல்லாமறிந்தும் எல்லாமறியாதது. துரியாதீத மாவது எல்லாமறியாதது. ஆயின் மூடசுழுத்தியினு மதீதஞ் சிறந்ததென்ற தென்பற்றியெனின், தத்துவவிசாரத்தெளிவு காரணமாகவந்த தாதலி னென்க. எல்லாமறிந்து மறியாததி லென்சிறப்பெனின், மூடமுமன்று தெளிவு மன்றெனலைப்பற்றி யென்க. சத்துக்க ளேழாம்பூமியைக் காட்சி சுழுத்தி யென்பரென முடிக்க. ஏழாம்பூமியென்ப திசையெச்சம். துரியம் சீவன் முத்தி. துரியாதீதம் விதேகமுத்தி. எனவே, துரியமேலீடே துரியாதீத மெனற்கு, கணக்கிலாறும்பூமியென்றார். துரியமேதுரியாதீதமெனின் மய க்கமுறுமேயெனின்; சுருதிமேலோர் விதேகமுத்தியே துரியாதீதமெனக் கூறலாமா? அதுவுமேற்கவியிற்கூறிய கணக்கி லாறும்பூமி யென்னலாமா? அங்ஙனம் பிரபலசுருதிக ளிருப்பதாற் கூறலாமெனின், இதுவுங்கூறலாம்; ஆதலினையமென்னை. எனவே, சுருதிசம்மத மிங்ஙனமிருப்பதுபற்றிக் கூற லாமென்க. இதுகூடாதெனின், அதுவுங்கூடாது. அதுசான்றோராட்சி யாதலா லிங்ஙனங் கூறினாரென்க. இன்னும், மருவுசுழுத்தியிற் காட்சி சுழு த்தியென்பதற்கு, பிரபலசுருதிகளில் மருவிய சீவசுழுத்தி, சிவசுழுத்தி, பர சுழுத்தியெனப்படுஞ் சுழுத்திபேதங்களி லேழாம்பூமி காட்சி சுழுத்தி யெனப் பொருள்கூறினு மையமின்றி யமையும்.

(க-து) சுருதிசம்மதம்போல மகான்கள்சம்மதமு மிங்ஙனமிருத்த லின் துரியநிலந்தனிற் றுரியாதீதமெனல் பொருந்துமென்பது. இங்ஙனங் கவிநோக்கறியா ருரை வேறென்பர். இதனாற் கவிவேறாகுமா? கவிக்கிலக்க ணம் வேறாகுமா? இவையெல்லாந் தோன்றாமை. (கருஉ)

கருச - கவி. அ - கை.

[இந்த ஞானபூமிகளையடைந்தோ ரவசரநாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகுஞ், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானியே பிரமவித்தாந் தூய முத்த, னின்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறியயான்சொல் வேனே.

(இ-ள்.) முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்தரல்லர் (எ-து)—முதலிலுள்ள சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசியென்னு மூன்று பூமிகளி லேறிவந்த மூன்றுபேரு மப்பியாசிகளன்றிச் சீவன்முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேதமாகும் (எ-து)—கடையிலுள்ள ஐந்தாநிலத்தேறியோன் வரன் ஆறுநிலத்தேறி யோன் வரியான் ஏழாநிலத்தேறியோன் வரிட்டனெனக் கூறப்படுவர் இது

நான் சீவன்முத்தர் பேதங்களாம், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானியே பிரம வித்தாந் தூயமுத்தன் (எ-து)—இப்போது சொல்லிவந்த பூமிகளில் நடுவாயுள்ள நாலாநிலத் தேறிவந்த ஞானியே பிரமவித்தென்னும் பரிசுத்தசீவன் முத்தனெனப் படுவோனும், இன்னமு மப்பூமிகளின் பெருமைதனைநீயறிய யான்சொல்வேனே (எ-து)—இஃதன்றியு மின்னுமந்த ஞானபூமிகளின் மகிமையை நீசெவ்விதாக வுணர்ந்துகொள்ளுமாறு யான் சொல்லுவன் கேளுதி (எ-று).

முன்னிலம் பின்னிலம் நடுப்பூமி என்றதனால் முன்னிலம் சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசி|யெனவும், பின்னிலம் சமசத்தி பதார்த்தாபாவனை துரியமெனவும், நடுப்பூமி சத்துவாபத்தியெனவும் பெற்றாம். முன்னிலங்களென்பதினானும், மூவருமென்பதினானும், பன்மைபற்றிமூன்றுநிலமெனக் கண்டாம். மூவருமென்பதிலும் பின்னிலங்களிலு மில்லாமையால் ஒருமை பற்றி நடுப்பூமிவந்தஞானியே பிரமவித்தாந்தூயமுத்தனென்றாம். வரன் வரியான் வரிட்டனெனுமூவரைப்பற்றிச் சீவன்முத்தரெனப் பலர்பாலாக்கினா ரன்றி வரர், வரியார், வரிட்டரென வொவ்வொன்றையும் பலர்பாலாக்கவில்லை யாதலின், பிரமவித்தாஞானியேதூயமுத்தனெனவொருமையாக்கினும். முன்னிலங்களேறிய வென்றதனால், பின்னிலங்களேறிய நடுப்பூமியேறிவந்தவென்றாம். மூவரும்முத்தரல்ல ரென்றதனால், ஏனையர் முத்தராமென்றாயின. முதல் மூன்று பூமியு மப்பியாசமெனவே, ஏனையபூமிக ளாரூடமென்றாயின. இதனால் ஞானபூமிகள்போல் பூமியின்றெனக்கண்டாம்.

கருடு - கவி. அ - கை.

[முதற்கண்ணுள்ள மூன்றுபூமிசெய்யு மகிமையும், முதற்பூமியி னருமையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நாலாம்பூ மியின்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்து மெல்ல மெல்லவந்து வீடுசேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தமைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே.

(இ-ள்.) நாலாம்பூமியின்வருமுன் மூன்றுபூ மியடைந்து நடந்து மாண்டோர் (எ-து)—நாலாவதான ஞானபூமிக்கு வருமுன்னரே மூன்றுபூமியு மடைந்து அவற்றில் வழுவின்றி நடந்துவருகையிற் பிராரத்துவநீக்கத்தாலிறந்தோர், மேலானபதமடைந்து பிறந்துமெல்ல மெல்லவந்து வீடுசேர்வார் (எ-து)—பதவிகளில் மேலாயதைப்பலனாகவடைந்து பந்தசென்மமல்லாத விடு திசென்மமெடுத்துக் குழந்தைபோல் மெல்லமெல்ல வொவ்வொரு பூமியாகத் தவழ்ந்து கடந்துவந்து ஐக்கியமுத்தி யடைவார்கள், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தமைந்தா (எ-து)—ஞான

புத்திரா! இவர்கள் பிராந்திருபமான பந்தசென்மத்தி லொருகாலுஞ் செனியார் இங்ஙனமிருக்க இதில் முதற்பூமிகிடைக்கிறதே வெகுவருத்தமாகும், காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாமே (எ-து)— அஸ்திபாரம் போல்வதாகிய முதற்பூமி யொருவேளை கைகூடுமானா லப்போதே முத்தியுங் கைகூடினதாம் (எ-று).

நடவாநிற்க வென்பது நடந்தென்றது காலமயக்கம். அங்ஙனமாய ஞானானுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தேகநழுவினு மின்னு மவ்வனுஷ்டானஞ் செய்துமுடித்தற் கியைந்த தேகம்வரும். வரவே அதனை முடித்து, அப்பால் செய்து முடித்தற்குரிய ஞானானுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டிவரும். இம்முறையே முடிவுவரையிலுஞ் செய்துவரும்போது, இடையிடையே தேகநழுவும். நழுவினுமனுஷ்டானம் விடாமற்செய்துமுடித்தல் மரபும், அனுபவமுமாதலி னிங்ஙனங் கூறினரென்க. இதனை யிவ்வுலகில் தானே காணலாம். இங்ஙனமாய சிந்தையிலார்க் கெங்ஙனங் காணப்படும்? அந்தந்த முயற்சியுடையோருக்கு அதது தெரியுமன்றி மற்றெங்ஙனந்தெரியும். நழுவியசென்ம மீண்டும் வருமாவெனின் அது வாராதேனும் தானியற்றிவந்த கன்மபேத வவசரநிலைகள் பற்பலபேதமாதலின், அவ்வவற்றிற் கியைந்த பலனும், பற்பலபேத வவசரபேதங்களா யிருக்குமன்றோ? அப்பலனை யனுபவித்தாலன்றித் தீருமோ? தீராதுபற்றிச் சென்மம் வரவேண்டியதன்றோ? வாராவிடின், உயிர்களவா வடங்கற்கேதென்னை? அங்ஙனமவாவி விதிவிலக்குகட் ககலாது கன்மம்புரிவதற் கேதென்னை? வேண்டுவதின்றேல், உயிர்களோரே பிரகாரமாகவல்லாது பற்பலபேத வவசரபோகங்களையவ்வவற்றிற்குரிய தனுகரண புவனங்களைச் சாதனகருவியாகக் கொண்டெதிரி லனுபவித்தற் கேதென்னை?, அனுபவிப்பதால் மறுத்தற்கேதென்னை? அவாவற்ற வுயிர்களில்லை. அந்த வவா பந்தம் விடுதியென்பவற்றுளொன் றன்பாலதா யிருக்கும். பந்தவவா காமியத்தவத்தாலும், விடுதியவா நிட்காமியத் தவத்தாலுங் காணப்படும். பந்தவவா தனக்கயலைச் சுகித்தற்பாலது. விடுதியவா தன்னைத்தான் சுகித்தற்பாலது. இவ்விருவகையு முலகிற் காண்கின்றோம். யாது தடுக்கினும், அனுபவத்தைத் தடுக்கலாமா? உயிர்கட் கனுபவ மொருதகையதா வின்றே; இன்றாதலா லொத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதனையு மறுக்கில், குதர்க்கத்திற் சேர்க்கப்படும். மனதின்றேல், வினாவுதற்கிடமின்றி விடைதரவேண்டும். கூடாதேல், வாய்பொத்திக்கிடக்கை நன்குமதிப்பு. இதனைச் சுருக்கியுரைத்தாம். விரிக்கிற் பெருகும். இதுநிற்க.

(க-து.) ஞானபூமிகளின் பெருமையு மருமையுங் கூறியதென்பது. முதற்பூமிகைவந்தால் முத்தியுங் கைவந்ததாமே யென்றது காலமயக்கம். இது உரையளவையானும், காட்சியளவையானு மிவற்றிற் கிவை காரணமாகத் தெளிந்தமையின் தெளிவாயிற்று. மாலானபவம் பந்தகன்மத்துக் கியைந்தசென்மம். பிறந்த தென்றது இங்கே விடுதிகன்மத்துக் கியைந்தது.

கருஈ - கவி. அ - கை.

[இந்த ஞானபூமிகளி லொன்றையேனு மிரண்டையேனு மெய்தினேன் மிக்கவிழிஞனேனும், சீவன் முத்தனே யென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தா ரானு, லப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணைமெய் யே, தப்புரையென் றவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளைநீ சங்கி யாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந் திடாயே.

(இ-ள்.) இப்புவியிலிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தாரானல்(எ-து)—இவ்வுலகின்கண் இந்த ஞானபூமிகளேழெண்களுளொன்றி லேனு மிரண்டிலேனுஞ் சேர்ந்திருப்பாராயின், அப்புருடர் மிலேச்சராகிலு முத்தர் குருபாதத்தாணை மெய்யே (எ-து)—அந்தப்புருடர்கள் மிக்கவிழி ஞராயினுஞ் சீவன்முத்தர்களே யிதிலையஞ் சற்றுங் கொள்ளற்க; இது குரு பாதத்தாணைப்படி சத்தியமே, தப்புரை யென்றவர்கெடுவார் நடுவான மறைகளைநீசங்கியாதே (எ-து)—இவ்வளவாணையிட்டு மிதுதப்பார்த்தமென் றிதனைச் சற்று மேலாரினியென்று மீளாது கெடுவர் ஞானுஞ்ஞானங்களு க்கு நடுநிலையாயுள்ள வேத வாக்கியங்களைப் பற்றி நீவிபரீதமாகச் சங்கை செய்யாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம் பிரமமென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே (எ-து)—இதுவரையுங் கூறிவந்த வுபதேசமொழி வழியே யுறுதி யாகநின் றகம் பிரம மெனச் சிந்தித்திருந்து தெளிதி (எ-று).

பொதுப்பட வொன்றி லிரண்டிலெனக் கூறினும், முதல்பூமியு மிர ண்டாம் பூமியுமெனக் கொள்க, மிலேச்சர்-விதிமார்க்கத்துட் சற்றுமடங் கார். நடுவானமறைகள்-மத்தியகத நிலவடிவாயுள்ள வேதங்கள். அகம்பிர மம் - யானெனல் யாதோ வது பிரமம். யானெனல் பூர்வபட்சமாதற் கிட மின்றிக் கண்டு தெளிந்துழி யன்றிப் பிரமமெனல் பொருந்தா தென்பார் இருந்து தெளிந்திடாயே யென்றார். எனவே, சொல்லாலும், நினைவாலும, யான் பிரமமெனக் கோடற்கவென்றாயிற்று. ஆகவே, எது யானெனலோ அதனை யுள்ளவாறு கண்டாற்போதும். அதுவே பிரம நிலையதாகும். நீகொ ள்வதில் விபரீதத்ததாகும்; அப்போது நீ கெடுவையெனக் கண்டாம்.

(க-து.) இந்த ஞான பூமி வேதசம்மதமாதலி னிதின் வழித்தாகவே சிந்தித்து நிற்றியென்பது. மிலேச்சராகிலுமென்பதி லும்மை இழிவுசிறப்பு.

கருள - கவி. அ - கை.

[இழிஞனுக்கும் முத்தியெனில் துறவறங் கொள்வானேனென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான பூமி யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனத் தண்டுலமாக் கியகுருவே

நீர்சொன்னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கியானே, ரல்லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்று வீரே.

(இ - ள்.) பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞானபூமி யென்று நெல்லாகிமுளைக்குமெனத் தண்டலமாக்கியகுருவே நீர்சொன்னீரே (எ-து)—நெல்போன்றுமுளைக்கின்ற வடியேனை யரிசிபோன்று பதமாக்கிய சற்குருவே ! கொடியபாதகருக்கும் ஞானபூமியானது விதேகமுத்தியைத் தருமென்று தேவரீர் சொன்னீரே யதுவே சரியென்று கொள்ளின், இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியாசம் புகுந்தே காங்கியானே ரல்லாமல் (எ-து)—மனைவியோடுகூடி யாளுகின்ற குடும்பத்தைப் பற்றறவிட்டுச் சந்நியாசவாசிரமத்திற்புக்கு ஏகாங்கியானவரெவரோ வவரேயல்லாமல், முத்தி பெறுரென்று சிலர் சொலுமயக்க மகற்றுவீரே (எ-து)—ஏனையோ ரெவ்வண்ணத்தராயினு முத்தியடையார்களென்று சிலர் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற பெரிய மயக்கத்தை நீக்கியருளவேண்டும் (எ-று).

இங்கே நெல்லென்றது, பதரோடுகூடியவரிசியை. எனவே, முளைத்தற்கிடம் பெறுமாறுபோன்று பிறவிக்கிடம் பெறுமாறென்றாயிற்று. இல்லாளோடுகூடியாளுங் குடும்பமெனவே, தாய் தந்தை மக்கள் சகோதரர் பாட்டன் பேரன் முதலியோரையும் பெற்றும். மயக்கம்-தெளிவின்மை; அஃதாவது எங்கே குடும்பக் கலக்கமின்றே, அங்கே ஞானம் பலிக்குமன்றி யேனையிடத் தெங்ஙனம் பலிக்குமென்பார் சிலர். எவ்வருணத்தா ரெத்திறத்தாராயினும் பூர்வசமஸ்காரத்தாற் பரிபாகிகளாயில் பலிக்குமென்பார் சிலர். இவற்றுள் யாதிலுந் துணிவுறாமை மிலேச்சரென்னது பொல்லாதவென்றடை கொடுத்ததினுல், கொலைபாதகரென்றாயிற்று. சீவன் முத்திதருமென்னது விதேக முத்திதருமென்றது, ஞானபூமியின்மகிமை தோன்றவென்க.

(கு-து.) துணிபு தோன்ற வினவிய தென்பது. (கடுஎ)

கடுஅ - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறுவான் வேண்டித் துறவு நால்வகையென வவற்றி னுமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.)

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக்கேளாய்
கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள்
பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்பகூ தகம்ஹம்சம் பரம ஹம்சம்
விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேடமன்றே.

(இ-ள்.) சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்தசங்கைநன்றுதெரியக்கேளாய் (எ-து)—சற்சனரால் மதிக்கப் பெற்றஞானபுத்திரா நீகேட்டகேள்விமிகச் சிறப்புடையதுஅதுதெரியக்கூறுது மதனைக்கேளுதி, கட்டழியுந்துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங்காகும்பேர்கள் (எ-து)—பந்தக்கட்டழியத்தக்க சந்

ியாசத்துவ நான்குவகையாயிருக்கும் அவைகளுக் காங்காங்குவரும் பெயர்களோ,பட்ட துயர்கெடுங்குடீசகம் பகூதகம்ஹம்சம் பரமஹம்சம்(எ-து)—பிறவிதோறும் பட்ட துயரம் நசிக்கத்தக்க குடீசகம் பகூதகம் ஹம்சம் பரம ஹம்சம் என நான்குவகையாகும், விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங் காரண மன்றி வேடமன்றே (எ-து)—பந்தத்தைவிட்டு நீங்கத்தக்க சந்நியாசத்துக்கு நிராசை காரணமே யல்லாமல் வேஷங் காரணமல்லவே (எ-று).

ஆசை நீக்கத்துக்குச் சந்நியாசவேடமடையாளம். அது நீங்காவிடத்து வேடத்தாற் பயனென்னை? பெருமைக்கும் உணவுக்குமன்றே. மிகக்கற்றுச்சந்நியாசத்தை நிலையுறுத்துவதாற் பயனென்னை. இன்றெனபது தோன்றத் துறவுக்கு விராகங் காரணமன்றி வேடமன்றே யென்முர்.

(க-நு.) சந்நியாச நான்குவகைக்கும் பெயரினையவென்பது. இங்ஙனங் கூறியது விராகத்தை நோக்கற்கு. விராகமில்லார் வேடம் பசையற்றதென்க. (கருஅ)

கருக - கவி. அ - கை.

[அந்த விராகம் மூன்றுவகையாமென விக்கவியிற் கூறுகின்முர்.]

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதரமு மெனமூன்று வகை விராகம்,
வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விராக
மந்த, மிந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென்
பார்க, ளந்தணர்நூன் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி
டாயே.

(இ-ள்) மந்தமுந் தீவிரமுந் தீவிரதரமுமென மூன்றுவகை விராகம் (எ-து)—மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனவிராகம் மூன்று வகைப்படும்,வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தைவெறுத்துவரும்விராகமந்தம் (எ-து)—மிகக்கொடியதுயர நேரிட்டபோது குடும்பத்தைவெறுத்து விடற்கெழும் விராகம் மந்தமெனவும், இந்தவுடலளவுமனைதனம் வேண்டாமென விடறீவிர மென்பார்கள்(எ-து)--இத்தேகமுள்ளளவு மனைவிதனமாதிகள் வேண்டா மென்றவற்றை விட்டகலல் தீவிரமெனவும், அந்தணர்நூன் மித்தையென விடலதுதீவிரதரமா மறிந்திடாயே(எ-து)—பிராமணர்களனுட்டிக்கத்தக்க நூலாகியகன்மகாண்டத்தைமித்தையெனக் கையறவிட்டுவிடுகிலையாதோ வது தீவிரதரமெனவுமாம் இதனைநீ தெரிந்துகொள்ளுதி (எ-று).

குடும்பத்தில்தோடதிருஷ்டியெழலாகியவிராகம் மந்தம். இதுகாரணமாக மனைவியாதிகளை யொருங்கேவிட்டகலலாகிய விராகம் தீவிரம். ஒருங்கேவிடல் காரணமாக ஞானகாண்டத்தை யனுட்டிக்கவேண்டிக் கன்மகாண்டத்தி லெழூந்தோட திருஷ்டியாகிய விராகம் தீவிரதரம் என்க. வெறுத்துவரும் விராகமென்றது, வெறுத்துக்கொண்டுவரும் விராகத்தை. வெந்துய

ரம் வரும்பொழுதெனவே, வராதபோது விராகந்தோன்றற் கிடமின்றா யிற்று. இடமின்றாகவே, மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரமென்ற பெயர் வருதற் கிடமென்னை. இன்றாகவே அறத்துளொன்றாகியதுறவறமென்றதேயில்லை. இல்லையாகவே, ஞானநூலென்ப தெற்றிற்கெனப்பெற்றாம்.

(க-து) விராகமே துறவென்பது. வேடமுமஃதுண்டாயிற்சிறக்கும்.

கசுO - கவி. அ - கை.

[அம் மூன்றுவகையில் மந்தமுந் தீவிரமு மிணையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்]

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்திடா தே, தீவிரத்திற் குடீசகமும் பகூதகமுமென்றிரண்டு திறங்களுண் டாந், தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்க ளெங்கு, மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குபகூ தகமுமென விதித்தார் மேலோர்.

(இ-ள்.) பாவி மந்தவிராகத்திற் சந்நியாசங்க ளொன்றும் பலித்திடா தே (எ-து)—கொடியமந்த விராகத்தைச் சார்ந்த சந்நியாசநிலைகளிலொன் றேனும் பலிக்கமாட்டாது, தீவிரத்திற் குடீசகமும் பகூதகமு மென்றிர ண்டு திறங்களுண்டாம் (எ-து)—தீவிர விராகத்தில் குடீசகம் பகூதகமென விரண்டு பாகுபாடுகளுள, தாவி நடந்திடத் திடமிலாதவர்க்குக் குடீசக மும் (எ-து)—அவற்றுள் கொஞ்ச தூரந் தாவிநடக்க வலியில்லாதவர்க்குக் குடீசகமெனவும், சகங்களெங்கு மேவி நடந்திடத் திடமுள்ளவர்க்கு பகூதகமுமென விதித்தார் மேலோர் (எ-து)—உலகிலெத்தேசத்தின்கண் ணுஞ்சென்று அப்பாலப்பால் தாவிநடக்க வலியுள்ளவர்க்குப் பகூதகமென வும் பெயர் விதித்தன ரறிவிற்சிறந்த சத்துக்கள் (எ-று).

மந்தம், விராகம்போற் சொல்லாலும் அபிநயத்தாலுங் காண்டலே யன்றி வேறின்மையி னதனைக் காண்பாரவரை மெய்யென நம்பிவிடுவர்; அதனாலவர்கரவிற்போக நுகர்தற்கிடமுண்டாம்; இதுபற்றிப் பாவி மந்த விராகத்திற் சந்நியாசங்க ளொன்றும் பலித்திடாதென்றார். மீண்டுமெவ்வூர் களிற் செல்லாவண்ணந் தினமொன்றிற்கேழூர் சுற்றலென்னும் விதியிரு ப்பதாற் சகங்களெங்கு மேவிநடந்திடத் திடமுள்ளவர்க்குப் பகூதகமென வும், அங்ஙன நடக்கத் திடமற்றவர்க்குக் குடீசகமெனவும் பெயர் வந்தமை காண்க. இங்ஙனஞ் சுற்றல் பற்றணுகாமைக்கு.

(க-து) மந்தவிராக சந்நியாசங்கள் பயனில்லையெனவும், தீவிரவிராகப் பாகுபாடாகிய விரண்டுவித சந்நியாசங்க ளிணையவெனவுங் கூறியதென்பது

கசூக - கவி. அ - கை.

[தீவிரதர விராகப் பாகுபாடாகிய விரண்டுவித சந்நியாச நிலைக ளினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்றும் பரமாம்ச னென் றுஞ் சொல்வார், வருமம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி வாரா தென்பார்,பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்கு மென்பார்,திரமருவும் பரமாம்சன் றானுமிரு வகையாகுஞ் செப்பக் கேளாய்.

(இ-ள்.) இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்றும்பரமாம்சனென்றுஞ் சொல்வார் (எ-து)—தீவிரதர மிருவகைப்படும் அங்ஙனமாய தீவிரதரத்து மவ்விரு வகையையும் அம்சனென்றும் பரமாம்சனென்றுஞ் சத்துக்கள் சொல்வார்கள், வருமம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி வாராதென் பார் (எ-து)—சந்நியாசவிதி வழுவாது நடந்துவரு மம்ச சந்நியாசிக்கு மோட்சமானது பிரமன் வசிக்குஞ் சத்தியலோகத் தெய்தினு லன்றி யிம்மை யில் வராதென்று சொல்வார்கள்,பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞான த்தாற் பலிக்கு மென்பார் (எ-து)—பரமாம்சனுக்கு மோட்சமானது இம் மையிற்றானே ஞானத்தாற் கிடைக்குமென்று சொல்வார்கள், திரமருவும் பரமாம்சன்றானு மிருவகையாகுஞ் செப்பக்கேளாய் (எ-து)—நிலைபெற்ற பரமாம்ச சந்நியாசனு மிருவகைப்படுவன் அவற்றையாஞ் சொல்லக் கேளுதி(எ-று).

வருமென்பதினல், சந்நியாச நூல்களின் விதி வழுவாது நடந்துவரு மென்றாம்.

(க-து.) தீவிரதரத்தி னிருவகை சந்நியாச நிலைக ளினைய வென்பது.

கசூஉ - கவி. அ - கை.

[பரமாம்ச மிருவகையா மெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவ ரிற்சிஞ்ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் மூப்பூமி யுண்டாக்கும் விவேகியாறே ன், சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய மேலோ, னஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங் கேளாய்.

(இ-ள்.) சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டுபேர்க ளவரில் (எ-து)—மேற்பரமாம்ச சந்நியாச னிருவகை யாவனென்றார் அவை சிஞ்ஞாசெனவும் சுஞ்ஞானவா னெனவும் பெயரன அப்பெயரையுடைய சந்நியாசிக ளிருவரில், சிஞ்ஞாசு மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் மூப்பூமி யுண்டாக்கும் விவேகியானேன் (எ-து)—சிஞ்ஞாசென்போன் மெய்ஞ்ஞான பூமியேழு னுள் முதலிலுள்ள மூன்று பூமி யுண்டாக்குகின்ற விவேக வடிவானவன்.

சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூயமேலோன் (எ-து)—சுஞ்ஞானவா னென்பவன் சீவன் முத்தி நிலையை யடைந்த பரிசுத்த நெறியிற் சிறந்தவன், அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங் கேளாய் (எ-து)—அஞ்ஞான நீங்கத்தக்க அந்தச் சிஞ்ஞாசென்போனு மிருவகையாவன் அதனையும் யாங்கூறக் கேளுதி (எ-று).

சுஞ்ஞானவா னென்பது, ஞானவா னென்றிருத்தல் முதற் குறை. சிஞ்ஞாசு மென்பதிலும்மை எதிரது தழீஇய வெச்சவும்மை.

(க-து.) பரமாம்ச னிருவகைச் சந்நியாச நிலை யினைய வென்பது. (கசூஉ)

கசூங - கவி. அ - கை.

[சிஞ்ஞாசுவி னிருவகை நிலையு மினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர் பரம ஞான,
மந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞான,
மிந்தவகை சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுங்கண் டிருந்து
மைந்தா, சிந்தனையின் மயக்கமென்ன சுருதியுத்தி யனுபவத்தாற் றெளிந்தி டாயே.

(இ-ள்.) பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளாயிருந்தடைவர் பரமஞானம் (எ-து)—சிலர் பந்தத்துக் கிடமாயுள்ள மனைவியாதிகளைத் துறந்துவிட்டுச் சந்நியாசிகளாயிருந்து பிரம ஞானத்தை யடைவார்கள், அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞானம்(எ-து)—சிலர் பிராமணராயும் அரசராயும் வைசியராயும் சூத்திரராயுமிருந் துண்மை ஞானத்தை யடைவார்கள், இந்தவகை சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுங்கண் டிருந்து மைந்தா (எ-து)—சற்புத்திரா! இவ்வண்ணஞ் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லி யிருப்பதையும் உலகத்திற் சாதாரணமா நடந்துவருவதையும் பிரத்தியட்சமாக் கண்டிருந்தும், சிந்தனையின் மயக்க மென்ன சுருதி யுத்தி யனுபவத்தாற் றெளிந்திடாயே (எ-து)—மனதி லின்னு மைய மென்னை யுளது உளதேல் அதனையு மிவ்வண்ணஞ் சுருதி யுத்தி அனுபவத்தால் விசாரித்துத் தெளிதி (எ-று).

சாத்திரம், சுருதிப்பிரமாணம். உலகத்து நடப்பது, பிரத்தியட்சப் பிரமாணம். சிஞ்ஞாசென்பவ னிருவகைநிலையாவது: இல்லறம் துறவறமென்பன. அவை முதலடியால் துறவறமும், இரண்டாமடியா லில்லறமுங் காணப்படும்.

(க-து.) சிஞ்ஞாசுவி னிலை யில்லறந் துறவறமா மென்பது. இதனால் இல்லறத்திலேனுந் துறவறத்திலேனும் ஞான மடையலா மென்றாயிற்று. இவ்விரண்டறத்தும் பலரென்றது சில ரென்றது, விராகத்தைக் காட்டற் கென்க. (கசூங)

கரூச - கவி. அ - கை.

[முன்னர் வித்தியானந்தத்தைப்பற்றி நூற்றறுபத்துநாலாங் கவி முதல் நூற்றெழுபத்தேழாங் கவி வரையானுஞ் சொல்லுது மென்றனமே அதனை யிக்கவிமுதல் பதினாலு கவிவரையானும் விளக்குவான் வேண்டி, அகம் பிரம மென்பதில் அகமென்பது நான், பிரமமென்பது சிவம், இவ்விருவகையும் ஞானத்தை யன்றி யின்மையின், நானே சிவமெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிறந்ததுண் டானு லன்றே பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவு நானே
பிறந்தது நானன் றாகிற் பிரமமென் றந்த நானே
பிறந்தது மிறந்த தந்தப் பிரமமா நானே நானே.

(இ-ள்.) பிறந்ததுண் டானு லன்றே பிறகுசா வதுதா னுண்டாம் (எ-து)—நானென்னும் பொருள் யாதோ அதுபிறந்ததுண்டாயிருக்குமானு லல்லவா பிறகு சாவதென்பது முண்டாயிருக்கலாம் நானெனலைப் பற்றி யிதுகாறுங் கூறிவந்ததி லில்லாமையின், பிறந்ததேயில்லையென்னும் பிரமமா வதுவுநானே (எ-து)—என்னைப்போலப் பிறந்ததே யில்லையென்னத் தக்க பிரமமென்பதும் நானேயாம், பிறந்ததுநானன்றாகிற் பிரமமென் றந்த நானே (எ-து)—பிறந்ததென்பது நானல்லனாயின் நானே பிரமமென்றது மந்த நான்தான், பிறந்தது மிறந்ததந்தப் பிரமமா நானே நானே (எ-து)—ஆயின் பிறந்ததுபோலு மிறந்ததுபோலுங் காணப்படுவது மந்தப் பிரமமாகிய நானே நானலது வேறுளதோ இல்லையே (எ-று).

நானேயென்பதி லேகார மீற்றசை. நானென்னும் பொருள் பிறந்தாலன்றே சாகலாம், இல்லையே. இதுபோலப் பிரமமென்னும் பொருளும் பிறந்தாலன்றே சாகலாம்; இல்லையே. பொரு ளொன்று சொல் லிரண்டு. அப்போ தொருபொருள் குறித்த பலசொல். ஆகவே, எவ்வா றிரண்டென்னலாம்? அந்த வொருபொருளாவது ஞானம். ஆயின், சிற்றறிவுபேரறிவென்னற் கியைவானேன்? உபாதிகுணங்களையே யறிவாகக் கோடலினானும், அவ்வுபாதி குணங்கள் சமஷ்டி வியஷ்டியாகக் காண்டலினானும், இவற்றைப் பற்றிய விசாரஞ் சற்று மில்லாததினானும், பிறர் சொல்லினுங் கல்விச்செருக்காலெனக்குத்தெரியாதா வென்னுமகங்குன்றாமையினானும், இஃதென்று மாதலினானுமென்க. சமஷ்டி வியஷ்டியாகக் காணப்பட்டுள்ள வுபாதிகுணங்கள் ஞானத்தின் பிரதிபலனமே யன்றி ஞானமல்ல. ஆதலின், ஞானத்தைத் தவிர வுயிர் பர மிரண்டில்லை. இதற்குதாரணம்: "விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பார், கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார், திண்ணமதாய், அத்துவித மாகா தவையிரண்டு மாகாத, சித்துருவந் தானே சிவம்" என்பதனாற் காண்க. சித்தெனலும், ஞானமெனலு

மொருபொருட்கிளவி. நானெனக் கொள்ளாத பரமு முயிருமில்லை; அங்ஙனங் கொள்வ துபாதிகுணமன்று. இவ்விரண்டு மோர் முதலன்று; அந்த முதல் அறிவை யன்றி யில்லை. ஆதலி னானே பிரமமெனப்படும். இவ்விரு வகை நானெனல் அறிவாதலால், நானே பிரமம் பிரமமே நானெனற் கிழுக்கென்னை ? இன்னும் பிறப்பிறப்பு, உபாதிகட்கன்றி யறிவுக்கெனச் சுருதி யுத்தி யனுபவம் யாதானு முளதோ? இல்லையே யிதனானு முணர்க. "உடலுதித்தல் யோனி யுயிருதித்த லெங்கே, உடலுயிர் சித்துசடமொன்றோ" அன்றே யென்பதினானுங் காண்க. இவற்றையு முணராது மறுத்த லென்னுணர்வு. அந்தர்முகநோக்கிற் குடன்படாதார்க் கென்சொல்லினு மென்பயன், பிரமமாவது நானேயென்றது, பிரமமாவதுவுமென வும்மை கொடுத்ததினாலன்றோ, நானென்னும் பொருள் பிறந்தாலன்றோ விறக்க லாம் என வுரைகொண்டாம். இங்ஙனமாதலைப் பற்றிப் பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமாவதுவு நானேயெனவும், அதுபோலப்பிறந்ததும் நானென்னும் பொருளன்றாதலின் நானே பிரமமெனக்கொண்டது மந்த நானே யென்பது தோன்றப், பிறந்ததுநானன்றாகிற்பிரமமென்றந்த நானேயெனவும், இறந்ததுமென்றவும்மைதொக்கது. பிறந்ததுபோலவுமிறந்ததுபோல வுங் காணப்படுதல் நானாகையால், பிறந்தது மிறந்ததந்தப் பிரமமாநானேநானெனவுங்கூறினார். பிரமநானே நானேயென்றது,பிரமமா நானே நானே யென்றது நானே பிரமம், பிரமமே நானென்னு மைக்கியங் காட்டற் கென்க. அறிவே பரமு முயிருமெனற் குதாரணம் : வேதாந்தசூடாமணி, "இகலிலா வறிவுமாத் திரமாகி நின்ற விலக்கியமாம் பிரமகூடஸ்தவுயிர் கொள்ளில், புகரிலா வதுவிதுவே யிதுவதுவே யென்னப் பொருந்துதா தான்மியம்வந் துறுமெனவேயறிக" என்பதனாற்காண்க. உற்றுக்காணுதுழி மதிமேகங்களி னுழைந்து நுழைந்து செல்வதுபோலவும், கண்டுழி யங்ஙனஞ் செல்லாது நிலையுறுவதுபோலவுங் காணப்படுமொறு போன்று, தெளியாதுழி, ஆன்மாவாகிய நானென வுடல்தோறு நுழைந்துநுழைந்து பிறப்பது போலவும், இறப்பதுபோலவும், தெளிந்துழி யங்ஙனஞ் செல்லாது நிலையுறுவதுபோலவுங் காண்பதென்னை?ஆதலி னிங்ஙனங் கூறினாரென்க.

(க-து.) இது வித்தையானந்த மாதலினானும், இந்த வித்தையைத் தவிர வுயிர் பர மின்றாதலினானு மேக மென்றாரென்பது. அனைத்து நானாவதுமன்றி யெனப்பொருடாலின் பிரமமாவதுவுமென்ற வும்மையிறந்தது தழீஇய வெச்ச வும்மை. பிரமமா நானேயென்ப துருவகம். பிரமமாகிய நானே யன்றி நானென்பது வேறின்றெனத் தோன்ற ஈற்றில் நானே யென்றார். ஆதலி னிதுபொருந்தும். (கசுச)

கசுடு - கவி. அ - கை.

[ஞானத்தைத் தவிரப் பிரமமில்லாவாறுபோல ஞானத்தையன்றி யான்மாவின்றென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்றா
ஞனென்ப தேது பின்னை நம்முடை புந்தி யென்னிற்
றானது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி
ஞனென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே.

(இ-ள்.) நானென்ற பிரமமானநானேநானறியேனென்றால்(எ-து)—நானெனத்தக்க பிரமமாகிய யானே யென்னையா னறிகிலனென்று வருமாயின், நானென்ப தேதுபின்னை நம்முடை புந்தியென்னில் (எ-து)—அப்போது நானென்பதியாது அதற்குத்தரமாகப் பின்னர் நமது புத்தியெனக்கூறின், தானது மயக்கந்தன்னிற் சாகுமே சாவாதாகில் (எ-து)—தானே யந்தப் பிராந்தியாதலால் தன்னிடத்திலேயே நசிக்குமே நசியாவிடில், நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா நானே நானே (எ-து)—அப்போது நானாக வெங்கணு மொருபடித்தா வியாபித்துநின்ற ஞானமாகிய நானெனலே நானாக முடியும் (எ-று).

நானேயென்பதி லேகார மீற்றசை. நானாகிய பிரமம், அந்தப் பிரமமாகிய நானென வபேதங்காட்ட வந்தவராதலின் நானென்ற பிரமமான நானே யெனவும், அங்ஙனமபேதமான நானே யென்னையா னறிகிலனென்பார் நானே நானறியேனெனவும், என்னை யானறிகிலனென்பது மூடம் அது தன்னைவிட வேறன்றாதலின் தன்னி னசிக்குமேயென்பார் மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே யெனவும், மயக்கம் விகற்பமாதலால் தானாகாது, எங்ஙனந் தன்னில் சாகுமென்பார் சாவாதாகிலெனவும், நசியா திருத்தற்கு வேறிடமின்மையி னசிக்குமென்பது தோன்ற நானென நிறைந்திருந்த ஞானமெனவும், அந்த ஞானத்தைத்தவிர நானெனலின்மையின் ஞானமா நானே நானெனவுங் கூறினார்.

(க-து.) ஞானமே பிரமமும் நானுமாதலின், ஏகமாயிற்றென்பது. அறிவையன்றிப் பிரமமெனலும், கூடஸ்தனெனலுஞ் சொன்மாத்திரமும் தோற்றன் மாத்திரமு மாதலாற் கற்பிதமெனக் குறிக்க விங்ஙனங் கூறினாரென்க. அறிவையன்றி யுயிர்பரமென வில்லையென வெங்கேவிளங்கிற்றோ, அங்கே யதுவே யானந்தமாதலன்றி வேறின்மையின் வித்தையானந்தமெனத் தானேயமையப்பெற்றாம். இஃதநுபவமொழி. நம்முடையவென்பது, நம்முடையென்றாயது தொகுத்தல் விகாரம். நானென்ற பிரமம் பிரமமான நான் என்னுமிரண்டும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையெனில், உருபு விரிந்திருப்பதாற் கூடாது. உருவகமெனி னமையும், உபமான வுபமேய பேதஞ் சற்றுமின்மையின். என்னை? "உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித், தொன்றென மாட்டினஃ தருவகமாகும்" என்பதனாற் காண்க. (கசரு)

கசகூ - கவி. அ - கை.

[அறிவே யான்மாவாதலி னவ்வான்மாவே பரிபூரணமும், ஆனந்தமுமாமெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந் திலனென் றாயே
லறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகுங்
குறைந்ததுக் கானந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை
நிறைந்ததே யிந்த வாத்மா நிதானமிவ் வறிவு தானே.

(இ-ள்.) நிறைந்தவா றெந்தவாறு நிலைதெரிந் திலனென்றாயேல் (எ-து)—யான் பரிபூரணமாயவா றெவ்வாறு அந்நிலையை யென்பாற்கண்டிலனெனக் கூறுவையாயின், அறிந்ததாஞ் சுழுத்திதன்னி லாநந்தமதுவே

யாகும் (எ-து)—அறிந்துகொண் டிருப்பதாகிய நனவிற் சுழுத்தியி லிருப்ப தானந்தமாதலின் அவ்வானந்தமே பரிபூரணமாம், குறைந்ததுக் கானந்தந்தான் குவலயந்தன்னிலில்லை (எ-து)—ஆயி னேகதேசமாகிய சுக துக்கமோ நீ பூமியிலிருந்து மஃது னக்கில்லை, நிறைந்ததே யிந்த வாத்மா நிதானமிவ் வறிவுதானே (எ-து)—ஆதலா லிவ்வான்மாவே பரிபூரணம் அப்பரிபூரணமே இந்தவறிவு (எ-று).

நிதானம், சாய்வின்மை. எனவே, குறைவின்மையாயிற்று. ஆகவே. பரிபூரணமெனக் கொண்டாம். சுழுத்தியென்னு தறிந்ததாஞ் சுழுத்தி யென்றமையின், அறிந்துகொண் டிருப்பதாகிய சுழுத்தியென்ருயிற்று. ஆகவே மூடசுழுத்தியன்றென விலக்கி நனவிற் சுழுத்தியெனப்பெற்ரும், அந்த நனவிற் சுழுத்தி பரிபூரணுனந்தமாதலின் ஆனந்தமதுவேயாகு மெனவும், இந்நிலையை யுடையையாதலி னிவ்வுலகிலிருந்து முனக் கின் பத்துன்பமில்லை மற்றவர்களுக் கென்பார் குறைந்ததுக் கானந்தந்தான் குவலயந்தன்னி லில்லையெனவும், விசாரித்துத் தெளியினுந் தெளியா விடினு மான்மாவியல்பாகவே பரிபூரணுனந்தமேயென்பார், நிறைந்ததே யிந்த வான்மாவெனவும், அங்ஙனமாய வான்மாவும் குறைவின்றி நிறைந் துள்ள விந்தச் சைதன்யமே யென்பார், நிதானமிவ் வறிவுதானே யென வுங் கூறியவாறுகாண்க. சில பிரதிகளில், குறைந்ததற் கானந்தந்தானென் றிருக்கின்றது.

(க-து.) ஆன்மா வித்தையானந்தமே யென்ருரென்பது வித்தையா னந்தத்தி னிலைமை யினையதேயென்க. முன்கவியில் பிரமமாநானென்றது பிரமமே கூடஸ்தனெனவும், பின்கவியில் நானென்ற பிரமமென்றது கூட ஸ்தனே பிரமமெனவும் பொருள்படற்கென்க. நானெனல் அறிவு; பிரம மெனல் சுகம். எனவே, சுகமேயறிவு அறிவேசுகம் என்ருயிற்று. ஆகவே, சுகம் வேண்டியலைவ துயிர்களறிவாதலால், அலைவையொழித்தற்கிங்ஙனங் கூறியதெனப் பெற்ரும். ஆதிகாரணமெனப் பொருளிருப்பினு மிங்கே நிதானமென்பது, குறைவின்மை. அறிந்ததாஞ் சுழுத்தியென்றதனுல், அறி யாத சுழுத்தி குறிக்கின்றது. இதிலுமுள்ள சுகப்பெருக்கு, ஆன்மாவே யெனக்காட்ட நனவிற்சுழுத்தி கூறினுரென்க. தினசுழுத்தி யான்மாவை யன்றியுளதே னனவிற் சுழுத்தியு மிருக்கலாம். (கசுகு)

கசுஎ - கவி. அ - கை.

[தனியே யென்னை யான் விசாரிக்குமிடத்தில் வித்தையானந்தமாகக் கண்டனனென மாணுக்கன் கூறியதாக விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக மாகு
நினைத்திடி லனேக லோக நிற்பதிவ் வறிவி லன்றே
வனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னுனே.

(இ-ள்.) மனத்தினு லெண்ணித்தானே வந்ததிவ் வுலகமாகும்(எ-து)—இவ்வுலகமானது மனோசங்கற்பத்தினாலேதானே வந்ததாகக்காண்கின்றது (எங்ஙனமெனில்),நினைத்திடிலனேகலோகநிற்ப திவ்வறிவிலன்றோ (எ-து)-எண்ணளவைகளாலும் ஊகத்தாலும் அனுபவத்தாலு மொருங்கே நின்று சிந்திக்குமிடத்தில் இவ்வுலகமாத்திரமன்று இன்னுமிவை போல்வனவாகக் கூறப்படு மனேகலோகங்களும் பதவிகளுமிருப்பதுநாமாகிய விவ்வறிவிலல்லவா, அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற்றறிவி தாமென்றெனைத்தனி விசாரித்திட்டா லேகமாய்நிறைந்தோனுனே (எ-து)--இஃதன்றியும் இவ்வறிவிலுள்ள முன்கூறிய வனைத்தையு மொவ்வொன்றாக நியதிகளைந் தவற்றினின்றுநீங்கி யவற்றிற்கப்பாலும் யாதுளதென் றென்னைத்தனியாக விசாரிக்குமிடத்தில் முடிவின்றி விளங்காநின்ற விவ்வறிவாகவே யெங்குங் காண்கின்றது ஆதலின் பரிபூரணமாக வெங்கணுநிறைந்து விளங்குவோன் வேறல்லன் யானே (எ-று).

மண்ணாதிகட்குச் சுயம்புவடிவம் யாதெனத் தனித்தனிப் பேதவாதமாருனும், அபேதவாதமைந்தானு மையந்திரிபறச் சோதிக்குங்கால் யாதுமங்ஙனங்காணுது தோற்றன்மாத்திரமாகக்காண்பதென்னை? காண்பதாலதனைச் சுயம்பாகப் பார்ப்பதென்னை? இவ்விருவகையாய நிலையும் விளைவது மனத்தாலோ, வேருலோ? மனத்தாலெனின், அப்போதுமனதையன்றியுலகம் மெய்போலத் தோற்றுவதும், பொய்போலத் தோற்றுவதும் வேறன்றே. வேருமெனின், யாதோ வ்விருகையாகக் காண்பது? உலகமெனின் விசாரணைமுடிவி லுலகமென்னு நாமரூபமெங்கே? யாதுபொய்யாகக் காணப்படுகின்றது.நினைவுதானெனில் உலகம்போல் மெய்யாகக்காணப்படுவதும் பொய்யாகக் காணப்படுவதும், அதனை யவ்வாறுணர்வதும் வேறன்றே, நினைவாகிய மனோசங்கற்பமாதலின், மனத்தினுலெண்ணித்தானே வந்ததிவ்வுலகமாகு மெனவும், அங்ஙன நியதிகளைந்தவிடத் தில்லாமற்போனவிவ்வுலகமாதி யனேகலோகங்களு மெங்கேயெனச் சுவானுபவத்தா லாராயும்போது, அனைத்துஞ்சங்கற்பவடிவமாக யானாகியவறிவிற்கண்டனனென்றுனென்பார், நினைத்திடி லனேகலோக நிற்பதிவ் வறிவிலன்றோ வெனவும், அங்ஙனஞ் சங்கற்பவடிவமாக அவை யெங்ஙனமிருக்கின்றனவெனத் தனித்தனி யொவ்வொன்றாக ஆராயுமிடத்தும், அப்பாற்கடந் தாராயுமிடத்துமிவ்வறிவாகவே யனைத்து முடிகின்றனவாதலின், அனைத்தையுங் கடந்தப்பாலுமந்தமற் றறிவிதாமெனவும், சமஸ்தமு மறிவாகமுடியும்போது யானரெனத் தனித்துநின் றென்னை விசாரிப்புழி யகண்டபரிபூரணமாகிய விவ்வறிவைத்தவிர வில்லையாக முடிதலின், எனைத்தனி விசாரித்திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோனனே யெனவுங் கூறக்கிடந்ததென்க.

(க-து.) அறிவே யானெனத் தெரிவிக்க விங்ஙனங் கூறியதென்பது இதுவும் வித்தையானந்த மென்க. (கசுஎ)

கசு௮ - கவி. ௮ - கை.

[என்னைத்தவிரக் கற்பிதங்களில்லாவிடத் தெங்ஙனம் பரிபூரணமாக விளங்குவதெனின், மூன்றவஸ்தாவயத்தாகா தறிவாகவிளங்கி னங்ஙனமாவையென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மனுபவிக்க
வெந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னி
லிந்தமூன் றவத்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கி
லந்தவா றிருந்து நீயு மானந்த மடையலாமே.

(இ-ள்.) அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மனுபவிக்க(எ-து)—என்னைத்தவிரச் சங்கற்பங்களில்லாவிடத்து அங்ஙனஞ் சங்கற்பமயமாக நின்றுகொண்டு யானெங்ஙன மான்மானந்தத்தைப் பரிபூரணமாக வனுபவிப்பது கூடாமையால், எந்தவா றிருந்துகொண்டா லெனக்கிது தெரியுமென்னில் (எ-து)—யானெவ்வண்ணமாய நிலையினின்றுகொண்டா லெனக்கிந்தப் பரிபூரணமாயநிலை விளங்குமெனக் கேட்பையாயின், இந்தமூன்றவத்தை தம்முளெழுந்திடும் விருத்திநீக்கில்(எ-து)—இந்த மூன்றவத்தையிலு முதிக்கு மனோவிருத்தியைத் தனதுசொரூபமாகக் கண்டுநீக்கினு லப்போ தஃதுனக்கு விளங்கும், (ஆதலின்) அந்தவா றிருந்துநீயு மானந்த மடையலாமே (எ-து)—நீயு மவ்வண்ணமாகவிருந்து அந்தப் பரிபூரணனந்தத்தை யனுபவிக்கலாமே யிதிலையமென்னை (எ-று).

அவஸ்தாத்ரயமும், விர்த்தித்ரயமும் தனது ஞப்தி ஸ்புரிப்பையன்றியில்லையெனக்காணத்தாமேதனது ஞப்தியாகக்கரையும்;கரைந்தவாறிருக்கவேண்டும்; இருக்கின், பரிபூரணனந்தோதயமாம்; அவ்வுதயமே நீயாதலினுலும், உன்னையன்றி யில்லாததினுலு மது நீ யாவை யென்பார் இந்த மூன்றவத்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்திநீக்கி லந்தவாறிருந்துநீயு மானந்தமடையலாமே யென்றார். அவ்வாறிருந்தோரெல்லா மானந்த மடைந்தாற்போல, நீயு மானந்த மடையலாமென்றாராகலின் நீயு மென்பதிலும்மை,இறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மை. விருத்தி நீக்கம்,சிற்பிரகாசமாகக் கரைதல். எனவே, வித்தையானந்தமெனக் குறிக்கப்பெற்றாம்.

(க-து.) சிற்பிரகாசமாகக் காணி லங்ஙனே விருத்தியதுவாகக் கரையநீயதுவாவை யென்பது. வேறுபாய மெங்கணு மின்றெனக. விருத்திகளுன்னையன்றி யில்லையாயினு முனது சிற்பிரகாசமாகக் காணி னீயே பரிபூரணனந்தமாவை யென்க. (கசு௮)

கசுகூ - கவி. ௮ - கை.

[வாசனுவிருத்திகளைக் களைவ தெவ்வாறென்ற வினவுக்கு விடையிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாதனு வயத்தி னுலே வருகிற விருத்தி யெல்லா
மேதினு லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யின்
போதமா மிராசன் றனுப் புந்தியைப் புலன்க ளெல்லாந்
தாதரா யிருக்கப் பெற்றாற் சகலமு மடங்குந் தானே.

(இ-ள்.) வாதனுவயத்தினலே வருகிற விருத்தியெல்லா மேதினலடக்கலாகுமென்று தான்விசாரஞ்செய்யின் (எ-று)—பூர்வவாசனைகாரணமாக வருகிறமனோவிருத்தி யனைத்தையும் யாதுகாரணமாக அடக்கக்கூடுமென்றென்னை விசாரிப்பையாயின்,போதமா மிராசன்றுணய்ப்புந்தியைப்புலன்களெல்லாந் தாதராயிருக்கப்பெற்றாற் சகலமு மடங்குந்தானே (எ-து)—அறிவை யரசனுக்கி யவ்வரசனே தானுகிப் புத்தி முதலிய வகக்கரண புறக்கரணங்க ளனைத்தையு மடிமைகளாக்கின் இவ்விருகரணங்களுந் தலையெடுக்கா தடங்கும் (எ-று).

முன்னனுபவித்த பிரியங்காரணமாகவெழுமனோவிருத்தியை வாதனுவயத்தினலே வருகிற விருத்தியெனவும், தானுகிற ஞானப்பிரகாசத்தைத் தலையாகக்கொள்ள, ஏனைய விருவகைக் கரணங்களு மென்செய்யும்? அடங்குமாதலின், போதமா மிராசன்றுணய்ப் புந்தியைப் புலன்களெல்லாந் தாதராயிருக்கப்பெற்றாற் சகலமு மடங்குந்தானேயெனவுங்கூறியவாறுகாண்க. அரசனுக்கினை செல்லுவதிலும், அரசனே செல்லிற் குடிகளடங்கும்; இது பற்றி இங்ஙனங் கூறியதென்க.

(க-நு.) வாசனுவிருத்திகளை யடக்கு முபாயமினையதென்பது.போதமா மிராசனுக்கியெனவும்,புந்தியைம்புலன்களெல்லா மெனவும் சில பிரதிகளி லுண்டு. (கசுக)

களo - கவி. அ - கை.

[விருத்திகளை யடக்க விங்ஙனம் வலியின்றிய விடத்தில் மற்றிரண்டு
பொயத்தாலேனு மவற்றை யடக்குதியென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்திக ளடக்க வின்னம் விநோதமாம் யோகத் தாலே
துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும்
கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகும்
பெருத்தவோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே.

(இ-ள்.) விருத்திகளடக்கவின்னம் விநோதமாம் யோகத்தாலே துருத்திபோ லூதுமூச்சைச் சுகமுடனடக்கினிற்கும்(எ-து)—விருத்திகளை யடக்குவதற்கின்னு முபாயங்களுள அவற்றுளொன்று உலகத்திற்குவினோதமாகக் காணப்பட்ட கிரியாயோகங் காரணமாக வுலைக்களத்தின்கண் துருத்திபோ லூதத்தக்க வுசுவாச நிசுவாசமென்னு மூச்சைத் தக்கமுறைப்படி பிரியங்கொண்டடக்கில் விருத்திகள் தாமே நின்றுவிடும்,கருத்ததற்கில்லையென்னிற் காரணசரீரமாகும்பெருத்தவோரவித்தைதன்னைப்பிடுங்கிடிலடங்குந்தானே (எ-து)—அதுசெய்தற்குச்சற்றுங் கருத்தில்லையாயின் மற்றொன்று கேளுதி காரணசரீரமாகிறமிகவும் பாரித்துள்ளவொப்பற்றவவித்தையை மாத்திரம் வேரறப்பிடுங்கிவிடி லந்தவிருத்திகள் தாமே யடங்கிவிடும்

உபாயங்களுள், அவற்றுளொன்று என்பன இசையெச்சம். பார்ப்பவர்க்குத் தறிபோற்காண்டலின், விநோதமாம் யோகத்தாலெனவும், மூச்சையடக்கத் தக்கவாறடக்க வுடலந் தறிபோலாம். ஆகவே, கன்மேந்திரியங்கணிற்கும். அதுநிற்க, ஞானேந்திரியங்கணிற்கும். அதுநிற்க, மனமாதியவகக்கரணங்க ளொன்றன்பின் ஞென்ருக நிற்கும். அதுநிற்க, இச்சா ஞானக்கிரியைகளாகிறவிருத்திகள் தாமே நின்றுவிடும். இதுபற்றித் துருத்திபோலூதுமூச்சைச் சுகமுடனடக்கினிற்குமெனவும், வித்தை-அறிவு. அவித்தை-அறியாமை. இதனைப் பிடுங்கிடல், பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக்கோடல் தவிர்தல். இங்ஙனஞ்செய்யில் விருத்திகள் தாமே நசிக்குமாதலின். காரணசரீரமாகும் பெருத்ததோரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடிலடங்குந்தானேயெனவும் கூறியவாறுகாண்க. அவித்தையென்னுதுபெருத்ததோரவித்தையென் றடைகொடுத்தது, பிறவிதரற்கு மிக்க வலியுள்ளதெனக் காட்டற்கு. எனவே, தொன்றுதொட்டநாதியாக வந்ததன்றி யிடையில் வந்ததன்ருயிற்று. இடையில் வந்ததாயின், பிடுங்கிடிலென்னுதுபிசைந்திடிலடங்குந்தானே யென்னல் வேண்டும். அங்ஙனங் கூருமையால் தொன்றுதொட்டு வந்ததென்பதே பொருந்தும். வேரோடெனப் பொருள்படநிற்றலின், இங்ஙனங் கூறியதென்க. பிடுங்கிடல், மேலாய ஞானனுஷ்டானத்தா லன்றி யேனையவனுஷ்டானத்தா லன்ருதலின், இங்கே யிம்மொழி தந்ததென்க.

(க-து.) விருத்திகளை யடக்கற் குபாய மினையதென்பது. அவித்தைகளைவதினு முபாயம் வேறுண்டென லெல்லா மறிவீனவசன மென்றுணர்க. கருத்ததற் கில்லையாகுமெனச் சிலபிரதிகளி லிருக்கின்றது. (கஎ0)

களக - கவி. அ - கை.

[காரணசரீரத்தைக் களையுமா றிங்ஙனமென விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் ருேதி
லாரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுன்னிற்
பூரணமாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்று மென்னுந்
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே.

(இ-ள்.) காரணசரீரந்தன்னைக்களைவதெவ்வாறென்ருேதில் (எ-து)—தன்னைமறந்த மறதியாகிய வறியாமையை வேரோடுகளையுமா றெங்ஙனமெனக் கேட்பையாயின், ஆரணம் பொய்சொல்லாதே யதன்பொருளகத்திலுன்னில் (எ-து)—வேதம் பொய்சொல்லாதாதலின் அதனது மகாவாக்கியார்த்தத்தை விடாதகத்திற்கண்டு மனனிக்கவேண்டும் அங்ஙனம்விடாது மனனிக்கில், பூரணமாகு மென்மேற் புவனங்கடோற்றமென்னுந் தாரணைவந்ததாகிற் றரித்திடு மவித்தையெங்கே (எ-து)—பரிபூரணமாகவிளங்

குதும் அங்ஙனம் அங்ஙனம் விளங்கில் புறம்பிலல்லாமல் சகல சராசரங்களும் அண்டாண்ட கோடிகளும் பரிபூரணமான வெனதகவியாபகத்தில் தானே தோற்றுமென்று சொல்லத்தக்க திடசிந்தைதானேவரும். அங்ஙனம் வருமாகில் அனாதியாக வறியாது வந்தகத்தில் தரித்திருக்கிற வவித்தையாகிய காரணசரீரமெப்படி தங்கியிருக்கும் (எ-று).

எம்மதத்தருந் தங்கள் தங்கள் வேதம் பொய்சொல்லாதென்னுமாறு போன்றிவருஞ் சொன்ன விதிலென் சிறப்பெனின், திணைபாலிடமாயுமன்றாயு நிற்ப தெவ்வறிவோ, அவ்வறிவே மெய்ப்பொருளென எம்மதத்தினுண்டு; இதுவே தக்க விடையெனற் கிடையூறுளதேற் சோதனையாதிகளிற் செல்லில் தானே விடைதருமென்க. இங்கே மேலென்பது இடம். தோற்றுமென்று, எனப் பாடமுமுண்டு. பூரணமாகு மென்மேற் புவனங்கடோற்று மென்னுந் தாரணைவந்ததாகிற் றரித்திடுமெவித்தை யெங்கேயெனக் கூறியதில் யாது நயமெனின், யாதுஞ் சுயம்பன்றெனத் தெளிந்தவாறு கலங்காது நிற்கின், அப்பிலுப்பென வனைத்துங் கரைந்து சின்மாத்திரமாகும்; ஆதலே நயமென வுணர்க.

(க-து.) அவித்தியாநாச தந்திர மினையதெனக் கூறியதென்பது. ()

களஉ - கவி. அ - கை.

[சர்வமுந் தானாயு மன்றாயுங் காண்கின்ற தெந்தவறிவோ, அதுவே யானாவதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்தி
லெப்படி கூடு மென்னி னென்னைவிட் டொன்று மில்லை
யிப்படி கண்ட வெல்லா மென்மய மெனக னப்போற்
கற்பித மென்றுந் தானே காண்கின்ற சித்து நானே.

(இ-ள்.) அப்படியிருக்கச் சித்தமலைதலால் விவகாரத்தி லெப்படிகூடு மென்னின் (எ-து)—இவ்வாறாயவனுபவ மங்ஙனமிருக்க விவகாரவேளைகளிலெல்லா மனமலையுமே அலையும்போது இவ்வனுபவ மெங்ஙனம் வாய்க்குமெனக் கேட்பையாயின், என்னைவிட் டொன்றுமில்லை யிப்படிகண்ட வெல்லா மென்மயம் (எ-து)—விவகாரவேளையி லிங்ஙன நானாவிகார ரூபமாகக் காணப்பட்ட தேகாதிப் பிரபஞ்சமனைத்தும் யானாகிய சிற்பிரகாசத்தையன்றி யாதொன்றுமில்லையெனவும் அவையெனதுசொரூபமாமெனவும், என் கனப்போற் கற்பிதமென்றுந் தானே காண்கின்ற சித்து நானே (எ-து)—எனதுசொற்பனக்காட்சியைப்போற்கற்பனாவடிவமெனவுங்காண்கின்றது யாதோ வதுவே யறிவு அவ்வறிவே யானெனப்படுவது (எ-று).

(க-து) எல்லாமாயு மல்லவாயும் விளங்குவ தறிவாதலால் அவ்வறிவே யானெனத் தெளிந்துழிக் கலக்க மென்செய்யு மென்பது. (களஉ)

௧௭௩ - கவி. ௮ - கை.

[சிற்பிரகாசமே யானென விடாது கண்டு பலவிருத்திகள் செய்யினு மவை தன்னையணுகாவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தா
லெத்தனை யெண்ணி னாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை தெளிந்த பின்னர் நிற்கின்ற கனாவைப் போல
வத்தனை யும்பொய் தானே யானந்த வடிவா னானே.

(இ-ள்.) சித்துநானிறைந்தோனென்ற திடமறவாதிருந்தா லெத்தனை யெண்ணினாலு மேதுசெய் தாலுமென்ன (எ - து)—யானெனப்படுவது சைதன்னியமாதலின் பரிபூரணமாக நிறைந்துள்ளோன் யானே என்னுஞ் சுவானுபவதிடத்தை மறவாதிருக்கப்பெற்றால் எவ்வெவ் விகற்பமாக வெவ் வெவ்வண்ண நினைக்கினும் பலவேறுவிகற்பமாயுள்ள தொழில் செய்யினும் யாதிடையூறு சம்பவிக்கும்,நித்திரை தெளிந்தபின்னர் நிற்கின்ற கனாவைப் போல (எ-து)—உறக்கந் தெளிந்தவுடன் கண்ட சொற்பன மெங்ஙனங் காணாது நின்றுவிடுமோ வதுபோல, அத்தனையும் பொய்தானே யானந்த வடிவா னானே(எ-து)—தன்னையுள்ளவாறு தரிசிக்கவே யவ்வளவெண்ணங் களுங் கிரியைகளும் பொய்யாகவே முடியும் முடியவே சமஸ்தமு மானந்த வடிவாக விளங்கும் அவ்வாறாய விளக்கமே யானெனப்படுவதாம் (எ-று).

சிற்பிரகாச மன்னியமெனக்காணு மயக்கந்தானே தவிர்ந்து யானே யென்னுந் திடஞானமுண்டாகும்.உண்டாகவே,பரிபூரண நிலைதானே தனக் கமையும். அங்ஙனந் தானாயதை மறவாதிருக்கவேண்டும். மறவாதிருந்தால், யாது நினைக்கினும் யாதுபுரியினு மவற்றாற் சுவானுபவத் தடையெய்தற்கிட மெங்ஙனமுண்டாமென்பார், சித்து நானிறைந்தோனென்ற திட மறவா திருந்தா லெத்தனை யெண்ணினாலு மேதுசெய்தாலு மென்னவெனவுங், கனவுகாண்புழி யங்கேகாணும் பிரபஞ்ச மெய்போலத் தோற்றி விழித்த வுடன் பொய்யாகுமாறுபோன்று, நனவிற்காணும் பிரபஞ்சம் மெய்போலத் தோற்றித் தனதெதார்த்தத்தில் விழித்தவுடன் பொய்யாகத் தோற்றலின், நித்திரை தெளிந்தபின்னர் நிற்கின்ற கனாவைப்போல வத்தனையும் பொய் தானே யெனவும், தினசுழுத்தியிற் செகந்தோற்றாமையால் துக்கநிவிர்த்தி யும் மக்கனானந்தப் பெருக்குமுண்டாகுமாறுபோன்று, நனவிற் சுழுத்தியில் தேகாதி பிரபஞ்சந் தோற்றாமையால் துக்க நிவிர்த்தியும், அறிவானந்தப் பெருக்குமுண்டா மாகையால் ஆனந்தவடிவெனவும், அந்த மக்கனானந் தமேதினசுழுத்தியி னானாக நிற்குமாறுபோன்று, அவ்வறிவானந்தமே நன விற் சுழுத்தியி னானாகநிற்றலின் ஆனந்தவடிவா னானேயெனவுங் கூறிய வாறு காண்க.

(க-து.) சுத்த சைதன்னியமே நானாக விளங்கலை மறவாது விவகரிக் கில் விருத்திகளிருந்துஞ் சிதானந்தமாகக் கரையுமென்பது. நித்திரை யுணர்ந்த பின்னரெனப் பாடமுமுண்டு. (௧௭௩)

களசு - கவி. - அ - கை.

[என்னை யானுள்ளவாறு கண்டபடியா லிப்போதுதான் கிருதார்த்த னானேனென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சென்ம
மீனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே
நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே.

(இ-ள்.) நானெனவுடலைத் தானே நம்பினே னனேகசென்மம் (எ-து)—அனேக சென்மமாகத் தேகத்தையே நானெனத் திடமாக நம்பி நாசமானேன், ஈனராய்ப் பெரியோராகி யிருந்தவையெலாம்(எ-து)—இஃதன்றியும் பலசென்மங்களிலு மறிவீனராயும் அறிவிற்சிறந்தவராயு மென்னையான் கொண்டிருந்த மயக்கங்களையெல்லாம், இப்போது கானலில் வெள்ளம்போலக் கண்டு (எ-து)—கானலிற் றோற்றும் பிரவாகத்தைப்போ லிப்போ தையந்திரிபறக்கண்டு, சற்குருவினாலே நானென வென்னைத் தானே நம்பி யீடேறினேனே (எ-து)—சற்குருநாதனருளால் யாதுண்மை வடிவமெனத் தெளிந்ததோ வதுவே நானெனக் கோடலி லையமின்றாதலி னங்ஙனமாய வென்னையே யானென நம்பிப் பிழைத்தனன் (எ-று).

கானலில் வெள்ளம்—நடுப்பகலில் கானலின்கண் சூரியகாந்தி யாற்று வெள்ளம்போற் காண்பது. நானென வுடலைக் கோடலும் பெருமை சிறுமைக் காளாகலும், கானல் வெள்ளம்போற் காண்டலி னிவ்வுவமை வேண்டிய வாறாயிற்று. ஐம்பெரும் பூதாம்ச சையோகத்தை யன்றி யுடலெனத் தோற்றற் கிடமின்று.இங்ஙனமாயதை யானெனக்கோடலாதி யிவ்வுவமையை யேற்றற் கிடையூறென்னை? கானலையன்றி மெய்யா வெள்ளமுண்டாயின், தனது விகற்பத்தையன்றி மெய்யாத் தேகாதியுண்டாயிருக்கட்டும். அது வில்லையெனின், இதுவு மங்ஙனமாகாதோ? முன்னருடலை நானென நம்பி நம்பி மோசம்போனே னென்றதனால் இப்போதுணர்வை நானெனக் கண்டு கண்டு கிருதார்த்தனானேனென்பது நயமாகக் காணப்பட்டது. இவ்விருவகையியலு மூடந்தெளிவைக் காட்டநின்றன. எனவே மூடத்தில் தெளிவும், தெளிவில் மூடமு மொன்றி லொன்றில்லாவாறுபோலத் தானில்லையோ; இருப்பதுபற்றி யப்போதப்போ தந்தந்தவாகார மானோ மென்றாயிற்று. எங்ஙன மெனில், அப்போது மூடமாயிருந்தது நாமே, இப்போது தெளிவானதும் நாமே, ஆதலி னையமின்றென் ஃ

(க-து.) இப்போது வித்தை யானந்தமே யானுபவிடததுக் கிருதார்த்தனானே னென்பது. (களசு)

களடு - கவி. அ - கை.

[இவ்வனுபவங் குருவை வியந்து புகழ்தலுக் கிடமாயதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானே னுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன்.

(இ-ள்.) என்னபுண்ணியமோ செய்தேனேதுபாக்கியமோ காணேன் (எ-து)—பூர்வத்தி லென்னபுண்ணியஞ் செய்தேனோ அதனாலிப்போது கிடைத்தபாக்கியமெத்திறத்ததாயதோயானிதனை யுணரவலியிலனாயினன், நன்னிலந் தனிலெ ழுந்தநாரணன் கிருபையாலே (எ-து)—நன்னிலமென்னும் பதியி லடியேனுக்காகக் குருவாக வவதரித்த நாராயணனென்னும் பெயரையுடைய வெனதாசிரியனதருளினாலே, தன்னியனானே னுத் தரீயத்தை வீசுகின்றேன் (எ-து)—கிருதார்த்தனானேன் அதனா லடியே னங்கவஸ்திரத்தை வெற்றிக்கொடியாக வீசுகின்றனன், தன்னியனின்னு நானே தாண்டவமாடுகின்றேன் (எ-து)—அங்ஙனங் கிருதார்த்தனாகிய நான் இன்னும் ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றேன் (எ-று).

செயமடைந்தோன் தனது வெற்றிக்கொடியை வீசுமாறுபோன்று, இவருந் தத்துவக்குழாப் பகையைக் கோறலால், தன்னியனானேனுத் தரீயத்தை வீசுகின்றே னெனவும், அதனா லானந்த மீக்குறலாற் பரவசமாக, அப்பரவசத்தால் தானே கூத்தாடவரும், அதனைத் தாண்டவ மாடுகின்றே னெனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) அனுபவ மேலீட்டாற் பரவசப்பட் டானந்தக் கூத்தாடினரென்பது. இது வியந்து புகழ்தல். (களடு)

களசு - கவி. அ - கை.

[யானிங்ஙனமாவ னெனத்தான் தாய்தந்தையர் தாண்டவாவெனப் பெயரிட்டார் போலுமென வவரை வியந்ததை விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தா
னித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த
சத்திய மதனா லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தா
ரத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே.

(இ-ள்.) தத்துவஞானம்வந்தசந்தோடவதிசயத்தால் (எ-து)—இவனுக் குண்மைஞான முதயமாகும் அங்ஙன முதயமான சந்தோஷத்தினாலும் அது காரணமாக வெழுமதிசயத்தினாலும், நித்தமாடுவன்காணென்ற நிலை

முன்னமேயறிந்த (எ-து)—சதாகாலமு மானந்த நடனஞ் செய்துகொண் டிருப்பனென்னு நிலைமையை முன்னமே தெரிந்துகொண்டார்கள் போலும் அங்ஙனந் தெரிந்துகொண்ட, சத்தியமதனுலன்றே தாண்டவாவென் றழைத்தார் (எ-து)—உண்மையினுலன்றே என்னைத் தாண்டவாவெனப் பெயரிட்டழைத்தனர், அத்தனை மகிமையுள்ளோரன்னையும் பிதாவுந்தாமே (எ-து)—அங்ஙன மழைத்தற் கவ்வளவு மகிமைவாய்த்தவர்கள் தாய் தந்தையர்களே(எ-று).

(க-து.) தன்னைத்தாண்டவாவென்றழைத்த தாய்தந்தையரைமாணுக்கன் வியப்புற்றானென்பது. தனதனுபவத்துக்கும் தாய்தந்தைய ரிட்ட பெயர்க்குஞ் சம்பந்தங்காணவந்ததென்க. இது வியப்புவமையணி. (கஎசு)

கஎஎ - கவி. அ - கை

[இங்ஙனமாய சுவானுபவத்தை யருளிய சற்குருவை வியந்து வணங்கியதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வந்ததோ ரிவ்வா னந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான்
சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேக்கி
யந்தமில் லாத தாயிற் றப்படி குருவே தாந்த
மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே.

(இ-ள்.) வந்ததோரிவ்வானந்த மகிழ்ச்சியாருடன் சொல்வேன்யான் (எ-து)—இங்ஙனமடியேனுக்குதயமான வொப்பற்றநிரதிசயானந்தமகிழ்ச்சியைக் குருவைத்தவிர யாவருளரென வவர்பாற் சொல்லிக்கொள்வன், சிந்தையி லெழுந்துபொங்கிச் செகமெலாநிறைந்துதேக்கி யந்தமில்லாததாயிற்று (எ-து)—அந்தமகிழ்ச்சி யெனதுசிந்தையிலெழுந்து பொங்கிச்செகமுழுவது நிறைந்து தேக்கிட்டு முடிவின்றி விளங்குகின்றது, அப்படிகுருவே தாந்தமந்திர மருளுமீசன் மலரடிவணங்கினேனே (எ-து)—அங்ஙனமாகக் குருநாதனாக வெழுந்தருளிவந்து வேதாந்த ரகசியத்தை யனுக்கிரகித்த வேகநாயகனாகியவீசனது தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை வணங்கவேண்டியவாறு வணங்கினன் (எ-று).

சொல்லிக்கொள்வதற்கு வேறில்லாமையாற் குருவை வருவித்தாம். வேதாந்தமந்திரம், வேதமுடிவானமகாவாக்கியார்த்தம் பிரதிவாதிக்கு மைக்கியமுத்தி. எனவே. பதவிமுத்தி யன்றென்றாயிற்று. ஆகவே, பதவிமுத்தியைப் பிரதிவாதிப்பது, கன்மகாண்டமாகிய வற்பசுருதியெனக் கண்டாம் இங்கேயடியென்றது, கூடஸ்தபிரமமாய வுபயபாதங்களை. வணங்கவேண்டியவாறு வணங்கல், அதனை யேகமாக்கவேண்டியவாறாக்கல்.

(க-து) நவநவமாகச் சுவானுபவ மெய்திய காரணத்தாற் குருவை வணங்காமல் வணங்கினனென்பது. ஈசனே குருவெனல் மரபு. (கஎஎ)

களஅ - கவி. அ - கை.

[இந்நூல் விளைவிக்கும் பயனிஃதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வித்தியா னந்த மிந்த விதமென விளம்பி னேமே
பத்தியா யிந்த நூலைப் பார்த்தனு பவித்த பேர்க
ணித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்து முனிவ ராகு வாரே.

(இ-ள்.) வித்தியானந்த மிந்தவிதமென விளம்பினேமே (எ-து)—வித்தியானந்தமென்பது இன்ன வகையதெனச் சொல்லினம், பத்தியாயிந்த நூலைப் பார்த்தனுபவித்தபேர்கள் (எ-து)—இந்நூலை மிக்க வன்போடு சிரவண மனனாதிகளைக் கொண் டையந் திரிபறப் பார்க்க வேண்டியவாறு பார்த்து நிட்டை கூடி யனுபவித்தபேர்கள், நித்தியதரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன் முத்தியை யடைந்திருந்து முனிவராகுவாரே (எ-து)—நித்தமும் விடாது செய்யுந் தர்மமாகிய ஞானநிட்டையினிலை யினையதெனச் சுவானுபவத்தா லறிந்து இருவகை முத்தியுள் சீவன் முத்தியை யடைந்து அந்நிலையில் மாறாதிருந்து சிறந்த ரிஷிகளாவார்கள் (எ-று).

நித்திய தருமத்துள் மேலாயது ஞானநிட்டையாதலின், நித்தியதரும நிட்டை யென்றார்.

(க-து.) இந்நூலை யுணரவேண்டியவா றுணர்ந்தோ ரெய்தும் பயனினையதென்பது. தருமமெனினும், அறமெனினுமொக்கும். இஃதொருபொருட் கிளவி. அறமென்பது, தன்னிலையிற்றா னகலாதுநிற்றல். அஃதாவது: விவர்த்தம், பரிணாமம், ஆரம்பம், உற்பத்தி, விருத்தி தானெனக்காண்டல். விவர்த்தம் கயிற்றரவு, கானனீர் கனாவுலகுபோல்வது. பரிணாமம் பால் தயிர்போல்வது. ஆரம்பம் பிதாமகன் போல்வது. உற்பத்தி மட்கடம் போல்வது. விருத்தி சித்திரப்படம்போல்வது. இதனை ஞானகாண்டத்திற் காண்க. (களஅ)

(க-து.) இந்நூற் பய னினைய தென்பது.

களகூ - கவி. அ - கை.

[எனதாசிரிய ரிந்நூலை யென்கனவி லெழுந்தருளிவந்து சம்பூரண மாக்கினா ரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தை யானந்தம் விளங்க வேதுங்
காரணக் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீதத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தி
னாரண குருநா மக்கு நவின்றனர் கனவில் வந்தே.

(இ-ள்.) ஆரணப் பொருளாம்வித்தை யானந்தம் விளங்கவேதுங் காரணக் குறைவிலாமல் (எ-து)—வேதார்த்தமாகிய வித்தையானந்த மினையதென

விளங்க யாதோர் காரணமுங் குறைவில்லாமல், கைவல்யநவநீதத்தைப் பூரணமாக்கவேண்டி (எ-து)—கைவல்யநவநீத மென்னு மிந்நூலை நிறைவேற்றவேண்டி, பூர்வமா நன்னிலத்தி னாரணகுருநமக்கு நவின்றனர் கனவில்வந்தே (எ-து)—தொன்றுதொட்டுள்ள நன்னிலமென்னும் பதியிலெழுந்தருளிய நாராயணதேசிகரென்போர் கனவி லக்கோலமாகவே வந்து நமக்குத் தெரிவித்தனர் (எ-று).

பிரக்ஞானம், வித்தை. பிரமம், ஆனந்தம். எனவே, பிரக்ஞானம் பிரமமென்பது, வித்தையானந்தமாயிற்று. ஆகவே, இருக்குவேத மகாவாக்கியமெனப் பெற்றும். இனிக் கேட்கவேண்டிய சங்கை யாதொன்றுங் குறைவில்லாம லிந்நூலைப் பூரணமாக்கவென்பார், ஏதுங் காரணக்குறைவிலாமற் கைவல்யநவநீதத்தைப் பூரணமாக்கவேண்டியெனவும், தானேசங்கை சமாதானமாதலி னிது ஞாயஞ்சோதனை பொருத்தங்கட் கிடையூறின்றி நிறைவேற வுணர்த்தியது கனவிலாதலின், நவின்றனர் கனவில்வந்தே யெனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) தனதுகனவி லாசிரியமூர்த்தமாகின் றிந்நூலை நிறைவேற்றினு ரென்பது. எனவே, யானேபாடவில்லை யென்பது குறிக்கப்பெற்றும். பெறவே, ஆணவவிழப்பைக் கண்டாம். யோகில்வந்தேயெனச் சிலப் பிரதிகளிலுமுண்டு. அங்ஙனங்கொள்ளினும் பொருந்தும். யோகில்வந்தென்பது. ஞானயோகத்தில் வந்தெனக்கொள்க. (கஎக)

கஅ௦ - கவி. அ - கை.

[இந்நூலாசிரியராகிய தாண்டவராய சுவாமிகள் இந்நூலில் தெரிவித்த வபிப்பிராய மிணையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்று
மெண்ணமி லிலக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் றண்ட வேசன்.

(இ-ள்.) அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்றும் (எ-து)—தனது கர்த்தனுகிய வாசிரியரதனுக்கிரகத்தினு லகமென்பதும் புறமென்பதுமின்றி யேகமாநிறைந்துள்ள, எண்ணமி லிலக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன (எ-து)—சங்கற்ப ரகிதமான விலக்கியார்த்தத்தி னயம் அதுவென்னும் பிரமமும் நானென்னுங்கூடஸ்தனுமெனவும், நண்ணின சரீரமாதி நாதத்தி னுபாதியென்றே (எ-து)—இப்போது கிடைத்துள்ள தேகாதிப்பிரபஞ்ச மனைத்தும் மாயாகாரிய வுபாதியெனவும், கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் றண்டவேசன் (எ-து)—

இவ்விருவகைத்தா நின்றுள்ள வனைத்தும் ஞானக்கண்ணாக விளங்கும்படி யிந்நூலிலையமறத் தெரிவித்தனன் அவனாரெனில் தாண்டவேச னென்னும் பெயருடையோன் (எ-று).

தனதாசிரியர தருளா லிலக்கியார்த்தமே கூடஸ்த பிரமமெனவும், தேகாதிப் பிரகிருதி யிறுவாக்கிடந்த தத்துவக்குழாங்க ளனைத்தும் மாயா காரிய மெனவும், இவ்விருவகையாகக் கூறக்கிடந்துள்ள வனைத்தும் ஞானக்கண்ணாக விளங்கும்படி யதற்கியைந்த அர்த்தங்களைத் தானியற்றிய விந்நூலிற் குறைவின்றிக் காட்டினன் தாண்டவேசனென்னு மியற்பெயருடையோனெனமுடிக்க. இலக்கியார்த்தத்தின்பொருளதுநானென்றதனால், அது வென்பது ஈசனெனவும், நானென்பது சீவனெனவும் கூறாதொழிந்தனம். வாச்சியார்த்தமெனி னிங்ஙனங் கூறற்கியையும். கூடஸ்தபிரம மகம்புறமற்ற தெனற்கும், சங்கற்ப நாசரூபமெனற்கும் பொருள்பட அகம்புற மிறை யொன்றாமெனவும், எண்ணமி லிலக்கியார்த்தத் தின்பொருளெனவுங் கூறியவாறு காண்க. நானென்னவென்பதும், உபாதியென்றே யென்பது மும்மைத்தொகை. சரீரமாதி நாதத்தினுபாதி யென்னல், மாயாசகிதம். இலக்கியார்த்தத் தின்பொரு ளதுநானென்னல்,மாயாரகிதம். இங்ஙனமாய சகிதமும் ரகிதமு மிறத்தற்குக் கண்ணதா யனைத்துங் காண வென்னல், துவிதநாசமெனக் கொள்க. எனவே, இதனினு முடிவில்லையென்பதாயிற்று. ஆகவே, இஃதத்துவிதத்தையே பிரதிபாதிக்கு நூலெனப் பெற்றாம்.

(க-து.) அகம், நான். பிரமம், அது. அனைத்துங் கண்ணதாக்காணல் அஸ்மியென விளக்கினாரென்பது. (க௮0)

க௮க - கவி. அ - கை.

[சுவானுபூதிவாய்த்த வினையருக்கேயென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

ஆன்ற பதமா மூன்றிற்கு மதுநீ யானா யெனும்பொருளிற்
சான்ற துரியா தீதமெனத் தடையற் றிலகொண் சைதன்னிய
மூன்றியுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்தெத் தடையு மூடறுத்
தோன்றித்தானே தானவர் துலங்குமவர்க்கே சுவானுபவம். [துத்

(இ-ள்.) ஆன்ற பதமா மூன்றிற்கு மதுநீயானா யெனும் பொருளில் (எ-து)—யாவற்றினு மிகச்சிறந்த தத்வமசியென்னு மூன்றுபதத்திற்கு மர்த்தமாவது அதுநீயானாயென்னும் பொருளாம் அப்பொருளில், சான்றதுரியா தீதமெனத் தடையற்றிலகொண் சைதன்னியம் (எ-து)—பரிபூரணமா நிறைந்திருக்கின்ற துரியாதீதமெனப் பெயர்பெற்றுத் தடையின்றி விளங்குஞ் சொப்பிரகாச வடிவாயுள்ள சைதன்னியத்தை, ஊன்றியுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்தெத் தடையு மூடறுத்து (எ-து)—யாதோர் விகற்ப

சிந்தையு மின்றி யூன்றி யுணர்ந்தோரே பலவாறாக வேறுபட்டுள்ள பிராந்திகளினின்று நீங்கி வலியுள்ள வெவ்வகைத் தடைகளையுங் கட்டறுத்து, தோன்றித்தானே தானவர் துலங்கு மவர்க்கே சுவானுபவம் (எ-து)— மாயாரகிதமாகத் தோன்றித் தானே தானவார் அங்ஙனந் தானே தானாக விளங்குபவர்க்கே சுவானுபவமெனப்படுவது (எ-று).

தத்துவமசி யென்பதை முப்பதார்த்தமாக்கி யதன்முடிவில் விளங்குந் துரியாதீத சைதன்னியத்தை நன்குதெளிந்தோரே நிகரின்றித் தோன்றித் தானே தானவர். அன்னோருக்கேயன்றிச் சுவானுபவமேனையருக்கன்றென முடிக்க. சான்றவென்பது சால் என்னு முரியடியாகப்பிறந்த பெயரெச்சம். சாலென்பது போதுமென்னும் பொருள்படநிற்றலின், பரிபூரணமென்றும்.

(க-து.) சுவானுபவம் வாய்த்தல்,தானே தானானவருக்கேயென்பது. ()

கஅ௨ - கவி. அ - கை.

[நாராயணதேசிக ரடி தொழுபவரும், அவர் கூறிய தீர்ந்த நிலையகலாதோரும் எய்தும் பயனினையதென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தி யானந்தஞ்
சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோ
ரின்ன மாணாக் கன்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடுபதத்தே
துன்னி நிறைந்து நின்றோர்க ளேய முத்த ராகுவரே.

(இ-ள்.) என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தியானந்தஞ் சொன்ன நாராயணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோர்(எ-து)— இங்ஙன மானோர்க்கே சுவானுபவம் விளங்குமென்னு மகாவாக்கிய நான்கு முணர்த்தும் வித்தியானந்தநிலை யினையதெனவெடுத்துத் தெரிவித்த நாராயணதேசிகரது உபயபாதங்களை மாறாதுதொழுது வழுத்துவோர் களங்கரகிதராவர், இன்ன மாணாக்கன் குருவாற் சந்தேகந்தீர்ந்திடுபதத்தே (எ-து)—இத்தகையான நின்போன்ற மாணாக்கன் தனது குருவாற் சந்தேகவிபரீதந் தவிர்ந்த மேலாயநிலையில், துன்னிநிறைந்து நின்றோர்களேயமுத்தராகுவரே (எ-து)—விடாதழுந்திப் பூரணமாக விளங்கி நிற்போர்கள் பரிசுத்தமான சீவன்முத்தராவர் (எ-று).

இன்னநிலையினோர்க்கே சுவானுபூதி வாய்க்குமென்னு மகாவாக்கியப்படி வித்தையானந்த மினையதெனத் தெரித்தருளிய நாராயணதேசிக ரடி தொழுவோர் களங்கரகித ராவரெனவும், இஃதன்றியும், யாவனொருவன் தக்க மாணாக்கனு நின்று சற்குருவாற் சந்தேகவிபரீதந் தவிர்த்துக்கொண்டு மேலாய நிலையிலமர்ந்து பூரணமா நின்றானோ வவனே சீவன் முத்தனாவனெனவு,முடிக்க.

(க-து.) குருபாதந் துதித்தோரும், துரியாதீத பதத்தே நின்றோரு மெய்தும் பயனினைய தென்பது. (கஅ௨)

௧௮௫ - கவி. ௮ - கை.

[இன்னின்னபயன் தோன்ற விந்நூலியற்றியதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

தத்துவ விளக்கத் தானுஞ் சந்தேகந் தெளித லானு
மொத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்குஞ்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான்.

(இ-ள்.) தத்துவவிளக்கத்தானுஞ் சந்தேகந்தெளிதலானு மொத்து (எ-து)—தத்துவவிளக்கம் சந்தேகந்தெளிதல் என்னு மிவ்விருபடலமும் பேதியாதிந்நூலை, இருள்விடாத மாயாவுள்ளிருளிரிய வோங்குஞ் சித்த தாமொளி விளங்கச்செய்து (எ-து)—இருள்மயமாநின்றுள்ள மாயையென்னுமகவிருளோடவும் யாதினுக்கு மேலீடா வோங்கி நின்றுள்ள சிற்பிரகாசமெங்கணு மொருபடித்தா விளங்கவும் பாடலாகச்செய்து, பின் விருத்தி பேதப்புத்தியால் வருமையத்தைப் புரையறத் தெளிவித்தாண்டான் (எ-து)—பின்னரிது காரணமாகப் பேதபுத்தி விருத்தியால் வந்துகொண்டிருக்குஞ் சந்தேக விபரீதங்களை யாதுமயக்கமுந்தோன்றாது நீக்கித் தெளிவுண்டாக்கி யெம்மை யடிமைகொண்டனன் (எ-று).

தத்துவவிளக்கம், சந்தேகந் தெளிதலென்னு மிவ்விருபடலத்தாலும் பொருளொத்திருக்குமாறு மாயாவிருளோடவும்,சிற்பிரகாசம்விளங்கவுமிந்நூலைப் பாடலாகச்செய்து, பின்னர்ப் பேதபுத்திவிருத்தியால் வருமையத்தை யாதோர் சந்தேகமுந் தோன்றாது தெளிவித் தெம்மை யடிமைகொண்டனனென முடிக்க. ஒத்து, செய்து.தெளிவித்து; என்னும் வினையெச்சங்களை ஆண்டானென்னும் வினைமுற்றோடு முடித்துப் பொருள்கொள்க. இக்கவியில் வந்த விருளிரண்டில் முன்னையது மாயாசொரூபம், பின்னையது யாவருள்ளத்திலு மகலாதுநிற்பது. அங்ஙன நிற்பதும் மாயையாதலின், மாயாவுள்ளிருளென வுருவகப்படுத்தினார். இந்நூலை நன்குணர்ந்தோர்க்குப் பயன் இருளிரிதலும், ஒளிவிளங்கலு மென்க.

(க-து.) இன்னின்னபயன் விளைய விந்நூல் செய்ததென்பது. எந்தெந்த வாதிகளு மிந்நூல் பூர்வபட்ச சித்தாந்தங்களை மாற்றற் கனுபவமின்றியக்கண் ணென்செய்வர். கூடாதென்க. அனுபவம் வரின் மாற்றலாமோ? புலியடிக்கப் புக்கா னதனைக் கண்டுழிப்போலா மென்க. இந்நூலருமை தெரியார்போலு மிதனை வைவார். (௧௮௫)

௧௮௬ - கவி. ௮ - கை.

[இந்நூலாசிரியரை யிவரது மாணாக்கன் துதித்ததாக விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆண்டதே சிகனு மைய னாரண னனந்தன் பாதம்
பூண்டுழு வாரோ பத்தாற் பொய்ம்மயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டறல் லடைவா தத்தான் மாய்த்தரு ளைக்கத் தென்றுங்
காண்டிட வைத்த வித்த காரணு போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) ஆண்டதேசிகனுமைய ஞாணனனந்தன் பாதம்பூண்டு (எ-து)—வலிந்தாட்கொண்ட குருவாகியும் கர்த்தனுகியு மிருக்கின்ற நாராயணதேசிகர தந்தமற்றபாதங்களைத் தனதுசிரமேற்கொண்டு, மூவாரோபத்தாற் பொய்ம்மயக்காய்வந்தத்தை மாண்டநல் லபவாதத்தான் மாய்த்து (எ-து)—மூன்றுவிதவாரோபத்தினுற்பொய்ப்பிராந்திரூபமாகவந்தெய்திய மாயையென்பதை மாட்சிமைப்பட்ட நல்லவபவாதயுத்தியா னசிப்பித்து, அருளுணுக்கத்தென்றுங் காண்டிடவைத்தளித்த காரணுபோற்றிபோற்றி (எ-து)—கிருபாநோக்கினுலெப்போதுங்கண்டு சிந்தித்துய்ய நூலாகப்பாடிவைத் தெம்போலி கட்குக் கொடுத்த காரணகுருவானவரே நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் (எ-று).

நாராயணதேசிகரதடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு, ஆரோபத்தால் வந்த மாயையையபவாதத்தாற் கெடுத்து நூலாகப்பாடிக்கொடுத்ததாண்டவமூர்த்தியே ! சரணஞ் சரணமெனக் கூட்டுக. ஓர் பிரக்ஞையே திரிபுடியாகத் தோற்றலினுனும், அத்தோற்றம் பொய்ம்மயக்கா முடிவதினுனும், அங்ஙன முடிவது மாயையென்னும் பெயர்த்தாதலினுனும், இதனை யத்தியாரோப மென்பார்,மூவாரோபத்தாற்பொய்ம்மயக்காய்வந்தத்தையெனவும்,அதனைக் கெடுத்த லபவாதத்தா லாதலின்,மாண்டநல்லபவாதத்தான் மாய்த்தெனவுங் கூறியவாறு காண்க. வைத்தென்பதற்குச் செயப்படுபொரு ளின்மையின் நூலைப் பாடி வைத்தெனக்கொண்டாம். அருளுணுக்கத்தென்னுது, அருளுணுக்கமென்றிருக்கின், அருளுணுக்கம் வைத்தெனப் பொருள் கொள்ளலாம்; அங்ஙனமில்லாமையாற் கூடாது. இங்கே நூலைச் சிறப்பிக்கவந்த மாணுக்கனுதலின், பாடிவைத்தென்ருும். வைத்தென்பதற்குத் திருவடிசூட்டி யெனினுெருசா ரமையினு மமையும்.

(க-து.) இந்நூலைச் செய்தளித்தவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்ததென்பது. இங்ஙனஞ் செய்தது, இந்நூலருமைபற்றி யென்க. (கஅச)

கஅரு - கவி. அ - கை.

[சற்குருவின் பாதாபிடேக நீரைத் தலைக்கொண்டோரும், இந்நூலை யுணரவேண்டியவா றுணர்ந்தோரும், எய்தும் பயனிதனைய வென விக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

குலவுசற் குருவின்பாதக் குளிர்புன றலைமேற் கொண்டா
ருலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல்வர்
நலமெய்யா கியகை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்ருேர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளா வாழ்வார்.

(இ-ள்) குலவு சற்குருவின்பாதக் குளிர்புன றலைமேற் கொண்டார் (எ-து)—யாவுந்தானுகவிளங்கிய சற்குருவின் பாதத்தைப் பூசித்த குளிர்ச்சி பொருந்திய சலத்தை ஸ்நானமாகக் கொண்டோர், உலகினிற் றீர்த்தமெல்லாமுற்றபேறடைவார்போல்வர் (எ-து)—உலகத்தின்கண் சகலபுண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் விதிமுறையே மூழ்கியடைந்தபேறடையார்போல்வர், நல

மெய்யாகிய கைவல்யநவநீதநூலைக் கற்றோர் (எ-து)—மேலாயநன்மையும் எதார்த்தமுமா நின்றுள்ள இந்தக் கைவல்ய நவநீதநூலைக் கற்கவேண்டியவாறு கற்றோர், பலகலைஞானநூல்கள் படித்த ஞானிகளா வாழ்வார் (எ-து)—எண்ணிறந்தபல வேறுவகைப்பட்ட நூல்களையும் ஞானத்தைமாத்திரம் பிரதிவாதிக்கத்தக்க கடல்போல் விரிந்துள்ள ஞானநூல்களையுந் தக்க சிரவணாதிகளாற்கற்றுத்தெளிந்த ஞானிகள்போலவே யையந்திரிபின்றி வாழ்வார்கள் (எ-று).

எழுவாய் பயனிலையெனக் காட்டவுடையார் போல்வ ரென்றும். இங்ஙனமன் றெமது சுவாமிக ளுரைகூறியதெனின், கவிக்குரையாதலினானும், அக்கவி யிலக்கணவழுவுக் கிடம்பெறு திருக்கவேண்டு மாதலினானும் கூடாதென்க. இது சாம்பிரதாயவுரையெனின்,ஞாயஞ்சோதனை பொருத்தங்கட்கு மூரணாதிருக்கவேண்டும். இங்ஙனமெல்லாம் வேதாந்தத்திற்கு வேண்டுவதின்றெனின்,அப்போது நூல்களாயிருக்கவேண்டுவதின்று. வேண்டுவதின்றெனின், ஞானநூல்க ளெற்றிற்கு? யுத்தியாகிய ஞாயஞ் சோதனை பொருத்தமெற்றிற்கு? சுவானுபவமாத்திரம் போதுமெனின்,யுத்திக்குமூரணாய சுவானுபவமாகவேண்டும். ஆதலின் சுவானுபவம் சுருதியுத்தியொத்ததென்றார் சான்றோர் பலரும். இவையெல்லாந் தக்க சாம்பிரதாயத்தை யடுத்துக்கேளாத குற்றமெனவறிக. சுருதியுத்தி மூரணாதுகூறற்குவலியின்றேல் சுவானுபவமுமங்ஙனமாகும். எட்டைமேற்கோளாகக்கூறு திருக்கவேண்டும் கூறவரின்,குற்றம்வரும். எங்கள்சுவாமிகள் கூறியதெனின், அவருக்கும்வரவா,அவரையிழுப்பதுபோதும் வாயடங்கிநிற்கைநன்குமதிப்புக்குமேன்மை.

(க-து.) எல்லாங் கற்றுத் தெளிதல்போலு மிந்நூலைமாத்திரங் கற்கவேண்டியவாறு கற்றுத்தெளிதலென்பது. நலமெய்யாகிய கைவல்யமெனவே,கைவல்லியம் நலமுமெய்யுமாயதெனப்பெற்றும். தானயலாகாதுதானே தானாதலெல்லா நலத்தினு மேலாயதாதலின் நலமெனவும், தானென்பதே மெய், ஏனையவை யெத்திறத்தவாயினும் பொய்யெனத் துணிதலின் மெய்யெனவும், இந்நூலுக் கடையாக்கினு மென்க.

சந்தேகந்தெளிதல் படலம். கவி - ௧௮௫.

தத்துவவிளக்கப் படலம். கவி - ௧௦௮.

ஆக - கவிகள் - ௨௯௩.

முற்றிற்று.

நேரிசை வெண்பா.

தத்துவ மல்லாத சராசரங்க ளெங்கணுள
தத்துவத்தைச் சோதித்துத் தானுதற் - கித்துறையே
யன்றிப் பிறிதிலையா லாய்ந்துய்ம்மி னிந்நூலை
யன்றிச் சுருக்கமெஃ தாம்.